

Giới thiệu Con Gái Nhà Nông

Thể loại: Xuyên không, điền văn.

Nội dung: xuyên qua thời không bỏ y cuộc sống.

Tìm tòi mẩu chốt: nhân vật chính: Vương Phúc Nhi, cả nhà Vương gia | **phối hợp diễn:** Vương gia thôn, nhân vật khác | **cái khác:** thật là làm ruộng

Coverter: nothing_nhh

Editor: ChieuNinh

Số chương: khoảng 180 chương

Một câu truyện thuần điền văn, kể về cuộc sống nông thôn làm ruộng, một câu chuyện có nhiều yếu tố đan xen.

Tục ngữ đều nói bà con xa không bằng láng giềng gần nhưng mà láng giềng gần có đôi khi cũng sẽ ham món lợi nhỏ tiện nghi.

Đều nói ra trận phụ tử bình, đánh hổ thân huynh đệ, nhưng mà trong quan hệ huynh đệ vẫn có tâm tư riêng.

Đều nói bàn tay có ngón dài ngón ngắn nhưng trường bối cũng không cần quá bất công như vậy.

Xung quanh thì muôn vàn loại người, có người mạnh mẽ, có ích kỷ, có thành thực, còn có...vân vân.

Nói tóm lại, Vương Phúc Nhi cảm thấy rằng chỉ có một chữ loạn.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Chúng ta cũng muốn ăn đào!

Editor: ChieuNinh

"Nhị tỷ, nhị tỷ, xuống đây nhanh lên, bà nội đang đi tới bên này!" Vương Phúc Nhi vừa nhỏ giọng gọi nhị tỷ đang ở trên cây vui vẻ hái trái đến quên trời đất, vừa vung trộm nhìn bóng người xa xa đang tới. Lại nói, ánh mắt của tiểu hài tử này rất tốt, làm sao giống như mình trước kia cận thị lớn gần một ngàn độ.

Người trên cây vội vàng lại rất nhanh hái được mấy quả đào, sau đó tuột xuống, một tay ôm gì đó trong vạt áo, một tay kéo muội muội của mình bỏ chạy.

"Nhị tỷ, tỷ chậm một chút, muội chạy không nổi rồi!" Vương Phúc Nhi thở hào hển, bị nhị tỷ Vương Hoa Nhi túm chạy một đoạn đường thật dài, hiện tại mới chậm rãi dừng lại.

Wương Hoa Nhi nhìn xem bốn phía thấy không có ai, mới đặt mông ngồi dưới đất, nhìn thành quả lao động của mình, không khỏi đắc ý nở nụ cười.

"Phúc nhi, nhị tỷ thế nào? Nói cho muội quả đào thì cho muội quả đào! Nhìn xem, hôm nay cho muội ăn đủ!" Vương Hoa Nhi rất là hưng phấn nói.

Wương Phúc Nhi vội vàng gật gật đầu giống như con gà con đang mổ thóc: "Nhị tỷ, tỷ thật tốt!" Lại nói, nếu không phải thèm ăn, nàng cũng sẽ không như thế này, tốt xấu gì, trước kia của ngon vật lạ gì mà nàng chưa từng ăn qua? Lại còn có một dạo cũng ăn không nổi thịt, nhưng mà đến thời đại này, nhà này, đừng nói là thịt, cho dù là mùi thịt cũng chưa được ngửi nữa. Cả ngày ăn không đủ no không nói, còn phải bị bà nội trọng nam khinh nữ mắng có cái thứ gì tốt cũng không tới phiên mấy tỷ muội các nàng.

Lại nói tới quả đào này đi, vốn cây đào này là của cả gia đình, hơn nữa Vương Phúc Nhi còn biết cây đào này chính là trước kia lúc cha nàng còn nhỏ đã trồng. Hiện tại hàng năm đều có thể kết thật nhiều trái, nhiều quả đào đỏ au làm cho người ta thèm ăn thế kia. Nhưng mà nàng và đại tỷ, nhị tỷ thì không được ăn, mà đường huynh, đường đệ còn có đường muội nhà Đại bá và Nhị bá đều có thể được ăn.

Nguyên nhân chính là vì cha và nương nàng không có sinh con trai, chỉ sinh ba nha đầu, bình thường thì bà nội chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, nói nương chỉ sinh ra hàng bồi tiền, có cái gì ăn ngon đương nhiên chưa từng tới một phòng của nhà nàng.

Thì ví dụ có sẵn đi, quả đào trên cây đã chín, có thể ăn, quanh năm suốt tháng nông thôn cũng không có đồ ăn vặt gì ăn ngon, mọi người đều tha thiết ngóng nhìn, nhưng mà vị bà nội kia của Vương Phúc Nhi lại kêu tứ thúc hái mười trái, đi rửa, chỉ cho đứa nhỏ nhà Đại bá và Nhị bá. Lúc ấy ba tỷ muội

Vương Phúc Nhi mở to mắt nhìn, nước miếng cũng đã chảy ra, nhưng mà bị bà nội xem thường đuổi đi ra ngoài. Vì thế, nương Vương Phúc Nhi là Thích thị sau lưng vụng trộm lau nước mắt, cảm thấy cũng tại vì bụng mình không tốt, kết quả làm liên lụy nữ nhi của mình. Mà cha Vương Phúc Nhi là Vương Đồng Tòa thì nhũn nhũn, nửa ngày cũng không nói lời nào.

Trên Vương Phúc Nhi có hai tỷ tỷ, đại tỷ là Vương Cúc Nhi, nhị tỷ là Vương Hoa Nhi, đại tỷ Vương Cúc Nhi là người thành thật chịu khó, lúc còn nhỏ đã hiểu chuyện, tính cách lại ôn hòa, làm việc thực nhanh nhẹn. Cho dù như vậy, bà nội Triệu thị của Vương Phúc Nhi vẫn chướng mắt, chẳng phải bởi vì Vương Cúc Nhi không phải là một tiểu tử sao? Nói cái gì là cho dù có tốt cũng là của nhà người khác, là hàng đến tiền, Vương Cúc Nhi đối với bà nội xi và đều là nom nớp lo sợ mà nghe. Sau đó càng chịu khó làm việc nhà, hy vọng như vậy có thể làm cho bà nội ít mắng một chút, đối với nương mình cũng tốt hơn một chút, nhưng mà có khả năng sao?

Mà nhị tỷ Vương Phúc Nhi là Vương Hoa Nhi thì hoàn toàn tương phản, tính cách mạnh mẽ, dám nói dám làm, vì thế có không ít lần bị bà nội Triệu thị tát tay, nhưng là tính tình không đổi. Có đôi khi có thể nói đến bà nội Triệu thị cũng muốn hôn mê, đương nhiên hôn mê cũng là giả bộ. Bởi vì như vậy, cha Vương Phúc Nhi là Vương Đồng Tòa sẽ răn dạy Vương Hoa Nhi. Vương Đồng Tòa là anh nông dân hiểu thuận thành thật, hơn nữa ở trong khung cho rằng làm cháu nên hiếu kính đối với các trưởng bối, mặc kệ các trưởng bối làm là đúng hay sai. Vì thế, Vương Hoa Nhi ăn không ít đau khổ, nhưng mà vẫn làm theo như cũ. Hơn nữa mình (công khai) không được, chúng ta sẽ âm (ngầm), còn không phải như bây giờ nè, bị một lần kích thích đến Vương Hoa Nhi, thấy nhà mình không được ăn đào, đã nghĩ biện pháp để cho tiểu muội Vương Phúc Nhi của mình canh chừng. Mà mình thì vụng trộm trèo lên cây hái được mười quả đào, giờ nhìn quả đào ở trong vạt áo của mình, thỏa mãn nói không nên lời.

“Phúc nhi, nhị tỷ có được không?” Vương Hoa Nhi hỏi.

“Nhị tỷ tốt nhất!” Vương Phúc Nhi ăn quả đào được rửa sạch, mơ hồ không rõ nói. Ăn thật là ngon. Vừa to vừa ngọt!

“Nịnh bợ!” Vương Hoa Nhi cũng cầm một quả đưa đến miệng: “Phúc nhi, về sau nếu bà nội còn bắt công như vậy, chúng ta cứ như thế này! Nhị tỷ mới không sợ bà đâu!” Dựa vào cái gì đều là cháu trai cháu gái, mà lại đối đãi khác nhau khác xa như vậy!

“Nhị tỷ, chúng ta để lại vài trái, dành cho đại tỷ đi, năm nay nàng còn chưa có ăn được trái nào!” Vương Phúc Nhi ăn còn không quên đại tỷ Vương Cúc Nhi của mình.

Lại nói, đại tỷ của nàng quả thực chính là người gương mẫu chịu một nhọc, Vương Phúc Nhi là có may mắn ở cổ đại gặp qua tám gương người con gái lao động chân tay. Đương nhiên, trong đó còn có chính nương Thích thị của nàng, nhưng mà vì sao càng là người như vậy, thì càng bị người ức hiếp đây?

“Được, ta vốn chuẩn bị để lại cho tỷ chúng mình, chỉ là đại tỷ mình thì muội cũng biết rồi đó, chỉ sợ nàng không dám ăn đâu.” Đại tỷ nhát gan thì thôi, nếu biết là mình vụng trộm hái, khẳng định sẽ bị hù chết, làm sao giống như Phúc nhi, lá gan lớn, lại còn cũng không kín miệng.

Vương Phúc Nhi cũng có chút băn khoăn, đại tỷ và cha mẹ nàng đều rất cứng nhắc, cũng quá nghe lời, bà nội Triệu thị nói cái gì đều nghe cái nấy, không cho ăn đào sẽ không ăn, chẳng sợ thêm ăn. Nhưng mà không cho đại tỷ ăn, trong lòng hai người đều không dễ chịu, dựa vào cái gì đồ tốt như vậy đại tỷ không được ăn hả.

“Nhị tỷ, chúng ta vụng trộm kêu đại tỷ đi ra, sau đó để cho đại tỷ ăn?” Vương Phúc Nhi nói.

Đến bên ngoài, có lẽ đại tỷ sẽ không có nhiều sợ hãi như vậy, Vương Hoa Nhi cũng hiểu được chủ ý không tệ, vì thế để cho Vương Phúc Nhi ở lại nhìn mấy quả đào còn lại, tự nàng đi và nhà kêu đại tỷ đi ra.

“Nhị tỷ, tỷ nói với đại tỷ nói muội đã xảy ra chuyện, cam đoan nàng sẽ đi ra.” Vương Phúc Nhi thêm vào một câu.

“Người nha đầu quỷ tinh này, ngay cả mình gặp chuyện không may cũng nói ra được, còn không sợ đại tỷ gặp chết à, nói không chừng sẽ nói cho cha và nương!”

“Hắc hắc, nhị tỷ, tỷ nói muội ở bên ngoài gặp rắc rối, không dám về nhà, khẳng định đại tỷ sẽ vụng trộm đến.” Hơn nữa khẳng định sẽ không nói cho những người khác, bằng không đến lúc đó mình sẽ không hay ho, vậy thì phải bị đánh, mà đại tỷ mới không nỡ để nàng bị đánh đâu.

Vương Hoa Nhi kéo khuôn mặt của tiểu muội: “Vậy nghe muội, tỷ đi đây, muội một mình ở trong này cũng không nên chạy loạn, bằng không có tên ăn may đi qua đây sẽ lừa muội đi rồi.” Nhị tỷ thích nhất hù dọa người, Vương Phúc Nhi tránh thoát nhị tỷ chà đạp, vì sao cứ thích néo mặt mình vậy?

Mà Vương Phúc Nhi thật đúng là một con nhóc, tóc vàng vàng, vừa thấy chính là dinh dưỡng không đầy đủ, năm nay cũng mới năm tuổi, trên đầu cột hai bím tóc sừng dê. Trên người mặc quần áo vải thô không bền, đôi mắt thật to, nhìn rất có thần thái, làn da trên mặt tiểu hài tử non mềm nhất, cho nên mọi người mới thích néo đi, Vương Phúc Nhi tự cho là đúng nghĩ vậy.

Không khí nông thôn cổ đại rất tốt, người được trong đó có hương vị ngọt ngào. Nếu như mỗi ngày đều có thể ăn no thì tốt rồi! Mỗi ngày mỗi ngày đều là nước canh súp, thật là muốn mệnh mà.

Vương Cúc Nhi nghe xong Vương Hoa Nhi nói, cái gì cũng mặc kệ, liền vội vàng đi theo Vương Hoa Nhi đi ra, thấy được Vương Phúc Nhi, vội vàng nhìn lên nhìn xuống một lần: “Phúc nhi, Phúc nhi, muội làm sao?”

“Tỷ, Phúc nhi không có chuyện, là bọn muội hái được mấy quả đào, muốn cho tỷ cũng được ăn một lần!”

Vương Phúc Nhi cũng chớp ánh mắt gật gật đầu với Vương Cúc Nhi, Vương Cúc Nhi nhìn quả đào Vương Phúc Nhi đưa qua, đôi mắt có chút hồng, chỉ là nàng không thể nhận: “Các muội nói cho tỷ, đào này ở đâu ra? Trộm được thì tỷ sẽ tức giận!”

“Đại tỷ, không phải trộm!” Vương Phúc Nhi vội vàng cam đoan.

Vương Hoa Nhi cũng nói: “Tỷ, sao tỷ lại không tin bọn muội. Muội và Phúc nhi là dạng người gì, tỷ không biết sao? Tỷ, tỷ yên tâm, đây là tự muội leo lên cây hái, cam đoan không thành vấn đề!”

Không nghĩ tới Vương Cúc Nhi nghe xong lời này, lập tức kích động đứng lên: “Hoa nhi, Phúc nhi, bà nội mà biết thì sẽ tức giận!”

Vương Hoa Nhi không phục nói: “Tỷ, bà nội cho toàn bộ tôn tử đều ăn, chỉ là không cho ba tỷ muội chúng ta ăn, dựa vào cái gì chứ, cây kia vẫn là cha chúng ta trồng đó!”

“Nhưng mà, đó là nội của chúng ta.” Vương Cúc Nhi vô lực nói.

Vương Hoa Nhi cho Vương Phúc Nhi một cái biểu tình muội đoán đúng rồi, Vương Phúc Nhi vội vàng nói: “Đại tỷ, dù sao đào này cũng đã hái rồi, nếu không ăn cũng lãng phí, cầm đi về nhà, khẳng định bà nội biết là bọn muội làm, đến lúc đó muội và nhị tỷ tránh không được một trận đòn. Đại tỷ, bà nội đánh người rất đau!” Vương Phúc Nhi đáng thương hể hể nhìn đại tỷ mình, một đôi mắt to làm cho người ta nhìn cũng không đành lòng cự tuyệt.

“Nhưng mà...” Vương Cúc Nhi còn đang do dự, Vương Hoa Nhi nói: “Không có nhưng mà, tỷ, nếu tỷ không ăn, bọn muội sẽ ném hết đào này đi, dù sao không thể để cho người trong nhà biết, tỷ, tỷ ăn hay là không ăn?”

Vương Cúc Nhi vội vàng ngăn cản: “Ta ăn, ta ăn còn không được sao. Hoa nhi, tính tình nóng nảy này của muội nên sửa lại, bằng không sẽ chịu thiệt.”

Vương Phúc Nhi đưa cho Vương Cúc Nhi quả đào thật to: “Đại tỷ, ngọt lắm, ở đây còn có mấy trái, hôm nay tỷ ăn đủ!”

Quả nhiên Vương Cúc Nhi ăn vào, rất ngọt, đã bao lâu nàng không có ăn qua đồ tốt như vậy? Vương Cúc Nhi cảm thấy cả đời này nàng cũng sẽ không quên hương vị này của hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Vương hoa nhi muốn làm nha hoàn?

Editor: ChieuNinh

Ăn đào xong rồi, Vương Phúc Nhi để cho Vương Cúc Nhi đi về trước, bằng không thấy ba tỷ muội cùng nhau trở về từ bên ngoài, khẳng định sẽ khiến cho người khác hoài nghi. Vương Phúc Nhi căn dặn Vương Cúc Nhi đi trở về nhất định không được lộ ra vẻ mặt khác thường, miễn cho bị phát hiện, đến lúc đó mọi người lại gặp xui xẻo. Vương Cúc Nhi cũng luôn mãi cam đoan, tuyệt đối sẽ không lộ ra xui nào.

“Quý nhỏ tinh linh, hiện tại chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Vương Hoa Nhi xoa xoa đầu Vương Phúc Nhi hỏi.

“Nhị tỷ, đừng xoa đầu muội!” Vương Phúc Nhi tránh thoát ma quỷ, nói với Vương Hoa Nhi: “Chúng ta đi hái chút rau dại trở về đi.” Như vậy cũng sẽ không khiến cho người khác hoài nghi.

Vương Hoa Nhi hết sức đồng ý, vì thế hai tỷ muội liền đi hái rau dại.

Chờ đến lúc đôi tay hai tiểu cô nương đầy rau dại về nhà, chợt nghe thấy tiếng cao vút của bà nội Triệu thị đang mắng gà chửi chó. Vương Hoa Nhi và Vương Phúc Nhi nhanh chóng lủi vào phòng bếp, buông rau dại xuống. Quả nhiên chỉ có nướng và đại tỷ Vương Cúc Nhi của các nàng đang ở trong phòng bếp.

Thích thị thấy hai nữ nhi của mình chịu khó như vậy, trong lòng vui mừng. Vương Phúc Nhi làm nũng quẩn quýt Thích thị trong chốc lát, làm bộ như lơ đãng hỏi: “Nương, bà nội làm sao vậy?”

Thích thị thở dài: “Lúc ruộng nước của chúng ta đang dẫn nước vào, bị người trên thượng du chặn lại, bà nội con có chút khó chịu.”

Thì ra là có chuyện như vậy! May mắn không phải phát hiện chuyện mình và nhị tỷ hái đào, Vương Hoa Nhi cũng cảm thấy nhẹ nhàng thở ra. Mà Vương Phúc Nhi thì nghĩ rằng, cũng may bà nội không có đếm hết toàn bộ trái ở trên cây, bằng không khẳng định sẽ phát hiện bị thiếu. Hắc hắc, gốc cây đào này đủ lớn, đào kết quả cũng rất nhiều. Vốn là để phòng người ngoài hái trộm, để cho nhị ca nhà Đại bá trông coi, nhưng mà, hôm nay cả nhà Đại bá phụ đều đi hỗ trợ nhà mẹ đẻ của Đại bá mẫu. Mà bà nội nàng chắc chắn không hề nghĩ tới nàng và nhị tỷ lớn mật như vậy, dám đi hái trái cây của nhà mình, cái này thật sự giúp ba tỷ muội nàng!

Sau khi trở về Vương Cúc Nhi cũng thấy không phải bà nội đang mắng muội muội nhà mình, thì trong lòng cũng yên tâm rất nhiều, giúp đỡ nướng Thích thị chuẩn bị cơm trưa.

"Nương, hôm nay không phải Nhị bá mẫu nấu cơm sao? Làm sao lại là người?" Vương Hoa Nhi tức giận hỏi, Nhị bá mẫu nhà nàng là người vừa keo kiệt, lại ích kỷ. Ngày hôm nay vốn đến lượt nàng nấu cơm, dựa vào cái gì lại bắt nương của nàng nấu cơm hả.

Thích thị nói: "Ngày mai Nhị bá mẫu con phải về nhà bà ngoại của Tam ca con, hôm nay phải chuẩn bị này nọ, cho nên để cho nương nấu cơm. Chuyện cũng không to tát gì."

"Về nhà mẹ đẻ phải dùng cả một ngày chuẩn bị này nọ, nàng cho rằng nàng có núi vàng núi bạc hả, nương người cũng quá mềm lòng rồi!" Vương Hoa Nhi tức giận nói.

Thích thị vội nói: "Hoa nhi, nói gì vậy, đó là Nhị bá mẫu con, là trưởng bối của con, cũng đừng không biết lớn nhỏ. Nương cũng không cảm thấy cái gì, con cũng đừng lại đùa giỡn tính tình, đến lúc đó bà nội con lại muốn phát hỏa với con."

Vương Phúc Nhi kéo tay áo Triệu thị: "Nương, nhị tỷ nói cũng đúng mà, người luôn như thế này, mỗi lần bọn họ nói cái gì người cũng đều đáp ứng, đến lúc đó chuyện gì cũng rơi xuống đầu người rồi. Ngày mai Nhị bá mẫu về nhà mẹ đẻ, vậy Đại bá mẫu khẳng định sẽ không nấu ăn, đến lúc đó vẫn là nương nấu cơm. Hơn nữa khẳng định Nhị bá mẫu sẽ không bù lại một ngày này."

Thích thị cười nói: "Không có việc gì, không phải chỉ là nấu cơm một ngày thôi sao, nương gánh vác được. Các con không cần nhiều lời, Cúc nhi, nhóm lửa cho nương đi."

Ai, bởi vì nương nàng không có sinh con trai, không đủ mạnh mẽ, cho nên cái gì cũng nhường nhịn. Nữ tử ở cổ đại thật sự là thật đáng thương, sinh không được con trai chính là phải ngậm miệng, cho dù người lại có bao nhiêu cần cù thiện lương cũng không bù được một tiểu tử béo mập. Nhìn xem tình huống của chính nhà nàng không phải đã rõ ràng sao? Nàng nghĩ tính tình trước kia của nương khẳng định không phải yếu đuối, nhưng vì có nhược điểm không sinh được con trai, chỉ đành phải bầm bụng chịu đựng khắp nơi.

Vương Phúc Nhi bức thiết nghĩ nương nàng có thể sinh ra một đệ đệ, như vậy tình cảnh cả nhà của nàng có thể rất nhanh sẽ được cải thiện. Suy nghĩ một chút năm nay nương chỉ mới hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, hẳn là còn có thể sinh được đứa nhỏ.

Lúc Vương Hoa Nhi và Vương Phúc Nhi chuẩn bị đi ra bên cạnh sông nhỏ rửa sạch sẽ rau dại hái được, thấy bà nội Triệu thị đang ở chỗ này mắng không ngừng. Lời nói đại loại như là ai đó không có mắt, dám cướp nước lão nương, hoa màu của hắn đều sẽ chết sạch, đến lúc đó ăn rễ cỏ.

Chính là đang mắng hăng say, ông nội Vương Hữu Căn từ bên ngoài trở về, thấy lão bà từ của mình có một bộ dáng người đàn bà chanh chua chửi đồng, không khỏi mắng: "Ngậm cái miệng thú vị của ngươi lại cho ta! Còn ngại không đủ dọa người, chuyện chi như cái rắm cũng bị ngươi biến thành hoàng thiên lão tử đều biết, nhìn xem hàng xóm láng giềng đều chê cười ta."

Triệu thị vỗ đùi nói: "Ai chê cười hả! Ai chê cười hả! Lão nương mắng chính mình, mắng cũng là cái đồ tâm địa đen tối, không muốn nghe cũng đừng làm chuyện trái với lương tâm!" Thấy Vương Hoa Nhi và Vương Phúc Nhi đang nhìn, bà liền tròn mắt lên: "Còn không đi làm việc cho lão nương!"

Vương Hoa Nhi và Vương Phúc Nhi xẹt một cái lập tức bỏ chạy rất xa. Lúc này, chạy nhanh mới là vương đạo à.

Tuy rằng Vương gia thôn này rất nghèo, nhưng mà cũng có núi có sông, một dòng sông nhỏ tên là Lương Hà uốn lượn quanh thôn, phàm là giặt quần áo rửa rau đều đã tới dòng Lương Hà này. Vương Hoa Nhi và Vương Phúc Nhi đi tới cầu đá bắc qua trên dòng Lương Hà, thì thấy bạn tốt Thanh Mai chơi chung với Vương Hoa Nhi đang giặt quần áo.

Vương Hoa Nhi vẫy vẫy tay: "Thanh Mai, sao ngươi giặt quần áo vào giờ này? Ăn cơm chưa?"

Thanh Mai thấy Vương Hoa Nhi cũng rất vui vẻ, nhường chỗ ngồi cho Vương Hoa Nhi và Vương Phúc Nhi: "Còn không phải tại đại tẩu ta, một bà nương lười, quần áo trong nhà không giặt, nương ta nhìn không vừa mắt, mắng cũng mắng, cuối cùng vẫn là ta đi giặt sạch."

Đại ca của Thanh Mai cười tức phụ (vợ), nhìn bộ dạng cũng ra khuôn ra dáng (dễ nhìn, xinh), nhưng chỉ có lười, gì việc cũng không làm. Nếu làm việc, không phải chỗ này đau thì chỗ kia ngứa, mọi người cả Vương gia thôn đều biết. Đại ca Thanh Mai lại là hủ nút thành thật, hơn nữa bộ dạng nàng dâu đẹp, cũng không muốn nói nàng. Hơn nữa ở nông thôn cưới vợ vốn thực sự là rất khó khăn, rất sợ có chuyện không hay, làm cho nàng dâu tức giận chạy mất. Cho nên cũng gián tiếp tăng trợ giúp cho đại tẩu Thanh Mai kiêu ngạo, khiến cho nương Thanh Mai cũng hận đến nghiến răng.

Có thể nói, mỗi nhà đều có bản kinh có niệm riêng.

Vương Hoa Nhi có chuyện muốn nói riêng với Thanh Mai, nên kêu Vương Phúc Nhi tự mình đi chơi đùa bên bờ: "Phúc nhi, cũng không được đến trong sông, cẩn thận rơi xuống nước thì không nổi lên được." Vương Hoa Nhi hù dọa nói.

"Biết rồi, nhị tỷ." Vương Phúc Nhi thấy cách đó không xa có mấy cây dương liễu, chuẩn bị đi hái vài nhánh bện thành một cái mũ chít nữa đội, mũ đan bằng liễu cũng dễ làm nhất, vòng thành một vòng tròn là được.

Nhiều cành liễu xanh, vuốt cũng thoải mái, nếu bên trong cây cối không có sâu thì tốt rồi. Vương Phúc Nhi kiểm tra chuẩn bị bẻ cành liễu, ai, một đứa bé năm tuổi, cái đầu cũng quá lùn đi, vươn tay cũng với không tới.

"Nhóc con, ngươi đang làm gì đó?" Là một bé trai có nhũ danh kêu là Cầu Đan ở cùng thôn cũng đang đi tới dưới tàng cây, hỏi Vương Phúc Nhi.

Ngươi mới là hoàng mao, cả nhà ngươi đều là hoàng mao! Vương Phúc Nhi thật chán ghét mình không đủ dinh dưỡng mà tóc bị vàng. Nếu có điều kiện, nàng cũng không muốn như vậy, ít nhất cũng phải dùng dầu hoa quế bảo dưỡng chăm sóc. Nhưng mà bây giờ ngay cả ăn cũng ăn không đủ no, làm sao

có thể còn có tính lực bảo dưỡng tóc? (hoàng mao = hoàng mao nha đầu = nhóc con tóc vàng = nhóc con: chị VPN nhà mình đang ‘tạc mao’)

Nhưng mà, ngón tay Vương Phúc Nhi chỉ càn liễu trên cây, chớp ánh mắt: “Cầu Đan ca, ca có thể bẻ mấy cành giúp muội không? Muội muốn bện mũ.”

Cầu Đan thấy đôi mắt to lóe sáng của Vương Phúc Nhi, thì lập tức treo cây, không nói hai lời liền bẻ rất nhiều, Vương Phúc Nhi vội nói: “Đủ rồi, đủ rồi!” Lúc này Cầu Đan mới xuống dưới, còn ra về người lớn nói: “Về sau nếu còn muốn bẻ nữa, thì nói cho Cầu Đan ca một tiếng. Đúng rồi, Phúc nhi muội muội, ngày mai chúng ta đi lên trên núi hái trái cây dại ăn, muội có muốn đi không?”

Vương Phúc Nhi cầm cành liễu trong tay, ngượng ngùng nói: “Cầu Đan ca, muội đi không được đâu, bà nội muội không cho muội đi.”

“Ài, ta cũng biết, mọi người đều nói bà nội muội lợi hại, chúng ta cũng không dám đi nhà các muội chơi. Phúc nhi muội muội, muội thật đáng thương, ngày mai ta từ trên núi về đây, đưa một ít cho muội đi. Trái cây dại ăn cũng được lắm Ngọt vô cùng!”

Mọi người đều biết bà nội nàng lợi hại! Xem ra oai danh của bà nội nổi tiếng toàn thôn nha. Vương Phúc Nhi cảm thấy Cầu Đan này thật là rất thuận phác, nói với hắn: “Cầu Đan ca, ca ăn đi, tỳ của muội đang tìm muội, muội đi đây.”

Nếu tiểu tử này đưa trái cây dại tới, mấy người nhà của nàng cũng không được ăn, khẳng định sẽ bị bà nội đoạt hết, uống phí lòng tốt của người ta, vẫn là chờ có cơ hội, tự mình đi lên núi hái đi. Ăn đủ rồi nói sau.

Rửa rau dại xong, Vương Phúc Nhi nắm tay Vương Hoa Nhi đi trở về, Cầu Đan còn ở bên cạnh lưu luyến không rời, cuối cùng không biết lại phát hiện trò chơi thú vị gì, liền nhảy nhót chạy đi.

“Nhị tỳ, cho tỳ đội!” Vương Phúc Nhi đưa mũ đan bằng liễu cho Vương Hoa Nhi, Vương Hoa Nhi nhận qua liền đội lên: “Phúc nhi của chúng ta rất ngoan!”

Người đây là Vương bà bán dưa mè khen mè dài đuôi, được không. Vương Phúc Nhi hỏi: “Nhị tỳ, tỳ và Thanh Mai tỳ nói ngốc gì?”

“Người lớn nói chuyện, trẻ con đừng hỏi loạn.” Vương Hoa Nhi trả lời.

Còn chưa lớn hơn ai, nhị tỳ, tỳ chỉ lớn hơn ta có ba tuổi có được không? Hơn nữa nếu thật sự bàn về chuyện này, hai ta ai lớn ai nhỏ còn chưa biết đâu, nhưng mà, hiện tại Vương Phúc Nhi chỉ có thể chấp nhận xui xẻo, ai kêu cơ thể này của mình chỉ có năm tuổi thôi.

“Phúc nhi, muội nói nếu nhị tỳ bán mình cho nhà Chu viên ngoại làm nha hoàn thì thế nào?” Vương Hoa Nhi hỏi.

“Ngốc? Nhị tỳ, chúng ta cũng không làm nha hoàn, làm nha hoàn rồi, người khác muốn đánh thì đánh, muốn mắng cứ mắng, nhị tỳ, chúng ta không làm nha hoàn!” Vương Phúc Nhi vội nói, tại sao nhị tỳ có thể đột nhiên nói như vậy đây? Chẳng lẽ vừa rồi Thanh Mai đã nói cái này?

“Ở nhà còn không phải nói đánh là đánh, nói mắng thì mắng? Còn không bằng đi làm nha hoàn, cũng có thể kiếm vài văn tiền về trong nhà!”

“Nhị tỳ, cho dù tỳ kiếm được tiền, có đến được trong tay cha nương chúng ta sao? Đến lúc đó còn không phải đều ở trong tay bà nội? Còn có, làm nha hoàn, nếu ký tử khế, dù người ta đánh tỳ chết rồi, cũng không có ai truy cứu, nhị tỳ, tỳ đừng nghĩ lung tung.”

Với tính tình nóng nảy của nhị tỳ, làm nha hoàn, thật sự là có khả năng gặp rắc rối.

Vương Hoa Nhi nói: “Muội nói cũng đúng, nhà chúng ta chưa ra riêng, có được tiền cũng ở trong tay bà nội, ta mới không cần như vậy đâu. Nhưng mà Phúc nhi, sao muội biết cái gì là tử khế? Lại còn biết tường tận như vậy?”

Nguy rồi! Vương Phúc Nhi vội nói: “Lần trước lúc muội đi ngang qua học đường trong thôn, là tú tài công nói, muội nghe được rõ ràng, hình như là nói cái gì Chu viên ngoại muốn mua nha hoàn, có người tới hỏi tú tài công, muội cảm thấy tò mò liền nghe trong chốc lát.”

Vương Hoa Nhi là người có thần kinh thô, nghe xong Vương Phúc Nhi nói, vốn không có hoài nghi, hơn nữa Vương Phúc Nhi nói hợp tình hợp lý. Nhưng thật ra Vương Phúc Nhi thầm vỗ vỗ bộ ngực, hừ chết tôi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Bữa cơm trưa ăn không yên

Editor: ChieuNinh

Sau khi trở về, Triệu thị đã ngừng chửi đồng, Thích thị tiếp nhận rau dại Vương Hoa Nhi đưa qua, trước dùng nước sôi nấu chín, vớt lên, sau đó dùng nước lạnh dội qua bớt nóng, còn nước luộc rau thì thả muối, thả dấm chua, sau đó nhỏ vào ít mỡ nước, như vậy rau dại này coi như đã làm xong, trước đó còn xào một mâm rau khoai lang, đã đặt ở trên bàn nhà chính.

Thời điểm Vương Phúc Nhi bung rau dại trộn đưa đi qua, ông nội và bà nội của nàng đều đã ngồi lên bàn, ông nội Vương Hữu Căn thích uống chút rượu lúc ăn cơm, Vương Phúc Nhi hỏi: “Ông nội, có muốn Phúc Nhi châm rượu cho người không?”

Vương Hữu Căn mặt mày hồng hào nói: “Phúc Nhi thật đúng là đứa bé ngoan, được được được, châm rượu cho ông!” Tuy rằng đối với nhà lão Tam chỉ sinh nữ nhi không sinh con trai, trong lòng cũng có ý kiến, nhưng mà thấy đứa cháu gái Vương Phúc Nhi này nhu thuận, hẳn cũng yêu thích. (nhà lão Tam, nhà lão Nhị... đây là cách xưng hô về con dâu)

Nhưng mà Triệu thị ngồi bên cạnh cũng không như vậy: “Đi đi đi, một nha đầu lừa đảo, nào có phần cho người ngồi bàn? Cút nhanh đi ra ngoài cho ta.”

Vương Phúc Nhi rất muốn nói, người cũng là từ nha đầu lừa đảo biến thành lão thái bà bây giờ, nhưng giờ này nàng không có địa vị, chỉ có thể chịu đựng. Vương Hữu Căn không quen nhìn lão bà từ mình thế này: “Từ sáng tới tối, người miệng không mắng thì không được à. Ăn một bữa cơm cũng không yên tĩnh!”

Mất thấy Triệu thị vừa muốn bắt đầu chửi đổng, Vương Phúc Nhi chạy nhanh ra khỏi nhà chính, Vương Hoa Nhi hỏi: “Ông và bà lại bắt đầu cãi nhau?”

Vương Phúc Nhi gật gật đầu, bởi vì ăn mấy trái đào nên bụng còn chưa đói lắm, nhưng mà dù sao cũng không phải món chính, lúc này gia đình bình thường cũng ăn lương thực phụ làm món chính, giống như cơm gạo cũng rất ít rất ít được ăn. Nay lúa mạch sớm đã thu hoạch, nhưng mà bột trắng cần bản muốn nghĩ cũng không cần nghĩ tới.

Hôm nay cơm trưa chính là cháo ngô bên trong có một ít rau xanh trong vườn, nhìn nước canh suông nhạt nhẽo, khi nào thì mới có thể ăn được gạo mềm đến no đây. Uống thứ này cái khác thì không nhiều lắm, chỉ là đi nhà xí nhiều lần thôi.

Có người còn nói, đi nhà xí nhiều có cái gì không tốt? Ít nhất thì đất phì nhiêu hơn không phải sao? Nhưng mà như thế này cũng rất dễ dãi à.

Vương gia thôn vẫn là một ngày ba bữa cơm, nhưng mà nhiều nhất đều là uống cháo loãng, uống riết mọi người cũng biến thành cháo loãng rồi. Mà ngay cả cháo ngô này cũng phải ăn tiết kiệm, đến thời điểm nhất định, vậy thì trâu chính là món chính. Vương Phúc Nhi nhớ rõ ràng, trước kia khi còn ở hiện đại, lúc được đi nông thôn du ngoạn có nhìn thấy trâu này cũng chỉ để cho heo ăn, mà hôm nay, mọi người còn không bằng heo đâu.

Nói đến heo, cả nhà Vương Phúc Nhi ngay cả người cũng là miễn cưỡng không đói chết, làm sao có thể nuôi heo? Tiền mua heo ở đâu mà ra? Còn có ngay cả cái chuồng heo cũng không cất nổi. Nhà bọn họ gia cầm thú nuôi đáng giá nhất chính là năm con gà, nhưng mà trứng gà chỉ do một mình Triệu thị quản lý, bình thường cũng phải dựa vào tiền bán mấy quả trứng mua dầu mỡ, muốn ăn, không có cửa đâu!

Cả nhà Nhị bá phụ rốt cục ra khỏi cửa phòng, trực tiếp đi lên nhà chính. Lúc này Thích thị đã đưa cháo ngô nấu xong đến nhà chính, Tam ca Vương Tam Bảo và Vương Chi Nhi nhà Nhị bá phụ đã bắt đầu tranh nhau húp cháo. Chi là đồ ăn trên bàn cũng bị bọn họ gấp mấy đĩa thật lớn, mà Triệu thị chỉ nằng một câu, cũng không nói gì thêm. Nhị bá mẫu càng không cần phải nói, cũng không có cảm thấy có cái gì không đúng. Dù sao ở cái nhà này nhất định phải cướp, bằng không ngay cả canh cũng không có mà ăn.

Lão tứ Vương Thiết Tỏa của Vương gia rầu rĩ ngồi xuống ăn cơm, đều nói dân chúng thương con út, Triệu thị vội vàng xới cơm cho con cưng của mình, Vương Thiết Tỏa ồm ồm nói: “Nhà Tam ca bọn họ còn chưa có tới.”

Vương Đồng Tỏa cũng là con mình, Triệu thị nghĩ nghĩ, nói với Vương Chi Nhi: “Gọi Tam thúc người lên đến đây, nói là ăn cơm trưa.”

Vương Chi Nhi vô cùng mất hứng, bị nương Mã thị của nàng ngăm néo cánh tay một cái, chỉ có thể là buông bát đĩa xuống đi kêu Vương Đồng Tỏa.

“Nương, còn có tam tẩu và mấy đứa Cúc nhi.”

“Kêu la cái gì, cũng chỉ là nha đầu lừa đảo, lát nữa chúng ta ăn xong rồi các nàng đi qua ăn!” Triệu thị nói.

Khuê nữ Vương Hà Hoa nhà Vương gia không hài lòng: “Nương, ta cũng là nha đầu lừa đảo đây.” Vương Hà Hoa năm nay mười sáu tuổi, đã đến tuổi có thể nói chuyện thành hôn, chỉ là một là vì của cải Vương gia quá mỏng, hai là do nương của nàng quá lợi hại, rất nhiều nhà cũng không dám tới cửa, chỉ sợ Triệu thị công phu sư tử ngoan, yêu cầu sinh lễ nặng. Mọi người đều là dân quê, nông dân, có ai trong tay có nhiều của cải đâu, hơn nữa Vương Hà Hoa cũng không phải thiên hương quốc sắc gì, cũng chỉ là một thôn cô bình thường, có nhà ai mà cho nhiều chứ, cho nên hôn sự Vương Hà Hoa cũng bị chậm trễ, đến bây giờ cũng không có bà mối tới cửa.

Vốn ở nông thôn, mười sáu tuổi bắt đầu nghị thân là chuyện bình thường, sau đó ở trong nhà ngồi một hai năm rồi xuất giá thì thích hợp. Nhưng mà Vương Hà Hoa cũng đã qua mười sáu, đang ở mười bảy tuổi, cũng không thấy bà mối, Vương Hà Hoa cũng rất gấp, trong lòng cũng có chút thâm oán nương mình. Lợi hại (hung dữ) như vậy làm chi, giờ không chỉ riêng nàng, hôn sự của tứ ca cũng chưa có. Bởi vì tứ ca là cưới vợ, nhà người ta có khuê nữ ai cũng sợ gã nữ nhi lại đây, bị mẹ chồng sắp đặt chịu không nổi.

Cũng còn có một nguyên nhân bất lợi với Vương Hà Hoa, mọi người đều nói nữ nhi giống mẫu thân, nếu Vương Hà Hoa cũng lợi hại giống như nương nàng, vậy thì phải làm sao bây giờ? Con trai của mình cũng không quản được thì sao? Hoặc là nằng nhau với mẹ chồng?

Cho nên hôm nay vừa nghe Triệu thị lại nói cái gì mà nha đầu lừa đảo hay không nha đầu lừa đảo, Vương Hà Hoa liền nhin không được mà mở miệng.

Triệu thị đối với khuê nữ của mình cũng rất thương yêu, điểm điểm cái trán của nàng nói: “Nhanh ăn cơm của người, lát nữa nương lược bắp cho người ăn.”

Đúng lúc Vương Chi Nhi kêu Vương Đồng Tỏa đến, nghe thấy bà nội nói lời này, vội hô lên: “Nội, con cũng muốn ăn!”

”Ăn ăn ăn, muốn ăn nghèo lão nương hả! Ta nói nhà lão Nhị, hôm nay là người nấu cơm, sao người không biết xấu hổ mà đặt mông ngồi xuống, cái gì cũng không quản? Đừng tưởng rằng người sinh con trai thì có công, đại tẩu người còn sinh ba đứa con trai kìa!” Không gõ gõ nhà lão Nhị này, thật sự là càng ngày càng không để mình vào mắt.

Mã thị vội cười nói với Triệu thị: “Nương, còn không rõ ngày mai phải đi nhà bà ngoại Tam Bảo sao? Cậu của Tam bảo ở bên ngoài trở lại, mang theo thật nhiều đồ, ta nghĩ cầm một ít về cho nương, cho nên...”

Triệu thị vừa nghe thì mở cờ trong bụng, cũng không có quả trách gì nữa, ngược lại còn hỏi Mã thị ăn có no hay không, có muốn thêm nữa không, trong lòng Vương Đồng Tỏa thờ dài một hơi. Mã thị đắc ý dào dạt, chỉ biết mẹ chồng này chỉ cần ăn được chút đồ tốt, cũng may nhờ có nhà mẹ đẻ có ca ca đi ra ngoài buôn bán, thường thường có thể tiếp tế mình một ít, nếu không, cho dù là mình sinh Tam Bảo, cũng sẽ không có sắc mặt tốt.

Bởi vì nhà Lão Tam chỉ sinh được ba khuê nữ, nhà mẹ đẻ lại không được tốt lắm, cho nên mới sẽ bị đối đãi như vậy, mình cũng không nên như vậy. Cho mẹ chồng một chút chỗ tốt, mình cũng có thể chịu bực bội ít chút, nhưng mà, nghĩ đến phải cho bà bà này nọ, răng của nàng cũng đều đau đi. Khi nào thì có thể ở riêng đây, như vậy có thể quang minh chính đại tích lũy tiền riêng! Làm sao phải lút giống bây giờ?

Trong phòng bếp bốn mẹ con đã sớm biết sẽ không có phần mình ngồi ăn trên bàn, Thích thị và Vương Cúc Nhi thành thật, nhưng mà Vương Hoa Nhi và Vương Phúc Nhi thì không. Các nàng đã sớm giấu đi mấy cái bánh ngô, hơn nữa cũng để lại hơn một nửa rau dại kia, mình phải nấu cơm còn để mình bị đối, thật là vô lý!

Hiện tại bà nội càng ngày càng hận không thể để cho mấy mẹ con các nàng có thể không cần ăn cơm, cũng không thể để bà được như ý.

Thích thị có chút giật mình, nhưng mà cái gì cũng không có nói, yên lặng vuốt ve đầu nhỏ của Vương Phúc Nhi. Ăn cơm tại chỗ với bọn nhỏ, nàng có thể chịu khổ, nhưng mà không thể để cho bọn nhỏ cũng chịu khổ, đối với hành vi bọn nhỏ tự mình giấu này nọ từ lúc ban đầu còn răn dạy đến bây giờ cũng im lặng không lên tiếng.

Wương Phúc Nhi cảm thấy nương mình có tiến bộ rất lớn, về sau còn muốn tăng cường nha.

Wương Phúc Nhi ăn nửa cái bánh ngô thì chuyển băng ghế nhỏ ở trong phòng bếp ra cửa canh chừng, miễn cho có ai đó không cẩn thận đi vào, phát hiện rồi nói cho bà nội thì không tốt. Dù sao nàng còn nhỏ, ăn cũng không bao nhiêu, mà buổi sáng còn ăn đào.

Không thể không nói, chờ những người đó đều ăn xong hết rồi mới đến phiên đám người Thích thị, đã không còn thừa bao nhiêu. Cũng may đám người Vương Phúc Nhi có dự kiến trước, bằng không thì phải chịu đói rồi. Vương Đồng Tỏa đi sau cùng, đưa nửa cái bánh ngô cho Thích thị.

”Nương Cúc nhi, nàng nhanh ăn đi, mấy ngày nay nương vì đối phó chuyện ruộng đất, chờ thêm vài ngày thì tốt rồi.”

Thích thị vội vàng gạt đầu: “Cha Cúc nhi, buổi chiều chàng đi trong sông vớt chút cá đi, ta thấy mặt Phúc nhi cũng đã hồng vào.” Con gái nhỏ của nàng, là đứa nhỏ nhỏ nhất nhà này, nhưng mà lại một chút yêu thương của trường bối cũng không có được, tuổi còn nhỏ, ăn cũng không đủ no, chỉ có thể tự mình nghĩ biện pháp.

”Được, dù sao hiện tại lúa cũng trồng xong rồi, ta lập tức đi.” Vương Đồng Tỏa nói thì làm liền. Khai báo với cha Vương Hữu Căn, Vương Hữu Căn đáp ứng, Triệu thị còn nói: “Nước trong ruộng cũng không có, người đi bắt cá cái gì, tiểu nha đầu lừa đảo, làm sao có tình quý như vậy, nấu cá còn phí củi lửa.”

Wương Thiết Tỏa nghe được, lập tức tiếp lời nói: “Nước trong ruộng để con đi canh, tháo xong rồi con đi kiếm chút củi lửa trở về!”

Triệu thị bị lão nhân chặn lời, tức giận đến trực tiếp về phòng.

Wương Phúc Nhi cảm thấy bà nội mình khẳng định thịnh nộ, một ngày lại một ngày không phải cãi nhau thì chính là tức giận, thật sự là làm khó bà. Nhưng mà, cha đi bắt cá, buổi tối có thể uống canh cá, suy nghĩ một chút liền chảy nước miếng.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Canh cá mỹ vị

Editor: ChieuNinh

Đợi cho đến khi mặt trời ngã về tây, lão đại Vương Kim Tỏa của và con dâu Đinh thị từ nhà mẹ đẻ đã trở lại, đi theo còn có ba con trai của bọn họ, Vương Đại Bảo, Vương Nhị Bảo, và Vương Tứ Bảo. Triệu thị vốn đang chờ Đinh thị có thể mang vài thứ tốt về cho mình, nhưng mà nhìn thấy trong tay con dâu trống không, sắc mặt lập tức xụ xuống.

Nếu không nhìn trên phân thượng con dâu cả sinh được ba đứa con trai, tuyệt đối sẽ không cho phép nàng trở về nhà mẹ đẻ hỗ trợ. Nhà mẹ đẻ Đinh thị cũng nghèo khổ, so với Vương gia thì lại không bằng, nhưng mà tốt xấu gì thì Đinh thị cũng phải mang về hai món đồ ăn không phải sao? Như thế nào lại có thể không mang cái gì về? Tốt xấu gì cũng giúp cả một ngày, xui gia này cũng quá kỳ cục.

Sắc mặt Triệu thị thay đổi đám người Đinh thị tự nhiên cũng thấy được, nhưng mà Đinh thị người ta có ba con trai, còn không phải sao, sau một tiếng gọi bà nội, hơn nữa lại có ý đồ Triệu thị, thì Triệu thị chẳng còn quan tâm đi tìm Đinh thị phiền toái rồi. Vương Hoa Nhi nhìn không phục lắm, nhưng mà không phục thì có biện pháp nào, ai kêu bà nội chỉ thích tôn tử đâu, rõ ràng ba tỷ muội các nàng đều nghe lời hiểu chuyện hơn so với mấy người con của Đại bá.

Đúng vào lúc này, Vương Đồng Tòa đã bắt cá trở về, thu hoạch cũng không ít, lại gần đầy cả một bồn nhỏ. Mã thị vội nói: “Đúng lúc ta không có khẩu vị, Tam thúc bắt con cá này thật sự là kịp thời. Buổi tối ta cần phải ăn nhiều thêm mấy chén rồi.”

“Nhị tẩu da mặt cũng thật đủ dày, đó là Tam ca ta bồi bổ thân mình cho mấy đứa cháu, khi nào thì nói là cho ngươi?” Vương Hà Hoa không chút khách khí nói.

Đinh thị thấy Mã thị cam chịu, trong lòng âm thầm cao hứng, nói thật, nàng cũng không thích Nhị đệ muội này, ý vào nhà mẹ đẻ của mình khá hơn so với nhà khác, liền xem thường người ta, làm công việc gì cũng trộm gian dùng mảnh lối. Cô tính mẹ chồng lại còn nhìn ở nhà mẹ đẻ nàng ta có bản lĩnh, cái gì cũng không nói nàng ta.

Nay bị chính em gái chồng của mình, con gái cưng của mẹ chồng mắng cho một trận, thật sự là làm cho người ta lòng dạ hả hê.

Mã thị xấu hổ xanh mặt, lại không dám nói gì em chồng, thật sự là ủy khuất muốn chết.

Triệu thị thấy thế, nói: “Được rồi, được rồi đều ngăn ở cửa làm gì? Nhà Lão Tam, còn không mau đi làm cơm?”

“Nương, vốn hôm nay là nhị tẩu nấu cơm, giữa trưa đã để cho tam tẩu làm một lần rồi, tại sao buổi tối còn để cho tam tẩu làm?” Vương Hà Hoa bắt mắt nói.

Triệu thị lớn tiếng hỏi với Thích thị: “Nhà Lão Tam, buổi tối ngươi nấu cơm, có ý kiến gì?”

Thích thị nhận bồn cá nói: “Buổi tối vẫn là ta làm đi, làm con cá này cũng phiền toái.”

Triệu thị vừa lòng, Mã thị vừa lòng, Vương Hà Hoa giậm chân đi vào nhà. Đinh thị thấy mình không có chuyện gì, cũng trở về phòng của mình.

Mà Thích thị lại dụng tâm làm canh cá, nghĩ trong một lát nữa mình và mấy đứa con gái cũng có thể uống được canh cá mới mẻ, trong lòng không khỏi vui vẻ.

Ba tỷ muội Vương Phúc Nhi cũng hy vọng có thể uống được canh cá, ở thời đại này, thịt là không có mà ăn, cũng chỉ có thể tự mình nghĩ biện pháp cải thiện thức ăn. Cá trong nước đúng là thứ tốt, cho nên tuy rằng không có đồ gia vị gì, cũng còn có chút mùi tanh, nhưng mà cả nhà năm miệng ăn thật cao hứng. Lúc ban đầu, Thích thị và Vương Đồng Tòa còn không chịu ăn, cuối cùng Vương Phúc Nhi và Vương Hoa Nhi nói, cha và nương không ăn thì bọn họ sẽ không ăn. Vương Cúc Nhi cũng muốn cha nương cùng ăn, vì thế lần đầu tiên, cả nhà được uống canh cá trước tiên. Đây là chuyện tuyệt đối không có khả năng xảy ra ở trước kia, bởi vì Triệu thị và Vương Hữu Căn còn chưa ăn, thì Vương Đồng Tòa và Thích thị bọn họ tuyệt đối sẽ không ăn, nay lại phá lệ.

Đại khái là do bình thường Vương Phúc Nhi có ý vô tình nhắc nhở, cũng có thể là trong khoản thời gian gần đây, Triệu thị càng ngày càng quá đáng, hoặc là bọn nhỏ càng lúc càng lớn, dù sao hai vợ chồng này có chút giác ngộ rồi.

Nhưng mà vẫn còn xa không đủ, nói về cơm tập thể này thật sự là nuôi dưỡng người lười, làm mệt chết người chịu khó, làm việc mệt đến choáng váng mặt mũi, mà người nhàn hạ còn được ăn ngon uống tốt, làm cho trong lòng người ta thực bất bình. Có đôi khi Vương Phúc Nhi đều cảm thấy vì sao mình không nhanh nhanh lớn lên, sau đó nói chuyện cũng có phân lượng, nhưng mà lại vẫn là cái thân thể nhỏ nhỏ này.

Không được, mình phải tích lũy để tiền riêng mới được, dù sao khẳng định nhị tỷ sẽ ủng hộ mình. Đề nghị lên núi kiếm ăn xuống sông uống nước, Vương gia thôn này cũng có núi, đến lúc đó nhìn xem ở trên núi có thể tìm được gì đó đi bán hay không, trước bí mật chuẩn bị ít tiền. Nàng cũng không tin nhà Đại bá và Nhị bá không làm như vậy, cũng chỉ có cha nương của nàng là người thành thật, có bao nhiêu tiền cũng nộp lên, mặc kệ, chờ thêm vài ngày liền đi xem. Dù sao hiện tại việc nhà nông cũng xong rồi, mọi người đều nhàn rồi, bà nội cũng không thể không đồng ý cho mình đi chơi.

Cơm chiều thật ra lại ăn thực bình tĩnh, mọi người cũng chưa hề gây chuyện gì. Nông thôn cổ đại, vừa đến buổi tối, vì tiết kiệm dầu thấp, gần như là ăn cơm xong rồi thì nằm chán, rửa mặt là đi ngủ.

Cũng may đến mùa hè, ngày dài, Thích thị đều thu dọn xong phòng bếp, lại dùng than bếp còn thừa lại đun nước, liền đi về phòng thêu thùa may vá.

Thích thị thêu thùa rất tốt, mỗi lần đi họp chợ, cũng có thể bán được vài văn tiền. Vương Phúc Nhi nói với Thích thị: “Nương, người dạy con thêu đi. Con học xong, cũng có thể bán thêm được vài văn tiền.”

Đại tỷ cũng có thể thêu thùa may vá, nhị tỷ thì mông ngồi không yên, cũng bắt đầu học.

Vương Hoa Nhi khoa nói: “Tiểu muội chúng ta rất ngoan, nhưng mà, Phúc nhi, muội vẫn chờ thêm vài năm đi, xem bàn tay nhỏ bé của muội này, phỏng chừng cầm kim cũng không chắc.”

Vương Cúc Nhi cũng nói: “Phúc nhi, có tỷ và nương làm thì tốt rồi.”

Vương Phúc Nhi nói: “Muội nghĩ muốn tự làm kiếm tiền mua đường ăn.”

“Ha ha, Phúc nhi chúng ta vẫn là con mèo nhỏ tham ăn, nương Cúc nhi, nàng cứ dạy cái đơn giản nhất đi, cũng để cho Phúc nhi của chúng ta có thể có hai văn tiền tiêu.” Vương Đồng Tòa ở bên cạnh nói chuyện. Lời này nói ra trong lòng có chút chua xót, đứa nhỏ của hắn, trên tay hắn lại không có một văn tiền cho bọn nhỏ mua đồ ăn vặt ăn. Nương bên kia lại giữ tiền kín như bưng, căn bản sẽ không mua đường gì đó, nếu như Phúc nhi tự mình động thủ làm đồ đi bán, nói chung nương cũng sẽ không buộc nộp lên đi. Đến lúc đó, muốn ăn chút gì, chờ người bán hàng rong đến đây, cũng có thể lấy tiền ra mua.

Thích thị nói: “Trước tiện ta dạy Phúc nhi làm túi lưới đi.”

“Tốt, tốt.” Một cái túi lưới, nếu đánh tốt, cũng có thể có ba văn tiền đó. Tích tiểu thành đại, cuối cùng thể tích lũy được tiền.

Vương gia không có nhiều phòng ở, tổng cộng cũng chỉ có năm gian như vậy, ba người đã thành thân thì mỗi người một gian, Triệu thị và Vương lão đầu một gian. Mà nữa gian ở cách vách phía sau một gian này của bọn họ, là Vương Hà Hoa ở. Còn lão tử Vương Thiết Tòa thì lột một tấm phản ở nhà chính, buổi tối ngủ, ban ngày thu lại, rất túng thiếu.

Giống như Vương Phúc Nhi bên này, cha nương thì ngủ ở bên trong, ba tỷ muội thì ngủ ở trên một cái giường ở bên ngoài, giường kia cũng là Vương Đồng Tòa tự mình lần mò làm được, bộ dáng khó coi, nhưng mà rắn chắc. Bên Đại bá và Nhị bá cũng giống vậy, người nghèo mà, cũng không có biện pháp, ngày cả phòng để ở cũng ngột ngạt.

Bên đại phòng Vương gia, Đinh thị nói với Vương Kim Tòa: “Nương của ta nói chuyện đó, người đã nghĩ được biện pháp chưa.”

Vương Kim Tòa phiền chán nói: “Ta có biện pháp gì chứ, nhà người nghèo như vậy, còn muốn tiêu muội ta gả đi qua, ta nói ra nhất định nương bật tai ta.”

Thì ra nương Đinh thị cũng có tiểu nhi tử chưa có cưới vợ, nguyên nhân còn không phải bởi vì nghèo, mà Vương gia tốt xấu gì cũng có căn nhà gạch, mà Đinh gia chỉ là nhà cỏ tranh, con cái cũng đông. Lúc này nương Đinh thị cũng gấp, liền nghĩ tới nhà chồng đại nữ nhi, không phải là cũng có một nữ nhi còn chưa gả sao? Người khác nói như thế nào, nàng mặc kệ, dù sao nàng từ trong miệng đại nữ nhi mình mà biết Vương Hà Hoa cũng không khó quản giống như Triệu thị. Hơn nữa, chẳng phải Vương Hà Hoa từ lúc đó đến bây giờ cũng không có làm mai sao, vừa vặn chuyện này cũng có lợi cho đôi bên. Vì thế thừa dịp lần này đại nữ nhi về nhà mẹ đẻ, liền nói tới việc này.

Đinh thị nghe Vương Kim Tòa nói như vậy, cũng không khòic cũng tức giận: “Nhà của ta nghèo thì như thế nào? Nhà của người lại tốt hơn chỗ nào rồi há? Lại nói, người cũng không thấy tiểu cô (em chồng) đến bây giờ cũng không có ai cầu hôn, đến lúc đó kéo dài thành gái lỡ thì vậy thì Vương gia các người tốt rồi!”

“Vay tự người đi nói đi, ta là một đại lão gia (đàn ông), ta không đi nói!” Vương Kim Tòa nói xong liền xoay người đi ngủ, dù cho Đinh thị xô đẩy như thế nào cũng không động, làm cho Đinh thị tức giận cả đêm cũng ngủ không ngon.

Ngày hôm sau, quả nhiên Mã thị về nhà mẹ đẻ, chuyện nấu cơm trong phòng bếp vẫn rơi ở trên đầu Thích thị. Đinh thị cả đêm ngủ không có ngon, nhìn hai vành mắt thâm đen, không biết nên nói chuyện này như thế nào với Triệu thị.

Suy nghĩ một chút, đến phòng bếp, thấy Vương Phúc Nhi đang nhóm lửa ở phòng bếp, Thích thị vội nói: “Phúc nhi của chúng ta thật đúng là nhu thuận, nhỏ như vậy có thể giúp đệ muội làm việc rồi.”

“Đại bá mẫu khỏe!” Vương Phúc Nhi vội chào hỏi.

“Chao ôi, chao ôi, Phúc nhi, đi bên ngoài chơi với tứ bảo ca ca người đi được không?” Đinh thị nói.

Vương Phúc Nhi vừa nghe lời này liền biết Đại bá mẫu đang muốn nói chuyện riêng với nương mình, khẳng định không có chuyện gì tốt, nương cũng đừng bị lừa gạt, vì thế cười tủm tỉm nói: “Đại bá mẫu, ta giúp nương nhóm lửa.”

“Đại bá mẫu giúp người.” Đinh thị cũng nói.

“Đại bá mẫu, người cứ để ta ngồi ở trong này đi, ta ta muốn ở đây.” Hừ, ta tuổi còn nhỏ, ta cứ chơi xấu muốn ở, nhìn người còn muốn để cho ta đi ra ngoài không?

Đinh thị nghĩ nghĩ, cảm thấy tiểu nha đầu Phúc nhi khẳng định nghe cái gì cũng không hiểu. Nếu nàng không muốn đi ra ngoài, vậy ở trong này đi. Nhưng mà tại sao tiểu nha đầu này trở nên càng ngày càng khó ứng phó rồi há?

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Tính toán của Đình thị

Editor: ChieuNinh

Thích thị cũng là người hiểu biết, hỏi: “Đại tẩu, có phải người có chuyện gì hay không?”

Đình thị quanh co: “Cũng không có chuyện gì.”

Trong lòng Vương Phúc Nhi khinh bỉ, không có việc gì, người sẽ chạy đến phòng bếp hỗ trợ? Xem ra chuyện này, thật sự là rất khó khăn, nhìn xem Đại bá mẫu đều đang xoay vòng vòng, nhắc tới đại công thân của Vương gia còn có chuyện gì làm nàng khó nói?

“Đại tẩu, người đừng khách khí với ta.”

Vương Phúc Nhi phun tào, nương à, người ta khẳng định sẽ không khách khí với người, hiện tại cũng chỉ là làm nể thôi.

Đình thị nói: “Ta thấy tiểu cô của chúng ta đến bây giờ cũng chưa có nghị thân (đính hôn), cho nên ở trong lòng sốt ruột, nói cho cùng, chúng ta là chị dâu của nàng, chúng ta không sốt ruột cho nàng, thì ai sẽ sốt ruột cho nàng đây?”

Thích thị theo bản năng tiếp một câu: “Không phải còn có cha nương chúng ta sao?”

Mặt Đình thị lập tức biến đen, Vương Phúc Nhi cười thầm, nếu không biết tính tình của nương mình, còn tưởng rằng nàng đang cố ý chặn họng Đại bá mẫu. Nhưng mà Thích thị chỉ là ăn ngay nói thật, cũng chính bởi vì như vậy, Đình thị mới không có cách nào phát giận ra được.

“Chuyện này, đương nhiên cha và nương có thể làm chủ thay tiểu cô, nhưng mà chúng ta cũng phải nghĩ biện pháp nghe ngóng. Trước đó, ta trở về nhà mẹ đẻ, nương ta nghe nói chuyện của tiểu cô, cũng thật gấp gáp, chuyện này, vừa vặn tiểu đệ ta cũng chưa có đón dâu, chuyện này không phải là trời đất tạo thành nên thân càng thêm thân sao? Tam đệ muội, ta nghĩ, một mình ta đi tới chỗ của nương nói chuyện này, cảm thấy cũng thật ngượng ngùng. Dù sao bên kia là huynh đệ ta, có chút ý tứ mề khen mề dãi đuôi, Tam đệ muội có thể đi theo giúp ta không? Cũng không phải để cho người nói cái gì, chỉ cần ở bên cạnh tùy tiện nói hai câu giúp ta là được.”

Đại bá mẫu này, thật đúng là rắp tâm tìm cái bè cho bà nội, nghe nói tình trạng nhà mẹ đẻ của Đại bá mẫu cũng không tốt gì, y theo tính tình của bà nội, khẳng định là sẽ không đồng ý. Nhưng mà lúc này Đại bá mẫu còn phải nói việc này, cho nên kéo nương của nàng theo, đến lúc đó để cho nương nàng gánh vác bị nặng một phần. Dù sao lúc bà nội muốn mắng người, lại muốn mắng cái gì thì sẽ mắng cái đó. Hôn nữa nương nàng đều là bị mắng thành quen, lại không có sinh con trai, kết quả cuối cùng nhất định là nương bị mắng.

Thích thị có chút do dự, Đình thị vội vàng muốn lôi kéo Thích thị đi, Vương Phúc Nhi vội hô: “Nương, nếu com bị cháy khét, ông nội và bà nội cũng sẽ mắng chúng ta. Đại bá mẫu, hôm nay là nương của ta nấu com, đi không được.”

“Đại tẩu, hôm nay thật sự là không có rảnh, nếu không chờ thêm vài ngày nữa?” Thích thị nói.

Chờ thêm vài ngày, lão nương nhà mình cũng phải nóng nảy. Vương Phúc Nhi muốn là, mặc kệ khi nào Đại bá mẫu nói, nàng cũng phải can thiệp, thật là âm hiểm, ngay cả tìm mắng cũng phải tìm người chịu tội thay.

Sắc mặt Đình thị trầm xuống, thấy lúc này Thích thị bất động, chỉ có thể tự mình đi tìm Triệu thị. Kỳ thật nàng ta cũng muốn chờ com nước xong lại đi chung cùng Thích thị, nhưng mà com nước xong, khẳng định Triệu thị muốn cho con dâu làm việc, cho nên chỉ có thể thừa dịp nói trước khi ăn com.

Đình thị đi vào phòng của Triệu thị, không bao lâu, liền truyền đến tiếng Triệu thị tức giận mắng chửi, ai không muốn bị vạ lây đều trốn rất xa. Vương Hoa Nhi và Vương Cúc Nhi kiêng nước đi về từ cửa thôn, Vương Cúc Nhi thì không sao, Vương Hoa Nhi đã sớm hưng phấn muốn đi tìm hiểu kết quả.

“Tỷ, tỷ đừng đi, vạn nhất bà nội hắt con tức đến trên đầu tỷ, vậy là nguy rồi!” Vương Phúc Nhi vội ngăn lại.

Thích thị cũng nói: “Hoa nhi, chúng ta không tham gia náo nhiệt.”

Tính tình này của nhị tỷ, thật đúng là. Vương Hoa Nhi đắc ý nói: “Trước kia chỉ thấy bà nội mắng phòng này của chúng ta, hiện tại cũng nên đến phiên Đại bá rồi!”

Vương Cúc Nhi vội nói: “Hoa nhi, đừng nói nói như vậy, bị người nghe thấy thì không tốt.”

“Đúng vậy, nhị tỷ, đại tỷ nói đúng. Trong chốc lát khẳng định trong lòng bà nội không thoải mái, nếu tỷ cao hứng, bà còn không trực tiếp tìm tỷ hành tội sao?”

“Được rồi, ta cười ở trong lòng là được, cũng không biết Đại bá mẫu làm chuyện gì, làm cho bà nội tức giận như vậy.” Vương Hoa Nhi nói nhỏ, nhưng mà Thích thị và Vương Phúc Nhi cũng không muốn nói cho nàng, dù sao không quá bao lâu mọi người cũng sẽ biết.

Vậy mà Triệu thị lại tức giận đến không thèm ăn bữa sáng, Vương lão đầu không có để ý bà, cho nên mấy tỷ muội Vương Phúc Nhi có thể ngồi lên bàn, nhưng mà tranh không thắng được ba tiểu tử của nhà Đại bá. Cũng may hiện tại các nàng cũng học được tính ranh, ở tại phòng bếp tạm ăn trước một ít, cho nên vẫn còn không tính là chịu thiệt.

Vương Hà Hoa phẫn hận nhìn Đinh thị, Đinh thị làm bộ như không có thấy, Vương lão đầu nói chuyện: “Ngày hôm nay đều đi hái đào cho ta, đào này một người cũng không được ăn, đều hái xuống đi bán!” Có thể là hôm nay bị kích thích, Vương lão đầu cũng biết nhà mình rất nghèo, liên lụy con trai và con gái út cũng không có ai hỏi thăm, nên muốn thay đổi hiện trạng. Ít nhất bán đi cũng có tiền cho bà mai, để cho bà mai cũng tìm một tốt cho hai đứa nhỏ.

Vì thế Vương Phúc Nhi lại một lần nữa đi tới dưới cây đào, chỉ là tuổi nàng còn nhỏ, còn không tới phiên nàng trèo lên cây. Nhưng mà nàng trông thấy nhị đường ca Vương Nhị Bảo làm người trông coi lại vụng trộm cất giấu quả đào ở trong túi tiền, còn tưởng rằng người khác không có phát hiện.

Quả đào hái xuống cũng được hai sọt, Vương lão đầu tự mình mang theo ba đứa con trai đi lên trấn trên đi. Triệu thị sinh hờn dỗi nửa ngày, cũng đi ra, Vương Hà Hoa vẫn im lặng không nói, Triệu thị chỉ vào cái trán của nàng nói: “Lão nương vì ngươi lại hao hết tâm tư, ngươi còn muốn tức giận tới khi nào?”

Vương Hà Hoa lại quay đầu: “Nương, sao người lại không hiền lành một chút chứ? Người có biết bên ngoài mọi người nói người như thế nào không?”

Triệu thị khinh thường nói: “Bên ngoài nói như thế nào, lão nương mặc kệ, nương nói cho người biết, nói một ngàn nói một vạn, còn không phải vì trên tay chúng ta không có tiền? Làm cho người ta xem thường? Nếu hiện tại ta trên tay có một bó bạc to, những người đó ước gì tới cửa mà cầu thân. Nương cũng không tin, người có bốn ca, còn có ba chị dâu, cũng làm không ra một bộ đồ cưới cho người? Cho dù là mọn cũng phải lấy ra, chuyện này ta sẽ đi nói với Dương bà mối, nhất định tìm nhà tốt cho khuê nữ của ta, đến lúc đó tức chết những người đó.”

Vương Hà Hoa thấy nói không thông, trong lòng lại khó chịu, Triệu thị còn tưởng rằng thuyết phục được khuê nữ của mình, trong lòng cũng bắt đầu cao hứng: “Lại nói còn có đại tỷ ngươi, đến lúc đó để cho nàng hỏi thăm cho người, cam đoan phải tốt hơn nhiều so với huyênh đê của đại tẩu ngươi.”

“Nương, sao người còn nói tới việc này đây? Có phiền hay không cậy, ta đi tới chỗ tam tẩu thuê thừa may vá đây.”

“Ngươi ít đi sang chỗ tam tẩu ngươi đi, ngươi cũng sắp nghị hôn, dính vào tam tẩu ngươi cẩn thận bị nàng lây bệnh, sinh không được con trai!”

Lần này Vương Hà Hoa cũng không thêm để ý đã bước đi, sao nương nàng lại như vậy chứ, luôn tóm chặt chuyện tam tẩu không sinh con trai mà nói, sinh không được con trai chẳng lẽ là tam tẩu tự nguyện? Tam ca người ta cũng không ghét bỏ, nương lo cái gì hả, cũng không phải không có tôn tử! Lại nói, Cúc nhi, Hoa nhi và Phúc nhi không phải tốt hơn Chi Nhi nhiều? Cho dù là so với Tứ Bảo, cũng rất là ngoan, cổ tình nương đều nhìn không thấy.

“Cô!” Vương Phúc Nhi chào hỏi Vương Hà Hoa, Vương Hà Hoa đối với ba tỷ muội các nàng cũng không tệ lắm, có đôi khi còn nói chuyện giúp cha nương của nàng, cho nên Vương Phúc Nhi chào hỏi phải nói là rất ngọt.

“Ừ! Phúc nhi đang làm gì nha?”

“Con học đánh túi lưới với nương. Cô có thể cũng dạy cho con một chút hay không?” Vương Phúc Nhi hỏi.

“Được chứ.” Châm tuyến của Vương Hà Hoa cũng tốt lắm, cho nên dạy Vương Phúc Nhi mấy cách. “Phúc nhi chúng ta thật là thông minh, trong chốc lát đều đã học xong.” (Châm tuyến: thuê thừa may vá)

“Tiểu cô, tiểu hài tử không cần khen ngợi, Phúc nhi nha đầu kia đều muốn vênh đuôi lên rồi. Hoa nhi, mang theo muội muội con đi bên ngoài chơi đi.”

Vương Cúc Nhi đang cho gà ăn ở trong sân, Vương Phúc Nhi kè tai nói nhỏ với Vương Hoa Nhi: “Nhị tỷ, chúng ta có thể đi lên núi hay không?”

“Muội lại muốn làm gì?” Vương Hoa Nhi hỏi.

“Nhị tỷ, còn không phải muội muốn tích lũy chút tiền riêng sao? Về sau có thời điểm cần dùng gấp cũng lấy ra được, tỷ xem xem, cha và nương trong tay bọn họ có chút bạc nào sao?”

“Muội nói đúng, nhưng mà trên núi có thứ gì có thể bán hả, con thỏ và gà rừng chúng ta cũng không bắt được. Trái cây dại cũng bán không được tiền, nấm núi cũng không đủ cho chúng ta ăn.”

“Đi lên núi nhìn xem chẳng phải sẽ biết rồi sao? Nói không chừng còn có thứ tốt.” Vương Phúc Nhi nói.

“Cái đầu nhỏ của muội đều nghĩ lắm thế, nhưng mà, muội nói cũng đúng, ta đi lên núi nhìn xem, nhưng mà cha và nương khẳng định sẽ lo lắng.” Chỉ có hai đứa nhỏ đương nhiên người lớn sẽ lo lắng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 6: Kế hoạch biết chữ của Vương Phúc Nhi

"Cầu Đan ca nói bọn họ cũng đi lên núi, chúng ta đi cùng bọn họ đi." Lần đầu tiên đi trước dò đường.

"Cũng tốt, Cầu Đan bọn họ thường xuyên đi lên núi, đi theo bọn họ sẽ không bị lạc mất. Tỷ nói, Phúc nhi nè, sao chuyện gì muội cũng muốn hỏi. Càng ngày càng quý tính."

"Muội muốn là quý tính, cha và nương chúng ta còn có thể bị khinh bỉ? Bà nội ở bên kia còn không phải bắt công sao?" Bản thân mình chính là nha đầu bồi tiền, bà nội nhất định chừng mắt.

Nói đến đây, hai tỷ muội đều có chút nhụt chí.

"Cúc nhi à, cho gà ăn hả." Trong viện có một người đi vào, là Lưu thị nương tử của huynh đệ ông nội Vương Cúc Nhi, cũng chính là chị em dâu với Triệu thị. Nghe nói trước kia tính tình của Triệu thị cũng không tốt, cũng có mâu thuẫn với Lưu thị này, hôm nay bà đến đây là có chuyện gì?

"Nhi bà nội mới đến à!" Vương Cúc Nhi vội chào hỏi.

"Ha ha, Cúc nhi của chúng ta cũng thành đại cô nương rồi, bà nội người đâu?" Nhi bà nội Lưu thị hỏi.

"Ồ trong nhà chính. Con đi kêu bà nội."

"Không phiền toái, không phiền toái, ta đi vào tìm nàng, Hoa nhi, Phúc nhi, lại đây, nhị bà nội có thứ tốt cho các người."

Triệu thị đã sớm nghe được giọng nói của chị em dâu này, thấy bà nói lời này, liền ra cửa nói: "Cháu gái của ta không hiếm lạ đồ của người!" Vì thế Vương Hoa Nhi và Vương Phúc Nhi liền đứng im tại chỗ. Cái thứ tốt gì cũng không thấy.

"Đại tẩu, chúng ta làm chị em dâu cũng vài chục năm, có ân ân oán oán gì nên kết thúc đi, chúng ta cũng có một đồng lớn cháu trai cháu gái, sao còn tức giận với ta. Hoa nhi, Phúc nhi, nhị bà nội mang cho các người kẹo đường, nhanh ăn đi!"

"Không được ăn!"

Mất thấy thuốc nổ muốn rơi xuống trên đầu mình, Vương Hoa Nhi và Vương Phúc Nhi tay nắm chạy đi ra ngoài, giờ này mà không đi, chờ làm vật hi sinh à. Ta nói nhị bà nội, các người tự mình đấu với nhau đi, làm sao lại kéo tới trên đầu chúng ta hả. Vương Phúc Nhi thực buồn bực.

Đại Bảo, Nhi Bảo, và Tứ Bảo đều com nước xong đã sớm chạy đi ra ngoài, người ta là con trai, không cần làm việc nhà. Dù sao mấy tỷ muội các nàng là nha đầu lừa đảo, vốn phải hầu hạ người khác, cho nên mặc kệ những công việc này, thì ai làm?

"Ta thấy, hôm nay bà nội mình cũng đủ xui xẻo, ngay từ đầu Đại bá mẫu làm cho bà không thoải mái, hiện tại nhị bà nội đến đây, nhất định cũng sẽ làm bà không thoải mái." Vương Hoa Nhi kết luận.

"Nhị tỷ, trước kia nhị bà nội cũng làm bà nội không thoải mái sao?" Vương Phúc Nhi tò mò hỏi.

"Đúng vậy, khi đó muội còn nhỏ, trong nhà nhị bà nội có nuôi một con heo, nhà chúng ta cái gì cũng không có, nhị bà nội liền cố ý ở trước mặt bà nội bụng một chén com, ăn thịt thơm ngào ngạt, làm bà nội tức chết rồi."

Ha ha, thật đúng là đủ ngây thơ, không phải là ganh đua so sánh ăn uống sao? Khẳng định là ngay lúc đó miệng bà nội nói gì đó không dễ nghe, hiện tại nhị bà nội phản kích trở lại.

"Nhị tỷ, chúng ta đi tú tài công ở bên kia thôi, muội muốn đi xem." Không biết chữ thực là đáng sợ, Vương Phúc Nhi quyết định lợi dụng lúc này đây nhân cơ hội học một ít. Dù sao căn bản nàng sống ở nơi này, có chút chữ mới dễ dàng cần nhắc, dù không được mười thì cũng được tám chín phần.

"Ồ đó thì có gì hay ho đâu, một chút ý tứ cũng không có, chính là đại ca và nhị ca cũng không thích đi." Tuy rằng Vương Hoa Nhi nói như vậy, nhưng mà vẫn dẫn muội muội đi qua.

Tú tài công ở tại đầu thôn đông, tự mở học đường ở trong thôn, chỉ cần nguyện ý học chữ, giao lên một lượng học phí nhất định, là có thể đến đây học. Nhà Vương lão đầu không có năng lực này, cho nên cũng không biết chữ.

Nghe tiếng đọc sách của bọn nhỏ, Vương Phúc Nhi có chút kích động, nếu nàng cũng có thể học vậy là tốt rồi. Nhưng mà đây cũng chỉ là ảo tưởng mà thôi, không nói nhà nàng nghèo muốn đòi mạng, dù sao nàng cũng chỉ là một bé gái, trong học đường này cũng không thu nhận, chỉ có thể ở cửa sổ lên lút nhìn rồi học.

Vương Hoa Nhi lập tức cảm thấy không có hứng thú, nhưng Vương Phúc Nhi lại nghe được say sưa ngon lành. Lúc này tú tài công cũng phát hiện hai tỷ muội này, nhưng một đứa thì buồn ngủ, một đứa thì nghe được có tư có vị. Nhìn bộ dạng này giống như là có thể nghe hiểu được, nên không khỏi có chút tò mò, xem ra bé gái này cũng chỉ mới năm sáu tuổi, làm sao có thể nghe hiểu? Chẳng lẽ thật là có thần đồng? Nhưng mà thần đồng không phải nói là con trai sao?

Tú tài công bất động thanh sắc ra khỏi phòng, đi tới bên cạnh cửa sổ, Vương Hoa Nhi hoảng sợ, vội càng lôi kéo Vương Phúc Nhi đang tập trung tinh thần nghe.

"Gặp qua tiên sinh!" Vương Phúc Nhi nho nhã lễ phép chào.

"Ồ? Đứa hỏ này, sao ngươi biết quy củ này đây?" Tú tài công cười hỏi.

Vương Hoa Nhi đã sớm cúi đầu không dám nói lời nào, cha nói, tú tài công này lại là một vị quan, ai thấy cũng sợ, huống chi là mình?

Vương Phúc Nhi nói: "Ta thấy những người khác đều làm như thế này, tiên sinh, ta làm không đúng sao?"

Tú tài công ha ha nở nụ cười: "Là như thế này, là như thế này, nhưng, ngươi ghé vào bên cạnh cửa sổ này để làm gì?"

Vương Phúc Nhi ngượng ngùng nở nụ cười: "Ta nghe bọn hần đọc sách rất có ý tứ, nên cứ tới đây nghe, tiên sinh, ngươi không cần đuổi ta đi, ta sẽ không quấy rầy đến bọn họ."

Tú tài công nói: "Ngươi nói có ý tứ, vậy ngươi nghe hiểu được bọn họ đang đọc cái gì không?"

Vương Phúc Nhi nghĩ, để cho tú tài công đối với mình có cái nhìn với cặp mắt khác xưa, nói không chừng về sau mình lại đây xem, hần cũng sẽ không ngăn trở, vì thế gật gật đầu: "Ta nghe hiểu được."

"Ha ha, tiểu oa nhi cũng không nên nói mạnh miệng à, ta đây kiểm tra ngươi, bọn họ đọc là gì?"

"Tiên sinh, muốn ta nói ra, về sau cũng ngươi có thể đồng ý cho ta ở ngoài cửa sổ nhìn xem không?" Vương Phúc Nhi hỏi.

"Thôi được, ngươi nói đúng, ta lại suy xét."

Vương Phúc Nhi nói: "Cây đồng đang buổi ban trưa, mồ hôi thánh thót như mưa ruộng cày, ai ơi bưng bát cơm đầy, dẻo thơm một hạt đắng cay muôn phần." Kỳ thật đây cũng là vận khí của Vương Phúc Nhi, bài thơ này ở hiện đại, tiểu hài tử đều đã thuộc lòng.

Tú tài công giật mình: "Ngươi thật là vừa mới nghe thấy được sao?" Hần lại mới vừa dạy cho đám nhỏ này. Vì bây giờ thời điểm đúng là ngày mùa, để cho bọn nó đọc thuộc lòng bài thơ này, cũng là vì để cho bọn nó biết cha mẹ vất vả, không được dưỡng thành thói quen lãng phí.

Chẳng qua đứa nhỏ này chỉ dựa vào mới vừa rồi đứng ở bên ngoài lại lập tức thuộc được, chẳng lẽ thật sự là thần đồng?

"Ngươi có biết đây là ý tứ gì sao?" Tú tài công hỏi.

Vương Phúc Nhi lắc đầu, kinh ngạc một lần là được, nếu quá mức, đến lúc đó thì phiền toái.

Thế này tú tài công mới cảm thấy khẳng định là trí nhớ của bé gái này tốt lắm, cho nên mới như vậy, thật đáng tiếc, nếu là bé trai, về sau khẳng định tiền đồ sẽ rất lớn. Thế là Tú tài công nhẫn nại tính tình giảng qua một lần ý tứ của bài thơ cho Vương Phúc Nhi, Vương Phúc Nhi nghe xong thì gật đầu.

"Vì sao ngươi muốn ở bên cạnh nghe lên?" Tú tài công hỏi.

"Ta muốn học viết chữ."

"Vì sao?"

"Chính là cảm thấy biết viết chữ, đến lúc đó cũng có thể giúp cha nương nhớ kỹ sổ sách, ra cửa đi ra ngoài cũng sẽ không biến thành mờ to mắt mà như mù. Ít nhất sẽ không bị người lừa gạt."

Nha đầu này thật ra là đứa hiếu thuận, tú tài công nói: "Như vậy đi, về sau buổi chiều ngươi lại đây, ta đến dạy ngươi nhận biết chữ."

"Nhưng mà, nhà của ta thực nghèo, không có tiền trả nổi học phí." Vương Phúc Nhi thờ dãi.

"Tiên sinh không thu học phí của ngươi, hiện tại ngươi có thể viết bao nhiêu chữ?"

"Có vài chữ rồi."

"Tốt lắm, từ ngày mai bắt đầu, ngươi cứ tới đây, đến lúc đó học xong thì giúp cha nương ngươi nhớ sổ sách." Tú tài công vui tươi hơn hờ nói.

Vương Hoa Nhi thẳng cho đến khi rời khỏi học đường còn choáng váng hồ hồ: "Phúc nhi, tiên sinh thật sự nói muốn dạy muội học chữ?"

Vương Phúc Nhi khẳng định gật gật đầu. "Trời ạ, Phúc nhi ơi, muội là gặp may mắn rồi, bọn họ nói chỉ có thiên kim tiểu thư mới có thể biết chữ."

"Nếu nhị tỷ muốn học, muội sẽ dạy cho tỷ."

"Đừng đừng đừng, tỷ vừa thấy chữ kia thì sẽ ngủ, vẫn là quên đi, việc này là chuyện tốt, chúng ta đi nói cho cha nương. Đến bây giờ tỷ còn không thể tin được nè."

"Nhị tỷ, chuyện này nói cho đại tỷ và cha nương là được, nhưng đừng nói cho người khác, bằng không bà nội lại có thể nói rồi."

"Biết, biết, nhị tỷ của muội còn không ngốc, cha nương của chúng ta khẳng định sẽ thật cao hứng!" Cho dù Phúc nhi không phải là con trai thì thế nào? Còn không phải có phúc khí học biết chữ sao, Đại Bảo Nhị Bảo còn không có cơ hội này đâu. Đó là chính miệng tú tài công nói, không lấy tiền dạy muội tử. Vương Hoa Nhi cảm thấy trời càng xanh hơn, nước càng trong hơn, ngay cả hoa đại trên đường cũng đẹp hơn.

Hết chương 6.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Nha đầu thông phòng đến

Editor: ChieuNinh

Thích thị có chút hoảng hốt, vừa rồi nói chuyện phiếm với tiểu cô Hà Hoa, nàng cũng không phải ngu dốt, Hà Hoa nói gần nói xa đều là hỏi thăm chuyện của huynh đệ mình, chẳng lẽ là coi trọng huynh đệ mình sao?

Đại tẩu mới vừa nói chuyện của huynh đệ đại tẩu, hiện tại Hà Hoa như vậy, có phải vì sốt ruột hay không? Nhưng mà việc này, thật đúng là không dễ đáp ứng. Đầu tiên không nói chuyện khác, đó là nhà mẹ đẻ của mình cũng nghèo, hơn nữa sinh lễ cũng không lấy ra được, mẹ chồng Triệu thị khẳng định không sẽ đồng ý. Hơn nữa vừa mới rồi đại tẩu nói huynh đệ nhà đại tẩu, hiện tại chính mình lại chặn ngang một đòn, vậy không phải làm cho trong lòng đại tẩu chán ghét sao?

Cũng không biết khi nào thì tiểu cô coi trọng huynh đệ Gia An của mình, Gia An đến bên này cũng không được mấy lần mà. Thích thị cùng với việc vì huynh đệ có thể có được người khác coi trọng mà trong lòng cao hứng, cùng lúc đó lại cảm thấy việc này thật sự khó khăn trùng điệp.

Không thể không nói, tiểu cô Hà Hoa vẫn là một người không tệ, tuy rằng mạnh mẽ một chút, nhưng mà tâm địa tốt, không có giống như người khác, mắt trợn trắng đối với bốn mẹ con mình. Nếu thật sự trở thành em dâu mình, vậy thì thật là chuyện tốt.

Nhưng mà, suy nghĩ đến tình huống nhà mẹ đẻ, Thích thị lại bắt đầu rút lui có trật tự, ài, chuyện này, làm sao bây giờ đây?

"Nhà Lão Tam, trộm lười chết ở đâu rồi? Chạy nhanh lại đây cho ta." Triệu thị lớn giọng hô.

Thích thị bỏ lại công việc chăm tuyền trong tay, chạy đến bên người Triệu thị: "Nương, người tìm con có việc?"

"Không có việc gì thì không thể tìm người?" Triệu thị chính là không quen nhìn nhà lão Tam này, chỉ biết sinh hàng bồi tiền.

Thích thị vội cúi đầu, Triệu thị nói: "Hoa nhi và Phúc nhi đâu? Nhanh chóng thay đồ trang điểm cho các nàng, một lát đi theo sang nhà Nhị thẩm người."

Thích thị thấy giọng điệu của Triệu thị không có nghiêm khắc như trước kia, trong lòng liền giật mình: "Nương, đi nhà Nhị thẩm làm gì?"

"Cho người đi, người cứ đi, hiện tại người phản rồi! Ta nói một câu, người có thể nói lại ba câu! Có phải không để bà mẹ chồng này vào mắt hay không? Ta tiêu tiền cưới người vào cửa, còn bị tìm tội!"

Thích thị chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời đi tìm ba đứa con gái của mình, sắc mặt Vương Hà Hoa bất ngờ nhìn Triệu thị: "Nương, vì sao con tức lớn như vậy, tại sao thấy tam tẩu liền mắng? Nếu tam tẩu không tốt, cũng là nữ nhi nhà người khác yêu thương gả tới đây, hiện tại lại bị nương đối đãi như vậy, nương, nếu đối lại là ta cũng bị người đối đãi như vậy, trong lòng người dễ chịu sao?"

"Ta là mẹ chồng của nàng, đối với nàng thế nào còn không phải ta tự mình định đoạt? Còn không phải tại nàng không tốt, chỉ có thể sinh con gái không sinh con trai? Nàng nếu có thể sinh ra một đứa con trai, lão nương ta tuyệt không nói hai lời, con là khuê nữ của ta, ta có thể sinh ra bốn con trai, về sau con cũng giống vậy!"

"Nương, ta nói không được người! Nương, người cứ như vậy sớm hay muộn cũng sẽ hối hận."

"Lão nương sẽ hối hận mới là lạ, con cũng thu thập trang điểm một chút cho ta, đợi lát nữa cùng đi sang nhà Nhị thẩm."

"Nương, lúc này đi nhà Nhị thẩm làm gì vậy. Không lẽ không tết, trước kia không phải người và Nhị thẩm bất hòa sao?" Vương Hà Hoa hỏi.

"Nương còn có thể hại người? Nhanh đi, nhanh đi, Hoa Đào tỷ của người đã trở lại." Triệu thị cười nói.

"Hoa Đào tỷ? Không phải nàng đi lên huyện làm nha hoàn nhà người ta sao?" Vương Hà Hoa có chút kỳ quái, lát nữa tới đó làm gì?

Hoa Đào là con gái thứ hai của Nhị thẩm Lưu thị, từ nhỏ bởi vì trong nhà nghèo, cho nên bị bán một hộ nhà giàu người ta họ Trần trên thị trấn làm nha

hoàn. Nghe nói là ký từ khế, căn bản là không có cơ hội trở về, bình thường cũng chính là Nhị thúc và mấy đường huynh bọn họ tự mình đi thị trấn tìm Hoa Đào tỷ, đơn giản là đòi tiền. Bởi vì làm nha hoàn cũng có tiền tiêu vặt hàng tháng, hơn nữa ăn uống cũng không cần tiêu tiền, nhà Nhị thúc vài năm này trôi qua rất khá, nguyên nhân là Hoa Đào tỷ.

"Hoa Đào tỷ của ngươi hiện tại có tiền đồ rồi, Trần lão gia coi trọng nàng, để cho nàng làm nha đầu thông phòng, bây giờ ấy à, cầu tình với đương gia phu nhân, để cho nàng trở lại, ấy vậy mà là áo gấm về nhà đó. Nghe Nhị thẩm ngươi nói, mang theo thật nhiều vải vóc xinh đẹp về, sờ lên đều trơn trượt, còn mang theo thật nhiều đồ ăn ngon, bên người còn có tiểu nha hoàn hầu hạ, thật sự là làm cho người ta đỏ mắt!"

Vương Hà Hoa không biết nha đầu thông phòng là gì, nhưng mà coi trọng Hoa Đào tỷ, ý tứ này nàng vẫn hiểu được, nên đã nói: "Nương, vậy thì có cái gì mà phải đỏ mắt. Như thế nào còn không phải là nha hoàn? Muốn đi thì người đi, ta không đi!"

Hiện tại Hoa Đào tỷ cũng là làm thiệp cho người ta đi, cho dù có thần kỳ hơn nữa nàng cũng không hâm mộ, nói không chừng tuổi tác Trần lão gia kia cũng đã một bó to, vì có thể ăn ngon uống tốt, cứ như vậy mà chà đạp chính mình, Vương Hà Hoa xem thường Hoa Đào tỷ.

"Ta thấy ngươi thật không có kiến thức, nha hoàn thì lại làm sao chứ? Được ăn ngon, mặc đẹp, cả nhà Nhị thúc ngươi, bây giờ còn không phải ngày ngày có thịt ăn? Lần này Hoa Đào tỷ trở về, để cho các ngươi đều mang này nợ trở lại, nếu ngươi không đi, vậy thì không cần đi. Dù sao lát nữa thì ta với mấy người tam tẩu ngươi đi."

"Tam tẩu? Còn có ai?" Vương Hà Hoa hỏi.

"Hoa Đào tỷ tỷ của ngươi muốn gặp ba nha đầu Cúc nhi kia một lần, ta đoán khẳng định là muốn cho này nợ, Hoa Đào là người có tính tình lớn, muốn tặng thể diện ở trước mặt mọi người thôi." Tặng thể diện thì tặng thể diện, dù sao đến lúc đó cho đồ là được! Đến lúc đó còn không phải đều ở trong tay bà?

Vương Hoa Nhi và Vương Phúc Nhi vừa trở về đã bị Thích thị thay quần áo mặc đi ra ngoài. Nói là quần áo mặc đi ra ngoài, nhưng mà cũng chỉ là ít đi vài mảnh vá mà thôi, quần áo của ba người các nàng đều là đũa lớn mặc xong, tới đũa thứ hai mặc, đũa thứ hai mặc chặt thì tới đũa thứ ba mặc. Chỉ là quần áo của đũa lớn cũng là quần áo của Thích thị sửa lại.

"Nương, chúng ta thay quần áo làm gì vậy." Vương Phúc Nhi hỏi.

"Đội lát nữa đi nhà nhị bà nội con." Thích thị nói.

Nhị bà nội không phải bất hòa với bà nội sao? Trong lòng Vương Hoa Nhi cũng nói thầm, huống chi khi nào thì bà nội đi ra ngoài còn muốn dẫn ba tỷ muội mình?

Bốn mẹ con đều có chút nghi hoặc, chờ thời điểm ra cửa hội họp cùng Triệu thị, thấy Vương Hà Hoa cũng thay đổi một quần áo tốt hơn đi lên. Vốn Vương Hà Hoa không muốn đi, nhưng mà nghĩ Hoa Đào tỷ kêu ba đưa cháu gái đi khẳng định có gì đó kỳ quái, vì thế cũng đi theo.

Đình thị thấy mọi người đều đi nhà Nhị thẩm, nhưng mà mình không được kêu lên, không khỏi sốt ruột trong lòng, vội nói với Triệu thị: "Nương, hôm nay là Tam đệ muội nấu cơm, hiện tại nàng đi rồi, cơm trưa làm sao bây giờ?"

Triệu thị lạnh lùng nói: "Cơm trưa còn có ai ở nhà? Không phải là ngươi và con trai út của ngươi sao? Mình có tay có chân, sao không đi làm? Ta cho các ngươi nấu cơm là hiếu thuận trưởng bối, không phải cả nhà đặc biệt nấu cơm cho ngươi!" Chuyện buổi sáng hôm nay cũng còn chưa nguôi giận, giờ con dâu cả còn dám nói như vậy.

Nói xong cũng không quản Đình thị, liền chậm rãi đi đến trong nhà Lưu thị. Còn lại Đình thị ở bên kia dậm chân, muốn đi lại không dám đi, rốt cuộc là sợ Triệu thị, chỉ có thể ở lại nhà.

Sân bên ngoài nhà Lưu thị đã có một vòng người, bên ngoài có đậu lại một xe ngựa có rèm che bằng vải bố màu xanh, có một lão nhân năm sáu mươi tuổi ở đó trông coi. Người vây xem đều là quê nhà hương thân, thấy đám người Triệu thị đến đây, đều reu re gọi: "Sao Vương đại thẩm lại tới đây? Có phải biết Hoa Đào trở về mang theo thứ tốt hay không?"

Triệu thị da mặt dày nói: "Cháu gái của ta trở về, ta đến xem còn không được sao?"

Khi nói chuyện thì vào sân, trước cửa chính nhà Lưu thị có tiểu nha đầu khoảng mười tuổi, đang có chút kiêu căng nhìn viện này, lại còn luôn luôn lộ ra thần sắc xem thường.

"Đứng lại, các ngươi là ai?" Tiểu nha đầu ngăn cản.

Triệu thị vội vàng kêu lớn vào bên trong: "Nhị đệ muội ngươi đến đây, còn không cho đi vào hả, cũng không phải nha môn!"

Lưu thị vội từ trong phòng chạy ra, nói với nha đầu kia: "Đây là thân thích của nhà ta, cô nương các ngươi kêu tới."

Thế này nha đầu kia mới thả người đi vào, bọn người Vương Phúc Nhi nghĩ, còn rất lên mặt, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Vừa vào nhà, liền thấy một nữ tử mặc áo tơ Hàng Châu màu vàng hơi đỏ, trên mặt bôi son phấn thật dày, trên đầu cắm mấy cây trâm bằng vàng long lánh, ngay cả móng tay cũng sơn đỏ chói. Thấy người tới cũng không có đứng lên mà ngồi nghiêm chỉnh, có một lão bà từ đang hầu hạ ở một bên.

"Thấy cô nương sao không hành lễ?" Bà tử kia lớn tiếng quát lên.

Triệu thị vội cười nói: "Hoa Đào, người đã trở lại! Sao cũng không đi đến nhà Đại bá mẫu ngồi một chút?"

Tên ban đầu kêu là Hoa Đào, hiện tại đổi tên kêu là Bích Đào không thích nhất người khác kêu tên trước kia của mình, vừa nghe liền biết quê mùa. Nhưng mà bây giờ còn có chuyện thương lượng cùng bà tử này, vì thế cho một cái ánh mắt với nương mình, Lư thị vội nói với Triệu thị: "Hiện tại nàng kêu là Bích Đào, về sau chúng ta đều kêu nàng là Bích Đào đi."

"Còn không phải cũng là một ý tứ? Không phải đều là quả đào sao?" Triệu thị nói.

Hoa Đào chịu đựng một hơi, mỉm cười nói với Triệu thị: "Đại bá mẫu, đã lâu không thấy, lúc này ta đến một chuyến cũng không dễ dàng, chút đồ ấy xem như ta hiếu kính ngài, ngài cũng không nên ghét bỏ!"

Hai mắt Triệu thị tỏa sáng nhìn cây trâm bằng bạc trong tay, vui vẻ miệng cũng không khép được: "Ta đã nói Đào, Bích Đào người rất có tiền đồ, ngày người còn bé, Đại bá mẫu đã nói bộ dạng của người thật đẹp, về sau là mệnh hưởng phúc, quả nhiên hiện tại đúng đi."

Hết chương 7.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Tính toán của Hoa Đào

Editor: ChieuNinh

"Ha ha" Bích Đào kín đáo cười cười, lại để cho bà tử kia cho đám người Vương Hà Hoa vài món đồ. Ba tỷ muội Vương Phúc Nhi được chính là quyền hoa (hoa lụa), ở nông thôn rất là ít gặp nha, nhưng mà đối với Vương Phúc Nhi mà nói, mấy thứ này thật đúng là không hiếm lạ, không phải là giả hoa thôi sao? Và lại chính nàng cũng không thích mang, đến lúc đó đều cho đại tỷ mang đi, nàng cũng đã mười tuổi rồi, cũng nên ăn diện chút.

"Đây là ba cháu gái của ta đi, bộ dạng thực xinh đẹp! Thời điểm trước kia ta đi, còn chưa có Phúc nhi đi." Bích Đào cười khanh khách nói. "Lâm mục, dẫn ba cháu gái của ta đi ăn chút điểm tâm đi." Nhìn thoáng qua Hà Hoa, Hà Hoa biết là muốn để mình tránh ra, bọn họ còn có chuyện để nói, nhưng mà Hà Hoa sẽ không đi, đứng ở bên cạnh Triệu thị.

Ba người Vương Phúc Nhi bị đưa đến một căn phòng khác, người kêu là Lâm mục cầm mấy cái điểm tâm tới, lại hỏi thăm mấy câu, rồi lại rời đi.

"Tỷ, tỷ nói đây là có chuyện gì, đó không phải là cô Hoa Đào sao? Sao lại bảo là Bích Đào?" Vương Hoa Nhi khó hiểu hỏi.

"Ta cũng không biết." Vương Cúc Nhi không rõ, Vương Phúc Nhi nói: "Đại tỷ, nhị tỷ, mới vừa rồi thời điểm chúng ta đi vào, muội nghe thấy có người nói chuyện, muội biết vì sao."

Vương Cúc Nhi và Vương Hoa Nhi đều nhìn Vương Phúc Nhi, Vương Phúc Nhi nói: "Bọn họ đều nói ta cô Hoa Đào làm vợ bé (thiếp) cho người khác, hiện tại trở về một chuyến, cũng là về đây khoe khoang."

Vương Cúc Nhi mặt thẹn đỏ hồng: "Phúc nhi, đừng nói bừa, chúng ta cái gì cũng không biết, muội cũng đừng nói với người khác, biết không?"

Vương Phúc Nhi gật gật đầu: "Muội cũng chỉ nói với hai tỷ." Kỳ thật với bộ dáng này của Hoa Đào, một bộ cao cao tại thượng, chỉ sợ trong Vương gia thôn này có rất nhiều người đều không quen nhìn đi, nhưng mà hâm mộ khẳng định là có.

Ba tỷ muội đang ăn điểm tâm, Thích thị trực tiếp vội vàng đi thẳng vào, lôi kéo tay Vương Phúc Nhi liền đi ra phía bên ngoài, sắc mặt trắng bệch. Vương Cúc Nhi và Vương Hoa Nhi không biết đã xảy ra chuyện gì, cũng vội vàng chạy theo đi ra ngoài, Vương Hà Hoa cũng đuổi theo ở phía sau: "Tam tẩu, tam tẩu, tẩu yên tâm, Phúc nhi là cháu gái ruột của ta, ta tuyệt đối sẽ không để cho người khác thực hiện được tính toán!"

Thích thị ôm cổ Vương Phúc Nhi, càng ôm càng chặt, Vương Phúc Nhi không khỏi có chút hô hấp không thông: "Nương, đau!" Vương Phúc Nhi không khỏi kêu ra tiếng.

Trên mặt Thích thị đã đầy nước mắt, về đến gian phòng của mình, Thích thị nói với Vương Cúc Nhi và Vương Hoa Nhi: "Cúc nhi và Hoa nhi mau thu dọn quần áo một chút, chúng ta đi một chuyến đến nhà ngoại!"

Tuy rằng Vương Cúc Nhi và Vương Hoa Nhi không biết xảy ra chuyện gì, nhưng mà luôn luôn nghe lời của nương. Vương Phúc Nhi vội dùng tay nhỏ bé lau lệ cho nàng: "Nương, không khóc!"

Thích thị bị ai trong lòng, nói với Vương Hà Hoa còn đang khuyên giải mình: "Hà Hoa, tẩu tử biết muội tốt, nhưng mà việc ngày hôm nay, tẩu tử sẽ không thoái nhượng. Nếu như, Tam ca muội muốn đưa Phúc nhi đi ra ngoài, vậy coi như chúng ta không có duyên phận đi."

"Tam tẩu! Xin tẩu bớt giận, việc này còn không có định ra, cha chúng ta khẳng định sẽ không đồng ý. Nếu tẩu đi rồi, làm sao muội ăn nói với Tam ca đây." Vương Hà Hoa vô cùng gấp gáp.

"Hà Hoa, muội đừng khuyên ta, ta biết bản thân mình không có sinh con trai, ở trong cái nhà này không có tiếng nói. Nhưng mà muốn cho nữ nhi của ta đi làm nha hoàn cho người khác, thì ta tuyệt đối sẽ không đồng ý. Muội cũng đừng khuyên ta, hiện tại cái gì ta cũng không muốn nghe."

Cuối cùng Vương Hà Hoa nói: "Cũng tốt, tẩu về trước nhà ngoại của Cúc nhi đi, muội sẽ kêu Tam ca đi đón tẩu!"

Bốn mẹ con Thích thị cứ như vậy mang theo quần áo về tới Thanh Sơn thôn nhà Thích Lão Hán, Thích Lão Hán và bà ngoại Hồ thị Vương Cúc Nhi đều ở nhà. Đột nhiên nhìn thấy con gái lớn và cháu ngoại, cũng có chút giật mình, nhưng mà cũng rất vui vẻ. Thích Lão Hán còn ôm lấy Vương Phúc Nhi nhỏ nhất một hồi lâu.

Bà ngoại Vương Cúc Nhi thấy sắc mặt nữ nhi không tốt, cũng không có trực tiếp hỏi, mà đi trước chuẩn bị cơm cho các nàng, ăn cơm xong rồi, mới đưa khuê nữ vào phòng riêng, hỏi một chút xem là tình huống gì.

Thích thị là chưa nói đã rơi lệ trước: "Nương, con thật sự là sống không nổi nữa, bình thường kêu con làm việc nhiều, nói con vài câu, con cũng không có gì. Hiện tại mẹ chồng lại muốn con đưa Phúc nhi đi làm nha hoàn cho nhà người ta, Phúc nhi là cốt nhục con mười tháng mang thai sinh ra. Bình thường con không thể cho nàng ăn no, cũng đã cảm thấy thực xin lỗi nàng, hiện tại dựa vào cái gì giày xéo nữ nhi của con hả. Nương, trong lòng con khổ."

Bà ngoại Vương Cúc Nhi cũng chưa xót, cũng bởi vì nữ nhi của bà không có sinh con trai, nàng cũng không dám đi làm chỗ dựa cho nữ nhi. Nhưng mà hiện tại lại muốn đem bán Phúc nhi đi làm nha hoàn, nó cũng là cháu gái ruột của Triệu thị mà.

"Khuê nữ, con từ từ nói, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, nương nghe, lần này tuyệt đối làm chủ cho con!"

Thích thị liền kể chuyện bên kia nữ nhi Nhị thẩm thành nha đầu thông phòng trở về, sau đó kêu nàng và mấy đứa nữ nhi đi qua, kỳ thật chỉ là nghĩ từ giữa bọn nhỏ chọn một đứa để làm nha hoàn bên người nữ nhi của Nhị thẩm, cuối cùng thế nhưng lại coi trọng Phúc nhi nhỏ tuổi nhất! Đã như vậy, Triệu thị còn rất nguyên ý, liền bởi vì nói là sẽ cho mười lượng bạc.

"Nghệp chương mà, Phúc nhi chỉ là đứa bé mới năm tuổi, làm sao có thể làm nha hoàn cho người khác, khuê nữ, theo như con nói, người nọ không phải là em gái của chồng của con mà, lúc đó Phúc nhi cũng chẳng phải là cháu gái của nàng ta, làm sao nàng ta lại tốt bụng như vậy!" Bà ngoại Vương Cúc Nhi hận nghiền răng nghiền lợi.

"Thì bởi vì nàng ta nói lo lắng cho cả nhà, còn nói là thật vất vả mới thuyết phục được lão gia bọn họ, mới đáp ứng nàng. Nương, con nghĩ, nếu Hoa Đào này thành nha đầu thông phòng, vậy thì khẳng định là không hòa hợp cùng với chính phòng phu nhân rồi. Hiện tại lại muốn Phúc nhi đi qua, khi đó còn không phải Phúc nhi trở thành cái đinh trong mắt chính phòng phu nhân sao? Lại là một nha đầu, muốn đánh còn không phải là tùy ý. Nữ nhi của con, bình thường con cũng không nỡ nói một câu nặng lời, làm sao để cho bọn họ giày xéo chứ. Nhưng mà mẹ chồng lại coi trọng mười lượng bạc kia! Con không đưa Phúc nhi đi qua đây, nói không chừng đến lúc đó cũng không phải do con làm chủ!"

"Vậy Vương Đồng Tòa đâu rồi, cứ để người khác tùy tiện giày xéo lão bà đứa nhỏ của hần hả!" Bà ngoại Vương Cúc Nhi mắng. (lão bà: vợ)

"Hôm nay cha đứa nhỏ hần đi trấn lên rồi, mang quả đào trong nhà đi bán." Thích thị giải thích nói.

"Khẳng định là không có phần của mấy nương con các người đi." Bà ngoại Vương Cúc Nhi vươn một đầu ngón tay ấn lên trán Thích thị: "Con đó, con cũng quá thành thật! Được rồi, mọi chuyện nương đều đã biết, vậy con cứ an tâm ở lại đây, ta cũng không tin Triệu thị còn muốn đến chỗ này của ta đòi người! Nếu Vương Đồng Tòa không đến đón con, con cũng đừng trở về, khuê nữ của ta, để cho người ta bắt nạt thành như vậy! Cũng lạ ta, lúc ấy bà mới nói y lão Tam nhà họ Vương là người thành thật, ta nghĩ tính tình của con cũng ôn hòa, vừa vặn xứng đôi, lại thật không ngờ mẹ chồng kia của con là cái người phá sản! Theo ta thấy, tốt nhất là các người ở riêng đi, như vậy khỏi trộn chung cùng một chỗ, làm sao các người không qua được ngày lành?"

"Con cũng muốn tách ra, nhưng mà gần nhất con không có con trai, ở trước mặt mẹ chồng không có tiếng nói, thứ hai, ở riêng, thì có thể dọn đi đâu ở chứ, trong nhà cũng chỉ mấy gian phòng kia, ở riêng còn không phải vẫn ở cùng một chỗ? Đến lúc đó vẫn là mỗi ngày bị khinh bỉ."

"Có thể nghĩ được như vậy cũng tốt hơn nhiều so với trước kia, nương đã tính qua cho con, thai tiếp theo của con khẳng định là con trai, đến lúc đó xem mẹ chồng con còn có thể nói con cái gì! Về phần phòng ở, nếu thật sự phân gia, cho dù là ở phòng cô tranh cũng được, nói chung cũng tốt hơn so với cả nhà của con đều bị khinh bỉ. Nương ở đây còn có một chiếc vòng ngọc, đến lúc đó, tặng cường cho các con dùng trước."

"Nương, không được, vòng ngọc này là tổ tông truyền xuống, nhiều năm như vậy, cho dù là tại thời điểm khó khăn, nương cũng không có lấy ra, làm sao có thể bởi vì chuyện của con mà bán đi? Lại nói, còn có hôn sự của Gia An cũng phải dùng tiền. Đúng rồi, Gia An đâu? Tại sao con không thấy nó?" Thích thị hỏi.

"Cũng chỉ là cái vòng tay thôi, làm sao có quan trọng như cuộc sống của các con? Trước kia là nương luẩn quẩn trong lòng, hiện tại nương suy nghĩ thông suốt rồi, chớ có tiền, lại kiếm trở về không phải là được rồi hả? Huynh đệ của con, hiện tại nó học được chút bản lĩnh, có thể lên núi săn thú, buổi tối có thể trở về. Vốn chúng ta còn muốn cho huynh đệ của con đưa chút dã vật trên núi cho con, nhưng mà biết đưa đi, cũng không đến được miệng các con. Con và con rể quả thật là rất thành thực, bình thường chút tiền riêng cũng không trữ đi, cuối cùng huynh đệ con quyết định bán dã vật kia lấy tiền, đến lúc đó đưa đi qua cho các con, miễn cho đều tiện nghi cho người khác."

Vẫn là nhà mẹ đẻ mình tốt! Thích thị nghĩ nghĩ, nói cho nương mình một câu, bà ngoại Vương Cúc Nhi kinh hi nói: "Thật sự? A đi đà Phật, lần này nhất

định phải là con trai, ngày mai ta phải đi cúng bái Bồ Tát, để cho Ngài phù hộ con lần này được con trai! Ta xem, con cứ ở đây, dường dường thân thật tốt, ta cũng không tin Triệu thị kia sẽ không cần tôn tử!

Lần này con trở về, xem như về đúng rồi, đến lúc đó Vương Đồng Tòa không quỳ cầu con trở về, thì con cứ sinh hài tử ở nhà chúng ta, xem Vương gia bọn hần có còn muốn mặt mũi không!"

"Nương, nếu vẫn là khuê nữ thì sao? Hiện tại con cũng có chút sợ!" Thích thị vuốt ve bụng mình, bây giờ nàng mang thai cũng không dám nói ra, chỉ sợ thấy bộ dáng chường mắt mắt của mẹ chồng, còn có đại tẩu nhị tẩu châm chọc khiêu khích.

"Khẳng định sẽ không, con cứ tin tưởng nương, nương đã coi qua cho con, thỉnh hoàng đại tiên tới được, mọi người đều nói hần coi đúng. Hơn nữa cho dù là khuê nữ thì thế nào, Vương gia bọn họ không cần, Thích gia chúng ta nuôi dưỡng, nhưng con trăm ngàn đừng trở về để bị khinh bỉ. Con cho là nương không biết sao, thời điểm con mang thai Hoa nhi và Phúc nhi, còn phải làm việc sao? Hai chị em đầu kia của con cũng quá kỳ cục! Về sau tính tình con phải cứng rắn một chút cho nương, con lại không cần một phen một hào nào của các nàng."

Hết chương 8.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Lão Tứ nhà họ Vương có người trong lòng

Triệu thị trở về từ nhà Lưu thị, thì biết Thích thị mang theo ba đứa nhỏ về nhà mẹ đẻ. "Còn dám nóng nảy với ta hả. Ai cũng không được đón trở về cho ta, cũng dám đi ra cửa thì cũng đừng trở về!"

Mười lượng bạc tốt đẹp đã không còn! Thật sự là thứ không thể lên mặt bàn mà! Một tiểu nha đầu mà thôi, có cái gì mà luyến tiếc!

"Nương, có phải người cũng muốn bức ta đi hay không, người xem người đã làm được chuyện gì! Nhà chúng ta có nghèo, cũng sẽ không bán cốt nhục ruột thịt của mình!" Vương Hà Hoa hô.

"Ta đây còn không phải là vì ngươi và tứ ca của ngươi? Tuổi các ngươi cũng đã lớn, việc hôn nhân cũng không có tin tức, hiện tại có sẵn mười lượng bạc, đến lúc đó chung thân của các ngươi còn có thể sửa lại mấy gian phòng ở! Chuyện thật tốt, Phúc nhi đi Trần gia cũng có thể một bước lên trời, không tốt hơn nhiều so với ở nhà sao? Ngươi xem Hoa Đào kia, trước kia còn không phải ăn mặc toàn là mụn và rồi mụn vá, giờ thì đeo vàng đội bạc, tùy tay cũng có nhiều thứ tốt như vậy! Tại sao ta làm không đúng?" Triệu thị cảm thấy mình không có sai.

"Bạc có được như vậy, con và tứ ca cũng không thích! Dùng tiền bán cháu gái, lương tâm cả đời chúng ta cũng bất an!" Vương Hà Hoa khóc nói.

Triệu thị tức không chỗ phát, thấy Đinh thị nhìn lên, ném một cây chổi đi qua, chỉ nghe thấy Đinh thị hét to một tiếng, rồi cũng không còn động tĩnh.

"Bà nương lười biếng, đến bây giờ cũng không làm cơm, còn chờ lão nương hầu hạ ngươi hả!" Triệu thị mắng.

Buổi chiều Vương lão đầu và mấy đứa con trai đều trở lại, bao gồm cả nhà Mã thị về từ nhà mẹ đẻ. Vương Đồng Tòa biết nương tử của mình về nhà mẹ đẻ, liền muốn đi qua nhưng Triệu thị ngăn lại: "Không cho phép ngươi đi, làm phản rồi! Sinh không ra con trai còn dám như vậy!"

Vương lão đầu đập đập tẩu thuốc vang lên bộp bộp, làm mọi người đều dọa muốn chết: "Lão Tam, con đi qua nhà nhạc phụ con đi, nói chuyện cho ổn thỏa, nói với bên xui gia, nhà lão Vương chúng ta tuyệt đối sẽ không bán cháu gái!"

Triệu thị còn muốn khóc lóc om sòm, Vương lão đầu nói: "Ta là một người đứng đầu nhà này nói cũng không có ai nghe phải không! Bà nương không nghe lời, thì cút cho ta!" Đại khái là Vương lão đầu chưa từng có bùng phát ra như vậy bao giờ, Triệu thị ngừng công kích, Vương Hà Hoa cũng giúp đỡ Vương Đồng Tòa, cho nên cuối cùng Vương Đồng Tòa đi Thanh Sơn thôn.

Mã thị đầu miệng nói: "Thật đáng tiếc, nếu hôm nay chúng ta ở nhà, nói không chừng Chi Nhi chúng ta có thể được Hoa Đào coi trọng. Nương, người nói Hoa Đào có còn ở hay không, nếu không để cho nàng nhìn xem Chi Nhi, cháu gái của con bộ dạng cũng đẹp, chỉ lớn hơn một tuổi so với nha đầu Phúc nhi, tuổi tác cũng giống." Nhưng mà muốn ra mười lượng bạc, dù thế nào nàng ta cũng phải lấy một nửa, nàng ta cũng không ngốc. Về phần nữ nhi đi làm nha hoàn, đây đúng là chuyện tốt, ăn mặc không lo, nói không chừng qua vài năm, Chi Nhi còn có phúc khí hơn so với Hoa Đào. Tam đệ muội nháo cái gì mà nháo chứ, chuyện tốt như vậy.

Trên đỉnh đầu Đinh thị băng bó, lần đầu tiên tiếc nuối mình không có khuê nữ, nếu có khuê nữ, về sau nàng cũng có thể ăn ngon uống thom giống như Nhị thẩm bọn họ.

Người khác như có vẻ dăm chiêu, lão tứ Vương Thiết Tòa nói: "Cha và nương cũng không cần quan tâm hôn sự của con, tự con đã nhìn trúng, nàng cũng không cần lễ hỏi, về sau các ngươi cũng không cần hao hết tâm tư vì con!" Vốn hần muốn chậm rãi rồi nói sau, nhưng mà chuyện này ngày hôm nay, cũng đã làm tới mức phải bán cháu gái, nếu hần còn không nói, về sau còn không biết lại xảy ra chuyện gì nữa.

Triệu thị vội hỏi: “Là khuê nữ nhà ai, tại sao lại không cần lễ hỏi? Cũng không nên là người không đứng đắn gì đi.” Không cần lễ hỏi đương nhiên bà cao hứng, nhưng mà ít nhất không thể là đảm nữ linh tinh, bằng không mất hết mặt mũi Vương gia.

Vương lão đầu cũng nhìn Vương Thiết Tỏa, Vương Thiết Tỏa hạ quyết tâm nói: “Là Hương Cầm Trương gia thôn!”

“Gi! Hương Cầm nào?” Triệu thị hỏi.

“Sở Hương Cầm!”

Lạch cạch! Triệu thị xúc hết đồ trên bàn: “Sở Hương Cầm! Là quả phụ! Ngươi nghĩ cũng không cần nghĩ! Cho dù con ta không cưới vợ, cũng không thể cưới một quả phụ!” Muốn nói vì sao Triệu thị lại quen thuộc đối với Sở Hương Cầm như vậy, vừa nghe tên liền biết, nguyên nhân chính là vì Sở Hương Cầm nổi tiếng. Bởi vì trưởng phu đã chết, người Sở gia muốn đuổi nàng ra khỏi cửa, chỉ là bị nàng cầm lấy dao phay chém đuổi ra, người đàn bà chanh chua như vậy, còn là quả phụ, nói cái gì cũng không thể vào cửa Vương gia!

Vương lão đầu cũng không đồng ý: “Lão Tứ, việc này không được! Ta cũng không đồng ý! Ngươi muốn cho chúng ta về sau mỗi ngày gà chó không yên sao?”

“Không đồng ý thì ta chuyển đi qua đó!” Tuy rằng Vương Thiết Tỏa là người không thích nói chuyện, nhưng mà một khi bướng bỉnh lên, thì ai cũng ngăn không được.

“Sao mệnh ta khổ như vậy hả, con dâu, con dâu cau có với ta, con trai không nghe lời, bây giờ lại muốn kết hôn với một quả phụ! Ngươi muốn thành thân với nàng, trừ phi ta chết!” Triệu thị bắt đầu khóc lóc om sòm, Đinh thị và Mã thị một người thì không vừa ý Sở Hương Cầm vào cửa, dù sao lại đến đây thêm một người đàn bà chanh chua, đến lúc đó còn bắt nạt được sao. Một người lại nghĩ tới Sở Hương Cầm có thể đi vào cửa, đến lúc đó nháo lên, mọi người đều sống không nổi nữa, vậy thì ở riêng. Dù sao sau khi ở riêng thì chỉ biết cả nhà mình sống tốt hơn so với hiện tại, trong nhà nhân khẩu cũng ít, nhà mẹ đẻ còn có thể tiếp tế cho mình.

Nhưng mà hiện tại các nàng cũng sẽ không mở miệng, một khi mở miệng sẽ thành vật hi sinh cho Triệu thị, trên đầu Đinh thị còn bang bó kia. Mã thị nghĩ, đến bây giờ mẹ chồng còn không có nhớ tới đồ mình mang về từ nhà mẹ đẻ là cái gì, có phải là có thể qua cửa hay không?

Buổi tối một ngày này, cả một nhà Vương gia đều không có vui vẻ, tình cảnh bi thảm, ngược lại chuyện Thích thị về nhà mẹ đẻ không ai hỏi đến.

Vương Đồng Tỏa nhanh chóng chạy đi rót cục trước khi trời tối thì chạy tới nhà nhạc phụ, chỉ thấy con gái nhỏ Phúc nhi lập tức bỏ nhào vào trong lòng mình kêu: “Cha, không cần bán con đi, con sẽ thực chịu khó mà, con cũng sẽ kiếm tiền, không cần bán con đi làm nha hoàn!” Nói mấy câu đã mang theo tiếng khóc nức nở.

Vương Đồng Tỏa cũng cảm thấy lòng chua xót, vội vàng dỗ dành con gái nhỏ: “Phúc nhi ngoan, ai cũng không thể bán con đi!”

“Nếu cha và nương ngươi kêu ngươi bán thì sao?” Bà ngoại Vương Cúc Nhi mặt tối sầm, không chút khách khí hỏi. Vương Đồng Khóa này, bảo hộ vợ con như thế nào vậy? Để cho nữ nhi và cháu ngoại gái của mình bị ức hiếp lớn như vậy.

“Nhạc mẫu, Phúc nhi là khuê nữ của con, cho dù con có bán bản thân mình đi, cũng sẽ không bán nàng.”

“Lời này là chính ngươi nói, nếu làm không được, ta trực tiếp tới cửa Vương gia các ngươi làm loạn cũng không yên với ta!”

“Nương, việc này không trách tỷ phụ, tỷ phụ cũng không biết.” Thích Gia An ở bên cạnh khuyên nhủ, đây là một nam tử trẻ tuổi khoảng mười tám tuổi, làn da có chút đen, nhưng thoạt nhìn rất cảm giác anh tuấn: “Tỷ phụ, mau vào nhà, hôm nay đệ ở trên núi bắt được gà rừng, lát nữa huynh nếm thử.”

“Gia An, hiện tại đệ săn thú?” Vương Đồng Tỏa hỏi.

“Đúng vậy, hiện tại hoa màu cũng đã trồng xong, nhân rồi không có việc gì, đệ liền đi lên núi. Tỷ phụ có muốn đi cùng đệ không?” Vương Gia An hỏi.

“Tỷ phụ của con bị lão nương hấn quản rất chặt, làm sao có thời gian đi săn thú với con?” Bà ngoại Vương Cúc Nhi nói.

“Được rồi, được rồi, con rề thật vất vả mới đến một chuyến, ngươi đừng nói những lời này nữa. Đồng Tỏa à, Gia Huệ ở trong phòng ấy, con đi vào trò chuyện với nó đi, chúng ta cũng không muốn tức giận.”

“Dạ!” Vương Đồng Tỏa cảm kích gật đầu với nhạc phụ, liền đi vào an ủi nương tử của mình.

Vương Cúc Nhi và Vương Hoa Nhi ở trong phòng bếp giúp đỡ nấu cơm, bà ngoại Vương Cúc Nhi thở dài: “Mấy đứa nhỏ đều chịu khó, tại sao Triệu thị kia lại đành lòng đánh chửi chứ.” Ánh mắt không khỏi chua xót, lần này nữ nhi nhất định phải sinh hạ con trai, sau đó liền ở riêng!

Buổi tối mọi người vây quanh ăn một trận khoai tây hầm thịt gà rừng, đó phải nói là thật ngon miệng nha. Từ khi đến đây cho tới bây giờ Vương Phúc Nhi vốn chưa có ăn qua thịt, quả thực là nực cười nhân gian à. Thích thị và Vương Đồng Tỏa thoạt nhìn cũng đã hòa thuận rồi, hai người đều cười tủn tủn. Ông ngoại, bà ngoại và cậu đều liên tiếp không ngừng gấp thức ăn cho ba tỷ muội, đây mới là người thân! Làm sao giống như ở Vương gia, ngay cả quyền lợi được ngồi bàn cơm cũng không có!

Buổi tối bởi vì trời quá tối, Vương Đồng Tỏa liền ở lại, mặc dù bà ngoại Vương Phúc Nhi ở nơi này có chút hẻo lánh, nhưng mà vì nhân khẩu ít, đủ phòng ở, cho nên mọi người đều ở thoải mái.

Bà ngoại Vương Phúc Nhi có ba đứa con, cũng là hai nữ nhi một con trai, đại nữ nhi chính là nương Vương Phúc Nhi, nhị nữ nhi gả đến trấn trên, nhưng mà nghe nói vị mẹ chồng kia của nàng cũng là người lợi hại. Tuy rằng di hai Vương Phúc Nhi sinh hai con trai, nhưng mà mẹ chồng nàng vẫn là nắm quyền quản gia gắt gao. Muốn tiếp tế nhà mẹ đẻ cũng không được. Còn lại chính là cậu út Vương Gia An, năm nay mười tám tuổi còn chưa có thành thân, nay đã học xong sắn thú, cuộc sống cũng có cải thiện.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Có tang sự!

Một đêm không nói chuyện, ngày hôm sau thời điểm vừa ăn xong điểm tâm, bên di hai Vương Phúc Nhi ở trấn trên gửi lời nhắn đến đây, tối hôm qua mẹ chồng di Hai đã qua đời, thế này thì phải đi thăm viếng rồi. Nhưng mà, bà ngoại Vương Phúc Nhi nói với Thích thị: “Nay con đang có thai, cũng không tiện đi qua bên nhị muội con bên kia, ta mang theo mấy đứa Cúc nhi đi thôi, Cúc nhi cũng là đứa có hiểu biết, có thể giúp di hai nàng làm việc.”

Đêm qua Vương Đồng Tòa đã biết nương tử của mình mang thai, nên cực kỳ vui vẻ. Chỉ là đêm qua hấn không có trở về, hôm nay khẳng định phải trở về một chuyến để nói rõ tình huống.

Bà ngoại Vương Cúc Nhi nói với Vương Đồng Tòa: “Mấy ngày nay Gia Huệ vẫn là ở nơi này của chúng ta trước đi, con trở về chuẩn bị hết mọi thứ cho tốt rồi qua đón nàng.”

Vương Đồng Tòa cũng biết hiện tại để cho nương tử trở về khẳng định là sẽ bị quở trách, hơn nữa hấn cũng không muốn nàng chịu tội, thân mang thai còn phải làm việc, vì thế cũng gật gật đầu với nhạc mẫu: “Nhạc mẫu yên tâm, nương Cúc nhi nàng cứ nghỉ ngơi thật tốt ngay tại trong nhà nhạc phụ. Chờ con đã chuẩn bị xong chuyện trong nhà, sau đó đi trước lên trấn trên nhìn xem bên nhị muội ở đó có cần hỗ trợ hay không, sau khi trở về rồi bàn lại.”

Thích Gia An cũng muốn đi theo cùng lên trấn trên, cho nên hôm nay không có đi sắn thú, hấn đặt Vương Phúc Nhi ngồi ở trên đầu vai của hấn, vẫn là cậu đối tốt với mình. Thật sự cũng không muốn về lại cái nhà kia.

Bắt xe bò đi trấn trên, người quen thuộc thấy Hồ thị dẫn cháu ngoại gái đi trấn trên, liền bắt đầu tán gẫu việc nhà với bà. Kỳ thật cái chết của bà thông gia đối với bà mà nói, Hồ thị một chút cũng không có thương tâm khổ sở. Dù sao trước kia bà thông gia làm khó dễ nhị khuê nữ của bà thật nhiều, hiện tại người cũng đi rồi, trong nhà chính là khuê nữ của bà làm chủ! Nhưng mà trong lòng thì nghĩ như vậy, cũng không thể tỏ vẻ ra ngoài. Người khác nghe thấy là xui gia của bà chết, đều nói lời an ủi. Cái gì mà đến tuổi, cũng là hi tang, cái gì mà sinh lão bệnh tử đều là chuyện bình thường, đủ loại. Có người còn nói, thời tiết càng ngày càng nóng, cũng phải nhanh chóng hạ tang, bằng không đợi cho đến khi bị thối rửa thì không tốt.

Vương Phúc Nhi thật sự là không nói gì, trong chốc lát nói xong lại chuyển dời đến hôn sự của cậu.

“Bộ dạng Gia An nhà ngươi thật tốt, nay cũng có bản lĩnh, như thế nào còn không làm mai hạ, có phải ánh mắt rất cao hay không, kén chọn hạ.”

Vương Phúc Nhi phát hiện cậu mình đỏ mặt, nhưng mà bởi vì da đen, không nhìn kỹ sẽ nhìn không ra, nhưng mà Vương Phúc Nhi ngồi ở hấn bên người nên thấy rõ.

“Ài, trong nhà nghèo, không quan tâm được, nếu lão tẩu tử có biết được hộ nhà ai, thì nói cho ta biết một tiếng.” Bà ngoại Vương Cúc Nhi cũng không phải bị người ta nói móc, chút việc nhỏ ấy còn không phải dễ như trở bàn tay.

“Ha ha, vậy thì tốt, về nhà ta liền đi hỏi thăm, đứa nhỏ Gia An tốt như vậy, khẳng định sẽ có người coi trọng.”

Dọc theo đường đi cứ nói chuyện phiếm như vậy, đến trấn trên, đi xuống xe bò, bà ngoại Vương Phúc Nhi dẫn mấy người đi trước tới cửa hàng hàng mã, mua giấy tiền vàng bạc, đình vàng các loại. Lại đi thêm mấy con pho, thì đến nhà di hai Vương Phúc Nhi. Gia cảnh không sai, tứ hợp viện vuông vức, vừa vào cửa chỉ thấy trong viện có thật nhiều người đang vội vàng. Cũng đừng xem thường tang sự này, thường thường đều phải đãi tiệc rượu, còn có người dựa theo quy cách tiệc rượu mà nhìn xem người nhà này có hiểu thuận đối với cha mẹ hay không.

Bà ngoại Vương Phúc Nhi đến trước linh cửu đốt tiền giấy, Vương Phúc Nhi thấy di Hai, chồng di Hai, còn có biểu ca Khương Điền và biểu đệ Khương Lôi đều mặc một thân đồ tang quỳ ở đó. Thấy bà ngoại Vương Phúc Nhi đến đây, cả hai đều vội đứng lên: “Nương, người đã đến rồi!”

Bởi vì sắp đến giữa trưa, cho nên tiệc rượu cũng bắt đầu bày lên, nhưng thật ra cũng không có ai đến đây đốt tiền vàng mã (phúng viếng), di hai Thích Gia Mẫn liền đưa nương mình vào phòng, Thích Gia An đi hỗ trợ ở bên ngoài.

“Nương, sao tỷ con chưa có tới?” Thích Gia Mẫn hỏi.

“Tỷ con có thai, ta để cho nàng ở nhà nghỉ ngơi rồi.” Hồ thị nói.

“Hả, vậy thì thật sự là quá tốt, chỉ mong lần này tỷ tỷ có thể mang thai con trai.”

“Nhất định có thể.” Hồ thị kiên định nói.

“Đạ, bằng không lão thái bà kia lại chà đạp tỷ tỷ của con.” Thích Gia Mẫn nói: “Nương, người vừa mới nói tỷ ở nhà nghỉ ngơi, làm sao lại trở về hà.” Phải biết rằng lão thái bà kia cũng sẽ không để cho tỷ của nàng có thời gian nghỉ ngơi đâu.

Hồ thị liền nói một lần chuyện đại nữ nhi vì sao về nhà mẹ đẻ cho tiểu nữ nhi nghe, Thích Gia Mẫn xong tức giận đến không thở được: “Cả cái nhà Vương gia kia cũng không phải là thứ tốt, chẳng lẽ không có cháu gái ruột của mình sao, cần gì dùng đến cháu gái nhà người khác chứ? Còn có lão thái bà Triệu gia, hơi quá đáng!”

“Được rồi, hiện tại chuyện cũng đã qua đi, con cũng đừng vì vậy mà tức giận, lần này tỷ phụ con lại đứng về phía chúng ta. Ta chỉ ngóng trông lần này tỷ con mang thai nam hài, sau đó ở riêng, đến lúc đó chúng ta ở bên này cũng có thể quang minh chính đại tặng đồ, hiện tại đi đưa qua, là bánh bao thịt đánh chó có đi không có về.”

Thích Gia Mẫn cũng gật đầu: “Đến lúc đó con cũng có thể làm vài thứ cho tỷ, cha Điền tử cũng sẽ không nói cái gì.” Nay mẹ chồng đã mất, trong nhà này chính là do nàng quyết định, nhà mình ở trên thị trấn còn có một tiệm tạp hoá.

“Con giúp đỡ chút ít là tốt rồi, cũng nên có chừng mực, tuy rằng cô gia (con rể) là người thành thật, nhưng mà con cũng không thể bắt nạt hắn.” Hồ thị khuyên răn nói.

“Nương, con đã biết, cũng đã là nương hai hài tử rồi, sao lại không biết đúng mực, nếu con không biết đúng mực, con chịu đựng mẹ chồng làm gì?” Thích Gia Mẫn còn nói thêm: “Đệ của con cũng nên cưới nương tử, nương cần phải cẩn thận lựa chọn.” Tin tưởng có tỷ tỷ này của hắn, bà mối cũng sẽ vội vàng đi, nói thật lòng, mẹ chồng của nàng mất đi, nàng không thể nói là cao hứng, nhưng mà ít nhất có thể để cho cuộc sống của tỷ tỷ và đệ đệ mình khá hơn.

“Em gái của chồng con không có nháo với con chứ?” Hồ thị hỏi.

Em gái của chồng này cũng là một người khó chơi.

Thích Gia Mẫn đắc ý lắc đầu: “Tuy nói trước kia mẹ chồng đối với con không ra làm sao, nhưng mà dù sao cũng còn có hai tôn tử, làm sao có thể để cho nàng là một cô em gái chồng đã gả đi ra ngoài vài năm lại về đây tranh giành này nọ. Cho nên, cho dù nàng ta lại nháo thì thế nào, là thời điểm mẹ chồng lâm chung, nói không cho nàng cái gì hết.” Nói đến đây, nàng liền hả lòng hả dạ, cô em gái chồng cũng không cho nàng sắc mặt tốt, hơn nữa trạng phu của nàng cũng bởi vì thời điểm mẹ chồng lâm chung mà muội tử không để ý đến nương mà chỉ nghĩ đến tranh này nọ, nên trong lòng có khoảng cách với nàng ta. Hơn nữa đến bây giờ nàng ta còn không có thấp một nén nhang cho bà.

Bản thân nàng ta để cho người ta nói, vậy thì không trách được người khác!

“Trách không được hôm nay ta không có nhìn thấy nàng, thì ra còn có nguyên nhân này. Vậy về sau chuyện của con, nương đã yên lòng rồi, hiện tại chỉ trông mong bụng của tỷ con không chịu thua kém, Gia An lại cưới một con dâu hiền lành cho ta, thì ta cũng biết đủ.”

Bên kia hai mẹ con nói xong chuyện riêng, bên này Vương Cúc Nhi đi sang phòng bếp hỗ trợ, Vương Hoa Nhi cũng đi theo. Vương Phúc Nhi liền đi theo biểu ca Khương Điền và biểu đệ Khương Lỗi chơi với nhau. Khương Điền cũng lớn Vương Phúc Nhi một tuổi, mà Khương Lỗi nhỏ hơn Vương Phúc Nhi một tuổi.

Hai người đều có bộ dạng mập mạp giống như dượng hai. Khương Điền rất là thích biểu muội này, đều lấy ra điểm tâm mà mình giấu đi nói: “Phúc nhi, đây đều là ta vụng trộm giấu đi, ăn ngon, người nếm thử một chút.”

Vương Phúc Nhi nghĩ, có thể quá thời hạn hay không nha, nhưng mà tiểu tử này cũng là tốt bụng.

“Ca, đệ cũng muốn ăn!” Khương Lỗi túm tay áo của hắn.

“Người là quý tham ăn, không phải mới cho người ăn sao?” Khương Điền hỏi.

“Nhưng mà, đệ còn không có ăn đủ nha.” Khương Lỗi mặt tròn tròn hồng hào, thật sự là rất đáng yêu, thật muốn nắm lấy khuôn mặt tròn vo của hắn.

“Biểu đệ, đệ ăn!” Vương Phúc Nhi đưa qua một miếng điểm tâm. “Biểu ca, ca cũng ăn!” Lại đưa qua một miếng.

“Nhìn xem, vẫn là Phúc nhi hiểu chuyện, Phúc nhi, muội cũng ăn đi.” Khương Điền cao hứng đưa điểm tâm vào trong miệng.

“Ăn ngon! Phúc nhi, người ăn!” Khương Lỗi cũng đi theo nói.

“Không phải kêu đệ gọi biểu tỷ sao? Phúc nhi mà đệ cũng có thể kêu?” Khương Điền ra dáng làm người lớn.

Ha ha, hai tiểu ca này thật sự là rất thú vị, dù sao hai đứa bé vẫn còn nhỏ, không biết từ vong là có ý tứ gì, cho nên đối với sự mất đi của bà nội mình cũng không có cảm giác gì.

Vì không cô phụ lòng tốt của bọn họ, Vương Phúc Nhi cũng ăn một miếng, tuy rằng hương vị bình thường, nhưng thật đúng là không có bị hư.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11: Đình thị và Mã thị tính toán

Tang sự của người lớn tuổi ở nông thôn bình thường là ba ngày, nhưng mà nếu thời tiết quá nóng, vậy thì chỉ để một ngày, ngày hôm sau sẽ nâng lên núi rồi.

Vốn dựng hai Khương còn chờ cả nhà em gái của mình đến đây, nhưng mà đến buổi tối cũng không có một bóng người, trong lòng càng tức giận với em gái mình. Cũng chỉ vì tiền, ngay cả mẹ ruột đã qua đời, cũng không đến thắp một nén hương, có còn là người hay không.

Mà Thích Gia Mẫn nói, phỏng chừng là trong nhà em gái có chuyện gì đó mới tới không được, chúng ta làm ca tấu cần phải thông cảm một chút. Dựng hai Khương nghe xong, trong lòng lại càng nóng nảy không thoải mái. Lại nghĩ, nếu lần này em gái không đến, vậy về sau cũng không cần về nhà mẹ đẻ nữa! Thân tình so ra còn kém bạc.

Thời điểm buổi chiều Vương Đồng Tỏa mới tới được, nhưng mà Vương Phúc Nhi rõ ràng nhìn thấy trên mặt cha mình có dấu hồng, không phải là sau khi trở về bị bà nội đánh tát tay đi, cũng hơi quá đáng!

Vương Phúc Nhi cảm thấy bà nội Triệu thị chính là một khủng long phun hỏa, ai không như ý của nàng, thì nhóm lửa trên thân người đó.

Vương Đồng Tỏa quả thật là bị nương mình cho một cái tát, vốn là bởi vì chuyện của lão tứ Thiết Tỏa, tức giận mà không có chỗ phát ra, nên kết quả thế này.

Con thứ ba lại còn ở nhà nhạc phụ không trở lại, ngày hôm sau lại còn nói để cho nhà lão Tam ở nhà nhạc mẫu ngốc một đoạn thời gian lại đi đón, Triệu thị liền quăng cho hắn một cái tát ngay tại chỗ, vẫn là Vương lão đầu ngăn bà tiếp tục đánh người.

Vương lão đầu nghe nói mẹ chồng cô em vợ của con thứ ba đã qua đời, cũng để cho Vương Đồng Tỏa nhanh chóng đi sang phúng viếng.

Vương gia có thể nói nói tình cảnh bi thảm, sau khi Vương Đồng Tỏa đi rồi, Triệu thị liền đâm bộ ngực, chỉ nói mình mệnh khổ, nuôi dưỡng con trai đều bị con dâu mê hoặc, không báo đáp người làm nương là bà.

Tiếp theo lại mắng lão tứ Thiết Tỏa, bị hồ ly tinh câu đi rồi, ngay cả lời của cha mẹ cũng không nghe, còn muốn ném mặc kệ cha nương! Lại thề thốt, nếu lão tứ thật sự cưới Sở Hương Cần kia về, vậy chờ nhật xác của lão nương đi.

Lão tứ Vương Thiết Tỏa càng lúc càng trầm mặc, Vương Hà Hoa bung com cho tứ ca mình: “Ca, muội thấy tối hôm qua ca cũng không có ăn, tốt xấu gì cũng ăn một chút đi.”

Tứ ca nhà mình, thật đúng là bú đống bình mả: “Tứ ca, ca cũng không thể oán cha nương chúng ta không đồng ý, dù sao người kia đã gả đi một lần.”

“Gả hơn một người thì lại làm sao nào, nhà chúng ta không phải ngay cả tiền đón dâu cũng muốn bán người mới có được sao?” Vương Thiết Tỏa nói.

“Tứ ca, rốt cuộc là ca dối với nương, hay là thật sự muốn kết hôn với Sở Hương Cần hả. Nương muốn bán Phúc nhi thì không nói, nhưng mà ca là vì giận dỗi, mà tùy tiện tìm một người để cưới, vậy về sau hối hận chúng chính là ca.” Vương Hà Hoa nói.

“Hương Cần là người tốt, hơn nữa làm việc cũng lưu loát, người cũng chịu khó!”

“Tứ ca, ca nói thứ này với muội thì vô dụng, ca để cho cha và nương đồng ý mới được. Nói chung ca không thể bởi vì người khác cũng không nhận thức cha và nương đi.” Vương Hà Hoa khuyên nhủ.

Vương Thiết Tỏa thở dài, kéo xẻng đi ra ngoài, chuẩn bị đi thả nước vào ruộng.

Bên kia Triệu thị càng nghĩ càng không cam lòng, Sở Hương Cần này khi nào thì quyền rũ, đáp lên con mình, làm cho hiện tại lão tứ ngay cả lời của nương mình mà cũng không nghe đây?

“Nhà Lão đại, nhà lão Nhị, các người lại đây cho ta!” Đình thị và Mã thị không tình nguyện lại đây.

“Nương, ngài tìm chúng ta có chuyện gì?” Mã thị hỏi.

“Không có việc gì thì không thể tìm các người?” Triệu thị trừng mắt, Mã thị cảm thấy miệng mình thực tiện, vì sao muốn mở đầu chứ hả. Nhưng mà lần này Triệu thị thật ra không có mắng đồ ập xuống tiếp, mà là nói: “Các người đi hỏi thăm nghe ngóng cho ta, Sở Hương Cần đã dùng biện pháp gì để cho Tứ đệ các người mê mẩn. Ngược lại ta muốn nhìn xem đồ thói tha không biết xấu hổ đó có biện pháp để tiện gì!”

Băng bó trên đầu Đình thị còn chưa có lấy xuống, tự nhiên không dám làm trái Triệu thị, mà tròn mắt Mã thị lại đảo một vòng rồi nói: “Nương, thật ra ta nghe nói một việc của Sở Hương Cần kia, nếu nương không ngại, thì ta nói ra?”

Thấy Triệu thị không có hé răng, Mã thị nói tiếp: “Trên tay Sở Hương Cần kia thật ra lại có vài mẩu đất, nghe nói lúc ấy Sở gia thấy nàng là quả phụ, lại không có con cháu, đã nghĩ thu hồi lại tài sản trong tay nàng. Nhưng mà cũng không biết Sở Hương Cần dùng cái biện pháp gì, cứ thế áp chuyện này xuống. Cuộc sống của người này trôi qua ở tại Trương gia thôn cũng tốt hơn so với người khác.”

Trong lòng Triệu thị khẽ động: “Sao có thể, còn không phải cũng chỉ là quả phụ!” Giọng điệu đã không còn cường ngạnh nữa, đất đỏ nha, chính là bảo bối trong tay nông dân. Nếu thật sự là như thế, lão tử cũng không tính là chịu thiệt à.

“Nhưng mà Sở Hương Cần này không có đứa nhỏ, không cần lo lắng nàng có con riêng. Kỳ thật đã gả cho người thì lại như thế nào, chỉ cần ăn ngon hơn so với người khác, mặc đẹp hơn so với người khác, ai không hâm mộ? Hơn nữa, nếu chúng ta có mấy mẩu đất kia, khẳng định cuộc sống cũng tốt hơn nhiều so với hiện tại, đến lúc đó cũng có thể nương có thừa tiền dùng.”

Trong lòng Đinh thị nghĩ, nhà lão Nhị đang đánh chủ ý gì, sao liên tiếp nói chuyện thay Sở Hương Cần?

“Nương, người suy nghĩ một chút xem, tứ thúc là người có tính tình quật cường, nếu thật sự không đồng ý, thật đúng là hắn sẽ chuyển qua đó ở, đến lúc đó, Sở Hương Cần sẽ không tồn một hào nào. Hơn nữa, người ta không cần tiền lễ hỏi, vậy không phải lại giảm đi một khoản sao? Tứ thúc còn có nơi tốt để đi, chúng ta là nông dân, cưới quả phụ có đất, cũng không tính là dọa người. Qua đi vài năm, có ai biết trước kia Sở Hương Cần có phải là quả phụ hay không? Nhưng mà đất kia lại là thật sự. Đại tẩu, ta nói có đúng hay không?”

“Hả, ừ.” Đinh thị nhận được ánh mắt Mã thị đưa qua, tuy rằng hồ nghi, nhưng mà lại gật gật đầu, có tiện nghi mà không chiếm không phải là tác phong của Đinh thị.

Hai người đi ra khỏi phòng Triệu thị, Đinh thị hỏi Mã thị: “Nhị đệ muội, chẳng lẽ ngươi thật sự vui khi Sở Hương Cần vào cửa, nàng lại là người lợi hại!”

“Lại lợi hại còn không phải phải gọi ta một tiếng tẩu tử? Đại tẩu, ta nói như vậy, cũng là vì tốt cho mọi người, tứ thúc nhìn chính không phải Sở Hương Cần thì không cưới, đến lúc đó nháo đến nháo đi, còn không phải mấy người chúng ta chịu tội? Lại nói, vừa rồi ta cũng là nói lời thật, Sở Hương Cần gả lại đây, có thể mang vài mẩu đất có gì không tốt đối với chúng ta chứ? Đại tẩu, Đại Bảo nhà tẩu cũng đã mười hai tuổi, qua vài năm nữa cũng phải cưới dâu, chúng ta là tình huống gì, không tính toán kỹ càng một chút, đến lúc đó ngay cả bóng dáng con dâu cũng không có.”

Đinh thị vội hỏi: “Ngươi nói rất đúng, vậy về sau ta sẽ đồng ý Sở Hương Cần vào cửa.”

“Ngươi nói, lần này nhà lão Tam sao lại nổi cáu lớn như vậy? Chuyện thật tốt vậy, nàng còn không vui, bộ dạng Chi Nhi của nhà ta còn xinh đẹp hơn so với Phúc nhi, ta cũng thật xui xẻo, cố tình ngày đó sao lại ra ngoài chứ.”

Trong lòng Đinh thị thầm nghĩ: người thật đúng là nhẫn tâm, chỉ có một nữ nhi cũng muốn đưa ra ngoài. Nhưng mà ba tên tiểu tử nhà mình, cũng không thể vẫn hồ đồ như vậy, nên tìm việc làm rồi.

Đúng rồi, muội tử nhà lão Tam không phải có cái tiệm tạp hoá sao? Đến lúc đó an bài Đại Bảo làm tiểu nhị ở đó, cũng là một chuyện tốt. Chờ Tam đệ muội trở lại liền thương lượng với nàng. Ôi, nói như vậy, về sau nhà Tam gia cũng có núi dựa vào?

Bận hết việc tang sự bên nhà dựng hai, Vương Đồng Tỏa còn mang theo ba tỷ muội đi dạo một vòng ở trấn trên. Trấn này tên là Tú Thủy trấn, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Vào chữ nhất, chữ ngũ mỗi tháng như mười một, mười lăm, còn có hai mươi mốt, hai mươi lăm, đều có buổi họp chợ phiên (chợ phiên = họp chợ lớn = đại tập). Khi đó mọi người các thôn quanh Tú Thủy trấn sẽ tới Tú Thủy trấn bán này nọ. Nhưng mà bình thường cũng có buổi chợ nhỏ, chỉ là ít người hơn so với chợ phiên.

Vương Phúc Nhi đều nhìn xem cẩn thận đối với hết thảy ở trấn trên, bởi vì nàng nghĩ nói không chừng có thể từ trong đó tìm được cơ hội buôn bán. Tuy rằng nói nông dân đều là dựa vào cây ruộng sống qua ngày, nhưng mà Vương gia tổng cộng chỉ có năm mẫu đất, đều còn ở trong tay Vương lão đầu và Triệu thị, khẳng định là sẽ không cho Vương Phúc Nhi dùng làm thí nghiệm gì đó. Lại nói, nàng cũng không quen thuộc với trồng hoa mẫu, người lại còn nhỏ như vậy, không khéo bị xem thành yếu tính.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Nhìn thịt thơm ngon

Phía trước có tiếng pháo.

“Cha, chúng ta đi xem.” Vương Phúc Nhi nói.

Vương Hoa Nhi cũng muốn nhìn, tiểu hài tử đều thích náo nhiệt, Vương Đồng Tỏa cảm thấy trên người mình không có tiền không mua được này nọ cho nữ nhi, cũng có chút hổ thẹn. Nên nữ nhi muốn xem náo nhiệt, tự nhiên là một trăm phần nguyện ý, cho nên không tới nửa khắc sau, đã đi tới nơi đốt pháo. Vương Phúc Nhi được Vương Đồng Tỏa ôm vào trong ngực, nghe thấy mọi người bốn phía chỉ vào cửa tiệm mới khai trương, líu ríu nói không ngừng. Vương Phúc Nhi cẩn thận nghe, thì ra đây là hiệu thuốc bắc mới mở, chuyên môn bán thuốc trị bệnh. Hôm nay mới khai trương, cho nên đốt

pháo náo nhiệt tung bừng.

Vương Phúc Nhi cảm thấy thật sự là trời cũng giúp ta, vốn đang nghĩ trên này sẽ không có mỏ hiệu thuốc bắc, hiện tại liền có. Nàng nghĩ vào lúc này, trên núi khẳng định có một ít dược liệu có thể hái, nếu như chuẩn bị tốt, bán cho hiệu thuốc bắc này, đến lúc đó khẳng định có thể bán được tiền.

Cho nên thời điểm trở về, Vương Phúc Nhi hưng phấn nói với tỷ tỷ và cha mình: “Cha, về sau chúng ta lên trên núi tìm dược liệu đi, mới vừa rồi chương quỳ Tề An Đường có nói, bọn họ còn thu các loại dược liệu đó.”

“Cha, con cũng nghe thấy được, đến lúc đó mấy tỷ muội chúng con liền đi lên núi xem một chút, nhưng mà, chúng ta không biết thảo dược là gì.” Vương Hoa Nhi buồn rầu nói.

Vương Phúc Nhi vội hỏi: “Nhị tỷ, khẳng định ở chỗ tú tài công có sách, đến lúc đó muội xem xong, nói cho mọi người biết thì tốt rồi.”

“Tú tài công?” Vương Đồng Tòa và Vương Cúc Nhi đều thực giật mình, thế này Vương Hoa Nhi mới đặc ý nói lại một lần sự tích quang vinh của Vương Phúc Nhi, Vương Cúc Nhi há miệng không khép lại được, Vương Đồng Tòa sau khi giật mình chính là cao hứng: “Phúc nhi chúng ta thật sự là phúc tinh, cha đã nói đặt tên này cho con là tốt, về sau chúng ta sẽ sống rất tốt.”

“Nhưng mà cha, việc này con muốn gạt ông nội và bà nội có được không, con muốn để dành tiền mua chút đồ cho nương, để cho đệ đệ nhanh lớn lên.” Vương Phúc Nhi nói.

Vương Đồng Tòa biết rõ nếu thảo dược này thật sự có thể bán lấy tiền, một khi nương hẳn biết, khẳng định là tịch thu, vậy thì nương tử của hắn không được hưởng một chút lợi ích gì. Vì để nữ nhi và nương tử mình không hề bị uly khuất, Vương Đồng Tòa quyết định ủng hộ nữ nhi của mình, tích lũy tiền riêng.

“Được, Phúc nhi nói cái gì thì chính là cái đó. Đến lúc đó có tiền, cha mua đồ ăn ngon cho con.”

“Chỉ là, cha, con thấy Đại bá mẫu và Nhị bá mẫu đều vụng trộm mua thứ tốt cất giấu, khẳng định các nàng cũng cất tiền riêng. Lần trước Tứ Bảo còn khoe kệo mạch nha của hắn ra.” Vương Hoa Nhi không chút khách khí nói.

Vương Phúc Nhi cảm thấy cuối cùng cha mình cũng giác ngộ, hiện tại cũng không tính là trễ, cuộc sống về sau trôi qua sẽ càng tốt.

Di hai Vương Phúc Nhi chuẩn bị mấy khối thịt heo cho cả nhà Vương Phúc Nhi, đây là thịt lần này làm tang sự còn lại, cũng may đã dùng muối ướp, không đến mức hư hỏng, còn chuẩn bị mấy bao điểm tâm, di hai không chút khách khí nói với tỷ phu của mình: “Tỷ phu, chuyện trước kia muội không nói huynh, khi đó muội cũng không giúp được cái gì cho tỷ của muội. Nhưng mà về sau, huynh cần phải đối tốt hơn với tỷ của muội, bằng không muội liền đón tỷ đi.” Mấy thứ này để cho tỷ phu cảm về, cũng là nói cho Triệu thị biết, ngày nay không giống như ngày xưa, sau lưng tỷ tỷ có mình làm chỗ dựa. Còn có chính là nhìn xem phân thượng mấy thứ này, vậy thì Triệu thị đối tốt hơn với tỷ tỷ mình.

Mặt Vương Đồng Tòa có chút đỏ: “Muội tử, ta đều hiểu được, mấy đứa nhỏ đều là bảo bối của ta.”

Nương bắt công hắn cũng biết, bởi vì không có sinh con trai, nương tử có chút hít thở không thông (khó sống), cho nên ban đầu cái gì cũng nhịn, hơn nữa hiếu thuận cha mẹ là việc đương nhiên, cho nên cho tới bây giờ hắn cũng không có làm trái ý nương dù chỉ một câu. Nhưng mà lần này nương làm hơi quá đáng, mới mở miệng liền muốn bán đứa nhỏ của hắn, đây là đứa nhỏ mình sinh ra rồi nuôi lớn đến như vậy, làm sao có thể nói bán liền bán đây? Cũng không phải là đồ vật gì, là cháu gái ruột của bà đó, tại sao chỉ bởi vì bạc mà có thể không quan tâm?

Cho nên tâm tính Vương Đồng Tòa đã xảy ra biến hóa rất lớn, thì cũng phải thôi, có thể hiếu thuận với nương, nhưng mà không thể nghe lời mọi chuyện, bởi vì nương cũng đã làm sai chuyện. Nếu ngay cả đứa nhỏ của mình hắn cũng không bảo vệ được, hắn còn là nam nhân không?

Chờ về đến nhà Thích Lão Hán ở Thanh Sơn thôn, bà ngoại Vương Phúc Nhi lại cho Thích thị năm mươi văn tiền: “Đây đều là tiền đệ đệ của con bán đã vật, nương biết cho con đã vật, con cũng không ăn được, vẫn là đưa tiền thì tốt nhất. Nhưng con phải nhớ kỹ, đây là nương đưa cho con, nếu mẹ chồng con muốn lấy, kiên quyết không đưa. Cũng không thể lại tiếp tục yếu đuối nữa! Bằng không nói không chừng về sau nương còn muốn đánh chủ ý lên bọn Cúc nhi.”

Vì con nên mẹ mạnh mẽ, Thích thị liền tiếp gạt đầu, bà ngoại Vương Phúc Nhi lại dặn dò Vương Đồng Tòa một ít, cả nhà năm người liền rời khỏi Thanh Sơn thôn trở về Vương gia thôn. Thích thị vốn đang chuẩn bị nói với nương mình chuyện Hà Hoa có ý tứ với đệ đệ, nhưng mà nghĩ tới cái thái độ kia của mẹ chồng mình, vẫn là tâm tư bảo vệ nhà mẹ đẻ chiếm thượng phong, vì thế cũng im lặng không đề cập tới.

Trở lại trong viện Vương gia, Triệu thị vốn đang chuẩn bị phát hỏa, nhưng mà thấy xách thịt và điểm tâm trở về, cũng không có nói cái gì nữa, có thể thấy được di hai là cỡ nào có dự kiến trước. Vương Phúc Nhi và Vương Hoa Nhi lại trong tối ngoài sáng ám chỉ nhà di hai mình thật tốt thật tốt, Triệu thị lại rầm cũng không thả một cái.

Vương Đồng Tòa lại nói chuyện Thích thị có thai ra, hiếm khi được Triệu thị nói: “Vậy nghỉ cho khỏe đi, thai này nên sinh con trai.”

Vương Đồng Tòa ngốc cười nói: “Nhạc mẫu cũng đã đi coi qua, nói thai này khẳng định là con trai.”

Triệu thị không có nói tiếp, có phải con trai hay không phải sinh ra mới biết, nếu không vì phân thượng mấy thứ này, bà nhất định phải tìm Thích thị gây phiền toái, dám làm trái mẹ chồng của nàng, nói về nhà mẹ đẻ thì liền về nhà mẹ đẻ.

Đúng rồi, nhà lão Tam về nhà mẹ đẻ mang về nhiều đồ đến như vậy, không phải nhà lão Nhị nói còn muốn cho bà một tấm vải sao? Giỏi cho người cái

đồ gian trá, Triệu thị hô lớn kêu Mã thị, Mã thị ăn một chút măng, sau đó vẫn phải tặng tám vãi kia ra.

Mã thị mặt âm trầm trở lại phòng riêng, nhìn nhìn Vương Ngân Tòa bắt chéo chân ngủ ở trên giường, mắt húng nói: “Cuộc sống này thật không qua nổi, có đồ gì cũng phải giao đi lên, người nói chuyện đi!”

Vương Ngân Tòa bị đẩy một hồi, cũng có chút tức giận: “Còn không phải người nói mang này nợ cho nương, chính miệng người ngáp, còn oán người khác!”

“Người cũng không giấu lại ta làm vậy là vì ai hả, ta nói với người, một nhà chúng ta đều là ra hai sức lao động, nhưng mà nhà lão đại và nhà lão Tam là ăn không ngồi rồi nhiều hơn so với ta, nhà lão Tam gia còn là ba cái nha đầu, nói cái gì cũng là chúng ta chịu thiệt.”

“Vậy người muốn làm sao?” Vương Ngân Tòa hỏi.

“Ta chỉ có ở riêng, ở riêng rồi, ta mượn chút tiền của anh trai ta, ta làm chút buôn bán nhỏ, khẳng định tốt hơn nhiều so với hiện tại.”

“Ở riêng, muốn ở riêng, người đi nói đi, ta cũng không đi nói, lão gia tử còn không đánh gãy chân của ta.”

“Người không có tiền đồ, người là con của cha chồng, cho dù có nháo, cũng sẽ không thật sự đánh người bị tàn phế, ta nói là muốn nháo, đã nói ta xúi giục. Quên đi quên đi, dù sao đến lúc đó thế nào cũng phải phân ra, hiện tại chúng ta vẫn là tích lũy tiền riêng thật tốt, người cũng không thể lại cảm tội.”

Hôm nay vừa vặn là Mã thị nấu cơm, nàng còn muốn ăn thịt, buổi tối nên ăn nhiều một chút, nhưng mà cũng không thấy bóng dáng thịt đâu. Nghĩ lại khẳng định là lại bị Triệu thị giấu đi mất rồi, không khỏi hận đến nghiến răng nghiến lợi, trời nóng như vậy, người sẽ không sợ giấu đi thịt cũng bị thối? Cũng không phải người tiêu tiền mua, làm gì không cho ai ăn hả.

Mấy huynh đệ Vương Đại Bảo và Vương nhị bảo từ bên ngoài trở về liền biết nhà Tam thẩm mang thịt trở lại, đã nghĩ buổi tối có thể được ăn thịt. Nhưng mà buổi tối lên bàn lại thấy, thịt cái gì, nước thịt cũng không có. Vương Tứ Bảo mới năm tuổi, lại ý vào Triệu thị thương hân, vì thế liền hỏi: “Bà nội, sao không có làm thịt?”

Người khác đều vênh tai nghe, ba tỷ muội Vương Cúc Nhi cũng có vinh hạnh được ngồi trên bàn cơm, trong lòng cũng thật ngoài dự đoán. Chắc không phải bởi vì để cho ba tỷ muội các nàng lên bàn, cho nên không cho nấu thịt đi, như vậy cũng thật đúng là.

Triệu thị thấy mọi người đều trông mong nhìn bà, sắc mặt trầm xuống, nói: “Cả ngày chỉ có biết ăn ăn thôi, thịt kia ta đã đưa qua cho Hoa bà mối!”

Vương Tứ Bảo lập tức nặc kệ, kêu khóc muốn ăn thịt, trước kia chỉ cần đã làm vậy, khẳng định bà nội sẽ dỗ mình, nhưng mà lần này cũng vô dụng. Vương Tứ Bảo tiếp tục khóc. Triệu thị trừng mắt liếc nhìn Đinh thị một cái, làm nương thế nào đây, còn không dỗ nó cho ta?

Đinh thị thực ủy khuất, mọi người đều muốn ăn thịt, mà mẹ chồng lại đưa cho Hoa bà mối, khẳng định không phải làm mối cho em trai thì cũng là em gái của chồng đi.

“Được rồi! Ăn cơm!” Vương lão đầu ra lệnh một tiếng mọi người cũng không dám nói cái gì nữa, Vương Tứ Bảo chọt chọt chén cơm, biết hôm nay chiều này không hữu hiệu, đành phải nước mắt nước mũi ăn cơm. Vương Phúc Nhi nhìn thoáng qua, thiếu chút nữa thì phun ra, thật sự là thấy ghê nha.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tiền riêng đều giao ra đây cho ta!

Cơm nước xong, Triệu thị và Vương lão đầu muốn cử hành hội nghị gia đình, chủ đề chính của hội nghị là về hôn sự của lão tứ Vương gia. Vương Phúc Nhi tuổi còn nhỏ, được cha mình ôm ở trong lòng, nghe xong một hồi thì rõ ràng, mới biết được mấy ngày nay mình không ở nhà, tứ thúc làm chuyện đại sự, thật đúng là có cá tính nha.

Mà để cho người khác thấy kỳ quái là, bà nội Triệu thị vậy mà lại đồng ý của hôn sự này, Vương Phúc Nhi thấy tứ thúc kích động đến môi cũng run. Xem ra thật đúng là rất đề ý người kia.

“Lão Tứ, lần này cha và nương chính là thuận theo ý của con, nếu con lại làm cha nương thương tâm, về sau ta coi như không có đứa con trai này.”

“Cha, nương, con ---- “

Vương lão đầu gỡ cái tẩu thuốc vãi cái, nói: “Chúng ta đều đã nhờ người hỏi thăm, cô nương kia là người tốt, nương con cũng có thể khen ngợi, ta cũng không có gì nói để nói. Chỉ là về sau các người thành thân, phải thật sự kiên định mà sống, cha nương cũng không có gì để nói.”

Nếu lão thái bà cũng đồng ý, hẳn làm cha cũng nên biết thời biết thế đi, vốn chuyện cưới con dâu này, cũng quan hệ tới mẹ chồng. Hơn nữa tình huống

nhà mình thì tự mình cũng biết, có thể cưới một cô con dâu cũng không dễ dàng. Nói chung cũng không thể thật sự buộc lão Tứ cuối cùng đi qua nhà người ta ở, nhà họ Vương của hân cũng không quảng được mặt mũi này.

Triệu thị nói tiếp: “Tuy rằng đối phương không cần lễ hỏi, nhưng mà hôn sự lão Tứ cũng phải làm tiệc rượu, các người làm ca ca tấu tử, cũng nên ra chút tiền bạc, đóng góp xuất lực, ngon nguồn của các người ta đều biết, cũng đừng nói các người không có tiền riêng, vậy thì ta không tin. Một phòng ra năm trăm văn tiền là được, chờ hôn sự định xong, ta sẽ lấy. Hôm nay ta đã nhờ Hoa bà mồi đi cầu hôn, các người nhìn xem mà làm.”

“Nhưng mà, nương, làm sao chúng ta có chèo đò tiền?” Đinh thị không hài lòng, dựa vào cái gì hả, lập tức lấy ra nhiều như vậy. Vương Kim Tỏa vội vàng ngậm kéo tay nương tử của mình.

Mà Thích thị và Vương Đồng Tỏa lại cảm thấy không biết phải làm thế nào, bản thân họ thật là một văn tiền cũng không có giấu riêng, nhưng mà còn là bị người nói thành là vụng trộm giấu giếm.

Mã thị cũng muốn phát hỏa, nhưng mà nàng ta cũng biết khẳng định là ai lên tiếng thì người đó bị mắng. Lão bà tử này, biến đổi biện pháp giày vò mà, năm trăm văn tiền, năm trăm văn tiền, ngấm lại thì thịt cũng đau. Mà Vương lão đầu luôn luôn công bằng lần này cũng không mở miệng nói chuyện. Cũng đúng vậy, đó là hôn sự tiểu nhi tử của ông, cũng không phải là đòi tiền?

Sau khi hội nghị xong, mấy nhà đều ủ rũ, Vương lão tứ cũng không thể mở miệng nói cái gì. Dù sao hân có thể nói cái gì đây, nói đúng là không cho mấy ca ca ra tiền, nhưng mà ca tấu cũng hiểu được là hân dối trá, hưởng hồ cha nương có thể đồng ý của hôn sự cũng đã không dễ dàng, nếu lại chộc cha nương tức giận, vậy lại càng không tốt lắm. Hân là đương sự thật đúng là cái gì cũng không thể nói.

Trong đêm nay, người mấy phòng đều không có ngủ ngon, bởi vì Triệu thị nói, mặc kệ các người nói cái gì, làm hôn sự cho đệ đệ cũng là theo lẽ thường phải làm, không có tiền, vậy thì đi mượn là được, dù sao cũng trốn không thoát đâu.

Thích thị lấy một trăm văn tiền trong túi mình ra: “Đây là hôm nay nương ta cho ta, cha Cúc nhi, chàng cầm trước đi. Mấy ngày tới ta gấp gút thuê thuê vài thứ, chúng ta gom tiền cho đầy đủ. Đây là chuyện cả đời của Tứ thúc, chúng ta làm ca tấu cần phải hết sức.”

“Đó là nhạc mẫu cho nàng dùng để tắm rửa thân mình, nàng cất lại đi, ài, ta nghĩ ngày mai đi trấn trên một chuyến để xem có thể tìm được công việc làm ngắn hạn hay không, tốt xấu cũng được vài văn tiền.”

Hiện giờ nghĩ đến Triệu thị cũng sẽ không bắt mọi người nộp tiền lên đi, bởi vì nàng cần là số lớn, cho nên bức tranh thuê này của nương thật đúng là có thể gom góp được chút tiền, nhưng mà coi sơ thì vẫn không đủ.

Một bức tranh thuê nhiều lắm là mười văn tiền, như vậy cuối cùng trong khoảng thời gian này thuê ra năm mươi bức, còn không ngừng nghỉ, trong đó còn có tiền vốn nữa. Và lại thuê này nợ tổn thời gian mất sức còn tổn hại ánh mắt, nương còn đang mang thai, cho dù có đại tỷ giúp đỡ, cũng không kịp.

“Nương, về sau chúng ta liên quang minh chính đại cất tiền riêng!” Vương Phúc Nhi nói với Thích thị. Nếu hôm nay bà nội cũng đã nói chuyện như vậy, không cất tiền riêng, cũng thực xin lỗi cái thanh danh kia!

Thích thị gật đầu, đúng, về sau không bao giờ u mê như vậy nữa, vốn không có tư tâm mà ở trong mắt người khác vẫn còn không thỏa đáng.

Vương Hoa Nhi cũng kiên quyết ủng hộ, chính Vương Cúc Nhi cũng kiên định tỏ vẻ nhất định phải cất tiền riêng cho nhà mình.

Vương Phúc Nhi nhìn người cả nhà đều chung lòng chung sức, vì thế nói ra chuyện hái thuốc bán lấy tiền: “Ngày mai con đi sang chỗ tú tài công, xem có thể hỏi xem có cái gì có thể bán hay không. Nương, cuộc sống của chúng ta sẽ trôi qua càng tốt.”

Thích thị nghe xong việc này cũng thật cao hứng, liên tục gật đầu, nữ nhi của mình có thể biết chữ thì tốt biết bao nhiêu, về sau chờ có năng lực, nhất định phải báo đáp tú tài công.

Vương Cúc Nhi và Vương Hoa Nhi cũng tỏ vẻ, chỉ cần Phúc nhi tìm được cái gì đó có thể ăn, các nàng đều sẽ cùng đi lên núi với Phúc nhi.

Mà Vương Đồng Tỏa sau khi bày tỏ ủng hộ, vẫn quyết định đi tìm công việc ngắn hạn, như vậy năm trăm văn tiền cũng kiếm nhanh một chút. Vì thế tam phòng thật ra lại ngủ rất ngon, đại phòng và chi thứ hai đau lòng không có cách nào khác, đều không ngủ được.

Sáng sớm tỉnh mơ, Triệu thị lại thét to: “Đều ngủ chết hết rồi hả, hôm nay là ai nấu cơm, đồ đàn bà lười, ta cần các người làm gì?”

Đinh thị ở trong phòng nói: “Hôm nay là Tam đệ muội nấu cơm. Chúng ta cũng làm nhiều ngày như vậy, cũng nên tới Tam đệ muội đi.”

Mã thị cũng gật đầu, Triệu thị liền đối với Thích thị phòng ở nói: “Còn không đứng dậy nấu cơm, chẳng lẽ để cho lão nương hầu hạ người hả.”

Hay thật, ngày hôm qua còn nói để cho con dâu nghỉ tạm, vật đã tới tay thì lại bắt đầu mắng. Vương Phúc Nhi chải sơ tóc đi ra, nói với Triệu thị: “Bà nội, ngày hôm qua là bà nói nương con mang thai đệ đệ, phải nghỉ ngơi thật tốt.”

Mã thị vội nổ lửa: “Ôi, không phải là mang thai sao, cũng không phải người khác chưa từng mang thai, quý giá như vậy? Thật khó hiểu có người là làm bằng vàng, có người lòng bàn chân chính là bùn?”

Vương Hoa Nhi chạy đến nói: “Nhị bá mẫu, người nói chuyện quá khó nghe, trước đó một đoạn thời gian, người nói cái gì muốn về nhà mẹ đẻ, phải chuẩn bị này nọ, để cho nương ta nấu cơm, sao người không hoàn trả một ngày này lại đi.”

Vương Phúc Nhi cảm thấy thực không thể giảng đạo lý với những người này, nhìn xem, bản thân thì phô trương, nói mấy câu, đã bị nói thành như vậy.

Mã thị chỉ vào Vương Hoa Nhi mắng: “Cái nha đầu chết tiệt kia, ngươi nói chuyện với ai đó, ta là trưởng bối của ngươi, ngươi muốn tạo phản vậy hả. Cho dù là như vậy thì lại làm sao, nhiều ngày như vậy cũng là ta và đại tẩu làm, cũng nên để chúng ta nghỉ ngơi!”

Triệu thị tự nhiên là nhìn bọn họ đầu, Vương Cúc Nhi không rên một tiếng, tự mình đi đến phòng bếp chuẩn bị nấu cơm. Vương Phúc Nhi dậm chân một cái, cũng lôi Vương Hoa Nhi đi vào phòng bếp hỗ trợ.

“Tại sao muội lôi kéo tỷ hả, tỷ còn chưa có nói xong đâu.” Vương Hoa Nhi không phục.

“Nhị tỷ, tỷ nói thêm nữa, bà nội sẽ đánh tỷ, tặc ngữ nói hào hán không chịu thiệt thòi trước mắt, sao phải âm ỷ với các nàng, nương bên kia còn phải tỉnh đường.”

Vương Cúc Nhi nhóm củi lửa, nói: “Hoa nhi, Phúc nhi nói rất đúng, chúng ta tự mình làm đi.”

“Tỷ, tỷ cứ như thế này, người ta mới bắt nạt chúng ta đó.”

“Vậy muội nói làm sao bây giờ? Âm ỷ một trận với Nhị bá mẫu? Quên đi quên đi, tỷ đi nấu cơm, muội và Phúc nhi đi khiêng nửa thùng nước trở về.” Vương Cúc Nhi nói.

Cũng chỉ có thể khiêng nửa thùng nước trở lại, dù sao hai người đều còn nhỏ tuổi, vóc dáng cũng nhỏ. Vốn Thích thị giẫy dụa muốn đứng lên nấu cơm, bị Vương Cúc Nhi ngăn cản lại, sáng sớm Vương Đồng Tỏa phải đi hỏi thăm có xe trâu đi trần trên hay không. Tuy rằng Vương Cúc Nhi thành thật, nhưng mà cũng biết bụng của nương mình quan trọng, cho nên kiên quyết để cho nương nghỉ ngơi thật tốt. Năm nay nàng mười tuổi, cũng đã biết làm cơm rồi, để cho nương nghỉ ngơi tốt, sinh một đệ đệ cho mình, cả nhà trôi qua sẽ tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Bắt đầu kiếm tiền

Vương Hoa Nhi và Vương Phúc Nhi nâng cái thùng không đi đến giếng nước đầu thôn mức nước, Vương Phúc Nhi cảm thấy thật sự là rất nặng, mà đây vẫn còn là cái thùng không, nếu có nước có phải cũng đi không nổi hay không?

“Nhị tỷ, còn có xa lắm không?” Vương Phúc Nhi cảm thấy đau bả vai, vậy có thể ép mình không cao lên được hay không. Vương Phúc Nhi thực lo lắng, trở thành một củ cải lùn, nàng cũng không muốn đâu.

“Liên ở phía trước, sao mới có một chút mà muội đã đi không nổi rồi.” Vương Hoa Nhi tức giận nói.

Vương Phúc Nhi cũng muốn đi nha, nhưng mà bình thường ăn không đủ no, còn phải làm việc càn thế lực, một đứa nhỏ năm tuổi, có thể làm sao bây giờ, chỉ có thể cắn răng kiên trì.

Thật vất vả đến bên cạnh giếng, Vương Hoa Nhi dùng bánh xe lăn thùng xuống dưới giếng mấy lần cũng không múc được đầy nước, đây là một công việc kỹ thuật, Vương Phúc Nhi hỏi: “Nhị tỷ, trước kia làm sao tỷ làm được?”

Mặt Vương Hoa Nhi đỏ lên: “Cũng là đại tỷ múc.”

Vậy phải làm sao bây giờ, hai người lâu vậy còn chưa múc được nửa thùng nước. Chẳng lẽ phải đi trở về kêu đại tỷ lại đây một chuyến.

Trong lúc hai người còn đang sốt ruột, từ cửa thôn có một người đang đi lại đây, thoát nhìn khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, Vương Phúc Nhi chạy lại vẫy tay: “Đại thúc, có thể múc nước giúp chúng ta hay không?” Nàng cũng chỉ thử một chút, không được thì tìm người khác, không nghĩ tới người này còn rất nhiệt tình, không chỉ có giúp đỡ múc nước lên, còn xách thùng nước đưa đến cửa sân Vương gia. Vương Hoa Nhi và Vương Phúc Nhi đều cảm kích không thôi, người họ cười nói: “Hai tiểu oa nhi (đứa bé), chịu khó là chuyện tốt, cũng không thể lại đi đến bên cạnh giếng, vạn nhất không cẩn thận bị ngã xuống, cha nương sẽ rất thương tâm đó.”

Sau đó vẫy vẫy tay rời khỏi, Vương Hoa Nhi nói: “Thật sự là một người tốt, nhưng mà, làm sao chúng ta mang nước đi vào đây.”

Cuối cùng là Vương Phúc Nhi đi vào gọi tứ thúc, lúc này nước mới đổ đầy trong vại. Tứ thúc lại tự mình đi gánh hai thùng nước, làm cho tất cả lu nước đều đầy tràn, xem thế này thì đủ dùng cho một ngày rồi.

Lại nói, người nấu cơm ngày hôm trước cũng quá thiếu đạo đức, vậy mà trong lu không còn chút nước nào, phòng chừng cũng không có đi múc nước, thật là giỏi nhì, trộm gian dùng mảnh lới là tặc nạn cơm tập thể.

Cơm nước xong, Vương Đồng Tỏa báo cáo mình muốn đi trấn trên làm công ngăn hạn kiếm tiền, Triệu thị bởi vì bản thân mình đòi tiền, cho nên cũng không nói gì thêm. Vài ngày sau đó, Vương Đồng Tỏa cũng không ở đây, buổi chiều Vương Phúc Nhi đi tú tài công bên kia học chữ. Đương nhiên trong lòng nàng cũng biết vài loại dược liệu có thể bán, thứ nhất chính là bồ công anh, thứ hai chính là hoa kim ngân, vào thời điểm này đang lúc nở hoa. Đi tú tài công bên kia chỉ là vì tìm một lý do, để cho người khác nghĩ đến nàng biết được là từ chỗ tú tài công.

Bồ công anh có thể thanh nhiệt giải độc, tiêu thũng tán kết, dù sao thời điểm ở hiện đại, Vương Phúc Nhi biết đây là thứ có thể bán. Mà cây kim ngân thì càng không cần phải nói, so với bán bồ công anh thì càng quý!

Trước kia đi tới nhà cậu ở nông thôn, hoa kim ngân phơi nắng cũng đã hơn mười đồng tiền một cân, nghĩ đến ở thời đại này cũng sẽ không quá kém. Nếu có thể lấy được số lượng lớn hoa kim ngân, chính là phát tài rồi.

Còn có thứ nữa chính là Ngải Diệp, nghe nói là thuốc hay về phụ khoa, nhưng mà không biết cụ thể là bao nhiêu tiền, nhưng mà chỉ cần dụng phải sẽ không sợ chạy không công. Trước mắt trước đi kiếm rồi hái ba loại, về sau tự mình chậm rãi nhận biết được nhiều hơn, lại đi khai phá.

Thích thị ở nhà làm thiêu thừa may vá, hôm nay không phải tam phòng bọn họ nấu cơm, cho nên cũng không cần lo lắng, hơn nữa bọn họ còn ước gì ba người các nàng không trở lại có thể giảm được chút thức ăn. Cũng may Vương Phúc Nhi đã vụng trộm cất dấu một hộp điểm tâm, để lại cho Thích thị một phần, còn ba tỷ muội mang theo một phần, trên núi còn có trái cây dại để ăn, có thể ăn no bụng.

Vốn muốn đi tìm Cầu Đan đi cùng, nhưng mà thứ này còn không biết có tìm được hay không, hơn nữa có việc mới tìm người ta, không có việc gì cũng tìm, vậy cũng không tốt lắm. Hơn nữa trước kia đại tỷ cũng đi qua rìa ngọn núi, cho nên cuối cùng vẫn là ba tỷ muội đi một mình.

“Tỷ, việc này chúng ta cần phải giữ bí mật, không thể nói cho người khác nghe.” Vương Phúc Nhi nói.

“Yên tâm đi, tỷ đều biết được.” Vương Cúc Nhi vội nói: “Đội lát nữa, muội tìm được cây kim ngân rồi, thì đứng ở một bên, để tỷ đi hái cho.”

“Tỷ, muội có thể hái, chúng ta nhiều người thì được nhiều thêm một chút, đến lúc đó tiền bán cũng nhiều.” Vương Phúc Nhi nói, biết tỷ tỷ đau lòng mình, nhưng mà nhà nghèo đứa nhỏ sớm lo liệu việc nhà, làm sao có thể nuông chiều từ bé?

Vương Hoa Nhi nói: “Tỷ, chúng ta đều cùng nhau hái, bằng không không gộp đủ tiền, bà nội lại mắng chửi nương chúng ta.”

Không khí trên núi rất trong lành, nhưng mà Vương Phúc Nhi làm sao có tâm tư đi hưởng thụ? Đã sớm tiến thẳng vào từng bụi rậm tìm kiếm, trên mặt cũng bị vài vết cắt nhỏ, rốt cục tìm được một bụi rậm lớn cây kim ngân, màu trắng vàng rất tươi tốt.

“Đại tỷ, nhị tỷ, chính là loại hoa này, hái bọn nó xuống dưới, phải cắt cả đóa nha, cũng không thể cắt đứt ngang.”

“Yên tâm đi, ta và tỷ đều biết rồi.”

Trong núi này tương đối mát mẻ một chút, ba tỷ muội lập tức hái được hơn nửa rổ, một bụi này rất nhanh đã hái xong, lại đi hái nơi khác.

Nhưng mà, Vương Phúc Nhi lo lắng là, rốt cuộc để ở đâu để phơi nắng đây? Là một vấn đề đó.

“Phúc nhi, muội nghĩ cái gì nha, cũng không nhìn phía trước.” Vương Hoa Nhi ngăn cản cảnh mặt gai che ở phía trước Vương Phúc Nhi.

Vương Phúc Nhi nói: “Nhị tỷ, muội suy nghĩ, chúng ta đi đâu để phơi nắng thứ này, nếu Đại bá mẫu và Nhị bá mẫu biết được, khẳng định ngày hôm sau cũng sẽ đi hái, đến lúc đó cũng không còn gì cho chúng ta.”

“Đúng nha, nếu không đi tới nhà Thanh Mai? Cũng không được, đại tẩu của nàng cũng không phải là người tốt.” Vương Hoa Nhi cũng không biết làm sao bây giờ.

“Đặt tới nhà Trương thẩm đi, nhà bọn họ bên kia không có ai.” Vương Cúc Nhi nói.

Nhà Trương thẩm đơn độc ở bên kia dòng Lương Hà, hơn nữa người cũng tốt, quan hệ cũng tốt với Thích thị, và lại trong nhà của nàng khá giả hơn so với Vương gia, cũng không cần chút đồ này.

“Được, để lại ở nhà Trương thẩm. Nhưng mà, chúng ta cũng không thể đi tay không, lát nữa chúng ta chút nho đại trở về, mang về cho Trương thẩm đi.” Vương Phúc Nhi nói.

Hai tỷ tỷ đều đồng ý, vấn đề được giải quyết, lại thấy được một bụi cây kim ngân khác, tâm tình mọi người đều cực kỳ hớn hở.

Đội đến khi buổi chiều xuống núi, rổ trong tay, cái sọt sau lưng Vương Phúc Nhi, Vương Cúc Nhi và Vương Hoa Nhi đều đựng đầy hoa kim ngân, vì thế ba người quyết định đặt hết ở trong nhà Trương thẩm.

Con trai và con dâu của Trương thẩm đều bận rộn buôn bán ở trong Huyện, bình thường chỉ có hai vợ chồng bọn họ ở nhà, thấy ba tỷ muội Vương Cúc Nhi thì cao hứng không thôi. Đội Vương Cúc Nhi nói rõ tình huống, Trương thẩm không nói hai lời liền đáp ứng. Vương Phúc Nhi còn đưa nho đại cho Trương thẩm, Trương thẩm nói: “Mấy đứa oa tử các ngươi, sao còn khách khí với Trương thẩm như vậy, về sau cũng không thể như vậy nữa, các ngươi yên tâm, Trương thẩm cam đoan mấy thứ này sẽ phơi nắng hong khô.”

Ba đứa nhỏ rất hiểu chuyện, Gia Huệ muội tử thật đúng là có phúc khí, vốn Trương thẩm còn muốn giữ các nàng ở lại ăn cơm, nhưng mà ba người

Vương Phúc Nhi còn muốn đi hái chút rau dại về nhà, miễn cho người khác hoài nghi, vì thế liền cáo từ Trương thẩm.

Vương Phúc Nhi nghĩ, chừng đó hoa kim ngân phơi nắng xong ít nhất cũng có thể được năm cân, nếu một cân bán được mười văn, cũng có được năm mươi văn. Nếu mỗi ngày đều được như vậy, như vậy chừng mười ngày là có thể có được đầy đủ năm trăm văn tiền rồi. Nếu cha ở bên kia có thể kiếm được tiền, về sau còn có dư dả, ta liền quang minh chính đại cất tiền riêng.

Nhưng mà, khi nào thì mới có thể ở riêng đây, như vậy muốn kiếm tiền, muốn làm gì, cũng không cần lén lút như vậy.

Qua ba ngày như vậy, hoa kim ngân ngày đầu tiên đã phơi nắng khô, Vương Phúc Nhi muốn đi lên trấn trên bán, vừa vặn qua một ngày nữa là chợ phiên. Vương Phúc Nhi liền quần quít lấy Thích thị đòi đi trấn trên, thêu thùa trong tay Thích thị cũng có chút làm xong, vừa vặn đi trấn trên bán luôn, liền nói một tiếng với Triệu thị. Triệu thị đáp ứng, nhưng mà Thích thị bán xong phải giao tiền lên.

Ba tỷ muội Vương gia đều tức giận đến không thở được, may mắn Vương Phúc Nhi không có để cho nương của mình lấy hết ra châm tuyền có được đưa cho Triệu thị xem, còn ẩn dấu một phần, nếu không một phần tiền cũng không còn?

Biết rõ rành rành hiện tại cả nhà mình đều đang liều mạng kiếm tiền mà còn như vậy. Thậm chí Triệu thị còn đếm số lượng châm tuyền Thích thị làm, xem có bao nhiêu, miễn cho giấu tiền đi.

Vương Hoa Nhi tức giận đến vừa muốn cãi nhau với bà, bị Vương Cúc Nhi và Vương Phúc Nhi vội kéo lại. Vương Phúc Nhi cho Vương Hoa Nhi nhìn châm tuyền mình giấu, lúc đó Vương Hoa Nhi mới dễ chịu một chút: “Vẫn là Phúc nhi của chúng ta thông minh, về sau cứ thế mà làm.”

Nếu không phải bà nội thật sự là hơi quá đáng, Vương Phúc Nhi cũng sẽ không sử dụng tâm nhân với bà nội mình. Còn không phải bắt nạt nương đến thành thói quen sao, trong khung cũng luôn cho rằng giữ hết tiền châm tuyền lại, bên này cũng có thể có tiền, cho nên mới như vậy.

Trương thẩm cũng phải đi họp chợ ở trấn trên, cho nên liền mang hoa kim ngân của Vương Phúc Nhi lại đây, thần không biết quỷ không hay liền giao cho Vương Phúc Nhi. Vương Cúc Nhi và Vương Hoa Nhi không đi theo, bởi vì các nàng còn muốn đi trên núi hái thêm.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Thu hoạch a thu hoạch

Vương gia thôn có xe trâu đi trấn trên, một người trả một văn tiền, Vương Phúc Nhi còn nhỏ, sẽ không lấy, xe trâu chậm chậm rì rì đi tới Tú Thủy trấn, mọi người đều dậy từ rất sớm, bởi vì muốn đi bày quầy bán này nọ. Có người muốn bán trứng gà, có người muốn đi bán rau cải mình trồng, còn có người đi mua đồ dùng. Vương Phúc Nhi còn thấy nhị bà nội Lưu thị cũng tới đây, nhưng mà nhìn thấy Thích thị và Vương Phúc Nhi liền tròn mắt, một câu cũng không nói.

Trương thẩm cũng đã sớm biết chuyện tốt vị Lưu thị làm, nàng lại có quan hệ tốt với Thích thị, cho nên đối với Lưu thị cũng không có ấn tượng tốt. Có người nịnh bợ Lưu thị cũng khen hôm nay quần áo bà mặc thật đẹp, giống như địa chủ, có một nàng dâu còn nói: “Làm sao giống như địa chủ, chính là địa chủ đây thôi. Vương Nhị nãi nãi thật sự là có phúc khí, có một khuê nữ có tiền đồ như vậy!”

“Tất nhiên, khuê nữ của ta mọi người đều nói nàng là người phú quý. Nói cho các ngươi một tin tức tốt nha, Hoa Đào đang mang thai, Trần lão gia nói, chỉ cần sinh hài tử xong, thì nâng nàng lên làm di nương. Đến lúc đó, Hoa Đào thành di nương, ta cần phải mở tiệc rượu, các ngươi đều đi qua, có biết hay không?”

“Nhị nãi nãi đã nói, chúng ta nhất định sẽ đi. Đến lúc đó nhị nãi nãi cũng dẫn dắt chiếu cố cho chúng ta.”

“Được chứ, Thúy Hoa, ngươi là người biết tốt xấu, ta nhất định sẽ giúp ngươi, không giống như một vài người, không biết lòng tốt của người khác!” Vừa nói chuyện vừa trừng mắt liếc Thích thị một cái, Thích thị không để ý đến. Vương Phúc Nhi làm bộ như tò mò hỏi: “Nương, di nương là cái gì? Di Hai ở bên kia kêu di, có phải cũng kêu là di nương hả.”

Trương thẩm cười nói: “Di nương này hả, chính là ý tứ vợ bé (tiểu thiếp), ở trước vợ cả còn phải bưng nước rửa chân.”

“Hả? Thảm như vậy? Vậy còn làm di nương làm gì? Nếu bưng nước rửa chân không tốt, có phải coi như không được làm di nương hay không?”

Lưu thị tức giận đến nỗi muốn đi qua tát cho Trương thẩm một bạt tai, nhưng mà con trai con dâu Trương thẩm cũng không phải dễ chọc, liền nói với Vương Phúc Nhi: “Nha đầu lừa đảo chết tiệt kia!”

“À... vậy Hoa Đào cô cô cũng là nha đầu lừa đảo chết tiệt nha. Nhị bà nội còn nói nàng tốt. Trước kia Nhị bà nội cũng là nha đầu lừa đảo chết tiệt.”

Lưu thị tức giận đến đau gan, muốn so đo, đối phương lại là một tiểu hài tử, muốn phát giận với Thích thị, bên cạnh lại có Trương thẩm, dọc theo đường đi cứ trôi qua trong cảm giác đau gan như vậy.

Người khác vui cười chế giễu, vốn có vài người cũng không quen nhìn Lưu thị có cái đức hạnh này.

Đến Tú Thủy trấn, sau khi mọi người ước định thời gian và địa điểm trở lại xe trâu, đến lúc đó tập trung trở về cùng nhau, thì tản ra làm chuyện của mình. Trương thâm muốn đi bán trứng gà, vì thế liền tách ra, Thích thị cầm hoa kim ngân đã phơi nắng tốt ở trong tay. Vương Phúc Nhi nhớ rõ tiệm bán thuốc Tế An Đường mới mở, liền đi qua đó với Thích thị.

Tiểu nhị quỳ thuốc thấy mẹ con hai người, còn tưởng rằng là tới xem bệnh hoặc là mua thuốc, liền vội lên tiếp đón. Thích thị có chút quẫn bách, lần đầu một mình nàng đi bán thứ này.

Vương Phúc Nhi ngọt ngào hỏi: “Xin hỏi vị ca ca này, có phải các người ở đây còn thu được liệu không?”

Kia tiểu nhị nói: “Đúng, các người có được liệu gì muốn bán?”

Vương Phúc Nhi để cho Thích thị đưa cho tiểu nhị xem hoa kim ngân, tiểu nhị nhìn thoáng qua, liền vội đi gọi chủ quầy. Chủ quầy đi ra, thấy hoa kim ngân, nói: “Đây là các người trồng hay là hái?”

Vương Phúc Nhi vội nói: “Là chúng ta hái ở trên núi.”

“Rất tốt, chúng ta nhận.” Mộc đại trên núi hoang mới là chính tông nhất, nếu đã trồng thì giảm bớt được hiệu.

“Bao nhiêu tiền một cân?” Vương Phúc Nhi hỏi.

“Ha ha.” Chủ quầy thấy một tiểu oa nhi nói chuyện làm ăn với hắn, cảm thấy mới mẻ lại thú vị. Hắn cũng không lừa dối tiểu oa nhi này, nhìn tiểu oa nhi ăn mặc cũng là mũn vá lại thêm mũn vá, khẳng định gia cảnh cũng không tốt, đứa nhỏ còn nhỏ như vậy đã lên núi hái này nọ.

Vì thế nói: “Đây là người hái trên núi, là thượng phẩm, liền hai mươi văn một cân đi.”

Hai mươi văn một cân! So với nàng dự đoán thì hơn gấp đôi. Thật sự là quá tốt, Vương Phúc Nhi hỏi: “Vậy về sau các người còn cần không? Trong nhà của cháu còn có một ít chưa có phơi nắng xong.”

“Ha ha, có bao nhiêu thì lấy bao nhiêu, hiện tại là mùa hạ, cần nhiều hoa kim ngân.” Chủ quầy nói.

Vương Phúc Nhi càng cao hứng, lại hỏi: “Vị bá bá này, các người ở đây còn cần được liệu gì, chúng ta cũng có thể hái.” Phải biết chính xác người ta cần là cái gì thì mới đáp ứng được.

“Người đều nhận biết?” Chủ quầy có chút giật mình.

“Không biết, nhưng mà cháu có thể xem. Nếu có đồ thì tốt rồi.” Vương Phúc Nhi tiếc nuối nói.

“Người tiểu oa nhi này giọng điệu cũng không nhỏ nha, nhưng mà, hiện tại người còn quá nhỏ, luôn đi vào trong núi, cũng quá nguy hiểm, trước tiên vẫn nên chuẩn bị hoa kim ngân cho chúng ta đi.” Chủ quầy nói.

Vương Phúc Nhi cũng biết hiện tại mình mới năm tuổi, không có phương tiện làm việc, đành phải lại đi hỏi rồi. Một gói to hoa kim ngân có hơn sáu cân, tổng cộng được một trăm hai mươi văn tiền. Thích thị cầm lấy tiền cũng cảm thấy có chút không chân thực.

“Phúc nhi, chúng ta thật sự bán được nhiều tiền như vậy?”

“Nương, người nhìn nè, tiền ngay tại trong tay chúng ta. Nương, về sau chúng ta sẽ rất tốt.” Vương Phúc Nhi khẳng định nói.

“Ừ, Phúc nhi nói rất đúng, về sau chúng ta sẽ rất tốt!” Tâm tình Thích thị kích động, ba khuê nữ thật đúng thật làm ra tiền rồi! Ghê thật, mình một đời sống chết thiếu thừa may vá, còn làm không được nhiều tiền như vậy.

Thích thị mang theo Vương Phúc Nhi đi cửa hàng châm tuyến bán đồ thêu trong tay. Trừ bỏ ba mươi văn tiền đưa cho Triệu thị, còn có thể giữ lại ba mươi lăm văn tiền, như vậy tính lại, còn có một trăm sáu mươi văn. Cách năm trăm văn thoát nhìn cũng không còn xa.

Vương Phúc Nhi muốn mua cho Thích thị chút thức ăn ngon, Thích thị không đồng ý, vì thì phải tốn tiền. Vương Phúc Nhi nói: “Nương, đây là con mua cho đệ đệ, nương ăn vào, không phải đệ đệ sẽ lớn nhanh hơn?”

Dù sao cũng đã cất tiền riêng, cũng không sợ Triệu thị nói cái gì, mình sống thoải mái là quan trọng nhất.

“Nhưng mà, tiền này của chúng ta còn chưa đủ, mua này nọ thì càng thiếu.” Thích thị nói.

“Nương, chúng ta tự mình kiếm tiền, vì sao mình không thể mua thức ăn? Nương, người nghe con đi, chúng ta không thể giống như trước đây! Nương, người suy nghĩ một chút trước kia chúng ta đối với bà nội có tốt không, nhưng mà bà nội còn muốn bán con đó.”

Thích thị bị thuyết phục, chuyện bán nữ nhi của nàng, vẫn là chuyện Thích thị không thể dễ dàng tha thứ nhất. Vì thế nghĩ, trước kia là một văn tiền cũng không dám dùng, còn không phải không có sống tốt. Hiện tại khuê nữ của mình kiếm tiền, muốn mua đồ ăn cho nhà mình, vì sao không thể dùng? Cho nên vẫn dùng hai mươi văn mua một bao diêm tâm lớn.

Đến trong chợ thì tìm được Trương thẩm, Trương thẩm cũng nói: “Như vậy mới đúng đó, người và Đồng Tòa đối với mẹ chồng người thật là đào tìm móc phổi, mà nàng còn cảm thấy người là dễ bắt nạt, ta lại không ăn trộm cũng không cướp, nên ăn thì ăn! Sau khi trở về, cũng đừng sợ nàng cho sắc mặt, coi như không phát hiện.”

Trở về giao cho Triệu thị ba mươi văn tiền, Triệu thị thấy điểm tâm trong tay Thích thị, còn tưởng rằng là cho bà. Thế nhưng cuối cùng bị Vương Phúc Nhi cấp lấy chạy vào trong phòng tam phòng, không khỏi chất vấn Thích thị, vì sao có tiền mua thứ này, có phải có tiền nhiều lắm không có chỗ xài hay không, nếu như vậy, sớm lấy ra năm trăm văn tiền đưa đây.

Thích thị nói: “Nương, ta là con dâu thứ ba, không thể cướp phía trước của đại tẩu và nhị tẩu, chờ đại tẩu và nhị tẩu cho, ta mới cho.”

Thích thị còn muốn giảng đạo với bà, nhưng mà giảng đạo lý với bà như thế nào cũng giảng không thông, như vậy thì thái độ cứng rắn một chút. Dù sao cũng không phải ta không trả tiền, mà là đợi cho người lớn phía trước đều cho, thì ta mới cho. Nàng tin tưởng, Đinh thị và Mã thị tuyệt đối sẽ không thống thống khoái khoái cho đi như vậy.

Triệu thị lại tức giận đến đau tim, muốn khóc lóc om sòm, nhưng mà nghĩ tới hiện tại con dâu thứ ba này có muội muội tốt, nếu thật sự hung ác với nàng, đến lúc đó muội tử của nàng cũng sẽ tìm bà tính sổ. Cho nên chỉ có thể là hùng hổ lấy tiền rồi chạy lấy người!

Thích thị trở lại trong phòng mà tìm đập bình bịch, đây là lần đầu tiên nàng trực diện chống đối mẹ chồng, còn tưởng rằng nhất định không thiếu được mấy bạt tay, kết quả lại không có. Xem ra, thái độ vẫn nên cứng rắn một chút, bằng không chịu thiệt là chính mình à.

“Nương, con nói không có việc gì đi, đến lúc đó chúng ta đưa năm trăm văn tiền ra, bà nội càng không có chuyện để nói.” Vương Phúc Nhi có chút hiểu được tâm tính của Triệu thị, đơn giản chính là lần trước nhìn dì Hai có thể đưa đến nhiều đồ như vậy, nếu hung ác bắt nạt nương nhà mình, nói không chừng dì Hai sẽ đánh tới cửa, đây là điển hình của bắt nạt kẻ yếu!

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Kế hoạch vỗ béo của dì Hai

Buổi tối Vương Cúc Nhi và Vương Hoa Nhi biết bán được nhiều tiền như vậy, lòng hăng hái càng tăng cao hơn nữa, Vương Cúc Nhi còn nói: “Chúng quanh trên núi chúng ta tìm hết rồi, đi sâu vào trong núi thì chúng ta lại không dám, nếu không, đi sang bên chỗ bà ngoại đi.”

“Đúng vậy, cậu còn đi lên núi săn thú, nhờ cậu mang theo chúng ta cũng tốt.” Vương Hoa Nhi cũng nói.

Thích thị nói: “Muốn đi thì có thể, nhưng mà không được gây phiền toái cho cậu. Phúc nhi thì không nên đi, con phụ trách bán đồ, không phải tú tài công còn muốn dạy con biết chữ đó sao, con cũng không được ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới (ý nói lười biếng).”

Vương Phúc Nhi là lười, kỳ thật phần lớn chữ đều là tự nàng nhận biết, nhưng mà nàng cũng không thể nói ra cho nương được. Vì thế chuyện cứ thương nghị rồi quyết định như vậy. Dù sao bên kia Đại bá mẫu cùng Nhị bá mẫu cũng thường hay đi nhà mẹ đẻ, bên mình cũng có thể đi.

Cứ như vậy, lại qua vài ngày, Vương Phúc Nhi mang hoa kim ngân đi bán, hiện tại trong tay đã có ba trăm văn tiền. Vương Đồng Tòa đi làm công ở trấn trên cũng đã trở lại, kiếm được hai trăm văn, đây là tiền làm năm sáu ngày công, một chết một sống mới có được. Mà bên này, Vương Cúc Nhi và Vương Hoa Nhi vẫn còn có hoa kim ngân ở bên nhà bà ngoại, bên đó mà bán đi, cũng được mấy trăm văn tiền. Thích thị vừa nói việc này cùng Vương Đồng Tòa, Vương Đồng Tòa trực tiếp khen ngợi ba nữ nhi của mình có tiền đồ. Ai nói nữ nhi không tốt, ba nữ nhi của mình vừa nghe lời, lại hiểu chuyện, nay còn có thể kiếm tiền, so với tiểu tử còn tốt hơn nhiều. Vương Đồng Tòa quyết định cho dù nương tử lại sinh nữ nhi, cũng sẽ không nản lòng, cùng lắm thì về sau tuyển con rể tới cửa, chăm nom cuộc sống cũng tốt. Hơn nữa hẳn còn nghĩ, về sau nếu thật sự chỉ có nữ nhi, như vậy liền giữ Phúc nhi ở nhà, như vậy nữ nhi có chủ ý đương nhiên là dùng để chống đỡ gia đình, ai cũng đừng nghĩ lừa dối nàng.

“Cha, nương, hiện tại chúng ta cũng không thể giao tiền cho bà nội, nhất định phải chờ bà nội thúc giục lại thúc giục, thật sự là tránh không khỏi, mới đưa.” Vương Phúc Nhi nói.

“Vì sao?”

“Nếu bà nội biết chúng ta sáng khoái lấy tiền ra như vậy, không chừng nghĩ chúng ta còn có tiền, đến lúc đó lại muốn nghĩ biện pháp đòi tiền. Chúng ta cũng không thể như vậy, chúng ta muốn giữ tiền riêng về sau dùng để cất nhà.”

Vương Đồng Tòa nói: “Phúc nhi nói rất đúng, chờ chúng ta có tiền xây nhà, đến khi nào phân gia, lúc đó cả nhà chúng ta sống thật tốt.” Đây là lần đầu tiên Vương Đồng Tòa nói rõ ràng muốn ở riêng, xem ra là bị kích thích. Tất nhiên rồi, ngay cả khuê nữ thiếu chút nữa cũng không bảo vệ được, có thể không chịu kích thích sao?

Thích thị cũng hiểu được cuộc sống có hi vọng, có một cái nhà của riêng mình, nếu là trước kia nàng nghĩ cũng không dám nghĩ, bây giờ, nói không chừng có thể thực hiện rồi.

Một cái nhà gạch bình thường, tốn năm lượng lượng bạc, chính là năm ngàn văn tiền, hiện tại có thể còn dư lại ba trăm văn tiền, lại nỗ lực cố gắng, nhất định có thể kiếm được.

Lại tới ngày họp chợ, Vương Phúc Nhi sớm phải đi nhà bà ngoại, sau đó mang theo hoa kim ngân đã phơi nắng xong đi với cậu, còn có dĩa vật cậu bắt được đi Tú Thủy trấn. Hoa kim ngân bán ba trăm mười bảy văn, thời điểm Vương Phúc Nhi đang chuẩn bị rời đi, chương quầy gọi Vương Phúc Nhi lại: “Tiểu nha đầu, không tệ nha, nhưng mà cũng sắp hết mùa hoa kim ngân, người lại chuẩn bị bán cái gì?”

Vương Phúc Nhi nói: “Bá bá, các người ở đây có cần bò công anh không?”

“Ha ha, tiểu nha đầu thật đúng là hiểu biết, nhưng mà bò công anh tốt nhất là thời điểm mùa xuân, khi đó được hiệu mới là tốt nhất. Tiểu nha đầu bán nhiều tiền như vậy, không muốn mua chút đồ ăn ngon?”

Tiểu hài tử đều thích ăn ngon, nên chương quầy mới hỏi như vậy. Thích Gia An ở bên cạnh cũng vui vẻ nhìn chương quầy nói chuyện với cháu gái của mình, hân hân nhìn ra được chương quầy có thiện ý.

“Không được, cháu muốn để dành tiền, về sau lại kiếm càng nhiều tiền.”

“Tiểu nha đầu yêu tiền như vậy à, vậy bá bá nói cho người, đến thời điểm mùa thu, hái thật nhiều hoa cúc dại, phơi khô, đưa đến chỗ này của chúng ta, chúng ta chắc chắn cần.”

“Cám ơn bá bá, Phúc nhi nhớ kỹ!” Kỳ thật nàng cũng nghĩ như vậy.

Vương Phúc Nhi đi theo cậu đi tới từ lâu đưa món ăn thôn quê.

Chương quầy còn đang rất vui vẻ, ông chủ Tống Viễn Chí đi ra từ bên trong, thấy như vậy, không khỏi tò mò hỏi: “Lão Vương, cười cái gì đấy, vui vẻ như vậy?”

“Ông chủ đến rồi, ta đây đang cười tiểu cô nương bán hoa kim ngân, thật sự là thú vị, nói chuyện giống như tiểu đại nhân. Đứa nhỏ mới mấy tuổi đã nói muốn kiếm tiền.”

“Há? Nhà nghèo đứa nhỏ sớm đương gia thôi, lão Vương, kêu người chuẩn bị một chiếc xe ngựa, ta muốn đi tới Vương gia thôn.” Lần trước nói chuyện với cậu còn chưa có quyết định xong.

“Được, ông chủ chờ một lát.”

Vương Phúc Nhi đi theo cậu tới nhà dì Hai một chuyến, dì Hai và biểu ca biểu đệ thấy Vương Phúc Nhi với cậu đều thật cao hứng, Thích Gia An hỏi: “Nhị tỷ, nhị tỷ phụ đâu?” Hân còn để lại một con thỏ không có bán, đưa lại đây cho nhị tỷ, để cả nhà nhị tỷ cũng ném một chút.

“Hân trông coi ở trong cửa hàng, hôm nay có hàng hóa đến. Gia An à, không phải nhị tỷ nói đệ, đệ cũng nên thành gia, để cho cha nương chúng ta cũng an tâm.”

“Nhị tỷ, còn không phải muốn kiếm chút tiền trước hay sao, trong tay phải vững một chút, bằng không một khi thân thành xong, trên tay lại không có tiền, đến lúc đó cuộc sống nghèo khổ, phiền toái lại tới nữa.”

“Ai mà không từng như vậy? Chẳng lẽ cưới con dâu là để cho nàng hưởng phúc, một chút khổ cũng chịu không nổi? Tỷ thấy là đệ không muốn thành gia, nếu không, đệ đến cửa hàng giúp tỷ phụ của đệ đi?” Dì Hai đề nghị nói.

Thích Gia An vội xua tay: “Không được, không được, tỷ, đệ biết tỷ là vì tốt cho đệ, mà đệ cũng không phải như tỷ đoán. Như đệ bây giờ cũng tốt, lên núi săn thú, cũng kiếm được không ít, nếu vận khí tốt, bắt được lợn rừng và hươu bào, lập tức có vài lượng. Đến lúc đó đệ lại mua thêm vài mẫu, đệ cũng thành địa chủ.”

Thấy đệ đệ của mình có kế hoạch, Thích Gia Mẫn cũng không có nói thêm cái gì nữa. Vương Phúc Nhi được Khương Điền và Khương Lỗi tóm đi qua ở dưới gốc cây chơi đánh con quay, vui đến quên trời quên đất. Thẳng đến khi dì Hai kêu ăn cơm thì mới vào nhà. Vương Phúc Nhi tự động đi rửa tay, Khương Điền và Khương Lỗi trực tiếp muốn cầm đĩa lên, Thích Gia Mẫn nói: “Sao cũng không đi rửa tay, bản thành bộ dáng gì, nhìn xem Phúc nhi kia, còn hiểu chuyện hơn các con.”

Lại nói với Thích Gia An: “Mấy đứa bé của Đại tỷ đều hiểu chuyện. Nhìn Điền oa tử và Lỗi oa tử xem, đánh rắm cũng không hiểu.”

“Đại tỷ không có ở riêng, quá khổ, mấy đứa Phúc nhi không hiểu chuyện được sao? Hiện tại mấy đứa Phúc nhi cũng có thể kiếm tiền cho trong nhà, đại tỷ rồi sẽ sống càng tốt thôi.”

Thích Gia Mẫn cũng biết chuyện ba tỷ muội Phúc nhi kiếm tiền, nói: “Đúng vậy, chỉ là Phúc nhi còn nhỏ, thực đáng thương, cũng tại lão thái bà kia giờ trò quỳ! Ông trời phù hộ đại tỷ thai này nhất định là nam hài, thì mọi chuyện cũng dễ nói rồi.”

Bởi vì dưỡng Khương ở trong cửa hàng, cũng không trở lại ăn cơm trưa. Thích Gia Mẫn biết mấy thứ lần trước mình đưa qua đều cho lão thái bà kia, tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Tuy rằng đã sớm biết sẽ là kết quả này, nhưng mà trong lòng vẫn không thoải mái, thực chưa từng thấy qua không biết xấu hổ như vậy. Vương Phúc Nhi nói: “May mắn có mấy thứ kia của dì Hai, bà nội con mới không có nổi giận với nương. Hiện tại có thật nhiều

chuyện nương con cũng đã suy nghĩ cẩn thận, nhà chúng con cũng bắt đầu cất tiền riêng cho mình, về sau đủ tiền, nhà con sẽ cất nhà ở bên ngoài.” Vương Phúc Nhi phân tích, số dĩ một đại gia đình ở cùng một chỗ, có một nguyên nhân trọng yếu, chính là vấn đề phòng ở. Muốn phân gia, không có chỗ ở, cũng chỉ có thể ở tại trong phòng trước kia của cha mẹ. Nhưng mà nếu ai có năng lực cất nhà cho riêng mình, như vậy chỉ sợ ở riêng cũng là xu thế tất nhiên rồi.

“Phúc nhi nói đúng, đến ăn cá đi, nhìn xem con gầy như vậy, ta cần phải nói chuyện với đại tỷ, đón Phúc nhi đến ở một đoạn thời gian, phải bồi dưỡng kỹ càng, nhìn xem, đã thành bộ dáng gì rồi!” Bản thân nàng không có khuê nữ, cho nên đặc biệt yêu thương mấy tỷ muội Phúc nhi, hơn nữa tuổi của Phúc nhi và hai con trai của nàng lại gần nhau, cũng dễ chơi đùa với nhau, cho nên lại càng khao khát Phúc nhi chính là con gái mình sinh ra. Trước kia vì có mẹ chồng lợi hại ở đây, nàng không mở miệng được, nhưng mà hiện tại thì không giống, trong nhà này nàng làm chủ.

Càng nghĩ càng cảm thấy có thể được. Thích Gia An nói: “Vậy cũng phải chờ đệ nói với đại tỷ mới được.”

“Vậy cũng tốt, chờ thêm vài ngày nữa, tỷ tự mình đi sang đó đón Phúc nhi, nhìn xem lão thái bà kia còn nói cái gì. Phúc nhi, nương của con mang thai đệ, không chăm sóc con được, con tới đây ở với dì Hai một đoạn thời gian được không?”

Không thể cự tuyệt dì Hai quan tâm, Vương Phúc Nhi nghĩ hoa kim ngân đã hái không sai biệt lắm, nên suy nghĩ một chút còn có thể làm gì, vì thế liền gật gật đầu. Cùng lắm thì nàng làm chút châm tuyền bện túi lưới, còn có thể trực tiếp đến trấn trên bán, lại là một khoản thu nhập.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Ý tốt của tú tài công

Vương Phúc Nhi về nhà, giao tiền cho nương, sau đó nói với nương chuyện dì Hai muốn đón mình đi qua đó ở một đoạn thời gian, Thích thị nói: “Con đi cũng tốt, đi chơi vui vẻ, không cần lo lắng trong nhà.” Tin tưởng thiếu đi một người ăn cơm, khẳng định mẹ chồng sẽ vui lòng.

Vương Hoa Nhi nói: “Đến bên kia cũng không thể khóc nhè, biết không?”

“Muội mới sẽ không khóc nhè đâu, nhị tỷ, tỷ cũng đánh chút túi lưới với đại tỷ đi, đến lúc đó chúng ta cũng có thể bán lấy tiền. Muội đã hỏi chương quỳ bá bá hiệu thuốc bắc, hẳn nói, đến khi vào thu chúng ta có thể hái hoa cúc đại bán, đến lúc đó hẳn sẽ thu vào.”

“Vậy thì thật tốt quá! Ta đã nói hoa kim ngân mới hái vài ngày đã không nở nữa, rất đáng tiếc nè, mà hoa cúc đại hái còn nhiều hơn hoa kim ngân.”

Vương Cúc Nhi hỏi: “Vậy muội đi sang bên chỗ dì Hai, tú tài công bên kia phải làm sao bây giờ?”

“Ngày mai muội đi xem sao, nói một chút tình huống với tú tài công.” Dù sao tú tài công cũng là nhân tiện mà dạy mình.

“Phải nhận lỗi thật tốt với tú tài công, người ta dạy con miễn phí đó.” Thích thị nói.

“Nương, con đã biết, cha con lại đi tháo nước ruộng rồi sao?” Vương Phúc Nhi hỏi.

“Đúng vậy, cha chúng ta rất chịu khó, trời nóng như vậy, Đại bá và Nhị bá cũng không đi, chỉ có cha đi.” Vương Hoa Nhi che miệng nói.

“Nói vậy gì đó, hoa màu phải được chăm sóc kỹ, đến lúc đó chúng ta cũng không chịu đói không phải sao? Nếu mỗi người đều lười biếng, đến lúc đó hoa màu còn có ai chăm sóc?” Thích thị giáo huấn nói.

Tính tình có chút thuần phác là không đổi được, Vương Phúc Nhi nghĩ, quên đi, đây cũng không tính là chuyện to tát gì, cùng lắm thì về sau nếu ở riêng, còn không phải cha cũng phải trồng hoa màu?

Sau đó Vương Phúc Nhi đi tìm tú tài công, phải giải thích rõ chuyện mình phải rời khỏi Vương gia thôn một đoạn thời gian. Nhưng mà thời điểm tới đó, tú tài công đang có khách, Vương Phúc Nhi không dám quấy rầy, đứng chờ dưới bóng cây ngoài hiên. Tú tài công chỉ có một gã sai vặt, bình thường giúp đỡ làm chút việc vặt sinh hoạt, còn có một bà bà, là nấu cơm giúp ông. Nhân khẩu đơn giản, Vương Phúc Nhi cũng không có thấy nương tử và con trai con gái của ông xuất hiện qua, hiện tại đột nhiên có người đến gặp ông, còn có chút khó hiểu.

Vương Phúc Nhi không đợi lâu, gã sai vặt Thạch Đầu của tú tài công kêu nàng đi vào. Nàng gặp được người tú tài công đang tiếp: “Thì ra là thúc thúc.” Vương Phúc Nhi vội nói.

Tú tài công cười nói: “Không nghĩ tới hai người các người còn biết nhau. Nói cho ta nghe một chút là chuyện làm sao.”

Người thanh niên kia cũng cười, nhìn Vương Phúc Nhi, Vương Phúc Nhi nói: “Thúc thúc này có một lần mức nước giúp con và nhị tỷ, còn xách về đến cửa nhà giúp chúng con.”

“Cậu, lần trước con tới tìm người, thấy đứa nhỏ này và tỷ tỷ của nàng ở miệng giếng cửa thôn mức nước, người còn chưa cao tới cái thùng, làm sao mà

xách được, con cũng không có việc gì, liền xách tới cửa sân cho các nàng. Không nghĩ tới đứa bé này chính là tiểu nữ oa mà cậu nói.”

Tú tài công cũng cười nói: “Phúc nhi, lúc này ngươi lại đây, có việc gì hay không?”

Vương Phúc Nhi vội nói: “Tú tài công, dì Hai của con muốn đón con lên trấn trên ở một thời gian. Trong khoản thời gian này cũng không thể tới học chữ với ngài, ngài có thể cho con một quyển sách hay không, con tự mình nhìn rồi học?”

Tú tài công cười nói với thanh niên kia: “Chỉ Viễn à, nha đầu Phúc nhi này học chữ rất nhanh, thế này còn chưa đến nửa tháng, nhận biết thật nhiều chữ, lần đầu tiên ta thấy nàng, nàng lập tức liền thuộc lòng bài thơ ta vừa mới dạy xong, nếu là nam oa thì thật tốt, về sau ta cũng có thể nổi danh.”

Vương Phúc Nhi bị nói mà đỏ mặt, ta đây là làm bừa, làm bừa có được không? Thật thẹn thùng nha.

Tổng Viên Chí cũng có chút giật mình: “Bây giờ nữ oa nhi đều lợi hại như vậy sao? Chương quầy hiệu thuốc bắc của con còn nói có một nữ oa nhi tuổi còn nhỏ nhỏ mà đã bắt đầu kiếm tiền nuôi gia đình, hẳn cũng thích không thôi.”

Vương Phúc Nhi nghĩ, sẽ không khéo như vậy đi.

Tú tài công nhìn thoáng qua Vương Phúc Nhi: “Còn có việc này?”

“Đúng vậy, nữ oa nhi kia bán hoa kim ngân mấy lần, mỗi lần lão Vương đều phải tới đùa nàng. Cậu người cũng biết lão Vương kia đó, bình thường cũng không hề quan tâm tới ai, nhưng mà đối với nữ oa nhi kia cũng rất thân thiết. Khiến cho cháu cũng muốn gặp một lần xem đứa bé kia là như thế nào.”

“Ha ha, Phúc nhi à, gần đây có phải con đi hái hoa kim ngân hay không hả, ta nhớ rõ con có đi trấn trên mấy lần.”

Tổng Viên Chí lại giật mình nhìn Vương Phúc Nhi: “Cậu, chẳng lẽ nữ oa nhi lão Vương nói đến chính là nàng?”

“Có phải hay không? Phúc nhi?” Tú tài công cười nói.

Vương Phúc Nhi hắc hắc nở nụ cười: “Thì ra thúc là ông chủ Tế An Đường, ha ha, có mấy lần là cháu bán hoa kim ngân, còn phải cảm ơn ông chủ và chương quầy có thể mua đồ của cháu.”

Tổng Viên Chí nở nụ cười, quả nhiên là một nữ oa nhi khác biệt như vậy. Cháu gái nhà hắn, cũng lớn giống như nàng, còn được ôm ở trong lòng nường làm nũng.

“Cháu kêu là Phúc nhi hả, vậy về sau Phúc nhi có gì thứ tốt, cần phải bán cho Tế An Đường nha.” Tổng Viên Chí cười nói.

Đây không phải là trêu chọc người đi, Vương Phúc Nhi càng ngượng ngùng, tú tài công nói: “Ngươi là thúc thúc trường bối, đừng làm Phúc nhi khóc, Phúc nhi, con nói ta thì đã biết, như vậy, ở đây ta có một quyển sách, con cầm xem đi.” Tú tài công nói xong lại đi cầm một quyển sách trên giá sách: “Đọc cho cẩn thận, chữ trên đó hẳn là con đều nhận biết.” Chỉ mong có trợ giúp đối với con.

Vương Phúc Nhi mang theo sách vui vẻ rời đi, Tổng Chí Viễn nói: “Tâm địa cậu cậu cứ tốt như vậy.” Vừa rồi cậu lấy sách cho tiểu nữ oa kia là về được liệu, trên đó còn có thổ nường gây giống, viết ra đặc tính của dược liệu, cậu là muốn giúp nữ oa này, để cho nàng có thể tìm thêm chút dược liệu bán đi.

“Đứa nhỏ này cũng không dễ dàng, một đại gia đình ở cùng một chỗ, cha nàng là lão Tam (con thứ ba), là một người thành thật, bà nội nàng là người lợi hại, nàng lại không có ca ca đệ đệ, chỉ có hai tỷ tỷ, có thể giúp được một ít thì giúp một ít, ít nhất đứa nhỏ này là tự tay mình đi kiếm tiền.”

“Cậu nói rất đúng, thật ra con lại hy vọng Trường Khanh có thể hiểu chuyện giống nhau đứa bé này mới tốt. Cậu, người thật sự không muốn dạy Trường Khanh?”

“Không phải là không muốn dạy, mà là, ta ở Vương gia thôn còn có nhiều học trò như vậy, nếu như đi cho xong việc, cũng không công bằng đối với mấy đứa nhỏ. Kêu người đưa Trường Khanh lại đây, người lại không vừa ý, cậu ở đây, chẳng lẽ còn sẽ thiệt thòi nó? Hơn nữa, ta cảm thấy đứa nhỏ Trường Khanh này hẳn là cũng nên chịu chút đau khổ, mới gặt hái được học vấn.”

Tổng Viên Chí nghĩ nghĩ, nói: “Cậu, người cho con suy nghĩ một chút đi, con thì không có vấn đề gì, chỉ là nường con ở bên kia có chút không yên lòng. Dù sao cũng phải để cho nàng đáp ứng rồi mới được.”

“Cũng được, tỷ tỷ rất cung chiêu tôn tử, nhưng mà con nói với nàng là giao cho ta, nàng cũng nên yên tâm.”

Bởi vì là cậu nên mới lo lắng đó, Tổng Viên Chí nói thầm trong lòng. Nhưng mà hắn đến Vương gia thôn này cũng được vài lần, cảm thấy nơi này không tệ. Mặc dù cậu có chút không câu nệ tiểu tiết, nhưng mà về phương diện dạy người vẫn là người lão luyện. Trước mắt xem ra đúng là phải nói cho nường nghĩ thông suốt! Tiểu tử Trường Khanh kia cũng quá bướng bỉnh, là thời điểm để cho hắn ăn chút đau khổ rồi.

Vương Phúc Nhi lấy được sách hưng phấn về tới trong nhà, ở cửa viện không cẩn thận đụng phải Nhị bá mẫu và Vương Chi Nhi.

“Nha đầu chết tiệt kia, vội vàng đầu thai hả!” Mã thị mắng.

Vương Phúc Nhi vốn đang muốn xin lỗi, bởi vì một câu này, lập tức tâm tình muốn xin lỗi gì cũng không có. Một trưởng bối mà nói như vậy với cháu gái của mình, quả thực là không xứng làm trưởng bối.

“Chẳng lẽ Nhị bá mẫu biết đường đi đầu thai sao?” Vương Phúc Nhi nói xong rồi nhanh chân chạy trốn, còn lại Mã thị ở bên kia mắng cha chửi mẹ. Kết quả bị Triệu thị nghe thấy được, rống một tiếng, Mã thị lập tức ngậm miệng.

Triệu thị là không cho phép trong viện này có ai lợi hại hơn mình, nhị tỷ Vương Phúc Nhi không phải bởi vì thích tranh luận mà ăn qua không ít đau khổ sao? Mã thị có thể coi như là đụng vào mũi thương.

Chờ đến khi nhìn thấy nội dung trong sách, Vương Phúc Nhi quả thực là mở cò trong bụng, đây thật sự là nghĩ tới cái gì thì có cái đó, nên đọc cho kỹ. Oa, ở đây, còn có thể đào hoàng gừng bán, còn có cái này, cái này. Vương Phúc Nhi cũng không muốn đi, nhưng mà chuyện đã đáp ứng di Hai rồi thì không thể đổi ý.

Vương Cúc Nhi và Vương Hoa Nhi cũng nhìn muội muội nâng niu như bảo bối, hỏi ra mới biết là một quyển sách được liệu, cũng vô cùng vui vẻ, Vương Hoa Nhi trực tiếp hỏi: “Phúc nhi, chúng ta còn có thể chuẩn bị cái gì để bán?”

Vương Phúc Nhi thuận miệng nói: “Hiện tại trên núi còn có hoàng gừng có thể lấy, nhưng mà di Hai muốn tới đón muội.”

Vương Cúc Nhi vội nói: “Còn có bọn tỷ mà, Phúc nhi, ngày mai muội tìm cho chúng ta xem, ta và Hoa nhi đi lấy, chờ muội trở về là có thể bán.”

“Không được, đại tỷ, nhị tỷ, các tỷ cũng phải nghỉ ngơi!” Vương Phúc Nhi kiên quyết không đồng ý! Đại tỷ nhị tỷ cũng vẫn là đứa nhỏ.

“Cùng lắm thì chúng ta không bện túi lưới, kỳ thật vào trong ngọn núi còn vui hơn so với ở nhà, còn có thể ăn được trái cây dại, dù sao vẫn tốt hơn là ở nhà chịu con giận của bà nội.” Vương Hoa Nhi nói.

Vương Phúc Nhi đồng ý, kỳ thật nhị tỷ nói đúng, ở bên ngoài quả thật là tốt hơn rất nhiều so với ở trong cái nhà này. Ngày hôm sau Vương Phúc Nhi liền mang theo hai tỷ đi tìm cây hoàng gừng non, sau đó đào một sọt, theo như cũ là đặt ở trong nhà Trương thẩm.

Sau đó, di Hai Vương Phúc Nhi an bày xe ngựa đến đây thăm đại tỷ của mình, hơn nữa là đón Vương Phúc Nhi đi nhà mình ở.

Vương Phúc Nhi nghĩ, khẳng định là di Hai cố ý chuẩn bị một chiếc xe ngựa, tăng thêm thể diện cho nương nàng!

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Di Hai thật giỏi!

Editor: ChieuNinh

Người trong viện thấy ngoài cửa Vương gia có một chiếc xe ngựa, đều rất giật mình. Dù sao một nhà Vương lão đầu thực sự không có thân thích giàu có gì, ngay cả nương tử Trần mặt rỗ cách vách cũng thờ đầu ra nhìn lên. Triệu thị dẫn đầu đi ra nhìn, đi theo phía sau là Đình thị và Mã thị. Trong lòng Mã thị nghĩ đến, khẳng định là thân thích nhà mình bên kia đến đây!

Kết quả người bước xuống từ trên xe ngựa, dĩ nhiên là muội muội nhà lão Tam!

Trước kia Triệu thị đã gặp tức phụ này, chẳng qua thời điểm trước kia Thích Gia Mẫn cũng không có xa hoa như hiện tại. Nay nhìn đến người từ trên xe ngựa bước xuống, Triệu thị nhớ tới mấy thứ lần trước nhà lão Tam cảm về từ trên trời, lập tức mặt mày hớn hờ với di Hai Vương Phúc Nhi: "Là Gia Mẫn tới à, nhanh đi vào nhà, nhanh đi vào nhà, cũng đã rất lâu rồi sao người không đến nhà chúng ta?"

Trong lòng di Hai Vương Phúc Nhi nghĩ, lần trước mẹ chồng của mình mất, làm thân thích nhưng mà các người cũng không có một ai tới, bây giờ còn không biết xấu hổ nói này nói kia.

Di Hai Vương Phúc Nhi cũng cười nói: "Thật ra ta cũng muốn tới đây, nhưng mà có vài người không chào đón, bởi vì trong tay ta không có cái gì."

Triệu thị giống như là nghe không hiểu, cười nói: "Xem lời di Hai nói này, đến nhà của mình còn phải mang này nọ cái gì, ài, di Hai cũng quá khách khí, mang nhiều đồ như vậy làm gì? Rất khách khí, rất khách khí!"

Triệu thị miệng nói khách khí, nhưng mà di Hai Vương Phúc Nhi lại mang phần lớn đồ vào trong phòng Thích thị, Triệu thị tha thiết mong chờ nhìn đồ đạc chạy từ bên mình đi, phải nói là đau lòng mà. Cố tình Thích Gia Mẫn còn cười nói: "Vương gia bá nương, người xem tỷ tỷ của ta có thai, bình thường cũng không có gì tâm bỗ, ta đây làm muội muội nếu không giúp đỡ mua chút này nọ, thật sự là kỳ cục. Ta cũng đã hỏi qua, mấy thứ này chỉ thích hợp cho phụ nữ có thai ăn, người khác ăn thì hỏng người nha. Nhưng mà dù sao bá nương cũng là trưởng bối của ta, ta cũng chuẩn bị mang Phúc nhi đến trong nhà ở một đoạn thời gian, biết bá nương thích ăn quả đào, cho nên, hôm nay ta cố ý mua mấy cân đào mang lại đây, đặc biệt đưa cho một mình bá nương ăn."

Vương Phúc Nhi ở bên cạnh nghe xong, trong lòng giờ ngón tay cái lên với di Hai. Đưa hết đồ đạc cho nương nhà mình, nhưng mà cũng không có thiếu

sót với bà nội, còn đặc biệt chọn quả đào đưa lại đây. Vương Phúc Nhi hoài nghi có phải di Hai đã biết chuyện bà nội không cho ba tý muối các nàng ăn đào hay không, cố ý dùng một chiêu như vậy.

Dù sao mặc kệ thế nào, trong lòng Vương Hoa Nhi rất là sáng khoái, thật sự trong lòng nàng vẫn luôn nghẹn một cục tức, hiện tại di Hai liền cho nàng thở ra một hơi. Nhìn cái biểu tình cứng ngắc của bà nội nhà mình, thật đúng là vô cùng hả lòng hả dạ.

Khi Mã thị ở biết mấy thứ này mình một chút cũng vơ vét không được, liền lén lút chuẩn bị, mà Đình thị thì còn ở trước cửa không đi. Triệu thị cầm theo quả đào, cảm thấy đồ tới tay làm gì mà không cần? Vì thế đã nói mấy câu khách khí, kêu di Hai Vương Phúc Nhi ở lại ăn cơm trưa, nhưng mà còn nói nhà mình không có thức ăn ngon, ý tứ trong lời nói chính là không phụ trách cơm. Di Hai Vương Phúc Nhi vốn cũng không tính ở lại ăn cơm cho nên cũng không thèm để ý.

Chỉ là vì sao Đình thị còn ở lại chỗ này không đi? Thích Gia Mẫn đưa ánh mắt hỏi thăm sang đại tỷ của mình. Thích thị cũng không biết đành phải hỏi Đình thị: "Đại tẩu còn có chuyện gì sao?"

Đình thị cười ha hả đi vào, lôi kéo tay di Hai Vương Phúc Nhi, bắt đầu nói liên tục: "Di Hai Phúc nhi, người thực sự là có phúc khí, hiện tại cuộc sống càng ngày càng tốt, cũng không có ai nói này nói kia đối với người rồi. Làm sao giống như chúng ta, bình thường nói chuyện làm việc cũng không dám lớn tiếng. Mắt thấy đứa nhỏ cũng mỗi ngày một lớn, cũng chỉ ở trong một cái phòng, bọn Đại Bảo cũng lập tức càng lúc càng lớn, chỉ qua vài năm nữa cũng phải cưới vợ, thật đúng là sầu chết người."

Chuyện đó có quan hệ gì tới mình chứ? Di Hai Vương Phúc Nhi nói: "Không phải mọi người đều chịu đựng như vậy sao?" Dù rằng trong lòng mình cao hứng đối với mẹ chồng đã qua đời, nhưng mà người nói ra rõ ràng như vậy, thật đúng là.

Đình thị lập tức nói: "Vậy muốn chịu đựng cũng không biết phải chịu đựng tới khi nào, chúng ta là thân thích, là người một nhà, có thể giúp đỡ liền giúp đỡ, người nói đúng hay không?"

Thích thị kì quặc nhìn đại tẩu mình, làm sao mà ngay cả lời này cũng nói ra được? Cho dù là thân thích, bản thân muối từ cũng sẽ không giúp đại tẩu đi, chẳng lẽ người còn muốn vay tiền?

Di Hai Phúc nhi tự nhiên là một bộ dáng thản nhiên, dù sao người nói là việc của người, ta nghe thì nghe, quyết định là nằm ở trong tay ta.

Đình thị còn nói thêm: "Di Hai người cũng thấy đấy, Đại Bảo nhà chúng ta là đứa nghe lời có hiểu biết, năm nay cũng đã mười hai tuổi, không phải di Hai người có cái cửa hàng tạp hoá sao? Để cho Đại Bảo đi qua cửa hàng của người làm tiểu nhị, thế nào?"

Còn hếch mũi lên mặt, di Hai Vương Phúc Nhi cười tủm tỉm nói: "Cửa hàng kia là do cha Điền tử làm chủ, ta cũng không dám tùy tiện đưa người vào. Lại nói, trong tiệm tạp hoá cũng đã có một tiểu nhị, nếu người muốn cháu ta đến đó, nhưng ta không trả tiền công à."

Không có tiền công ai mà làm, Đình thị nói thầm trong lòng, lại còn muốn lằng nhằng thêm nữa, di Hai Phúc nhi nói: "Tỷ, trời rất nóng, muối đón Phúc nhi đi sớm một chút, bằng không phơi nắng hồng rồi thì không tốt. Tỷ, bản thân tỷ ở nhà cũng đừng chết sống làm việc, cũng nhìn chút thời gian để cho tỷ phụ mang tỷ đi trấn trên thăm muối."

Vương Cúc Nhi cũng đã sắp xếp xong quần áo cho Vương Phúc Nhi, một bao đồ nhỏ nhỏ, bên trong cũng chỉ có quần áo cũ mụn vá lại thêm mụn vá, di Hai Phúc nhi ôm lấy Phúc nhi, nói: "Muội phải đi đây, xe ngựa bên kia cũng đang chờ." Nói xong thì đi ra cửa, gạt bỏ Đình thị đứng ở đó. Thật đúng là nghĩ hay ho, ta và người có giao tình gì ha, chính là đệ đệ nhà mình cũng nói không đi qua cửa hàng làm, ngược lại người còn không biết xấu hổ mà mở miệng! Cũng không nhìn xem bình thường người còn bắt nạt tỷ của ta.

Di Hai Phúc nhi sạch sẽ lưu loát rời đi, xe ngựa dần dần chạy ra khỏi Vương gia thôn.

Có xe chính là nhanh, chỉ nửa canh giờ đã đến nhà di Hai ở Tú Thủy trấn.

Hai tiểu tử Khương Điền và Khương Lỗi đã sớm chờ ở cửa: "Phúc nhi, người đến rồi, nương, con đã đói bụng!" Khương Điền nói.

"Nương, con cũng đói bụng!" Khương Lỗi đi theo nói.

"Ta còn tưởng rằng hai tiểu tử các con có lương tâm, là chờ Phúc nhi trở về, không nghĩ tới là chờ nương nấu cơm ha." Di Hai cười nói: "Đi, chúng ta vào nhà!"

Nhà Di Hai là tứ hợp viện, phòng ở đầy đủ, ngày hôm qua di Hai đã chuẩn bị một phòng riêng cho Vương Phúc Nhi, trước mang Phúc nhi đi nhìn một chút, sau đó để cho Vương Phúc Nhi đi theo hai biểu ca biểu đệ chơi đùa với nhau.

Nhà Di Hai nhân khẩu không nhiều lắm, chỉ có bốn người, bình thường ban ngày đương Hai sẽ đi tiệm tạp hoá một chuyến. Khương Điền và Khương Lỗi ở nhà chơi, mà di Hai thì nấu cơm giặt giũ. Trước kia còn có chăm sóc mẹ chồng, hiện tại đã không còn chuyện này. Cha của đương hai Khương đã qua đời lúc đương hai còn nhỏ, là nương đương hai kéo một đôi con trai con gái sống qua ngày. Một quả phụ mang theo hai hài tử, thật sự nếu không bưng hấn một chút, chỉ sợ đã bị người bắt nạt chết rồi, cho nên sau khi di Hai gả vào, cũng bị mẹ chồng quản gắt gao.

Vương Phúc Nhi đang chơi đùa cây cung cùng với hai tiểu tử bình thường lên chơi thì đương hai Khương trở lại. Thấy Phúc nhi liền cười đưa cho Phúc nhi một cái bao giấy: "Phúc nhi, nhìn xem có thích ăn hay không."

Ôi, là đường phèn, thật đúng là thứ tốt, đường khác vào mùa hè dễ dàng biến chất, mà đường phèn này thì không.

"Cám ơn dượng!" Vương Phúc Nhi cười títt mắt nói.

Khương Điền và Khương Lỗi trông mong nhìn đồ trong tay Vương Phúc Nhi, nước miếng cũng muốn chảy ra, xem ra bình thường dượng hai Khương cũng rất ít mua cho bọn hắn. Vương Phúc Nhi trực tiếp chia đường phèn làm ba phần, ba tiểu oa nhi bọn họ một người một phần, hai tiểu tử mừng rỡ không thôi. Đúng lúc Di Hai bụng thức ăn từ phòng bếp lại đây, thấy như vậy, trong lòng liền vui vẻ: "Đều đi rửa tay, đến giờ ăn cơm rồi!"

Tuy rằng đồ ăn giữa trưa chỉ có mấy người, nhưng mà có mặn có chay, so với ở nhà Vương Phúc Nhi thì tốt hơn nhiều. Hơn nữa đã lâu nàng còn chưa được ăn qua cơm tẻ. Người nói ở hiện đại chẳng ai hiếm lạ cơm tẻ này, nhưng mà, nhưng mà, đối với một tiểu oa nhi cả ngày chỉ uống canh sùng ăn cháo ngô lương thực phụ mà nói, cơm tẻ này chính là mỹ vị nhân gian đó.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Tính toán của bà ngoại

Editor: ChieuNinh

Vương Phúc Nhi không chút khách khí ăn hai chén cơm. Bụng nhỏ cũng phồng lên, di Hai còn nói giỏi, nên ăn nhiều, làm cho thịt trên mặt đầy lên.

"Tiểu oa nhi nên mập mập mới đáng yêu, Phúc nhi chúng ta cũng bởi vì không được ăn no, cho nên mới gầy như vậy, đến nhà di Hai, muốn ăn bao nhiêu thì ăn."

Nàng cũng biết bình thường Triệu thị cũng không có cho mấy đứa cháu gái của mình ăn no, cho nên chỉ cần mình có khả năng, thì sẽ dưỡng béo cho cháu gái của mình. Chỉ là nếu đi trở về thì cũng gầy lại thôi, nếu tỷ tỷ và tỷ phu có thể ở riêng thì tốt rồi, mình thương lượng với đương gia (chồng), cũng có thể mượn chút tiền cho bọn họ, để cho bọn họ có thể tự mình sống.

Sau khi cơm nước xong, thái dương đang lúc giữa trưa, Khương gia có thói quen nghỉ trưa, cho nên Vương Phúc Nhi nhập gia tùy tục, ngủ ở trên giường nhỏ của mình. Thật là thoải mái nha, Vương Phúc Nhi mơ mơ màng màng ngủ, lần này lại không bị đối tình nữa.

Thời điểm Vương Phúc Nhi ngủ mơ mơ màng màng, giống như nghe thấy bên ngoài có tiếng tranh cãi, tuy đứt quãng, nhưng mà vẫn nghe được, trong chốc lát thì thanh âm càng lúc càng lớn. Nàng mở to mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, tại sao lại có một người tức phụ tuổi còn trẻ mang theo một tiểu cô nương ba bốn tuổi đang ở bên ngoài khóc nháo đây?

Đứa nhỏ Khương Lỗi chân ngắn nhỏ lạch bạch chạy tới chỗ Vương Phúc Nhi, còn thần bí hề hề nói với Vương Phúc Nhi: "Phúc nhi, tiểu cô của ta mang theo Anh Tử tới đây khóc nữa!"

À, thì ra là tiểu cô của tiểu tử này, Vương Phúc Nhi thật sự là tò mò tại sao lúc này người này lại đến đây? Liền ghé vào bên cạnh cửa sổ nghe lén. Khương Lỗi thấy vậy, cũng leo lên giường Vương Phúc Nhi, đi nghe lén theo, tiểu tử này, thật đúng là một chút cũng không sợ người lạ, còi giầy của hắn xong liền leo lên đây.

"Phúc nhi, Phúc nhi, nhường một chút, ta cũng muốn nghe." Thân thể Khương Lỗi mập mạp đẩy Vương Phúc Nhi sang một bên, Vương Phúc Nhi nói: "Không phải vừa rồi người ở bên ngoài cũng đã nghe xong sao?"

Khương Lỗi nói: "Ta nghĩ muốn đi ra ngoài, nhưng mà nương ta kêu ta trở về ngủ. Phúc nhi, chúng ta cùng nhau nghe. Ca của ta đã ở đó nghe, ta sợ là người nghe không hiểu, cho nên lại đây giúp người."

Còn nói có lý như vậy, được rồi, muốn nghe thì cùng nhau nghe đi, Vương Phúc Nhi dựng lỗ tai lên, chỉ nghe dượng hai Khương ồm ồm nói: "Người nói đại tẩu người bất công, chỉ đón con gái đại tỷ nàng tới đây, không có đón Anh Tử đến. Vậy ngược lại ta đây cũng muốn hỏi người, thời điểm nương mất, sao người lại chưa từng đến đây dập đầu một cái cho nương? Bây giờ thân thích bằng hữu có ai mà không nói cảm tình huynh muội chúng ta bất hòa, ngay cả tang lễ của nương mà người cũng không tới đây, ta không có muội muội như người vậy!"

Té ra cãi nhau còn liên lụy đến mình, tiểu cô cô của Lỗi oa tử thật đúng là làm cho người ta không nói được lời nào. Vậy mà cũng còn tranh giành.

Muội tử của dượng hai Khương nói: "Ta cũng muốn đến, nhưng mà Vinh oa tử bị bệnh, bà nội Vinh oa tử cũng trúng nắng, sao ta đến được. Các người cũng không chờ vài ngày, không nên nôn nóng sốt rột đưa nương lên núi như vậy."

"Người còn nói, không tiễn đi, để cho nương cũng không thể yên ổn hả? Người nói nhiều chuyện như vậy, ta cũng không tin, người là cái loại người gì, ta cũng biết, người đã còn không rõ, vậy hôm nay ta đây cũng nói rõ ràng, ta coi như không có người người muội muội này, về sau người cũng đừng coi ta làm ca ca là được."

Tiểu cô Lỗi oa tử nghe xong thì tiếng khóc càng lớn hơn nữa: "Ca à, người cứ nhẫn tâm như vậy, ta là muội tử duy nhất của người. Cho dù có chỗ sai, người cũng có thể không tha thứ cho ta, nhưng Anh Tử và Vinh oa tử là cháu ruột của người, còn có quan hệ huyết thống với người, sao người có thể để

cho người ngoài vào ở, mà không cho chúng ta ở. Khó trách nương nói có nương từ liền quên nương."

Những câu này là ám chỉ di Hai Vương Phúc Nhi. Vương Phúc Nhi cảm thấy người nợ là loại tìm đánh. Hiện nay dưỡng Hai và di Hai đang hòa thuận sống qua ngày, hơn nữa trước kia người này còn muốn cùng tranh gia sản với dưỡng Hai. Giờ còn nói lời này, dưỡng Hai sẽ càng không nghe, chỉ biết sẽ càng chán ghét người muội từ này.

Vương Phúc Nhi nghe xong hồi lâu, cuối cùng tiểu cô Lỗi oa từ lẳng nhặng nửa ngày, bỏ tiểu cô nương kêu Anh Từ ở lại. Mặc kệ nói như thế nào, Anh Từ này cũng là cháu gái của dưỡng Hai, tuy rằng nương nằng kỳ cục, nhưng mà bản thân nằng cũng không có làm gì sai.

Di Hai Vương Phúc Nhi cũng chuẩn bị một căn phòng giống vậy cho Anh Từ. Trong lòng lại không cho là đúng, cô em gái này của chồng không phải sợ mình trợ cấp cho Phúc nhi sao? Thế nào cũng phải nháo như vậy mới được, còn tưởng rằng giống như lúc mẹ chồng còn sống sao. Đặt biệt để Anh Từ ở lại, nhìn người có thể mò được lợi ích gì.

Vì thế lúc ăn cơm buổi tối, liền có thêm Anh Từ, Anh Từ và Khương Lỗi cũng tương đương nhau. Nhưng mà không biết có phải theo tính tình của nương nằng hay không, ăn cơm chọn ba lấy bốn, so sánh với Vương Phúc Nhi, liền lộ vẻ kém cỏi hơn. Dưỡng hai Khương nhìn thấy trong lòng dứ dứ khoát lắc đầu. Khương Điền trừng mắt liếc nhìn nằng một cái nói: "Ăn cơm thì ăn cơm, trong nhà chúng ta chỉ có chút này, nếu người ăn không quen thì về nhà người ăn đi."

Anh Từ đột nhiên bị mắng bắt đầu khóc lớn, trước kia thời điểm đến nhà bà ngoại, ai dám đối với nằng như vậy hả, đều là đồ dành nằng, hiện tại vì sao biểu ca hung dữ với nằng như vậy.

Di Hai vội nói: "Được rồi, Anh Từ còn nhỏ, con đừng nói nằng. Anh Từ, chúng ta ăn cơm ngoan nào, nếu con khóc, mọi người đều không thích con."

Cuối cùng Anh Từ được dỗ, nhưng mà lại ngăm trừng mắt liếc nhìn Vương Phúc Nhi một cái. Vương Phúc Nhi chẳng hiểu ra sao, mình không có chọc nằng đi, sao lại như vậy đây? Nhớ lại bản thân còn chưa có đánh xong túi lưới đâu, một lát thừa dịp trời còn chưa có tối, phải tranh thủ làm.

Dù sao Vương Phúc Nhi cũng không đối phó Anh Từ. Cứ như vậy mà qua vài ngày, lại tới ngày họp chợ, dưỡng hai Khương chuẩn bị mang theo bọn nhỏ đi dạo phố, di Hai thấy một mình dưỡng Khương trông chừng bốn đứa là không xuể, cũng dọn dẹp trong nhà một chút, cùng đi dạo phố với dưỡng hai Khương.

Vương Phúc Nhi muốn đi cửa hàng châm tuyến trước, nằng muốn nhìn số túi lưới này có thể bán được bao nhiêu tiền. Còn muốn nhìn xem có túi lưới phức tạp một chút hay không, nói không chừng có thể bán thêm chút tiền. Hiện tại thiếu nhất chính là tiền.

Di Hai biết được, liên tục khen Vương Phúc Nhi hiểu chuyện, tự nhiên Anh Từ là không muốn thấy Vương Phúc Nhi được khích lệ, chu cái miệng nhỏ nhắn nói: "Đó là nhà nghèo khổ bán cùng mới lấy thứ kia đi bán, mẹ ta nói, về sau ta có người hầu hạ, không cần bán mấy thứ này."

Đứa nhỏ bao nhiêu tuổi chứ, cũng hiểu được về sau có người hầu hạ, thật không biết nương nằng làm sao dạy nằng thành cái dạng này. Vương Phúc Nhi nghĩ nếu nương Anh Từ muốn tranh tài sản của ca tẩu, khẳng định là gia cảnh không được tốt lắm. Nếu đã không được tốt lắm, vậy sao Anh Từ lại có thể nói ra lời này đây?

Di Hai Vương Phúc Nhi cũng hiểu rõ ràng, cô em gái chồng kia của mình nói như rỗng leo, làm như mèo mửa. Lúc nào cũng nghĩ để cho khuê nữ của mình về sau gả vào nhà giàu người ta làm thiếu phụ nhân, nhưng mà thiếu phụ nhân là người bình thường cũng có thể làm sao? Thật sự là không biết nói gì cho phải, dạy tiểu hài tử thành như vậy, thật đúng là làm cho người ta lắc đầu. Về sau mình cưới con dâu, cũng không thể giống như Anh Từ này.

Đến cửa hàng châm tuyến, Vương Phúc Nhi đụng phải Thanh Mai ở Vương gia thôn, Thanh Mai nhìn thấy Vương Phúc Nhi, cũng rất vui vẻ: "Phúc nhi, sao một mình muội ở đây, nhị tỷ của muội đâu?"

"Thanh Mai tỷ, hiện tại muội ở nhà di Hai của muội chơi, nhị tỷ ở nhà, tỷ đi bán đồ sao?"

"Đúng vậy, đúng vậy, ta làm mấy cái khăn tay, bán đổi chút tiền, hôm nay người Vương gia thôn chúng ta đến họp chợ cũng nhiều, Phúc nhi, muội đến đây làm gì?" Thanh Mai hỏi.

"Muội và di Hai đến đây tùy tiện nhìn xem, đây là di Hai và dưỡng Hai của muội."

Thanh Mai có chút ngượng ngùng, nằng cảm thấy người ở tại trấn trên đều cao hơn so với bọn họ ở nông thôn. Di Hai cười nói mấy câu với nằng, mặt Thanh Mai đỏ ửng, chờ lúc gần đi, Thanh Mai kéo Vương Phúc Nhi kéo đến một góc nói: "Phúc nhi, di Hai của muội thực hòa khí, chừng nào muội về thôn? Trong thôn có thật nhiều oa nhi đều nói muốn cùng đi lên núi bắt con thỏ."

Vương Phúc Nhi nói: "Di Hai muội nói muốn giữ muội ở lâu một chút, phỏng chừng muội không thể đi. Thanh Mai tỷ, nếu tỷ nhìn thấy nhị tỷ đại tỷ của muội, thì nói với các nằng, muội ở trong nhà di Hai đều rất tốt."

Tạm biệt Thanh Mai, mọi người lại đi dạo một vòng trên chợ, di Hai còn đặc biệt mua một con gà mái già, chuẩn bị bồi bổ cho mọi người. Vương Phúc Nhi nghĩ, hôm nay cậu có thể đến đây hay không?

Không nghĩ tới lần này không chỉ có cậu đến đây, ngay cả bà ngoại cũng đi, di Hai cao hứng dạt dào, liền chuẩn bị xuống bếp. Vương Phúc Nhi cũng đi theo hỗ trợ nhóm lửa, bà ngoại đi vào phòng bếp thấy vậy liền nói: "Phúc nhi chúng ta thật hiểu chuyện!"

Di Hai cũng khen nói: "Đúng vậy, hôm nay làm thành như vậy, Phúc nhi còn muốn nhóm lửa con kêu nó đi ra ngoài nó còn không chịu đi, nói con nấu

com càng cực khổ. Người nói xem sao đứa nhỏ này lại hiểu chuyện như vậy chứ, còn tri kỷ hơn so với Điền oa tử và Lỗi oa tử."

Bà ngoại nói: "Con trai thì sợ ý hơn, cũng không có chuyện gì, ta thấy hai đứa nhỏ bọn nó đều nghe lời. Đứng rồi, sao còn thừa ra một bé gái? Là con nhà ai?"

Di Hai nói: "Là của cô em gái chồng của con, cũng không biết nàng hỏi thăm được từ đâu, biết con đón Phúc nhi đến ở, nàng giống như sợ không chiếm được tiện nghi, cũng đưa Anh Tử lại đây. Cũng vì chuyện này này, buổi tối cha bọn nhỏ cũng ngủ không có ngon, thật sự là không biết nàng suy nghĩ cái gì."

"Vậy con đối xử tốt với nàng chút là được, mặc kệ nói sao, đừng làm cho người khác trắc cật sống là được."

"Nương, con còn không biết sao? Con chỉ tức giận lời nàng ta nói, nói con đem mọi thứ trợ cấp cho nhà mẹ đẻ, chẳng lẽ hai người bọn hắn mỗi lần trở về lấy gì đó còn ít sao? Khi đó con cũng không có lấy cái gì trở về, hiện tại cha bọn nhỏ giận nàng, nàng không dám nháo ca nàng, thì cảm thấy con dễ khi dễ."

"Quên đi, chỉ cần không có trở ngại là được, đứng rồi, ta tới đây còn có một chuyện muốn nói, Gia An tuổi cũng lớn, nên cưới con dâu, ta đang muốn hỏi ý kiến của con."

Di Hai nói: "Vậy người có hỏi ý kiến đại tỷ không?"

Bà ngoại nói: "Đại tỷ của con, hiện tại ta chỉ mong nàng có thể sinh một đứa con trai, chuyện khác đều không cần quan tâm. Nàng không giống với con, một đại gia đình ở chung, ta muốn đi tìm nàng, người khác lại nói. Dù sao con cũng là người có chủ ý, con ra chủ ý cho ta, ta tin tưởng!"

"Cái này cũng được, con để cho bà舅 tran trên đi hỏi thăm một chút, Gia An của chúng ta cũng là đứa nhỏ tốt, khẳng định có thể lấy được con dâu hiền."

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Vô duyên vô cớ bị một cái tát

Editor: ChieuNinh

"Nương, đại tỷ bên kia cũng phải đánh tiếng, để cho nàng biết có chuyện này, trong lòng cũng an tâm" Di Hai nói.

"Được. Phúc nhi, nhìn con ra mồ hôi kìa, chúng ta đi chơi đi được không?" Bà ngoại Vương Phúc Nhi nói.

"Dạ, bà ngoại, có phải chúng ta tìm mợ cho cậu hay không?" Vương Phúc Nhi hỏi.

"Ha ha, tiểu nha đầu đều nghe hiểu ha." Di Hai và bà ngoại đều nở nụ cười, nhưng mà cảm thấy nàng là tiểu hài tử, khẳng định nghe được cũng không hiểu hết, cho nên cũng không có để ý. Kỳ thật Vương Phúc Nhi đều hết mả.

Bà ngoại Vương Phúc Nhi từ nhà Nhị cô nương trở về, thuận đường đi tới nhà Vương Phúc Nhi thăm khuê nữ. Thấy khí sắc khuê nữ không tệ, lại biết hai cháu ngoại gái cũng hiểu chuyện, thì an tâm rất nhiều, cũng nói chuyện làm mai của đệ đệ cho nàng nghe.

Thích thị nghe xong có chút do dự, bà ngoại Vương Phúc Nhi thấy vậy thì hỏi: "Sao vậy? Có gì không ổn sao?"

Thích thị nhỏ giọng nói tâm tư của cô em chồng mình cho nương mình nghe. Bà ngoại Vương Phúc Nhi thở dài: "Hà Hoa thật ra là khuê nữ tốt, chỉ là nương nàng quá lợi hại, về sau không chừng còn làm ra chuyện ngốc gì. Không phải ta sợ phiền toái, trong nhà chúng ta vốn cũng vừa mới trôi qua thoải mái một chút. Nếu mẹ chồng con công phu sư tử ngoạm, chúng ta lại lấy không ra được nhiều tiền như vậy, đến cuối cùng còn làm hồng thanh danh Hà Hoa rồi, không được, không được!" Bà ngoại Vương Phúc Nhi trực tiếp lắc đầu.

"Nương, con cũng chỉ nói vậy, trong lòng con cũng thấy chuyện này không được, nhưng mà dù sao cũng là em gái chồng, một câu mà con cũng không đề cập tới, thì cũng kỳ cục, ài, chung quy là hai người bọn họ không có duyên phận."

"Quên đi, việc này con cũng không cần quan tâm nữa, an tâm dưỡng thai, sinh ra một tiểu tử so với cái gì cũng tốt hơn!"

Bà ngoại Vương Phúc Nhi đi rồi, Vương Hà Hoa nhìn Thích Gia An đi xa, không biết trong lòng là cái tư vị gì.

Triệu thị thu xếp ổn thỏa hôn sự của lão tử Vương Thiết Tỏa và Sở Hương Cầm, trước mười lăm tháng tám thì cưới người vào cửa, bằng không thì đến mười lăm tháng tám còn phải đi tặng lễ, thật không có lời. Có thể giảm được một chút thì giảm.

Hôm nay Mã thị lén lút đi vào tìm Triệu thị, Triệu thị mắng: "Ngươi xem cái dạng kia của ngươi, đi làm tặc hả?"

Mã thị quay đầu thấy không có ai khác, liền nói với Triệu thị: "Nương, ta có chuyện này muốn nói."

"Người có thể có việc ngốc gì? Kêu các người chuẩn bị năm trăm văn tiền, bao giờ người đưa? Tứ đệ người cũng phải cưới vợ, người còn không lấy ra nữa?"

Mã thị nói: "Nương, người đợi một thời gian nữa đi, nhà mẹ đẻ của ta bên kia còn phải qua một đoạn thời gian nữa mới cho ta mượn. Ta nói với nương chuyện này, ta nhìn thấy Cúc nhi và Hoa nhi vác đồ từ trên núi về trực tiếp đi tới chỗ nhà Trương tẩu từ bên kia sông! Nương, người nói một chút, vậy cũng quá kỳ cục đi, Cúc nhi và Hoa nhi ăn của Vương gia chúng ta, uống của Vương gia chúng ta, dựa vào cái gì mà đưa đồ đi nhà người khác."

Mấy ngày nay Vương Cúc Nhi và Vương Hoa Nhi đi lên núi, Triệu thị cũng biết, đơn giản chính là kiếm chút nấm đại, rau đại, trái cây đại linh tinh, làm sao có thể để đồ gì ở nhà Trương Cường được?

"Người nói là thật sự? Người tận mắt thấy?" Triệu thị hỏi.

"Nương, ta lừa người làm gì, ta thấy mấy ngày nay hai nha đầu kia đều lên núi, nương, tự người suy nghĩ một chút, đi lên trên núi, dùng thời gian một ngày hái có chút đồ như vậy? Khăng định là có quý! Tam đệ muội cũng thật là, đều là người nhà, làm gì phải giấu giếm mọi người gặt gao?"

Triệu thị nghe xong thì giận dữ, cảm thấy mình bị gạt là cái sai lớn bằng trời, rống lớn một tiếng kêu Thích thị lại đây. Vương Đồng Tòa đang dùng gậy trúc bên cái sọt ở một bên, nghe thấy nương gọi nương tử, vội buông việc trong tay, đi vào trước mặt Triệu thị hỏi: "Nương, người tìm nương sắp nhỏ làm gì?"

"Làm gì? Ta muốn hỏi nàng dâu hiền của người, gạt ta làm cái gì, nhà lão Tam, người thì quý giá như vậy, còn không đi ra cho ta!"

Thích thị đang thiếu thừa may vá, nghe được tiếng la của Triệu thị, không thể không đi ra: "Nương, người có chuyện gì sao?"

Triệu thị chính là đưa tay vung một cái tát, Vương Đồng Tòa nóng nảy: "Nương, sao người đánh người."

Mã thị châm ngòi thổi gió xong thì đã sớm chuồn mất rồi. Thích thị bùm mặt, không rõ vì sao vô duyên vô cớ bị đánh một cái tát.

"Vì sao ta đánh người? Người hỏi một chút nương tử của người, có phải mang đồ nhà mình đưa cho người khác hay không? Thật đúng là thành thật há, ăn của ta dùng của ta, còn dám như vậy!"

Thích thị bùm mặt hỏi: "Nương, người nói cái gì ta không rõ, nương muốn đánh ta, cũng phải nói cho rõ ràng."

"Nhìn xem, nhìn xem, bây giờ còn dám mạnh miệng rồi! Người không rõ, không rõ, vậy lão nương liền nói cho người, người cho mấy đĩa nha đầu lừa đảo của người tặng đồ cho nhà Trương Cường là vì sao? Còn gạt ta, chân ngoài dài hơn chân trong há, muốn tức chết ta phải không?"

Trong viện, Vương lão đầu đã mang theo tẩu thuốc đặc ý đi tới dưới gốc đại thụ trong thôn hàn huyên với người khác, còn lại người đại phòng và chi thứ hai đều đã lẫn tránh rất xa, nhưng mà lỗi tai cũng giương lên.

Thích thị bị đánh đến rơi nước mắt, Vương Đồng Tòa nói: "Nương, khi nào thì bọn nha đầu đưa này nợ cho người khác, không thể nào."

"Tốt, lão Tam, người còn học được nói dối, xem như ta nuôi không công người một hồi. Quả nhiên là có nương tử thì đã quên nương, sao mệnh ta lại khổ như vậy chứ!" Triệu thị thấy Vương Đồng Tòa không giúp mình, thì bắt đầu khóc lóc om sòm lên, Vương Hà Hoa ở bên cạnh khuyên cũng khuyên không được, đành phải chạy ra ngoài đi tìm cha, cũng chỉ có cha mới có thể chế trụ được nương mình!

Thời điểm Vương Cúc Nhi và Vương Hoa Nhi vác đồ trở về, liền thấy bà nội lẫn lộn trên mặt đất, lại làm sao nữa? Hai người đều có nghi vấn.

Vương Hoa Nhi lập tức nhìn thấy nương mình sưng đỏ mặt, lập tức nhảy dựng lên: "Nương, ai đánh người? Ta đi tìm nàng tính sổ!"

Vương Đồng Tòa quát lớn nói: "Hoa nhi, đừng nói lung tung!"

Triệu thị nghe xong, liền nói: "Chính là ta đánh thì làm sao, người cái nha đầu lừa đảo còn muốn tìm ta tính sổ há?"

"Người dựa vào cái gì đánh nương ta!" Vương Hoa Nhi tức đến đỏ mặt.

Vương Cúc Nhi muốn kéo nương mình trở về, Triệu thị nhảy dựng lên nói: "Tốt, hiện tại đều dám chia vào mũi của ta mắng người, người hỏi ta vì sao đánh nương người, ta đây nói cho người biết, là nương người chân ngoài dài hơn chân trong, dạy các người lấy đồ cho bên ngoài. Người nói cho ta, người và Cúc nhi đưa cái gì đến nhà Trương gia bên kia sông? Là ta tận mắt nhìn thấy!"

Trong lòng Vương Cúc Nhi và Vương Hoa Nhi cả kinh, Vương Hoa Nhi nổi giận dưng dưng nói: "Bà nội đã hỏi đưa cái gì đi, ta đây liền nói cho người, là bà nội đòi chúng ta năm trăm văn tiền, nhưng mà chúng ta nói không có, bà nội không tin, còn nói chúng ta giấu tiền riêng! Chúng ta không có cách nào, đành phải tìm Trương thăm vay tiền, Trương thăm người ta có mấy văn tiền cũng không dễ dàng, ta và tỷ đi lên núi hái chút đồ, liền tặng một ít cho Trương thăm để cảm ơn người ta, chẳng lẽ như vậy cũng không được?"

Vương Cúc Nhi thật bội phục Vương Hoa Nhi, may mắn mà phản ứng nhanh, bằng không bị hỏi tới chuyện gì xảy ra, thì đã không xong rồi!

"Người cái lão bà tử này, lại đang nháo cái gì nữa hả? Cũng không sợ người khác chê cười! Người không thể yên tĩnh được một hai ngày sao hả? Hôn sự Lão Tử cũng còn chưa có làm rõ ràng, người đây là nghe gió thì coi là mưa, nhanh chóng định ngày ra đi, càng nháo càng kỳ cục." Hiện tại lời nói của Vương lão đầu còn có tác dụng với Triệu thị. Bởi vì Vương lão đầu nói, nếu bà còn không nghe lời của hắn nói, vậy trực tiếp hưu thê là được. Bà đã một đồng tuổi này, nếu như bị hưu, còn có thể sống được hay sao, cho nên ở trước mặt trượng phu, bà vẫn không có tiếp tục nháo. Nhưng mà cũng bởi vì bà xử oan sai lầm cả nhà lão Tam, mới có thể như vậy. Nhưng mà cái gì là xin lỗi, vậy thì đừng nghĩ, chỉ là trong lòng thì trách tội lên đầu nhà lão Nhị xúi giục làm mình xấu mặt.

Mã thị thấy nhanh như vậy thì ngừng công kích, cảm thấy thật không có ý nghĩa, vừa vặn Triệu thị nói với Mã thị và Đinh thị: "Cha các người cũng đã nói, muốn nhanh chóng đón nàng dâu lão Tử đi vào cửa, ta mặc kệ các người làm sao, trước ngày mai nhất định phải đưa tiền tới cho ta, nếu không các người cũng đều về nhà mẹ đẻ không cản trở lại cho ta! Còn có nhà lão Tam, không phải các người đã nhận tiền rồi sao? Ngày mai cũng đưa tiền lại đây cho ta!" Nói xong liền vỗ mông vội vàng bỏ đi.

Thích thị vô duyên vô cớ bị đánh một cái tát, trong lòng cực kỳ khổ sở, cuối cùng Vương Đồng Tỏa cũng không thể nói nương mình nói vậy, chỉ có thể vụng về an ủi. Vương Hoa Nhi đột nhiên nói: "Cha, chúng ta ở riêng đi, cho dù chúng ta ở trong nhà có tranh, so với hiện tại cũng tốt hơn!"

Làm sao nói ở riêng là chuyện dễ dàng như vậy? Nếu ai nhắc tới, thì người đó sẽ bị nói thành đại bất hiếu, Vương Đồng Tỏa là người hiểu thuận, lời này hắn nói không nên lời, Vương Hoa Nhi thất vọng, còn Vương Cúc Nhi lại là vụng trộm kêu nàng đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Anh Tử tranh đoạt

Editor: ChieuNinh

"Tỷ, chuyện gì?" Vương Hoa Nhi hỏi.

"Hoa nhi, đồ của chúng ta ở nhà Trương thẩm, có nên đưa đi trấn trên bán hay không, để ở nhà Trương thẩm bị phát hiện thì không tốt." Vương Cúc Nhi nói.

"Thật là ..., rõ ràng chúng ta không trộm không cướp, còn phải lén lút, rốt cuộc là ai nhiều chuyện nói việc này ra ngoài chứ." Vương Hoa Nhi nói thầm.

Wương Cúc Nhi nói: "Có muốn đi tìm Phúc nhi không, để xem nàng có biện pháp gì?"

"Phúc nhi thật vất vả mới ra ngoài một chuyến, vẫn là không nên, tỷ, tỷ nói xem bao giờ chúng ta mới có thể ở riêng chứ. Trong lòng cũng mong được ở riêng, nhưng mà trong tay thì không có tiền, đến lúc đó chúng ta còn không biết phải ở đâu. Phải ở riêng thôi, tỷ xem hôm nay bà nội cũng đánh nương mình, muội sắp nhịn không được nữa rồi."

"Bà nội là trưởng bối, muội cũng không nên động một tí thì đối nghịch với bà, đến lúc đó người bên ngoài cũng chỉ nói muội sai." Vương Cúc Nhi khuyên nhủ.

"Tính tình của tỷ cứ yếu đuối như vậy, bà nội là trưởng bối, nhưng mà trưởng bối làm không đúng, chúng ta cũng không thể nói một chút hả." Vương Hoa Nhi không phục.

"Hoa nhi, không phải tỷ nói ý tứ kia với muội, tỷ là sợ muội chịu thiệt thôi."

"Muội biết rồi, về sau muội sẽ chú ý một chút. Chúng ta nói với cha, lần họp chợ tiếp theo thì mang hoàng gùm đưa đến trấn trên bán đi. Thật là, làm chuyện này còn sợ bị người ta phát hiện. Nếu để cho muội biết là người nào rộng miệng nhiều chuyện, muội nhất định sẽ cho nàng đẹp mặt."

Wương Cúc Nhi cười nói: "Muội đó, cũng chính muội miệng không buông tha người, muội được bao nhiêu tuổi chứ, làm cho ai đẹp mặt đây? Được rồi, chúng ta đi vào nhà đi, đừng để cho nương lo lắng."

Lúc Vương Phúc Nhi lại được nhìn thấy cha và nhị tỷ mình thì vui vẻ không thôi, đã thật nhiều ngày không gặp rồi: "Nhị tỷ, sao tỷ lại đến đây?"

"Sao tỷ lại không được tới đây hả, xem muội có vẻ cao và béo hơn, di Hải của chúng ta thực thương muội!" Vương Hoa Nhi véo khuôn mặt nhỏ nhắn của Vương Phúc Nhi.

"Nhị tỷ, đừng bóp mặt của muội, sẽ bị sưng." Sao mà cứ thích bóp mặt mình vậy hả.

"Ha ha, Phúc nhi, nói chuyện với muội rất buồn cười. Tiểu nha đầu kia là ai?" Vương Hoa Nhi hỏi.

"Nàng là con gái của cô Lỗi oa tử, kêu là Anh Tử."

"Sao tỷ nhìn nàng không vừa mắt vậy? Con bé nhìn cũng không giống là người tốt, nàng còn có mặt mũi đến nhà đi Hai hã." Tuổi của Vương Hoa Nhi lớn hơn một chút, một số việc cũng hiểu biết hơn.

"Nhi tỷ, trong nhà không chuyện gì đi." Vương Phúc Nhi không muốn nói về Anh Tử, trong khoảng thời gian này, tiểu cô nương Anh Tử này thật giống như đặc biệt tranh giành này nọ với mình, ngay cả chú ý của biểu ca biểu đệ cũng phải tranh, nàng không muốn so đo cùng với một đứa nhỏ.

"Không có gì!" Đại tỷ dặn mình không được nói, vậy thì đừng nói: "Hoàng gùng cũng có được mấy giỏ, đưa đến đây đi bán."

"Vậy chúng ta kêu cha cùng đi Tề An Đường đi."

Lão Vương chường quây Tề An Đường thấy cả nhà Vương Phúc Nhi đưa hoàng gùng tới, có chút giật mình. Bởi vì hẳn cũng không có nói thứ này có thể làm được liệu mà, chẳng lẽ bé gái này thật sự là biết rất nhiều?

Ông chủ Tống Viễn Chí cũng không có nói qua với lão Vương Vương chuyện Phúc Nhi có một quyển sách. Kỳ thật, hoàng gùng này trước kia Vương Phúc Nhi cũng gặp qua rồi, nếu là thứ gì khác, thì nàng còn không tìm ra được nhanh như vậy.

Chường quây vui vẻ nhận gần một trăm cân hoàng gùng khô, lại được bốn trăm văn tiền. Gùng khô thì ba văn tiền một cân, thuộc loại có vẻ rẻ, nhưng mà nó trọng lượng của nó nặng, so với hoa kim ngân thì càng nặng hơn. (3 văn 1 cân, có gần 100 cân thì tương đương chỉ khoảng 300 văn tiền nhưng tác giả lại ghi là 400 văn. Minh vẫn dịch theo tác giả nhưng chú thích ở đây.)

Wương Phúc Nhi đưa tổng cộng hai mươi văn tiền trong khoảng thời gian này nàng bán túi lưới cho cha mình: "Cha, con cũng tích lũy được tiền nè, để dành cất nhà."

"Được được được, Phúc nhi giỏi hơn cha nhiều, cha chỉ biết là đào bới ở trong đất thôi, nào biết mấy thứ này cũng có thể bán được tiền đâu?"

Wương Hoa Nhi vội nói: "Cha, tú tài công cho Phúc nhi một quyển sách, trên đó đặc biệt nói về cái này, chỉ cần về sau chúng ta ở riêng, chúng ta cũng không sợ rồi."

Wương Đồng Tòa không nói gì, Vương Phúc Nhi nói: "Cha, con để lại ba văn tiền, con muốn mua chút kẹo cho biểu ca và biểu đệ ăn, bọn họ đối xử tốt với con!"

"Phúc nhi muốn mua cái gì, cha mang con đi, nhưng mà để cha trả tiền."

"Cha, ai trả mà không giống nhau? Con tự mình kiếm tiền mua này nọ cho bọn hần mới là tấm lòng. Nếu không, con mua kẹo hai văn tiền, còn lại một văn mua vài cái tú hoa châm cho đi Hai, chỉ là không có tiền mua đồ cho dựng rồi."

Wương Đồng Tòa cắn chặt răng, đi trên chợ tốn mười văn tiền mua một miếng thịt ba chỉ. Mà cũng phải nói, luôn phiên toái một nhà của cô em vợ, nhưng mà chưa từng có cảm ơn nhà người ta, bây giờ trong tay bán đồ có tiền, cũng cần phải biểu đạt một chút. Nhìn mặt Phúc nhi trở nên tròn hơn, cũng phải cảm ơn.

Đi Hai và dựng Vương Phúc Nhi thấy tỷ phu xách một miếng thịt tới đây, đều nói tỷ phu rất là khách khí, sao có thể tốn kém như vậy.

Wương Đồng Tòa cười ngây ngô nói: "Các người cũng để cho tỷ phu ta đây biểu đạt một chút lòng biết ơn, tiền này vẫn là bọn nhỏ tự mình kiếm."

Đẩy tới đẩy lui không thu vào cũng không tốt, đi Hai Vương Phúc Nhi nhận thịt, lại đi vào phòng bếp bận rộn. Vương Phúc Nhi muốn đi nhóm lửa, Vương Hoa Nhi để cho nàng đi chơi, có tỷ tỷ là mình đang ở đây, sao có thể để cho muội muội đi làm việc?

Wương Phúc Nhi đưa tú hoa châm đã mua cho đi Hai, đi Hai vô cùng vui vẻ, mà thời điểm đưa kẹo cho hai huynh đệ, Anh Tử cũng muốn giành giật. Khương Điền thì không cho, Khương Lỗi ở bên cạnh cũng che đậy, Anh Tử lập tức khóc lên: "Vì sao không cho ta ăn, đây là tiền cậu ta mua!"

Ở trong ý thức của nàng, kẹo này là cậu nhà mình mua, nên mình ăn, nương nói mình là cháu gái ruột của cậu, so với Vương Phúc Nhi này thì phải thân thiết hơn.

"Người nói gì, đây là muội muội Phúc nhi của ta bán túi lưới kiếm tiền, cha ta mua lúc nào hã, ta nhất định không cho người ăn."

"Đúng, đây là Phúc nhi mua cho ta và ca ta, người muốn ăn, thì tự mình kiếm tiền mua đi." Khương Lỗi cũng nói, miệng còn ăn một viên kẹo, thật ngọt!

Oa! Anh Tử cô nương lại bắt đầu khóc. "Mít ướt! Mít ướt!" Khương Lỗi làm mặt quỷ, Khương Điền cũng không để ý tới: "Phúc nhi, chúng ta đi ra ngoài ăn đi, đừng để ý tới nàng!"

Anh Tử bị lạnh nhạt, liền chạy đi tìm dựng hai Khương tố cáo. Dựng hai Khương đang nói chuyện thu hoạch trong ruộng đất cùng với Vương Đồng Tòa, đưa cháu gái một phen nước mắt nước mũi đi tố cáo cả ba người. Dựng hai Khương có chút ngượng ngùng, đối với đứa cháu gái không hiểu chuyện hẳn cũng thực đau đầu. Mỗi lần hẳn kêu muội từ đây rước nó về cũng không đến đó, cuối cùng cũng không thể mạnh mẽ đưa Anh Tử trở về được.

Wương Đồng Tòa cười hề hề: "Tiểu hài tử đùa giỡn ấy mà, Phúc nhi còn lớn hơn đứa nhỏ này mà cũng không hiểu chuyện."

Dựng hai Khương biết tỷ phu là đang nói khách khí. Vì đồ dành Anh Tử, đành phải mang theo nàng đi mua kẹo. Cuối cùng Anh Tử còn ở trước mặt

mấy đứa nhỏ bọn họ đặc ý hơn nửa ngày, các người không cho ta ăn, tự nhiên cậu ta sẽ mua cho ta.

"Nhị tỷ, tỷ nói, rất nhanh chúng ta có Tứ thẩm rồi hả?" Vương Phúc Nhi hỏi Vương Hoa Nhi.

Vương Hoa Nhi nói: "Ừ, ông nội cũng kêu nhanh, thì phải nhanh thôi. Cũng không biết Tứ thẩm là dạng người gì, đến lúc đó có thể giống như Đại bá mẫu, Nhị bá mẫu hay không, lại bắt nạt nương mình."

"Hắn là sẽ không, Tứ thẩm nhỏ hơn nương mình, hơn nữa tứ thúc tốt mà." Với Vương Phúc Nhi mà nói, nếu Đại bá và Nhị bá chỉ cần quản nương tử của mình một chút, hình dáng Đại bá mẫu và Nhị bá mẫu cũng sẽ không giống như hiện tại, tại họ mặc kệ mà thôi.

"Nói cũng đúng, chỉ là lúc tứ thúc cưới tứ thẩm, muội cũng phải đi về."

"Vậy bà nội không muốn năm trăm văn tiền nha." Vương Phúc Nhi hỏi.

"Làm sao có khả năng hả? Mấy ngày hôm trước cũng phải đưa qua, ta thấy Đại bá mẫu đều luyến tiếc buông tay, giống như là lấy thịt của nàng." Vương Hoa Nhi nói.

Ha ha, nhị tỷ lại còn miêu tả như vậy, lập tức đưa ra năm trăm văn tiền, nửa lượng bạc, có thể không làm cho người ta đau lòng sao? Đừng nói Đại bá mẫu, chính bản thân nàng cũng đau lòng muốn chết ý, đó là ba tỷ muội và cha phải làm bao nhiêu công việc mới kiếm được đó.

Vương Đồng Tòa trở về liền giao hết tiền cho nương tử, hiện tại trong tay cũng đã có hơn bảy trăm văn tiền. Nếu lại tiếp tục cố gắng, sẽ có một lượng bạc, Vương Đồng Tòa nói: "Nhà Chu viên ngoại trần trên gia muốn xây tường, ta chuẩn bị đi làm công vài ngày."

Trong bụng còn có một đứa nhỏ, phải kiếm tiền thêm, lần này không thể đưa hết toàn bộ cho nương, bằng không đến lúc đó nương lại đòi tiền thì làm sao bây giờ?

Nam nhân đi ra ngoài làm việc, làm nương tử thì phải ủng hộ, chỉ là lúc này cũng quá nóng. Thích thị đau lòng nam nhân của mình, Vương Đồng Tòa nói: "Ta đi làm vài ngày, đợi đến khi lão Tứ cưới vợ ta sẽ trở lại, đến lúc đó Phúc nhi cũng đã trở về, chúng ta lại nói sau."

Lão Tứ cưới vợ, mắt thấy tình huống hiện tại sắp phá vỡ, có phải có biến hóa hay gì không?

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Vương Thiết Tỏa đón dâu

Editor: ChieuNinh

Một ngày trước khi tứ thúc đón dâu thì Vương Phúc Nhi trở về, sau khi trở về, còn bởi vì chuyện làm đồng nam đồng nữ áp giường mà nổi lên tranh chấp. Vốn ý tứ của tứ thúc là để cho Vương Phúc Nhi làm đồng nữ, kết quả Triệu thị nói: "Người để cho nàng áp giường làm gì, đến lúc đó sinh không được con trai, người thì tốt rồi!"

Tứ thúc trực tiếp muốn gây gổ với Triệu thị, vẫn là Thích thị chủ động nói, Phúc nhi mới trở về còn mệt, vì thế để cho Vương Chi Nhi làm đồng nữ. Làm đồng nữ còn nhận được bao lì xì, tự nhiên Nhị bá mẫu Mã thị là vui vẻ, còn muốn để cho Tam Bảo làm đồng nam. Nhưng mà Đại bá mẫu Đinh thị không đồng ý, dựa vào cái gì mà lợi ích đều cho một mình người chiếm. Muốn so bì chuyện con trai, mình còn nhiều hơn mà, vì thế cuối cùng đồng nam chính là Tứ Bảo làm.

Kỳ thật có làm đồng nữ hay không thì không sao cả, chỉ là giọng điệu và thái độ kia của bà nội Triệu thị, thật sự là làm cho trong lòng người ta rất không thoải mái, cái gì mà kêu là sinh không được con trai, lời này thật sự là! Thích thị lại cảm thấy là nguyên nhân bởi vì bản thân mình mới liên lụy con gái. Đồng thời, con gái nhỏ của mình lại là đứa nhỏ nhu thuận như vậy, các người không cần là ánh mắt các người đều không tốt bình thường, lại ngó trông trong bụng là một bé trai, cũng để cho mấy đứa con gái không còn bị trút giận.

Sân nhỏ của Vương gia đã sớm mượn xong băng ghế cái bàn, hương thân quê nhà quan hệ tốt, đều đến đây hỗ trợ. Trước đó Triệu thị lấy từ ba con trai được hai lượng bạc, hơn nữa trong tay có tích lũy một ít, cho nên chất lượng đồ ăn trên bàn coi như phong phú, ít nhất là có thịt.

Nhị bá mẫu Mã thị mang theo Tam Bảo và Vương Chi Nhi ở trong phòng bếp ăn đến miệng chảy đầy mỡ rồi sang bên tam phòng, Mã thị nói: "Tam đệ muội, sáng mai cháu gái người phải làm đồng nữ, nhưng mà trên người nàng cũng không có bộ quần áo nào coi được. Vóc người của Phúc nhi và nàng cũng xấp xỉ với nhau, vậy thì cho cháu gái người mượn một bộ mặc đi."

Lần này Vương Phúc Nhi từ nhà đi Hai trở về, đi Hai cố ý làm hai bộ quần áo cho nàng, kết quả đã bị Mã thị nhớ thương tới rồi.

Thích thị còn chưa nói gì, Vương Hoa Nhi đã nói nói: "Không cho mượn, không cho mượn, các người mà mượn, khẳng định sẽ không trả lại, trước đó một đoạn thời gian Chi nhi còn mặc một bộ quần áo mới, chúng ta đều nhìn thấy."

Thật sự là thích chiếm tiện nghi, đây cũng không phải cái khác, mà là quần áo. Vương Phúc Nhi vốn cũng không có quần áo mới, hiện tại có được hai bộ, bọn họ liền nhớ thương rồi.

"Ta nói Hoa nhi, nương ngươi cũng còn chưa nói gì đâu, ngươi mở miệng làm cái gì? Tam đệ muội, có được hay không, ngươi nói câu, bằng không ngày mai hôn sự của Tứ đệ xử lý không viên mãn, cũng đừng trách ta nói với nương."

Còn uy hiếp nữa, một đồng nữ mặc quần áo không tốt, thì không viên mãn? Thích thị cũng tức giận: "Nhị tẩu, quần áo của Phúc nhi là một mảnh tâm ý của di Hai nàng, ta không thể cho Chi Nhi mượn mặc."

Mã thị không nghĩ tới thái độ Thích thị lại kịch liệt như vậy, trong khoảng thời gian ngắn có chút ngây ngẫn cả người, Vương Phúc Nhi cũng nói: "Chi nhi tỷ tỷ béo hơn ta, mặc quần áo của ta sẽ bị kéo căng rồi hỏng mất thì không được. Ta không cho mượn, nếu nương cho mượn, con sẽ không để ý nương!" Dù sao mình là con nít, có chơi xấu cũng bình thường, người lớn thì khó làm.

"Được, được, keo kiệt thành như vậy, không cho mượn đúng không, còn tưởng rằng ta hiếm lạ lắm." Mã thị nổi giận đùng đùng lôi kéo Vương Chi Nhi đi rồi, Vương Hoa Nhi nói: "Người ta đều là có vay có trả, Nhị bá mẫu từ đến giờ chỉ có mượn không có trả, ai dám cho nàng mượn đồ."

Cũng có mời thợ thêu kèn đồng, buổi sáng ngày hôm sau đã diễn tấu sáo và trống đi cùng với lão tứ Vương Thiết Tỏa đã mặc một bộ đồ mới hoàn toàn đi đón tân nương tử. Người trong viện Vương gia càng bận rộn, tiệc rượu giữa trưa là quan trọng nhất. Mọi người đều đang nghị luận xem rốt cuộc bộ dạng của tân nương tử là cái gì dạng. Vương lão đầu và Triệu thị cũng thay bộ quần áo để dành đi thăm người thân, chờ lát nữa còn bái thiên địa và nhận quà tặng.

Lần này đón tân nương tử, còn đặc biệt đi tới nhà lý chính Vương Tài mượn một con lừa. Vương Phúc Nhi nhìn trên đầu con lừa còn đeo một đóa hoa đỏ thắm, không khỏi nở nụ cười, thật sự là tiểu tức phụ cưới con lừa ha.

Gian phòng mà Tứ thúc ở cũng được sửa sang một phen, thoát nhìn giống tân phòng. Trương thẩm cũng tới đây hỗ trợ, như khi thấy Thích thị đang mang thai còn phải làm việc, liền khuyên nài: "Ngươi cứ nghỉ một chút thì sao, đứa nhỏ trong bụng ngươi là quan trọng nhất, hôm nay mẹ chồng ngươi cũng sẽ không tùy tiện mắng chửi ngươi, ngươi nhìn đại tẩu và nhị tẩu ngươi xem, cũng không biết các nàng đi đâu rồi, ngươi cũng quá thành thật."

Nói xong liền để cho Thích thị nghỉ ngơi, bà ngoại Vương Phúc Nhi thì tặng tiền biếu, người thì không có tới. Đại cô Vương Mai Hoa của Vương Phúc Nhi cũng mang theo một đôi con trai con gái và trọng phụ lại đây, trước mắt cũng đang hỗ trợ.

Mà thân thích của Đình thị và Mã thị đến đây một đồng lớn, vì thế Triệu thị còn đặc biệt thăm oán, cảm thấy cho một chút tiền, nhiều người đến đây ăn như vậy, rất không biết điều.

Nhưng mà bà cũng chỉ thăm oán trong lòng, ngày vui mừng, bà sẽ không không biết nặng nhẹ, cũng sẽ không mở miệng mắng người. Nghĩ tới chờ con trai út cưới con dâu vào cửa, trong nhà lại nhiều thêm vài mẫu đất, trong lòng liền ngáy ngất.

Trương gia thôn cách Vương gia thôn không tính là xa, cho nên khoảng một lúc lâu sau, đội ngũ đón dâu đã về đến đây. Vương Phúc Nhi xem náo nhiệt, chỉ thấy tân nương tử khoác một cái khăn voan màu hồng ngồi ở trên người con lừa lông ngắn, tứ thúc dắt dây đi ở một bên, thoát nhìn thực sự có cảm giác vui vẻ.

Thời điểm bái thiên địa, Vương lão đầu và Triệu thị đều mừng rỡ cười toe toét, đương nhiên rồi, con trai út cũng thành hôn, có thể mất hứng sao?

Theo tiếng nói đưa vào động phòng, thì tiệc rượu cũng bắt đầu, thật nhiều người tranh nhau giành vị trí, sợ không có chỗ ngồi cho mình. Một món đồ ăn mới tốt nhất được bung lên, hơn mười đôi đũa lập tức tranh đoạt chỉ còn trống rỗng, rất uy mãnh nha. Thật sự là làm cho người ta than thở.

Wương Phúc Nhi nghĩ, may mắn đây là nhà mình làm tiệc mừng, không lo ăn không đủ no, nhưng mà nếu đi ăn tiệc ở nhà khác, vậy phải làm sao đây? Với cái thân thể nhỏ xíu này, thật đúng là sao mà tranh lại người khác.

Đình thị và Mã thị đều chờ bao lì xì của vị Tứ đệ muội này đưa cho, kết quả hai người mở bao lì xì ra, chỉ có một văn tiền, Đình thị nổi cáu: "Còn nói Tứ đệ muội có tiền, sao lại keo kiệt như vậy, một văn tiền cũng bỏ vô bao." Kỳ thật đại bộ phận mọi người là bỏ vào bao một văn tiền biếu đạt chút ý tứ, nhưng mà Đình thị kỳ vọng rất cao, cho nên thất vọng rất lớn.

Trong lòng Mã thị cũng mắng vài tiếng, còn tưởng rằng có thể được hơi nhiều tiền chút, lại chỉ có một văn tiền như vậy, cũng không biết xấu hổ mà lấy ra nữa. Hai người đều cho rằng Sở thị là quý hẹp hòi, về sau muốn mò chút lợi ích cũng không dễ làm.

Ngày hôm sau đến thời điểm nhận người thân, Vương Phúc Nhi nhìn thấy Tứ thẩm của mình, một gương mặt tròn tròn, thoát nhìn rất hòa thuận, không giống với quả phụ trong cảm nhận của Vương Phúc Nhi. Vương lão đầu làm người đứng đầu một gia đình, cũng dặn dò vài câu, đơn giản chính là hiếu kính trưởng bối, hòa thuận ở chung với huynh đệ chị em dâu.

Triệu thị nói muốn khai chi tán diệp, sau đó lại nhắc tới nếu đã là người của Vương gia, như vậy đất ở trong tay cũng là của Vương gia, nên giao ra đây, mọi người cũng quyết định an bài ra sao.

Sở thị nói thẳng: "Nương, ba mẫu đất kia, ta đã sớm cho thuê, trực tiếp thu tiền thuê là được."

"Gi? Tiền thuê? Cho thuê đất không phải thu địa tô sao?" Triệu thị hỏi.

"Nương, ta có một mình cũng ăn không hết nhiều lương thực như vậy. Dù sao thu địa tô xong cuối cùng cũng phải bán thành tiền, cho nên liền trực tiếp thu tiền thuê, ta cũng đã thỏa thuận xong với người ta rồi. Nếu ta đổi ý, vậy phải đền gấp đôi." Sở thị nói.

"Vậy người giao tiền thuê cho ta, để ta bảo quản, trong nhà này đều giao tiền cho ta ở đây." Triệu thị nói.

"Gi? Nương, người đang nói chuyện cười đi, làm sao có chuyện đồ cưới của con dâu giao cho mẹ chồng? Ta nghe cũng chưa từng nghe qua, nương, ta không muốn người bị người ta trạc cột sống, cho nên ta không thể giao." (trạc cột sống: gièm pha chế giễu)

Triệu thị còn muốn nói gì nữa, Vương lão đầu ho khan một cái, nói: "Đã là lúc nào rồi, nên ăn cơm sáng thôi."

Cả nhà vây quanh cùng nhau ăn điểm tâm, Sở thị hết sức nhẫn nhịn, nói: "Nương, ăn bữa sáng thân thể mới có thể tốt, chẳng lẽ trong nhà chúng ta không có gà sao? Làm canh trứng cũng tốt mà."

Triệu thị tức tới nổi cái mũi cũng muốn lệch, đồ đàn bà phá sản! Sáng sớm còn muốn ăn trứng gà! Cho rằng trong nhà này giàu lắm hả.

"Thật ra ta cũng muốn mỗi ngày được ăn trứng gà, nhưng mà không có cái mệnh kia, ta còn muốn để dành trứng gà mua dầu muối."

Sở thị gật gật đầu, nói: "Ta sẽ dùng tiền của chính mình bồi bổ cho Thiết Khóa là được. Cả ngày hẩn còn phải làm việc, ăn không đủ no đến lúc đó để dành gặp chuyện không may."

Vương Thiết Tòa nghĩ muốn ngăn cản nương tử, nhưng mà cũng đã không còn kịp rồi.

Triệu thị mắng: "Miệng người nói xúi quẩy, ta mỗi ngày đều như vậy, cũng không thấy có ai gặp chuyện không may, người mở miệng rủa con ta làm gì?"

Sở thị rất kỳ quái nhìn Triệu thị: "Nương, ta chỉ nói dễ dàng gặp chuyện không may, cũng không có nói nhất định phải gặp chuyện không may à. Lại nói, ta dùng tiền của mình, cũng không xài một văn tiền nào của nương, sao nương lại kích động như vậy chứ."

Bà có thể không kích động sao, ở trong mắt Triệu thị, tiền của con dâu chính là tiền của mình, Sở thị này, vừa mới đến liền khiêu chiến với Triệu thị, làm cho Triệu thị tức giận đến muốn ngắt đi, chỉ có điều là có tình hôn mê.

Vương Phúc Nhi thực chờ mong với Tứ thẩm nha, có thể làm cho bà nội tức giận mà lại nói không ra lời, thực sự không phải là người bình thường à.

Hết chương 22.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Nàng dâu mới so chiêu với mẹ chồng

Editor: ChieuNinh

Triệu thị vốn cưới con dâu này cũng là vì ba mẫu đất kia, bây giờ đến một cọng lông gà cũng không có dính đến mình, làm sao có thể nhịn được khẩu khí này?

Nhưng mà vị Sở thị này thật đúng là nói cái gì thì làm cái đó, nói là bồi bổ thân thể cho một mình Vương Thiết Tòa, liền bồi bổ một mình, và lại cũng là lấy tiền riêng, người ta là suy nghĩ cho con trai người, chẳng lẽ người còn không vui? Chính bản thân nàng cũng tiết kiệm ăn tiết kiệm dùng kia.

Lại tới thời điểm Sở thị cũng mang mười con gà mái lại đây, mỗi ngày ít nhất cũng đẻ bảy tám cái trứng, Triệu thị muốn lấy cũng không được, vì Sở thị cũng trực tiếp lấy đi ở trong ổ gà, Triệu thị cũng không có khả năng một ngày mười hai canh giờ đều canh giữ ở bên cạnh ổ gà. Và lại Sở thị nắm giữ rất chuẩn với thời gian gà mình đẻ trứng, Triệu thị làm sao là đối thủ của Sở thị? Cho nên đại bộ phận trứng gà cũng rơi vào trong tay Sở thị.

Một ngày hai ngày còn có thể làm cho người ta chịu được, nhưng mà một thời gian dài, Đinh thị và Mã thị cũng chịu không nổi, còn có mấy đứa nhỏ, bọn họ cũng rất thêm ăn. Lão tứ Vương Thiết Tòa cũng không thể mỗi ngày nhường cho đứa nhỏ, bên cạnh còn có nương tử nhìn, lại là lòng tốt của nương tử. Đinh thị và Mã thị đều biểu hiện ra bản thân mãnh liệt không hài lòng với Triệu thị, có một lần còn bị Sở thị nghe được, Sở thị đã nói thẳng trước mặt hai người này: "Đại tẩu, nhị tẩu, ta làm đồ bồi bổ thân thể cho Thiết Tòa nào phải cho bản thân ta? Đã là đồ của bản thân ta, vậy vì sao ta không thể dùng? Gà mái là của ta mang tới từ bên kia, cho dù ăn mỗi ngày, ta cũng đảm đương nổi, bên nương có năm con gà còn đi theo gà của ta ăn. Còn có, ta mua sắm những thứ khác cho Thiết Tòa, cũng đều là đồ cưới của bản thân ta, không xài một văn tiền nào của đại tẩu và nhị tẩu, vì sao đại tẩu và nhị tẩu lại muốn bới móc chứ? Nếu các người không hài lòng thì cứ nói thẳng trước mặt của ta, ta ghét nhất bị người cáo trạng sau lưng."

Lời này làm cho Đinh thị và Mã thị ghen hờn, đây đây đây thật sự là rất không thể tưởng nổi, nhưng mà các nàng thật sự phản bác không được. Người ta dùng chính là đồ cưới của mình, đồ cưới của các nàng cũng chỉ là ba quả dưa hai quả táo (ý nói ít không đáng gì), với lại vào cửa nhiều năm như vậy, đã sớm không còn hình bóng. Về sau khi vào cửa rồi đều là đi theo ăn uống với mẹ chồng. Bây giờ Sở thị người ta nói có lý lại có tiền, không đi con đường tầm thường, cũng không để cho người ta nói được cái gì. Nếu người lại đi cáo trạng, vậy người đang làm gì, người chính là đồ kỵ, có bản lĩnh thì

cũng lấy ra đồ cưới của mình đi, đưa cho nam nhân của ngươi, cũng bồi bổ cho con cái của ngươi đi.

Ăn không được nho thì nói nho chua, cũng quá không có bản lĩnh rồi!

Đám người Vương Phúc Nhi và Vương Hoa Nhi nhìn vị Tứ thẩm này quyết đấu với ba vị kia, trong lòng thực vui sướng, cũng thầm nói ở trong lòng, Tứ thẩm nói rất nhiều lời đều là nhà mình muốn nói mà nói không được. Nếu như có một ngày Thích thị cũng có thể hùng hồn nói ra, những thứ này đều là của chúng ta, đây đều là chúng ta tự mình kiếm được, vậy mọi chuyện đều tốt rồi. Con người chính là thiếu sự so sánh, một khi có cái để so sánh với nhau, thật sự là làm cho người ta cực kỳ tính ngố. Suy nghĩ một chút, trước đó không lâu Thích thị tự mình thiêu thừa may vá, còn phải giao hết tiền cho Triệu thị, cũng không dám nói cái gì. Mà hiện tại Sở thị không cho Triệu thị một văn tiền, Triệu thị muốn mắng, Sở thị đã nói: "Nếu nương ghét bỏ hai người chúng ta ăn nhiều, hoặc là uống nhiều, vậy chúng ta tự mình sống riêng còn không được sao, ta cũng sẽ không không hiếu thuận với cha và nương. Ta nghe Thiết Tỏa nói, sở dĩ chúng ta ở chung cùng một chỗ, cũng bởi vì phòng ở không đủ. Như vậy, ta và Thiết Tỏa đến ở nhà cũ trước kia của ta, dọn ra rồi thì còn trống một gian, mọi người ở cũng rộng rãi hơn. Đến bây giờ muội tử còn không có được một gian phòng cho riêng mình ở, nương cũng sắp làm mai, vậy thì cũng kỳ cục quá."

Nói trong nói ngoài thì ý tứ đều là suy nghĩ cho người trong nhà, nếu Triệu thị đồng ý thì Sở thị và con trai út của mình chuyển đi ra ngoài mới kỳ quái, như vậy có khác gì ở rể đâu? Vẫn ở trong nhà trượng phu đã chết của Sở thị, thành bộ dáng gì hả?

Triệu thị nhin xuống tức giận: "Nương biết trong tay ngươi có tiền, nếu ngươi đã nói phòng ở eo hẹp, vậy ngươi ra chút tiền, xây một gian phòng ở bên cạnh đây thì tốt rồi, ngươi ở tốt, Hà Hoa cũng có phòng riêng."

Sở thị lại nói: "Nương, ta không phải kẻ ngốc, có mấy huynh đệ, bản thân mỗi người đều không ra tiền xây phòng ở, dựa vào cái gì bản thân chúng ta bên này phải tiêu tiền? Tiêu tiền xong, vậy phòng ở xem như của riêng ta và Thiết Tỏa, hay vẫn là sở hữu chung của tất cả mọi người? Nếu của riêng ta và Thiết Tỏa, chúng ta lại không ở riêng, đến lúc đó thật sự muốn ở riêng, phòng ở này chúng ta cũng không mang đi được, chẳng lẽ còn hủy nó đi? Nếu là sở hữu chung mọi người, chỉ có hai chúng ta ra tiền, vậy cũng quá không nên rồi, huống chi chúng ta vẫn còn người lớn tuổi trong nhà."

Đây vẫn là lần đầu tiên có người nói rõ ràng chuyện phân gia ở bên tai Triệu thị, Triệu thị vừa nghe đã nói: "Tốt, ta chỉ biết ngươi không có lòng tốt, ngươi muốn cho con của ta đều chia cách rất xa, có đúng hay không? Rốt cuộc ngươi sắp tâm gì hả?"

Sở thị lớn tiếng nói: "Nương, ta là có lòng tốt, nương, người nói chúng ta ở cùng một chỗ, nếu cuộc sống ngày càng tốt, ta cũng không nói cái gì. Nhưng mà mọi người đều quá khổ, ăn cũng ăn không ngon, ở cũng ở không tốt, nếu bản thân ai đó giữa chúng ta có thể tự mình chuyển đi ra ngoài sống riêng, không phải tốt lắm sao? Đương nhiên, người là nương của ta và Thiết Tỏa, chúng ta nên hiếu thuận với người tất nhiên cũng sẽ không thiếu, đơn giản chỉ là không có ở cùng một chỗ. Tục ngữ có nói, xa thom gần thói, còn không bằng chúng ta sớm ở riêng cho rồi."

"Ngươi nghĩ cũng đẹp nhỉ, muốn ở riêng, trừ phi ta chết!" Triệu thị nhất quyết không buông tha, con dâu út này thật sự là khiêu chiến cực hạn của bà, nương còn có gì mà nói không được?

Lần đầu tiên Sở thị muốn ở riêng lấy thất bại mà chấm dứt, như vậy cũng tốt, nếu đã chẳng phân được gia, ta đây sẽ ăn ngon uống tốt, các ngươi cũng đừng trông mà thêm! Vì thế Sở thị còn tự mình làm một cái bếp lò, bình thường còn nấu ăn chút đỉnh, mua cá, mua thịt, mùi thơm lay động theo gió ở trong toàn bộ viện Vương gia. Nhóm quý thêm ăn đều chảy nước miếng, Tứ Bảo ý vào tuổi mình còn nhỏ, còn đi qua cọ ăn mấy lần. Nhưng mà sau đó, Sở thị cũng chỉ làm đủ cho hai người ăn, cũng không có nhiều nữa, Tứ Bảo cũng ăn không được, cả ngày đều theo Đình thị đòi ăn.

Đình thị ở trong phòng vắng Vương Kim Tỏa: "Ngươi là đồ vô dụng, nhìn bốn mẹ con chúng ta bị người bắt nạt, ngươi đến rắm cũng không phóng một cái, người ta mỗi ngày ăn thịt, chúng ta mỗi ngày uống cháo loãng! Ngươi có còn là nam nhân hay không!"

Vương Kim Tỏa lập tức nói: "Ngươi hâm mộ lão Tứ, ta còn hâm mộ hơn, người ta tìm một phụ nữ có tiền, còn mỗi ngày bỏ thân mình cho hắn, ngươi nói chính ngươi một chút coi, có cái gì, còn oán trách ta!"

Đình thị lập tức ngừng công kích, nếu như thực sự nói cho kỹ càng, nói không chừng nam nhân này còn muốn hưu mình, tìm một nữ nhân như vậy.

Mã thị cũng là nhìn đỏ mắt, trong tay nàng ta thật ra lại có chút tiền, cũng muốn tự mình nấu ăn riêng, nhưng mà lại cảm thấy mình nấu ăn riêng, vậy không phải là tổn thất cơm tập thể bên kia rồi sao? Cho nên vẫn bị vây lặc lư bất định giữa hai bên, cũng từng phất Vương Chi Nhi đi chiếm tiện nghi. Nhưng mà Vương Chi Nhi nhất gan, không có Mã thị cùng, nên cũng không dám đi, bởi vậy cũng chỉ ngửi mà không được ăn vào miệng.

Ba đứa bé bên Vương Đồng Tỏa thật ra lại không có làm ra chuyện mất mặt như vậy. Vương Phúc Nhi nghĩ, không biết bên mình cũng nên đắp một bếp lò nhỏ hay không, thường ngày tắm bổ cho nương? Mỗi ngày không có thức ăn mặn thật không tốt đối với thai nhi.

Vương Phúc Nhi nói ý tưởng này cho mọi người nghe, Vương Hoa Nhi giờ hai tay tỏ vẻ đồng ý, dù sao hiện tại cũng có Tứ thẩm mở đường trước, vì cái gì bên mình lại không thể?

Vương Cúc Nhi là hết thảy nghe theo mọi người, Vương Đồng Tỏa cũng hiểu được nương tử không có ăn được thức ăn ngon, hẳn là cần được bồi bổ. Thích thị có chút động tâm, nhưng mà vẫn là nói: "Như vậy, nương có thể mất hứng hay không?"

Vương Phúc Nhi nói: "Nương, trước kia không ai dám, hiện tại Tứ thẩm cũng đã làm, chúng ta đi làm theo, không có chuyện gì." Huống chi nương còn đang mang thai, càng cần phải bồi bổ.

Vương Hoa Nhi cũng nói: "Nương, sợ gì? Trước kia chúng ta sợ này sợ cái kia, chính mình chịu thiệt, hiện tại chúng ta cũng học theo Tứ thẩm, nếu bà nội thật sự nói, vậy cũng phải nói Tứ thẩm bên kia."

Chỉ là, Tứ thắm là con dâu bà nội, bên này cũng là con dâu đang có thai! Cuối cùng Vương Phúc Nhi khỏi xướng, Vương Đồng Tỏa liền đi lấy đất xây một cái bếp nhỏ cho nhà mình dùng, sau đó còn đi Tú Thủy trấn mua một cái nồi nhỏ. Mã thị thấy lại đi đàm chọc với Triệu thị, Triệu thị than trời khóc đất cho rằng mình mệnh khổ, Vương lão đầu nói: "Được rồi, bọn nhỏ cũng lớn rồi, có ý nghĩ của riêng mình cũng là bình thường. Lúc ban đầu ngươi không mắng nhà lão Tứ, hiện tại ngươi lại đi nói nhà lão Tam, ngươi không biết ngược sao? Nhà Lão Tam còn có mấy đứa nhỏ, lại không xài một văn tiền của ngươi, tự bọn nó nghĩ muốn làm cái gì thì để cho bọn nó làm đi, đến một ngày ngươi chết đi ngươi còn không phải buông tay? Không phải ta nói ngươi, ngươi đối xử với cả nhà lão Tam cũng quá không tốt, cả ngày đều nói cái gì là thứ đền tiền. Bản thân ngươi dựa vào lương tâm mình mà suy nghĩ một chút, trong mấy đứa con trai con dâu, rốt cuộc ai đối với ngươi tốt nhất, ai một chút tư tâm cũng không có? Nếu ngươi không quá đáng, nhà lão Tam có thể như vậy sao? Năm trước Phúc nhi rơi xuống nước, muốn mời thầy thuốc xem, thì ngươi nói sao, ngươi nói chết là xứng đáng. Nếu không phải Phúc nhi là đứa mệnh lớn, hiện tại cũng mất. Còn có trước đó không lâu, một câu không hợp, ngươi liền đánh nhà lão Tam một cái tát. Ngươi nhìn thử xem hai đứa con dâu lớn đối với ngươi, còn có con dâu út hiện tại của ngươi thử xem xem, xem các nàng có cho ngươi đánh hay không? Nhà Lão Tam có mấy đứa nhỏ, ngươi có đồ ăn ngon, thì liền quên các nàng, nhà lão Tam muốn cải thiện một chút cho nhà mình, rốt cuộc ngươi còn muốn hô đồ nói lung tung cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chủ ý của Triệu thị

Editor: ChieuNinh

Cũng không phải trong lòng Triệu thị chỉ không thoải mái thôi, nếu nói nhà lão Tam là thành thực nhất, nhưng mà vì sao còn có tiền làm ra bếp nhỏ, điều đó nói rõ bình thường cũng lừa gạt mình, là giả bộ thành thật! Triệu thị cảm thấy mình bị lừa gạt, vốn một nhà lão Tam dễ dàng gây khó dễ, hiện tại dần dần thoát ly tầm khống chế của bà, làm cho bà rất không thoải mái.

Sau khi bên Vương Phúc Nhi đã chuẩn bị xong bếp lò, ba tỷ muội liền đi lên núi hái nấm, tự mình làm một nồi canh nấm, rất là tươi mới. Lần trước Vương Đồng Tỏa xây bậc thềm cho nhà Chu viên ngoại kiếm được một trăm văn tiền, cho Triệu thị một nửa, còn thừa năm mươi văn tiền, hẳn đi Tạ gia bán đậu hủ trong thôn mua một miếng đậu hủ. Vương Phúc Nhi nghĩ dùng đậu hủ làm một nồi canh rau xanh đậu hủ, cũng là thực bổ. Trong lòng Vương Đồng Tỏa vẫn có cha mẹ, để cho Vương Phúc Nhi và Vương Cúc Nhi bụng hai chén đi cho ông nội và bà nội. Vương lão đầu thật vui vẻ, Triệu thị tức giận đến không chịu uống, Vương lão đầu nói: "Không uống thì ta uống, dù sao cũng là một mảnh hiếu tâm của đám con cháu!"

Triệu thị vẫn cảm thấy nhà lão Tam lừa mình, làm cho trong lòng bà thực không thoải mái: "Một chén canh đã thu mua được ngươi, hiện tại con thứ ba cùng con dâu của ngươi tự cất tiền riêng, lão Tam cũng bị Thích thị dạy hư!"

"Con trai và cháu gái của ta hiếu kính ta, nói cái gì mà thu mua, ngươi còn nói con dâu cất tiền riêng, còn không phải tại ngươi bức sao. Ta hỏi ngươi, trước kia lão trong tay Tam có một văn tiền nào không? Nhà lão đại lão Nhị đã sớm mà bắt đầu cất riêng, cũng chỉ có lão Tam thành thật, bao nhiêu tiền đều cho ngươi. Nhưng mà ngươi thì sao, ngươi mở miệng chính là năm trăm văn tiền, còn nói dù sao các ngươi đều có, lời này của ngươi là ý tứ gì? Không phải nói nhà lão Tam có bí mật cất tiền riêng sao? Chính ngươi làm rét lạnh tâm của nhà lão Tam, vậy nhà lão Tam liền thuận theo ý của ngươi, cũng khỏi phải uống phí cái thanh danh này. Ta nói, mà ngươi cũng không thể mở mang tâm mắt một chút, cho dù là cất tiền riêng, lão Tam bọn họ còn không phải hiếu thuận chúng ta?"

Triệu thị hoàn toàn không có nghe vào, nghĩ phải làm như thế nào để nhà lão Tam giao hết tiền ra đây.

Qua không bao lâu, Triệu thị tức giận đến sinh bệnh, chỉ nói miệng không có khẩu vị, nhưng mà xem thầy thuốc thì quá đắt tiền, bà cũng không muốn đi. Mấy con trai con dâu luân phiên thay nhau hầu hạ bà. Thời điểm tới phiên Vương Đồng Tỏa, Triệu thị nói: "Lão Tam à, nương muốn ăn cá, ngươi mua cho ta một con đi."

Vương Đồng Tỏa tự nhiên là đáp ứng rồi, thời điểm cơm trưa, Vương Phúc Nhi chỉ thấy cha nhà mình xách một con cá lớn từ bên ngoài trở về thì hỏi: "Cha, người bắt sao?"

Vương Đồng Tỏa cười nói: "Cha nào có cái bản lĩnh kia? Bà nội con muốn ăn cá, cha chạy đến trấn trên đi mua, Cúc nhi, con đi làm con cá này cho bà nội đi." Vương Cúc Nhi đáp ứng sẽ làm con cá này.

Vương Phúc Nhi cảm thấy bà nội mình có chút kỳ quái, sao lại sinh bệnh, lại còn có sức muốn ăn ngon. Mấy ngày hôm trước thời điểm đến phiên cha, bà muốn ăn thịt, cha phải đi mua, lần này lại muốn ăn cá, vì sao một vòng đến thời điểm cha hầu hạ, bà nội liền đẩy trò gian trá đây?

"Cha, bà nội bị bệnh đề lâu không tốt, chúng ta nên đưa bà nội đến trấn trên cho thầy thuốc nhìn mới đúng, bằng không càng kéo dài thì thành bệnh nặng." Vương Phúc Nhi nói.

"Cha cũng muốn đưa bà nội con đi, nhưng mà bà nội con nói đi thì tốn tiền, bà không muốn đi."

Nếu bà nội thật sự sinh bệnh, làm sao có thể không tới cho thầy thuốc xem bệnh? Cũng chỉ có cha mình là người thành thật, cho rằng bà nội bị bệnh. Vương Phúc Nhi cảm thấy rất tức giận, sao lại như vậy chứ, cứ bắt nạt cha là người thành thật. Nếu tiếp tục dầy vò nữa, tiền thật vất vả để dành được cũng sẽ tiêu hết đi ra ngoài, sao bà nội cứ không muốn nhà mình sống tốt đây?

Thần sắc Vương Phúc Nhi có vẻ bất mãn đi tìm tú tài công học viết chữ, tú tài công thấy bộ dáng ỉu xiu của Vương Phúc Nhi thì lại hỏi: "Phúc nhi, có phải trong nhà có chuyện hay không?"

Vương Phúc Nhi nói: "Bà nội con bị bệnh, nhưng mà chỉ muốn ăn gì đó ngon, hơn nữa là thời điểm đến phiên cha con hầu hạ mới ăn ngon."

Tú tài công cũng biết cái đức hạnh kia của Triệu thị, nghe Vương Phúc Nhi nói đã biết được bảy tám phần, hần cười nói: "Đây là có bệnh thì phải chữa bệnh, vừa vặn, ngày mai cháu ngoại trai của ta muốn đưa người tới đây, nó biết chút y thuật. Đến lúc đó, để cho hắn đi qua xem bệnh cho bà nội con đi, cam đoan là thuốc đến bệnh trừ."

Nếu vậy thì thật sự là quá tốt, Vương Phúc Nhi cảm thấy nhất định vẫn là mình có vận khí: "Đa tạ tú tài công!" Điều nói trong cuộc sống của con người sẽ hội ngộ được vài quý nhân, tú tài công khẳng định là một người, ông chủ Tế An Đường cũng là một người như vậy rồi.

Vương Phúc Nhi về nhà liền nói tin tức này cho Vương Hoa Nhi và Vương Cúc Nhi, hơn nữa kêu bọn họ giữ bí mật, ngay cả cha cũng không thể nói cho biết, bằng không lấy cái tính tình kia của cha, khẳng định sẽ đi nói cho bà nội, như vậy chính là trở tay không kịp.

Ngày hôm sau, quả nhiên Vương Phúc Nhi gặp được vị ông chủ Tổng kia, hần là đưa con trai mình đến Vương gia thôn này. Nhưng mà Vương Phúc Nhi không có nhìn thấy con trai ông chủ Tổng. Thời điểm đến đây, ông chủ Tổng đã biết tình huống bên này của Vương Phúc Nhi từ chỗ tú tài công. Vì thế khi Vương Phúc Nhi học chữ xong thì ông chủ Tổng liền xuất hiện, cười nói với Vương Phúc Nhi: "Là Phúc nhi đi, chúng ta đi xem bệnh cho bà nội cháu!"

"Vậy, cái này, ông chủ Tổng, cháu ấy à, cháu nghĩ để cho bà nội không lại tiếp tục bị bệnh nữa, ngài hiểu được ý tứ của cháu đi." Vương Phúc Nhi cân nhắc trong chốc lát rồi nói.

"Ha ha, hiểu được, nhưng mà bản thân tiểu nha đầu có biện pháp gì hay không?" Tổng Viễn Chí hỏi.

"À..., thật ra thì cháu có mấy cái phương pháp."

"Còn có mấy cái phương pháp cơ đấy? Vậy đều nói ra xem, ta xem có thể làm được hay không."

"Đạ, một cái là ngài dùng kim dài đâm bà nội cháu (giống như châm cứu), nhưng mà ngài không có mang châm này, cho nên biện pháp này không được. Hai là đến lúc đó ngài hãy nói bà nội cháu có bệnh, nói một ít bệnh trạng, sau đó để cho bà một ngày ba bữa chỉ có thể uống nước, cháu cam đoan không tới một ngày, bệnh của bà sẽ tự động tốt lên. Còn có cái thứ ba, đó chính là người nói bà nội cháu bệnh thực nghiêm trọng, phải dùng được liệu đặc biệt đắt tiền mới có thể chữa khỏi cho bà, để cho bà lập tức lấy tiền đi mua, cháu nghĩ với cái bộ dáng yêu tiền của bà, nhất định sẽ không bị bệnh nữa."

"Ha ha, quả nhiên đứa nhỏ nhà ngươi thật có ý tứ, được rồi, ta vẫn dùng loại phương pháp thứ hai đi, đi thôi." Tổng Viễn Chí dắt tay Vương Phúc Nhi đi đến sân nhỏ Vương gia, Vương Phúc Nhi lớn tiếng hô: "Bà nội, bà nội, con tìm đại phu đến đây cho bà nè! Đại phu, thỉnh nhìn xem cho bà nội cháu!"

Trông mặt Triệu thị loạn chuyển, suy nghĩ, nha đầu kia từ nơi nào tìm được thầy thuốc? Hay là một kẻ lừa đảo đi.

"Bà nội, đây là Tổng đại phu, là ông chủ Tế An Đường ở trấn trên, là con có vận khí tốt, gặp được tú tài công, tú tài công thấy con khổ sở, liền hỏi con làm sao. Bà nội, bà nói xem tú tài công mỗi ngày bận rộn nhiều như vậy, còn có thể hỏi chuyện một tiểu nha đầu như con, quả nhiên là tú tài công. Con đã nói bà nội con sinh bệnh, rất nghiêm trọng rất nặng, kết quả thật đúng lúc, tú tài công có quan hệ với vị ông chủ Tổng này. Mà ông chủ Tổng đang ở trong nhà của tú tài công, nên để cho ông chủ Tổng đi theo con tới xem bệnh cho bà nội, bệnh của bà nội để cho ông chủ Tổng nhìn nhất định sẽ nhanh hết!" Vương Phúc Nhi đã có chuẩn bị mà nói xong, đáy lòng Tổng Viễn Chí cười thầm, nghiêm mặt nói: "Vị này chính là bà nội Phúc nhi đi, Tổng mỗi làm nghề y đã mười năm, không nói là bệnh gì cũng có thể xem, nhưng mà phần lớn bệnh tình đều có thể xem được, ngài yên tâm, đây là tú tài mời ta tới xem, ta sẽ không lấy tiền chẩn bệnh. Coi như kết cái thiện duyên đi."

Triệu thị vốn đang muốn lấy có nhà nghèo không có tiền xem bệnh để từ chối không xem. Nhưng mà hiện tại người ta đã nói như vậy, người vẫn không xem, vậy thì đã nói lên người có vấn đề, cho nên chỉ có thể ngoan ngoãn để cho Tổng Viễn Chí xem bệnh. Mấy đứa con trai bên cạnh Triệu thị đều đồng thanh nói cảm tạ Tổng đại phu, bà lại không thể chối từ, Vương lão đầu cũng nói: "Đa tạ Tổng đại phu, nương đứa nhỏ, người để cho Tổng đại phu nhìn kỹ xem, chúng ta có bệnh thì phải trị cho tốt." Lần này ông cũng cho rằng Triệu thị bị tức giận mà sinh bệnh, căn bản là không có hoài nghi bà đang giả bệnh. Dù sao mấy ngày nay bị con dâu út làm cho quá mức bức bối, hơn nữa lại xem không vừa mắt bếp nhỏ nhà lão Tam.

Tổng Viễn Chí nghiêm cẩn xem mạch, gập gù một phen, nói: "Bệnh của vị đại nương này nói nghiêm trọng cũng không nghiêm trọng, nói nhẹ cũng không nhẹ."

Vương Đồng Tòa vội vàng hỏi: "Thầy thuốc, bệnh của nương ta trị được không? Chỉ cần có hy vọng, chúng ta đều phải trị."

"Ài, vị đại ca này, không cần quá lo lắng như vậy, kỳ thật bệnh của đại nương, vốn là không có nghiêm trọng như vậy, chỉ là mấy ngày gần đây có phải thường xuyên ăn chút thức ăn mặn hay không?"

"Đúng vậy, thầy thuốc, mấy ngày nay lão bà tử ăn thức ăn mặn." Vương lão đầu đáp.

"Thân thể của đại nương, trường kỳ không có ăn qua thức ăn mặn, lần này lại thường ăn liên tục, nên tràng vị liền không thích hợp, một khi tràng vị không thích hợp, vậy thì miệng liền không có vị, sau đó ảnh hưởng đến cái khác là tỳ thận. Cái gọi là rút dây động rừng, thời gian hội tụ, nên toàn thân đều đã bị ảnh hưởng, nếu nghiêm trọng hơn là sẽ tổn hại đến tuổi thọ!"

A, nghiêm trọng như vậy? Triệu thị cũng bị dọa, vội hỏi thầy thuốc nên làm cái gì bây giờ? Bà cũng không muốn chết sớm đâu, chẳng qua là bà muốn giáo huấn lão Tam một chút, để cho hắn đều tiêu hết tiền lên trên người bà. Nếu vì vậy mà chết sớm, vậy thì không đáng.

"Vậy cũng không có gì, phương pháp thích hợp cũng đơn giản, đều nói cũng từ miệng mà ra. Cho nên đại nương chỉ cần liên tục ba ngày chỉ nước uống không được ăn cái gì, ba ngày sau, Tổng mỗ cam đoan là thuốc đến bệnh trừ, độc tố trong thân thể đều bị nước bài xuất ra ngoài, tự nhiên thì cái gì cũng tốt." Tổng Viên Chí nghiêm trang nói, Vương Phúc Nhi thì cười thầm, vị đại thúc này còn ác hơn so với mình nữa, còn ba ngày, xem ra bà nội chịu tội rồi!

Mọi người vừa nghe biện pháp đơn giản như vậy, thật tốt à, Tổng đại phu xem bệnh xong thì cáo từ mà đi, người ta cái gì cũng không lấy, có thể thấy được là một mảnh thật tình. Vương lão đầu cũng lên tiếng, vì đề cho Triệu thị có thể khỏe lại, mọi người liền giám sát Triệu thị trong ba ngày này chỉ được uống nước, chỉ vì sợ Triệu thị không nhịn được mà ăn vụng này nọ.

Hắc hắc, cái này, bà nội, tốt nhất người cứ uống nước đi. Trong lòng Vương Phúc Nhi cười thầm.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Thu hoạch vụ mùa

Editor: ChieuNinh

Ba ngày chỉ uống nước không ăn cơm, Triệu thị đã suy yếu đến nói cũng không nói ra được, trong lòng bà thực hối hận, vì sao phải giả bộ bệnh chứ, thật đúng là làm ra bệnh rồi! Hiện tại bản thân bà bị đói bụng đúng ba ngày, còn có người trông coi, một khi nhịn không được muốn lên vào phòng bếp trộm chút đồ ăn, đã bị người ngăn cản, thời điểm đến ngày thứ ba, bà cũng đã đói không dậy nổi rồi.

Đến ngày thứ tư, Triệu thị nhìn cháo loãng, hung hăng uống hết bốn chén lớn, không quan tâm là cháo loãng, ít nhất vẫn tốt hơn so với nước lạnh, ít nhất bên trong còn có đồ.

Vương Hoa Nhi vụng trộm hỏi Vương Phúc Nhi: "Phúc nhi, muội nói thật ra đi, để cho bà nội uống nước ba ngày, có phải muội ra chủ ý hay không?"

Vương Phúc Nhi vô cùng thành thật nói: "Nhị tỷ, tỷ nói gì đó, rõ ràng là Tổng đại phu nói bà nội có bệnh, phải như vậy mà, muội cũng không có nói cái gì nha."

"Ha ha, tỷ cũng không hỏi nữa, dù sao hiện tại ở trong lòng tỷ rất thoải mái." Làm cho bà nội cam chịu, là chuyện thật tốt, về sau bà cũng sẽ không lại làm khổ cha nữa, bếp nhỏ trong nhà cũng được bảo vệ, ô ha ha, quả thực là rất tốt.

Thoáng một cái cũng sắp tới mùa gặt lúa, tiết Trung thu cũng gần đến. Vương gia có tổng cộng năm mẫu đất, một mẫu trong đó có ba phần làm vườn rau, bảy phần còn lại thì trồng chút khoai tây, khoai lang linh tinh. Vương gia thôn, chính xác mà nói là ở khu vực trung gian, cũng không thuộc phương nam, cũng không nghiêng về phía bắc, cũng không phải đồng bằng. Mà thật ra ruộng đất giống khu vực Khâu Lăng hơn, có núi, cũng có sông. Một năm có một quý trồng lúa nước, lại có một quý tiểu mạch (lúa mì), tiểu mạch được bắt đầu trồng sau khi thu hoạch lúa. Trải qua một mùa đông, sau đó mãi cho đến tháng tư tháng năm thì mới gặt, thời kì sinh trưởng rất dài, lúa nước so sánh với lúa mạch thì thời gian ngắn rất nhiều, khoảng ba bốn tháng thì thu hoạch rồi.

Vương gia có bốn mẫu lúa nước, thoạt nhìn không ít, nhưng mà chia đều xuống, một người cũng không được bao nhiêu, và lại còn phải nộp thuế, căn bản là còn lại không có bao nhiêu.

Mà Vương lão đầu và Triệu thị trực tiếp thực hiện phương pháp, là bán toàn bộ đi, đổi về càng nhiều lương thực phụ mà ăn, bằng không thật sự có thể đói chết người.

Từ khi hạt thóc bắt đầu ngã sang màu vàng, người Vương gia thôn bắt đầu mùa vụ thu gặt lúa. Lúc này mặt trời cũng độc, nhưng mà nông dân thì làm sao quản cái này, không nhanh chóng thu gặt lương thực về, ông trời nói hạ mưa to thì sẽ có mưa to xuống, đến lúc đó hạt thóc này mầm chín rữa ở dưới ruộng cũng không tốt.

Vương gia hề là người có thể lực đều xuống ruộng làm việc. Tuy rằng Thích thị đang có bầu, nhưng mà dân quê làm sao có quý trọng như vậy, chỉ cần người còn chưa có sinh, thì vẫn phải làm việc. Có rất nhiều người mang thai cũng đi cắt lúa!

Vương Phúc Nhi nhìn thấy mà run sợ trong lòng, nghe nói còn có người sinh hài tử ở đầu bờ ruộng, đây cũng không phải là truyền thuyết. Vương Phúc Nhi bỏ nước đun sôi để nguội vào trong rổ, chuẩn bị mang đi đưa cho mọi người đang cắt lúa. Giờ phút này Triệu thị cũng bắt đầu nấu cơm, bốn con dâu đều đã ra đồng, bà và Vương Hà Hoa ở nhà làm cơm cho cả đại gia đình. Lúc này, bà cũng không tiếc cho cả nhà ăn trứng gà, bằng không mọi người không có khí lực làm việc.

"Phúc nhi, khăn trương đưa đi qua cho ông nội người, còn lẽ mề cái gì!" Triệu thị rống lớn nói.

Vương Phúc Nhi mang theo cái rổ nặng trĩu, chân ngắn bước nhỏ đi xuống ruộng, rổ này có trọng lượng ít nhất cũng năm cân, thật không đủ sức mà.

Bởi vì là thời điểm ngày mùa, bên tú tài công cũng cho học trò tạm nghỉ học, bọn nhỏ đều là nông dân, trong nhà đều có công việc phải làm.

Nơi nơi đều là ruộng lúa vàng óng ánh, mọi người khom thắt lưng cắt từng mảnh lúa nước vàng óng xuống. Ruộng nhà Vương Phúc Nhi cách thôn có chút xa, học học học học, rốt cuộc nàng cũng nhìn thấy bóng người quen thuộc: "Ông nội, con đưa nước đến đây!" Vương Phúc Nhi hăng giọng hô.

Mấy tiểu tử Vương Đại Bảo và Vương Nhị Bảo lập tức buông lưỡi liềm chạy tới, rót một chén nước một hơi uống sạch: "Thật sự là thoải mái ha, Phúc nhi, sao không mang một ít thức ăn tới?" Vương Đại Bảo hỏi.

"Bà nội không để cho ta mang. Đại ca, chúng ta sắp làm xong rồi sao?" Vương Phúc Nhi hỏi.

"Còn sớm, Phúc nhi, lần sau lúc tới thì đưa chút đồ ăn lại đây, đã đói bụng rồi." Vương Đại Bảo nói.

Vương Nhị Bảo trừng mắt xem thường: "Ca, ca nói đưa đồ ăn thì sẽ đưa ăn hả, bà nội không lên tiếng, Phúc nhi cũng không biết, có đúng hay không, Phúc nhi?"

"Nhị ca nói đúng lắm, nếu không một lát nữa muối đi hái quả mâm xôi đưa lại đây?" Vương Phúc Nhi nói.

"Không được, thứ kia đều có rắn bò qua, ăn vào sẽ bị ngộ độc." Tam Bảo cùng đi qua nói.

"Người nào nói? Rắn chỉ có miệng là có độc, trên người cũng không có độc." Vương Nhị Bảo phản bác.

"Nhị ca, Tam ca, đừng âm ỷ, muối đi hái rồi dùng nước lạnh rửa thật sạch, không phải được rồi sao? Người ta cũng có nhiều người như vậy ăn rồi cũng không có chuyện gì." Vương Phúc Nhi chống nạnh nói, thật là, chút chuyện vậy mà còn muốn âm ỷ.

Xa xa Vương lão đầu đi lại đây, ba cái bảo lập tức chạy xuống ruộng, Vương lão đầu uống vào một chén nước lạnh, hút thuốc lá rồi một lát rồi nói với Vương Phúc Nhi: "Phúc nhi đi về trước đi, mấy thứ này lúc buổi tối chúng ta sẽ mang về. Kêu bà nội con thêm chút dầu mỡ vào trong thức ăn, mọi người không ăn được thức ăn có dầu, cả người cũng không có nhiệt tình."

Lại hô xuống ruộng: "Nhà lão Tam, người cũng đi theo trở về đi!" Dù sao con dâu cũng lớn bụng, nếu để cho nàng làm cùng mọi người một hơi đến trời tối, nếu thật sự xảy ra chuyện, hối hận cũng không kịp.

Vương Cúc Nhi và Vương Hoa Nhi vội để cho Thích thị trở về, các nàng cũng rất lo lắng.

Cuối cùng Thích thị đi theo Vương Phúc Nhi cùng nhau đi về, trong lòng Đinh thị và Mã thị lại không thăng bằng, mà thật ra Sở thị lại không nói gì thêm, nghe ai người chị dâu nói nhỏ, lại hỏi: "Trước kia thời điểm đại tẩu và nhị tẩu mang thai cũng ra đồng sao?"

Đinh thị không nói nữa rồi, bởi vì lúc nàng mang thai lần đầu tiên, là tôn tử bảo bối thứ nhất của Vương gia, cũng được cung phụng giống như trở thành bảo bối, làm sao còn để cho nàng làm việc? Hai cái thai còn lại là mùa đông, không phải ngày mùa, tự nhiên không có chuyện mang thai còn phải xuống ruộng cắt lúa.

Ngược lại lúc Mã thị mang thai Vương Chi Nhi là mùa hạ, nhưng mà không làm được bao lâu thì nàng ta liền la hét đau bụng, sau đó vốn cũng không có xuống làm việc lần nữa. Nhưng Thích thị thì trái ngược, thật đúng là thành thật làm việc, chính bọn họ cũng hay bắt nạt Thích thị là một người thành thật như vậy, hiện tại bị Tử đệ muối hỏi, về mặt đều có chút xấu hổ. Tử đệ muối cũng không phải là người yếu đuối, và lại trong tay còn có tiền, các nàng cũng không dám nói cái gì ngay trước mặt nàng ta.

Vương Phúc Nhi hái được một ít quả mâm xôi ở bên đường, đều là nằm sát trên mặt đất, từng trái từng trái đỏ au, nhất là bên cạnh con rạch có nước thì có rất nhiều, chỉ chốc lát sau liền được một vốc thật lớn.

"Nương, ngày mai người đừng đi nữa, đệ đệ cũng sẽ mệt đó." Để cho phụ nữ có thai làm việc, thật sự là rất không nên.

"Cũng không có mệt lắm, nông dân chúng ta nào có quý giá như vậy? Thân thể nương rất khỏe, công việc trong ruộng thì khẩn trương, thiếu một người sẽ bị kéo thời gian, vạn nhất trời mưa làm lúa bị ngâm nước, vậy một năm tới chúng ta đều xong rồi." Thích thị không đồng ý.

"Vậy nương có thể ở nhà nấu cơm, để cho bà nội đi làm việc." Vương Phúc Nhi cảm thấy nên là như vậy, bà nội nhà mình cũng mới hơn năm mươi tuổi, trung khí mười phần, mắng chửi người cũng đặc biệt hăng hái, so với một phụ nữ có thai thì cũng khỏe hơn nhiều đi.

Thích thị nói: "Hài tử ngọc, bà nội con là trưởng bối, trở về cũng đừng nói lung tung." Con của mình đau lòng mình, Thích thị không muốn bởi vì nguyên nhân là mình mà con bị trưởng bối mắng.

"Không nói thì không nói thôi." Vương Phúc Nhi nhỏ giọng nói thầm.

Sau khi trở về Triệu thị thấy Thích thị trở lại, lại nói một trận, cuối cùng phải nói ra là Vương lão đầu kêu trở về, mà bà vẫn chửi nửa ngày mới ngậm miệng. Vương Hà Hoa vùng trộm nói với Thích thị: "Tam tẩu, nương chính là như thế này, tẩu đừng để ở trong lòng, ngày mai ta xuống ruộng, tẩu ở nhà giúp đỡ nấu cơm là được."

"Vậy sao được, cũng đừng để phơi nắng đen! Chúng ta nhân khẩu nhiều, làm hai ngày thì việc xong rồi, bản thân ta sẽ tự chú ý." Thích thị biết ý tứ của

Triệu thị, Hà Hoa đã sắp đến tuổi làm mai, muốn ở nhà bồi dưỡng, miễn cho phơi nắng đen, đến lúc đó khó mà nói chuyện làm mai.

Cuối cùng hai người chị dâu em chồng nói cả buổi, Hà Hoa cũng không lay chuyển được Thích thị.

Vội vàng hai ba ngày, rút cuộc hạt thóc đã thu hoạch xong, trên sân phơi thóc mọi người đều tranh nhau chiếm chỗ. Vương gia trừ bỏ đập lúa ở trong nhà mình, còn muốn phân ra một phần tới sân phơi, chỉ là mấy ngày cũng không có chiếm được vị trí, trong lòng không khỏi sốt ruột. Cuối cùng vẫn là Trương thẩm tặng chỗ cho Vương gia mới xem như là giải quyết vấn đề. Lúc này làm cho lúa từ cọng rom rút xuống, cũng hoàn toàn là công việc tốn sức, gia đình có gia súc, thì gia súc lôi kéo cái trục (cán) được đặt trên hai phiến đá lán, nghiền qua vài lần, vậy thì tự nhiên lúa sẽ rút xuống từ rom rạ. Gia đình không có gia súc, có khi là trực tiếp dùng chày gỗ đánh xuống, mà cũng có dùng sức người thay thế gia súc, lôi kéo trục đá, cực kỳ vất vả.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Thích thị thay đổi

Editor: ChieuNinh

Bận việc mấy ngày, rút cuộc hạt lúa vàng óng ánh cũng hiện ra ở trước mặt mọi người, Vương gia có bốn mẫu, sản lượng mỗi mẫu đại khái khoảng ba thạch, cũng chính là ba trăm cân (Lời tì: cổ đại một thạch thật đúng là không xác định, có khi là một thạch = 100 cân, có khi là một thạch = 120 cân, còn có khi là một thạch = 94. 4 kg, rất rối loạn, ở đây dùng 100 cân đi, để tính một chút), thật sự là ít. Nếu như là lúa nước lai giống ở hiện tại, thế nào sản lượng một mẫu cũng phải một ngàn cân đi, không có cách nào khác so sánh được, không có cách nào khác so sánh được.

Cho nên bốn mẫu này cũng chỉ mới thu hoạch được một ngàn cân, đây cũng là được mùa thu hoạch, Vương Phúc Nhi không biết nếu mất mùa thì sẽ là tình cảnh gì, khó trách mọi người cũng không được ăn no bụng.

Cứ như vậy, còn phải nộp thuế nữa, lúc này, Huyện lệnh cũng đã phái quan sai xuống nông thôn thu lúa, lý chính cũng sẽ phối hợp những việc này với quan sai.

May mắn là hiện tại ấn theo số lượng ruộng đất mà thu thuế, nếu ấn theo đầu người để thu thuế, khẳng định Vương gia cũng không còn một hạt thóc nào. Đợi cho đến khi quan sai xuống tới Vương gia thôn, hạt thóc trong nhà Vương Phúc Nhi chỉ còn thừa lại có một nửa. Bởi vì đăng ký trong danh sách có năm mẫu, một mẫu kia người ta cũng mặc kệ người trồng cái gì.

Vương Phúc Nhi nghĩ, cơm trắng thơm ngào ngạt là không có khả năng được ăn, mà giờ phút này, đại cô của Vương Phúc Nhi là Vương Mai Hoa lại về đây. Trong lòng Đinh thị và Mã thị đều không thoải mái, bởi vì cô em chồng về đây, đơn giản chính là kêu nam nhân nhà mình đi làm việc cho nhà bọn hắn. Vương Mai Hoa gả đến nhà Trần Ao, con rể tên là Trần Phú, làm việc chậm chạp, trong nhà cũng có ba mẫu ruộng. Hàng năm công việc bên này đều làm xong rồi, bên kia còn chưa có thu gặt được một nửa, mà ca ca đệ đệ Vương Mai Hoa có về nhiều, vì thế cứ tới đây gọi người.

Trong lòng Đinh thị và Mã thị nghĩ đến: thời điểm chúng ta làm việc mệt chết mệt sống, sao cả nhà của người lại không đến? Hiện tại thì khen ngược rồi, trực tiếp tới cửa đòi người, chuyện tiện nghi trên đời này đều cho người chiếm.

Chỉ là Vương Mai Hoa này trực tiếp nói cùng Triệu thị, Triệu thị đau lòng khuê nữ, vung bàn tay lên, được thôi, mấy huynh đệ đều phải đi hỗ trợ, ngay cả Đại Bảo và Nhị Bảo cũng phải đi.

Đinh thị và Mã thị, Sở thị cũng không cần phải nói, nếu không phải Thích thị đang mang thai, phỏng chừng cũng sẽ kêu Thích thị đi.

Triệu thị ở nhà chỉ huy đã quen, trừ bỏ Vương lão đầu thì không còn sợ ai, mấy con trai con dâu ai không nghe lời, vậy thì phải chịu được sự mắng chửi của bà, sau đó ăn cơm cũng ăn không ngon.

"Nương, nhà mẹ đẻ của ta bên kia còn muốn ta đi qua." Đinh thị nói với Triệu thị.

"Người nhà mẹ đẻ cần người, Hoa Mai bên kia thì không cần người? Chẳng lẽ Hoa Mai không phải là em gái chồng của người? Đừng nói những thứ vô dụng này cho với ta, ngày mai phải đi cho ta, không đi người cũng đừng vào cửa nữa!" Triệu thị không chút khách khí nói.

Mã thị giả bộ đau bụng, Triệu thị nói: "Bụng đau cũng không phải tay đau, người cũng không phải sắp sinh con, đừng làm mấy thứ này cho ta, nếu người không đi, vậy rút về nhà mẹ đẻ của người cho ta!"

Đinh thị và Mã thị biết trốn không được, chỉ có thể tâm không cam lòng không nguyện phải đi hỗ trợ, làm việc tốn hết thời gian một ngày nhưng mà mọi người đều có oán khí. Đinh thị nói với Vương Kim Tỏa: "Muội tử của người cũng quá keo kiệt, chúng ta bao nhiêu người đi qua thế này, giữa trưa chỉ làm được món ăn như vậy, vẫn là canh suông nhạt nhẽo, so với nương ta còn kém cõi hơn! Ta nói với người, nếu nương còn như vậy, ta cũng mặc kệ, mấy đứa nhỏ của ta làm việc cho cô tại nó, ngay cả miếng thịt cũng không có thấy."

Vương Kim Tỏa cũng có lòng bất mãn đối với muội tử keo kiệt của mình, nói với Đinh thị: "Được rồi được rồi, ta sẽ nói lại với Hoa Mai, cũng quá kỳ cục rồi."

Đinh thị nói: "Thời điểm đánh hạt thóc, người cũng đừng đi, Chu viên ngoại kia không phải muốn mời người làm việc đồng áng sao? Người cũng thừa cơ hội lần này đi làm vài ngày, Đại Bảo của chúng ta cũng lớn, dù sao cũng phải để dành tiền cho nó cưới vợ. Sáng mai người cứ đi trước đi, cho dù nương hỏi đến, cũng không có gì."

Mã thị bên này lại không cần phải nói, ngày hôm sau cả nhà đều đi ra ngoài về nhà mẹ đẻ còn sớm hơn, Triệu thị thấy tình huống này, tức giận đến vỡ òa, một đứa hai đứa đều trộm gian dùng mảnh lời, nhà Hoa Mai còn có việc phải làm. Lúc này, cả nhà Vương Đồng Tòa cũng muốn ra cửa, vừa vặn bà đang có lửa mà không có chỗ phát, trực tiếp liền vọt tới trên người Vương Đồng Tòa: "Sao hả? Người cũng không đi làm việc cho Mai Tử, cũng muốn chuồn hả?"

Vương Đồng Tòa kinh ngạc hỏi: "Nương, không phải con đã nói rồi sao? Ngày hôm qua trích ra một ngày làm cho Hoa Mai, hôm nay con muốn đi nhà nhạc phụ, nhà bọn họ cũng có việc phải làm."

Triệu thị nghĩ tới, thời điểm Hoa Mai trở về đây chuyển lời, lão Tam có nói nhạc phụ của hắn bên kia đã báo cho biết trước, muốn đi hỗ trợ làm việc. Nhưng mà bà nói hắn một trận, vì thế hôm qua lão Tam phải đi nhà Hoa Mai.

Mặc dù là như vậy, nhưng mà Triệu thị vẫn mắng: "Ta đây là cưới con dâu, hay là đưa con trai đi ở rể hả, sao phải vội vàng đi đâu? Lão Tam, chẳng lẽ Hoa Mai không phải là muội muội ruột của người sao?"

Vương Đồng Tòa bị nói á khẩu không trả lời được, Vương Hoa Nhi mở miệng nói: "Bà nội, sao người chỉ nói cha con vậy? Cả nhà Nhị bá đều đi rồi, người cũng không có nói gì, cha con đã thông báo trước với người rồi, người chính là kiếm quả hồng mềm mà bóp."

"Hoa nhi, nói lung tung gì đó!" Thích thị vội vàng giáo huấn.

"Ôi, người xem, người xem, lão Tam, người dạy con ngoan ha, trước mặt của ta cũng có thể trách móc, ta sinh người có ích lợi gì hả, còn không bằng ta chết đi cho rồi."

Vương Đồng Tòa vừa vội vừa tức, miệng hắn lại vụng về, không biết nói gì mới tốt. Đánh khuê nữ của mình thì hắn cũng không xuống tay được. Còn Vương Phúc Nhi vội trộm chạy đi tìm Vương lão đầu. Sáng tinh mơ Vương lão đầu ngủ không được ngon, nghe cháu gái nhỏ nói, là lão bà tử lại đang bảo nói, liền vội vàng chạy tới: "Lão bà tử chết tiệt, người để cho người ta sống không yên ổn người mới yên hả? Ngày hôm qua lão Tam cũng đã nói, người làm gì không cho người đi? Lại dong dài, về sau cũng không đi làm việc cho nhà Hoa Mai nữa! Con của người là người, cha mẹ người ta sẽ không phải là người sao? Khuê nữ của người còn biết chạy đến nhà mẹ đẻ tìm người hỗ trợ, vì sao sui gia không thể tìm chính con rể của mình hỗ trợ? Trở về cho ta, điểm tâm cũng không lo làm!"

Vẫn là uy lực của ông nội lớn nhất, cả nhà Vương Phúc Nhi mới có thể thoát thân. Sắc mặt Thích thị thật không dễ nhìn, thật đúng là chỉ biết lấy bóp quả hồng mềm, trước kia có phải đều làm sai hay không hả. Hiểu kính cha mẹ vốn là ý tốt, nhưng nếu vậy mà trở thành thủ đoạn của mẹ chồng tùy ý gây khó dễ cho nhà mình, cảm thấy cả nhà của mình là tùy tiện bắt nạt, vậy thì còn như vậy để làm gì chứ.

Trong lòng Vương Đồng Tòa cũng không thoải mái, nói với Vương Hoa Nhi: "Hoa nhi, về sau không cần nói chuyện như vậy, bằng không chịu thiệt lại là con."

Vương Hoa Nhi còn tưởng rằng cha muốn mắng mình, nhưng mà cha lại sợ bản thân mình chịu thiệt, vì thế nói: "Cha, con đã biết, chỉ là con không nhịn được." Nàng tính tình thẳng thắn, nói chuyện thì cứ như vậy, vì thế cũng ăn rất nhiều thiệt thòi, nhưng mà vừa rồi bà nội thật sự là rất kỳ cục.

Thích thị đột nhiên nói: "Hoa nhi chúng ta nói đúng, nương là kiếm quả hồng mềm mà bóp."

Ách, Vương Đồng Tòa ngây ngẩn cả người, không phải nương tử vẫn luôn là dịu ngoan hiền thuận sao? Làm sao có thể nói ra lời nói như vậy?

Trong lòng Vương Phúc Nhi vui vẻ, nương nên cứng rắn hơn, đều nói làm người phải hiếu thuận, nhưng mà làm trưởng bối cũng không thể dùng hiếu thuận bắt nạt người khác. Căn bản bà nội chính là mắng chửi rồi tới mắng chửi, đem tất cả con tức đều trút lên người của cha và nương, đơn giản cũng bởi vì cha và nương hiếu thuận.

Sau đó suốt cả quãng đường đi Thích thị cũng không nói gì, Vương Đồng Tòa vài lần muốn nói chuyện với nàng, cũng không nói được. Đến Thanh Sơn thôn, Vương Đồng Tòa bởi vì phải đi làm việc giúp nhạc phụ, cũng không nói thêm gì với Thích thị. Mà bà ngoại Vương Cúc Nhi Hồ thị thấy thần sắc khuê nữ không giống mọi ngày, vào lúc không ai lại hỏi: "Gia Huệ à, có phải con cãi nhau với Đồng Tòa hay không hả?"

Thích thị ở trước mặt nương mình còn có lời gì mà không thể nói: "Nương, có phải chúng con hiếu thuận cha mẹ chồng là sai lầm rồi hay không? Nương, từ nhỏ người và cha dạy con phải làm điều tốt giúp mọi người, cho nên con gả đến Vương gia, không dám nói chịu một nhọc, nhưng mà đối với mẹ chồng tuyệt đối chưa từng có một câu chống đối. Nhưng mà hôm nay con chân chính phát hiện bản thân mình sai lầm rồi." Lại nói chuyện phát sinh buổi sáng cho Hồ thị: "Nương, ý tứ của mẹ chồng muốn cha bọn nhỏ đánh tội nó. Tuy rằng Hoa nhi là con gái, nhưng mà con và cha nàng ngay cả một cái ngón tay cũng chưa từng động qua. Ngay cả bà nội nàng phát câu lên, đánh Hoa nhi vài cái, trong lòng con cũng rất đau, nhưng mà trong lòng con chưa từng có không thoải mái giống như buổi sáng nay như vậy. Bởi vì mẹ chồng không phải là người con chú ý nhất, bà không thích khuê nữ của con, con cũng biết được, nhưng mà nếu bà xúi giục Đồng Tòa cũng đánh chính khuê nữ của mình như vậy, con thật sự sống không nổi nữa."

Hồ thị vội vàng khuyên nhủ: "Ngốc khuê nữ, Đồng Tòa là dạng người gì, con còn không biết sao? Hắn nhất định sẽ không đánh mấy đứa nhỏ, không phải buổi sáng hắn không hề động thủ sao? Về sau cũng không nên nói cái gì sống không nổi nữa. Nếu con thật sự có này ý tưởng, còn không bằng trực tiếp ở riêng, bà mẹ chồng kia cũng quá kỳ cục."

Chương 27: Đại bá mẫu tham ăn

Editor: ChieuNinh

Thật đúng là bất nạt nhà mình không có người mà, sao hử, để cho con rẻ đến nhà mình hỗ trợ cũng không được sao? Quả thật Hoa nhi nói đúng mà, chuyên chọn quả hồng mềm mà bóp!

"Gia Huệ, về sau con cũng đừng luôn thuận theo nàng ta, con còn có mấy đứa nhỏ, không tính toán cho bản thân mình, cũng phải suy nghĩ cho tụi nó. Trước kia cũng vì nhà chúng ta rất nghèo làm liên lụy con, hiện tại gia cảnh nhà mình cũng nhìn dần tốt lên, Gia An cũng lớn, có thể kiếm tiền rồi. Con đó, phải kiên cường một chút, chúng ta làm chỗ dựa cho con. Nếu không thì, còn có muối từ của con đâu, mẹ chồng con là người như vậy, nhất định sẽ rất sợ mấy người ở trên. Về sau, cũng đừng để mẹ chồng kêu làm cái gì thì con liền làm. Cứ trực tiếp bỏ qua là được."

Đạo này, người thiện lương còn sống không nổi nữa! Thế nào cũng phải ép buộc người ta bắt đầu biến thành trộm gian dùng mảnh lối. Triệu thị này chính là đầu có vấn đề, bất nạt kẻ yếu.

Vương Đồng Tòa vẫn tìm không được cơ hội nói chuyện với nương tử nhà mình, nhưng mà hần làm việc quá thật là một tay giỏi giang, có sự giúp đỡ của hần, lương thực nhà Thích Lão Hán rất nhanh đã thu về, Vương Đồng Tòa hỏi: "Cha, lương thực này các người để lại hay là bán đi."

Thích Lão Hán cười nói: "Để lại, hiện tại có Gia An lên núi săn thú, trong tay cũng có chút tiền dư, lương thực để lại cho nhà mình ăn. Chờ chúng ta gặt gạo xong, đưa qua cho các con một gói to."

"Cha, của nhà mình cũng không nhiều, cũng đừng đưa qua." Vương Đồng Tòa vội vàng nói.

"Nói cái gì vậy, ta là đưa qua cho cháu gái ngoại của ta, xem một đám tụi nó đều thật sự rất gầy, ăn chút cơm gạo (trắng) cũng có thể bồi bổ. Đồng Tòa à, con là cha tụi nhỏ, cũng không thể để cho các nàng bị người bất nạt được."

Vương Đồng Tòa mặt đỏ tai hồng: "Cha, con..."

Thích Lão Hán khoát tay: "Con là đứa nhỏ thành thật, cái này thì ngay từ đầu cha đã biết, nếu không phải như vậy, cha cũng sẽ không vì vậy mà hứa gả Gia Huệ cho con. Nhưng mà thế nào chứ, làm người cũng không thể quá thành thật được, con muốn hiểu thuận cha mẹ mình, còn nhiều phương pháp mà, không phải một mực nghe lời chính là thật sự hiểu thuận. Chẳng lẽ nói nương con kêu con đi giết người phóng hỏa, con cũng nghe theo sao?"

Một ngày này, Vương Đồng Tòa và Thích thị đều nhận được loại giáo dục hoàn toàn khác, cái này đúng là ảnh hưởng to lớn về sau.

Mấy người bọn họ không có ở lại qua đêm bên này, Hồ thị ướp kỹ một con chim trĩ cho nữ nhi và con rẻ: "Các con cũng có bếp riêng, thuận tiện bồi bổ cho mấy đứa nhỏ."

Ba tỷ muội nghĩ tới thịt chim trĩ đều có chút chảy nước miếng, ở trên đường trở về Vương Phúc Nhi còn hái mấy cây hành dại, chuẩn bị thật tốt cho cái thiện cuộc sống.

Lần này trở về, tay Thích thị cầm thịt chim trĩ, trực tiếp bỏ vào phòng của mình, thấy Triệu thị cũng không có nói cho Triệu thị, trong lòng Vương Phúc Nhi nói: "Nương, giỏi lắm! Nên làm như vậy từ sớm!"

"Người nhìn xem tam tẩu người, có đồ này nợ cũng không giao cho ta, càng ngày càng kỳ cục!" Triệu thị nói với Vương Hà Hoa.

Vương Hà Hoa cũng đã thành thói quen: "Nương, người có gì mà khó chịu? Mấy thứ kia là nhà mẹ đẻ tam tẩu cấp cho nàng, vốn là nàng có thể tự mình cất giữ. Hiện tại đại tẩu và nhị tẩu các nàng không phải cũng như vậy sao, còn có Tứ tẩu, hiện tại mỗi ngày bếp riêng đều nấu nướng. Nương à, người cũng chỉ bất nạt tam tẩu thành thật, nhưng mà cho dù là người thành thật, cũng sẽ cáu kỉnh. Nương, con cũng không muốn nói người, về sau ấy, người cũng ít đi quản những chuyện như vậy đi, Tam ca và tam tẩu người ta có đồ gì cũng sẽ đưa tới cho người và cha."

Vương Hà Hoa nói một hồi, trong lòng Triệu thị càng không thoải mái, nhưng mà lại không có cách nào. Hôm nay buổi sáng mới cãi nhau xong, giờ lại gây gỗ, lão nhân thật sự có khả năng sẽ hưu mình. (hưu: bỏ vợ, li dị)

Vương Cúc Nhi chặt một nửa con chim trĩ, sau đó cắt thành miếng, Vương Phúc Nhi ở bên cạnh nhìn thấy mắt cũng không chớp một cái: "Phúc nhi, đi chỗ khác chơi đi, lập tức xong ngay."

"Đại tỷ, tỷ dạy muội nấu cơm đi, muội muốn học." Nếu như học nấu cơm xong, về sau là có thể làm ra rất nhiều món gì đó ăn ngon rồi, bằng không đột nhiên mình biết nấu ăn, không bị người khác cho rằng là yêu quái mới là lạ.

Vương Cúc Nhi cười nói: "Ha ha, Phúc nhi nhỏ như vậy đã muốn nấu cơm rồi, vậy cũng tốt, đại tỷ dạy muội." Vương Cúc Nhi cũng hiểu được nữ oa nhi

học biết nấu ăn sớm một chút cũng tốt.

"Tỷ, bỏ cái này vào đi, lát nữa khẳng định sẽ rất thơm." Vương Phúc Nhi chỉ vào hành đại nói.

Đáng tiếc không có dầu ăn, bằng không dùng dầu áp chảo phi lên, khẳng định sẽ càng thơm. Hiện tại bọn họ cũng chỉ là nấu luộc đồ ăn, bởi vì tiết kiệm dầu. Vương Phúc Nhi cảm thấy vẫn muốn kiếm tiền, kiếm tiền là đại sự đứng đầu đó.

Nấu như thịt chim trĩ (gà rừng), rắc hành thái xanh mướt lên trên, toàn bộ trong viện đều có mùi thơm. Vương Cúc Nhi và Vương Phúc Nhi bụng một chén lớn đưa đi cho ông nội và bà nội, Tứ Bảo giương mắt trông mong nhìn theo. Vương Cúc Nhi dặt tay hắt, đưa đến trong phòng tam phòng, dùng muỗng múc cho hắt một chén, Vương Hoa Nhi nói: "Chúng ta ăn nhanh đi, bằng không thì không có phần của mình!"

Tiểu hài tử tham ăn, cũng không có cách nào, nói chung cũng không thể cho đi nữa. Kỳ thật cách làm của Vương Cúc Nhi là đúng, ít nhất dẫn Tứ Bảo lại đây, những người khác trong nhà Đại bá cũng ngượng ngùng mà đi qua. Nhưng mà Vương Phúc Nhi xem nhẹ da mặt dày của Đại bá mẫu. Lúc cả nhà đang ăn, thì Đại bá mẫu cũng lộ mặt đi vào: "Đây là ăn gì đó, thơm như vậy, ha ha, Cúc nhi, múc cho Đại bá mẫu một chén."

Mông cũng đã đặt xuống, Vương Cúc Nhi cũng không biết nói cái gì cho phải, Vương Hoa Nhi muốn nói cái gì, Vương Phúc Nhi vội hỏi: "Đại bá mẫu, người xem trong nồi chúng ta cũng không còn, vừa rồi Tứ Bảo ca ca ăn hai bát to ấy."

"Vây còn thừa nước canh thì cho ta uống!" Đinh thị không chút khách khí, da mặt thực dày ha. Đinh thị bụng nổi lên rồi uống luôn, uống xong rồi còn bẹp miệng: "Làm không tệ, về sau có thì giữ cho ta một chén, Tứ Bảo, chúng ta cần phải trở về!"

"Tỷ, tỷ xem tỷ, nhất định phải đưa Tứ Bảo đến đây, hiện tại hay rồi, Đại bá mẫu cũng trực tiếp tới cửa luôn! Ta muốn nói, chúng ta cứ nói không cho nàng ta không phải được rồi sao!"

Người tới hèn hạ vô địch, Vương Phúc Nhi cảm thấy khác sâu lĩng ngổ chân lý này về Đại bá mẫu. "Lần sau ăn cái gì thì cài then cửa lại, nếu Đại bá mẫu gõ cửa, chúng ta đem đồ giấu đi." Vương Phúc Nhi đề nghị nói.

Không thể cự tuyệt, nói thẳng đã không còn thì tốt rồi. Cũng tại ở quá gần nhau, phòng bị cái gì, đều là mây bay a.

Tiết Trung thu mười lăm tháng tám sắp đến, đối với người nghèo mà nói, đây cũng chính là ngày cả nhà đoàn viên, thời tiết trở nên nóng bức. Trong thôn Chu đồ tể giết một con heo, vừa vận bởi vì ngày lễ, mọi người hoặc nhiều hoặc ít cũng sẽ mua một ít.

Hiếm khi Triệu thị cho Vương Hà Hoa hai mươi văn tiền, kêu nàng đi mua hai cân thịt heo.

Vương Hà Hoa thấy Vương Phúc Nhi thì cảm thấy rất vui, liền nắm tay nàng đi đến nhà Chu đồ tể, có thật nhiều người đang vây quanh mua thịt. Vương Hà Hoa và Vương Phúc Nhi chào hỏi cùng các thúc thúc (chú bác) thăm thăm (thím) nãi nãi (bà) gia gia (ông), Vương Phúc Nhi cũng thấy được vị nhị bà nội Lưu thị kia, chẳng qua về mặt có vẻ... Cuối cùng Vương Phúc Nhi nghe được người khác nói, vị cô cô Hoa Đào bị sảy thai, hiện tại chết đi sống lại nằm ở trên giường. Vốn đang nghĩ sinh ra được thiếu gia, có thể được nâng làm di nương, kết quả lại thành như bây giờ, khó trách sắc mặt nhị bà nội không tốt như vậy, cô cô Hoa Đào đứng là túi tiền to của bà đó.

Đáng tiếc trên đời này chuyện tốt làm sao có nhiều như vậy, bên trong cái gia đình giàu có như Trần phủ kia, có biết bao nhiêu chuyện bẩn thỉu, một đứa nhỏ chưa được sinh ra đã mất đi, hết sức bình thường.

"Chu Thắm, ta mua hai cân thịt ba chỉ." Vương Hà Hoa nói với nương tử Chu đồ tể đang ở một bên bán thịt.

Nương tử Chu đồ tể nhìn thấy Vương Hà Hoa trước mặt thì mắt sáng ngời: "Hà Hoa, đến mua thịt heo à. Đến, cho người." Nương tử Chu đồ tể vừa cắt thịt cho Vương Hà Hoa, vừa hỏi Hà Hoa: "Hà Hoa, cũng đã lớn thành đại cô nương rồi, càng ngày càng xinh đẹp."

Vương Hà Hoa có chút tức giận, nhiều người đều đang ở đây như vậy, nàng ta nói cái này trước mặt mình làm cái gì? "Chu nãi nãi mới dễ nhìn." Vương Phúc Nhi nói.

"A, tiểu nha đầu còn biết được có dễ nhìn hay không à." Nương tử Chu đồ tể cười như nở hoa, nữ nhân thôi, đều hy vọng bản thân mình xinh đẹp.

"Tiểu hài tử mới không nói láo, người chính là mặt đẹp nha." Vương Phúc Nhi thực còn nghiêm túc nói, dù sao nói lời hay lại không mất tiền, còn có thể giải vây cho tiểu cô.

"Ha ha, người kêu Phúc nhi có đúng hay không? Đến, cầm mấy cục xương trở về đi, ta chính là thích tiểu nha đầu như người vậy." Bởi vì phía sau còn có người khác mua thịt, cho nên Vương Hà Hoa thuận lợi cầm lấy hai cân thịt mua xong đi ra: "Đưa bé lanh lợi, trở về nấu canh xương cho cháu uống."

Triệu thị thấy Vương Hà Hoa mua thêm một khúc xương trở về thì nắc: "Người mua thứ này làm gì, một chút thịt cũng không có, xài tiền bậy bạ."

Vương Hà Hoa vội nói: "Nương, khúc xương này là Chu thắm cho không lấy tiền, không phải con mua."

"Nàng ta là người keo kiệt, sẽ tốt như vậy sao? Người đừng gạt ta đi. Không phải thịt heo hạ giá rồi hả?"

"Nương, con lừa người làm gì, nếu nương không tin, đến hỏi hỏi giá bán thịt heo nhà khác đi. Chu Thắm nói thích Phúc nhi, dù sao xương cốt này cũng không có ai cần, thì cho chúng ta thôi."

"Được, được, không phải là một khúc xương cốt sao, đi kêu nhị tẩu người đi, hôm nay nàng nấu com!" Triệu thị phân phó nói.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Hà Hoa quyết định

Editor: ChieuNinh

Bởi vì có thịt heo, bữa cơm Trung thu này khó có được để cho mọi người ăn thật vui vẻ, nông thôn cũng không có thói quen ngắm trăng gì, vẫn cứ vừa đến giờ thì đi ngủ. Tuy rằng Tú Thủy trấn có sân khấu kịch Trung thu, nhưng mà cách xa Vương gia thôn, mọi người cũng không có đi.

Qua lễ Trung thu, thì nương tử Chu đồ tể lại đến đây một chuyến tìm Triệu thị, không biết đã nói gì đó, trên mặt Vương Hà Hoa không còn vẻ tươi cười.

"Người nói người một chút, có cái gì mà không muốn? Cháu trai nhà Chu Thẩm người ta cũng là người tài giỏi, trong nhà cũng có đất, còn có một tay nghề, vì sao người cũng không đồng ý? Nhìn xem năm nay người đã mười sáu tuổi, nếu còn không quyết định, người muốn làm gái lơ thì hả." Triệu thị nói.

"Nương, con lại không biết hần."

"Vậy còn không phải có xem mặt sao? Đến lúc đó tự nhiên nương sẽ nhìn rành mạch rõ ràng, nếu không tốt, nương cũng sẽ không đồng ý đâu, người là khuê nữ của ta, ta còn có thể để người thiệt thòi hay sao? Cứ quyết định như vậy đi."

Triệu thị đã quyết định rồi, mọi người cũng biết được Triệu thị muốn đi xem mặt dựng cho tiểu cô. Thích thị có chút giật mình, lại lập tức không lời nào để nói. Ở bên kia, nương đã ở nhờ người làm mối cho Gia An, bên này Hà Hoa lại vừa ý đệ đệ của mình, nàng cũng bắt lưc.

"Phúc nhị, cháu muốn đi nhà bà ngoại cháu không?" Vương Hà Hoa nói với Vương Phúc Nhi.

Tiểu cô làm sao vậy? Sao lại hỏi mình lời này? Vương Phúc Nhi nói: "Muốn ạ."

"Vậy cô mang cháu đi qua, nhưng mà cháu không nói với người khác, chỉ có hai người chúng ta biết thôi được không?" Vương Hà Hoa nói. Có lẽ cảm thấy Vương Phúc Nhi nhỏ nhất, cái gì cũng không hiểu, nhưng mà nàng không phải.

"Cô đi tìm bà ngoại cháu có việc sao?" Rốt cuộc Tiểu cô là có chuyện gì vậy.

"Ừ, cô nghĩ tìm bà ngoại cháu mượn chút đồ, cháu đi theo cùng cô có được không?" Vương Hà Hoa nói.

"Vậy được rồi, nhưng mà chúng ta phải đi nhanh về nhanh đó."

Ngay sau đó Vương Hà Hoa liền đi với Vương Phúc Nhi tới Thanh Sơn thôn. Đến cửa thôn, Vương Hà Hoa lại không dám đi vào, nói với Vương Phúc Nhi: "Phúc nhị, giúp cô một việc, kêu cậu cháu đi ra một chuyến, trở về cô sẽ mua kẹo cho cháu ăn."

Thì ra là như vậy ha, rốt cuộc Vương Phúc Nhi cũng đã minh bạch rõ ràng tiểu cô mình có chuyện làm sao rồi. Nếu Vương Phúc Nhi thật sự chỉ là đứa nhỏ mới năm tuổi, khẳng định là cái gì cũng không hiểu, nhưng mà nàng không phải. Té ra là tiểu cô coi trọng cậu nhà mình. Nếu không phải tình huống hiện tại làm cho sốt ruột, vì không có biện pháp mới tới đây.

Tiểu cô làm người không xấu, nếu trở thành mợ của mình, đó là chuyện rất tốt. Nhưng mà bà nội có cái đức hạnh kia, nhưng mà đôi mắt tiểu cô cũng đỏ lên. Quên đi, cũng đã đến tình trạng này rồi, mình liền đi một chuyến đi, có được hay không thì cũng nói rõ ràng. Nếu cậu thật sự không có ý tứ này, vậy tiểu cô cũng sẽ chết tâm, nhưng mà nếu có thì sao? Nói không chừng có thể giúp bọn họ một phen thôi.

Người khác cho rằng là chuyện phiền toái, đổi lại là một người khác thì không biết là gì, Vương Phúc Nhi cũng không có quyền lợi nói này nói khác. Hướng hồ, nếu mình nói không cưới, cũng không phù hợp tư duy của một tiểu hải tử năm tuổi. Dù sao đối với một tiểu oa nhi mà nói, lực dụ hoặc của một viên kẹo so với cái gì cũng lớn hơn.

"Được ạ, cô đợi chút." Vương Phúc Nhi chân ngắn bước nhỏ chuẩn bị chạy đi thì Vương Hà Hoa gọi lại phân phó nói: "Đợi chút, đừng cho ông ngoại, bà ngoại cháu phát hiện."

"Biết rồi!"

Thích Gia An bị Vương Phúc Nhi thần thần bí bí lôi ra cửa thôn. Cũng không biết lý do vì sao, cháu gái lại còn kêu mình không được lên tiếng. Hần còn tưởng rằng đứa nhỏ này có chuyện thú vị gì, liền đi theo lại đây, kết quả liền thấy Vương Hà Hoa duyên dáng yêu kiều đứng ở đằng kia cách đó không xa, mặt của hần lập tức liền đỏ lên.

Vương Phúc Nhi thấy cậu mình đỏ mặt, lại nghĩ, chẳng lẽ có hy vọng? Chỉ là bản thân nàng là một cái bóng đèn nhỏ ở bên cạnh thì làm sao nói chuyện đây.

Đáng tiếc này hai người đều tự động bỏ Vương Phúc Nhi qua một bên, cả nửa ngày cũng không nói gì.

"Ngươi, ngươi có việc gì sao?" Thích Gia An mở miệng nói.

"Ta, nương của ta hứa hôn cho ta." Vương Hà Hoa nói.

"Vây, vậy chúc mừng ngươi." Thần sắc Thích Gia An có chút âm đạm.

Vương Hà Hoa liền lập tức chảy nước mắt. "Ngươi, ngươi đừng khóc, ta, ta ăn nói vụng về." Thích Gia An luống cuống tay chân.

"Tâm tư của ta đối với ngươi, đến bây giờ ngươi còn không biết?" Vương Hà Hoa khóc hỏi: "Có phải ngươi cảm thấy ta một nữ tử, thực không có mặt mũi, nói ra mấy lời này hay không? Nhưng mà nếu như ta không nói ra, về sau cũng sẽ không có cơ hội." Từ lúc lần đầu tiên Thích Gia An đến cửa nhà mình, Vương Hà Hoa liền cảm thấy hấn thực không tệ. Hôn nữa có một lần nàng đi trần trên bán đồ cuối cùng tiền bị trộm đi, không dám về nhà thì lại gặp hấn. Hấn nghe xong cảnh ngộ nàng gặp phải, liền đưa tiền của hấn cho nàng, khi đó, Thích gia còn thực sự rất nghèo. Chỉ vì nàng sợ bị người trong nhà quở trách, hấn không nói hai lời, liền cho tiền của hấn, khi đó Vương Hà Hoa liền cảm thấy hấn là một người tốt, chậm rãi phần cảm kích này liền từ từ biến thành thích.

"Ta, ta không phải ý tứ này, nhà của ta nghèo." Thích Gia An nói.

"Mà ta không quan tâm, nhà của ta cũng không giống vậy sao." Vương Hà Hoa nói.

"Nhưng mà nương ngươi, nàng không sẽ đồng ý."

Trong lòng Vương Hà Hoa đột nhiên vui vẻ trở lại, thì ra không phải hấn không thích mình, mà là nguyện ý, Vương Hà Hoa lau nước mắt, nói: "Bản thân ta lớn rồi, nương ta cũng không thể bắt buộc ta, ta có thể chịu khổ."

Đầu gối này, sao còn không tỏ thái độ hả. "Ta, ta cũng chỉ đồng ý một người là ngươi, ngươi xem rồi làm đi." Nói xong nàng xoay người bỏ chạy, chạy một hồi, mới nhớ đến còn có Vương Phúc Nhi, thì lại vội vàng ôm lấy Vương Phúc Nhi rồi bỏ chạy. Vương Phúc Nhi thấy tiểu cô mặt đỏ rực, hấn là then thùng. Ai, các ngươi thật đúng là: "Cô, trở về cần phải mua kẹo cho con ăn." Vương Phúc Nhi nói.

"Cô nhất định mua cho cháu, nhưng mà chuyện hôm nay, cháu không thể nói đi ra ngoài, bằng không cô sẽ không hay ho, biết không?"

"Dạ! Con không nói! Cô, vì sao cô chỉ tìm cậu con vậy, vì sao cậu con đỏ mặt há."

Mặt Vương Hà Hoa càng đỏ hơn: "Nhớ chuyện hôm nay không thể nói, cháu còn nói, cẩn thận ta không mua kẹo cho cháu ăn!"

Thích Gia An đứng ở cửa thôn một hồi lâu, mới về tới trong nhà mình. "Gia An, vừa mới ra ngoài đi đâu vậy?" Hồ thị hỏi.

"Nương, không có chuyện gì, đi bên ngoài hít thở không khí." Thích Gia An nói.

"Con cũng một người lớn như vậy, nương cũng không nói con, ta hỏi con, mấy cô nương nhị tỷ con nói cho con, rốt cuộc con coi trọng người nào hả, nương còn đang chờ ôm tôn tử đấy."

Đột nhiên Thích Gia An cảm thấy đau đầu: "Nương, con..."

"Con cái gì mà con hả, trai lớn cưới vợ gái lớn gả chồng, con cũng không còn nhỏ nữa, lão không thành thân, vậy thì làm sao hả. Hay là, bản thân con có yêu thích cô nương nào rồi? Nếu như thực sự là như vậy, nói cho nương, nương đi cầu hôn cho con."

Thích Gia An lại đỏ mặt, Hồ thị nhìn thấy, nói: "Sao, thật sự là có hả, ha ha, con ta thật không sai, im hơi lặng tiếng, là một cô nương thế nào? Con yên tâm, chỉ cần làm người không quá kém, nương đều vui vẻ cưới về cho con." Tin tưởng ánh mắt con trai cũng sẽ không quá kém, lại sẽ không không có chừng mực mà coi trọng cái gì mà nữ nhi nhà phú hộ. Hồ thị mới nói như vậy.

Thích Gia An cảm thấy tim đập đặc biệt lợi hại, hôm nay làm sao vậy, làm sao lại nói mấy lời này, giống như đều vội vàng giống nhau.

Nhớ tới hôm nay nhìn thấy Vương Hà Hoa, người ta là một nữ oa cũng có dũng khí kia, ngược lại là mình, lá gan cũng rất nhỏ, vậy cũng quá không giống một nam tử hán rồi: "Nương, con nhìn trúng Hà Hoa, ngài đi cầu hôn giúp con đi." Thích Gia An nghĩ thông suốt liền ăn ngay nói thật, chuyện của bản thân mình, cũng phải cố gắng một lần, Hà Hoa làm người cũng tốt lắm.

"Gi? Ai?" Hồ thị hỏi.

"Hà Hoa, Vương Hà Hoa, em gái của chồng đại tỷ." Thích Gia An kiên định nói, trong lòng thực bình tĩnh.

"Con coi trọng người nào khác thì không tốt sao, cố tình lại coi trọng nàng, con còn không biết nương nàng là người như thế nào sao, cũng bởi vì là như vậy, mà tới giờ nàng vẫn chưa được làm mai?" Hồ thị đỏ ập xuống nói.

"Nương, người cũng biết nàng là bởi vì nương nàng mới chậm trễ, nhưng mà con người Hà Hoa thật sự thực không tệ, đại tỷ cũng nói nàng tốt. Con thấy giữa nàng và người kia, chỉ cần là người tốt, thì so với cái gì đều tốt hơn. Hơn nữa, nương, về sau cưới vợ là ở tại nhà của chúng ta, cho dù là nương nàng thì lại thế nào, cũng chỉ vào ngày lễ ngày tết mới gặp mặt một lần, một chút cũng không ảnh hưởng."

"Con còn nói có lý vậy, bình thường sao không thấy con sẽ nói như vậy? Được rồi, cho dù chúng ta bên này đồng ý, vậy nương nàng ở bên kia nói thông sao?"

Nếu nương nàng dùng công phu sư tử ngoạm thì làm sao? Còn có tỷ của con, nói không chừng tỷ của con vì chuyện này mà còn bị mẹ chồng nàng thăm oán, sao con cũng không suy nghĩ một chút về việc này đây?"

"Lão bà tử, sao vậy? Thật xa đã nghe thấy người lớn tiếng." Thích Lão Hán buông xéng trong tay, hỏi.

"Con trai người coi trọng cô nương nhà người ta, hiện tại kêu ta cầu hôn." Hồ thị tức giận nói.

"Vậy không phải là chuyện tốt sao."

"Sao người không hỏi xem là cô nương nhà ai?" Hồ thị nói.

"Gia An, là cô nương nhà ai hả?" Thích Lão Hán hỏi.

"Là em gái của chồng con gái lớn nhà người, người nói sao hẳn lại không vừa ý ai, lại coi trọng Hà Hoa kia. Ta cũng sợ Triệu thị kia, hẳn còn gấp gáp để cho người ta làm mẹ vợ." Hồ thị nói.

"Là khuê nữ Hà Hoa này à, cũng không tệ lắm, ta có đi nhà chồng của khuê nữ mình, người rất tốt. Lão bà tử, ta thấy chúng ta cứ thuận theo ý của Gia An, người thỉnh bà mỗi tối cửa cầu hôn đi. Đứa nhỏ thích người ta, cũng là duyên phận, cho dù là nương Hà Hoa có thể nào, thì chúng ta cưới là Hà Hoa, cũng không phải nương nàng. Người xem xem khuê nữ vẫn đang sinh hoạt cùng một chỗ với nương nàng đấy, cứ nghĩ tiếp đi, tình huống chúng ta bên này còn không tốt hơn nhiều sao?"

Hồ thị có chút buông lỏng, bà vốn cũng không phải là cái loại người cố chấp bướng bỉnh, đối với Triệu thị bà có oán giận. Lúc trước khuê nữ cũng nói qua chuyện của Hà Hoa, ban đầu bà cho rằng Gia An không có ý tứ với người ta, cho nên cũng không nói cái gì. Hiện tại con cũng đã nói ra miệng, cũng không thiếu được nên tính toán cho con. Huống hồ, bà cũng hy vọng về sau con trai và con dâu hài lòng vui vẻ sống cả đời với nhau, hiện tại con đã có người trong lòng, nếu vẫn cứ cố ý nhét một cô nương nào đó cho hẳn, vậy không phải về sau cuộc sống còn có ý nghĩ gì? Cho nên đối với chuyện này bà đã có tám phần nguyện ý, còn lại hai phần chỉ là bất mãn với Triệu thị thôi.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Hai bà mỗi tối cửa

Editor: ChieuNinh

Triệu thị đi xem mắt trở về thì rất vừa lòng, ít nhất cháu trai của nương tử Chu đồ tể người ta có nhà. Tuy rằng bộ dạng bình thường, nhưng là người có bản lĩnh là được, ai biết lần này Hà Hoa vậy mà lại xác định rõ là không đồng ý, phải gả vậy nương gả qua đi, nàng là không đồng ý.

"Người đưa con gái đáng chết này, người muốn tức chết ta hả. Người tốt như vậy người không chịu lấy, người muốn chết già cả đời ở nhà hủ. Ta nói cho người biết, ta đã nhìn trúng rồi, đến lúc đó người ta phải gả mỗi lại đây, đến lúc đó không phải do người làm chủ đâu!"

Vương Hà Hoa nói: "Nếu nương bức ta, ta lấy cây kéo đâm mình một cái là được."

Hai người tan rã trong không vui.

Ngày hôm sau, Triệu thị sớm ăn mặc chỉnh chu chờ kia bà mỗi tối cửa, kết quả có bà mỗi tối cửa, nhưng mà cũng là bà mỗi ở Thanh Sơn thôn.

"Người nói gì? Cầu hôn thay Thích Gia An?" Triệu thị gào một tiếng.

Vương Hà Hoa tự nhiên nghe thấy được, trong lòng cao hứng, lại nghe nương nàng nói: "Thích Gia An nào? Chẳng lẽ người nói là huynh đệ con dâu thứ ba nhà ta đi."

"Đúng vậy đó, Vương gia tỷ tỷ, chúc mừng người!" Bà mối Thanh Sơn thôn cười nói.

"Chúc mừng cái rắm! Nhìn ở phần mặt mũi người cũng là thân phận chạy chân thay người khác, ta cũng không đuổi người đi ra ngoài, người nhanh chóng rời đi cho ta, Hà Hoa của nhà ta tuyệt đối sẽ không gả cho tên quý nghèo kia."

Vương Hà Hoa vội chạy đến: "Nương, người nói cái gì vậy, ta đồng ý gả cho Gia An!"

"Người cái thứ không biết xấu hổ, nói gì đó hả? Ta không đồng ý, nếu người gả cho Thích Gia An kia, ta cũng chết cho người xem."

Bà mối Thanh Sơn thôn nói: "Này, sao lại lung tung như vậy, rốt cuộc có đồng ý việc này hay không hả, cũng phải cho ta câu trả lời chắc chắn chứ." Bà xem như đã hiểu được, cô nương này người ta đồng ý, nhưng mà người làm nương không đồng ý, bà cũng muốn làm tốt cửa hôn nhân này nên đã nói: "Vương gia tỷ tỷ, Thích Gia An ở Thanh Sơn thôn chúng ta, lại là một đứa nhỏ tốt, bộ dáng rất đoan chính, có năng lực lên núi săn thú, còn có người nhị tỷ ở trên trời. Nhà bọn họ chỉ có duy nhất đứa con trai này, về sau gia nghiệp còn không phải đều là của Gia An sao? Thích Lão Hán và nương tử của hắn cũng đều là người hiền lành, khuê nữ gả đi qua cũng sẽ không lo lắng bị mẹ chồng làm khó dễ, đây thật tốt chuyện mà. Nếu không phải Thích gia tới cửa nhờ ta đi cầu hôn, ta cũng muốn nói cháu gái của ta cho hắn rồi."

"Vậy người nói cho cháu gái của người đi, khuê nữ của ta ta không đồng ý." Triệu thị nói.

"Nương, nếu người không đồng ý, ta cả đời cũng không lập gia đình." Vương Hà Hoa nói.

"Người cái thứ không có mặt mũi, cảm miệng của người lại cho ta. Người còn ngại không mất mặt sao." Triệu thị mắng.

Vương lão đầu cũng nghe được rõ ràng, nói với bà mối: "Vị đại tẩu này, hôm nay việc này phiền toái người rồi, người xem như vậy có được không, người đi về trước, cứ nói là việc này chúng ta sẽ lại cân nhắc, thật sự là sẽ cân nhắc."

"Cân nhắc cái rắm, ta không đồng ý, không có cửa đâu!" Triệu thị nói.

Vương lão đầu vội vội trộm nhét mấy văn tiền cho bà mối, bà mối cũng biết hôm nay là không được, cầm tiền trong tay liền uốn éo xoay người rời đi.

Chờ bà mối đi rồi, Triệu thị mới nhớ tới việc này vẫn là nhà mẹ đẻ nhà nương tử lão Tam gây ra, gọi cho người Thích thị, người cũng thật thành thật à, ngầm cho ta một chiêu như vậy: "Nương tử Lão Tam, lại đây cho ta, ta ngược lại muốn nhìn xem, người muốn làm là cái quỷ gì! Ngay cả lão nương cũng muốn tính kế!"

Vương Hà Hoa nghiêm mặt nói: "Nương, hôm nay đã đến tình trạng này rồi, ta cũng nói thật cho người biết, là ta kêu Thích Gia An đến đây cầu hôn, ta chỉ coi trọng Thích Gia An, người khác là ai ta cũng không gả. Nương cũng đừng tìm tam tẩu gây phiền toái, ta cũng nói qua tâm tư của ta với tam tẩu, nhưng mà tam tẩu biết người là cái cái dạng người gì, Thích gia người ta căn bản là không có đồng ý, là ta mặt dày mày dạn phải gả cho nhà người ta."

Thích thị vào cửa liền nghe được những lời này của Hà Hoa, trong lòng có cảm động, có khiếp sợ, còn có tư vị nói không rõ.

Nhưng mà hiện tại Triệu thị đang nổi nóng, đưa tay muốn đánh Thích thị, Thích thị lập tức né tránh, Vương Hà Hoa vội hô lên: "Nương, người đây là làm gì? Người muốn đánh thì đánh ta, liên quan gì tới tam tẩu!"

"Người ta cũng muốn đánh, hôm nay người làm ra chuyện xấu mặt lớn như vậy cho lão nương. Còn có người, Thích thị, cả nhà người tính toán thật giỏi ha, còn muốn khuê nữ của ta, người đừng trốn cho ta, hôm nay ta không giáo huấn người một chút, ta cũng không sống!"

Thích thị cũng phát cáu: "Nương, nếu người không quen nhìn con người của ta, lúc trước cũng không cần cho con trai người cưới ta. Hiện tại hở ra một cái là muốn đánh ta, ta cũng có con vậy, người làm cho mấy đứa nhỏ về sau làm sao còn có mặt mũi đi ra ngoài. Còn có, Hà Hoa gả cho đệ ta, vậy thì có gì không tốt, đệ của ta người cũng gặp qua, người muốn ghen cá chém thớt, cũng không cần lấy chung thân của Hà Hoa làm chuyện chơi chứ."

Triệu thị làm sao quản, lại ngồi dưới đất khóc lóc om sòm, cái dạng này thoát nhìn chẳng khác gì người đàn bà chanh chua. Vương Hà Hoa nhìn cũng cảm thấy mất mặt, khó trách Gia An không dám tới cửa cầu hôn. Nhưng mà nếu đã hạ quyết tâm, Hà Hoa nhất định phải cùng một chỗ với Gia An.

"A, a, đây là làm sao? Sao lại ngồi trên mặt đất rồi?" Lại có một bà mối tới nữa, đây bà mối bên nhà cháu trai nương tử Chu đồ tể thỉnh tới: "Hôm nay ta lại đây là làm mối, chẳng lẽ các người không chào đón à. Vương gia tỷ tỷ, ta nói với người, ngày hôm qua người cũng đã đi xem mặt rồi..." Bà mối còn chưa có nói đùa xong, thì Hà Hoa liền đẩy người ra bên ngoài: "Ta chính là Hà Hoa, ta sẽ không gả cho người kia, phiền toái người trở về nói cho hắn, từ phi ta chết, bằng không ta tuyệt đối sẽ không gả đi qua."

"Sao đứa nhỏ này lại nói như vậy chứ? Vương gia tỷ tỷ, người nói chuyện này làm làm sao hả, ngày hôm qua không phải người đã đồng ý sao?"

Triệu thị lẩn một cái trở mình đứng lên từ mặt đất: "Đúng, ta đồng ý rồi, việc này cứ quyết định như vậy."

"Nương, ta không đồng ý, cha, người cũng muốn bức nữ nhi sao?" Vương Hà Hoa nói với Vương lão đầu.

Trong lòng Vương lão đầu thở dài, lại lấy ra mấy văn tiền: "Vị đại tẩu này, hôm nay trong nhà bận rộn, phiền toái người chạy sang một chuyến, ta xem việc này, là nhà ta không có phúc khí này, vậy coi như thôi đi."

Bà mối nhận tiền, trong lòng thư thái rất nhiều, cũng trở về đi chuyển lời, Triệu thị kêu nửa ngày cũng không gọi người trở lại được.

"Lão nhân, ta nói cho người biết khuê nữ là ta sinh ra, ta nói không đồng ý thì không đồng ý!"

Qua một buổi sáng, mọi người trong viện Vương gia đều biết đã xảy ra chuyện gì, Vương gia lại bắt đầu hội nghị gia đình.

Một người nói không đồng ý, nếu khuê nữ gả đi qua, mình sẽ chết cho nàng xem, một người nhất định phải gả, bằng không thì cả đời không lấy chồng.

Đinh thị đối với em gái của chồng gả cho ai cũng không có ý kiến, nhưng mà nếu nàng cả đòi không lấy chồng, vậy về sau còn không phải đi theo cả nhà mình sao? Bởi vì nhà mình là anh cả mà. Vì thế nói: "Cha nương, ta thấy huynh đệ Tam đệ muội cũng rất tốt, không phải còn có một nhị tỷ có tiền sao? Đến lúc đó khẳng định sẽ giúp đỡ bọn họ, lại nói bản thân muội tử cũng đồng ý."

Vương Kim Tỏa cũng gật đầu: "Đúng vậy, nương đám nhỏ nói rất đúng."

"Thúi lắm! Ngươi ước gì muội tử của ngươi chịu khổ!" Triệu thị nắc nhe.

Mã thị nói tiếp: "Muốn ta nói, vậy muội tử cũng nên nghe lời của nương một chút, nương sinh ngươi nuôi ngươi, còn có thể hại ngươi sao? Nhà mẹ đẻ Chu tẩu tử người ta rất tốt."

"Phải gả ngươi đi gả đi! Ta không lấy!" Vương Hà Hoa cá giận nói.

Vương Ngân Tỏa lập tức nói: "Hà Hoa, sao ngươi nói chuyện như vậy với nhị tẩu ngươi, còn không phải nàng là vì tốt cho ngươi thôi."

Lão Tam và nương tử lão Tam vẫn không nói gì như bình thường, lão tứ Vương Thiết Tỏa nói: "Ta và nương tử, đều cảm thấy vẫn là bản thân muội tử vui vẻ mới là quan trọng nhất, Thích gia không có gì là không tốt."

Đương nhiên rồi, hần cưới nương tử còn không phải bản thân hần coi trọng? Cho nên kiên quyết ủng hộ Hà Hoa.

Cứ như vậy, nhà lão đại và lão Tứ đồng ý, tuy rằng nhà lão Tam không nói gì, nhưng cũng là đồng ý, chỉ có lão Nhị gia là đứng ở phía Triệu thị, Triệu thị nói: "Lão nhân, ngươi thì nghĩ sao, đây chính là chung thân đại sự của khuê nữ chúng ta, ngươi cũng không thể hàm hồ."

Vương lão đầu gõ đầu thuốc một cái: "Chuyện đã thành như vậy, khuê nữ ngươi tự mình nguyện ý, nói cũng đã nói tới tình trạng này rồi, ngươi còn muốn sao nữa? Ta thấy tiểu tử Gia An không tệ."

Bởi vì Vương lão đầu cũng đồng ý, Triệu thị càng bị cô lập, Vương Hà Hoa cảm động nhìn cha của mình. Triệu thị gào khóc nói: "Các ngươi là muốn cho ta chết hã, ta làm sống được nữa."

"Được rồi, ngươi lại như vậy, ta nói với ngươi, tình huống của chúng ta thế này, khuê nữ đến năm nay cũng còn không có nói đến hôn sự, nguyên nhân của ngươi là chiếm phần lớn nhất. Nếu ngươi để cho thanh danh khuê nữ của ngươi đã không còn, hoàn toàn không gả đi được, thì ngươi cứ dùng sức mà ồn ào. Hôm nay thì đến nơi đây thôi, các ngươi đều trở về đi, nhà lão Tam, ngươi thay ta về nói chuyện này thật tốt cho bên nhà sui, nói là ta đồng ý hôn sự này."

"Cha, ta sẽ về nói, ngài yên tâm đi." Thích thị nói.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Về tiền sính lễ

Editor: ChieuNinh

Buổi tối Triệu thị khóc với Vương lão đầu: "Bản thân ta nuôi khuê nữ, ta cũng không làm chủ được, một đám cánh đều cứng rắn rồi, cũng xem thường người làm nương ta."

"Ngươi nói ngươi xem, chuyện này vốn rất đơn giản, ngươi không nên làm cho phức tạp, giờ ta và ngươi cứ nói cho rõ ràng đi. Rốt cuộc ngươi là vì bọn nhỏ không nghe lời ngươi nói mà mất hứng, hay là vì không hài lòng Hà Hoa gả cho Gia An đây?"

Triệu thị nghẹn lại, Vương lão đầu tiếp tục nói: "Nếu nói bọn nhỏ không nghe lời ngươi nói, như vậy mấy chục năm qua, chỉ cần là chuyện ngươi đề ý, mọi người có ai không nghe? Về chuyện thứ hai ngươi không hài lòng gả Hà Hoa cho Gia An, hôm nay bà mối kia cũng nói, Gia An là người đoan chính, lại là con trai độc nhất, có nhà có phòng ở, đất đai tài sản đều là của Gia An. Lại nói bây giờ Gia An còn lên núi săn thú, ngươi xem nhà lão Tam thường có thể được ăn thịt, còn không phải công lao của Gia An? Ngươi gả khuê nữ qua đó, về phương diện ăn ở khẳng định sẽ không thiếu thốn, hơn nữa còn có thể có tiền trong tay. Ta nghe lão Tam nói, thân gia (xui gia) người ta năm nay đều giữ lại lúa gạo, cũng là vì trong tay có tiền nhàn rỗi, không cần bán lúa. Ngươi nói một chút xem tình huống so sánh với chúng ta, còn không biết tốt hơn bao nhiêu đâu? Còn có một chuyện nữa, không phải ngươi vẫn nói muội tử nhà lão Tam có bản lĩnh sao? Nếu Hà Hoa gả qua đó, không phải thành em dâu của nàng ấy sao, nhiều điểm tốt như vậy, sao ngươi không nhìn thấy đây? Cổ tình chỉ vì hơn thua một lời nói, đòi chết đòi sống. Còn có, quan trọng nhất là, ta xem như đã nhìn ra, là Hà Hoa chúng ta muốn gả cho Gia An người ta, ngươi còn cho rằng là Gia An người ta không phải khuê nữ chúng ta thì không cưới sao. Đến lúc đó nháo cho thất bại, Gia An người ta vẫn là có thể cưới được tức phụ (vợ), vậy Hà Hoa chúng ta phải làm sao?"

"Hần cũng đã tới cửa cầu hôn rồi, còn muốn cưới người khác?" Triệu thị oán hận nói, Vương lão đầu nói chuyện cả buổi, cũng làm cho trong lòng Triệu thị buồn lòng không ít nên nói: "Vậy được rồi, ta biết ngươi là người phân rõ phải trái, cũng may ta đã nói cùng nhà lão Tam, chúng ta cứ chờ có một nữ

tế (con rể) tốt đi." Vương lão đầu đã nói xong việc này rồi, liền nằm xuống ngủ, nhưng Triệu thị thì lăn qua lộn lại không ngủ được.

Ngày hôm sau Vương lão đầu lại nói chuyện một hồi với lão Tam và nương tử lão Tam, sau đó hai người đi Thanh Sơn thôn. Vương Phúc Nhi nghĩ, việc này thật đúng là thành công. Triệu thị nghĩ cũng phải nói một tiếng với nương tử Chu đồ tể, dù sao việc này đã không thành. Ai biết lúc đi gặp nương tử Chu đồ tể, nương tử Chu đồ tể trực tiếp chặn người ngoài cửa, sắc mặt cực kỳ khó coi, miệng còn nói: "Cháu trai của ta cũng không phải không cưới được nương tử, người cho là khuê nữ nhà người là bảo bối sao, còn không phải lớn như vậy cũng không có ai coi trọng, ta có lòng tốt giới thiệu cho người, mà các người lại đùa giỡn ta."

Triệu thị cũng tức giận, nhưng mà bà không có mắng chửi ở bên ngoài, nén giận trở lại tiểu viện Vương gia, đối với đám người Vương Phúc Nhi chính là vừa thấy là chửi loạn.

"Nãi nãi (bà nội) uống lộn thuốc đi." Vương Hoa Nhi nói.

Wương Phúc Nhi nói: "Nãi nãi là giận chó đánh mèo, chúng ta coi như không có nghe thấy là được, đại tỷ, nhị tỷ, muội đi qua nhà tú tài công một chuyến."

Hôm nay đi qua tú tài công, nàng đã nhận biết xong rất nhiều chữ, về sau sẽ không nhất định phiền toái ông nữa. Thời đại này nữ tử nếu học thức nhiều quá, cũng là một phiền toái, còn đặc biệt là ở nông thôn. Hôm nay mục tiêu của Vương Phúc Nhi chính là có thể biết chữ là được, hiện tại mục tiêu này đã thực hiện rồi. Ít nhất cha mẹ và các tỷ tỷ biết bản thân là như vậy. Về sau người khác thấy, cũng có có nói ra miệng được rồi.

Wương Phúc Nhi quen thuộc đi vào nhà của tú tài công, gã sai vặt Thạch Đầu cũng không có ở nhà, ngay cả tú tài công cũng không có. Vương Phúc Nhi ngồi xuống ở bên cạnh bàn, kết quả một quyển sách rơi xuống phía dưới bàn, thời điểm Vương Phúc Nhi xoay người nhặt lên, lại bị dọa một cái, phía dưới cái bàn có một đứa bé, sao lại trốn ở chỗ này?

"Không được kêu! Nếu không thì cho người đẹp mặt!" Nam hài kia trực tiếp đi ra từ bên trong cái bàn, vỗ vỗ bụi trên người: "Nếu bị người phát hiện rồi, bốn thiếu gia cũng sẽ không cần phải trốn trốn tránh tránh."

Bốn thiếu gia? Vương Phúc Nhi nhìn hần mặc quần áo bằng tơ lụa mà nhà phú quý người ta mới mặc, tiểu thí hài này, sao nói chuyện khó nghe như vậy.

"Ta cảnh cáo người, lát nữa cứ công (ông cậu) của ta trở về, thì người nói thẳng là không có thấy ta đó, bằng không ta liền đánh người!"

Thằng nhóc thú, còn nói cái gì không cần trốn trốn tránh tránh, rõ ràng chính là trốn ở dưới cái bàn rồi.

Nam oa ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra ngoài, Vương Phúc Nhi thực sự không nói gì, thế này mới được bao lớn hả, thành cái dạng này, thật là, bị người lớn làm hư rồi. Trước kia Vương Phúc Nhi thấy qua rất nhiều tiểu hài tử như vậy, bởi vì trưởng bối trong nhà trầm y ngàn thuận với nó, cho nên đường thành tính tình tự cao tự đại, lại còn không cho người khác nói một chữ không tốt, Vương Phúc Nhi cảm thấy đứa nhỏ này cũng là như thế.

"Phúc nhi đến đây à?" Tú tài công và Thạch Đầu tiến vào: "Phúc nhi có thấy một nam oa nhi (bé trai) sáu bảy tuổi hay không, cao chừng như vậy, mặc quần áo màu xanh, quần áo không giống với đứa nhỏ ở nông thôn."

Wương Phúc Nhi gật gù đầu: "Hắn vừa mới trốn ở dưới gầm bàn này, bị con phát hiện, thì đi ra ngoài kia rồi." Người nói không cho nói thì ta sẽ không nói hả, người là ai chứ. Vương Phúc Nhi ta là hài tử ngoan thành thật, huống hồ vẫn do chính tú tài công hỏi mình, so sánh với một tiểu oa nhi rất tệ chỉ mới gặp một qua một lần, Vương Phúc Nhi lại càng nghe lời tú tài công.

"Thạch Đầu, người đi ra ngoài tìm xem." Tú tài công cười nói, Trương Khanh này thật đúng là, khó trách cháu ngoại trai nói hần bướng bỉnh. (cháu ngoại trai: cháu kêu bằng cậu)

"Tú tài công, hôm nay Phúc nhi tới đây, là tạm biệt với tú tài công, con học đã không sai biệt lắm, không thể lại phiền toái tú tài công, nhưng mà Phúc nhi sẽ vĩnh viễn nhớ rõ tú tài công đối xử tốt với Phúc nhi."

"Ha ha, Phúc nhi à, tuy rằng về sau ta không còn dạy con, nhưng mà này, con cũng có thể đến bên này của ta. Ở nơi này của ta cái khác thì không có, nhưng sách vở thật ra có rất nhiều, ta thấy con thích xem, đến lúc đó cứ việc tới lấy."

"Cám ơn tú tài công, tú tài công, con đã bắt đầu học nấu cơm, chờ con học xong, con làm đồ ăn ngon mang lại đây cho ngài."

"Được, ta sẽ chờ ăn thứ ngon của Phúc nhi." Tú tài công cười nói, đứa nhỏ này, nếu một nam oa thì tốt rồi, mình có thể dạy hết cho nàng những gì mình biết. Đáng tiếc, là một nữ oa nhi, hiểu được quá nhiều, ngược lại đối với nàng không tốt.

Gần đây chuyện quan trọng nhất ở trong nhà, hẳn là hôn sự của tiểu cô (em gái của cha) đi, hy vọng hết thảy đều thuận lợi.

Thích thị và Vương Đồng Tòa từ Thanh Sơn thôn trở về, trên mặt là thoải mái, xem ra hết thảy đều nói thỏa đáng. Sau đó bà mới tiếp tục tới cửa, thương lượng chuyện sinh lễ và đồ cưới. Vốn hết thảy đều rất tốt, nhưng mà trên chuyện sinh lễ lại xuất hiện bất đồng. Triệu thị cảm thấy mình gả nữ nhi là gả thiệt thòi, và lại trước đó có cháu trai của nương tử Chu đồ tể để so sánh, nên muốn Thích gia phải ra bốn lượng bạc làm tiền sinh lễ. Mà sinh lễ nhà bình thường chỉ cần hai lượng bạc thậm chí còn ít hơn, giống như thời điểm Vương Mai Hoa xuất giá, cũng chỉ cho hai lượng bạc, và lại còn dùng rất nhiều thứ khác để thay thế, cộng lại cũng không có nhiều như vậy.

Hiện tại Triệu thị là không cam lòng, cho nên muốn ở trên vấn đề sinh lễ đưa ra vẻ nổi bật, cũng tỏ vẻ nữ nhi của mình gả quý giá.

Trong lòng Thích thị buồn khổ, lúc trước thời điểm mình gả tới đây, cha nương của mình cũng không có đòi này nọ như thế nào, phòng chừng bên này cũng tốn không tới một lượng bạc, sao hiện tại đến nhà người gả nữ nhi, cứ như vậy? Cũng hơi quá đáng.

Vương Hà Hoa hỏi: "Nương, người vốn muốn bán ta hay sao?"

"Đi qua một bên đi, ta đã đồng ý nguyện vọng của người, cho người và Thích gia yên ổn thành thân. Trên chuyện sinh lễ này người không cho ta như ý là không được, tốt xấu gì cũng là ta sinh người ra, lại nuôi người lớn như vậy, dù sao cũng không thể không công đưa cho Thích gia kia đi."

Vương Hà Hoa không có cách nào, đành phải vụng trộm cầm mấy trăm văn tiền mình tích lũy được giao cho Thích thị, để cho Thích thị đưa đi qua cho Thích Gia An. Thích thị nói: "Hà Hoa, tiền này ta không thể cầm, Gia An cũng không thể thu, bên kia nương của ta bọn họ đang suy nghĩ biện pháp, người yên tâm đi, không có việc gì."

Thích gia Thanh Sơn thôn, Hồ thị nói: "Triệu thị này cũng quá kỳ cục rồi, sao lại tham tài như vậy, là gả nữ nhi hay là bán nữ nhi hử, cũng đi được đến bước này, đây là muốn từ bỏ mà." Lời tuy là nói như thế, nhưng mà Hồ thị không có khả năng nói tới giữa chừng thì lui hôn sự, như vậy đối người hai nhà cũng không tốt.

Thích Lão Hán nói: "Cưới vợ sao có thể không tốn tiền? Chúng ta gom góp đi, người không phát hiện Gia An đi sớm về trễ à, là mong muốn có thể bắt được một con gì đó lớn một chút, đến lúc đó có thể lấy ra được, con chúng ta để ý với hôn sự này như vậy, so với cái gì cũng tốt hơn."

"Nếu không, ta đi hỏi mượn Gia Mẫn một ít?" Hồ thị nói, khi bà bán vòng tay tiền cũng mới được hai lượng, còn một ít hoa tai, hơn nữa bình thường tích lũy chút tiền, tổng cộng cũng mới ba lượng. Mặt khác cưới dâu không cần phải chi có bức tường trắng hủ, không cần mời khách ăn cơm à, còn phải làm quần áo mới cho con, ít nhất còn phải bốn lượng bạc mới đủ. Thật sự là sâu chết người.

"Chỗ Gia Mẫn là tiền của Khương gia, tuy rằng nữ tể (con rể) không ngại, nhưng mà chúng ta cũng phải chú ý. Ta thấy thế này đi, nếu thật sự không được nữa, thì chúng ta bán lương thực đi. Người ta đưa một khuê nữ cho chúng ta làm con dâu, về sau sinh đứa nhỏ cũng là họ Thích, ta lại chỉ có một đứa con trai này, năng muốn bốn lượng thì bốn lượng đi."

Thích Lão Hán cũng dự định nếu mà không được nữa, thì bán một mẫu ruộng, nhưng mà vậy thì đau lòng.

Thích thị cũng bớt chút thời gian lấy ra sáu trăm văn tiền nhà mình để dành đưa về nhà mẹ đẻ, biểu đạt tâm ý. Hồ thị và Thích Lão Hán đều nói: "Con còn có ba đứa nhỏ, chúng ta cũng biết rõ tiền này của con có được cũng không dễ dàng, nhanh chóng cất lại đi. Chúng ta bên này cũng sẽ nhanh chóng gom đủ, hiện tại Gia An mỗi ngày đều có thể bắt được ba bốn con gà rừng, chúng ta bán ba con, để lại một con, đến thời điểm làm tiệc rượu, sẽ không cần mua thịt, có thể tiết kiệm được rất nhiều tiền. Mau mau cất tiền vào, bằng không cha và nương đều sẽ tức giận."

Mà Thích Gia Mẫn lại là không hài lòng đối với Triệu thị kia, do đó đối với Vương Hà Hoa cũng không hài lòng. Hơn nữa lần này Triệu thị lại công phu từ ngoại, lại càng cực kỳ không vừa ý, nhưng mà cho dù không vui lại không vừa ý, thì vẫn tặng hai lượng bạc trở về: "Cha, nương, hai người cầm đi, coi như con tặng lễ cho đệ đệ thành thân là được, ài, hiện tại nói gì cũng chậm, nếu sự tình cũng đã đến nước này rồi, chỉ có thể làm tốt hôn sự thôi. Nhưng mà về sau thành thân rồi, hai người cũng đừng lại bị lão thái bà kia tính kế nữa."

Hồ thị nói: "Tiền này của con thì nương nhận lấy, tình huống trong nhà con chúng ta cũng biết, nhận lấy một lượng bạc thôi, còn lại thì con cất đi, ta cũng không nói nhiều cái gì, tóm lại trong lòng cha nương đều biết, Triệu thị cũng chỉ được có lúc này đây thôi, về sau nhà chúng ta cũng không phải tiền trang (ngân hàng tư nhân), nên thế nào thì sẽ là thế ấy, con đừng quan tâm."

Cũng may vận của khí Thích Gia An đủ tốt, để cho hắn bắt được một con lợn rừng, nặng khoảng hai trăm cân, được một từ lâu thu mua toàn bộ, được năm lượng bạc, vậy là lập tức cái gì cũng đều đủ, sau đó tặng tiền sinh lễ đi qua, thế này Triệu thị mới cảm thấy mỹ mãn.

Lại nghe nói là bản thân nữ tể tương lai của mình kiếm được, trong lòng lại đắc ý, nghĩ tới về sau có thể thom lây, trong lòng càng ngây ngất. Mà Vương Mai Hoa lại có chút ghen tị. Nhớ tới năm đó thời điểm mình xuất giá, thì sinh lễ chỉ có một lượng bạc, nương cho đồ cưới cũng cực kỳ khó coi. Hiện tại cuộc sống của mình cũng quá không tốt, nương phụ lại là người không có bản lĩnh. Bây giờ tiêu muội tìm nam nhân có bộ dáng tốt, còn có một thân bản lĩnh, trong nhà chỉ có một mình. Người ta vừa ra tay chính là bốn lượng bạc, nghe nói là đánh một đầu lợn rừng cũng bán được năm lượng bạc, về sau khẳng định cuộc sống sẽ rất tốt, vì sao mình lại không có số mệnh tốt như vậy đây?

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Ý tưởng của Vương Đồng Tỏa

Editor: ChieuNinh

Vương Mai Hoa vuốt tấm vải bông màu lam có hoa văn nhỏ Triệu thị mua về, có chút không nữ nói: "Nương, cái này đều làm quần áo cho Hà Hoa?"

"Sao hử? Người còn ganh tị? Ganh tị cũng không dùng được, ta đây là dùng tiền sinh lễ của nữ tể Hà Hoa mua, không dùng ở trên người Hà Hoa thì dùng ở trên người ai?" Triệu thị nói. (nữ tể trong trường hợp này là chồng)

Vương Mai Hoa bị ghen lại, nhưng mà nhìn thứ tốt này, có thể được chút nào thì hay chút ấy: "Nương, khúc vải này cũng đủ làm mấy bộ quần áo, người có thể cho ta còn thừa lại hay không, ta làm chút quần áo cho ngoại tôn tử và ngoại tôn nữ của ngài? Bọn nó đã nhiều năm cũng không có làm quần áo mới."

Triệu thị giật mình nhìn Vương Mai Hoa: "Ta nói đại a đầu, sao ngươi lại có ý tưởng này, ngươi dùng đồ cưới của muội tử ngươi làm quần áo cho con ngươi, ngươi cũng không biết là chột dạ sao, ta cho ngươi rồi, vậy mấy đứa tôn tử, cháu gái của ta thì làm sao? Ta nói hiện tại sao ngươi càng ngày càng quá đáng như vậy, đến nhà mẹ đẻ cũng muốn lấy này nọ trở về, trước kia ta cũng không nói gì, ngươi là khuê nữ của ta, ta có thể giúp đỡ thì giúp. Nhưng hiện tại ngươi muốn đồ cưới của muội tử ngươi, vậy thì lão nương cũng rất không thoải mái. Ngươi nói một chút thời điểm lúc đó ngươi xuất giá, đồ cưới của ngươi có phải ta đều cho ngươi mang tới nhà chồng hay không? Hà Hoa cũng là khuê nữ của ta, nếu ngươi còn nói như thế nữa, thì ngươi trực tiếp trở về đi."

Vương Mai Hoa về nhà mẹ đẻ lấy cớ là giúp muội tử làm đồ cưới, kỳ thật còn không phải muốn nhân cơ hội mò chút lợi ích sao? Chỉ là mỗi lần Vương Mai Hoa lại đây, Đinh thị và Mã thị cũng thực không thoải mái. Bởi vì chỉ cần nàng đến, sẽ không trở về tay không, khiến cho người làm tẩu tử quá thực rất bất bình, cảm thấy Triệu thị một lòng đều thiên vị khuê nữ của mình, lúc nào cũng trợ cấp.

"Nương, ta nói lỡ lời, ta không cần vẫn không được sao?" Nàng cũng không muốn chán nản như vậy về nhà, bằng không còn không bị mấy trực lý (chị em dâu) cười chết?

Vương Hà Hoa từ bên trong phòng đi ra, nói: "Tỷ, ngươi vẫn nên trở về đi, nhà chúng ta không có dư bao nhiêu phòng ở, buổi tối cũng không có chỗ." Lời nói mới rồi nàng cũng nghe được.

"Hà Hoa, ta là tỷ ngươi, buổi tối hai ta chen chúc một chút là được, dù sao ta cũng phải chuẩn bị xong đồ cưới của ngươi thì mới có thể trở về."

Là muốn chiếm tiện nghi từ trong đó rồi mới trở về đi, đây là thân tỷ (chị ruột) gì chứ, quả thực là. Vương Hà Hoa thật sự là hận không thể lập tức liền rời khỏi cái nhà này, nàng thấy nương cũng không nói phản đối gì thêm, liền hừ một tiếng, bỏ đi.

Về sau mình gả cho Gia An, vậy cũng không thể để cho bọn họ những người này đi Thích gia chiếm tiện nghi, trong lòng Vương Hà Hoa hạ quyết tâm.

Hôn sự của Vương Hà Hoa và Thích Gia An định vào ngày mười tám tháng mười, bởi vì tuổi của hai người đều đến lúc, hơn nữa nông dân cũng không có chú ý nhiều như vậy, vẫn không cần phải có thời gian dài chuẩn bị đồ cưới gì đó, cho nên hai tháng thời gian vậy là đủ rồi.

Triệu thị chuẩn bị cho Vương Hà Hoa bốn bộ chăn, áo gối bao gối cũng bốn bộ, hai cái bồn rửa mặt, còn có xuân hạ và thu đông mỗi mùa có hai bộ quần áo, giấy thì Vương Hà Hoa tự mình làm, mặt khác còn có mấy thứ vụn vặt gì đó, dù sao Thích Gia An đưa bốn lượng bạc cũng đủ.

Đương nhiên quan trọng nhất là giá y (áo cưới), chính là mua vải màu đỏ thẫm, sau đó Vương Hà Hoa tự mình làm. Vương Mai Hoa càng xem thì trong lòng càng đỏ kị, cùng lúc cảm thấy cha mẹ bất công, dù sao cũng xài nhiều tiền như vậy, nhưng mà không có phần của mình.

Đinh thị nhìn những thứ đồ tốt này trong lòng cũng giống như có móng vuốt đang cào, nhưng mà cũng chỉ có thể khoanh tay ngồi nhìn. Dù sao nếu nàng ta nhân cơ hội cầm chút gì đó, cũng không dùng được, mọi người đều ở gần như vậy, còn không phải cũng lập tức nhìn ra. Nhưng mà với Vương Mai Hoa, thì trong lòng nàng ta thực sự xem thường. Nàng ta (Đinh thị) còn ghi hận chuyện một đoạn thời gian trước đi hỗ trợ làm việc cho nhà nàng ta (VHM), kết quả ngay cả cơm cũng không có ăn no. Đại cô tử này, thật sự là làm cho người ta không thích nổi.

Nương tử Chu đồ tể cũng đã biết chuyện Vương Hà Hoa gả cho Thích Gia An, ở trong thôn nói rất nhiều lời ong tiếng ve, cuối cùng rơi vào trong tai Triệu thị. Triệu thị chạy tới cãi nhau một trận với nương tử Chu đồ tể, làm cho người Vương gia thôn lại một lần nữa mở mang kiến thức được sự lợi hại của Triệu thị.

Nghe nói, tóc của nương tử Chu đồ tể đều bị túm xuống dưới một phen, mà Triệu thị cũng tóc tai bù xù, có thể thấy được tình huống thảm thiết vô cùng. Mà sau đó, Vương gia không mua được thịt heo ngay tại Vương gia thôn, bởi vì nhà bán thịt heo là Chu đồ tể.

Đến tháng Chín, hoa cúc đại trên núi cũng dần dần nở ra, từng mảnh từng mảnh màu vàng, thoát nhìn hết sức đẹp mắt. Vương Phúc Nhi đã sớm nói với cha mẹ, còn có các tỷ tỷ là muốn hái hoa cúc đại bán lấy tiền, Vương Cúc Nhi và Vương Hoa Nhi tự nhiên là hết thảy đều nghe theo Vương Phúc Nhi. Các nàng còn chuẩn bị hái xong hoa cúc thì sẽ đặt ở chỗ Trương thẩm đây, kết quả Thích thị nói thẳng: "Cứ mang về nhà, về sau có cái gì khác, cũng trực tiếp mang về đây."

Nàng đã suy nghĩ cẩn thận, cho dù có nhịn nữa thì vẫn sẽ bị người ức hiếp, hiện tại mình quang minh chính đại kiếm tiền, vì sao lại không thể? Nếu người khác đồ mất cũng có thể đi hái, dù sao hoa cúc đại này cũng đầy khắp núi đồi.

Cho nên đám người Vương Phúc Nhi liền hái được rất nhiều hoa cúc màu vàng, trước rửa sạch, sau đó phơi nắng ở trong sân. Lúc bắt đầu cũng không có ai hỏi, chỉ cảm thấy đây là ba cái nha đầu lừa đảo chơi đùa, Triệu thị thì bận rộn hôn sự của Vương Hà Hoa, cũng không nhìn tới. Vì thế ba tỷ muội thật ra là lần đầu tiên quang minh chính đại làm việc gì đó ở trong viện.

Chờ hoa cúc phơi khô xong, Vương Phúc Nhi và cha Vương Đồng Tòa đưa đến Tế An Đường, lại bán được một cái giá tốt. Vương Đồng Tòa nghĩ bọn nhỏ đã lâu cũng không có ăn thịt, liền làm chủ mua hai cân thịt, còn muốn bồi bổ cho nương tử mình.

"Cha, người không sợ nãi nãi các nàng thấy người mua thịt, sẽ nghi ngờ, hỏi chúng ta làm sao có tiền sao?" Vương Phúc Nhi nói.

"Không sợ, khuê nữ của ta kiếm tiền, lại không ăn trộm không cướp. Phúc nhi à, cha cũng đã suy nghĩ cẩn thận rồi, trước kia là cha thực xin lỗi các con,

về sau sẽ không bao giờ nữa."Vương Đồng Tỏa nói.

Cái này thì tốt, cha là người thành thật có thể suy nghĩ cẩn thận thì thật tốt.

Nhưng mà ý tứ của cha là muốn đến tại phòng bếp lớn nấu thịt, Vương Phúc Nhi cũng biết cha không phải là loại người ích kỷ, có thứ tốt, lại chưa ở riêng, khẳng định sẽ làm như vậy. Trước kia đồ cậu đưa tới, thật ra thì cha cũng không có để cho cả nhà lớn đều ăn, còn có ngay cả nắm đại tý muối các nàng hái ở trong núi, cha cũng để cho Vương Cúc Nhi nấu ở bếp nhỏ, như vậy thuyết minh cha cũng có nguyên tắc.

"Phúc nhi, cha làm như vậy, về sau các con ở trên bàn cơm cũng có sức mạnh hơn một ít." Vương Đồng Tỏa nói, nhớ tới trước kia thê nữ (vợ con) của mình ăn là thức ăn còn lại của người khác ăn xong, các nàng mới có thể được ăn, trong lòng hẳn liền khó chịu. Hiện tại khối thịt này cho mọi người ăn, hẳn nghĩ, người khác cũng sẽ không lại để cho thê nữ của hắn ăn đồ thừa của người khác, hẳn là vì đề cao địa vị của thê nữ mình ở trong nhà. Tuy rằng hẳn trung hậu nhưng mà không ngốc.

"Cha, con hiểu được, vậy thịt này liền nấu cho mọi người cùng nhau ăn đi."

Địa vị kinh tế quyết định địa vị xã hội, nếu bây giờ còn không thể ở riêng, như vậy dùng một chút tiền nhỏ, làm cho cuộc sống cả nhà của mình trôi qua tốt hơn một chút, có cái gì không thể làm chứ? Hơn nữa: "Cha, thịt này, chúng ta trước tiên nấu chín ở bếp nhỏ, rồi bung đến nhà chính được không?" Như vậy cha và nương bọn họ cũng sẽ không phải không được ăn, hừ hừ, trước tiên chúng ta ăn một ít, sau đó đưa đi qua.

"Được, cha đều nghe theo con."

Vì thế hôm đó mọi người đều ăn được thịt heo hầm rau xanh, hơn nữa bởi vì là người của nhà lão Tam làm ra, cho nên Thích thị và mấy đứa nhỏ của mình đều được lên bàn, cũng không có ai ghét bỏ các nàng là hàng bồi tiền. Mã thị còn liên tục hỏi, sao Tam thúc kiếm được tiền. Nghe Vương Đồng Tỏa nói là mấy đứa nhỏ Vương Cúc Nhi bán hoa cúc đại kiếm được tiền, nhân tình của nàng ta liền sáng lên: "Thì ra cái đồ chơi kia còn có thể bán được tiền, trước kia chỉ cảm thấy nó bậy khắp nơi, không nghĩ tới lại là một báu vật, như vậy hả, ngày mai ta cũng đi hái một chút, chúng ta bán được tiền cũng mua thịt cho trong nhà ăn."

Ban đầu Vương Phúc Nhi vốn cũng không có muốn giữ bí mật biện pháp kiếm tiền này, trước kia giữ bí mật là vì có bao nhiêu tiền cũng bị nãi nãi thu hồi đi, mà cha nương của mình cũng ngoan ngoãn đưa, nay cha nương đã không như vậy nữa. Vậy thì cũng không cần phải giống như trước đây, hơn nữa cũng không thể làm phiền hà Trương thẩm mãi, cho nên các người muốn đi theo thì cứ đi theo đi, ta không ngăn cản.

Đinh thị cũng nói với mấy người Đại Bảo Nhị Bảo và Tứ Bảo, muốn để cho bọn họ đi theo mấy người Phúc nhi đi hái hoa cúc bán lấy tiền. Vương Đại Bảo không đồng ý: "Đó là chuyện mấy nữ oa nhi làm, ta lớn như vậy rồi, không đi."

"Người nói người coi, cũng đã lớn như vậy rồi, người cũng không nắm lại cách kiếm tiền, mắt thấy người cũng sắp phải thú tức phụ (cưới vợ), còn mỗi ngày chuyện gì cũng không biết hay sao? Nương, lần trước ta đề cập qua với Tam đệ muội, muốn cho Đại Bảo đi tới cửa hàng của muội từ Tam đệ muội làm tiểu nhị, tốt xấu cũng là một công việc, đến lúc đó nói chuyện làm mai cũng tốt. Nhưng mà đến bây giờ cũng không có tin tức, nương, nói gì Đại Bảo cũng là Trưởng Tôn của người, về sau phải chống đỡ gia đình."

Triệu thị hỏi Thích thị: "Nhà Lão Tam, đây là chuyện tốt à, sao người cũng không quản?"

Thích thị nói: "Nương, chuyện này, lần trước là đại tẩu nói việc này với muội từ của ta, muội từ của ta không có mở miệng, ta cũng không thể làm chủ cho nàng được. Thứ hai, muội từ vốn là muốn cho đệ đệ của ta đi, cũng có ý tứ là trợ cấp giúp cho hắn, chỉ là đến bây giờ đệ đệ của ta cũng không đồng ý."

Triệu thị nghe xong, vội nói: "Vậy cũng đúng, vợ lão đại, việc này người cũng không cần nhớ thương, chuyện Đại Bảo, về sau lại nói."

Thích Gia An lại là nữ tể tương lai của Triệu thị, bà cũng phải suy nghĩ cho Hà Hoa.

Hết chương 31.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Biện pháp của Triệu thị

Editor: ChieuNinh

Sau ngày được ăn thịt đó, quả nhiên Đinh thị và Mã thị cũng bắt đầu đi hái hoa cúc đại, sau đó là không biết là ai truyền ra ngoài, nói hoa cúc đại này có thể bán nhiều tiền, mọi người ở Vương gia thôn bắt đầu làm theo, trên núi ngoài đồng ruộng khắp mọi nơi đều có thể thấy được nữ nhân và tiểu hài tử bận rộn.

Triệu thị có chút hối hận, lúc trước nên để cho việc này thuộc về sở hữu của cả nhà. Hiện tại bà cũng lấy không được tiền, hôm nay lúc ăn cơm, Triệu thị nói: "Các người cả ngày ăn ngon uống ngọt đều là ta lo nghĩ, hiện tại các người tự mình kiếm tiền tích lũy, cũng phải nộp lên một phần. Ta cũng không cần

nhiều, hàng tháng các người cho ta hai trăm văn tiền, ta sẽ không quản các người tự mình cất tiền riêng."

Việc này bà suy nghĩ đã lâu, nếu đã không thể ngăn cản được việc cất tiền riêng, (kỳ thật ban đầu cũng chỉ có cả nhà lão Tam là không có, con lớn nhất và con thứ hai đều cất riêng) như vậy cất riêng thì cất đi, nhưng mà hàng tháng đưa cho bà số tiền cố định.

"Nương, vậy không công bằng, ta và Ngân Tòa, chỉ có hai đứa bé, ăn uống cũng không có nhiều như mấy người đại ca và Tam đệ." Mã thị nói.

Triệu thị liền hỏi Thiết Tòa và Sở thị: "Các người cũng nghĩ như vậy hả? Có phải các người chỉ có hai người, vậy giao càng ít hơn hay không?"

Sở thị không đợi lão Tử mở miệng, đã nói trước: "Xem nương nói kìa, người là nương của chúng ta, lại nuôi Thiết Tòa lớn, chúng ta không nó gì khác, nương nói hai trăm văn thì hai trăm văn, không phải ít hơn!"

Triệu thị thực vừa lòng, lần này nương tử lão Tử không có làm cho bà tức giận, bà nói với Mã thị: "Tử đệ và Tử đệ muội của người cũng không có nói gì, người có bản lĩnh gì mà nói quanh nói co? Lão nương nuôi sống Ngân Tòa lớn lên còn có thủ túc phụ cho hắn, đừng nghĩ có con trai thì khác đi. Nếu người không phục, người tiếp tục sinh nữa đi, tốt nhất sinh con nhiều hơn mấy huynh đệ Ngân Tòa, như vậy thì người cảm thấy công bằng!" Nói tới nỗi Mã thị bị á khẩu không trả lời được.

Thật ra Vương Phúc Nhi cảm thấy cứ như vậy, cả nhà mình để dành tiền cũng thuận tiện hơn, khoan hãy nói, có chút giống như trách nhiệm chế độ nhận thầu, ha ha, mặc dù đó là vấn đề phụng dưỡng người già.

Về sau thật sự không cần lén lút kiếm tiền, nhưng mà vẫn phải nghĩ biện pháp ở riêng, bằng không nếu nhà mình thật sự có thể kiếm được nhiều tiền, bị nhìn đỏ mắt, lại xảy ra chuyện.

Dù sao kết quả lần họp này, phần lớn mọi người có vẻ vừa lòng, chính Đinh thị cũng không có nói hai lời. Nàng ta có ba đứa nhỏ, trước kia không để cho bọn họ đi kiếm tiền, còn không phải bởi vì kiếm tiền về đều vào tay bà bà (mẹ chồng) đó thôi. Hiện tại thì tốt rồi, không còn vấn đề này, để cho Đại Bảo và Nhị Bảo đều đi ra ngoài làm việc.

Vương lão đầu cũng thực vừa lòng, nghĩ tới bởi vì thế này, lão bà tử không cần phải mỗi ngày đều đau lòng ngủ không được. Ít nhất trong một đoạn thời gian rất dài, vậy là lão bà tử phải yên tĩnh rồi. Tú tài công quả nhiên rất có lý.

Lần trước lúc đi dạo dưới đại thụ đầu thôn, tú tài công nhìn thấy bộ dáng sầu mi khổ kiếm của mình, bèn gợi ý nghĩ biện pháp giúp mình, kết quả nói cho lão thái bà, lão thái bà thực sự nghe lọt được.

Mà Vương Phúc Nhi nghĩ, phải đi cảm ơn tú tài công, nếu không phải nhờ ông ấy, không chừng nãi nãi lại muốn làm ra cái chuyện gì nữa. Tuy rằng là nàng ra chủ ý, nhưng mà để cho tú tài công đi qua địa phương gia gia tân bộ nói cho gia gia nghe, gia gia nhà mình mới có thể tin. Bằng không người thử nghĩ một chút, một nữ oa năm tuổi nói ra thì ai sẽ nghe? (đương nhiên ngoại trừ cha nương cùng tỷ tỷ nhà mình)

Chỉ là những thứ gì quá nhiều, thì cũng không còn đáng giá, trên chi có một hiệu thuốc bắc, không cần nhiều hoa cúc đại như vậy. May mắn Vương Phúc Nhi đã sớm nghĩ tới chuyện này, cho nên, đưa qua vài lần thì không có lại đi nữa. Mà Đinh thị và Mã thị đến cuối cùng chỉ có thể bán đồ bán tháo, ngay cả bán đồ bán tháo cũng không bán ra được. Mã thị còn có chút oán trách đám người Vương Phúc Nhi, bản thân không bán nữa, cũng không nói một câu với mọi người.

Vương Phúc Nhi mở to mắt ngửa đầu nhìn Nhị bá mẫu: "Nhị bá mẫu, ta và các tỷ tỷ đều đã nói với ngài và Đại bá mẫu, cái này quá nhiều, tiệm được của người ta cũng không cần được nhiều như vậy. Nhưng mà lúc ấy bá mẫu còn nói chúng ta là không muốn nhìn thấy người khác kiếm tiền, Nhị bá mẫu người còn muốn ta tránh đi qua một bên, tiểu cô cũng có thể làm chứng cho ta."

Vương Hà Hoa chạy đến nói: "Đúng vậy, lúc ấy ta cũng có mặt, là nhị tẩu người nói như thế này."

"Người là cữu mẫu (mợ) tương lai của Phúc nhi, người không giúp đỡ nàng nói chuyện, thì còn nói giúp đỡ cho ai?" Mã thị nói.

Vương Hà Hoa nổi cáu: "Nhị tẩu, ta thật sự là nhìn không quen nha, nếu mấy đứa Phúc nhi thật sự muốn giấu giếm mọi người, nhị tẩu người thật sự biết thứ này có thể bán được tiền sao? Cả nhà Tam ca người ta cũng nói ra, chẳng lẽ các người cũng không có bởi vì thứ này mà kiếm được tiền? Có lòng tốt nhắc nhở các người, các người còn tưởng rằng người ta có ý xấu, nhị tẩu, làm người không thể rất không có lương tâm. Nếu người đã nói như thế này, về sau mấy đứa Phúc nhi còn có biện pháp kiếm tiền khác, cũng không nói với người, miễn cho đến cuối cùng còn rơi vào bị oán trách."

Tử túc phụ (nàng dâu thứ tư) Sở thị cũng không quen nhìn nhị tẩu này, bình thường làm việc trộm gian dùng mảnh lối, hơn nữa cái gì cũng muốn chiếm tiện nghi, bây giờ còn bắt nạt tiểu hài tử, nàng cũng nhảy ra nói: "Nhị tẩu, lúc ấy Phúc nhi nói chuyện, ta cũng nghe được, ta cũng chính là Tử thẩm của Phúc nhi, còn có, ta không cần gì phải nịnh bợ đi, ta cũng không có bán hoa cúc này, ta lại ăn ngay nói thật đấy."

Mã thị không xuống đài được: "Quên đi, coi như ta chưa từng nói qua." Mã thị khoát tay, đi về phòng của mình.

"Phúc nhi, đừng chấp nhặt với nàng ta, về sau chuyện gì người cũng đừng nói cho nàng ta, xem nàng ta còn nói gì." Vương Hà Hoa nói.

Sở thị cũng nói: "Đúng vậy, có lòng tốt cũng không được báo đáp. Phúc nhi, đến trong phòng Tử thẩm đi, Tử thẩm nấu mấy cái trứng gà." Nàng rất thích tiểu chất nữ này (cháu gái chồng), cảm thấy mạnh hơn nhiều so với mấy người lớn kia.

"Tử thẩm, người tự ăn đi, đến lúc đó sinh một đệ đệ cho ta thì được rồi."

"Ồi, người đưa nhỏ này, miệng thật là ngọt, Hà Hoa, muội xem xem Phúc nhi, ta thật thích. Không có việc gì, Phúc nhi, ta nấu mấy cái, đủ ăn."

Vương Hà Hoa cũng để cho Vương Phúc Nhi đi, kết quả Vương Phúc Nhi thật sự chiếm được một trứng gà luộc, Sở thị còn tự mình lột vỏ đút cho Vương Phúc Nhi ăn. Ai, nhìn đứa nhỏ này, người thực gầy.

Vương Phúc Nhi và Vương Hoa Nhi mang theo cái thùng nước nhỏ, cầm một cái gầu xúc làm bằng tre trúc, đi ven bờ ruộng bắt cá. Chẳng mấy chốc đã tát hết nước ở trong một cái ao nhỏ, sau đó dùng gầu chặn lại, sau đó có thể bắt được rất nhiều tôm nhỏ cá nhỏ. Đương nhiên cũng có thể dùng gầu trực tiếp chặn bắt ở trong nước, chỉ là có nhiều nước, sẽ có cá chạy trốn.

Vương Hoa Nhi tự mình xuống nước đi bắt cá, để cho Vương Phúc Nhi ở một bên nhìn, nhưng mà Vương Phúc Nhi cảm thấy không thú vị, muốn đi xuống đích thân mình bắt.

"Phúc nhi, sao muội không nghe lời, trong nước có con đĩa, đến lúc đó cần muội."

"Nhị tỷ, tỷ gạt người, thời điểm này không có con đĩa."

"Ai nói hả? Không tin, muội xem!" Vương Hoa Nhi bắt một con đĩa ra, dọa Vương Phúc Nhi một cái. Nàng cái khác thì không sợ, chỉ sợ cái đồ hút máu này, cắn lên mấp mấp cũng kéo không xuống. Thật không biết sao nhị tỷ bọn họ lại không sợ.

Vương Hoa Nhi cười ha ha: "Xem muội bị dọa kìa, vậy muội cũng đừng xuống dưới đây, làm dơ quần áo, đến lúc đó tỷ cũng không giặt giúp muội."

Vương Phúc Nhi bĩu môi: "Hừ, không giặt giúp muội, vậy một lát muội kho cá nhỏ, nhị tỷ không được ăn."

Vương Hoa Nhi vội vàng nói Vương Phúc Nhi tốt, lần trước tiểu muội nhà mình cá nhỏ rán dầu ăn thực là ngon, nhưng mà tiểu muội lại nói cái này thực phí dầu mỡ, thường xuyên ăn là không được, chỉ có thể kiếm nhiều tiền, về sau muốn ăn gì thì ăn.

Cũng phải nói, Phúc nhi nói rất đúng, mấy tháng trước Phúc nhi đi theo đại tỷ học nấu cơm, hiện tại cũng đã có thể nấu thật nhiều món ăn. Đương nhiên, đây là người khác phải đều chuẩn bị cất đồ ăn xong, nàng trực tiếp nấu mới được. Bởi vì dao trong nhà rất nặng, Phúc nhi cũng cảm không nổi, nhưng mà tay nghề Phúc nhi thật sự tốt lắm, mọi người đều thích ăn thức ăn nàng làm.

Vương Phúc Nhi là đang dần dần chuyển giai đoạn, vốn cũng thích làm mỹ thực, hơn nữa toàn bộ đồ ăn ở đây thật là tự nhiên không bị ô nhiễm, hương vị rất tốt, chẳng qua, còn thiếu rất nhiều đồ gia vị. Hiện tại đã làm cho mọi người cảm thấy nàng biết nấu ăn không phải chuyện kỳ quái, như vậy chuyện gì cũng có thể dần dần đến thôi.

"Nhị tỷ, chúng ta bắt nhiều một chút, đến lúc đó muội đưa qua cho tú tài công một ít."

"Ừ, là nên đưa đi cho tú tài công, nếu không có hán, muội cũng sẽ không biết chữ, cuộc sống của chúng ta cũng không có tốt như bây giờ." Vương Hoa Nhi cảm thấy Phúc nhi có thể biết rất nhiều giống như bây giờ, đều là vì được biết chữ.

Hết chương 32.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Con nhóc người đứng lại đó cho ta!

Editor: ChiêuNinh

Đội bắt được nửa thùng cá, cũng có con lớn như đầu ngón tay, cá như vậy ăn ngon thật là ăn ngon, nhưng mà không dễ làm. Cũng may cha Vương Phúc Nhi rất thích làm chuyện như vậy, đi tới bên dòng Lương Hà làm sạch sẽ mấy con cá nhỏ này.

Trước đặt cá nhỏ làm sạch sẽ này trên một cái sàn, sau đó đặt ở bên ngoài phơi khô cho ráo nước, đến lúc đó rán cá sẽ không dính nồi.

Vương Cúc Nhi cũng vui tươi hơn hờ nhóm lửa cho muội tử của mình, nhìn nồi đã được đun nóng, Vương Phúc Nhi múc một muổng mỡ heo cho vào nồi. Hiện tại ở nơi này không có dầu thực vật, dùng mỡ heo thì hương vị kém hơn, nhưng mà không có biện pháp. Mỡ heo vẫn là Vương Phúc Nhi mãnh liệt yêu cầu mua về, bởi vì cơm tập thể căn bản là không thấy dầu mỡ. Con người ta mà trường kỳ không ăn dầu mỡ, khẳng định sẽ không đủ dinh dưỡng, nếu đã có thể kiếm tiền, vì sao còn phải để mình chịu uất ức?

Vương Phúc Nhi đều bỏ cá sấy khô vào trong nồi, chậm rãi chiên vàng, đến khi hai mặt cá cũng trở nên vàng óng ánh, bỏ muối vào, lật chuyển vài cái, sau đó vớt ra. Ngửi được thật sự là thơm! Ngoài vàng trong xốp giòn!

Bưng một mâm lên cho mọi người ăn, sau đó lại để lại một mâm ở trong phòng mình, còn có một mâm, Vương Phúc Nhi đưa đi cho tú tài công.

"Cha nương, con đi đưa cá sang chỗ tú tài công đây." Vương Phúc Nhi nói.

"Được, trên đường tránh đụng chạm vào, lúc nữa thì com chiều cũng làm xong, trở về sớm một chút." Thích thị phân phó nói.

Vương Phúc Nhi tay cầm cái rô nhỏ, trong rô đặt một mâm cá nhỏ chiên giòn đi tới chỗ tú tài công, gã sai vặt Thạch Đầu cười tủm tỉm tiếp nhận cái rô trong tay Vương Phúc Nhi: "Lại đưa thức ăn sang đây? Lần này Phúc nhi cô nương đưa cái gì nha."

Vương Phúc Nhi nói: "Thạch Đầu ca, có thể đừng thêm cô nương phía trước hay không, gọi ta Phúc nhi là được, Phúc nhi cô nương, nghe sẽ không thân thiết."

Thạch Đầu nói: "Ha ha, đây cũng là gọi theo thói quen, được rồi, vậy kêu ngươi là Phúc nhi, thơm quá à, là cái gì vậy." Tuy rằng Thạch Đầu thực muốn biết bên trong là cái gì, nhưng mà không có vạch ra, dù sao chủ tử còn chưa có xem.

"Ta và nhị tỷ bắt chút cá nhỏ, dùng mỡ chiên vàng, đưa lại đây cho tú tài công." Vương Phúc Nhi nói.

Thời điểm buổi chiều Tú tài công không có khóa (giờ lên lớp), thấy Vương Phúc Nhi lại đây, rất là cao hứng hỏi: "Phúc nhi lại đưa thức ăn gì ngon lại đây hả? A, là cá nhỏ chiên vàng, Ừ, ngửi thực thơm. Ta cũng đói bụng, Thạch Đầu, ngươi lấy đôi đũa lại đây cho ta." Thạch Đầu nghe lệnh đi xuống, tú tài công nói: "Đây là tự con làm đi, ăn ngon! Nhưng mà cũng phải lượng sức của mình, con cá này dùng rất nhiều dầu mỡ đi." Hắn biết tình trạng trong nhà Vương Phúc Nhi, cho nên nói như vậy. Bởi vì ở tại nông thôn, bình thường đều rất ít dùng dầu mỡ, gần như là cũng không thấy, nhưng mà đây cá bột, lại dùng rất nhiều mỡ.

"Không có việc gì, tú tài công, thật là lâu con mới làm một lần, lần trước bán hoa của đại kiếm được một ít tiền, thì mua nhiều mỡ một chút."

Nàng muốn báo đáp tú tài công thật tốt, đáng tiếc trong nhà không đủ bạc, chỉ có thể đưa qua vài thứ, biểu đạt chút tâm ý.

Làm sao tú tài công lại không biết ý tứ của Vương Phúc Nhi, sau đó Thạch Đầu cầm một đôi đũa và một cái bàn nhỏ, đặt mâm cá tới trên bàn, Vương Phúc Nhi dọn chén đũa lên bàn rồi nói: "Nương con kêu con trở về sớm một chút, nên con đi trước đây. Nếu tú tài công cũng thích, lần sau con lại đưa sang đây nữa."

Tú tài công ăn một miếng, cảm thấy thật sự là ăn ngon: "Cũng không cần thường xuyên đưa qua, vẫn là lượng sức mà làm. Phúc nhi, cũng không nên coi cái này trở thành hiển nhiên, bằng không về sau con tặng đồ ta cũng sẽ không nhận."

"Phúc nhi đã biết, Phúc nhi đi đây."

Thạch Đầu đưa Vương Phúc Nhi đến cửa, Vương Phúc Nhi nói: "Thạch Đầu ca, ngươi nhanh trở về đi, ta đưa không có bao nhiêu, khẳng định tú tài công sẽ để lại một ít cho ngươi."

Thạch Đầu vui rạo rức nói: "Vậy ngươi chậm một chút, đừng đi dạo khắp nơi, nhanh trở về đi."

Từ trong nhà tú tài công đi ra, sắp đến chỗ rẽ, đột nhiên có một người nhảy ra, đây không phải là cái tên gia hỏa đáng ghét ngày đó chui ra từ dưới gầm bàn hay sao?

"Con nhóc, lần này xem ngươi chạy đi đâu?" Tổng Trường Khanh chống nạnh nói.

"Con mắt nào của ngươi thấy ta chạy? Đi qua một bên đi, con đường này cũng không phải của nhà ngươi." Vương Phúc Nhi né sang bên cạnh nam hài mà đi qua, nam hài kia ngăn lại không cho.

"Ngươi muốn làm gì đây?" Vương Phúc Nhi tức giận.

"Hừ, lần trước có phải ngươi mật báo hay không?" Tổng Trường Khanh hỏi.

"Cái gì mật báo? Cái gì lần trước?" Vương Phúc Nhi giả bộ không hiểu.

"Đừng giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo cho ta, hai ta cũng chỉ mới thấy qua một lần, còn có thể là lần nào? Ta không phải đã cảnh cáo không cho ngươi nói thấy qua ta sao? Thế nhưng ngươi không nghe lời của ta nói." Tổng Trường Khanh níu chặt bím tóc nhỏ trên đầu Vương Phúc Nhi.

Xú tiểu tử này, đau quá à. Vương Phúc Nhi cúi đầu: "Có chuyện gì thì từ từ nói, ngươi kéo tóc của ta làm chi? Mẹ ta nói, chỉ có người đàn bà chanh chua đánh nhau mới kéo tóc thôi."

"Cái gì hả? Ai nói?" Nhưng mà dù sao trên tay cũng buông ra, hắn cũng không muốn trở thành người đàn bà chanh chua.

"Ừa? Tú tài công, sao người cũng đi ra vậy?" Vương Phúc Nhi giật mình nhìn sau lưng của nam oa nhi, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, thừa dịp thời điểm nam hài cũng giật mình quay đầu tìm người, Vương Phúc Nhi cầm theo cái rô liền nhanh chóng chạy đi rồi, một chút cũng không để ý tới tiếng kêu của nam hài ở cách đó không xa.

Tiểu tử, đầu với ta, ngươi còn non lắm, nhưng mà, từ tiểu chết tiệt, dám túm đầu tóc của ta! Vương Phúc Nhi cảm thấy thật không hay ho.

Tổng Trường Khanh lại bị một tiểu nữ oa cho vào bẫy, nha đầu chết tiệt kia chạy trốn còn nhanh hơn so với con thỏ, nên rất là buồn bực trở lại, thấy cừu

công không biết đang ăn cái gì có vẻ rất ngon, Thạch Đầu cũng ngồi ở bên cạnh ăn.

"Trường Khanh, mau tới đây, nếm thử thứ này." Tú tài công vội ngoắc cháu cháu ngoại trai tới nói.

Tổng Trường Khanh có chút ngao kiêu (kiêu ngạo) nói: "Cái thứ đó có thể làm ăn ngon hơn đầu bếp của nhà con sao?" Nhưng mà nói thì nói vậy, cũng đã ngồi vào bên cạnh mọi người, thấy cả nhỏ vàng óng ánh nói: "Thứ này có gì ăn ngon? Một chút thịt cũng không có."

Tú tài công để cho Thạch Đầu lại đi lấy một đôi đũa, cũng không nói cái gì, để cho hắn tự ăn. Tổng Trường Khanh mang theo tâm tính soi mói ăn một miếng. Tú tài công hỏi: "Thế nào?"

"Ừm..." Tổng Trường Khanh không được tự nhiên bịa đặt nói: "Bình thường đi." Nhưng mà chiếc đũa lại không có ngừng.

Tú tài công ngậm tắc tắc đầu, đứa nhỏ này thật sự là chết vì sĩ diện mà.

Thạch Đầu ở bên cạnh nói: "Ngay cả Thường bà bà cũng nói ăn ngon đó, Trường Khanh thiếu gia, thứ này là Phúc nhi cô nương làm."

"Thạch Đầu, tiểu hài tử thôi, gọi hắn thiếu gia làm cái gì? Trực tiếp tên là được." Tú tài công nói.

Tổng gia cũng không phải đặc biệt có tiền, chỉ là so với người bình thường thì vẫn giàu có hơn một chút. Nếu cháu ngoại trai đã giao đứa nhỏ này lại đây, vậy cũng không thể nuông chiều theo tính tình của nó. Còn không phải sao, gã sai vặt bên cạnh gì đó cũng không có, bình thường mặc quần áo ăn cơm đều phải tự mình động thủ. Nhớ năm đó, Viễn Chí từ nhỏ cũng không phải đã như vậy sao, cũng chỉ có tỷ tỷ rất cưng chiều, mới làm cho đứa nhỏ này biến thành có chút kiêu căng.

"Lão gia và tiểu thiếu gia cũng đã ăn rồi, vậy hôm nay bà bà ta sẽ không nấu cơm." Thường bà bà có ý tức giận nói, tú tài công có chút đau đầu, thế này mới nói với Thạch Đầu, cũng kêu Thường bà bà đến đây, nói chung hắn cũng không thể răn dạy một lão nhân gia. Hơn nữa nếu nói bà, khẳng định Thường bà bà có thật nhiều lời phản bác lại, tú tài công tự nhận là chưa từng có thắng qua cãi nhau với nữ nhân.

Thạch Đầu vội vàng nói: "Dừng mà, Thường bà bà, ta thích nhất cơm ngải làm, ngải cũng không thể để cho ta đói bụng."

"Người tên dối trá này, người ăn cũng không ít đi, hừ, cũng không để lại cho ta một chút."

Ách, ba nam nhân lớn nhỏ đều ngây dại, sau đó đều nhìn không được mà nở nụ cười. Chẳng qua Tổng Trường Khanh cười có chút là lạ, giống như là tức giận, lại như buồn bực, còn có cảm xúc khác.

Con nhóc, hôm nay nê mặt đồ ăn người làm cho bổn thiếu gia ăn ngon, qua vài ngày nữa sẽ tìm người tính sổ! Tổng Trường Khanh nghĩ như thế, dù sao há miệng mắc quai mà thôi.

Hết chương 33.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Vương lão đầu nhận thức

Editor: ChieuNinh

Buổi tối lúc trở về ăn cơm, đĩa cá trên bàn đã bị mọi người quơ đũa đoạt sạch, Nhị bá mẫu Mã thị còn nói: "Đây cũng quá ít, cũng không đủ mọi người nhét kẽ răng." Có vài người chính là chán ghét như vậy đó, cũng lười nói năng ta, ăn vào trong miệng rồi còn kén cá chọn canh.

Vương Hà Hoa nói: "Nuông, nếu nhị tẩu ngại ít, vậy về sau cũng đừng ăn, tiết kiệm để cho người khác, cũng để cho mọi người nhét đầy kẽ răng."

Triệu thị cũng trừng mắt Mã thị: "Ăn một bữa cơm cũng không yên tĩnh, quả nhiên là không để bà bà ta đẩy vào mắt, nếu người ghét bỏ, ngày mai người làm ra đi, để mọi người đều ăn no, thế nào?"

Mã thị lập tức không nói nữa, cho dù nàng ta có, cũng sẽ không cho mọi người ăn á, chỉ biết ở trong phòng vụng trộm ăn, cho rằng ai cũng là đứa ngốc ả.

Đinh thị bĩu môi, nghĩ Mã thị thật sự là thịt cẩu không thể lên mặt bàn, mỗi lần đều gấp gấp tìm mắng. May mắn hiện tại mình cũng không nói cái gì, bằng không còn không phải bản thân mình chịu thiệt?

Mười tám tháng mười, là ngày Vương Hà Hoa xuất giá, bởi vì bên này là nhà gái, cho nên ngày mười bảy bên này liền bày bàn mở tiệc rượu. Buổi sáng mười tám, cữu cữu (cậu) của Vương Phúc Nhi mặc quần áo tân lang màu đỏ thẫm, vô cùng cao hứng đón Vương Hà Hoa trở về nhà. Lần này vậy mà lại mướn một cỗ kiệu hoa lớn. Mọi người đến Vương gia xem náo nhiệt đều rất hâm mộ, Triệu thị lại càng có thêm mặt mũi, cảm thấy tim tử tế này là đúng

rồi, về sau xem còn có ai nói nữ nhi của mình không gả ra ngoài được, cho các người đồ mắt đi thôi.

Mà nương tử Chu đồ tể ở nhà chỉ cây dâu mắng cây hòe, Chu đồ tể bán thịt trở về, nghe thấy nương tử đang vui vẻ mắng chửi, không khỏi nói: "Nhiều chuyện, người cái bà nương này sao không chịu buông tha người khác, người ta làm mai mối là chuyện tình nguyện của hai nhà, người có thể bắt tranh cãi hay không. Vốn lần này Vương gia làm hôn sự, ta cũng có thể bán chút thịt heo, nhưng mà cũng tại vì người, đắc tội với người ta, khoản mua bán này cũng không tới cửa rồi."

"Không tới cửa thì không tới cửa, nhà Vương lão đầu nghèo thành như vậy, quanh năm suốt tháng có thể mua mấy cân thịt hủ, ta còn không hiếm lạ." Nương tử Chu đồ tể nói.

"Quên đi, nói với người cũng như không nói, ta đi ra ngoài." Chu đồ tể nói không thông với nương tử mình, cũng không muốn âm ỷ với nàng ta.

Đúng lúc nương tử Đại Đông hái đồ ăn từ vườn rau trở về cười hi hi nói với nương tử Chu đồ tể: "Đại tẩu, sao người không đi qua chỗ nhà Vương lão đầu xem nào nhiệt? Thật không nghĩ tới gia đình kia gả nữ nhi còn có thể cho nhiều đồ cưới như vậy, nhìn khiến cho người ta đồ mắt."

"Có gì mà phải đồ mắt? Là người thì ai cũng mạnh hơn nàng!" Nương tử Chu đồ tể nghe xong lời này, tức giận nói.

"A, nhà đại tẩu là có khả năng nên nói như vậy, chúng ta lại không thể, chẳng lẽ đại tẩu nói chúng ta không phải là người?" Nương tử Đại Đông có chút tức giận.

"Ta lại không có nói như vậy, là người tự nói." Người tức giận thì ta còn tức giận hơn.

Nương tử Đại Đông mắng: "Cũng đúng, cứ một cân thiếu một lượng, mới có chút tiền mà cũng phải chướng mắt người khác, ta còn chướng mắt người kia." Nói xong cũng không thêm ở lại mà bỏ đi thẳng, chỉ còn lại nương tử Chu đồ tể tức đến dậm chân.

Vương Hà Hoa thuận thuận lợi lợi gả đi, thời điểm ba ngày sau lại mặt, sắc mặt hồng nhuận, cửu cửu Vương Phúc Nhi cũng là vẻ mặt đáng vẻ hạnh phúc, lúc này Triệu thị cũng không nói cái gì sát phong cảnh đến kích thích mọi người. Chỉ là Đinh thị còn tiếp cận hỏi chuyện Thích Gia An có muốn đi đến tiệm tạp hoá của Thích Gia Mẫn làm việc. Thời điểm biết được Thích Gia An cũng không có định đi, liền năn nỉ Thích Gia An nói với Thích Gia Mẫn, để cho Đại Bảo con mình đi qua làm tiểu nhị. Vương Hà Hoa tức giận đến không chịu được, ngay vào ngày mình lại mặt mà đại tẩu lại đưa ra yêu cầu ở trước mặt trượng phu của mình, thật đúng là không cho mình thể diện.

"Đại tẩu nói cái gì vậy, chẳng lẽ Gia An có thể làm chủ cho nhị tỷ? Cho dù là nhị tỷ, thì tiệm tạp hoá cũng không phải của riêng một mình nàng, còn có nhị tỷ phụ định đoạt."

"Nói cũng không thể nói như vậy, Đại Bảo cũng là chất tử (cháu trai) các người, hiện tại hắn cũng lớn như vậy rồi, còn không có việc để làm, các người làm cô cô và cô phụ (dượng), có thể hỗ trợ sao lại không thể giúp một chút? Nếu Đại Bảo sống tốt, cũng sẽ cảm kích các người." Đinh thị nói.

"Được rồi, việc này về sau lại nói, hôm nay là Hà Hoa và Gia An lần đầu tiên lại đây, chuyện khác đều để qua một một bên." Vương lão đầu mở miệng nói chuyện: "Gia An, khuê nữ này của ta có chút được nuông chiều từ bé, về sau nếu có cái gì không đúng, thì người rộng lượng thông cảm. Điều nói phụ thể lúc thiếu niên đến già thì bầu bạn, cha cũng chờ mong các người vẫn luôn hòa thuận vui vẻ."

Thích Gia An vội nghiêm túc nói: "Cha, người yên tâm, ta và Hà Hoa sẽ sống tốt."

Sắc mặt Vương Hà Hoa ửng đỏ, cuối cùng bữa cơm này cũng bình bình an an mà ăn xong. Sau đó cuộc sống tiếp tục đi vào nề nếp, thời tiết cũng dần dần lạnh hơn, bụng Thích thị lớn hơn nữa, hành động cũng có chút không thuận tiện. Cũng may mấy khuê nữ đều tri kỷ, nàng cũng chỉ ngồi ở nhà làm châm tuyền. Bởi vì một tháng đưa cho Triệu thị hai trăm văn tiền, cho nên Vương Đông Tòa lợi dụng thời gian nông nhàn đi trấn trên tìm việc làm. Hai người Vương Phúc Nhi và Vương Hoa Nhi chuẩn bị thừa dịp trong sống còn có cá, làm nhiều hơn một ít, đến mùa đông coi như là một món ăn mặn.

Hôm nay, thời tiết rất tốt, thời điểm thái dương đi ra chiếu vào người thực ấm áp, Vương Phúc Nhi thích nhất thời tiết như vậy. Bởi vì như thế sẽ không lạnh, nàng còn mặc áo bông cũ nát, nhìn qua chính là dùng quần áo của người lớn sửa nhỏ lại, bởi vì không có tiền mua bông, cũng không có tiền mua có vải, chỉ có thể là kiên nhẫn chịu đựng.

"Một nhà Trần Cường Tử đánh nhau rồi!" Bên ngoài rất nhiều người chạy vu vu về một phương hướng, người trong viện Vương gia cũng rục rịch. Ở tại nông thôn, không có hoạt động giải trí gì, nên nếu có nhà ai xảy ra chuyện, vậy nhất định phải đi xem nào nhiệt. Giống như Triệu thị hất xi một cái, thanh âm lớn một chút, bên ngoài liền có một vòng người vây quanh.

Cho nên nhà ai không có bận việc đều chạy tới nhà Trần Cường Tử nhìn. Thật ra thì Vương Phúc Nhi cũng muốn đi xem, dù sao bát quái (bà tám, nhiều chuyện) ai mà không thích, nhưng mà Thích thị cũng không cho mấy người bọn họ đi, vì thế cũng ngoan ngoãn đứng ở trong nhà.

Chẳng qua chờ sau khi những người khác trong viện Vương gia trở về, tự nhiên có người nói ra miễn phí. Thì ra cả nhà Trần Cường Tử cũng có vài nhân khẩu, các huynh đệ ở chung cùng một chỗ, khó tránh va chạm, mâu thuẫn không ngừng. Lúc này đây là vì đại tức phụ (con dâu cả) vụng trộm chiếm một chút tiện nghi của nhị tức phụ, thế là xảy ra chuyện. Đầu tiên là mắng chửi nhau, càng mắng càng ngoan (ngoan độc), sau đó liền trực tiếp động thủ đánh nhau, đánh đến gào khóc thảm thiết, khiến cho mọi người chú ý, đều đi xem nào nhiệt.

Vương lão đầu hút tẩu thuốc, không biết trong lòng suy nghĩ cái gì, Triệu thị vẫn là cứ theo lẽ thường.

Lại qua vài ngày, nhà Trần Cường Tử càng nháo càng dữ dội, mấy huynh đệ vì tranh giành này nọ, cũng làm cho lão nương Trần Cường Tử tức giận đến ngất đi, dẫn đến làm cho lý chính và các trưởng bối Trần gia đến chủ trì công đạo. Cuối cùng hết cách đành ra quyết định chủ trì ở riêng, nhưng mà cho

dù ở riêng thì người này cũng không phục người kia, người kia nói người này nhiều đồ hơn, nói phân ít này nọ. Còn có ngay cả tiền riêng của cha và nương cũng lấy mất đi. Tóm lại là loạn không thể rồi loạn hơn nữa, cứ như vậy, va chạm xung đột đến ở riêng, mấy huynh đệ Trần Cường Từ cũng đều có ngăn cách, so với người xa lạ cũng còn không bằng.

Người trong thôn nói về bọn họ, đều là bộ dáng cười chê thêm bát quái, còn có người nói thẳng, còn không bằng cứ việc phân gia sớm một chút. Chỉ là lão cha và lão nương Trần Cường Từ vẫn không đồng ý phân gia, cho nên mới biến thành mấy huynh đệ không ngừng thâm oán lẫn nhau. Làm công việc cũng không làm tốt, giữa tức phụ cũng vì ai làm nhiều ai làm ít mà khác khẩu, mọi người ai cũng không chấp nhận chịu thiệt, nên mâu thuẫn kích phát đến trình độ này. Lúc này cũng đã thành cái dạng này, hiện tại lão nương Trần Cường Từ xem như được cứu về một cái mạng, nhưng mà lại nằm liệt ở trên giường. Bây giờ mấy huynh đệ ai cũng không muốn nàng đi theo, trực tiếp ném cho Trần Cường Từ chưa có thành thân, tất cả mọi người đều ai đi đường nấy rồi.

Mấy ngày nay Vương lão đầu càng trầm mặc hơn so với trước kia, buổi tối lăn qua lộn lại không ngủ được. Triệu thị oán giận nói: "Lão nhân, người lại suy nghĩ cái gì, người không ngủ, ta còn muốn ngủ đây."

Vương lão đầu trực tiếp ngồi dậy, nói: "Lão Tứ cũng đã thành thân, Hà Hoa cũng xuất giá rồi, chúng ta có nên cho mấy huynh đệ bọn nó ở riêng hay không?"

"Ở riêng?" Triệu thị vụt ngồi dậy: "Cái lão nhân nhà người nói cần cái gì đó, chúng ta đều rất tốt, phân cái gì gia?"

"Cũng là chuyện sớm muộn thôi, trong thôn không phải đều là như vậy, thật nhiều người khi con trai cưới vợ xong đều phân ra ở riêng rồi. Vì sao chúng ta lại không thể? Trước kia thì nói còn có hôn sự của lão Tứ và Hà Hoa mà kéo dài, vì sợ ở riêng mấy ca ca tẩu tẩu mặc kệ. Hiện tại cũng không còn bản khoản này, ta thấy là thời điểm nên ở riêng."

"Muốn ở riêng, trừ phi ta chết, ta không đồng ý ở riêng!" Bà còn chưa làm đủ đại gia trưởng đâu, nếu ở riêng, vậy về sau còn có ai nghe lời bà?

Hết chương 34.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Vương lão đầu nói ở riêng

"Chẳng lẽ người muốn chúng ta giống như Trần gia kia, huyền não đến cuối cùng không thể khống chế được, tình cảm huynh đệ hoàn toàn không còn, người mới bắt đầu sáng mắt?" Vương lão đầu nói.

"Sao chúng ta có thể giống như Trần gia, mấy đứa con trai chúng ta đều hiểu chuyện, mạnh hơn nhiều so với mấy người Trần Cường Từ, lại nói, bọn nó cũng đều nghe lời ta." Triệu thị không phục.

"Đúng vậy, nghe lời người nói, nghe lời người nói người còn đối với người ta như vậy, mấy đứa con dâu của người, người dám nói, các nàng đều thực lòng tin phục người? Hiện tại người có năng lực thì có thể nói, người quản được các nàng, đến lúc đó người cái gì cũng không còn làm được, xem người thế nào?"

"Cho dù là như vậy, bọn nó cũng phải nuôi ta, ta cũng là nương bọn hần! Nếu không nuôi dưỡng ta, chính là bất hiếu, đến lúc đó bị người ta phun nước miếng, mọi người đều nói hoàng đế cũng nói hiếu đạo." Triệu thị nói.

"Người lại còn cái bộ dáng này, người cho là mấy huynh đệ Trần Cường Từ bọn họ không biết nói hiếu đạo à. Nhưng mà con người ấy, đều chen chúc sống chung cùng một chỗ, người có tính tình của người, ta cũng có tính tình của ta, nói chung mọi người sẽ có chỗ không hòa hợp, thời gian dài, có thể không cãi nhau sao? Ta nói với người, lão thái bà, chúng ta thừa dịp hiện tại huynh đệ mấy đứa nhỏ còn hòa thuận, thì phân cái nhà này ra đi. Đến lúc đó còn có thể nê mặt nhau mà sống, bằng không biến thành cái bộ dáng kia, ta chết cũng không biết ăn nói thế nào với tổ tông Vương gia. Đừng nghĩ mất sạch mặt mũi của người, chúng ta nghèo như vậy, tách ra rồi nói không chừng mấy đứa nhỏ lại năng nỏ lớn hơn nữa. Ta là người đứng đầu trong nhà, ta định đoạt."

"Lão già chết tiệt, người đứng là muốn bức ta chết hả, mấy đứa nhỏ đều đang rất tốt, vì sao người muốn để cho bọn nó ở riêng. Ta nói không đồng ý thì không đồng ý, phân gia rồi, bọn họ còn quản chết sống của chúng ta sao."

"Được, người nói những lời này, thì ta coi như là thật đi, vậy ta nói với người, hiện tại không phải hàng tháng người thu của mấy huynh đệ bọn nó hai trăm văn tiền sao? Không phải cũng giống như ở riêng hả? Hiện tại tâm tư mấy đứa nó đều đặt ở trên gia đình nhỏ của mình, người còn muốn giống với trước kia hả. Người tính toán kỹ đi, nếu phân gia, hai trăm văn tiền này người cũng không cần phải phụ trách ăn uống của bọn nó, không phải lấy được càng nhiều?"

"Lão nhân, ý của người là, sau khi ở riêng, mấy huynh đệ bọn họ hàng tháng vẫn phải cho ta hai trăm văn tiền?" Triệu thị nghĩ, nếu là như vậy, ta tình nguyện ở riêng.

Vương lão đầu nói: “Cái này, phòng chừng tiền sẽ thiếu đi một ít, nhưng mà vẫn phải cho. Dù sao bọn họ ở riêng, không phải đi theo ăn uống với chúng ta, vậy ăn uống cũng phải tiêu tiền không phải sao?”

“Vậy còn không bằng không phân gia, ta vẫn không đồng ý.” Triệu thị nói.

“Người không đồng ý cũng phải đồng ý, ta đã kêu lý chính và mấy huynh đệ ta đến đây. Qua hai ngày nữa chờ lão Tam trở về, chúng ta liền chuẩn bị ở riêng. Ta cũng không muốn về sau mấy đứa con trai bởi vì ở cùng một chỗ, biến thành không ngừng đầu lên được ở trước mặt người khác, cuối cùng làm cho hai lão già chúng ta đang sống mà tức đến chết. Người cũng đừng náo loạn, ta sẽ đề xuất cho bọn nó hàng tháng cấp chúng ta một trăm văn tiền. Dù sao một trăm văn, người cũng buôn bán lời, hai lão già chúng ta một tháng dùng được bao nhiêu, ăn được bao nhiêu? Tiết kiệm, người cũng có thể để dành tiền riêng nhiều thêm chút.”

Tự nhiên một đêm này Triệu thị không có ngủ ngon, kỳ thật bà cũng bị nói có chút động tâm, chỉ là tưởng tượng đến mấy đứa con dâu đều thoát ly khỏi sự quản thúc của mình, thì trong lòng không có tư vị. Nhưng mà lão nhân nói cũng có đạo lý, thật sự nếu như ôn ào đến giống như một nhà Trần Cường Tử, vậy thì thật đúng là quang hết mặt mũi, bà không thể bị người chọc tức mà chết. Nhưng mà bỏ mặc đám con dâu tự mình sinh hoạt, thật sự là bà không muốn.

Nhưng mà lão nhân nói một tháng cấp cho mình một trăm văn tiền, nếu chuyện này có thể nói xong, như vậy ở riêng thì ở riêng đi. Có được số tiền đó, còn không phải mình muốn ăn gì thì ăn sao, cũng không cần hầu hạ mấy tổ tông sống này nữa.

Thời điểm Vương Đồng Tòa trở về từ trấn trên, mang theo một cân thịt ba chỉ, kết quả nghe được cha nói với mình, trong nhà muốn ở riêng thì không khỏi ngại ngùng cả người. Tuy rằng hẳn muốn ở riêng thật, nhưng mà đột nhiên nhận được tin tức này, làm cho hẳn cảm thấy không chân thực như thế nào ấy?

Hắn còn tưởng rằng mình còn phải phí rất nhiều tinh thần mới có thể hoàn thành chuyện này, nói không chừng còn phải bị người mắng là bất hiếu. Nhưng mà một câu nói của cha, thì đã biến việc này trở thành sự thật.

Mấy huynh đệ và nương tử của mình đều lên gian nhà chính, Đình thị không muốn ở riêng, ở riêng rồi, trong nhà nàng ta có ba tiểu tử, đến lúc đó có thể thế nào đây? Cho nên là người thứ nhất nhảy ra phản đối, nói lý do là cha mẹ đều còn sống, ở riêng là đại bất hiếu.

Kết quả Mã thị nói thẳng, là cha và nương đều đồng ý, chẳng lẽ không nghe lời của cha nương thì chính là hiếu thuận?

Mà còn lại Sở thị thì đã sớm ngóng trông ở riêng, nàng cũng không thích nhiều người như vậy ở cùng một chỗ, còn mỗi ngày chuyện chi nhỏ như một chút lông gà vò tỏi cũng cãi nhau. Cho dù là mình mở bếp nhỏ cũng phải che che giấu giấu, cho nên nàng thực sự tán thành. Nói thẳng chủ ý của cha nương tốt.

Mà cả nhà lão Tam đều hy vọng phân gia sớm một chút, tự nhiên là vô cùng đồng ý. Như vậy cho tới lúc này, cũng chỉ có cả nhà lão đại là không đồng ý ở riêng, ba so với một, kết quả có thể nghĩ.

Vương lão đầu nói: “Điều nói cây lớn phân cành, người lớn thì ở riêng, trước kia là lão Tử và Hà Hoa cũng chưa cưới chưa gả, ta và nương các người cũng không nói chuyện này. Các người có chút va chạm xung đột, chúng ta cũng mở một mắt, nhắm một mắt. Hiện tại các người đều có nhà nhỏ của riêng mình, nếu không ở riêng, ta sợ đến lúc đó chúng ta cũng giống như Trần gia, bị người ta chỉ trích.” Mấy con trai đều nói làm sao có thể giống như vậy.

Vương lão đầu nói: “Hiện tại cũng đừng chỉ nói suông cho ta, các người nghĩ sao, ta đây làm cha có thể không biết sao? Nay ta cũng không nói gì nhiều, ta nói ở riêng thì ở riêng. Ngày mai, lý chính và mấy người thúc thúc các người đều sẽ đến đây, trưởng bối của ta đều đã mất, cũng mời vài người làm việc ngay thẳng tới. Trong nhà có cái gì, khẳng định các người bên dưới cũng biết rõ ràng, đến lúc đó phân chia khác nhau, cũng không được oán giận cho ta. Nếu sau này có ai bàn tán trách móc, Vương gia chúng ta cũng không dung (bao dung, tha thứ) được nàng! Mặt khác, ta và nương các người nuôi dưỡng các người cũng không dễ dàng, hiện tại cũng coi như ta có da mặt dày tìm các người yêu cầu này nọ, các người một tháng cho hai lão già chúng ta một trăm văn tiền, xem như là tiền đường lão các người cho chúng ta, nếu đồng ý, thì ngày mai chúng ta ở riêng.”

Mã thị vừa muốn nói gì đó, thì bị Ngân Tòa ngăn cản, Vương lão đầu nói: “Tức phụ Lão Nhị, người có gì muốn nói?”

Mã thị bị trọng phụ của mình hung hăng trừng mắt nhìn một cái, vội nói: “Không có, cái gì cũng không có!”

“Tốt lắm, hôm nay cũng nói tới đây thôi, chuyện cụ thể, ngày mai nói sau, tất cả giải tán đi.”

Trong phòng Lão đại, Đình thị nói Vương Kim Tòa: “Vậy nếu ở riêng, mấy đứa nhỏ của chúng ta phải làm sao? Ta không đồng ý phân ra.”

Vương Kim Tòa nói: “Không phải sớm muộn gì cũng phải phân ra sao? Đại Bảo và Nhị Bảo cũng trưởng thành, qua vài năm nữa cũng phải thú tức phụ, chẳng lẽ còn ở cùng một phòng? Phân thì phân đi, người cũng giấu kỹ tiền riêng của chúng ta, nhìn xem có thể có xây nhà hay không, chẳng lẽ ở chung một gian lão phòng thì ra làm sao?”

“Gi? Người muốn chuyển đi ra ngoài? Vậy không phải chúng ta chịu nhiều thiệt thòi? Ta nói cái gì cũng không đồng ý, người là lão đại, nhà này vốn là nên để lại cho chúng ta, dựa vào cái gì tiện nghi cho người khác? Ta không chuyển, muốn chuyển cũng là mấy người lão Nhị bọn họ chuyển!” Đình thị mặc kệ rồi.

Vương Kim Tòa nói: “Ta chỉ là thuận miệng nói thôi, ta không chuyển, được rồi, người dong dài cái rắm, chẳng lẽ ta còn có thể để cho bản thân mình chịu thiệt sao? Ngày mai có lợi thế rồi.”

Chi thứ hai bên này, trong lòng Mã thị thì vui sướng hải lòng, rốt cuộc cũng để cho lão nhân mở miệng nói ở riêng. Nàng ta cũng muốn tự mình sinh hoạt, cả ngày chen lẫn cùng một chỗ, mình muốn mua chút đồ tốt cũng không được.

“Ai, ta nói, người có thể nói một câu không hà, cuối cùng chúng ta cũng được ở riêng rồi.” Mã thị đẩy đẩy Vương Ngân Tỏa đang ngủ.

“Nói gì mà nói, ở riêng thì ở riêng, có cái gì đâu mà bàn, mệt lắm rồi, nhanh ngủ đi.” Vương Ngân Tỏa lại bắt đầu ngáy, Mã thị buồn bực không thôi: “Người không lo lắng, ngày mai chúng ta được phân thứ gì đó không tốt?”

“Đến lúc đó chẳng lẽ người không mở miệng? Người quá đàn bà, thật sự là, có để cho người ta có ngủ hay không hà. Người không mệt, nhưng ta mệt nhọc.”

Mã thị một bụng chủ ý cũng không nói được gì, đến mức thật sự là khó chịu.

Mà tam phòng bên này, trừ bỏ người lớn cao hứng, tỷ muội ba người Vương Phúc Nhi cũng đặc biệt cao hứng: “Chỉ cần phân gia, chúng ta có thể dễ dàng kiếm tiền. Đến lúc đó, tỷ các muốn ăn gì thì ăn, muốn mặc gì thì sẽ mặc cái đó.” Vương Phúc Nhi hưng phấn nói.

“Ừ, Phúc nhi chúng ta rất có bản lĩnh.” Vương Hoa Nhi trêu đùa nói.

Vương Cúc Nhi nói: “Hoa nhi, không cho muội bắt nạt tiểu muội.”

“Tỷ, sao muội bắt nạt nàng chứ? Tỷ cũng quá chú ý nàng, bình thường đều là nàng bắt nạt muội.” Vương Hoa Nhi nói.

“Được rồi, mấy đứa nhỏ, nhanh đi ngủ đi, ngày mai còn có việc.” Thích thị ở bên trong nói ra, ba tỷ muội lập tức dừng lại, chuẩn bị nghỉ ngơi dưỡng sức, chờ đợi ngày mai ở riêng.

Bên kia Sở thị cũng đang bàn bạc với Vương Thiết Tỏa: “Phân gia rồi thì chúng ta tự mình xây nhà đi, nơi này quá nhỏ.”

Vương Thiết Tỏa nói: “Cũng được, gian phòng này của chúng ta, tặng cho Tam ca đi.”

“Ta thấy vẫn qua ngày mai đi rồi nói sau, không phải ta không muốn cho, mà là nếu thật sự tặng cho bên Tam ca, đến lúc đó đại ca và nhị ca nhất định sẽ không bằng lòng. Chuyện này chúng ta vẫn không cần nói trước, nói không chừng Tam ca bọn họ cũng muốn ở chỗ khác ấy.” Nếu ở riêng rồi, thì phải triệt để phân ra, còn chen chúc cùng một chỗ, còn không phải sẽ có mâu thuẫn sao?

Vương Thiết Tỏa cảm thấy nương tử nói rất đúng, vì thế cũng không có nói cái gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Quyết định xây nhà

Editor: ChieuNinh

Ngày hôm sau, thời điểm ăn điểm tâm mọi người đều rất im lặng, một lát sau, Vương Mai Hoa và trượng phu của nàng là Trần Hồ, Vương Hà Hoa và Thích Gia An cũng tới đây. Bọn họ đơn giản là đến làm người chứng kiến, vì phân gia không liên quan tới họ, nữ nhi gả đi như nước tạc ra ngoài, cũng không có biện pháp.

Tiếp theo, là nhị gia gia và tam gia gia của Vương Phúc Nhi lại đây, Vương lão đầu có ba huynh đệ, hẳn là lão đại, cuối cùng là lý chính Vương Tài chậm rì rì đi tới. Một khi Vương Tài đã tới, thì việc ở riêng cũng bắt đầu phân chia. Kỳ thật Vương gia cũng không có nhiều tài sản gì, chủ yếu nhất là căn nhà và ruộng đất. Cũng là bốn huynh đệ mỗi người một gian phòng mà thôi, cũng là một người một mẫu, rất công bằng. Trong nhà ngay cả một con gia súc cũng không có, chỉ có duy nhất là đàn gà, Triệu thị không cho phép phân chia, tự bà nuôi dưỡng, về sau còn phải lấy trứng gà để đổi dầu muối này nọ, cho nên không có một con động vật nào. Về phần nồi niêu chén bát, dựa theo nhân khẩu, đủ dùng cho một nhà là được, nhiều hơn nữa cũng không có, mà ngay cả chiếc đĩa cũng là một người một đôi. Lương thực cũng ăn theo khẩu phần mà phân chia, Mã thị có mấy lần đều nói là không công bằng, nhưng mà nhìn hai người lão Tứ cũng không có nói chuyện, đành phải cố nén. Bởi vì khẩu phần của nhị lão công công bà bà cũng chỉ phân chia cho đúng cho hai người, nếu nàng ta nháo lên, cũng quá không trình độ rồi.

Vương lão đầu nói: "Ngày hôm qua cũng đã nói rồi, bốn huynh đệ các người, hàng tháng mỗi nhà cấp cho ta và nương các người một trăm văn tiền, một lát nữa việc này cũng phải viết vào trong văn thư đi. Ta mặc kệ các người nói cái lý do gì, ta và nương các người nuôi lớn các người, các người cũng nên nuôi sống chúng ta, nếu ai không phục, vậy phòng ở và đất đai cũng không cần đi. Mặt khác, từ mấy tháng trước các người đều đã tự mình cất tiền riêng, tiền trong tay ta và nương các người, sẽ không phân cho các người, chờ hai lão già chúng ta đều mất thì nói sau. Còn có ý kiến gì hay không? Nếu không có ý kiến, nhà này cứ phân ra như vậy."

Bốn huynh đệ đều không nói gì, thì coi như là không có ý kiến. Vương lão đầu gật gù đầu với đám người lý chính: "Về phần các người nếu muốn ra

ngoài xây nhà khác để ở, cũng là chuyện của bản thân các người sau khi ở riêng. Còn một gian phòng ở đó, nếu muốn chuyển cho huynh đệ các người, thì do các người tự mình thương lượng, ta sẽ không can thiệp. Tài huynh đệ, mời người hỗ trợ viết văn thư phân gia một chút đi."

Vương Tài trải qua rất nhiều nhà đã phân gia, chính là nhà Trần Cường Tử cũng là qua tay hắn. Khi đó, là đầu heo cũng đánh thành đầu chó, hiện tại Vương gia bình tĩnh ở riêng như vậy, thật ra lại ngoài sở liệu của hắn, còn tưởng rằng mọi người đều muốn ăn một phen, kết quả lại không có.

Không có thì tốt, mọi người sống vui vẻ thì so với cái gì cũng tốt hơn. Hơn nữa có hai huynh đệ Vương lão đầu làm chứng, vì thế nhà này cũng phân xong.

Mấy món đồ lật vật phân chia không đồng nhất, nhưng mà đây cũng là một phần của nhà, cảm giác không giống với trước kia, ít nhất về sau không ăn chung một nồi. Mà Sở thị và Vương Thiết Tòa chờ đám người lý chính ăn xong cơm trưa, thì nói với mọi người, muốn ra ngoài xây nhà ở.

Vương lão đầu nói: "Đã ở riêng rồi, các người tính toán muốn làm cái gì thì tự mình làm cái đó, không cần cái gì cũng nói với ta."

Đinh thị đá đá chân Vương Kim Tòa, Vương Kim Tòa khụ một tiếng, hỏi: "Vậy phòng ở bên này của Tử đệ, nên tính làm sao? Người xem, Đại Bảo và Nhị Bảo cũng lớn, còn ở cùng một chỗ với chúng ta. Nếu không, Tử đệ coi như đau lòng mấy đứa Đại Bảo, cho chúng ta cái phòng đó đi."

"Dựa vào cái gì?" Mã thị lập tức phản bác: "Đại ca thật sự là giỏi tính toán, phòng ở của Tử đệ chẳng lẽ là nước thối tới được? Muốn nói, nhà của ta cũng không đủ phòng ở, còn có Tam đệ và Tam đệ muội, bọn họ còn có ba đứa bé, trong bụng Tam đệ muội còn có một đứa nữa, bọn họ lại càng không đủ chỗ ở." Mặc kệ thế nào, tiện nghi này không thể cho đại phòng của người chiếm.

Vương Thiết Tòa nhìn tình hình này, liền biết nương tử của mình nói rất đúng, chuyện này thật đúng là không thể dễ dàng giải quyết. Vốn muốn trực tiếp cho nhà Tam ca, hiện tại nếu cho Tam ca, thì chính là tìm phiền toái cho Tam ca, chỉ sợ lấy tính tình của Tam ca và tam tẩu, cũng sẽ không chiếm tiện nghi này.

Sở thị nói: "Nhị tẩu nói đúng, đây là phòng ở cha và nương cho chúng ta, nếu mọi người đều muốn có được, ta cũng không nói nhiều, nếu ai muốn, cho ta cùng Thiết Tòa năm trăm văn tiền, thì phòng ở này liền thuộc về người đó, huynh đệ ruột thịt cũng phải tính toán rõ ràng, cũng không đến nỗi tổn thương hòa khí."

Mã thị cũng muốn đi ra ngoài ở, khẳng định là không cần, nhưng mà bây giờ nàng ta còn không muốn nói, vì thế việc này cứ như vậy mà xác định. Tự nhiên Đinh thị trở về thương lượng với Vương Kim Tòa, dù sao bọn họ không muốn chuyển đi, nhưng mà mấy đứa con cũng lớn.

"Cha Cúc nhi, hiện tại trong tay chúng ta chỉ có một lượng bạc, nếu như xây căn nhà gạch căn bản là không đủ." Thích thị thở dài.

Vương Đồng Tòa nói: "Không đủ thì ta đi mượn mấy người thân thích một ít, viết giấy vay nợ cũng được, dù sao cũng phải cất được căn nhà. Nếu không mấy đứa khuê nữ cũng lớn, ở trong một gian phòng cũng kỳ cục, trong bụng nàng còn có một đứa, căn bản là ở không được."

Thích thị nói: "Ta về nhà mẹ đẻ một chuyến đi, mượn của cha nương một ít, tốt xấu gì cũng phải cất được cái nhà." Có thể có được cái nhà của riêng mình, là mộng đẹp lớn nhất đời này của Thích thị. Cho nên tuy rằng hiện tại tiền không đủ, nhưng mà cũng rất kiên định muốn xây nhà ở.

Vương Đồng Tòa cũng có ý tưởng giống vậy, vì thế hai người cùng đi Thanh Sơn thôn, nương Thích thị là Hồ thị và Thích Lão Hán biết Vương lão đầu thế nhưng lại chủ động cho ở riêng, cao hứng không biết như thế nào cho phải. Hồ thị nói thẳng: "Đã sớm nên ở riêng rồi, cả một đại gia đình đều chen lẫn cùng một chỗ, sớm muộn gì cũng gặp phải chuyện không may. Công công (cha chồng) của con coi như là người hiểu biết, lần này tốt rồi, các con có thể tự mình sống, người khác cũng sẽ không lại nói khuê nữ của ta."

Vương Đồng Tòa có chút ngượng ngùng, Thích thị vội nói: "Nương, lần này con và Đồng Tòa trở về, chính là hy vọng có thể mượn chút tiền, trước cất lên cái nhà che nắng mưa, không cầu nệ là dạng gì, cho dù là nhà cỏ tranh, chỉ cần có cái nhà của riêng mình là được, bọn nhỏ đều chen chúc chung trong một căn phòng, thật sự cũng rất kỳ cục."

Hồ thị gật gật đầu: "Rất là đúng, Hà Hoa, ta cho Tam ca người vay tiền, người không có ý kiến đi." Hồ thị thương lượng với tức phụ nhi (con dâu) Vương Hà Hoa.

"Xem nương nói kìa, Tam ca tam tẩu cũng không phải là người ngoài, con cũng hy vọng bọn họ có cuộc sống tốt. Nương người làm chủ là được, con một chút ý kiến cũng không có." Vương Hà Hoa ở bên cạnh đang vội vàng làm giấy cho Thích Gia An.

Hồ thị nghe xong trong lòng cũng vui vẻ, tức phụ nhi này coi như cũng được, một chút cũng không giống như nương nàng, ngược lại là thực lưu loát, và lại cũng thực hiểu thuận đối với mình và lão nhân. Lúc ban đầu cũng nghe tức phụ nhi này nói nhà mẹ đẻ ở riêng, bà còn tưởng rằng là nói đùa, hiện tại nữ nhi tự mình về đây, mới biết được là thiên chân vạn xác (hoàn toàn đúng).

Nhớ lại Gia An bán món ăn dân dã còn dư không ít tiền, vì thế cho Thích thị hai lượng bạc: "Các người cảm đi, không đủ thì nói sau, cất cái nhà cho nghiêm chỉnh, trăm ngàn lần không được nói gì chỉ cần cái nhà cỏ tranh. Hiện tại mùa đông cũng sắp đến, các người cũng không thể để bọn nhỏ chịu khổ. Chờ Gia An trở lại, ta kêu nó cũng đi qua hỗ trợ, nhất định trước khi tới năm mới phải làm xong cái nhà, cho các người cũng có nhà mới qua năm mới. Về sau, ta đi qua chỗ các người, cũng có thể ở lại vài ngày." Trước kia không có chỗ ở, cho nên Hồ thị chưa bao giờ qua đêm ở trong nhà đại nữ nhi, hiện tại có thể rồi.

Thích Gia Mẫn của chúng ta ở trên cũng biết được đại tỷ của mình ở riêng, muốn cất cái nhà ở, cũng đưa tới hai lượng bạc: "Tỷ, muội luôn ngóng trông một ngày này, đến lúc đó để cho Điền oa tử và Lỗ oa tử đến ở nhà các người nhiều thêm vài ngày, muội cũng nhân hạ rảnh rồi."

Lần này trong tay cũng có năm lượng bạc, xây căn nhà dường như không còn là vấn đề khó khăn. Ở Vương gia thôn, thông thường xây nhà tốn kém khoảng bốn lượng hai, mà nếu như bản thân có thể làm gạch mộc, còn có thể tiết kiệm rất nhiều. Vấn đề chủ yếu nhất chính là tiền công.

Cuối cùng quyết định xây nhà gạch, còn tìm thêm vài người tới hỗ trợ, kỳ thật cũng chính là dùng đất sét trộn rom rạ làm thành từng khối từng khối ở trong khuôn. Chờ sau khi phơi nắng khô là có thể dùng, nhưng mà trộn bùn là công việc tốn sức, phải khuấy trộn đều mới tốt.

Bên kia lão Tứ Vương gia đã chọn địa phương chuẩn bị cất nhà xong, nhưng mà nghe nói Vương lão tam cũng muốn xây nhà, liền thương lượng cùng Sở thị một chút, đợi mùa xuân sang năm rồi cất sau. Dù sao họ cũng chỉ có hai người, một gian phòng cũng qua được, Vương lão tứ còn muốn để ý hỗ trợ cho Tam ca của mình. Nhiều người thì thêm một phần khí lực.

Vì thế hết thấy đều chuẩn bị thỏa đáng, căn nhà mới sau này của mấy người Vương Phúc Nhi ở đối diện sông Lương Hà, địa phương bên cạnh sườn núi cách nhà Trương thâm khoảng hai trăm thước. Sau lưng dựa vào núi, phía trước nhìn xuống chính là con sông Lương Hà, đối diện chính là Vương gia thôn, mọi người đều nói là địa phương tốt.

Lý chính Vương Tài thu một ít tiền tượng trưng, thì nền nhà này thuộc về Vương Đồng Tòa. Trong thôn những người có quan hệ tốt với Vương Đồng Tòa đều đến hỗ trợ. Vương Đồng Tòa và Thích thị đã thương lượng xong, một ngày làm việc xong thì trả một ngày tiền công, không thể bởi vì người ta là bằng hữu, mà dễ dàng sai sử người ta.

Mấy người Vương Phúc Nhi thì phụ trách nấu cơm, Vương Hà Hoa cũng trở về hỗ trợ, có đôi khi cũng sẽ nấu cơm cho những người đến hỗ trợ, giống ngày đầu tiên động thổ, sau đó bắt đầu xây tường, cuối cùng nhà xây xong cũng phải mời khách. Cũng may tuy rằng thời tiết tiến vào mùa đông, nhưng mà vẫn chưa có tuyết rơi, cũng không quá lạnh lẽo, ngay cả nước trong sông cũng chưa có kết băng. Cụ già trong thôn cũng nói đây là đông ấm, có lẽ sang năm lúa mạch thu hoạch không thể nào tốt được, bởi vì thời tiết không lạnh, côn trùng có hại sẽ không bị đông lạnh chết đi.

Bận rộn hơn nửa tháng, nhà của Vương Phúc Nhi cũng đã hình thành tương đối, tổng cộng là bốn gian phòng ở, tọa bắc hướng nam, có cái sân khá rộng. Vương Phúc Nhi đề nghị là xây hàng rào quanh sân, chỉ là thời gian này không kịp, chỉ có thể đợi mùa xuân sang năm rồi bàn lại.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Cuộc sống mới

Editor: ChieuNinh

Trước khi tiến vào tháng chạp, rốt cuộc cả nhà Vương Phúc Nhi dọn vào nhà mới có bốn gian phòng gạch mộc, sau đó cũng chuyển đồ từ nhà cũ vào. Đinh thị và Mã thị chạy tới nhìn nhìn, nói với Thích thị: "Tam đệ muối lại là thâm tàng bất lộ há, nhanh như vậy trong mấy huynh đệ là người đầu tiên xây nhà, còn khí phách như vậy. Trước kia cha và nương còn nói ngươi thành thật, kỳ thật ngươi đều ngầm cất giấu đồ đạc đi."

Thích thị bình tĩnh nói: "Lời này của đại tẩu và nhị tẩu lại nói sai rồi, trong tay ta làm sao có tiền chứ, đây đều là nhị muội và nương ta cho ta mượn. Nếu không có bọn họ, hiện tại ta còn không biết làm sao bây giờ đây. Vốn cũng muốn hỏi mượn đại tẩu và nhị tẩu, chỉ là đại tẩu và nhị tẩu bên kia cũng không cần phải nói tới. Hiện tại trong nhà trống rỗng, cũng phải có tiền đặt mua, vừa vận, các người đã hỏi, không bằng đại tẩu và nhị tẩu cũng cho ta mượn chút bạc, ta cam đoan sẽ trả lại." Buổi nói chuyện này nói tới đây thì hai người lập tức tìm lấy cơ chạy mất, kêu các nàng cho vay tiền, so với cất thối các nàng cũng còn đau hơn.

Trương thâm sang đây thấy Đinh thị và Mã thị bỏ chạy giống như có sói đuổi theo phía sau, không khỏi cười hỏi: "Sao vậy? Hai trực lý (chị em dâu) của chạy trốn còn nhanh hơn con thỏ."

Thích thị và Trương thâm có giao tình tốt, có cái gì cần nói thì cũng không dối gạt, nên đã nói: "Ta đang muốn mượn chút tiền của bọn họ mua ít bàn ghế, thì các nàng đã như vậy rồi."

Trương thâm nghe xong thì cười ha ha, chỉ vào Thích thị nói: "Ngươi đó ngươi đó, thật đúng là, khó trách bọn họ chạy trốn nhanh như vậy. Như bây giờ thật tốt, ngươi cũng không cần phải sợ bọn họ, tự mình sống cuộc sống của mình. Nay hai nhà chúng ta cũng thành hàng xóm, trong lòng ta rất cao hứng không phải ngươi muốn mua bàn ghế gì sao? Trong tay ta còn có chút tiền nhàn rỗi, ngươi cầm lấy dùng trước đi."

Thích thị vội khoát tay: "Đó là ta hù dọa các nàng thôi, cũng tại các nàng nói chuyện không dễ nghe, nói ta là trên mặt thì thành thật, ngầm ẩn ác ý. Kỳ thật cái bàn cái ghế này, cha sắp nhỏ có thể tự mình làm một chút, cũng có thể tiết kiệm không ít tiền."

"Đúng vậy, Đồng Tòa khéo tay, bện rổ trúc đều tốt hơn so với người khác, làm mấy thứ này cũng không thành vấn đề, ba khuê nữ của nhà ngươi đâu?"

Thích thị nói: "Các nàng đi bờ sông rửa rau rồi, ngay tại đằng kia." Thích thị chỉ vào sông Lương Hà cách đó không xa nói.

Ở đây thật là tốt, trước mặt không xa chính là sông Lương Hà, phía sau dựa vào núi, đến lúc đó đi lên núi hái đồ cũng thuận tiện.

"Ba khuê nữ này của ngươi, thật sự còn tốt hơn so với ba tiểu tử, ta thật sự rất yêu thích, về sau ngươi cứ chờ hưởng phúc đi."

Mùng hai tháng chạp, là ngày cả nhà Vương Đồng Tỏa mở tiệc chiêu đãi bạn tốt và thân thích. Xây cất nhà xong hẳn là nên mời khách, sáng sớm ngày đó Trương thâm đã tới đây hỗ trợ, Thích Gia An đã sớm tặng mấy con gà rừng, cho nên bữa tiệc này thật ra lại không thiếu thịt để ăn. Vương Cúc Nhi lại đi tới Trương gia bán đậu hủ trong thôn mua mười khối đậu hủ, sau đó cộng thêm cá Vương Hoa Nhi và Vương Phúc Nhi đã sớm chuẩn bị trước đó, nên thức ăn mời khách thật ra lại không khó coi.

Vương lão đầu và Triệu thị, còn có Thích Lão Hán và Hồ thị đều ngồi ở bàn trên, nghe người khác khen tặng con trai nữ nhi của mình có tiền đồ, lần đầu tiên Triệu thị không có giận dữ, đặc ý tiếp nhận người khác khen tặng. Trong lòng Hồ thị cũng rất buồn cười, Triệu thị này, thật đúng là, quả nhiên tự cho là mình rất cao, cũng không biết nhà cửa của con trai mình, bà ta ra bao nhiêu lực. Dù sao bà cũng biết được, Triệu thị này cũng không có tới đây giúp làm việc dù chỉ một lần, ngược lại còn tới đây tìm nữ nhi nữ tể của mình đòi một trăm văn tiền, thật sự là người chỉ biết cho bản thân mình, thật đúng là chướng mắt.

Nữ nhi Hồ thị là Thích Gia Mẫn nói với Triệu thị: "Thâm thân gia (bác gái), tỷ tỷ và tỷ phu của ta có thể có hôm nay, thật đúng là nhờ vào người, ta phải thay tỷ của ta cảm ơn người thật nhiều."

Triệu thị cười đắc ý: "Người ở trên nói chuyện chính là dễ nghe."

"Ha ha, chỉ cần người không ghét bỏ tỷ của ta chỉ sinh nữ oa tử (con gái), ta còn có thể nói càng dễ nghe hơn ấy." Lời kia vừa thốt ra, thật nhiều người ở đó đều cười thầm, ai chẳng biết Triệu thị này há mồm ngậm miệng nói ra chính là Thích thị chỉ biết sinh ra hàng đền tiền, hiện tại bị mười mươi Thích thị nói ra, xem Triệu thị còn có mặt mũi gì mà đắc ý.

Quả nhiên mặt Triệu thị trở nên thực có ý tứ, Hồ thị cho Thích Gia Mẫn một ánh mắt, ý tứ là để cho nàng có chừng có mực. Đây chính là tiệc rượu nhà tỷ tỷ của nàng, cũng không thể để cho làm hỏng. Thích Gia Mẫn tự nhiên không nói tiếp nữa, ngược lại nói là mình nói sai, dù sao đã đạt tới mục đích làm cho Triệu thị không còn mặt mũi rồi, vậy cũng không thể không biết chừng mực. Xem ở trên phần mặt mũi của em dâu và đại tỷ phu, tạm tha cho Triệu thị.

Bên kia Đinh thị và Mã thị cũng là toàn thân không thoải mái, người khác cũng đặc biệt kiểm chuyện hỏi mà các nàng cảm thấy không thể nào trả lời bọn họ. Ví dụ như nói, nhà này của tam đệ và Tam đệ mười người mượn không ít tiền đi, các người làm đại tâu và nhị tâu thì cho mượn bao nhiêu. Còn nói ví dụ như, sao từ khi bắt đầu cất nhà, cho đến lúc hoàn thành rồi, tới hôm nay vào lúc này mới thấy các người qua đây vậy? Bình thường thời điểm nấu cơm, các người trốn đi đâu? Tuy rằng chỉ là nói giỡn nói đùa thôi, nhưng mà nói tới mặt của hai người này lộ ra biểu tình thật đặc sắc. Mà hai người còn muốn chạy, lại luyến tiếc một bàn đầy đồ ăn, chỉ có thể chịu đựng.

Tiệc rượu qua đi, cuộc sống của cả nhà mới chính thức bắt đầu, nhà mới có bốn phòng, kỳ thật còn có một căn phòng nhỏ dùng làm phòng bếp, so với bốn phòng kia thì diện tích nhỏ hơn. Vương Đồng Tỏa và Thích thị ở một gian (phòng), Vương Cúc Nhi đã lớn, cũng một mình ở một gian, Vương Hoa Nhi và Vương Phúc Nhi hai người ở một gian, còn lại một gian trở thành phòng chứa tạp vật và lương thực.

Căn phòng hai vợ chồng Vương Đồng Tỏa ở là lớn nhất, chia làm trước sau hai gian, phía trước làm thành nhà chính, về sau thì ăn cơm ở trong này. Trong nhà chính Vương Đồng Tỏa tự mình làm một cái bàn bát tiên giản dị, phía trên không có quét qua một chút nước son gì cả, giữ nguyên bản chất ban đầu. Hẳn lại dùng gỗ còn thừa lại làm ra sáu cái ghế ngồi, này xem như là vật dụng cơ bản trong nhà.

Cửa hồi môn của Thích thị còn có được một cái gương gỗ, đặt bên trong thì quần áo và số lượng tiền không nhiều lắm của đám người Thích thị, đều là Thích thị bảo quản. Có thể nói là nhà chỉ có bốn bức tường cũng không quá đáng, nhưng mà về sau sẽ rất tốt. Vương Phúc Nhi nghĩ, ít nhất hiện tại vẫn tốt hơn nhiều so với ở trong nhà cũ, ba đứa bé đều đói bụng trên một cái giường nhỏ, cũng không cần chen lấn nhau mà ngủ.

Chỗ này không thịnh hành dùng kháng, nếu trời lạnh, trực tiếp nhóm chậu lửa, kiếm khúc gỗ to mà đốt là có thể sưởi ấm. Bình thường có một loại than được hình thành từ củi đốt cháy trong phòng kín, hộ nông dân người ta nếu không muốn đốt trực tiếp, vẫn hay dùng loại than này. Nhưng mà loại than này có một chỗ không tốt, chính là cháy nhanh, cũng không dùng lâu được, cho nên phần lớn mọi người vẫn là đốt cháy gỗ phiền phức, thật nhiều nhà đã bị khói đen bám đầy phòng. Phía trên (bếp than) treo thịt heo ở một bên, đến lúc đó liền thành thịt khô. Coi như là đặc sắc dân quê.

Hiện tại đã bước vào tháng chạp, sau khi cả nhà Vương Phúc Nhi xây nhà ở, trong tay còn thừa lại một lượng bạc, về sau đây chính là vốn ban đầu của nhà mình, cũng không thể xài loạn. Sau khi vào xuân, sẽ nói cho cha cất cái chuồng heo, sau đó còn muốn nuôi gà, còn muốn... ai nha còn nhiều chuyện lắm. Đúng rồi, còn có tiêu đề sắp ra đời, đây vẫn là khoản chi tiêu đứng đầu, Vương Phúc Nhi cảm thấy tiền này xa xa là không đủ dùng. Một tháng còn đưa cho bà nội bên kia một trăm văn tiền nữa, thật sự là đòi mạng.

Kiểm tiền kiểm tiền, trong lòng Vương Phúc Nhi tràn ngập ý chí chiến đấu, đúng là không có tiền làm gì cũng không được.

Vương Phúc Nhi khổ sở suy nghĩ nửa ngày, quyết định vẫn là làm xong túi lưới trước, ít nhất đến lúc đó có thể bán được mấy chục văn tiền. Từ lần trước ở cửa hàng châm tuyến nhìn thấy túi lưới phức tạp có thể bán được nhiều tiền, khi trở về nàng liền quần quít lấy Thích thị dạy cho nàng. Cũng may tay của Vương Phúc Nhi không tính là vụng về, học xong làm cũng nhanh, ngay cả Vương Cúc Nhi cũng nói là Vương Phúc Nhi tay chân nhanh nhẹn. Cho nên bình thường Vương Hoa Nhi làm được hai cái túi lưới, thì Vương Phúc Nhi đã có thể làm xong ba cái, tốc độ này, làm cho Vương Hoa Nhi ghen tị quá.

Đến khi lại đi họp chợ một lần nữa, châm tuyến của Vương Phúc Nhi và người trong nhà lại bán được một trăm văn tiền, trước đi tiệm lương thực mua chút gạo, sau đó liền cực kỳ kích động về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Cuối năm giết heo

Ngày mồng tám tháng chạp đến, mặc kệ là người có tiền hay không có tiền, từng nhà đều ăn một chén cháo mồng tám tháng chạp. Thích thị nhìn Vương Phúc Nhi mang gạo trắng về đến nhà, có chút đau lòng, nhưng mà lại nghĩ bọn nhỏ đã lâu cũng không có được ăn cơm tẻ thì cũng không nói gì thêm. Hiện tại bụng nàng đã lớn, một ngày ba bữa đều là bọn nhỏ làm, Vương Phúc Nhi nói với Vương Cúc Nhi: “Tỷ, gạo trắng này phải ngâm cả đêm, ngày hôm sau nấu mới ngon.”

Vương Cúc Nhi nói: “Phúc nhi, muối cũng quá lãng phí đi, thứ này chúng ta cũng không ăn nổi đâu, về sau thì trăm ngàn lần đừng mua.”

“Đại tỷ, không phải muối thấy mọi người cũng chưa ăn qua, mua trở về để cho chúng ta cũng nếm thử sao? Yên tâm, về sau muối không sẽ bao giờ nữa, chờ muối có tiền, muối mua nó một gói to.”

Vương Hoa Nhi nghe xong cười ha ha: “Đúng vậy, đến lúc đó mỗi ngày chúng ta ăn cơm tẻ, để cho người khác cũng trông mà thèm chúng ta.”

Có thể lấy dưa ăn cháo bát bảo, không giống như trước đây ăn cháo loãng chỉ có thể thấy bóng người, người được mùi cực kì thơm ngon, chỉ muốn ăn thôi. Còn chưa có ăn vào, Vương Đồng Tòa và Thích thị đã kêu mấy tỷ muội Vương Cúc Nhi bụng một chén lớn tràn đầy đưa đi sang nhà cũ bên kia. Bởi vì nhà mình có nhà mới để ở, cho nên nhà ở trước kia kêu là nhà cũ (lão ốc).

Vương lão đầu thấy mấy đứa Vương Cúc Nhi đưa tới cháo mồng tám tháng chạp thơm ngào ngạt, rất là cao hứng, cho dù là Triệu thị thì trên mặt cũng khó có được không có khó chịu, chỉ là Mã thị nhìn thấy thì nói một câu: “A, Tam đệ và Tam đệ muội này mới chuyển nhà mới đã có thể ăn cháo mồng tám tháng chạp tốt như vậy, cũng không biết trước kia đều giấu tiền này ở đâu há.” Lập tức làm cho mặt của Triệu thị từ quang đăng chuyển sang âm u.

Vương Phúc Nhi nói: “Nãi nãi, cháo mồng tám tháng chạp này là mấy người tội cháu ta và đại tỷ, nhị tỷ làm túi lưới phải làm trong một đoạn thời gian thật dài mới bán vài văn tiền đó. Đầu là ta thêm ăn tự mình làm chủ mua cháo mồng tám tháng chạp trở về, cha và nương đều nói ta là tiểu oa nhi không biết tiết kiệm. Nhưng mà đã mua đã trở về, thì cũng không thể trả lại được, cha và nương cũng nói, như vậy cũng tốt, cha và nương chúng ta đã nhiều năm cũng không có được ăn cháo mồng tám tháng chạp như vậy. Cho nên hôm nay nấu một nồi cháo ngon để cho ta và các tỷ tỷ đưa lại đây, nãi nãi, người ăn nhanh đi, nói cho chúng ta biết ăn có không ngon hay không, chúng ta cũng còn chưa có ăn.”

Triệu thị nghe Vương Phúc Nhi vừa nói như vậy, sắc mặt dễ coi hơn rất nhiều: “Cha người nói cũng đúng, kiếm tiền sao có thể xài loạn như vậy?” Nói thì nói như vậy, chứ cái này ăn ngon.

Vương Phúc Nhi nói với Mã thị: “Nhị bá mẫu, không biết các người làm món gì cho nãi nãi vậy?”

Về mặt Mã thị trốn tránh, bởi vì nàng ta cũng không có chuẩn bị cái gì cho công công bà bà. Nếu đã ở riêng rồi, còn hiểu thuận như vậy làm gì? Không phải hàng tháng cho một trăm văn tiền đó thôi? Vậy là đủ rồi.

Triệu thị thấy cái dạng này của Mã thị, hừ lạnh nói: “Nếu ta có cái mệnh đó thì tốt rồi, không bị người ta ghét bỏ thì cũng mừng đi.” Nói như vậy, vẫn là cả nhà lão Tam hiểu thuận với mình?

Đinh thị thì rõ ràng cũng không có lộ diện, ba tỷ muội không có bị làm khó dễ đi về nhà, Vương Hoa Nhi nói: “Hôm nay Phúc nhi thật giỏi, Nhị bá mẫu người họ chính là thích quạt gió lạnh, hôm nay lại là ăn thiết thối, nãi nãi cũng không có về mặt hoà nhã với nàng ta.”

Vương Phúc Nhi nói: “Nếu nàng không nói những lời này, muội cũng sẽ không như vậy.” Cả nhà mình đối xử từ tế với gia gia và nãi nãi là đương nhiên, nhưng mà cũng phải để cho bản thân nãi nãi biết rõ cả nhà mình tốt. Đã có sự đối lập để so sánh mới có thể nhìn ra được, miễn cho luôn cảm thấy nhà mình là quả hồng mềm, dễ ăn hiếp.

Vương Cúc Nhi lại nói: “Dù sao Nhị bá mẫu cũng là trưởng bối, chúng ta cũng không thể làm quá cho nàng thật mất mặt.”

“Tỷ!” Vương Hoa Nhi mất hứng: “Sao tỷ luôn là cái tính tình này vậy hả, bị người bắt nạt còn không trả đũa, đến lúc đó chịu thiệt còn không phải chúng ta sao? Nhị bá mẫu là trưởng bối thì sao, nàng ta có bộ dáng của trưởng bối à?”

Vương Cúc Nhi trầm mặc, từ nhỏ nàng chính là cái tính tình này, thành thật, lại mềm lòng, cho dù là bị muội muội của mình trách móc vài câu, cũng sẽ không lên mặt trưởng tỷ, Vương Phúc Nhi lôi kéo tay hai tỷ tỷ nói: “Đại tỷ, nhị tỷ, chúng ta không nói đến người khác, hôm nay lại là ngày lễ mồng tám tháng chạp, chúng ta đều phải vô cùng vui vẻ, cha và nương còn đang chờ chúng ta.”

Đúng vậy, cha và nương đều chờ mình, Vương Hoa Nhi cũng hiểu được tính tình của bản thân mình, nói với Vương Cúc Nhi: “Tỷ, tỷ đừng trách muội, tỷ cũng biết tính tình của muội thì chính là như thế này, đến nhanh, cũng đi nhanh, muội không nên phát giận với tỷ.”

Vương Cúc Nhi cười nói: “Hoa nhi nói gì vậy, muội là muội tử của ta, ta trách muội làm gì? Cha và nương còn đang chờ chúng ta, chúng ta chạy nhanh về nhà thôi.”

Qua ngày mồng tám tháng chạp rồi, không khí mừng năm mới ở Vương gia thôn càng đậm, nhà có heo thì bắt đầu giết heo, trong thôn đều nghe thấy tiếng heo kêu trước khi chết. Con trai và con dâu của Trương thâm cũng đã trở lại từ thị trấn, mang về nhà thật nhiều hàng tết, Trương thâm cũng tặng

một ít cho trong nhà Vương Phúc Nhi.

Hôm nay là mười hai tháng chạp, cầm tinh con trâu, nên giết heo, bởi vì ở ngày cầm tinh con trâu mà giết heo, đến lúc sang năm sau nuôi heo cũng sẽ mau lớn như con trâu, đây cũng là một cái truyền thống của Tú Thủy trấn. Đương nhiên ngày hôm qua là cầm tinh con chuột, vốn không có người đi giết heo, bằng không đến lúc đó nuôi con heo mà nhỏ như con chuột thì phải làm sao bây giờ?

Hôm nay nhà Trương thăm giết heo, heo nuôi dưỡng một năm, vừa to vừa béo, thoát nhìn cũng có khoảng hai trăm cân. Trước đó cũng đã báo cho Chu đồ tể trong thôn, hôm nay trời còn chưa có sáng hẳn đã thức dậy nấu nước. Trương thăm cũng mời Vương Đồng Tòa qua đó hỗ trợ, Vương Phúc Nhi cảm thấy tò mò, cũng quần quít lấy cha mình cho đi theo xem việc lạ.

Con heo đã bị đói bụng cả đêm, phỏng chừng còn không biết giờ chết của mình đã đến, đang nằm ở trong chuồng heo rên hừ hừ. Trương thăm đề Vương Phúc Nhi ở bên người, nàng đang nấu nước: “Phúc nhi, người thì ở trong này với Trương thăm, dù thế nào cũng đừng đi, lát nữa giết heo, người còn nhỏ nhìn sẽ bị sợ hãi.” Thật sự là dao nhỏ trắng đi vào dao nhỏ đỏ đi ra (ý nói là thấy máu): “Lát giết heo rồi, thăm sẽ lấy mụn nước heo cho người chơi.”

Mụn nước heo chính là bàng quang của heo, thổi không khí vào, giống như quả cầu có thể chơi đùa. Kỳ thật Vương Phúc Nhi thực sự muốn đi xem tình huống giết heo, nhưng mà nếu Trương thăm đã nói như vậy rồi, nàng cũng liền ngốc ở trong này. Chỉ nghe thấy bên ngoài ồn ào, một lát sau đó, tiếng kêu to dừng lại, có lẽ đã đâm hòng heo rồi.

Quả nhiên chỉ qua một lát sau, con dâu Trương thăm liền bung một chậu huyết heo mới mẻ đi vào, đây là phải nấu cho đông lại, đến lúc đó cũng là một mâm đồ ăn.

“Nương, bên ngoài muốn dùng nước sôi thịt heo.” Con dâu Trương thăm nói.

“Nước nấu xong rồi, có thể múc, vừa vặn, ta nấu huyết heo này, lát nữa làm món rau hẹ xào huyết heo.”

Người ta tới giết heo, là phải mời ăn cơm, ngoài người giết heo còn có người hỗ trợ, cùng với thân nhân nhà mình, phải mời mọc thăm hỏi một phen. Nhà Trương thăm không có huynh đệ khác, cho nên trừ bỏ Chu đồ tể thì chỉ còn người hỗ trợ.

Bởi vì giết heo, trong tay cũng có thịt, cũng không cần lo lắng đến lúc đó không thức ăn, người trong thôn, chỉ cần ăn một chậu to cải trắng hầm thịt heo, cũng ăn thật ngon rồi. Nhưng mà gia cảnh nhà Trương thăm giàu có, cũng không tiếc, cho nên thật ra lại làm một bàn đồ ăn phong phú đầy ắp. Trương thăm còn đặc biệt chuẩn bị một chén thức ăn lớn, để cho Vương Phúc Nhi múc mang về cho nương và hai tỷ tỷ. Đương nhiên đi theo trở về còn có mụn nước heo đã được thổi phồng, đây cũng là món đồ chơi đầu tiên của Vương Phúc Nhi ở chỗ này.

“Trương thăm quá khách khí, nàng luôn tặng đồ cho chúng ta.” Thích thị thở dài.

Vương Phúc Nhi nói: “Nương, lúc đầu xuân sang năm chúng ta cũng bắt hai con heo con, sau đó bán một con, giết một con, đến lúc đó cũng đưa đồ ăn ngon cho Trương thăm, không phải là được rồi?”

Thích thị nghe xong cười nói: “Nói cũng đúng, chuồng heo của mình cũng dựng lên xong rồi, chờ đẻ đẻ con sinh xong, cuộc sống của chúng ta sẽ tốt thôi.”

Bụng Thích thị cũng được người xem qua, mọi người đều nói là một nam oa, nhưng mà cũng không loại trừ vạn nhất. Vương Phúc Nhi không muốn nói xui xẻo, tin tưởng đến lúc đó cho dù là một muội muội, cha và nương cũng sẽ yêu thương.

Ai, nhưng mà, không biết gia gia và nãi nãi sẽ là cái biểu tình gì đây. Ở nông thôn, nữ nhân không có con trai là đau thương không chịu nổi.

Qua nửa ngày thì Vương Đồng Tòa cũng trở về, trong tay xách một miếng thịt, xem ra cũng khoảng bốn năm cân. Thích thị nhìn khó hiểu, Vương Đồng Tòa nói: “Trương ca và Trương tàu cho.”

“Cho chàng thì chàng cầm hả, chúng ta cũng thiếu bao nhiêu nhân tình của nhà Trương tàu rồi? Cũng không thể luôn chiếm tiện nghi.”

“Ta cũng không muốn đâu, nhưng Trương ca nói là không cảm chính là coi thường cả nhà hần, còn nói con trai và con dâu hần mang theo không ít thứ tốt về từ thị trấn, nhà bọn họ không thiếu. Nàng nói xem, ta có thể không nhận sao?”

Thích thị thở dài: “Lát nữa ta kêu Cúc nhi chiền chút cá nhỏ đưa sang cho Trương tàu đi, còn có cũng xách một con gà rừng Gia An cho chúng ta đi qua. Tuy rằng không ra sao, nhưng mà trong lòng cũng yên tâm một chút.”

Vì thế qua năm mới cũng có thịt, tuy rằng Thích thị là người đang mang thai, nhưng mà đồ tết cũng phải chuẩn bị. Làm thịt kho, thịt muối, hái vào củ cải trắng trong vườn rau, chia cho mỗi nhà một ít, Vương Đồng Tòa lại chạy đi họp chợ một lần, mua một ít miến, mặt khác còn mua một cân kẹo mềm. Vương Phúc Nhi sang tú tài công thỉnh hần viết cho một bộ câu đối, trên cơ bản cũng coi như đã xử lý chính tề hàng tết. Còn quần áo mới cho người lớn kẻ nhỏ, vậy thì rất xa xỉ, năm nay khẳng định là không được rồi.

Cũng may a di (di Hai) của Vương Phúc Nhi đều cho ba tỷ muội bọn họ một bộ quần áo mới, ba tỷ muội đều rất cao hứng. Dù sao cũng là con nít, năm mới mặc quần áo mới, thì dễ dàng thỏa mãn. Có thể nói, đối với Thích thị và Vương Đồng Tòa mà nói, năm này, là một năm mới tốt nhất mà bọn họ có được trong mười năm qua. Không chỉ có căn nhà của riêng chính mình, còn có thể ăn được thịt, hơn nữa trên tay còn có tiền dư, quả thực trước đây có nghĩ cũng không dám nghĩ.

Chương 39: Ngày ba mươi tết đi viếng mộ

Editor: ChieuNinh

Đến hôm ba mươi tết, ở Vương gia thôn, buổi sáng ba mươi thức dậy, phải đi đốt tiền vàng mã cho các trường bối đã qua đời, thỉnh bọn họ trở về đoàn tụ cùng mọi người.

Nhà Vương Phúc Nhi muốn đi viếng mộ chính là cha và nương của gia gia.

Mộ phần không xa, chỉ cách thôn vài dặm đường, người trong nhà trừ bỏ Thích thị đang mang thai không thể đi ra ngoài thì đều đi theo Vương Đồng Tòa.

Đến mộ phần, Vương lão đầu và Triệu thị cũng đã đến từ sớm, cùng đi còn có Vương Thiết Tòa và Sở thị, Vương lão đầu nhìn thấy mấy người Vương Đồng Tòa thì nói: "Lão Tam cũng đến đây à, nhanh tới thấp hương khấn nguyện cho gia gia và nãi nãi của ngươi, thỉnh bọn họ trở về ăn bữa cơm đoàn viên."

Chờ mấy người Vương Phúc Nhi dập đầu, đốt tiền giấy xong, Vương lão đầu nói: "Đi thôi."

"Cha, mấy người đại ca và nhị ca đâu?" Vương Đồng Tòa hỏi.

Triệu thị ở bên cạnh nói: "Ca tẩu ngươi nói tự bọn họ sẽ tới, không cần chúng ta chờ." Xem ra Triệu thị đối với hai người con trai và con dâu có chút không hài lòng, Vương lão đầu nói: "Ồ riêng chính là ở riêng, ngươi cũng bớt tranh cãi, cũng qua năm mới rồi, còn không mau trở về chuẩn bị cơm trưa, cả nhà chúng ta cũng phải đoàn viên."

Bữa cơm đoàn viên ở Vương gia thôn là ở chính giữa trưa, cả một nhà hòa thuận vui vẻ ăn cùng nhau, trước đó phải dán câu đối, đốt pháo, thời điểm buổi tối cùng nhau đón giao thừa.

Lúc đi xuống núi, cả nhà Vương Phúc Nhi dừng phải cả một nhà của nhị gia gia và nhị nãi nãi đến viếng mộ mã, nhị gia gia chào hỏi đại ca của mình (chính là gia gia của VPN), đám con cháu cũng hỏi thăm sức khỏe lẫn nhau, rồi đều vội vàng rời đi. Vương Hoa Nhi vụng trộm nói với Vương Phúc Nhi: "Phúc nhi, muội có thấy không? Sắc mặt Nhị nãi nãi thật không tốt."

Vương Phúc Nhi không muốn nhìn nhị nãi nãi, bởi vì lần trước chính là bà và khuê nữ của bà muốn bán mình đi làm nha hoàn. Nhưng mà người trong thôn cũng truyền khắp nơi, từ lần trước sau khi Hoa Đào đẻ non, ở trong Trần phủ thì một ngày đã không bằng một ngày rồi. Tiền mang về cũng không có nhiều như trước kia, có người còn nói, nói Trần lão gia kia lại coi trọng một nha đầu khác, quăng Hoa Đào sang một bên.

Ai, nhà của những kẻ có tiền đó, làm sao mà ở chung dễ dàng như vậy? Trèo cao ngã cũng thảm, Hoa Đào cũng chỉ là nhất thời được Trần lão gia coi trọng, giống như coi trọng một món đồ chơi, một cái bình hoa mà thôi. Đáng tiếc bản thân Hoa Đào lại không tự biết lấy, còn tưởng rằng là trường thịnh không suy, kỳ thật cũng chỉ là mây khói thoáng qua.

Mà thôi, nói văn nghệ như vậy làm gì? Hoa Đào thế nào, cũng không có quan hệ gì với mình, ngược lại nàng ấy không hay ho, không thể lại đây gây tai họa cho mình, mình nên cao hứng mới đúng.

Lại nói sau đó, ba tỷ muội Vương Phúc Nhi cùng với Vương lão đầu về tới nhà cũ, Vương Đồng Tòa đi đón Thích thị tới đây. Mà lúc này đám người Đinh thị và Mã thị cũng thức dậy, làm cho Triệu thị và Vương lão đầu đều tức giận đến không chịu nổi. Nhưng nghĩ tới hôm nay là ba mươi tết, nên đành phải nhẫn nại chịu đựng, tính tình Triệu thị không tốt, cứ thế mà mắng hai con trai con dâu cho một trận, mắng bọn họ là bà nương (phụ nữ) lười, ngay cả viếng mộ mã cho tổ tông cũng dậm trễ như vậy, đến lúc đó tổ tông cũng không phù hộ bọn họ.

Đinh thị và Mã thị ở trước mặt Triệu thị cũng không dám nói cái gì, nhưng mà ở trên đường đi viếng mộ mã, phát ra bức tức với nam nhân của mình ở mức độ khác nhau.

Căn phòng trước kia của nhà Vương Phúc Nhi vẫn còn để không, nguyên nhân chính là ai cũng đều muốn muốn phòng ở này, nhưng mà ai cũng không muốn ra năm trăm văn tiền kia, cuối cùng huyền nào túi bụi. Vương lão đầu giận dữ, căn phòng ở liền để đó, nhưng mà vẫn có người để đồ vào.

Vương Phúc Nhi cảm thấy như vậy cũng không phải là biện pháp, hai người tứ thúc nhất định sẽ không cần, bởi vì qua năm bọn họ cũng sẽ cất nhà, nhưng mà mấy người Đại bá và Nhị bá cũng không biết như thế nào rồi.

Vào lúc này đây Triệu thị cảm thấy mình mang mệnh khổ, trước kia thời điểm không có phân gia, bà có con dâu đều không cần làm cơm, nhưng mà hiện tại chỉ có hai người bà với lão nhân, bà còn phải nấu cơm, trong khoảng thời gian ngắn, cảm thấy lúc trước mình đồng ý ở riêng, thật sự là rất thiệt thòi. Nhưng mà nay lão Tam cũng có nhà riêng, ngươi còn muốn để cho mọi người lại một lần nữa ở chung sao? Đây là chuyện không có khả năng.

Dựa vào bữa cơm trưa ba mươi tết mà nói đi, bà làm nương cũng còn phải tự bắt tay vào làm, trước kia Thích thị chịu khó nhất thì giờ không còn ở bên cạnh, và lại cái bụng còn lớn hơn, nhà lão đại và nhà lão Nhị cực kỳ lười, có mắng cũng không làm.

Cũng may Sở thị coi như còn hiểu chuyện, bữa cơm hôm nay là do nàng làm. Nhưng mà suy nghĩ của Sở thị là, qua năm mới mình sẽ ở nhà mới, cũng là lần đầu tiên mình làm bữa cơm đoàn viên này, cũng không tính mệt.

Chờ thời điểm Thích thị tới được, Sở thị cũng đã xào mấy món đồ ăn, bởi vì tiểu cô Hà Hoa gả cho Thích Gia An, cho nên Triệu thị cũng được mấy con gà rừng. Vì vậy, trên bữa cơm trưa còn có món chính là gà rừng hầm này, còn lại, Vương Đồng Tòa cũng mang sang tặng cho lão nương mình một ít miến, còn có Sở thị chính cũng mua một ít hàng tết qua năm mới, mỗi người một ít cũng coi như là phong phú.

Đinh thị và Mã thị thì cái gì cũng không có lấy ra nữa, từ trên núi viếng mồ mà trở về, thì vẫn ngồi ở nhà chính cắn hạt dưa, Triệu thị mắng thì mắng các nàng vẫn không động dấy.

"Hai cái phụ nữ lười! Lười chết các người đi!" Triệu thị oán hận mắng.

Lại thấy Thích thị đang mang thai mà còn nhóm lửa, khó có khi được sắc mặt hoà nhã, kêu nàng đi nhà chính nghỉ ngơi, khiến cho Thích thị hoàn toàn giật mình, còn tưởng rằng Triệu thị là đang nói mát mình nữa chứ, nhưng mà vẫn bị Vương Hoa Nhi kéo lên nhà chính.

Vương Phúc Nhi đã sớm cầm cái mụn nước heo đã đầy bụi bẩn chơi cùng Vương Tứ Bảo, Vương Chi Nhi.

Vương Tứ Bảo muốn đoạt lấy đồ chơi của Vương Phúc Nhi, làm sao Vương Phúc Nhi có thể để cho tiểu thí hài này thực hiện được? Chẳng được bao lâu Vương Tứ Bảo đã bị Vương Phúc Nhi làm cho khóc lên.

Đức hạnh! Còn lớn hơn mình, lại là nam hài, tranh không lại thì khóc, Vương Phúc Nhi khinh bỉ.

Đinh thị ở bên trong nghe được tiếng tiểu nhi tử khóc, vội vàng đi ra xem, liền tiếp hỏi là ai bắt nạt Tứ Bảo, Vương Chi Nhi nhút nhát nói: "Đại bá mẫu, Tứ Bảo ca muốn mụn nước heo của Phúc nhi, Phúc nhi không cho, hắn liền khóc."

Vương Chi Nhi này thật đúng là, tố cáo à. Đinh thị nghe xong Vương Chi Nhi nói, nói với Vương Phúc Nhi: "Phúc nhi, đứa nhỏ này sao không nghe lời, thứ này người cho tứ ca người chơi thì sao? Làm cho hắn khóc, thì người liền vui vẻ hả?"

Vương Phúc Nhi đối với Đại bá mẫu này rất là cặn lõi, nuông chiều đứa nhỏ cũng không phải chiều như vậy. Đồ của ta, dựa vào cái gì phải cho hắn, nếu hắn nhỏ hơn mình thì còn dễ nói, nhưng mà Tứ Bảo là ca ca đó. Tranh giành đồ với muội tử thì không nói, tranh không được còn khóc. Đại bá mẫu này không nói cho con mình phải nhường nhịn cho muội tử, lại còn mãnh liệt phê bình, đây đều là loại người gì vậy.

"Xấu hổ a xấu hổ, nam hài tử lớn như vậy mà còn khóc. Không chơi với người!" Vương Phúc Nhi cầm theo mụn nước heo nhảy lên, vừa nhảy vừa chạy xa, nàng mới mặc kệ đó. Vương Chi Nhi do dự trong chốc lát, cũng chạy đi theo Vương Phúc Nhi rồi, tiếng Vương Tứ Bảo khóc còn lớn hơn nữa.

Đinh thị lôi kéo Vương Tứ Bảo đi nhà chính lý tố cáo với Thích thị: "Tam đệ muội, không phải ta nói người, người cũng nên quản Phúc nhi một chút đi, cũng đã lớn như vậy, ta cũng không thể nói được nó rồi."

Trong lòng Thích thị phiền, hỏi: "Đại tẩu là chuyện gì vậy ta cũng không có nghe rõ, cãi nhau giữa mấy đứa nhỏ, chúng ta làm người lớn mà quản cũng không tốt. Để cho tự bọn nó đi chơi thì tốt rồi."

Mã thị cũng nói: "Đúng vậy, ta thấy bình thường Phúc nhi rất nghe lời, đại tẩu, người cũng không nên chuyện bé xé ra to nha. Lại nói, bình thường Tứ Bảo đều rất nghịch ngợm, lần trước còn đuổi gà của Trần mặt đỏ ở cách vách đến không để trứng, nương tử của hắn tới cửa chửi mắng, việc này làm cho chúng ta cũng mất hết mặt mũi."

"Chuyện đã bao lâu rồi, người còn nhắc tới làm gì?" Đinh thị nói: "Tam đệ muội, nha đầu Phúc nhi kia không mặc kệ được đâu."

Vương Hoa Nhi vào cửa chính thì nghe được câu này, trực tiếp lớn tiếng nói: "Đại bá mẫu còn không biết xấu hổ nói lời này, vừa rồi Tứ Bảo muốn tranh giành mụn nước heo của Phúc nhi, tranh không được liền khóc, Đại bá mẫu không nói Tứ Bảo, ngược lại còn nói Phúc nhi chúng ta! Thật là, bất công cũng không phải bất công như vậy."

"Người đứa nhỏ này, người lớn đang nói chuyện, nào có chỗ cho tiểu oa tử người xen mồm? Nhìn xem, nhìn xem, Tam đệ muội, mấy đứa nhỏ này của người cũng nên dạy dỗ lại cho thật tốt đi, ngay cả ta là Đại bá mẫu cũng không nghe."

Thích thị nghiêm mặt nói: "Mấy đứa nhỏ của ta đều rất tốt, không cần đại tẩu phải nói ra nói vào."

Đinh thị không nghĩ tới thái độ của Thích thị lại cường ngạnh như vậy, trước kia, Tam đệ muội lại là người yếu đuối dễ bắt nạt, bây giờ thật đúng là phản chấn đi lên ha. Thấy biểu tình như cười như không của Mã thị ở bên cạnh, Đinh thị nghĩ tới phòng ở của nhà lão Tam, được rồi, vì gian phòng ở kia, mình cũng không so đo với bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Mừng năm mới, hồng bao đến

Editor: ChieuNinh

"Người đi theo ta làm chi?" Vương Phúc Nhi thực sự không thích Vương Chi Nhi vẫn đi theo mình, lại nói tiếp mình vẫn là muối muối của nàng ta, nhưng mà sao cảm giác của nàng thì nàng mới là tỷ tỷ đây, sao người này hờ ra một tí là một bao nước mắt.

"Phúc nhi, người cho ta chơi mụn nước heo một chút đi, ta, ta cam đoan chỉ chơi trong chốc lát." Vương Chi Nhi khát vọng nhìn đồ trong tay Vương Phúc Nhi.

Vương Phúc Nhi cầm theo mụn nước heo này, có thể vừa đi vừa đá, thấy cái loại ánh mắt chờ mong này của Vương Chi Nhi, đột nhiên cảm thấy khi không lại chấp nhặt với một tiểu oa nhi làm gì? Vì thế đưa mụn nước heo qua nói: "Cho người!" Vương Chi Nhi vô cùng vui vẻ tiếp nhận thứ đồ chơi này.

Vương Chi Nhi chơi vui vẻ, hảo cảm với Vương Phúc Nhi lập tức bay lên: "Phúc nhi, nương ta kể nhà chúng ta cũng muốn xây nhà ở." Vương Chi Nhi nói ra bí mật của nhà mình với Vương Phúc Nhi, kỳ thật cũng không tính bí mật, nhưng mà tiểu hài tử thôi, cảm thấy nói ra chút chuyện mà người khác không biết chính là rất giỏi.

Không phải Nhi bá mẫu còn muốn có được cái phòng ở kia của nhà mình sao? Hiện tại lại muốn cất nhà ở? Chẳng lẽ thật sự là lòng tham không đủ? Nhưng mà mặc kệ nàng ta, chỉ cần nhà mình không ăn thiệt thòi là được, bọn họ thích giầy vò ra sao thì cứ giầy vò đi.

Vương Chi Nhi thấy Vương Phúc Nhi không để ý tới nàng, nên vội vã nói: "Ta nói là thật sự đó, nương ta nói đến lúc đó muốn một cái nhà còn tốt hơn so với nhà các người ấy."

"Đã biết, đã biết, đã biết rồi."

Đang nói, Vương Cúc Nhi kêu hai người về ăn cơm, Vương Phúc Nhi dùng nước lạnh rửa tay, Sở thị cười nói: "Phúc nhi chúng ta thích sạch sẽ, rửa tay sạch bóng luôn."

Bên này khi ăn cơm, liền bắt đầu bùng bát, nhiều lắm chính là lau tay ở trên quần áo một cái, nếu tay không bẩn, thì trực tiếp ăn cơm.

Vương Chi Nhi nhìn nhìn Vương Phúc Nhi, cũng đi rửa tay, Mã thị muốn nói cái gì đó, cũng không còn kịp, bởi vì Vương lão đầu bắt đầu nói chuyện: "Hôm nay là ba mươi tết, mấy người huynh đệ các người đều lại đây, người làm cha ta đây thật vui vẻ. Người già rồi, cũng không có nhiều nguyện vọng, chỉ ngắm trông các người, quanh năm suốt tháng có thể bình bình an an, không bệnh không tai, sau đó chính là huynh đệ hòa thuận là được. Năm nay các người cũng phân gia, vậy cuộc sống về sau thì các người tự mình trải qua, nhưng mà, mặc kệ trôi qua như thế nào, đều phải nhớ được các người là thân huynh đệ!"

Ý tứ của Vương lão đầu là cho dù có ở riêng, giữa huynh đệ cũng không thể có ngăn cách, có khó khăn, mọi người đều phải giúp đỡ nhau.

Mấy huynh đệ đều thực nghiêm chỉnh nghe, dù sao ở trong lòng bốn huynh đệ thì Vương lão đầu vẫn rất có uy tín, Vương lão đầu nói xong thì đã nói tiếp: "Lão đại, đi đốt dây pháo, chúng ta cũng phải mừng năm mới rồi."

Tiếng pháo nổ bùm bùm bốp bốp vang lên, mấy tiểu oa nhi đều ôm lỗ tai xem náo nhiệt. Sau khi pháo nổ xong Vương Tử Bảo còn muốn tìm xem có pháo bị tịt ngòi hay không, cuối cùng bị Đình thị đi kêu trở về, bởi vì trên bàn cơm có cá có thịt rất ngon, nếu ăn chậm thì không có phần.

Gia đình nhà nông ăn cơm, cho tới bây giờ đều là vô cùng náo nhiệt, hơn nữa hôm nay Vương lão đầu cao hứng, cũng đi theo uống thêm mấy chén với bốn nhi tử. Cho dù là Vương Đại Bảo cũng được cho phép uống rượu, chẳng qua hân bị cay, mặt lập tức đều đỏ lên, bị mấy thúc thúc giễu cợt.

Các nữ nhân cũng nói chuyện nhà, sau đó gấp rau cho bọn nhỏ. Vương Phúc Nhi lơ đãng liếc mắt nhìn Triệu thị một cái, xem ra bà cũng không có biểu tình gì, không biết trong lòng đang suy nghĩ cái gì. Được rồi, dù sao hôm nay là có thể được ăn no rồi.

Hôm nay là một ngày nắng, Vương lão đầu uống có chút say khướt, đi trở về phòng mình ngủ, mặt mấy nam nhân khác cũng đều có chút đỏ, nhưng mà còn chịu đựng được. Ở đây, cũng không có TV để có thể xem, hoặc là chơi mạt chược, đầu địa chủ gì đó, hoàn toàn chính là thuần nói chuyện phiếm. Hơn nữa còn là năm mới, chỉ còn nói chuyện giết thời gian, không thể động châm tuyền, cũng không thể động dao kéo. Mấy người trực lý Thích thị thì vây quanh bên cạnh một chậu than lớn sưởi ấm vừa nói chuyện phiếm, mấy người Vương Phúc Nhi chạy đi chơi với tiểu hài tử của nhà khác ở trong thôn.

Buổi tối lúc đón giao thừa, Vương Phúc Nhi cũng không biết cuối cùng thì mình ngủ lúc nào, dù sao một khi mở mắt ra, đã là buổi sáng ngày hôm sau mừng một tết. Mặc quần áo mới vào, Vương Cúc Nhi lại cột hai búi tóc cho Vương Phúc Nhi, lại không phải là hai bím tóc, còn cố ý quấn lên dây buộc tóc hồng hồng, cả người thoạt nhìn đều rất hân hoan. Vương Hoa Nhi cũng mặc quần áo mới khoe khoang, ba cô nương cùng nhau lay mừng năm mới cho cha nương, nhận được bao lì xì, trong lòng thực vui vẻ. Vương Đồng Tòa nói: "Ba đưa các con đi chúc tết cho gia gia và nãi nãi đi, cha và nương sẽ ở nhà, đợi lát nữa có người tới đây chúc tết."

Vương Cúc Nhi và Vương Hoa Nhi nắm tay Vương Phúc Nhi đi nhà cũ, dọc theo đường đi cũng gặp phải một ít tiểu đồng bọn đi ra chúc tết, trong túi đều tràn đầy nào là đậu phộng và kẹo. Vương Phúc Nhi vụng trộm nở nụ cười, thật đúng là cổ kim đều giống nhau. Nhớ năm đó lúc nàng còn bé đi ra ngoài chúc tết, cũng là hận không thể làm cho hai cái túi đều đựng thật đầy, thậm chí tiểu đường đệ còn tự mình chuẩn bị một cái túi thật to, vì để đựng

đồ vật.

Ba tý muội Vương Cúc Nhi dập đầu cho Vương lão đầu và Triệu thị, lạy năm mới thì sẽ nhận được bao lì xì. Vương Hoa Nhi vụng trộm nói với Vương Phúc Nhi: "Nhìn nải nải kia, vẻ mặt như thịt đau. Ta đoán bên trong nhất định chỉ có một văn tiền."

Sự thật chứng minh là Vương Hoa Nhi nói đúng, thật đúng là một văn tiền, đi sang Đại bá mẫu và Nhị bá mẫu căn bản còn không có bao lì xì, nhưng mà, các nàng cũng không có để ý, rồi lại đi chúc tết nhà thân thích khác trong thôn.

Ngày mừng một đầu năm chính là chúc tết đến chúc tết đi mà trôi qua, mừng hai tết thì về nhà mẹ đẻ. Bởi vì Thích thị mang thai rất lớn, thật sự không có phương tiện ra ngoài, vì thế Vương Đồng Tòa lại ở nhà, để cho Vương Cúc Nhi mang theo hai muội muội đi Thanh Sơn thôn.

Đến nhà mỗ mỗ (bà ngoại), Vương Hà Hoa đón ngay tại cửa, Vương Cúc Nhi vội hỏi: "Tiểu cô, sao cô không trở về?" Bởi vì vừa là tiểu cô vừa là cữu nữu (mợ), bọn họ cũng kêu theo thói quen, cho nên vẫn kêu tiểu cô.

Mỗ mỗ Hồ thị vội đi ra từ phòng bếp: "Cữu nữu con phải đợi nhìn thấy mấy đứa, cho bao lì xì các con rồi mới cùng đi với cữu cữu."

"Nga, cữu cữu và cữu mẫu thật tốt!" Tiểu hài tử đều thích bao lì xì, tiền tài ngoài ý muốn thì mọi người đều thích.

Wương Hà Hoa cười tủm tỉm phát lì xì đã chuẩn bị sẵn cho đám người Vương Cúc Nhi, Thích Gia An cũng cười hể hể đi ra, một người một bao lì xì: "Đều đã trưởng thành thêm một tuổi rồi, là đại cô nương!"

"Cữu, chúc mừng năm mới!"

"Được, chúc mừng năm mới!" Tiếng nói tiếng cười vang lên không ngừng, chẳng được bao lâu, cả nhà a di (dì Hai) ở Tú Thủy trấn cũng ngồi xe về đây, Hồ thị nói: "Sao lại còn có thêm một con la nữa?"

Thích Gia Mẫn lớn tiếng nói: "Còn không phải mỗi ngày đi địa phương khác đều không có phương tiện sao, liền mua một con la. Đến lúc đó, người và cha đi tới chỗ của con cũng thuận tiện, con để cho cha tụi nhỏ về đây một chuyến đón đi qua."

Hồ thị thẳng lắc đầu: "Quá lãng phí, các người lại không cần làm ruộng, mỗi ngày con la còn phải ăn cái gì."

"Nương, không có việc gì, trong lòng con đều biết." Thích Gia Mẫn và Hồ thị vừa nói chuyện vừa đi vào, đồ trên xe được Khương di phu (dượng hai) và cữu cữu dỡ xuống. So với đồ của ba tý muội mang tới được thật sự là không có cách nào so sánh được, cũng may mỗ mỗ và ngoại công (ông ngoại) không phải là người so đo.

Wương Hà Hoa và Thích Gia An nói chuyện với nhị tỷ tỷ phu một lát, lì xì cho Khương Điền và Khương Lỗi, sau đó liền xin phép Hồ thị và Thích Lão Hân, đi trở về nhà mẹ đẻ.

Mấy đứa nhỏ Vương Phúc Nhi ở một bên thì so với nhau xem ai có bao lì xì nhiều nhất, Vương Cúc Nhi đi vào bếp hỗ trợ nấu cơm. Thích Gia Mẫn ở một bên cắt đồ ăn, nói với Hồ thị: "Đệ muội này cũng không tệ lắm, không giống với nương nàng."

Hồ thị cũng nói: "Đúng vậy, người cũng chịu khó, không nhiều chuyện, đối với nương và cha con cũng hiếu thuận, cửa hôn sự này coi như là đúng rồi. Ta cũng đã suy nghĩ cẩn thận, con người không ai là toàn vẹn, nếu đệ đệ con cưới người khác, nói không chừng còn có thể hồngбет như bã rượu, con người, làm sao mà không có một vài thân thích không thể lên được mặt bàn chứ? Cũng may chúng ta bên này cưới Hà Hoa, bà thông gia bên kia cũng sẽ không đối với đại tỷ con giống như trước nữa."

"Vậy thì cũng không biết được, nương là người thiện tâm, khẳng định sẽ không đối với tức phụ nhi thế nào. Còn cái lão thái bà kia thì không nhất định đâu, vạn nhất thai này của đại tỷ vẫn là khuê nữ, vậy khẳng định là không biết nào loạn như thế nào ấy!" Thích Gia Mẫn nói.

"Phi phi phi, cái miệng quạ đen nhà ngoại." Hồ thị mất hứng: "Ta tìm thật nhiều nhiều người tính rồi, tỷ ngoại nhất định là nam oa, lời không may thì ngoại đừng nói, Cúc nhi, con trở về cũng đừng nói với nương con đó."

"Mỗ mỗ con biết rồi, nương con nhất định sẽ sinh một tiểu đệ đệ." Vương Cúc Nhi cũng không ngẩng đầu lên nói.

"Nhìn xem, vẫn là Cúc nhi hiểu chuyện. Mẫn à, hôm nay con về đây, vậy tiểu cô (em chồng) con thì làm sao?" Hồ thị hỏi.

Hết chương 40.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Vương Hoa Nhi uy vũ

Editor: ChieuNinh

"Trở về thì trở về thôi, con xem nàng ta cũng không còn mặt mũi trở về, hàng xóm láng giềng có ai mà chẳng biết. Lần trước chết sống muốn nhét Anh Từ vào nhà của con, con cũng còn không có nói gì."

"Ta nói người nha đầu này, cũng đã là nương hai đứa nhỏ rồi, nói chuyện còn như thế này. Một chút cũng không biết che lấp, lại nói tiếp, ngược lại tính tình của Hoa nhi thì có chút giống con, tính tình lại thẳng như vậy, như thế cũng chịu thiệt thôi. Con phải nhớ kỹ mặc kệ như thế nào, tiểu cô của con là thân muội tử của cô gia, hần chưa nói gì, con cũng không nên nói xấu muội tử hần ở trước mặt hần."

"Biết rồi, biết rồi, con còn không hiểu được sao? Nương, con đi xào rau, người cũng nghỉ ngơi một chút đi."

Ngoài phòng, Vương Hoa Nhi, Vương Phúc Nhi, Khương Điền và Khương Lỗi thì đang thương lượng, nếu trong tay đã có tiền rồi, như vậy có thể đi mua chút đồ tốt hay không? Vương Phúc Nhi cũng không muốn mua này nọ, mà để dành chuẩn bị về sau để kiếm tiền.

"Hoa nhi tỷ, Phúc nhi, ta đi mua pháo đốt chơi đi." Khương Điền nói.

"Không được, nếu nổ trúng tay thì làm sao?" Vương Phúc Nhi nói, đứa nhỏ mà chơi cái này rất là nguy hiểm.

"Vậy chúng ta đi mua kẹo ăn đi." Khương Lỗi nhỏ nhất đề nghị.

Cuối cùng bốn người chuẩn bị đi đến tiệm tạp hóa nhỏ ở trong thôn này mua kẹo ăn. Nói Thanh Sơn thôn tốt hơn Vương gia thôn một chút chính là có cửa hàng này, bình thường mọi người mua chút chাম tuyến, nước tương gì đó, đều có thể mua được ở chỗ này.

Bốn tiểu gia hỏa đi tiệm tạp hóa, nhưng người ta cũng đóng cửa, thế này mới nhớ tới, người ta cũng phải qua năm mới, đành phải mất hứng mà về.

"Đứng lại! Các người là người thôn nào? Sao chạy đến trong thôn chúng ta?" Mấy đứa nhỏ bốn năm tuổi vây quanh đám người Vương Phúc Nhi: "Ôi chao? Người xem hai tên tiểu tử kia, quần áo trên người không có mụn vá, nhất định là kẻ có tiền, Thạch đầu ca, chúng ta cũng không thể bỏ qua."

Wang Phúc Nhi nâng trán ở trong lòng, mấy tiểu thí hài này sẽ không là tới ăn cướp đi, thật đúng là, làm cho người ta không còn lời nào để nói.

"Các người muốn làm gì! Tránh ra nhanh!" Tuy rằng trong lòng Khương Điền có chút sợ hãi, nhưng mà cảm thấy bản thân mình thân là nam tử hán lớn nhất, phải đứng ở phía trước.

"Một hạt đậu mầm mà còn ở đây kêu gào, không biết là muốn đến thôn chúng ta phải đề lại chút đồ à." Cái này đã học với ai nha, còn tuổi nhỏ mà chẳng khác gì thổ phỉ trên núi.

"Các người nói gì? Lập lại lần nữa!" Vương Hoa Nhi nổi bão, xú tiểu tử, dám ngang ngược với đệ đệ muội muội của ta!

"Lập lại lần nữa thì lập lại lần nữa! Ôi ... " Tiểu oa nhi này còn chưa có nói xong, Vương Hoa Nhi mạnh mẽ bỏ nhào tới, liền trực tiếp túm tóc của tiểu tử này, áp hần nằm trên đất không thể động đậy. Người khác nhìn thấy tình trạng này, đều trợn mắt há hốc mồm, Vương Hoa Nhi đề mạnh đứa nhỏ này, nói với người bên cạnh: "Nếu các người dám lại đây, thì cũng như hần, hần là đầu lĩnh của các người đi. Còn con nít mà không lo học cho giỏi, lại học tên du thủ du thực, không giáo huấn các người thật kỹ, các người cũng không biết mình họ gì! Nói, người còn gây tai họa cho người khác không?" Vương Hoa Nhi giãy vò tiểu tử kia tới nhe răng trợn mắt, mấy đứa khác sợ tới mức lập tức giải tán.

"Xú nha đầu, người buông ra, đây là người đánh lén!" Đứa nhỏ nằm trên mặt đất liền mặc kệ rồi.

"Hừ, đối phó với người như người vậy, ta còn nói đạo lý làm cái gì hả, người nói xem, về sau người còn đi ra hù dọa người khác không?" Vương Hoa Nhi hung tợn hỏi.

Đám người Vương Phúc Nhi trợn mắt há hốc mồm!

Wang Hoa Nhi giãy vò tiểu tử kia quá sức, cuối cùng đứng lên vỗ vỗ bụi trên người, cực kì điệu võ dương oai lôi kéo tiểu muội và biểu đệ của mình bỏ đi, còn lại nam oa còn nằm trên mặt đất không biết là cái biểu tình gì.

Khương Điền: "Hoa nhi tỷ, tỷ thật lợi hại!" Khương Điền tỏ vẻ thực sùng bái biểu tỷ.

Wang Phúc Nhi: tỷ à, người thực bu ru hần! (bu ru hần: dỗ dành)

Khương Lỗi: Hoa nhi tỷ thật sự là làm cho người ta sợ hãi, nàng cũng sẽ không đánh ta đi.

Wang Hoa Nhi bu ru hần mang theo ba tiểu oa nhi trở lại, tự nhiên không thiếu được bị mấy người lớn hỏi, Khương Lỗi ở bên cạnh đã sớm kể lại sự tích quang vinh của Vương Hoa Nhi, a di Vương Phúc Nhi vội khen: "Hoa nhi của chúng ta thật là giỏi, như vậy mới không bị người bắt nạt."

Hồ thị nói: "Mấy đứa nhỏ đó, cũng không có người quản, thế nhưng lại bắt nạt đến trên đầu chúng ta, nhất định phải nói chuyện với cha nương của bọn nó. Bây giờ là năm mới, còn không bị người ta nói con nít Thanh Sơn thôn chúng ta không có giáo dưỡng sao. Hoa nhi, về sau đừng phải loại sự tình này, nhanh chóng chạy về nói cho chúng ta biết, vạn nhất con đánh không lại, không phải là ăn thiệt thòi sao?"

"Con thấy bọn nó vốn không có bao nhiêu khí lực, sẽ đánh thắng được, mỗi cứ yên tâm đi." Vương Hoa Nhi không thêm đề ý.

Hồ thị lắc đầu, thật đúng là, đại cô nương của mình thành thật như vậy, đại cô gia cũng là người thành thật, thế nhưng lại sinh ra một cô nương lợi hại như thế này, vậy lớn lên thì phải làm sao đây?

Giữa trưa ăn cơm vô cùng náo nhiệt, Hồ thị còn muốn giữ mấy đứa ngoại tôn và ngoại tôn nữ ở chỗ này qua đêm. Cũng may hiện tại thời tiết lạnh, mọi người cũng có thể chen chúc nhau mà ngủ được, Hồ thị còn cố ý chuẩn bị chăn đã được giặt sạch sẽ, đều ngủ được hương vị ánh mặt trời. Vương Phúc Nhi vui vẻ ngủ, trong mộng còn nhìn thấy nhị tỷ nhà mình đại sát tứ phương (đánh nhau).

Sáng sớm mừng ba tết, Thích Gia An và Vương Hà Hoa liền chạy trở về, thần sắc hai người coi như tốt, phỏng chừng ngày hôm qua ở Vương gia thôn coi như yên ổn, Thích Gia Mẫn nói: "Sao các người đã trở về rồi, hôm nay chúng ta đang chuẩn bị đi sang chỗ đại tỷ đây."

Thích Gia An nói: "Chúng ta trở về, đi cùng cha mẹ." Lần này chỉ dùng thân phận đệ đệ và đệ muội, mà không phải muội muội và muội phu. Thích Gia An phân biệt rõ ràng, Vương Hà Hoa thì ở một bên cười, Thích Gia Mẫn vui vẻ, vì thế đoàn người lại kích động đi tới nhà Vương Phúc Nhi.

Chuyện qua năm mới chính là chúc tết, vui chơi giải trí, Vương Phúc Nhi cảm thấy cảm của mình tròn hơn, đến mỗi nhà thân thích đều ăn qua một bữa cơm mà.

Sau đó là ngày mười lăm tháng giêng, tiết Nguyên tiêu. A di nói trên trời có hội đèn lồng, cho nên ngày mười bốn, mấy người Vương Cúc Nhi đều ngồi ở nhà a di, a di còn nói: "Đến lúc đó cũng không được chạy loạn, lúc đó quai tử (tên bắt cóc) liền đi ra, bắt cóc trẻ con, bán sang địa phương khác, như vậy thì sẽ không còn được gặp lại chúng ta."

Thích Gia An nói: "Nhị tỷ, tỷ yên tâm, có ta trông coi, sẽ không gặp chuyện không may."

Dù sao mặc kệ thế nào, buổi tối mười lăm vừa cơm nước xong, mấy đứa nhỏ Vương Phúc Nhi đã được người lớn dẫn đi xem hội đèn lồng trên trời. Vương Phúc Nhi cảm thấy loại này tuy rằng không tính là xinh đẹp, nhưng mà thắng ở náo nhiệt, nhìn xem các loại múa xiếc tạp kỹ, còn có bán đồ ăn vặt, thật sự là cái gì cần có đều có. Ở trung tâm thôn trấn còn sắp xếp một cái sân khấu, cũng không biết là nhà ai mời gánh hát tới, xướng khúc nghe không hiểu. Phía dưới sân khấu kịch có một đám người vây quanh, có người nghe được có tư có vị, có người thuần túy là ngắm người nhìn đào hát, còn có người thuần túy chính là vô giúp vui.

"Ủa? Con nhóc, sao người cũng ở đây?" Người nói chuyện là Tổng Trường Khanh, là oa nhi Vương Phúc Nhi nhận biết ở chỗ tú tài công, mới đầu hai người còn hặc hặc nháo loạn với nhau. Nhưng mà ở chỗ tú tài công, quan hệ của hai người lại từ từ tốt lên, Vương Phúc Nhi cảm thấy Tổng Trường Khanh này là người tốt, chỉ là tính cách khó chịu, có đôi khi giống như con vịt chết còn mạnh miệng.

"Ta ở nhà a di của ta, a di của ta là người trên trời." Vương Phúc Nhi nói: "Người đi một mình hả? Cần thận bị quai tử bắt mất."

"Ta mới sẽ không, trong tay ta có tiền, ta mang người đi dạo." Tổng Trường Khanh nói.

"Không được, ta đi cùng với cữu cữu, cữu?" Vương Phúc Nhi bị đám người chen lấn, đã sớm không còn cùng một chỗ với cữu cữu của mình, không khỏi có chút hoảng hốt, ngay cả mấy người đại tỷ nhị tỷ cũng không thấy, vậy phải làm sao đây?

"A nha, không tốt, cháy!" Không biết là ai hét to một tiếng, trong đám người lập tức liền hoảng loạn cả lên, Tổng Trường Khanh nói: "Không tốt, chúng ta nhanh chóng tìm một chỗ, bằng không bị người giẫm lên!"

Tổng Trường Khanh không khỏi phân trần lôi kéo tay Vương Phúc Nhi chạy tới một chỗ khác. Nói cho cùng vẫn còn nhỏ, nhóm người lớn đã chạy loạn ở khắp chung quanh, Vương Phúc Nhi thì lại sợ hãi lại lo lắng: "Bên kia, đằng sau sân khấu kịch, bên kia ít người!" Vương Phúc Nhi hô.

Tổng Trường Khanh cũng không có do dự một chút nào, hai người chạy đến trong một cái góc xó ở phía sau sân khấu kịch mà núp vào. Vương Phúc Nhi lo lắng cho tỷ tỷ của mình, bọn họ có thể gặp chuyện không may hay không, sớm biết rằng như vậy, thì hôm nay đã không đi ra rồi!

"Người đừng khóc, một lát nữa thì ít người, ta đưa người trở về là được!" Tổng Trường Khanh nói.

"Ta lo lắng cho mấy tỷ của ta, người nhiều như vậy, nếu đã xảy ra chuyện thì làm sao?"

"Người có lo lắng, cũng không có biện pháp." Tổng Trường Khanh buông tay.

Người này, chính là sẽ không nói lý, Vương Phúc Nhi quyết định không để ý tới hắn, Tổng Trường Khanh thấy sắc mặt Vương Phúc Nhi không tốt, nói: "Ta nói là lời nói thật mà thôi."

Chính là lời nói thật mới khó nghe, Vương Phúc Nhi nói: "Người không sợ người nhà của người lo lắng sao?"

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Tiết Nguyên tiêu kinh hồn

Editor: ChieuNinh

"Trong trần này có con phở nào mà ta chưa từng đi qua? Yên tâm, đi theo ta tuyệt đối sẽ không đi lạc!" Tổng Trường Khanh kéo kéo nói.

Thật sự là tiểu tử thú! Vương Phúc Nhi và Tổng Trường Khanh trốn ở góc phòng, thời gian qua thật lâu, nơi này mới an tĩnh lại, không phải là không thể đi, mà là thật sự rất rối loạn, hai đứa nhỏ, nếu đi theo dòng người, khẳng định sẽ bị chen lấn chết đi.

"Hiện tại người đi không sai biệt lắm rồi, bọn thiếu gia đưa người về nhà." Tổng Trường Khanh ngẩng đầu ưỡn ngực nói: "Lần này là ta giúp cho người, đến lúc đó người cần phải báo đáp cho ta đó."

"Cái gì hả, là ta giúp cho người đi, chạy tới chỗ này trốn là ta nói đó." Còn bọn thiếu gia, hay nhỉ!

"Ặc, vậy lần này quên đi, chúng ta huề nhau, ta đưa người về nhà." Không nói bọn thiếu gia nữa, kỳ thật hắn cũng hiểu được xưng là bọn thiếu gia không được tự nhiên, nhưng mà hắn vốn lại có tính tình khó chịu này.

"Ừa? Đó là cái gì?" Tổng Trường Khanh giật mình nói.

Vương Phúc Nhi nhìn sang, không thấy thì không biết, vừa nhìn liền bị dọa nhảy dựng: "Nhanh trốn đi! Nhanh!" Vương Phúc Nhi lúi kéo cánh tay Tổng Trường Khanh liền núp vào, Tổng Trường Khanh còn muốn mở miệng, Vương Phúc Nhi trực tiếp lấy tay ngăn chặn: "Đừng nói nữa, cẩn thận bị bắt đi mất!"

Ba người ôm hai đứa bé vội vàng chạy tới bên sân khấu kịch, vậy thì cũng không kỳ quái, kỳ quái là hai đứa bé kia cũng đều không có một chút động tĩnh nào, bộ dáng giống như là hôn mê, chẳng lẽ đây là quái tử trong truyền thuyết?

"Này" Tổng Trường Khanh tách tay Vương Phúc Nhi ra nói: "Làm sao không cho ta nói chuyện?" Giọng nói của hắn cũng hạ thấp.

Vương Phúc Nhi cũng nhỏ giọng nói: "Ta nghe a di nói, thời điểm tiết Nguyên tiêu, thật nhiều quái tử đều thừa dịp hỗn loạn đi ra ô nhiễm oa nhi đi. Người xem bộ dạng mới vừa rồi của bọn họ, một chút cũng không giống như là người nhà hai đứa bé kia, khẳng định có vấn đề!"

"Đương nhiên là có vấn đề, một đứa trong đó là láng giềng của ta, mấy người kia ta đều không biết! Nhanh, chúng ta cùng đi qua, xem bọn hắn ở đâu?"

Tuy rằng Vương Phúc Nhi cũng sợ hãi bị bắt luôn, nhưng mà bị Tổng Trường Khanh kéo chạy, may mắn ở đây không có đèn đường gì đó, ánh mắt hai đứa lại tốt, nên đuổi kịp ba người kia. Bọn họ ở trong một cái phòng cũ nát, chỉ có lối vào không có lối ra, Vương Phúc Nhi hiểu được đây là hang ổ của bọn tặc rồi. Nhưng mà đã biết người ở trong này, kế tiếp nên làm sao đây? Nói chung cũng không thể ngu ngốc tiến lên cứu người đi, đó không phải là muốn chết sao?

Vương Phúc Nhi đang muốn nói, mình ở bên cạnh vụng trộm trông chừng, để cho Tổng Trường Khanh đi tìm viện binh. Nhưng thật ra Tổng Trường Khanh này cũng có cùng suy nghĩ giống như nàng: "Người trốn kỹ ở đây, canh chừng bọn họ, nếu như bọn hắn không có đi thì tốt rồi, nếu họ có đi rồi thì người cũng đừng đi theo, ta đi tìm người tới!"

Vương Phúc Nhi gật gật đầu: "Người cẩn thận đó, cũng đừng để bị bắt được!"

Cái con nhóc này, sao chẳng nói được lời hay nào vậy? "Ta là ai? Ai dám bắt ta? Người đừng lộn xộn, cứ trốn ở chỗ này, bằng không cũng bắt luôn người đấy!"

"Biết rồi!" Nàng mới sẽ không có ý sinh anh hùng đâu, liều chết trông chừng là được. Hơn nữa ý tưởng của Vương Phúc Nhi lúc này là, nếu mấy tên quái tử mang người đến nơi này, thì khẳng định hôm nay sẽ không có động tĩnh gì nữa. Chỉ chờ qua mấy ngày gió êm sóng lặng, sẽ chuyển người qua tay, người ta có đường dây của người ta, không phải đám người Vương Phúc Nhi có khả năng biết được.

Tổng Trường Khanh nhẹ tay nhẹ chân chạy đi, Vương Phúc Nhi tránh ở phía sau ghế đá. Lại nghĩ, thằng nhóc này có thể nhớ rõ đường hay không đây, đến lúc đó tìm không thấy nơi này thì làm sao? Lại nghĩ tới cứu cứu và a di còn có hai tỷ tìm không thấy mình thì lại gấp gấp thế nào đây.

Nhưng mà nàng có sốt ruột thì cũng không dám chạy loạn, Tú Thủy trần này nàng không quen thuộc hết, vạn nhất chạy loạn thật sự xuất hiện quái tử, vậy thì đã có thể xong rồi. Cho dù trong khung của nàng không phải là đứa bé, nhưng mà thân thể thì lại như vậy, quái tử người ta lại là người lớn thật sự, hơn nữa thủ đoạn độc ác, chỉ tùy tiện một chút thủ đoạn cũng khiến cho người chịu không nổi. Nghe nói còn có người đặc biệt đánh cho người tàn phế, đến lúc đó trở thành kẻ ăn mày đi xin tiền, như vậy còn không bằng chết đi.

Cho nên hiện tại Vương Phúc Nhi phải dựa vào Tổng Trường Khanh là đứa nhỏ đáng tin, đưa được người tới đây, sau đó đưa mình về nhà a di.

Không biết đợi trong bao lâu, chân Vương Phúc Nhi đều chết lạnh. Hôm nay buổi tối cũng rất lạnh, nàng cũng không còn cảm giác, chợt nghe thấy một đội nhân mã chính tề đi qua đây. Sau đó bao vây chung quanh căn nhà nhỏ rách nát, Tổng Trường Khanh cũng đi vào chỗ Vương Phúc Nhi: "Tình hình, tình hình, người đến rồi!"

Vương Phúc Nhi ngẩng đầu nhìn, phát hiện trừ bỏ Tổng Trường Khanh, còn có lão cha của Tổng Trường Khanh là Tổng Viễn Chí. Mà Tổng Viễn Chí thì ôm lấy Vương Phúc Nhi: "Người cái nha đầu này, lá gan cũng quá lớn, Trường Khanh, bên này không có chuyện của chúng ta, về nhà thôi."

"Cha, đây là con làm được việc tốt, trở về cha không được phạt con!" Tổng Trường Khanh bàn điều kiện.

"Nhìn nải nải của con lo lắng kìa, không nói cho người lớn một tiếng, liền trốn chạy đi ra ngoài. Lần này là vận khí tốt, không có việc gì, lần sau thì sao?"

Thì ra tên nhóc này là trốn chạy đi nha, Vương Phúc Nhi nở nụ cười, ánh mắt Tổng Trường Khanh trừng sang: "Con cười cái gì?"

"Ha ha, không cười gì hết, thúc thúc, người đưa con về nhà a đi đi, nhất định bọn họ đang sốt ruột!" Vương Phúc Nhi nói với Tổng đại thúc.

"Cũng được, người nhà của con khẳng định là sốt ruột rồi, về sau cũng không thể chạy loạn, nữ oa nhi rất dễ xảy ra chuyện." Tổng Viễn Chí nói.

Làm sao là mình chạy loạn chứ, rõ ràng là bị đám người chen lấn mất bóng mà: "Thúc thúc, đến lúc đó nói giúp cho con một tiếng với người trong nhà đi, bằng không con sẽ bị đánh!" Vương Phúc Nhi vô cùng đáng thương nhìn Tổng đại thúc.

Cuối cùng Tổng đại thúc chỉ có thể đầu hàng, đáp ứng sẽ nói tốt cho Vương Phúc Nhi. Trong lòng Tổng Trường Khanh buồn bực, vì sao mình muốn lão cha nói tốt, lão cha không đồng ý chứ?

Lại nói tới a di Thích gia bên này, bởi vì cháy, nên mọi người đều lộn xộn, cuối cùng chờ hội họp lại mới phát hiện đã đánh mất Vương Phúc Nhi. Cữu cữu Thích gia tự trách không thôi, bây giờ còn đang ở bên ngoài tìm người. Nếu thật sự đã đánh mất Phúc nhi, này cả đời của hắn cũng không thể nào an ổn được, cũng không còn mặt mũi nào đi gặp tỷ tỷ phu. Còn Khương di phu (dượng hai Khương) cũng đi tìm người, nhưng mà tìm tới tìm lui cũng không có kết quả. Vương Hoa Nhi trực tiếp khóc lên: "Phúc nhi, muội ở đâu vậy, về sau nhị tỷ không bao giờ mắng muội nữa, muội nói cái gì thì chính là cái đó, muội mau trở lại đi."

Nghĩ đến về sau sẽ không còn được gặp lại tiểu muội nhà mình, Vương Hoa Nhi cảm thấy như trời sập xuống. Vương Cúc Nhi cũng khóc, nếu thật sự đã lạc mất Phúc nhi, cả nhà của mình sẽ không còn có một ngày vui vẻ. Hơn nữa nghe a di nói tới thủ đoạn của quái tử đối với tiểu oa nhi, nghĩ đến nếu Phúc nhi cũng bị bắt cóc, vậy về sau không phải mỗi ngày chịu khổ sao. Tuy Vương Cúc Nhi lớn hơn một chút, nhưng mà rốt cuộc cũng còn nhỏ, cũng chống đỡ không được, Khương Điền và Khương Lỗi nhìn hai biểu tỷ khóc thì cũng khóc lên theo.

Mấy người đi tìm kiếm lại lần nữa hội họp ở nhà a di, nhưng mà nhìn thấy vẻ mặt đối phương đều lại ủ rũ, tất cả mọi người đều bị bao phủ ở trong cảm xúc bi thương.

"Ta đi tìm bộ khoải đi! Cho dù phải dùng nhiều tiền, cũng phải tìm được Phúc nhi trở về!" Hai mắt Thích Gia An đỏ bừng.

"Phúc nhi nhất định không có việc gì, nói không chừng nó đang trốn tránh ở góc nào đó, trên trần này nó không quen thuộc, chúng ta cẩn thận tìm, nhất định có thể tìm được!" Không biết là a di đang thuyết phục bản thân mình hay là đang thuyết phục người khác. Nghĩ đến đứa nhỏ đáng yêu như vậy cứ như vậy mà không còn, còn không phải lóc thịt khoét tim của đại tỷ sao. Đại tỷ lại sắp lâm bồn, vạn nhất chịu không nổi, nàng thật sự không dám tưởng tượng, nói không chừng một gia đình cứ như vậy mà tan tác!

Đều phải trách mình, gọi bọn nó đi nhìn hội đèn lồng làm cái gì, bây giờ lại xảy ra chuyện!

"A di! Cữu cữu!" Vương Phúc Nhi lớn tiếng kêu!

"Ta nghe được tiếng của Phúc nhi!" A di vội nói: "Thật sự!"

Vương Phúc Nhi thấy ngã tư đường quen thuộc, tường viện quen thuộc, cho nên kích động kêu lên, kết quả một đám người đều chạy vội tới: "Là Phúc nhi! Thật sự là Phúc nhi!" A di lập tức chạy tới, ôm lấy Vương Phúc Nhi từ trong lòng Tổng Viễn Chí: "Cái đứa nhỏ nhà ngươi, ngươi đi đâu vậy hả, có biết mọi người đều sốt ruột hay không?"

Cữu cữu Thích Gia An cũng kích động không thôi, nhưng mà hắn và Khương di phu đều biết Vương Phúc Nhi có thể trở về, khẳng định không thoát khỏi quan hệ với nam nhân trước mặt này. Vì thế đi tiếp đãi đối phương, còn lại mấy đứa nhỏ đều vây quanh Vương Phúc Nhi.

"Ngươi chạy loạn cái gì hả, chạy loạn!" Vương Hoa Nhi vừa khóc vừa đánh phía sau lưng Vương Phúc Nhi.

"Nhị tỷ, đau quá, tỷ đừng đánh! Muội không có chạy loạn!" Vương Phúc Nhi thật là giải thích không xong mà.

Vương Cúc Nhi cũng lôi kéo tay Vương Phúc Nhi, a di thì ôm người vào trong phòng, Khương Điền và Khương Lỗi cũng đi vào theo. Thế này Vương Phúc Nhi mới kể lại mọi chuyện mình gặp phải với mọi người. Đương nhiên chuyện theo dõi quái tử, nàng cũng không nói gì, sợ mấy người a di lại mắng mình. Kỳ thật chuyện kia là Tổng Trường Khanh kéo mình đi, không liên quan tới nàng mà.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Tiền tài ngoài ý muốn

Editor: ChieuNinh

"Được rồi, được rồi, trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi, mấy đứa các con cũng nhanh đi tắm rửa rồi ngủ đi. Buổi tối hôm nay đều bị sợ hãi, ngày mai a đi làm đồ ăn ngon, an ủi cho các con!" A đi nói.

Đã nói Phúc nhi là đứa có phúc khí, còn không phải sao, gặp được quý nhân, được người đưa trở về, ông trời ơi, thật sự là đa tạ!

Cả trái tim treo cao của nàng cũng buông xuống, bên kia Tống Viễn Chí cũng nói lại chuyện hôm nay cho Khương di phu và Thích Gia An, Tống Trường Khanh đi theo bên cạnh cha mình, im lặng nghe.

"Vi suy nghĩ về sau cho mấy đứa nhỏ, chuyện theo dõi quái tử, chúng ta cũng không cần nói đi ra ngoài, không biết nhị vị nghĩ như thế nào?" Tống Viễn Chí nói, hần lo lắng rất rõ ràng, tuy rằng hai đứa nhỏ lập công, nhưng mà vì tránh phiền toái không cần thiết, vẫn nên giấu giếm việc này đi. Nói không chừng còn có tên quái tử lọt lưới, sau khi biết được sẽ trả thù. Tuy rằng trong nhà hần không sợ trả thù, nhưng mà bên này thì lại không biết được, biện pháp tốt nhất chính là việc này không có liên quan gì đến hai đứa nhỏ. Hần đã đánh tiếng cùng với bên chỗ bộ khoái xong rồi, người ta cũng muốn lập công, chút việc nhỏ ấy tự nhiên là không đáng kể, khẳng định là sẽ không nói ra ngoài.

Khương di phu vội nói: "Tống huynh nói rất đúng, mấy đứa nhỏ của chúng ta tự nhiên là lạc đường, gặp phải Tống huynh nên đã được đưa trở về."

Thích Gia An cũng vạn phần đồng ý, bọn họ không muốn rước lấy chuyện phiền toái. Vì thế mọi chuyện được thỏa thuận xong, Tống Viễn Chí mang theo Tống Trường Khanh cáo từ mà rời đi. Tiết Nguyên tiêu nguy hiểm xem như đã trôi qua.

A đi nói an ủi cho mọi người, thì liền an ủi cho mọi người, nàng còn sợ Vương Phúc Nhi bị dọa, nhưng mà ngày hôm sau Vương Phúc Nhi cũng bình thường không có gì khác biệt. Nàng hỏi Vương Cúc Nhi và Vương Hoa Nhi, buổi tối Vương Phúc Nhi cũng không có bị ác mộng, hay nói mớ, trong lòng cũng thả lỏng. Khương Điền và Khương Lôi cũng mang hết đồ chơi và đồ ăn ngon cho Vương Phúc Nhi, thật sự là ngày hôm qua bọn họ cũng sợ hãi, sợ đột nhiên lại không còn thấy Vương Phúc Nhi.

Ở trấn trên lại gặp người một ngày, làm cho người ta không tưởng được là, cha của Tống Trường Khanh là Tống Viễn Chí cũng lại tới đây, còn mang đến một người. Cuối cùng mới biết được là cha của đứa nhỏ lắng nghe mà Tống Trường Khanh nói, người ta tới là để cảm tạ Vương Phúc Nhi. Nếu không có Vương Phúc Nhi và Tống Trường Khanh, con trai độc nhất của nhà mình đã bị bán đi, ân tình lớn như vậy, làm sao có thể không đến cảm tạ một phen? Nhưng mà, trước đó không lâu Tống Viễn Chí và Khương di phu đã thương lượng xong rồi, cho nên chỉ là để cho Vương Phúc Nhi gặp mặt một lần. Sau đó người kia cho Vương Phúc Nhi một bao lì xì, nói là lễ gặp mặt. Khương di phu biết đây là cảm tạ Vương Phúc Nhi, nghĩ nghĩ rồi để cho Vương Phúc Nhi nhận.

Sau đó Vương Phúc Nhi mở bao lì xì ra, thì trong bao lại là ngân phiếu năm mươi lượng! Đây, đây thật sự là, nói nó là tiền trên trời rơi xuống thì cũng không phải, nói nó là bạc cảm tạ, Vương Phúc Nhi cảm thấy mình cũng không có làm cái gì, cũng chỉ là theo dõi đáng quái tử kia, sao phải nhiều bạc như vậy?

Khương di phu để cho mình nhận lấy, vậy thì nhận lấy đi, nói không chừng còn có thể làm cho người kia an tâm.

Tống Viễn Chí nói với Khương di phu: "Phương huynh là người cẩn thận, Phúc nhi cứu tiểu tử nhà hần, nếu hần không bày tỏ, thì trong lòng sẽ áy náy không yên. Tuy rằng việc này không thể nói toạc ra, nhưng mà trong lòng Phương huynh cũng biết. Khương huynh cũng không nên khách khí, bằng không trong lòng Phương huynh cũng lo lắng. Ha ha, tiểu tử nhà chúng ta cũng có. Cũng không phải là chỉ có một mình Phúc nhi có phần."

"Tống huynh nói ta đều hiểu được, ta cũng sẽ nói rõ với đại tỷ phu." Khương di phu nói.

Việc này đến đây cứ quyết định như vậy, Vương Phúc Nhi ngoài ý muốn được năm mươi lượng bạc này, đến bây giờ còn bay bổng lâng lâng. Chỉ là sau khi Khương di phu đưa ba tỷ muội trở về, không biết đã nói gì với Vương Đồng Tỏa, ngoài ý muốn là Vương Đồng Tỏa để cho ba tỷ muội quý nửa ngày, đến bây giờ đầu gối vẫn còn đau.

Tối buổi tối, Thích thị nói với Vương Đồng Tỏa: "Cha Cúc nhi, bây giờ phạt thì cũng phạt rồi, việc này cứ như vậy mà cho qua đi, về sau bọn nó sẽ biết nặng nhẹ, lần này chuyện cũng là ngoài ý muốn. Phúc nhi của chúng ta cũng không phải cố ý đi lạc."

Vương Đồng Tỏa nói: "Ta biết, chỉ là cũng phải để cho tụi nó nhớ rõ thật lâu, cũng không phải mỗi lần đều có vận khí tốt như vậy. Hai đứa lớn, không biết trông kỹ muội muội, bản thân mình thì lo vui chơi, nên phạt! Phúc nhi là lá gan lớn, lại dám theo dõi quái tử, vạn nhất xảy ra chuyện gì, hiện tại chúng ta nên làm sao? Cũng làm cho nó nhớ kỹ, về sau đừng như vậy thì tốt rồi."

Thích thị gật gù đầu: "Cha tụi nhỏ, việc này không cần nhắc tới nữa, tin tưởng lần này bọn nhỏ đều sợ hãi, về sau khẳng định sẽ không như vậy."

Tháng giêng trôi qua rất nhanh, thời tiết dần dần ấm áp hơn, cỏ bên bờ sông đã dần dần lộ ra mầm non. Vương Phúc Nhi khẩn cầu Vương Đồng Tỏa mua hai cây Anh Đào, trồng ở trong sân.

Nhà mới có sân rất lớn, Vương Phúc Nhi quyết định là trồng thêm mấy cây ăn quả, đến lúc đó ăn trái cây cũng không cần trông mà thềm. Cho nên chờ đến buổi họp chợ, cũng vội vàng theo đi qua đó, mua giống cây đào, còn mua một dây nho, cuối cùng lại còn coi trọng giống cây hạnh, cũng nắn nỉ cha mua cho. Bởi vì có năm mươi lượng bạc kia, Vương Phúc Nhi cũng thấy dễ thở hơn, nhưng mà cũng biết lập tức phải mua nhiều đồ như vậy, sẽ làm người ta hoài nghi, cho nên giống như con kiến chuyển nhà, một lần chuẩn bị một ít. (Giống ở đây là giống loài là cây non nhé)

Vì muốn tắm bổ dinh dưỡng cho nương, cho nên mua mười cân gạo, đặc biệt để cho nương ăn, lại cất mấy thước vải bông, đến lúc đó làm quần áo cho tiểu đệ đệ mặc.

Đương nhiên, cũng đã ngầm trả lại bạc đã mượn mỗ mỗ và a di, hiện tại là cả người nhẹ nhàng không mắc nợ. Như vậy tính toán sơ sơ, đã dùng hết gần bảy lượng bạc, trong tay còn có bốn mươi mấy lượng, hơn nữa còn tiền trước kia xây nhà còn chưa xài hết, chất lượng sinh hoạt cũng được nâng lên rồi.

Vương Đồng Tỏa trông hết mấy cây ăn quả, Vương Phúc Nhi và Vương Hoa Nhi múc nước từ trong sông ra tưới một lần. Vương Đồng Tỏa lại mở ra đất trồng rau ở địa phương cạnh gần phòng bếp, về sau dùng bữa thì cũng thuận tiện hơn.

Trái lại hiện tại Thích thị muốn mua heo con, chỉ là thật sự không có gì cho nó ăn, trong tay chỉ có một mẩu ruộng nước, còn phải trồng lương thực, nói chung không thể để cho mấy đứa nha đầu đi cắt cỏ cho heo, như vậy thì không thể được. Còn có chính là bụng nàng càng lúc càng lớn, đến lúc đó sinh nở, lại bận rộn không chịu nổi. Cho nên tạm thời không có đi bắt heo.

Nhưng mà Vương Phúc Nhi lại đề nghị, heo có thể tạm thời không cần, nhưng mà gà là phải bắt về, về sau còn có thể ăn trứng gà, dù sao nuôi gà so với nuôi heo thì thuận tiện hơn. Thích thị cũng đồng ý, liền đi mua hai mươi cái trứng giống, sau đó tốn chút tiền đi sang nhà Tần béo ở trong thôn, gà mái nhà bọn họ đang muốn ấp con gà con. Qua hai mươi ngày là có thể nở ra gà con rồi.

Hiện tại đúng là thời kì giáp hạt, trừ bỏ ăn dưa muối, đất trồng rau cũng chưa có rau dưa mới mẻ gì. Lúc ấy ở riêng, nói là đất trồng rau thì xài chung, chỉ là Đinh thị và Mã thị đã sớm nhổ hết rau cải trắng mang về nhà, một nhà Vương Phúc Nhi cũng không có được một chút xúu nào. Cũng may mỗ mỗ Vương Phúc Nhi đưa tới cải củ và rau xanh, xem như có thể ăn trong một đoạn thời gian. Hơn nữa thỉnh thoảng cữu cữu cũng đưa tới một con gà rừng, cuối cùng trong khoảng thời gian này cũng trôi qua thoải mái.

Đến tháng hai, rốt cuộc bụng Thích thị cũng bắt đầu khó chịu, Hồ thị đã sớm đến nhà đại nữ nhi trước đó mấy ngày để giúp Thích thị đỡ đẻ, sau đó chăm sóc nàng trong tháng ở cữ.

Trong lòng Hồ thị cũng thực thấp thòm, tuy rằng thầy tướng số cũng nói thai lần này của nữ nhi là một nam oa, nhưng mà còn chưa sinh ra, bà cũng không an tâm. Còn có Triệu thị kia nữa, đến bây giờ cũng không có đi tới đây, thật sự là hơi quá đáng, chẳng lẽ nữ nhi nhà mình không muốn sinh tồn tử cho bà ta sao? Tuy rằng không trông cậy vào bà ta có thể giúp đỡ cho cái gì, nhưng mà thái độ này làm cho người ta thực không thoải mái.

Mấy người Vương Phúc Nhi đều bị Vương Hà Hoa đưa qua bên nhà cũ. Sau khi qua lễ mừng năm mới, rốt cuộc Đại bá Vương Phúc Nhi cũng mua căn phòng của nhà nàng. Còn có kè mặc cả chỉ dùng bốn trăm văn, thiếu đi tròn chẵn một trăm văn. Vương Đồng Tỏa là người mềm lòng, Vương Kim Tỏa ở trước mặt hẳn nói mình gian nan, hẳn đành phải lấy bốn trăm văn rồi bán cho đại ca mình. May mắn còn không có xúc động đến nỗi trực tiếp đưa phòng ở cho người ta luôn. Nếu như làm như vậy, có lẽ đến lúc đó bên Vương Thiết Tỏa cũng làm không xong, dù sao hẳn cũng muốn xây nhà mới thuận tiện bán cái phòng ở này. Nếu một người cho, một người bán, vậy thì nói thế nào cũng không dễ nghe. Nhưng mà nếu thật sự đều cho Vương Kim Tỏa hết, nhất định Vương Ngân Tỏa là không vừa ý, ngay cả Mã thị cũng cảm thấy mình thiệt thòi vì không có chiếm được tiện nghi.

Trong lòng Vương Cúc Nhi thực khẩn trương, nàng biết nếu lần này nương lại sinh một muội tử, nhất định nãi nãi bên này là sẽ nói lời trách móc, rồi Đại bá mẫu bên này cũng muốn đưa Nhị Bảo ca qua làm con thừa tự cho nhà mình. Trước kia cũng bởi vì nương sinh ba đứa con gái, Đại bá mẫu liền bắt đầu có tâm tư như vậy. Hiện tại nếu nương còn sinh một muội muội, nhà mình lại có nhà riêng, nhất định Đại bá mẫu càng vui vẻ, cho nên Vương Cúc Nhi vạn phần hy vọng nương mình có thể sinh một tiểu đệ đệ.

Vì muốn tình hình trong nhà mạnh hơn, ngay cả Vương Phúc Nhi và Vương Hoa Nhi đều hy vọng nương có thể sinh một bé trai, bằng không người trong thôn lại nói cái gì cũng có.

Hết chương 43.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Tiểu đệ Vương Ngũ Bảo

Editor: ChiêuNinh

Trải qua giằng co đến nửa đêm, rốt cuộc trong sự kỳ vọng của mọi người thì Thích thị cũng sinh ra một nam oa. Hồ thị ôm ngoại tôn qua, không khỏi lệ nóng doanh trong, thật sự không dễ dàng, đại nữ nhi của bà cũng không có giống như người ta nói nàng chỉ sinh hàng đến tiền! Về sau sống lưng cũng thẳng rồi, lại không cần phải nhìn sắc mặt của Triệu thị nữa.

Tự nhiên là Vương Đồng Tỏa vui vẻ không thôi, ôm con không buông tay, mà Triệu thị sau khi nghe được tin tức này, cũng vui vẻ lên. Sinh tôn tử đương nhiên là bà cao hứng, cao hứng đến phá lệ mà cho tiền bà mẹ. Trước kia lúc còn chưa phân gia, bà biết nhà lão Tam sinh nữ nhi, tiền đỡ đẻ cũng là âm trầm nghiêm mặt mà trả cho người ta. Hơn nữa lần này đã phân gia, còn có thể làm cho bà xuất tiền ra, thật sự là quá không dễ dàng rồi!

Vương Hà Hoa đi đến đây với Hồ thị, tam tẩu sinh nam oa, nàng cũng thật vui mừng, vội vàng chăm sóc Thích thị, Triệu thị cũng không có mắng nàng làm việc rồi hơi.

Sáng sớm Vương Phúc Nhi mới biết là nương sinh đệ đệ, đều cực kỳ vui vẻ. Buổi sáng Vương Đồng Tỏa đi báo tin vui cho Thích Lão Hán, thời gian

không đến nửa ngày, cả Vương gia thôn đều biết được Vương Đồng Tỏa có con trai. Trong khoảng thời gian ngắn nói gì cũng có, nhưng mà, khi thấy người Vương gia, đều chúc mừng.

Trương thẩm còn cố ý tặng một rô trứng gà sang đây, Hồ thị biết bình thường nàng có nhiều chiêu cố đối với khuê nữ của mình, lôi kéo nàng nói chuyện cả buổi.

Kế tiếp cô đi thăm bá đều đến thăm. May mắn có Hồ thị ở đó, mới không bị bận rộn loạn cả lên.

Đến thời điểm tám ba ngày, thậm chí a di lấy qua một cái khóa bạc, cho đệ đệ Vương Phúc Nhi mang theo. Lần này Triệu thị tích cực chủ động làm lễ tám ba ngày này, thật giống như mọi coi rê trước kia đều không có xảy ra, từ lúc đệ đệ Vương Phúc Nhi sinh ra thì biến mất hoàn toàn. Vương Phúc Nhi lại cảm thán, nữ nhân cô đại thật sự là cực kì đáng buồn, không sinh được con trai chính là tội nhân thiên cổ, nhưng mà một khi sinh ra con trai, thì đó chính là đại công thân.

Trong lòng Đinh thị không thoải mái, nói với Mã thị: "Không phải là sinh một đứa con trai thôi sao? Ta còn sinh ba đứa nè, cũng không thấy bà bà dễ bụng qua như vậy. Còn lấy tiền trợ cấp cho nhà lão Tam, cũng quá không công bằng."

"A, xem lời đại tẩu nói này, không phải người dùng bốn trăm văn mua được phòng ở của Tam đệ sao? Đúng là giảm đi tròn một trăm văn đó, nhưng mà nhà của ta không có giàu có như vậy, nếu ai mua phòng ở của ta, không đủ năm trăm văn là ta không bán." Mã thị nói, lão Tam cũng thật là, nói bót thì bót liền, cũng không nhìn đến người huynh đệ khác, đến lúc đó nhà mình bán phòng ở thì phải nói như thế nào?

Còn có nhà lão đại này, cũng là một ma quỷ, nhắm ngay lão Tam mềm lòng có phải hay không? Đáng tiếc, nhà mình cũng không phải là mềm lòng như vậy.

Đinh thị nói: "Không bán thì không bán, nhìn người thì cũng không ở đó đi, qua không được bao lâu nữa, lão Tứ gia cũng muốn cất nhà riêng, ta liền mua của hắn. Tứ đệ muội là người dễ nói chuyện, ta có ba gian phòng cũng đủ ở, cũng lắm thì ta lại mua một gian khác, trừ bỏ ta, còn có ai mua phòng ở của người chứ." Đến lúc đó cũng chỉ có người cầu ta mua.

Mã thị nói không lại Đinh thị chỉ có thể oán hận nhìn tiền trong chậu đồng, đó là tiền bỏ vào trong bồn nước tám ba ngày. Bà mẹ thì thật là cao hứng, bởi vì tiền này đến lúc đó đều là của bà. Không nghĩ tới lần này đến Vương gia có thể được nhiều tiền như vậy, thời điểm trước kia, thật sự là làm cho người ta nhìn liền không thoải mái.

Di hai Thích gia thật đúng là hào phóng, ngay cả bà tử Vương gia kia (Triệu thị) cũng khó mà lấy tiền ra, quả nhiên có tôn tử thật tốt! Bà mẹ cười hi hi tám ba ngày cho đệ đệ Vương Phúc Nhi, trong lòng cao hứng không biết bao nhiêu.

"Tỷ, lần này tỷ cũng hạnh diện rồi, tỷ không phát hiện, cái dạng kia của bà bà tỷ, hận không thể ôm tôn tử cho mọi người xem, trước kia bà ta cũng không phải là như vậy." Thích Mía Mẫn với Thích thị đang ở cữ.

Thích thị chỉ cười, nàng cũng cảm thấy thả lỏng một hơi thật lớn, trước đó sinh ba đứa nhỏ, cũng không có con trai, nàng cũng cảm thấy hổ thẹn với Đồng Tỏa, rốt cuộc hiện tại tốt rồi.

"Tỷ, lần này tỷ phải ở cữ cho hết một tháng, dù sao các tỷ đã phân gia, lão thái bà cũng sẽ không chỉ vào tỷ bắt tỷ làm việc, tỷ phu bên này khẳng định là nghe lời tỷ, mấy đứa Cúc nhi cũng hiểu chuyện." Trước kia Triệu bà tử thấy tỷ tỷ mình sinh nha đầu, làm gì mà để cho nàng ở cữ, vài ngày sau là trực tiếp bắt đầu làm việc, còn mắng chửi trách móc.

Thích thị nói: "Trước kia cũng là ta không tốt, bà bà cũng cần phải vậy." Không sinh được con trai, chỗ nào cũng sai. Phản ứng của Triệu thị cũng là bình thường.

Thích Gia Mẫn cũng biết nói không thông tỷ tỷ, hơn nữa còn nói lại mình, là đứng nói chuyện không sợ đau thắt lưng. Nếu mình cũng vẫn sinh khuê nữ, ngay cả bà bà kia của mình cũng là loại người nghiêm khắc đó nha, khẳng định cũng không kém là bao nhiêu so với tỷ tỷ, thói đời mà, sinh con trai là vương đạo cái khác đều là nói nhảm.

Mà ngay cả quan lại quyền quý cũng sinh con trai là quan trọng nhất, không sinh được nhi tử sẽ bị phi nhỏ.

Đệ đệ Vương Phúc Nhi sinh ra thì bụ bẫm, nguyên nhân đại khái là trước khi Thích thị sinh nó ra thì được ăn uống tốt hơn dĩ vãng. Nhưng mà làm cho Vương Phúc Nhi có vẻ buồn bực là, dựa theo quy luật đặt tên nhà này, tên tiểu đệ nhà mình hẳn sẽ gọi là Vương Ngũ Bảo, một chút sáng ý cũng không có. Nhưng mà cha và nương đều hiếu thuận, nếu đây là quy luật của Vương lão đầu nói, vậy thì đành phải kêu là Vương Ngũ Bảo.

Ngũ Bảo thì Ngũ Bảo đi, kỳ thật Vương Phúc Nhi thích gọi nó là Tiểu Bảo hơn, kết quả đại tỷ nhị tỷ cũng kêu theo, cuối cùng cha nương cũng kêu là Tiểu Bảo luôn.

Ánh mắt Tiểu Bảo cũng là thật to, người lại đầy thịt, ai nhìn đến cũng thích, Trương thẩm thì mỗi ngày cũng sang đây xem một lần: "Ta nhìn Tiểu Bảo như vậy thì trong lòng liền vui sướng." Trương thẩm chỉ sinh một nhi tử, hiện tại nhi tử và tức phụ đều ở bên ngoài, trong nhà chỉ còn hai người bọn họ.

Thích thị nói: "Chờ một đoạn thời gian, tức phụ nhi của người cũng sinh tôn tử cho người, cần gì phải hâm mộ chúng ta?"

Trương thẩm nói: "Ừ, nói cũng đúng, nhưng mà trong lòng ta cũng gấp, tức phụ thú vào cửa cũng đã hai năm, đến bây giờ cũng không có động tĩnh, trong lòng ta đây không có yên."

"Đều còn trẻ, khẳng định là sẽ có động tĩnh." Thích thị an ủi nói.

"Đúng vậy, ta là quá quan tâm rồi, Tiểu Bảo, đến, cười một cái cho thăm xem, ha ha, ngơoi xem Tiểu Bảo này. Đến lúc đó đầy tháng, có mời khách không?" Trương thăm hỏi.

Thích thị nói: "Không tính mời ai, lúc vào nhà mới đã mời một lần rồi, giờ lại mời thì không tốt lắm. Ta đã thương lượng xong với cha Tiểu Bảo, đến lúc đó chỉ người trong nhà ăn một bữa cơm là được. Bằng không lại nợ nhân tình của người khác. Chúng ta là nhà nông dân, trong tay cũng không có bao nhiêu tiền, luôn để cho nhà người ta tặng lễ, vậy thì cũng khó coi."

"Người đó, đúng là thành thật, tân gia là tân gia, đầy tháng của đứa nhỏ là đầy tháng, có nhà ai không là như thế chứ." Trương thăm vẫn cảm thấy đôi phu thê này rất thành thật.

Hồ thị chăm sóc Thích thị ở cử xong thì đi trở về. Giờ đã tiến vào tháng ba, con gà con theo nguyện vọng của Vương Phúc Nhi cũng đã ấp xong, hai mươi cái trứng giống, nở ra mười lăm con, coi như là không tệ. Con gà con lông xù, thoát nhìn đặc biệt đáng yêu, hơn nữa đều là màu vàng, thực sự không nghĩ ra về sau làm sao lại có thể biến thành gà trống hoa hoặc là gà mái xám. Hiện tại nhiệm vụ chính của Vương Phúc Nhi là dưỡng con gà con. Mùa xuân đã đến, Vương Phúc Nhi nhớ tới trước kia chương quây có nói với mình, thời điểm hái bồ công anh tốt nhất là mùa xuân nở hoa. Vì thế mang theo cái xẻng, xách theo rổ, đã đi lấy bồ công anh cùng với Vương Hoa Nhi.

Tinh thần Vương Hoa Nhi đặc biệt tăng cao, bởi vì lần này có thể quang minh chính đại kiếm tiền, làm sao còn giống như năm trước, còn phải trốn trốn tránh tránh. Không khí cổ đại thật trong lành, ngay cả trong hơi gió cũng có hương vị ngọt ngào.

Cây liễu đã sớm nảy mầm, cành dong đưa ở trong gió xuân, trên núi cách đó không xa, hoa đào nở rộ, màu phấn hồng trải dài một mảnh. Vương Phúc Nhi đào bồ công anh một lát, lại ở trên bờ ruộng tìm mầm cỏ tranh non mềm, rút ra ăn, vừa non mềm lại ngọt, ăn thật ngon. Lại đột nhiên thấy cách đó không xa, có một đám rau họ dại, liền vội vàng cắt nó chuẩn bị trở về làm một món rau họ xào trứng gà, rau họ non mềm, cộng thêm trứng gà, thật sự là ăn rất ngon.

"Phúc nhi, chuẩn bị xong chưa? Tỷ đi về trước, một lát thì quay lại, rổ của tỷ đã đầy." Vương Hoa Nhi ở bên cạnh hô lên.

"Được rồi!"

Vì để cho đồ của mình bán được sạch sẽ, mỗi lần Vương Phúc Nhi đều phải tẩy rửa qua vài bận, lần này cũng không ngoại lệ, Vương Phúc Nhi và Vương Hoa Nhi đến bên bờ sông Lương Hà. Bởi vì Vương Đồng Tòa tìm mấy tảng đá lớn đặt ở chỗ này, nên nó biến thành địa phương của nhà mình đặc biệt dùng để rửa rau, giặt quần áo, ngay cả bậc thang cũng được làm tốt. Hai tỷ muội thật sự nghiêm túc tẩy rửa bồ công anh xong, Vương Phúc Nhi lại tẩy sạch sẽ rau họ dại, sau đó về tới nhà. Vương Cúc Nhi đang trông nom tiểu đệ, Thích thị bận việc ở trong vườn rau. Tiểu Bảo nhìn thấy hai tỷ đã trở lại, không biết đang vui về cái gì.

"Nương, chúng ta còn có trứng gà không? Con đào một ít rau họ dại, giữa trưa chúng ta làm rau họ xào trứng gà!" Vương Phúc Nhi nói.

"Còn, trong ngăn tủ ở phòng bếp đó." Thích thị ngắt đầu nói.

Bên trong đất trồng rau có trồng xen kẽ dưa chuột và mầm móng hạt tiêu, hiện tại đều đã mọc ra rồi, giống đậu đũa ở bên kia cũng mọc tốt lắm, một lát nữa đến Trương tàu từ bên kia chuẩn bị ương cà tím, vậy đến mùa hè, sẽ không lo lắng thiếu đồ ăn.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Mai quả phụ có mục đích riêng

Editor: ChieuNinh

"Cha Cúc nhi, ngày mai đi họp chợ thì mua hai con heo con trở về đi, hiện tại ta cũng có thể tranh thủ thời gian được rồi." Thích thị nói với Vương Đồng Tòa.

"Được, ta nghĩ chúng ta không đủ đất, ta khai chút đất hoang, đến lúc đó trồng khoai lang, cũng có thể nuôi heo." Vương Đồng Tòa nói.

Đương nhiên Thích thị tán thành, một mẫu đất kia của nhà mình còn chưa đủ cho một nhà sáu miệng ăn, đến lúc đó còn phải mua lương thực. Nếu có thể làm vài mẫu đất hoang, đến lúc đó trồng bắp và cao lương, cũng là có thể lấp đầy bụng.

Chỉ là: "Trong tay chúng ta có còn đủ tiền hay không?" Cho dù là khai hoang cũng phải tốn tiền làm giấy tờ đất, bằng không cũng coi như là bận rộn toi công.

Vương Đồng Tòa nói: "Còn có, ta nghĩ khai hoang trước hai mẫu, nhân thủ nhà chúng ta không đủ, ta tự mình chặm rãi làm."

Cũng tốt, trong nhà sức lao động trưởng thành thì chỉ có mình và đương gia (chồng), là không đủ dùng, nhiều đất hơn cũng bận rộn không qua nổi.

Ngày họp chợ, Vương Hoa Nhi và Vương Phúc Nhi, cộng thêm Vương Đồng Tòa, đi đến cửa thôn, chờ xe trâu đi Tú Thủy trấn, vẫn theo quy củ cũ, một người một văn tiền. Vương Phúc Nhi dùng gói to chứa bồ công anh phơi khô, đến trấn trên đưa đi cho Tế An Đường. Chường quầy bả bả đã lâu không có nhìn thấy, cũng không biết hiện tại ông thế nào. Vương Phúc Nhi còn mang theo cho ông vài cái bánh nhà mình làm. Còn có tiểu tử Tổng Trường Khanh nữa, năm nay cũng không có nhìn thấy hẳn đến chỗ của tú tài công.

Chờ mọi người đi họp chợ đến đông đủ, sư phó đánh xe trâu vung roi lên, xe liền chậm rì rì đi tới, trên xe đều là người quen biết trong thôn, lại bắt đầu nói tiếp chuyện nhà. Vương Đồng Tòa là người nói không nhiều lắm, mọi người đều không có tìm hắn nói chuyện. Vương Phúc Nhi và Vương Hoa Nhi một trái một phải ngồi ở hai bên cha nhà mình, nhìn cảnh vật hai bên đường, trong lòng thích ý.

"Người là Phúc nhi đi, hôm nay đi họp chợ à." Người không nói lời nào nhưng mà cũng sẽ có người nói chuyện với người. Vương Phúc Nhi biết người này là Mai quả phụ trong thôn, về ngoại không tệ, nhưng mà đề tài cũng nhiều, rõ ràng trước cửa quả phụ nhiều thị phi.

"Ừ!" Vương Phúc Nhi không muốn nói nhiều với nàng ta, nhưng mà người ta thì cứ muốn nói với người, lại còn liên tiếp sắp qua bên này.

"Hôm nay người đi bán cái gì? Gói to này đựng cái gì?" Nói xong còn muốn đi qua lật lợi lên xem, Vương Phúc Nhi và Vương Hoa Nhi đều tức giận: "Làm gì vậy, còn cướp đồ à!" Vương Hoa Nhi lớn tiếng nói, nàng cũng chán ghét Mai quả phụ này, thấy nàng ta bắt nạt mọi người, liền trực tiếp phát cáu.

Người bên cạnh nghe xong, đều nhìn sang Mai quả phụ, người bình thường đã sớm đỏ mặt, nhưng người ta thì không: "Nha đầu kia sao con tức lớn như vậy? Ta chỉ là hỏi một chút, hỏi một chút cũng không được hả? Đồng Tòa đại ca, người nói đúng không đúng vậy."

"Người hỏi thì hỏi, động tay chạm vào làm gì?" Vương Phúc Nhi cũng giận, xem ánh mắt Mai quả phụ này, sao vẫn cứ liếc sang cha nhà mình bên kia đây?

"Đúng vậy, Mai quả phụ, sao người chạm vào đồ của tiểu oa nhi làm chi?" Có người xem không vừa mắt, lại hỏi, Vương Phúc Nhi biết đó là nương Cậu Đản trong thôn.

Có mấy người tốt đều không quen nhìn Mai quả phụ, nguyên nhân chính là vì Mai quả phụ này giao hảo với nhiều người đều không sạch sẽ. Trong đó cũng liên lụy đến mấy đương gia nhà bọn họ, nhưng mà lại không có chân chính bắt gian tại trấn, cũng không thể đánh tới cửa. Nhưng mà có thể nói lời chán ghét ghê tởm Mai quả phụ này, các nàng đều rất vui. Cho nên không đầy một lát thì Mai quả phụ liền chống đỡ không nổi, trong lòng hận đến nghiêng răng nghiêng lợi đối với hai đứa nhỏ.

Nhưng mà, chúng ta chờ xem, Mai quả phụ không phải là cái người chịu thiệt, hơn nữa ở trong lòng nàng ta, nam nhân đều dễ dàng nắm trong bàn tay, đều tròn không thoát lòng bàn tay nàng ta, và lại đều là thứ người giả bộ đứng đắn. Nhưng mà nàng ta nghe nói, Vương Đồng Tòa này có tiền, đều đã mua đất, còn nhiều thời gian mà.

Wương Phúc Nhi đưa bồ công anh đến Tế An Đường, chường quầy Tế An Đường cười tủm tỉm thu hết của Vương Phúc Nhi, lại tiếp nhận bánh tự tay Vương Phúc Nhi làm, nụ cười trên mặt cũng không có ngừng.

"Tiểu nha đầu, người chờ một chút, thiếu gia chúng ta có đồ cho người." Lão Vương thấy Vương Phúc Nhi phải đi, vội kêu lại.

"A? Người nói là Tổng Trường Khanh? Hiện tại hắn sao rồi? Cháu cũng không có gặp hắn." Vương Phúc Nhi hỏi.

"Còn không phải sao, chuyện lần trước đã hù dọa lão thái thái chúng ta, cũng không để cho hắn rời khỏi người. Sau đó là cô nãi nãi (con gái đã gả đi) chúng ta gọi thư, để cho lão thái thái đi huyện lý chơi, lão thái thái liền mang theo thiếu gia đi." Lão Vương chường quỳ giải thích.

Thì ra là như vậy, nhưng mà thời gian đi thăm nhà thân thích cũng quá lâu. Vương Phúc Nhi tiếp nhận đồ Tổng Trường Khanh cho mình, cũng không có mở ra xem tại chỗ, liền cáo biệt lão Vương chường quỳ, rồi đi cùng cha và tỷ tỷ đang chờ ở bên ngoài.

"Phúc nhi, vừa rồi chường quỳ kêu một mình muối ở lại làm gì?" Vương Hoa Nhi hỏi.

"Ông ấy nói thiếu gia bọn họ có cái gì đó cho muối, chính là cái này nè." Vương Phúc Nhi nói xong đưa đồ cho Vương Hoa Nhi xem.

Wương Hoa Nhi nói: "Chính là cái người tiết Nguyên tiêu lần trước?"

Wương Phúc Nhi gật gật đầu: "Tỷ, đừng nhắc tới việc này nữa, bằng không cha và nương sẽ tức giận."

"Đã biết, đã biết, trong lòng ta đều biết, nhưng mà thứ này là gì vậy, sao ta không biết chút gì?"

Thật ra thì Vương Phúc Nhi biết đây là cái gì, chính là cửu liên hoàn các khuê các thích chơi. Cũng không biết Tổng Trường Khanh nghĩ cái gì, làm sao lại có thể đưa cho mình món đồ này đây? Chẳng lẽ là muốn dùng để mở mang trí lực hả? Cũng không thích hợp cho trẻ con nông thôn chơi chút nào.

Đến tiệm lương thực, lại mua mười cân gạo, sau đó đi chỗ bán con heo con, bắt hai con heo con khỏe mạnh. Vương Phúc Nhi nghĩ nghĩ lại đi cắt hai cân thịt ba chỉ, cả nhà ba người cùng nhau chờ xe trâu về thôn. Nương Cậu Đản cũng chờ ở chỗ này, thấy này hai con heo con, nương Cậu Đản khen ngợi: "Đồng Tòa huynh đệ, cuộc sống trời ngày qua càng tốt!"

Vương Đồng Tỏa hàm hậu nở nụ cười, hiện tại cuộc sống đã tốt hơn nhiều so với năm trước, về sau ngày sẽ càng ngày càng tốt.

Nhưng mà chờ bọn họ về tới thôn rồi, tin tức nhà Vương Đồng Tỏa mua hai con heo con liền rơi vào tai nhà cũ. Triệu thị còn đặc biệt tới đây nhìn một cái, Vương Phúc Nhi nói, chờ heo nuôi lớn, đưa qua cho nãi nãi một miếng thịt to thì Triệu thị mới không nói gì.

Đinh thị còn có chút quá đáng, đầu tiên là khóc than, sau đó liền mượn bạc, nói cái gì mà cũng muốn mua heo con. Thích thị không có đồng ý, bạc kia là người ta cho Phúc nhi, hiện tại nàng dùng trong lòng cũng còn cảm thấy không ổn, còn cho đại tẩu mượn? Hiện tại đã ở riêng rồi, nếu mượn đến mượn đi chẳng phải là lộn xộn rồi hả?

Đinh thị không có đạt được mục đích, tức giận đi trở về, nói với Vương Kim Tỏa, huynh đệ của hắn có tiền thì quên mọi người, ngay cả mượn chút tiền cũng luyến tiếc, cũng không phải không trả?

Cũng không biết là làm sao, thế nhưng Vương Kim Tỏa không có phụ họa.

Kế tiếp, lão tứ Vương Thiết Tỏa và Sở thị bắt đầu cất nhà riêng, Thích thị và Vương Đồng Tỏa đều đi hỗ trợ, ngay cả Vương Phúc Nhi cũng đi tới phòng bếp nhóm lửa. Chỗ cất nhà mới của hai người Sở thị, cũng chính là chỗ nhà tranh cũ trước kia của Vương lão đầu, cách nhà cũ không tính gần cũng không xa, phía sau có một mảnh rừng trúc, coi như yên tĩnh. Vương Phúc Nhi nghĩ, phía sau nhà mình có nên cũng trồng cây trúc hay không? Hiện tại măng cũng bắt đầu mọc rồi.

Qua một trận mưa xuân, nấm dại trên núi cũng bắt đầu mọc lên, Thanh Mai đi qua kêu Vương Hoa Nhi lên núi hái nấm. Vương Phúc Nhi cũng muốn đi, Thích thị kêu Vương Hoa Nhi phải cẩn thận trông coi muối từ, đừng đi vào trong bụi cỏ, ở đó có rắn.

Một đám người, trừ bỏ Thanh Mai, Vương Hoa Nhi, Vương Phúc Nhi, còn có Tiểu Yến, Quyên Tử và bảy tám nữ oa nhi trong thôn, cực kì kích động vác sọt lên núi hái nấm dại.

Trên núi là bảo bối, sau một cơn mưa, nấm dại giống như là trong một đêm liền mọc ra mồm nồm như nhau, nhìn thấy làm cho người ta vui mừng.

Vương Phúc Nhi chân ngắn bước nhỏ, cao hứng chạy đến một lùm nấm mới mọc, Vương Hoa Nhi hô: "Phúc nhi, đừng chạy loạn, cẩn thận có rắn, đừng gây khêu trước mặt chút rồi lại đi!"

"Biết rồi, tỷ!"

Nấm dại trắng nõn non mềm, phòng chừng ăn sống cũng có vị, nước miếng Vương Phúc Nhi cũng muốn chảy ra, thật là rất ngon. Hai tay nàng đều cảm thấy không đủ dùng, chỉ trong chớp lát, cái sọt nhỏ cũng sắp đầy, mới nghĩ một lát.

"Hoa nhi, ta thấy Mai quả phụ luôn lẩn lư ở trước nhà các người." Thanh Mai nói với Vương Hoa Nhi.

"Hừ, không biết nàng ta lại đánh cái chủ ý quỷ gì, lần trước chúng ta đi họp chợ, còn muốn lật đồ của chúng ta xem, ta nhìn thấy nàng ta liền chán ghét! Người nói sao nàng ta cũng không đi khỏi Vương gia thôn chúng ta cho rồi?" Vương Hoa Nhi nói.

"Mẹ ta kể nàng ta là người không đứng đắn, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện." Thanh Mai chỉ nghe được người lớn nói như vậy, nhưng mà cũng chán ghét với Mai quả phụ.

"Mặc kệ nàng ta gặp chuyện không may gì, chỉ cần không chọc tới người nhà của ta là được. Đúng rồi, đại tẩu của người vẫn là đau này ngứa kia hả?" Vương Hoa Nhi hỏi.

"Còn không chỉ là cái phụ nữ lười, nương và cha ta đã hạ quyết tâm ở riêng! Để cho đại ca và đại tẩu sống riêng. Bằng không mỗi ngày còn phải hầu hạ nàng. Cha ta nói nhà các người ở riêng, vậy là cuộc sống liên tốt rồi, vẫn là ở riêng tốt hơn."

"Đúng vậy, ở riêng rồi, người sẽ không phải giặt quần áo cho đại tẩu người. Để cho bản thân nàng ta tự làm đi." Vương Hoa Nhi thực tán thành.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Măng gây tranh chấp

Editor: ChieuNinh

Bên này hai tiểu cô nương đang lặng lẽ nói cười, bên kia Vương Phúc Nhi đã hái đầy nấm: "Nhị tỷ, sọt của muội đầy rồi, chúng ta trở về đi." Vương Phúc Nhi nói.

"Được. Thanh Mai, chúng ta ở trên núi cũng lâu rồi, trở về đi, lát nữa ta còn muốn đi kiếm một ít quả tùng, đến lúc nhóm lửa cũng thuận tiện hơn." Vương Hoa Nhi nói.

Dân thôn quê nhóm lửa phải có đồ dễ cháy, dùng giấy thì rất quý, mua không nổi, cũng đáng mừng là cây tùng trên núi rụng quả xuống rất dễ đốt.

Thanh Mai cũng nói: "Được, ta kéo xe đẩy tay của nhà ta đi qua đây, chúng ta còn có thể lấy nhiều chút." Nhà Thanh Mai có một xe bằng tấm ván gỗ. Mọi người dùng nó chở thì còn có thể lấy nhiều thêm một ít.

Hai tỷ muội Vương Phúc Nhi tự mình rửa sạch mấy sọt đầy nấm dại, đặt ở trên sân phơi nắng, thật là nhiều, về sau đến mùa đông còn có thể có nấm ăn. Vương Cúc Nhi đang chuẩn bị làm cơm trưa, thấy hai muội muội còn muốn đi ra ngoài, đã vội nói: "Ăn cơm rồi đi, bằng không đói bụng thì không dễ chịu."

"Tỷ, bọn muội ở trên núi ăn thật nhiều trái cây dại rồi, không đói bụng, muội cũng đã hẹn với Thanh Mai, muốn đi nhặt quả tùng. Trong nhà nàng có xe đẩy tay, chúng ta đi cùng với nhau, còn có thể nhặt nhiều một chút. ChiềuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Nếu không, Phúc nhi cũng đừng đi theo, một mình tỷ đi là được." Vương Hoa Nhi nói.

"Cũng tốt, Phúc nhi, muội cũng đừng đi, bằng không nhị tỷ của muội lại lo lắng."

"Đúng vậy, Phúc nhi, muội ở nhà trông Tiểu Bảo thì được rồi, đúng rồi, nương chúng ta đâu?" Vương Hoa Nhi hỏi.

"Đi với cha tới nhà lý chính rồi." Vương Cúc Nhi đáp.

Vương Phúc Nhi vội nói: "Có phải chúng ta thật sự muốn khai hoang hay không?"

Nàng nghe cha nương nói qua, muốn khai vài mẫu đất hoang, một mẫu ruộng nước căn bản là không đủ dùng. Hôn nữa hiện tại có hai con heo con, lại không biết dùng cái gì cho chúng nó ăn.

"Đúng vậy." Vương Cúc Nhi cũng cao hứng: "Về sau đất của chúng ta sẽ nhiều lên."

Vương Hoa Nhi lại càng phấn khởi, vội vàng mang theo vài bó rom đi tìm Thanh Mai, Vương Phúc Nhi ôm Tiểu Bảo phơi nắng ở trong sân. Đột nhiên thấy ở bên ngoài Mai quả phụ đang len lút quanh quần ở trước cửa nhà mình, nữ nhân này, làm gì đây?

Vương Phúc Nhi liền đi ra cửa nhà, viện này cũng chỉ làm một tường rào bằng tre trúc đan lại, Vương Phúc Nhi hô: "Mai thăm, người có việc gì hà." Mai quả phụ đang vụng trộm nhìn lên, không chú ý tới việc khác, trong giây lát bị Vương Phúc Nhi kêu to lên như vậy, sợ tới mức tim cũng muốn nhảy ra ngoài. Vương Cúc Nhi cũng từ phòng bếp chạy đi ra hỏi: "Mai thăm, người ở trước cửa nhà ta, là có chuyện gì sao?"

"Không. Không chuyện gì." Mai quả phụ hoang mang hốt hoảng chạy đi, Vương Phúc Nhi dỗ Tiểu Bảo, nói: "Nhất định là có mờ ám"

"Mặc kệ nàng, nói không chừng là vừa đúng lúc đi ngang qua." Vương Cúc Nhi nói.

Vừa vặn đi ngang qua sẽ như vậy sao? Vương Phúc Nhi cũng không tin, xem ra tường rào dựng bằng tre này thật sự không hữu dụng rồi, có nên dựng hẳn một cái tường đất hay không? Vương Phúc Nhi nghĩ.

Vương Đồng Tỏa và Thích thị thật vui vẻ, đến nhà lý chính Vương Tài, nói ý tưởng mình muốn khai hoang, lý chính lập tức đáp ứng ngay. Đạo này, chi cần có tiền là dễ làm việc rồi, huống chi Vương Đồng Tỏa là muốn khai hoang. ChiềuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Hôn nữa chi phí lúc đi làm thủ tục, người ta cũng ra đầy đủ, và lại còn có cấp phí vất vả cho mình, cho nên làm sao Vương Tài không đồng ý? Đo đạc địa phương cho Vương Đồng Tỏa xong, lại viết xuống chứng từ, sau đó chỉ cần đi tới nha môn làm tốt giấy tờ đất thì tốt rồi. Đến lúc đó lý chính mang theo Vương Đồng Tỏa đi làm là xong.

Vương gia thôn cái khác thì không nhiều lắm, nhưng mà đất hoang núi hoang thì có rất nhiều, chi cần trong tay người có tiền, có thể tự mình xuất lực, muốn khai bao nhiêu đất hoang thì cứ khai bấy nhiêu. Dù sao đất hoang không thể trồng ra lúa nước lương thực như vậy, chỉ có thể trồng lúa mạch. Chỗ này mọi người đều không quen ăn bột mì, nhiều lắm là cách vài ngày ăn một chút thì còn được, cho nên Vương Đồng Tỏa và Thích thị làm việc này hết sức thuận lợi.

Thích thị còn lo lắng việc này truyền ra thì mọi người sẽ nói cái gì đó, Vương Đồng Tỏa cũng nghĩ rõ ràng, chuyện mình khai hoang cũng không giấu được người khác. Lại nói chuyện này ta lại không ăn trộm lại không ăn cướp, người khác muốn nói thì nói chứ làm sao? Chẳng lẽ còn không sống được sao?

Thích thị suy nghĩ một chút, cũng đúng, vì thế liền quyết định hôm nay xử lý việc này cho xong, thừa dịp thời tiết còn chưa nóng, có thể trồng vài thứ.

Trong nhà đã phân ra riêng rồi, phải thật cố gắng nhiều hơn, về sau còn phải để dành của hồi môn cho mấy khuê nữ, còn phải kiếm gia sản cho Tiểu Bảo, nhiệm vụ còn rất nặng nề.

Bởi vì có nấm mới mẻ, Vương Phúc Nhi còn xung phong nhận việc làm một nồi canh nấm thơm ngon, vừa ngửi thì thơm không chịu được. Vương Phúc Nhi nghĩ, nhìn xem có thể làm chút bột nấm hay không, về sau lúc xào rau không chỉ bỏ dầu và muối, thật tình ăn không ngon gì hết.

Thích thị nghe Vương Hoa Nhi lại đi nhặt quả tùng thì nói: "Nha đầu kia, một chút cũng không biết đói, chừng nào mới có thể mập mập lên đây?"

Vương Phúc Nhi nói: "Nhị tỷ và Thanh Mai tỷ chơi với nhau rất vui, cho nên mới luyến tiếc đi về."

Thích thị chỉ chỉ lên cái mũi nhỏ của Vương Phúc Nhi: "Lại nói tiếp, trong thôn này nữ oa cùng tuổi với Phúc nhi thật ra lại không có được mấy đứa, mà

ngược lại nữ oa cũng tuổi với Cúc nhi và Hoa nhi lại thật nhiều, thật sự là kỳ quái. Nhiều nhất thì có Chi nhi cũng xấp xỉ với Phúc nhi, nhưng mà Chi nhi và Phúc nhi lại không chơi chung với nhau."

Sau khi ăn cơm trưa, Thích thị và Vương Đồng Tỏa còn muốn đi hỗ trợ xây nhà ở cho phu thê Vương Thiết Tỏa, vì thế cũng vội vàng ăn xong. Vương Cúc Nhi dọn dẹp xong phòng bếp, liền ôm Tiểu Bảo dỗ dành, Vương Phúc Nhi lấy ra xem quyển sách tú tài công cho. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Thời điểm này, trừ bỏ bỏ công anh có thể bán ra, còn có thật nhiều thứ, nhưng mà muốn tìm được thì rất phiền toái. Hơn nữa núi gần nhà cũng không cao, chỉ sợ không có mấy thứ này. Rừng sâu núi thẳm mình là một đứa nhỏ cũng không dám đi, nếu như bị sói tha đi mất, vậy thì mất nhiều hơn được à. Đúng rồi, còn có vài loại động vật có thể bán, giống như con rết, rắn, bò cạp ..., nhưng mà mấy con này này đều có độc, nữ oa cũng không dám bắt.

Nhưng mà thời tiết này, có nhiều con rết, bắt rồi phơi khô, cũng có thể bán được ít tiền. Nhưng mà nếu như bị cắn một cái, khẳng định mất nhiều hơn được. Vương Phúc Nhi nghĩ, cha nhà mình còn bận rộn việc trong vườn, cũng không thể để cho cha đi bắt, vì thế việc này cũng thôi. Tiền thì có thể kiếm, nhưng mà nguy hiểm, liền buông tha thôi.

Chủ yếu vẫn bắt tay vào làm từ cây thuốc thì hơn, đúng rồi, bây giờ có nhiều năm đại như vậy, có thể đợi đến lúc họp chợ thì đi trấn trên bán hay không đây? Lần sau lúc đi chợ thì mang theo, hiện tại là hạn không thể bẻ đôi ra để bán kiếm tiền.

Buổi tối lúc Thích thị và Vương Đồng Tỏa trở về, mang theo một chút măng non, là vườn trúc phía sau nhà tứ thúc mọc ra. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Vương Hoa Nhi cũng đã sớm trở lại, lột sạch vỏ măng, sau đó dùng nước sôi trụng qua một lần cho bớt đi chút vị chát, cắt nhỏ ra rồi xào dầu cũng rất ngon lành.

Chi là bọn họ không nghĩ tới là, ngày hôm sau, Đinh thị và Mã thị cũng không biết từ đâu mà biết được rằng nhà lão Tứ có măng, cứ đi qua đòi. Sở thị rất tức giận, lúc cần hỗ trợ thì không ai thêm đến, có được cái gì liền đi qua đòi.

Mã thị còn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, rừng trúc này vốn chính là mọi người cùng sở hữu, măng mọc ra thì mọi người đều có phần. Dựa vào cái gì chỉ cho mấy người nhà lão Tam?

Phòng chừng là ai đó trông thấy hai người này thì nói huyền thuyên, cho nên hôm nay qua đây đòi bẻ măng.

Sở thị cũng chống nạnh nói: "Nhị tẩu nói mà cũng không biết xấu hổ, ta và Thiết Tỏa mua mảnh đất này, đều là tiền của chúng ta, rừng trúc này tự nhiên cũng thuộc về chúng ta. Mỗi ngày Tam ca và tam tẩu đều tới đây bận rộn giúp chúng ta, nên ta vui vẻ cho, nguyện ý cho."

Đinh thị ở một bên nói: "Tứ đệ muội nói lời này có chút quá, lúc trước thời điểm nhà lão Tam cất nhà, các người đi hỗ trợ cho bọn hắn, hiện tại bọn họ giúp các người cũng là chuyện hiển nhiên. Nhưng mà cũng không thể như vậy, cũng chỉ nhớ rõ Tam ca tam tẩu các người, không nhớ tới rõ chúng ta là hai người lớn hơn."

Sở thị cười lạnh: "Té ra chúng ta giúp đỡ qua lại lẫn nhau thì không đúng rồi sao? Được rồi, ta là người nói chuyện cũng thẳng thắn, ta chính là muốn cho ai măng thì cho người đó, mọi người cũng đã ở riêng, đừng quan tâm quản việc nhà người khác, không phải nói đường ai nấy đi sao? Ta có cho người khác cái gì, cũng không cần đại tẩu và nhị tẩu xen vào. Các người muốn được đôi đũa giống như vậy, ta cũng không có thời gian rảnh rồi."

Lời này của Sở thị làm Đinh thị và Mã thị quá mức tức giận, lại không thể ép buộc đi bẻ măng, thở phì phì về tới nhà cũ, thêm mắm thêm muối lời Sở thị nói cho Triệu thị: "Nương, người xem xem Tứ đệ muội, lời nói này giống người nói sao? Chúng ta bên này cái gì cũng không có được, chỉ cho nhà lão Tam, rõ ràng là không có để nương vào mất."

Châm ngòi thổi gió, là chuyện bọn họ làm giỏi nhất. Nhưng mà Triệu thị đã được Sở thị ngầm cho một trăm văn tiền, chính là mua nền nhà kia, có ý tứ là thơm thảo (có hiếu). Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Hơn nữa hai nữ nhân này có đức hạnh gì, bà còn không biết sao, vì thế mắng: "Miệng ta còn không có tham ăn như vậy, có bao nhiêu cũng không đủ nhét vào miệng các người, lại còn đi nháo! Đừng con mẹ nó (chửi tục) ở trước mặt ta nói huyền thuyên. Đại tức phụ, ta còn không có nói người đó, cây đào nhà chúng ta vừa mới kết quả, ta liền thấy Đại Bảo và Nhị Bảo trèo lên cây hái, gây tai họa thì cũng không phải tai họa như vậy. Ta nói cho người biết, nếu để cho ta phát hiện lần nữa, ta sẽ cho nó ăn đủ! Còn có nhà lão Nhị, một trăm văn tiền thắng trước người cũng còn chưa có đưa cho lão nương đó. Trước tối hôm nay mà không đưa, người liền chuyển ra khỏi phòng ở này cho ta đi. Ta nuôi sống lão Nhị lớn như vậy, cũng tại người cái bà nương này xúi giục không cho hắn đưa tiền tiêu cho lão nương của hắn."

Đinh thị và Mã thị lại bị mắng cầu huyết lâm đầu, cũng không dám thở mạnh một cái, xám xịt đi về.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Một cơ hội

Editor: ChieuNinh

Nhà của Tứ thúc mất hai mươi ngày cũng đã làm xong, bố cục không khác nhà Vương Phúc Nhi lắm, chỉ là hiện tại bọn họ cũng chưa có tiểu oa nhi, cho nên có vẻ có chút trống trải. Quan hệ của Tứ thăm Sở thị và nhà mẹ đẻ không được tốt, nghe nói trước khi nàng ở góa, cách làm của nhà mẹ đẻ làm rết

lạnh lòng của nàng, cho nên trên cơ bản không có lui tới. Nhưng tỷ tỷ của nàng lại mang theo người cả nhà tới đây uống rượu mừng. Vương Phúc Nhi quen biết nữ nhi của tỷ tỷ Từ thăm là Điền Tiểu Hồng tuổi cũng xấp xỉ cùng với nàng, bộ dạng mũm mĩm, mặc áo choàng ngấn màu lam. Nàng là nữ nhi của tỷ tỷ Từ thăm, Điền gia thôn cách trấn trên không xa, bởi vì thường xuyên đi trấn trên bán đồ ăn, cho nên gia cảnh coi như cũng khá.

Từ thăm để cho Vương Phúc Nhi mang nàng theo chơi đùa, Vương Chi Nhi cũng đi theo cùng. Điền Tiểu Hồng cho hai người mỗi người một viên kẹo: "Các người ăn đi, ăn ngon." Đại khái tiêu hài tử thích nhất chính là cái gì đó ngọt ngọt rồi.

Vương Chi Nhi vui vẻ bỏ đường vào miệng, Điền Tiểu Hồng kinh ngạc nói: "Nha, người sún răng! Ha ha, thật là xấu xí."

Vương Chi Nhi đã bảy tuổi, đang thay răng cửa, bị Điền Tiểu Hồng vừa nói như vậy, lập tức mặt đỏ giống như mông khỉ, nàng cũng biết là rất xấu.

"Người bị rụng răng vậy về sau làm sao ăn uống? Cần thận đến lúc đó gả không được." Điền Tiểu Hồng nói thực trịnh trọng.

Vương Chi Nhi lập tức bị dọa khóc lên, nếu nàng không gả được thì phải làm sao? Ở trong lòng nàng, đây là chuyện đáng sợ nhất đi, bởi vì nương nàng đã nói nhiều lần nếu ai đó không gả đi được thì bán đi, nàng không muốn trở thành như vậy.

Vương Phúc Nhi thấy Vương Chi Nhi một phen nước mắt nước mũi, thật sự là phục nàng ta: "Răng của người còn có thể mọc ra, đừng khóc nữa, chúng ta đều phải thay răng!"

"Thật sự?" Vương Chi Nhi dùng tay áo lau nước mũi, Vương Phúc Nhi nghĩ, tay áo của nàng thật đúng là vạn năng.

"Đương nhiên là thật rồi, mọi người đều phải thay răng từ nhỏ, rụng một lần mãi cho đến khi già đi, không tin người chờ một đoạn thời gian rồi nhìn xem, răng của người nhất định có thể mọc lên."

"Phúc nhi, người biết thật nhiều, có phải ta đây cũng sẽ rụng răng hay không?" Điền Tiểu Hồng vội hỏi.

"Đúng vậy, tiểu oa nhi đến bảy tuổi, đều bắt đầu thay răng."

"Sao người biết được?" Điền Tiểu Hồng hỏi vấn đề mấu chốt.

"Ta nghe cha ta nói đó, không tin người trở về hỏi cha và nương người đi."

"Ừ, chúng ta đi chơi đá cầu đi, lát nữa ai thắng thì đi bốc cơm cho mọi người." Điền Tiểu Hồng nói.

Hôm nay làm tiệc rượu, chỗ nấu cơm đều là đắp cái bếp tạm thời, nấu cơm ở bên ngoài. Lúc ăn cơm, mọi người đều giành chỗ, bằng không sẽ phải ăn lượt tiếp theo, cho nên bốc cơm chính là công việc mà mọi người đều không thích.

Vương Phúc Nhi trời sinh năng lực vận động phối hợp không mạnh, đá trái cầu nhiều nhất chỉ có thể đá được ba cái, sau đó thì dừng lại. Ngược lại là Vương Chi Nhi, đứng nhìn nàng nhỏ nhắn, người ta có thể đá trái cầu đến là vui vẻ lưu loát, cho nên đương nhiên Vương Chi Nhi mới cao hứng như vậy. Hơn nữa nếu Điền Tiểu Hồng có thể nói ra đề nghị này, như vậy khẳng định nàng cũng giỏi. Vương Phúc Nhi có khổ nói không nên lời, kết quả cuối cùng đương nhiên là sa vào tiểu muội bốc cơm, thật là thê lương.

Tỷ tỷ Sở thị ở trong phòng nói với Sở thị: "Hiện tại nhìn cuộc sống của muội tốt, ta cũng an tâm, về sau hãy sống thật tốt với Thiết Tòan, như vậy, tỷ cũng an lòng."

"Tỷ, ta biết rồi, ta không phải là người sẽ chịu thiệt, tỷ còn lo lắng cái gì?"

"Biết là muội sẽ không ăn thiệt thòi, nhưng mà ban đầu còn không phải ta sợ tính tình này của muội sẽ không làm sao sống được với bà bà sao? Làm cho người ta lại nói sau lưng là muội đánh đá. Chẳng phải mặt mũi của muội cũng không còn? Ta thật sự là không nghĩ tới, muội có thể ở riêng nhanh như vậy, ta còn tưởng rằng muội phải chịu đựng thêm vài năm nữa. So sánh với người khác, thì vận khí của muội tốt, ba trực lý ở phía trước muội, nghe nói cũng ăn không ít đau khổ, người bà bà kia của muội, ta cũng đã hỏi thăm qua. Thật sự là... Hiện tại tốt lắm, ta chỉ ngóng trông muội có thể nhanh chóng sinh đứa nhỏ, có đứa nhỏ rồi thì cũng an tâm hơn."

"Tỷ, tỷ còn chưa biết hết đâu, mấy ngày đầu, muội và bà bà cũng đấu qua vài lần, nhưng mà con người của ta nói chuyện thẳng thắn, bà cũng không có chiếm được tiện nghi. Cũng là trong tay muội còn có chút tiền, bằng không cũng sẽ không được như vậy. Tam tẩu vốn không có được tốt như muội, thời điểm còn ở chung, bà bà mới thật sự là quá đáng. Nhưng mà hiện tại cũng tốt rồi, cũng cắt được nhà riêng. Mấy đứa chất nữ nhi (cháu gái chồng) cũng nghe lời, hiện tại cũng sinh con trai, mặc dù có chút nghèo, cũng tốt hơn trước kia khi cả nhà ở trong một gian phòng. Mấy người trực lý, thật ra muội nguyện ý tới lui với tam tẩu hơn, nàng làm người rất thành thật, không giống như đại tẩu và nhị tẩu kia, một người lại một người gian xảo muốn chết. Mới trước đó không lâu, muội cho nhà tam tẩu chút măng non cũng còn tới đây nháo loạn với muội, cũng không biết xấu hổ. Từ khi nhà này của muội bắt đầu làm, hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng của bọn họ, có thứ gì thì cứ tới đây gây chuyện, thật sự là da mặt dày."

Tỷ tỷ Sở thị nghe được chỉ biết tròn mắt há hốc mồm, vậy thì thật đúng là, làm cho người ta mở mang kiến thức mà. Đều là người gì vậy hả: "Quên đi, về sau ít lui tới với bọn họ là được. Muội mang cái túi hương này ở trên người, là ta cầu được ở miếu nương nương, muội sinh đứa nhỏ sớm một chút là ổn. Thiết Tòan là người tốt, có thể nghĩ biện pháp cưới muội, ta cảm thấy muội phụ này là người có trách nhiệm."

Sở thị hiếm khi lại đỏ mặt, treo túi hương ở trên người, hai người nói xong, còn nói đến con trai Điền Tiểu Hổ của tỷ tỷ Sở thị: "Cũng đã chín tuổi rồi, trước kia trong nhà thì không ra làm sao, hiện tại ta lại muốn hắn đi nhận biết vài chữ, nhưng mà Điền gia thôn chúng ta cũng không có một tiên sinh dạy học nào. Đi trấn trên thì chi phí lại rất cao."

Sở thị nói: "Thôn chúng ta có một tú tài công, nếu không ta đi qua hỏi thăm một chút, để cho tiểu Hồ ở đây đọc sách một năm, nhận biết hết mặt chữ rồi về sau tính toán sổ sách gì cũng tốt một chút."

"Có thể rất phiền toái hay không?" Tỷ tỷ Sở thị có chút do dự.

"Phiền toái cái gì, tiểu Hồ là cháu ngoại trai của muội, muội không ngóng trông nó có tiền đồ hay sao. Lại nói sau hiện tại muội cũng có nhà riêng, cũng không phải như trước kia chen chúc ở cùng một chỗ, cũng rất thuận tiện, tỷ, tỷ cứ buông lỏng tâm tư đi. Ngày mai muội phải đi hỏi một chút."

"Vậy cũng được, nhưng mà tiền đọc sách, để ta trả, bằng không ta sẽ không cho tiểu Hồ đến đây."

"Được được được, tỷ nói cái gì thì chính là cái đó, rồi được chưa."

Ngày hôm sau, Sở thị đặc biệt đến nhà Vương Phúc Nhi đối diện Lương Hà, nàng ấy nghe nói Vương Phúc Nhi và tú tài công rất quen thuộc, cho nên muốn mang theo nàng cùng đi qua hỏi một chút. Thích thị nghe Tứ đệ muội nói chuyện, liền kêu Phúc nhi đi theo qua đó.

"Phúc nhi à, tú tài công có phải rất nghiêm khắc hay không?" Sở thị hỏi.

"À không, tú tài công rất hòa ái." Vương Phúc Nhi nói.

Vương Phúc Nhi đã biết Tứ thăm đi để làm gì, nhưng mà vì sao không phải là tứ thúc đi nói nhỉ? Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh Lại nghĩ tới, Tứ thăm là người có chủ ý, hơn nữa đây là nói chuyện cho thân cháu ngoại trai của nàng, hơn nữa tú tài công cũng lớn tuổi, ở nông thôn cũng không có quá đề phòng nghiêm trọng chuyện nam nữ như vậy. Lại nói tiếp, bối phận của Tứ thăm vẫn có thể làm nữ tử tú tài công, nên vấn đề cũng không lớn.

Gã sai vật Thạch Đầu đã sớm thấy Vương Phúc Nhi, mừng rỡ muốn đưa cho nàng châu báu cô mình vừa bện xong, nhưng mà thấy có một người lớn đi theo nên phải nhịn xuống.

Chờ Tứ thăm đi vào nói chính sự, Thạch Đầu đưa đồ cho Vương Phúc Nhi: "Phúc nhi à, măng chua lần trước muội làm có còn hay không?"

"Sao vậy? Huynh còn muốn ăn sao?" Lần trước Vương Phúc Nhi ăn măng, sau đó lại đi lên núi bẻ rất nhiều măng dại, ngâm thành măng chua, tặng cho tú tài công bên này một bình.

"Đúng vậy, vừa chua lại giòn, ăn ngon lắm, ăn với cơm, lão gia chúng ta cũng thích ăn, chỉ là quá ít." Thạch Đầu vừa nói lại còn vừa nuốt nước miếng.

Hắc hắc, xem ra hiệu quả cũng không tệ lắm đi, nàng có ý để cho phụ thân nhà mình đi mua đường phèn, đặt ở trong bình măng ngâm, tự vị so với phương pháp ngâm bình thường thì ngon hơn nhiều.

"Đội lát nữa muội lại mang sang đây thêm, thật sự ăn ngon lắm hả?" Vương Phúc Nhi lại hỏi.

Thạch Đầu thực kiên quyết gật gật đầu: "Ăn rất ngon, mấy ngày nay ta có chút ăn không ngon miệng, vừa ăn cái này thì có khẩu vị ngay, Phúc nhi, là nưong của muội làm sao?"

Vương Phúc Nhi gật gật đầu: "Đúng vậy, là tổ truyền nưong muội, người khác cũng không có đâu."

Nếu đã ăn ngon, như vậy có thể đi thử xem, có thể bán đi hay không đây?

Sở thị đã xử lý xong chuyện của mình, nhưng mà tú tài công giữ Vương Phúc Nhi lại, Sở thị nghĩ Vương Phúc Nhi và tú tài công quen thuộc, cho nên cũng không có nói không được, dặn dò Phúc nhi không được nghịch ngợm gây sự.

"Phúc nhi à, măng chua lần trước con đưa có còn hay không vậy?" Tú tài công hỏi.

"Có ạ, tú tài công, một lát nữa con đưa thêm một chút lại đây cho người." Vương Phúc Nhi vội nói.

"Tốt, thứ này là tự con làm đi, ăn ngon lắm."

"Không phải, là nưong con làm." Vương Phúc Nhi giải thích.

"Hắc hắc, Tiểu Phúc Nhi còn không nói lời nói thật với ta à, con lanh lợi, ta còn không biết sao? Yên tâm đi, ta không nói với người khác là con làm, nếu con còn thì mang qua đây nhiều một chút, chúng ta đều thích ăn." Tú tài công có chút buồn cười, nhưng mà suy nghĩ một chút lại cảm thấy theo lẽ thường thì phải làm như vậy. Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh Ai có thể tưởng tượng nổi một oa nhi sáu bảy tuổi có thể làm ra được món ăn ngon như vậy chứ? Còn không bằng nói là người lớn làm, cũng giảm đi rất nhiều phiền toái, nhưng mà trù nghệ của đứa nhỏ Phúc nhi này thì có chút thiên phú.

Vương Phúc Nhi cũng ngượng ngùng nở nụ cười, ở trước mặt tú tài công, thật là nửa điểm giả dối cũng không được, thật sự là hoà nhân kim tính.

Sau khi Vương Phúc Nhi lại tặng cho tú tài công một bình măng chua. Việc này vốn nghĩ cứ như vậy, không nghĩ tới qua một đoạn thời gian, tú tài công lại cho Thạch Đầu sang kêu Vương Phúc Nhi đến. Đến nơi rồi, Vương Phúc Nhi gặp được Tổng Trưởng Khanh đã lâu mới thấy, còn có lão cha Tổng Viên Chí của hắn, mặt khác còn có người cho mình hà bao.

"Vương Phúc Nhi, sao ngươi lại đến chậm như vậy?" Trong lòng Tổng Trường Khanh vui vẻ, nhưng mà vẫn không được tự nhiên tức giận hỏi.

"Trường Khanh, sao dùng cái giọng điệu này?" Tổng lão cha trừng mắt: "Phúc nhi, đừng để ý đến nó. Vị Triệu thúc thúc này của con đi qua tới tìm con là có việc."

"Hả?" Vương Phúc Nhi có chút lờ mờ, nhưng nhìn tú tài công, còn có Tổng lão cha, ngay cả vị Triệu thúc thúc kia đều rất hòa ái nhìn mình, trong lòng Vương Phúc Nhi liền xác định nên hỏi: "Không biết Triệu thúc thúc tìm con có chuyện gì vậy?"

Hết chương 47.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Măng chua ngon miệng

Editor: ChieuNinh

"Phúc nhi à, đa tạ cháu lần trước đã cứu nhi tử Thư Lâm của ta." Triệu thúc thúc thật tình nói.

"Cháu không có làm được gì, chủ yếu là Tổng Trường Khanh làm, Triệu thúc thúc đừng có khách khí như vậy." Vương Phúc Nhi cảm thấy mặt đỏ lên, mình thật sự không có làm được gì, còn phải nhận năm mươi lượng bạc của người ta. Để cho người người ta cảm tạ lặp đi lặp lại nhiều lần, thật là chịu không nổi.

"Đâu có, đâu có? Nếu cháu không nhìn thấy, cũng không biết Thư Lâm sẽ bị bán đi nơi nào rồi?"

Không phải ta thấy mà, Vương Phúc Nhi muốn phản bác, Tổng Trường Khanh ở một bên nháy mắt ra hiệu cho nàng, nhưng mà gạt người ta là không tốt, Vương Phúc Nhi mở miệng muốn nói gì đó, Tổng Trường Khanh vội hỏi: "Triệu thúc thúc, đây đều là chúng ta phải làm mà, ta và Thư Lâm biết nhau từ nhỏ, thấy chuyện như vậy có thể không quan sao? Triệu thúc thúc đừng luôn luôn đến nói cảm ơn chúng ta, chúng ta đều là văn bối của người, chịu không dậy nổi đâu. Đúng rồi Triệu thúc thúc, không phải thúc có việc khác tìm Phúc nhi sao?"

Này này, lời ta còn chưa có nói xong, ngươi liền chuyển đi qua chuyện khác rồi, ngươi cũng thật là giỏi!

"Đúng đúng, là có chuyện khác, lần trước Triệu thúc thúc ở nhà Tổng thúc thúc của cháu ăn măng chua, cảm thấy hương vị rất ngon, cuối cùng mới biết được là trong nhà cháu làm, không giống với của nhà người khác làm. Nhà của Triệu thúc thúc mở từ lâu, cảm thấy thứ này khẳng định được hoan nghênh, cho nên muốn mua một ít. Nếu như cháu nguyện ý, ta cũng có thể mua phương tử (cách chế biến) của nhà các cháu, thanh toán tiền một lần."

A? Vương Phúc Nhi nhìn thoáng qua tú tài công, tú tài công đang nhìn nàng cười thực hiền lành, Vương Phúc Nhi nhớ tới lần trước ông đòi măng chua với mình, thì ra là tìm cho mình phương pháp kiếm tiền. Trong lòng Vương Phúc Nhi ê ẩm, tú tài công đối với mình thật sự quá tốt.

Vương Phúc Nhi nghĩ đến năm mươi lượng kia, vội nói với Triệu thúc thúc: "Triệu thúc thúc, không phải là ngài có ý tìm cái cơ đến đi, món măng chua này không đáng giá bao nhiêu tiền. Lần trước cháu đã thu của ngài năm mươi lượng. Nếu ngài muốn phương pháp làm, cháu trực tiếp nói cho ngài thì được rồi."

Triệu thúc thúc nghiêm mặt nói: "Phúc nhi, thúc thúc là người làm ăn, sẽ không có ý lấy chuyện này ra để nói giong, quả thật là cảm thấy thứ này ăn ngon, lại kích thích ăn uống (vị giác). Hiện tại mùa hè sắp đến, có thật nhiều người ăn cơm không vào, ăn măng chua này vào có thể làm cho người ta ăn ngon cơm."

Tổng Viễn Chí ở bên cạnh cũng nói vào: "Phúc nhi, Triệu thúc thúc lại là người làm ăn, hẳn sẽ không làm ra mua bán lỗ vốn, khẳng định là có thể kiếm được tiền, cháu cũng không thể tiết kiệm thay hắn."

Mấy người lớn đều nở nụ cười, Tổng Trường Khanh cũng nói: "Đúng vậy đó, từ lâu của Triệu thúc thúc mỗi ngày đều có thật nhiều người. Phúc nhi, ngươi đáp ứng đi."

"Nếu Phúc nhi không thể làm chủ, để cho cha mẹ cháu tới đây cũng được, ta nói chuyện với bọn họ." Triệu thúc thúc nói.

Tú tài công và Tổng Viễn Chí cũng gật gù đầu, tuy rằng Phúc nhi có chút quý tính linh, nhưng mà đến cuối cùng vẫn cần có người lớn ra mặt. Vì thế tú tài công lại để cho Thạch Đầu đi kêu người tới. Tổng Trường Khanh ở bên tai Vương Phúc Nhi đánh trống reo hò, trong chốc lát hỏi có nhận được đồ hắn đưa cho nàng không, trong chốc lát còn nói đi huyện thành nhằm chán cỡ nào cỡ nào, trong chốc lát lại kéo bím tóc Vương Phúc Nhi, cả người cũng không có lúc nào im lặng.

Vương Phúc Nhi rất muốn rống to với hắn một tiếng, nhưng mà có trường bối đang ở, vẫn thu liễm một chút thì có vẻ tốt hơn. Chỉ ngóng trông cha nương nhà mình nhanh chút tới đây, mau tới giải cứu cho mình.

Cũng may chẳng được bao lâu thì Vương Đồng Tòa đi tới, hẳn còn không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết là tú tài công muốn tìm chính mình. Vào cửa đã thấy được còn có hai người lớn khác, thêm một nam oa ăn mặc đẹp đẽ, còn có khuê nữ nhà mình đang ở bên cạnh nam oa kia. Trước tiên vội vàng hành lễ với tú tài công, tú tài công nói một lần mọi chuyện cho Vương Đồng Tòa, kết quả Vương Đồng Tòa và Vương Phúc Nhi đều giống nhau, cho rằng cũng chỉ là một phương pháp làm mĂNG chua, trực tiếp cho Triệu lão gia là được, làm sao còn có thể đòi tiền?

Triệu lão gia Triệu Thanh Minh vội nói: "Tuy rằng Vương huynh cảm thấy cũng chỉ là việc rất nhỏ, nhưng là đối ta và từ lâu thì lại là chuyện lớn. Nếu các người không cần tiền, ta cũng tuyệt đối không dùng đến trên việc làm ăn của mình. Hơn nữa, cho các người tiền bán phương tử, ta mới có thể yêu cầu các người không thể tiết lộ phương tử cho người khác. Vương huynh, như vậy cũng là người giúp ta đó."

Nói hơn nói thiệt, dù sao cuối cùng cha con hai người cũng nói không lại người ta trường kỳ bán việc làm ăn buôn bán, ở bên cạnh còn có tú tài công và Tổng Viên Chí đều hást đẽm, vì thế Vương Đồng Tòa và Vương Phúc Nhi chỉ phải đáp ứng bán phương tử này. Bởi vì là tự Vương Phúc Nhi làm, cho nên vì giữ bí mật, trừ bỏ Vương Phúc Nhi và Triệu Thanh Minh, người khác đều đi ra ngoài.

Vương Phúc Nhi viết xuống toàn bộ cách mình làm mĂNG chua, chẳng qua bước cuối cùng phải bỏ thêm đường phèn, Vương Phúc Nhi không có ghi lên giấy, trực tiếp nói cho Triệu Thanh Minh.

"Triệu thúc thúc, đây là bước quan trọng nhất, cháu sợ viết lên đây đến lúc đó người khác học được. Tốt nhất là Triệu thúc thúc tìm người đáng tín nhiệm, để cho hẳn cuối cùng ẩn theo tỉ lệ mà bỏ vào, như vậy thì cho dù có người muốn vụng trộm học, cũng học không được." Vương Phúc Nhi đề nghị nói.

Hai mắt Triệu Thanh Minh sáng lên, nói: "Ý kiến hay, thúc thúc cảm ơn cháu, đến lúc đó kiếm được nhiều tiền, đều là công lao của Phúc nhi." Nếu thật sự bán tốt, hẳn quyết định sản xuất thứ này quy mô lớn hơn, bán được cho các thị trấn. Mua phương tử này rồi, cũng biết nhà Vương Phúc Nhi muốn chuẩn bị mĂNG thực sự là không dễ dàng, nhưng mà hẳn thì không giống vậy. Phương diện này có nhiều con đường, bản thân mình nhận làm thì càng thuận tiện. Hơn nữa quả thật là có thể có lời, có năng lực đến giúp ân nhân cứu Thư Lâm, cố sao mà không làm?

Kỳ thật hẳn vẫn rất là thường thức hai cha con Vương Đồng Tòa, không bởi vì có ân với người khác mà cần chết không tha, người như vậy trước kia hẳn cũng không phải không có gặp qua. Mà hai cha con Vương Đồng Tòa lại bởi vì được mình đưa tiền mà trong lòng bất an, thậm chí còn nghĩ có thể sử dụng phương tử của mình đến để bù đắp lại, thật là rất thuận pháp.

Sau đó Triệu Thanh Minh cho Vương Phúc Nhi hai mươi lượng bạc: "Lúc đó ta đến cũng không biết muốn bán bao nhiêu, đây là hai lượng bạc, đều là công lao của Phúc nhi, nhanh nhận lấy đi. Nhưng mà ta cũng nói rõ, các người có thể làm để mình ăn, cũng không thể nói cho người khác biết cách làm ra được, thế nào?" Triệu Thanh Minh cố ý nói như vậy, hẳn có thể khẳng định hai cha con Vương Đồng Tòa sẽ không nói biện pháp này cho người khác. Hơn nữa xem bộ dạng này, hoàn toàn là bản thân Vương Phúc Nhi tự mình nghĩ ra, tiểu nữ oa Vương Phúc Nhi này nếu Tổng huynh và tú tài công đều thích, khẳng định không phải là loại người nói chuyện không giữ lời!

"Triệu thúc thúc yên tâm, cháu đều viết cam kết giữ bí mật ở trên này, nếu cháu tiết lộ ra ngoài, vậy cháu đây phải bồi thường gấp đôi."

Triệu Thanh Minh lại nhìn tiểu nữ oa này với cặp mắt khác xưa, người bình thường muốn viết hiệp nghị này, đều hận không để cho người khác chú ý tới lỗ hồng, mà nữ oa này thế nhưng tự mình viết ra, thật sự là không tệ. Quả nhiên Tổng huynh và tú tài công thích nữ oa này là có nguyên nhân.

Triệu Thanh Minh nói: "Nếu cháu lại làm ra cái gì ăn ngon, đi từ lâu ở trấn trên tìm ta, nếu có thể, ta cũng sẽ mua lại."

"Thật sự?" Vương Phúc Nhi thực cao hứng, đang lo không có cách nào đặt mối quan hệ với từ lâu, cái này như từ trên trời giáng xuống, quả nhiên trong đời mỗi người sẽ hội ngộ vài quý nhân, lời này thật không sai.

"Đương nhiên là thật rồi, Triệu thúc thúc ta cũng muốn kiếm tiền, nếu Phúc nhi có đồ tốt, có chủ ý tốt, đều có thể nói cho ta biết." Triệu Thanh Minh cam đoan nói.

Vậy thì thật sự là quá tốt! Nhưng mà, Vương Phúc Nhi cảm thấy Triệu thúc thúc có chút chịu thiệt thòi, liền nói cho hẳn phương pháp thực hiện cá chiên, xem như mua một tặng một đi, làm người, cũng không thể quá tham lam. "Tuy rằng món cá chiên này có vẻ dùng nhiều dầu mỡ, nhưng mà ăn ngon lắm, tú tài công và Tổng Trưởng Khanh đều thích ăn. Hơn nữa cá nhỏ không quý, chỉ là có vẻ khó xử lý. Bên kia Triệu thúc thúc có nhân thủ, không sợ việc này, có thể nâng giá tiền lên cho thích hợp, thì kiếm lại được. Bình thường lúc uống rượu mọi người thích ăn, cũng có thể xem như rau trộn mà ăn, hơn nữa cá nhỏ xử lý như vậy, không dễ dàng bị hư, có thể bảo quản được mấy ngày."

Triệu Thanh Minh lại kiến thức được một mặt giản dị của đứa nhỏ ở nông thôn, nếu là người làm ăn khác, khẳng định lại lấy thứ này bán kiếm tiền. Mà tiểu nữ oa này thì trực tiếp nói cho hẳn, thật sự là đứa nhỏ chọc người yêu thương, trong nhà nghèo, nhưng mà không phải là người thấy tiền liền sáng mắt.

"Phúc nhi thật sự giúp thúc thúc đại ân, ta cũng sợ mùa hè cá có mùi, đây thật là biện pháp tốt, ài, sao đầu bếp của nhà ta cũng không nghĩ tới chứ?"

Vương Phúc Nhi và Vương Đồng Tòa mang theo hai mươi lượng bạc về nhà, Triệu Thanh Minh lại cảm khái, Tổng Viên Chí nói: "Người nghèo chỉ không nghèo, lần trước người cho Phúc nhi năm mươi lượng bạc, ta thấy bọn họ dùng mà trong lòng bất an, hiện tại có thể an tâm hơn một chút."

Tú tài công cũng nói: "Đứa nhỏ ta tán thành, phẩm hạnh có thể kém đi chỗ nào? Cha mẹ Phúc nhi đều là người thành thật, trong thôn này đều biết, chưa bao giờ chiếm tiện nghi của người khác. Cũng vì rất thành thật, cho nên mới thực nghèo, nếu không phải gần đây được ở riêng, vậy chỉ sợ cuộc sống còn gian nan."

Chuyện trong thôn, mọi người đều biết, chuyện nhà chuyện cửa, tú tài công cũng ít nhiều nghe nói qua. Triệu Thanh Minh có hứng thú, liền hỏi một ít, tú tài công cũng lựa một vài chuyện mà nói, mọi người lại cảm khái một phen. Dien*dan*le*quy*don ChiêuNinh Lại cảm thán, may mắn nương từ nhà mình

đều sinh con trai, bằng không kẹp ở giữa lão nương và nương tử, thật không dễ chịu.

Trong lòng Vương Phúc Nhi rất vui, thật là không nghĩ tới có thể được hai mươi lượng bạc, ban đầu nàng muốn đưa miễn phí phương tử cho vị Triệu thúc thúc kia, thế nhưng cuối cùng còn có tiền. Không có khả năng mất hứng rồi, đặc biệt đối với trường kỳ thiếu tiền như cả nhà Vương Phúc Nhi.

Vương Đồng Tòa vẫn cảm thấy trong lòng có chút bất an, cũng chỉ là một phương tử làm mướng chua, sao có thể bán được tiền đây? Dù vị Triệu lão gia kia nói cũng đúng, nhưng mà, trong lòng của hắn thực rối rắm.

Chờ trở về, những người khác ở trong nhà biết rõ đã xảy ra chuyện gì, nhìn hai mươi lượng bạc trắng bóng, Vương Hoa Nhi trực tiếp ôm Vương Phúc Nhi lên: "Phúc nhi, thật giỏi!" Năm mươi lượng lúc trước là ngân phiếu, còn không có hiệu quả, hiện tại là hai mươi lượng bạc thật, thật sự là sáng chói mù mắt mọi người.

Thích thị nói: "Thật sự cảm ơn người ta, giúp chúng ta đại ân."

Vương Hoa Nhi nói: "Tạ gì chứ? Triệu lão bản cũng nói, hắn cũng có thể kiếm tiền mà, Phúc nhi, tên của muội đặt không sai, chính là người có phúc khí, chuyện xấu cũng có thể biến thành chuyện tốt."

Vốn thiếu chút nữa đã lạc mất người nhà, nhưng lại đụng được quý nhân.

Ngược lại Vương Cúc Nhi nói ra lời nói thật: "Cũng là Phúc nhi có thể làm ra được mướng ngon như vậy, bằng không người ta cũng chứng mất. Còn có tú tài công bên kia nữa, chúng ta thật sự nên cảm tạ người ta."

Mọi người đều gật đầu, nhất trí cho rằng phải như thế, nhưng mà tú tài công không tiếp nhận tạ lễ của người khác, vì thế Vương Phúc Nhi quyết định, về sau làm ra món gì ăn ngon, khẳng định phải đưa một phần qua cho ông.

"Cha, nương, bạc này người cất đi, chúng ta có thể mua thêm vài mẫu ruộng nước, đến lúc đó cũng có thể có gạo ăn." Vương Phúc Nhi nói.

Bình thường ruộng nước năm lượng bạc một mẫu, hai mươi lượng này có thể mua bốn mẫu. Hơn nữa còn có bốn mươi lượng để dành, cũng không lo lắng nữa.

"Được, ta xem xem có người bán đất hay không, lúc này ruộng nước không dễ mua." Nếu là đất hoang thật ra thì có nhiều, còn ruộng nước thì mọi người đều trồng cấy vào nó, bình thường nếu không thật cần dùng tiền gấp, sẽ không có ai bán đi.

"Vậy cứ cất tiền trước, chờ về sau dùng." Vương Phúc Nhi nói, trong tay có tiền, trong lòng không hoảng hốt.

"Phúc nhi, lần trước không phải muội nói muốn chúng ta xây tường viện lên sao? Vừa vắn." Vương Hoa Nhi nói.

"Đúng vậy, cha, tường viện bằng hàng rào cũng không có chút hữu dụng nào, đến lúc đó có người muốn vụng trộm tiến vào thì rất dễ dàng, lỡ như vừa vào cửa trộm cái gì đó, vậy thì xong rồi. Đúng rồi cha, chúng ta có thể mua gia súc nữa, đến lúc đó làm ruộng tất nhiên không thể mệt mỏi." Trong nhà lao động cường tráng chỉ có một mình cha, Vương Phúc Nhi đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Có xe

Editor: ChieuNinh

Chủ ý này hay, nhà nông dân có một con gia súc, vậy thì cũng mạnh hơn thứ gì khác. Nhưng mà mua trâu cày cũng không dễ dàng, còn phải đi đến trong nhà môn lĩnh giấy chứng nhận, mới vào sổ sách được. Bởi vì trâu cày thì không được tùy tiện giết chết, cho dù đến lúc đó đã già sắp chết, người cũng phải đến trong nhà môn thông cáo. Sau đó có người đặc biệt đến xem có phải trâu thật sự đã già đến tuổi không thể dùng hay không, ra cho người con dấu, sau khi có con dấu này rồi mới có thể giết trâu. Nếu như tự mình giết trâu, một khi bị tố cáo, chờ đợi người chính là tai ương lao ngục.

Hơn nữa mua trâu, còn phải mỗi ngày đi chăn thả, trong nhà ai mà đi thả đây, đây cũng là một vấn đề. Cuối cùng Vương Đồng Tòa nói: "Dứt khoát mua một con la (lừa) là được, khí lực con la cũng lớn, thời điểm cày ruộng cũng có thể làm việc hăng hái. Bình thường chỉ cần cho ăn này nọ là được, hơn nữa thời điểm chúng ta đi ra ngoài, dùng con la cũng đi nhanh hơn con trâu." Mọi người đều cảm thấy chủ ý này không sai, ít nhất mua con la, không cần thủ tục phức tạp như vậy, hơn nữa không cần đi thả, cũng có thể kéo cày.

"Cha bọn nhỏ, nếu mua con la rồi, còn phải làm thêm một cái chuồng, bằng không con la không có chỗ ở." Thích thị nói.

"Ừ, ta đi lên núi chặt vài khúc gỗ, làm cái liều cỏ cho nó." Vương Đồng Tòa cũng đã quy hoạch xong rồi, may mà lúc trước khi mua viện này chỗ cũng rộng rãi, cho dù lại làm thêm mấy gian cũng không thành vấn đề.

Như mà nếu như vậy, thì khai hoang có chút không kịp, Vương Đồng Tòa lại đi mời vài nhân công ở trong thôn tới, một ngày trả chút tiền công, bận rộn ba bốn ngày, rốt cục khai hoang cũng xong, chỉ còn chờ trồng cây nọ.

Lại tới ngày họp chợ, Vương Hoa Nhi và Vương Phúc Nhi đi theo Vương Đồng Tòa đi Tú Thủy trấn, bọn họ đi bán nắm đại của mình trước, còn có châm tuyến. Sau đó Vương Đồng Tòa mang các nàng đi nhà a di của Vương Phúc Nhi, đúng lúc Khương di phu ở nhà, nghe nói đại tỷ phu muốn mua gia súc, cũng cảm thấy hứng thú, liền đi theo cùng.

Còn a di thì lại là rất giật mình, nhanh như vậy có thể mua một con gia súc rồi? Diendanlequydon-ChieuNinh Khi nghe nói là Vương Phúc Nhi buôn bán phương tử kiếm được hai mươi lượng bạc, nàng vô cùng vui vẻ: "Ta đã nói Phúc nhi chúng ta là đứa có phúc khí mà, nhìn xem, thế này mới ở riêng không được thời gian bao lâu, các con cũng có cái nhà, nương con lại sinh con trai, bây giờ còn có thể mua con la."

Wương Phúc Nhi bị nói mà ngượng ngùng: "A di, đây cũng không phải công lao của một mình con, cha và nương, còn có đại tỷ, nhị tỷ đều giúp đỡ."

"Ha ha, Phúc nhi nói đúng, không khen con nữa, khen tiểu oa nhi nhiều cũng không tốt. Ta thật không nghĩ tới, chuyện xấu tiết Nguyên tiêu lại có thể biến thành chuyện tốt, đó là từ lâu lớn nhất trên trán chúng ta, Triệu gia cũng là một nhà giàu."

"A di, người cũng đừng lại khen nó, cẩn thận bím tóc của nó cũng vểnh lên." Vương Hoa Nhi cũng cười nói.

"Ha ha, Hoa nhi cũng tốt lắm, tính tình giống ta, tính tình của tỷ con thì giống với tỷ tỷ tỷ phu, không phải là người nóng nảy, may mắn có Hoa nhi của ta ở bên cạnh nhìn, bằng không chỉ có ăn nhiều thiệt thòi."

Wương Phúc Nhi hỏi: "A di, sao con không thấy biểu ca và biểu đệ đâu?"

"Ở gần đây có mở một trường tư thục, hai tiểu tử mỗi ngày quá nghịch ngợm, ta liền để cho bọn nó đi đọc sách rồi. Thế mà lại hay, hiện tại đang cảm thấy rất thú vị, mỗi ngày còn thúc giục ta nấu cơm sớm một chút, sợ đi trễ, bị tiền sinh phạt." A di cảm thấy rất buồn cười, cũng không biết là hai tiểu tử có phải chỉ mới mở một thời gian hay không.

"Vậy mỗi ngày trong nhà cũng chỉ có một mình a di rồi." Vương Phúc Nhi cảm thấy a di thực tịch tịch.

"Ha ha, nếu không Phúc nhi lại đến đây với di, ta thích con hơn." Nàng cũng thật sự muốn sinh một nữ nhi mềm mại, chỉ là cũng đã bốn năm nay, cũng không có mang thai nữa, chẳng lẽ thật sự là trong số mệnh không có nữ nhi?

"Nhưng mà, con còn muốn đi lên núi hái nấm, lần này nấm cũng bán được không ít tiền, người trên trấn đều thích ăn, a di, lần sau con mang một ít tới đây với người, lần này cũng đã quên." Diendanlequydon-ChieuNinh Thật là, rất không nên mà, a di đối tốt với mình, thế nhưng thật không ngờ lại quên cái này.

"Trước kia a di cũng ăn nhiều rồi, không cần đâu, chỉ cần các con trôi qua tốt là được rồi, cũng bán được tiền. Nhưng mà, ta nói cho các con, các con cũng không thể mềm lòng đối với nãi nãi bên kia, bằng không cuộc sống của các con lại không được dễ chịu nữa, có biết hay không?"

"A di yên tâm đi, có con ở đây." Vương Hoa Nhi vỗ ngực cam đoan.

Qua đại khái khoảng canh giờ, Vương Đồng Tòa và Khương di phu đã trở lại, không chỉ có mua trở về một con la, ngay cả xe kéo cũng có một chiếc. Khương di phu nói: "Con la này còn nhỏ, răng lợi cũng tốt, giá cũng không cao, ta liền khuyên tỷ phu cũng mua một bộ xe, về sau ra ngoài làm việc cũng có phương tiện, cho dù là thời điểm ngày mùa, cũng có thể chở vài thứ."

Di Hai nói: "Chàng cũng đừng tùy tiện ra chủ ý, tỷ phu cũng chưa nói gì."

Wương Đồng Tòa vội nói: "Muội phu nói đúng, ta cũng muốn mua xe kéo trở về, đến lúc đó đến thôn trấn thì cũng không cần đi xe người khác, cho dù mang theo cái gì đó, cũng thuận tiện. Diendanlequydon-ChieuNinh Người ta thấy chúng ta mua nhiều, cũng lộng xe xong cho ta, đây thùng này cũng là miễn phí."

Wương Hoa Nhi và Vương Phúc Nhi hưng phấn nhìn xe kéo đơn giản, đối với các nàng mà nói, có xe kéo này, về sau thật sự là cái gì cũng thuận tiện, tương đương với có ô tô ở hiện đại, Vương Phúc Nhi thật cao hứng. A di thấy có xe kéo, liền cho các nàng một gói gạo to: "Tỷ phu, không được từ chối, ta biết các người cũng không có được chia bao nhiêu lương thực, phần lớn thời gian đều là ăn lương thực phụ, đây là cho ta mấy cháu ngoại (cháu bên ngoại), huynh cũng không thể không cần."

Khương di phu cũng xách ra mấy con cá muối từ trong phòng bếp: "Tỷ phu, thứ này chúng ta ăn cảm thấy không tệ, các người cũng mang về ném thử."

"Muội tử, muội phu, đây, đây thật là..." Vương Đồng Tòa cũng không biết nói gì cho tốt.

A di vội nói: "Chúng ta là người một nhà, ngày bé là đại tỷ chăm nom muội tới lớn, cũng không cần nói khách khí làm gì. Năm đó, cha Điền tử bị bệnh, không làm được việc gì, cũng là tỷ phu đến đây giúp đỡ chúng ta. Chút đồ này tính là cái gì."

"Tỷ phu, huynh cảm đi, huynh và đại tỷ đối chúng ta ra sao, trong lòng chúng ta cũng rất rõ ràng." Năm đó mình sinh bệnh, nằm ở trên giường cũng không biết làm sao cho tốt, chính là tỷ tỷ và tỷ phu đến đây giúp đỡ cả nhà già trẻ của mình.

Cuối cùng từ chối không được, lại cảm về, Vương Đồng Tòa sống chết không chịu ở lại chỗ này ăn cơm, vừa lấy vừa ăn cũng quá kỳ cục rồi, lấy cớ còn muốn mua vài thứ, ba cha con rời đi.

Đương nhiên phải đi chợ rau mua mấy cân thịt, lại mua đến mười cân mỡ lá, Vương Phúc Nhi nghĩ gà trong nhà còn chưa có bắt đầu đẻ trứng, mà trứng gà lại có dinh dưỡng, để cho cha mua hai mươi cái trứng gà. Nhìn thấy chỗ đặc biệt bán đồ gia vị, cũng mua một vài thứ, bằng không chỉ ăn đồ ăn chính là du và muối, rau dưa còn dễ nói, con cá này thì thôi, tanh cực kì. Đặc biệt là cá muối này, vị quá nặng.

"Cha, mua ít vài cho cha nướng và tỷ tỷ đi, con thấy quần áo của nương đều rất cũ, còn có cha, cũng muốn mua cho cha mấy bộ." Vương Phúc Nhi nói.

Vương Hoa Nhi cũng tỏ vẻ là đúng vậy, trong lòng Vương Đồng Tòa có chút ê ẩm, quả nhiên là khuê nữ của mình ngoan: "Quần áo của cha vẫn còn, mua cho nương con và mấy tỷ muội các con là được."

"Cha, chúng ta liền mua đi, về sau chúng ta kiếm được càng nhiều tiền, để cho cha và nương ngày ngày có quần áo mới mặc."

"Đúng vậy, cha, con cũng giống vậy, làm cho mọi người đều hâm mộ hai người!" Vương Hoa Nhi nói.

"Đều là hài tử ngoan của cha, được, chúng ta đi mua vài đi." Nhiều năm như vậy, hẳn làm cha cũng không có để cho bọn nhỏ qua được một ngày lành, thật sự là hổ thẹn.

Đến cửa hàng bán vải, tiểu nhị là người thông minh, cũng không có mắt chó nhìn người thấp, dựa theo yêu cầu của bọn họ mà cắt vải, đều là vải bông, tơ lụa tốt, mặc ở nông thôn, cũng không thuận tiện. Diện*đan*le*quy*don ChieuNinh Ba tỷ muội đều là vải màu lam có hoa nhỏ, cho Thích thị là vải bông màu sắc thuần xanh, mà Vương Đồng Tòa rất dễ mua, trực tiếp dùng màu đen, chịu bền lại dễ mặc. Về phần Tiểu Bảo, mua cho nó một tấm lụa màu đỏ làm cái yếm, lại cắt vài thước vải bông mềm hơn làm quần áo, tốn gần bảy trăm văn tiền. Vương Đồng Tòa đỡ xe kéo lên đi về nhà Vương gia thôn.

Trên đường về, Vương Hoa Nhi và Vương Phúc Nhi nhìn cảnh xuân tươi đẹp, khắp nơi là phong cảnh điền viên, cao hứng hử lên một ca khúc không biết tên. Ngược lại các nàng một chút cũng không thêm đề ý người khác đối đãi ra sao với chuyện nhà mình mua con la. Dù sao cũng không ăn trộm lại không cướp, cuối cùng cũng không thể liên tục che giấu, mà mình còn không được thoải mái.

Hết chương 49.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Bà nương thiếu dạy dỗ

Editor: ChieuNinh

Thích thị nhìn gia súc mới mua, cũng rất là kích động, cái này ở vào trước kia cũng không dám tưởng tượng đâu, ăn cũng ăn không đủ no. Nhìn đồ đặc tràn đầy trên xe, Thích thị đau lòng: "Chúng ta ăn lương thực phụ là được, gạo này rất quý!"

"Nương, đây là a di cho chúng ta."

"Đúng vậy, nương, a di nói người vừa sinh Tiểu Bảo, nhất định phải tắm bỏ nhiều." Hai hài tử đều khuyên Thích thị, chính Vương Cúc Nhi cũng đi theo hát đệm, trong lòng Thích thị cảm kích muội muội, nghĩ chờ về sau cuộc sống tốt hơn, thế nào cũng phải báo đáp thật tốt cho muội tử nhà mình.

Vương Đồng Tòa dắt con la đến liều cỏ dựng tạm, Thích thị ở trong phòng nhìn vải mới cắt về, nhìn ba khuê nữ của mình vui vẻ giống như qua năm mới thì ánh mắt liền ê ẩm. Đều là làm cha nương vô dụng, để cho bọn nhỏ ngay cả mặc quần áo mới cũng không được mấy lần, phần lớn đều là quần áo cũ của mình sửa nhỏ, lớn mặc không được thì để cho nhỏ mặc, trên quần áo đều là mụn vá.

Vương Đồng Tòa vào đến nhà, liền ôm tiểu nhị tử, cùng ngây ngô cười ha ha với tiểu nhị tử.

"Cha bọn nhỏ, chúng ta mua nhiều đồ như vậy, cũng đưa sang cha và nương bên kia một ít đi thôi." Thích thị nói.

"Nương, vài đều là ần theo đầu người mà mua, không đủ đưa!" Vương Hoa Nhi vội vàng nói.

Vương Phúc Nhi nghĩ nghĩ: "Nếu không, chia đều một nửa thịt cho gia gia và nãi nãi đi." Hiếu kính lão nhân cũng nên làm, nãi nãi Triệu thị không thể nào, nhưng mà gia gia vẫn rất tốt, tối thiểu có thể phân gia rõ ràng, xử sự cũng công chính.

"Cũng được, một lát ta đưa đi qua." Vương Đồng Tòa nói.

"Cha, vẫn để con và nhị tỷ đi đưa đi, chúng con cũng đã mấy ngày không đi qua nhà cũ." Để cho cha nhà mình đi đưa, thì với cái tính tình kia của cha, khẳng định sẽ bị Triệu thị hỏi ra gì đó, sau đó lại đòi này nọ, đòi tiền, hơn nữa cha nhà mình nhất định sẽ gật đầu, ài.

Thích thị cũng nghĩ tới những thứ này, nên nói: "Để cho hai đứa nhỏ đi thôi." Không biết sau khi bà nghe nói nhà mình mua gia súc rồi, sẽ có chuyện gì phát sinh đây. Chỉ hy vọng không cần quá mức.

Vương Phúc Nhi cũng nghĩ tới vấn đề này, cảm thấy trong tay có tiền cũng không phải một chuyện tốt: "Cha, nương, tiền trong tay chúng ta đều mua thành ruộng nước đi, chính là bản thân chúng ta không trông cho người khác thuê cũng được. Đến lúc đó thu địa tô là được rồi." Miễn cho đến lúc đó mọi người đều đến mượn, mượn mượn vậy thì không có phần của nhà mình rồi.

Đó là một vấn đề, kỳ thật nông dân đều hy vọng trong tay mình có chút của cải, ban đầu Vương Đồng Tỏa không muốn mua là vì sức lao động nhà mình không đủ, hơn nữa ruộng nước không dễ mua, nhưng mà hôm nay bạc mỗi ngày một nhiều lên, không mua đất, đặt ở trong tay, cũng chỉ có thể là chậm rãi xài hết.

Hơn nữa cũng sẽ không vất vả vất chân mà chạy, Phúc nhi nói cũng đúng, trông không được thì cho người khác thuê, đến lúc đó thu địa tô, cũng có thể đủ cho người trong nhà ăn.

Thích thị nói: "Cha bọn nhỏ, chủ ý này hay, trước kia đều là chúng ta không suy nghĩ cẩn thận. Hiện theo ý ta mọi người nhìn chúng ta như vậy, đều đã đổ mắt, chúng ta đều đổi bạc đổi thành đất, trong tay không có tiền nhàn rồi, người khác cũng sẽ không nói gì."

"Ài, vậy được, ngày mai ta đi tranh trên, tìm một người môi giới, nhờ người trong nghề giới thiệu cho chúng ta xem trong thôn phụ cận có người bán hay không. Đến lúc đó trực tiếp cho người trong thôn đó thuê là được."

Vương Phúc Nhi không khỏi bội phục phụ thân nhà mình, suy nghĩ cũng thật chu đáo, cho người thôn lân cận thuê, thì tránh được rất nhiều phiền toái. Nếu tìm ở trong thôn của mình, thì phải là nói không chừng có vài thân thích đều sẽ tới cửa dẫu. ChiêuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Không phải không muốn cho bọn họ thuê, mà là có vài người thích chiếm tiện nghi, đến lúc đó địa tô thu được thì rất tốt nếu thu không được vẫn chỉ nói suông. Người lại không thể dùng sức ép, bằng không sẽ nói người là có tiền thì đã quên thân thích, bức tử nhà người ta gì đó. Tuyệt đối sẽ có chuyện như vậy, mà cho người xa lạ thuê, đến lúc đó viết văn tự rõ ràng, hết thấy mọi người cứ chiếu theo đó mà làm việc, giảm đi bao nhiêu phiền toái?

Mọi chuyện đã quyết định rồi, Vương Phúc Nhi và Vương Hoa Nhi mang theo thịt heo đi nhà cũ cho gia gia và nãi nãi.

"A, Hoa nhi và Phúc nhi đến đây hả, chắc chắc chắc, thịt này cũng thật béo, trong nhà Tam đệ và Tam đệ muội phát tài há." Ánh mắt Nhị bá mẫu Mã thị tỏa ánh sáng nhìn thịt kia, dọc theo đường đi đi theo tới chỗ phòng Triệu thị.

Vương lão đầu thấy hai cháu gái đến đây, trên mặt vui vẻ, Triệu thị cũng nhìn trên phần mặt mũi thịt kia, không có cho sắc mặt với các nàng, nhưng mà nhìn tới Mã thị đi theo phía sau, không khỏi thay đổi sắc mặt: "Bà nương hết ăn lại nằm, người tới đây làm gì?"

"Nương, tôn tử và cháu gái của người cũng đã lâu không có được ăn thịt, ngay cả thịt cận cũng không có người qua dẫu." Mã thị vẫn nhìn thịt kia nói.

"Còn không phải bà nương người không cho tôn tử của ta ăn sao? Bản thân mình thì ăn đầy miệng." Triệu thị cũng không để ý tới Mã thị một chút nào.

Vương Phúc Nhi và Vương Hoa Nhi không muốn ở đây nghe hai người này cãi nhau, cho nên tìm cái lý có liền trốn đi.

"Người nói, nãi nãi và Nhị bá mẫu có thể đánh nhau hay không." Vương Hoa Nhi cười gian nói.

"Nhị bá mẫu không có lợi hại như nãi nãi, sẽ không dẫu." Vương Phúc Nhi cũng cười tùm tùm nói.

"Ha ha, cũng đúng, nãi nãi của mình và người khác cãi nhau thì không có ai qua được bà."

Trong nhà có một con la, Vương Đồng Tỏa muốn đi bón phân cho ruộng thì cũng thoải mái hơn. Hắn cũng đã sớm đi tìm người môi giới, sau đó mua mười mẫu ruộng nước trung đẳng ở Lý gia thôn phụ cận, bốn lạng một mẫu, dùng hết bốn mươi lạng. Đương nhiên còn có phí cho người môi giới, phí dụng làm kẻ đất trong nhà môn, cái này cái khác cũng tốn gần hai lạng bạc, như vậy trong tay cũng chỉ còn lại có mười lạng bạc.

Vương Đồng Tỏa vừa mua đất xong, còn có người trong thôn tới cửa muốn thuê đất. Đó là một hộ gia đình từ nơi khác chuyển tới, bởi vì trong tay không có đất, trong nhà nhân khẩu lại nhiều, cho nên vẫn làm thuê cho người ta sống qua ngày. Nhưng mà năm nay hộ người ta lại bởi vì muốn chuyển đến trong thành sinh sống, nên trực tiếp bán đất đi, người mua chính là Vương Đồng Tỏa. Lúc này, người ta liền trực tiếp tìm tới cửa. ChiêuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Vương Đồng Tỏa từ chỗ chủ cũ cũng biết được hộ gia đình này là người thành thật, hơn nữa hàng năm địa tô đều đưa đủ số và đúng hạn. Vì thế dựa theo quy củ trước kia, ký văn thư với hộ gia đình này, về sau trực tiếp thu địa tô là được. Hoàn thành xong nhiệm vụ lớn này, cả nhà Vương Phúc Nhi đều thật vui vẻ, về sau không nói ăn no, cũng còn có thể giàu có rồi, có thể bán lấy tiền, ít nhất cuộc sống có thể có sự bảo đảm.

Nhưng mà Vương Đồng Tỏa là người không chịu ngồi yên, hai mẫu đất hoang được hắn chỉnh sửa hết sức cẩn thận, trồng cây nông nghiệp khoai lang và khoai tây, hiện tại đã sinh trưởng rất khả quan.

Chỉ là chuyện trong nhà Vương Đồng Tỏa mua con la, truyền đi ở Vương gia thôn. Có người sinh sự, thêm mắm thêm muối nói lời châm ngòi ly gián ở bên tai Triệu thị, may mắn trước đó bọn họ còn không biết chuyện nhà mình đã mua mười mẫu đất, bằng không còn có nháo nữa. Nhưng mà chuyện như vậy cũng giấu giếm không được.

Đình thị và Mã thị lại nói đôi lời ở bên cạnh Triệu thị, nói trong nói ngoài ý tứ chính là cả nhà lão Tam phát tài, nhưng mà lão nhân nhà mình còn ở nhà rách như vậy, ngay cả một bộ quần áo mới cũng không có.

Triệu thị càng nghe thì càng tức giận, trực tiếp kêu Đại Bảo gọi Vương Đồng Tỏa đến nhà cũ.

"Người thật có bản lĩnh hả, gạt chúng ta cất giấu nhiều tiền như vậy, ngay cả con la cũng có thể mua. Điều nói lão Tam người là người thành thật, hiện tại xem ra thật đúng là mọi người đều bị người lừa gạt. Ta cũng là mệnh khổ, nuôi nhi tử không đồng lòng với ta, chỉ giúp đỡ tức phụ gạt ta."

Vương Đồng Tỏa bị nói mà mặt đỏ tai hồng, trực tiếp quỹ xuống với Triệu thị, Đinh thị và Mã thị xuyên thấu qua cửa sổ nghe xong thì âm thầm vui vẻ. Vương Kim Tỏa và Vương Ngân Tỏa bị nương tử của mình khuyến khích cùng nhau tới đây nói: "Tam đệ, lẽ ra lời này không nên nói, nhưng mà người cũng quá không nên rồi, giấu giếm nhiều tiền như vậy, trước kia đều là của công nhà chúng ta, người muốn một mình, cũng có chút kỳ cục đi." Vương Ngân Tỏa nói, ý tứ của hắn chính là tiền kia là tiền có được trước khi ở riêng, hẳn là phân chia cho mọi người.

Vương Kim Tỏa cũng nói: "Tam đệ, người từ nơi nào làm gì có nhiều tiền như vậy, mua một con gia súc không có mười mấy lượng bạc thì không mua được. Trăm ngàn lần người cũng không nên làm ra chuyện không nên làm, người nói ra đi, để cho mọi người cũng giúp người nghĩ biện pháp." Diendanlequydon-ChieuNinh Vương Kim Tỏa thì muốn mọi ra biện pháp kiếm tiền của lão Tam. Hắn cũng không cho rằng bạc này có được trước khi ở riêng, cái tính tình kia của lão Tam, cũng không là gan giấu giếm nhiều tiền như vậy. Huống chi đều là người sống dựa vào lương thực trong đất, làm sao có thể lập tức có được hơn mười lượng?

Triệu thị cũng muốn biết, vốn không có ngăn cản này hai ca ca bức cung với Vương Đồng Tỏa, nhưng mà Vương Đồng Tỏa một câu cũng không nói, cứ quỳ như vậy.

"Sao hả, lão Tam, có phải hiện tại nương cũng không nói được người hay không? Người không nói lời nào là muốn bức ai hả. Ta sinh người dùng để làm gì?"

"Đều đang làm cái gì hả? Trong cái nhà này của ta lúc nào thì trở thành công đường trong nhà môn rồi hả, mấy người bức cung nha, còn là thân nhi tử, thân huynh đệ của mình!" Vương lão đầu vốn đang ở ngoài ruộng xem lúa mạch, kết quả cháu gái nhỏ Phúc nhi chạy tới tìm mình, nói là cha nó bởi vì mua một con con la bị người nhà cũ kêu đi. Làm sao mà ông lại không biết đức hạnh của bà nương mình và hai đứa trai lớn nhất cùng con dâu chứ, khẳng định là thấy hiện tại cuộc sống cả nhà lão Tam tốt hơn thì đỏ mắt. Vì thế nên vội vàng đi theo Vương Phúc Nhi chạy trở về, kết quả vừa về liền thấy ba người như hổ rình mồi, mà lão Tam thì đang quỹ trên mặt đất, làm ông không khỏi căm tức!

Vương Phúc Nhi cũng một bụng hỏa, nàng thấy phụ thân đi nhà cũ, biết ngay khẳng định sẽ không có chuyện gì tốt. Mà nay trong nhà cũ này duy nhất có thể nói chuyện công bằng chính là gia gia, vì thế nàng phải đi tìm, đi theo lại đây, liền thấy cha nhà mình quỹ trên mặt đất, đây là đang làm cái gì? Có thể nói, phụ thân hiếu thuận hơn Đại bá và Nhị bá, có cái gì ăn ngon, đều sẽ chia một phần cho gia gia và nãi nãi. Cho tới bây giờ cũng chưa từng có gián đoạn qua, hơn nữa một trăm văn hàng tháng cũng đưa đúng hạn, nhưng mà một người như vậy, nay bị người buộc quỹ trên mặt đất. Nàng hoàn toàn phần nộ rồi!

"Lão Tam, đứng lên cho ta! Lão đại, lão Nhị, các người nhắc lại một lần lời nói mới rồi!" Vương lão đầu mặt âm trầm nhìn hai nhi tử của mình.

Làm sao Vương Kim Tỏa và Vương Ngân Tỏa còn dám nhắc lại, đều muốn lén chuẩn đi!

"Một đứa hai đứa đều thích nghe miệng lưỡi nương tử, nói nhỏ bên tai, đều bức chính thân huynh đệ của mình, huynh đệ các người có thể kiếm tiền, các người không mong muốn nó tốt lên hả? Diendanlequydon-ChieuNinh Lại để cho ta nhìn thấy lần nữa, ta trực tiếp đánh gãy chân của các người, cũng tốt hơn mất mặt xấu hổ. Có bản lĩnh thì tự mình cũng đi kiếm tiền đi, ánh mắt dính đến túi tiền trong nhà huynh đệ mình, ta cũng xấu hổ đỏ mặt thay cho các người! Còn là thân huynh đệ hả, kẻ thù cũng không làm như thế này, đều cút đi ra ngoài cho ta! Đừng để cho ta nhìn thấy các người!"

Vương Kim Tỏa và Vương Ngân Tỏa xám xịt đi ra ngoài, Vương lão đầu đập đập đầu hút thuốc vang leng keng: "Lão Tam, người và Phúc nhi đi về trước đi, việc này ngày hôm nay, là nương người làm sai, người nhìn ở trên mặt mũi bà là nương người, cũng không cần so đo với bà."

"Cha, sao con sẽ so đo với nương chứ? Thật sự là, tiền mua con la này, là thời điểm tiết Nguyên tiêu, ba tỷ muội Cúc nhi ở trên trần đúng dịp giúp đỡ chiếu cố tìm về đứa nhỏ của một nhà giàu. Vốn nghĩ chuyện đến đây thì cứ như vậy mà trôi qua, nhưng mà qua mấy tháng, người ta đã tìm tới cửa, cho nên chúng ta mới mua được con la."

Vương Phúc Nhi cảm thấy cha nhà mình thật đúng là không biết nói dối, nhìn xem lỗ tai đều đỏ rồi này. Chỉ là cha nói cũng là sự thật, cũng là nhờ có vị Triệu thúc thúc kia, nhà mình mới có nhiều tiền như vậy. Không dễ dàng nha, cha, người có tiến bộ!

"Nhà giàu? Là một nhà thế nào?" Triệu thị vội vàng hỏi.

"Nhà bọn họ không muốn nói chuyện này ra ngoài, cho nên mới cho chút tiền, gia gia, nãi nãi, người như vậy nhà chúng ta đặc tội không nổi, vạn nhất chúng ta không cẩn thận lỡ miệng, vậy cũng có khả năng ăn com tù." Vương Phúc Nhi vội vàng tiếp lời, năng lực cha nhà mình gạt người còn thực ngay thơ, chỉ sợ nói sau vài câu sẽ lời đuôi.

"Phúc nhi nói rất đúng, lão bà tử, cũng là hai lão già chúng ta, lão Tam nói rồi, nếu người còn nói lung tung với người khác, cả nhà chúng ta cũng xong rồi. Nhìn nhà hắn có thể cho tiền lão Tam mua con la, vậy đến lúc đó muốn chính chúng ta, còn không phải nói một câu là xong? Người nên ngậm chặt miệng!"

Triệu thị có thể khóc lóc om sòm đối nhà nghèo bình thường giống như bà, nhưng mà vừa nói đến nhà giàu, thì ừ rừ ngay. Vương Phúc Nhi tuyệt đối tin tưởng, một phen đe dọa này, nhất định là bà không dám nói ra miệng. Đây là cái gọi là hổ giấy đó.

Vương lão đầu để cho lão Tam và Phúc nhi đi về, ông còn nói lý chuyện này với lão bà tử, trước mặt nhi tử tôn tử, ông chưa cho bà chút thể diện, chỉ là bà tử này thật sự là nên giáo huấn một chút mới được!

Hết chương 50.

Chương 51: Chuyện phong lưu của Mai quả phụ

Editor: ChieuNinh

"Người cái phụ nữ ngu xuẩn này, sao người không chịu yên tĩnh hả? Thế nào cũng phải buộc nhi tử của người một đứa rồi hai đứa cũng không nhìn người, người mới hài lòng hả? Lão Tam là người sinh đó, nó là dạng người gì, người không biết sao? Người chính là ức hiếp nó thành thật đi, người nói một chút coi, mấy năm nay, từ nhỏ đến lớn, là đứa con trai nào thuận theo ý của người nhất? Cho dù là lão Tam cưới tức phụ, chẳng lẽ tức phụ của nó không nghe lời người nói? Người vẫn nhìn tức phụ lão Tam không vừa mắt, ghét bỏ nàng chỉ sinh ra khuê nữ, nhưng mà sau lưng người người ta có nói qua cái gì hay không? Hầu hạ người thật tốt, người còn không biết chừng mực, thật sự làm cho lão Tam không bao giờ lui tới với lão bà từ người nữa, người mới thỏa mãn sao hả!"

Triệu thị nói: "Nếu nó thành thật, sao ở riêng mới được bao lâu, liền cắt ngay cái nhà ở, lại còn mua gia súc?"

"Trên đời này cũng chỉ có người là người làm nương này không muốn thấy con trai của mình sống càng ngày càng tốt! Ta nói với người, từ khi phân gia, là ai mỗi lần có ăn ngon, đều bưng lại đây cho hai lão già chúng ta? Là ai thì hàng tháng đều đặn hạn giao một trăm văn tiền cho người? Còn là ai, chăm sóc một mẫu ruộng của chúng ta thật tốt? Không ngờ như thế mà nghe người nói khắp nơi, ngược lại người cảm thấy dễ ức hiếp có phải hay không? Vậy nếu đã muốn là như vậy, về sau để cho lão Tam và tức phụ lão Tam không bao giờ đưa thứ tốt gì cho ta nữa, cũng cách chúng ta rất xa luôn, người an tâm!" Thật là, Vương lão đầu bị tức muốn bốc khói. Hai nhi tử và tức phụ còn ở trong nhà, có gì ăn ngon đều trốn tránh ăn ở trong phòng mình, có bao giờ nghĩ đến bưng lại đây cho mình và lão bà từ? Ngược lại là hai nhi tử và tức phụ ở bên ngoài lại thường xuyên đưa đồ ăn ngon lại đây, con người ấy mà, chỉ cần so sánh, một khi có sự so sánh rồi, có thể nhìn ra được tốt xấu, đáng tiếc lão bà từ này thật sự là không biết tích phúc.

Triệu thị bị nói ghen không ra một câu, Vương lão đầu thấy thế, nói: "Người cần thận suy nghĩ một chút, nhi tử của người có tiền đồ, có phải đối với người rất tốt hay không? Người chèn ép lão Tam, đối với người có lợi ích gì? Bất nó mang con la tới cho người? Người muốn dùng làm gì? Ta chỉ có một mẫu đất, đủ thức ăn cho hai người chúng ta, bây giờ cũng là chúng ta còn có thể hành động, đến thời điểm không thể động nữa, người muốn ai hầu hạ người? Nhà Lão đại, nhà lão Nhị, người yên tâm không?"

Trong lòng Triệu thị trực tiếp tắc đầu, không phải bà không biết rõ, nếu như bản thân bà thật sự nằm ở trên giường không thể động nữa, tức phụ lão Đại và tức phụ lão Nhị là không thể trông cậy vào, còn phải dựa vào tức phụ lão Tam. Tức phụ lão Tứ ở chung không được bao lâu, cũng không biết có thể trông cậy vào hay không.

"Đúng rồi đi, trong lòng người cũng biết rõ ràng là chuyện như vậy, vậy người còn nhiệt tình nháo loạn cái gì hả? Thực sự nháo đến tình cảm mẫu tử cũng không còn, thì người liên an tâm hả? Ta nói rồi, tuổi của chúng ta cũng đã một bó to rồi, chỉ để ý vui chơi giải trí là được, việc này người trộn vào là tính làm cái gì? Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Chỉ vì chút này mà trong lòng người không thoải mái sao? Lão Tam người ta cũng không trộm không cướp, bên ngoài thật nhiều người đang dò mắt, ngược lại người làm nương không cho hắt mặt mũi trước, còn không biết người khác sẽ chê cười chúng ta sao. Được rồi, nói nhiều như vậy, người nghe lọt cũng tốt, không nghe cũng xong, lần sau lại xuất hiện chuyện như vậy, thì người trực tiếp sống một mình cho ta đi, ta cũng không quản người nữa!"

Bà nương này mấy chục năm mà như một ngày, khẳng định không có khả năng lập tức nghe lọt, bà chính là thích chuyện gì đều nắm ở trong tay của mình. Nhưng mà hiện tại cũng đã ở riêng rồi, mỗi nhà tự có cuộc sống của riêng mình, làm sao còn có thể giống như trước đây? Chỉ mong bà có thể chậm rãi nghĩ thông suốt.

Triệu thị thật đúng là có suy nghĩ một chút, cảm thấy sờ dĩ mình sẽ tức giận như vậy, hoàn toàn là bởi vì hai tức phụ nhi nói lời ong tiếng ve ở trước mặt của mình. Hôm nay nghe lão nhân vừa nói như vậy, bỗng nhiên cảm thấy sao mình lại ngu xuẩn như vậy chứ? Khẳng định là nhà lão đại và nhà lão Nhị khó chịu vì hiện tại lão Tam có tiền, mà bản thân tại nó không dễ ra mặt, chỉ khiến cho bà người làm nương này vội vàng ra mặt cho tại nó thôi.

Giỏi mà, thật sự là rất giỏi, bình thường thời điểm để các người đưa tiền, đều là kéo rồi lại kéo dài, hiện tại thấy nhà lão Tam có bản lĩnh, các người liền dò mắt, còn kéo lão nương đi vào, làm cho lão Tam chán ghét với mình, sau đó lão Tam không bao giờ hiếu thuận với mình nữa, đúng là vậy đi. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Hai cái xú bà nương, thật sự là tâm tư thật ác độc mà, các người chờ cho ta coi! Tâm tư chán ghét của Triệu thị đối với Đinh thị và Mã thị đã đạt tới đỉnh điểm.

Thích thị thấy Vương Đồng Tỏa và Vương Phúc Nhi trở lại, không khỏi yên tâm, sớm biết rằng khẳng định sẽ có nháo một trận, không nghĩ tới lại nhanh như vậy, đây cũng chỉ mới là một con gia súc thôi, nếu biết nhà mình còn có mười mẫu ruộng, không biết sẽ thế nào đây?

"Nương, người đừng lo lắng, con đi tìm gia gia trở về, gia gia là người hiểu chuyện, hiện tại không có việc gì." Vương Phúc Nhi nói lại chuyện đã xảy ra, phỏng chừng có một đoạn thời gian rất dài, nãi nãi sẽ không tìm cách gây sự nữa.

"Nương, sao phải sợ cái gì chứ, hiện tại mới mở đầu, về sau cuộc sống của chúng ta trôi qua sẽ càng tốt hơn. Nếu mỗi ngày cứ sợ sệt, còn không bằng chúng ta nghèo như trước kia cho rồi. Hơn nữa chúng ta lại không ăn trộm lại không cướp giật, có gì ám muội chứ, chúng ta cứ quang minh chính đại đi, nếu ai chít chít méo mó, con lấy cây gậy đánh bọn họ đi."

"Người đưa nhỏ này, tính tình thì càng lúc càng lớn, nếu lấy cây gậy đánh đi, về sau còn có ai tốt với chúng ta."

Vương Phúc Nhi nói: "Thật tình tốt với chúng ta, nhất định sẽ không như vậy, giống người nhà Trương thăm đó, không phải tốt lắm sao?"

"Đúng vậy, Phúc nhi nói rất đúng, người thật tình tốt với chúng ta, mới sẽ không đồ mắt. Đồ mắt với nhà người ta, chúng ta không chơi với bọn họ, lại không tổn thất gì." Vương Hoa Nhi nói tiếp.

Vương Đồng Tỏa thì thờ dài một hơi: "Việc này đừng nói gì nữa, hôm nay ta đã nói với gia gia, nãi nãi các con như vậy rồi, các con phải nhớ kỹ, cũng đừng nói lỗ miệng." Vương Đồng Tỏa cũng kể lại cho mọi người nghe đã nói như thế nào với Vương lão đầu, Triệu thị. Mấy người Thích thị có chút kinh sợ, nhưng mà rất nhanh liền thích ứng được, cha như vậy cũng rất tốt, có đôi khi người thành thật còn dễ dàng bị người ta ăn hiếp hơn. Cái này thì tốt rồi, buộc người thành thật nói dối.

"Đồng Tỏa ca, người đang đi đâu vậy hả?" Mai quả phụ mặc quần áo mới, đăm đăm đưa tình nhìn Vương Đồng Tỏa. Chẳng qua là mị nhãn vút cho người mù, Vương Đồng Tỏa người ta vội vàng bận rộn căn bản là không thấy nàng ta.

"Đi bón phân ruộng. Giá!" Vương Đồng Tỏa vội vàng đánh xe đi qua từ bên cạnh Mai quả phụ. Ngược lại Mai quả phụ bị quăng qua một bên thì trong lòng chỉ nghĩ Vương Đồng Tỏa không biết tình thú, mình cũng đã nhìn hẩn như vậy rồi, còn hẩn nhìn cũng không nhìn nữa, chẳng lẽ sức quyến rũ của mình giảm rồi? Nhưng mà không phải Vương ngốc tử kia quần quýt mình không buông sao?

Lại nói, ban đầu nàng ta chỉ nổi lên một chút tâm tư đối với Vương Đồng Tỏa này. Dù sao thoát nhìn Vương Đồng Tỏa cao lớn uy mãnh, nữ nhân đi theo hẩn có thể hưởng phúc, nhưng mà dù sao Vương Đồng Tỏa cũng không phải là kẻ có tiền, nàng ta còn có chút không hạ được quyết tâm. Nhưng mà ông trời chính là nghe được tiếng lòng của nàng ta, làm cho Vương Đồng Tỏa lập tức có tiền, thậm chí còn có thể mua được gia súc nữa. ChiêuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Lúc này tâm tư nàng ta liền thay đổi, trước kia thì ở trước cửa nhà người ta xem coi có thể được ngẫu nhiên gì hay không, hiện tại thì trực tiếp gần đón ở trên đường luôn rồi. Đáng tiếc Vương Đồng Tỏa không hiểu phong tình, nhưng mà, nàng ta cũng sẽ không nổi giận, ở trong lòng của nàng ta, Vương Đồng Tỏa chính là bàn đồ ăn trong miệng mình, sớm hay muộn cũng sẽ ăn được.

Mai quả phụ này, thật đúng là một chút cũng không tuân thủ nữ tắc, không nói lúc bình thường có vài người tình, hiện tại thế nhưng lại đánh chủ ý với Vương Đồng Tỏa. Nàng ta ngẩng đầu ưỡn ngực trở về nhà của mình, mở cửa một cái đã bị một người từ phía sau ôm lấy, trực tiếp kéo lên trên giường.

"Làm gì đó, làm gì đó! Giữa ban ngày."

"Người đàn bà lăng lợ này, người nói là làm gì." Người phía sau cột nhà.

Mai quả phụ đã biết người phía sau là ai, cũng liền ồm ồm theo, thân mình đã sớm mềm nhũn, bị người này đặt ở trên giường chăm sóc kỹ lưỡng một phen. Mai quả phụ ở trên giường càng phát ra tiếng kêu dâm dăng, kêu đến nỗi nam nhân lại hận không thể ăn luôn nàng ta: "Cái đồ lăng lợ này, đàn ông đều đã bị ngươi ép khô rồi!" Đột nhiên hẩn đẩy mạnh thắt lưng một cái, khiến cho Mai quả phụ thét chói tai, chính hẩn cũng cả người xụi lờ nằm sấp ở trên người Mai quả phụ.

Thật đúng là một đôi cầu nam nữ.

Bây giờ đôi cầu nam nữ này sau một phen ân ái, đang trêu chọc nhau: "Hôm nay người đi đâu? Chắc không phải lại nhào lên ai nữa đi." Vương ngốc tử lần mò ngực Mai quả phụ nói.

"Chán ghét! Người là gì của ta, quần rộng đến vậy, hai ta cũng không có quan hệ gì." Mai quả phụ hờn dỗi nói.

Vương ngốc tử cười đáng khinh nói: "Là không có quan hệ gì, hai ta ai với ai chứ, người ăn mặc lăng lợ dâm dăng như vậy, chẳng lẽ một mình ta còn không có thể cho người ăn no?"

"Vương ngốc tử, ta thích sao thì là vậy, người quản sao?"

"Ha ha, ta không xen vào, nhưng mà Vương ngốc tử ta có thể cho người đắc thù, không phải là người coi trọng Vương Đồng Tỏa kia sao? Thế nào? Ta nói đúng không?"

"Vậy người cũng đã nhìn ra? Vậy người còn tới làm gì?" Mai quả phụ cũng không nói thêm nữa, trực tiếp thừa nhận, dù sao nàng ta cũng không phải chỉ có một nam nhân là Vương ngốc tử này, không vừa ý nàng ta, vậy thì trực tiếp cút đi là được, lão nương không phục dịch.

"Còn không phải người rất câu người (hấp dẫn), ta nhịn không được, nhưng mà bộ dạng hiện tại của Vương Đồng Tỏa thì tốt hơn nhiều so với nghèo kiết hủ lậu trước kia, người để ý cũng đúng thôi. Cục cưng, có phải người còn chưa có đắc thù hay không? Ta có thể giúp người."

"Người có lòng tốt như vậy sao?" Mai quả phụ không tin, nhưng mà vẫn động tâm tư.

"Còn không phải bởi vì ta không nỡ nhìn người mỗi ngày đi tới đi lui ở cửa nhà người ta như vậy, biết bao ghen khuất. Vương Đồng Tỏa cũng là tên đầu gối, thấy người như vậy rồi, còn không nhúc nhích. ChiêuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Có còn là nam nhân hay không." Vương ngốc tử nghĩ, lưng quần Mai quả phụ này lỏng như vậy, thật là có tiện nghi không chiếm là khổn khiếp, lại không cần người lấy về nhà, cần chừng chạc đường hoàng gì chứ, không phải Vương ngốc tử hẩn đắc thù thật nhiều lần sao?

"Nói gì đó? Ta thấy là trong lòng ngươi ghi hận người ta có bản lĩnh hơn ngươi thì có." Mai quả phụ nhìn móng tay trên tay nàng ta, nói không chút để ý.

"Ta ghi hận cái rắm, Vương lão tam chính là người thành thật, ai biết hắn kiếm đâu được vận tốt, có thể mua được gia súc, nói không chừng là tiểu di (em gái vợ) của hắn cho hắn, không phải nói tiểu di hắn là kẻ có tiền nhà ở trấn trên sao?"

"Rắm, bản thân mình không có bản lĩnh, thì nói người ta, ngươi rút đi xuống cho ta." Mai quả phụ lấy cái chân trắng nõn của mình đá Vương ngọc tử. Vương ngọc tử nhìn xuống phía dưới lại cứng lên, bỏ nhào đi qua lại đùa một phen. Mai quả phụ khanh khách nở nụ cười, đây là bản lĩnh của mình, đám nam nhân này đều là giả bộ đứng đắn thôi.

Nhìn Vương ngọc tử này xem, trong nhà cũng có phụ nữ, còn không phải cũng gấp gấp muốn lăn lên giường với mình? Vương Đồng Tỏa, nhất định mình có thể bắt vào tay, nàng ta cũng không tin là không được!

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Vương Kim Tỏa mượn xe

Editor: ChieuNinh

"Kim Tỏa đại ca, xuống ruộng làm việc à." Vương ngọc tử chào hỏi với Vương Kim Tỏa.

Vương Kim Tỏa ừ một tiếng, hắn một chút cũng không quan tâm tới Vương ngọc tử, cảm thấy người này rất là gian.

Vương ngọc tử cũng không tức giận, thờ dài: "Kim Tỏa đại ca ở riêng, về sau có tính toán gì không? Ta nghe nói các ngươi được chia tổng cộng một mẫu đất, đại ca còn có ba đứa con trai, vậy về sau phải làm sao?"

Vương Kim Tỏa giật mình, tuy rằng hắn không thích Vương ngọc tử này, nhưng mà có chút khôn vặt, cuộc sống nhà hắn ta cũng tốt. Nhưng mà, hắn cũng không muốn bị người này dắt đi: "Trước kia sống thế nào, thì hiện tại cũng như vậy."

"Ha ha, đại ca, kỳ thật, trong tay của ta cũng có vài việc làm, thiếu nhân thủ, không biết đại ca có bằng lòng giúp ta không?" Vương ngọc tử hỏi.

"Ta chỉ có chút khí lực, có thể giúp ngươi cái gì?"

"Kim Tỏa đại ca, ngươi là người thành thật, ta thì cần người như ngươi vậy. Ta cũng nói lời thật với đại ca đi, kỳ thật ta cũng muốn đại ca hỗ trợ giúp đỡ chút. Không phải ta buôn bán một ít thổ sản vùng núi sao, muốn kéo lên trên huyện đi bán, có thể kiếm chênh lệch giá. Chỉ là trong tay ta cũng không có gia súc, nếu muốn của người khác, thì khẳng định buôn bán lời ít đi không ít. Ta biết hiện tại Đồng Tỏa huynh đệ mua một con la, Kim Tỏa đại ca là thân đại ca của Đồng Tỏa huynh đệ, ngươi giúp ta nói một chút với hắn, giúp ta chuyển đồ lên thị trấn, phí chuyên chở tiết kiệm ta chia đều với Kim Tỏa đại ca, Đồng Tỏa huynh đệ có được không? Ta ấy, không quá quen thân với Đồng Tỏa huynh đệ, với Kim Tỏa đại ca thì còn quen thuộc hơn một chút, cho nên muốn kính nhờ đại ca đi nói dùm."

Vương Kim Tỏa nhanh chóng nghĩ đến, mượn gia súc của Đồng Tỏa, khẳng định là không có vấn đề. Hơn nữa khẳng định Đồng Tỏa sẽ không đòi tiền, như vậy đến lúc đó phí chuyên chở tiết kiệm phần cho Đồng Tỏa cũng có thể thuộc về mình. Diện*dan*le*quy*don ChieuNinh Hắn cũng biết Tam đệ mình là người thành thật, và lại sẽ không so đo vấn đề tiền bạc với người đại ca này. Đây quả thực là chuyện tiền từ trên trời rơi xuống mà, tự dưng có một cơ hội kiếm tiền.

Xem ra mình gặp được vận đỏ, sắp phát tài rồi.

Vương Kim Tỏa khó xử nói: "Ta đây phải đi hỏi huynh đệ của ta một chút đã, có được hay không, ta cũng nói không chính xác, ngươi cũng không cần ôm hy vọng."

Vương ngọc tử vội nói: "Sao có thể chứ, đại ca phải đi giúp ta làm việc, cũng giúp cho ta giảm chút tiền phí. Đại ca, đây là mười văn tiền, ngươi cầm trước, đến lúc đó chuyện thành công, ta sẽ đưa tiền còn lại cho đại ca và Đồng Tỏa huynh đệ."

Hai mắt Vương Kim Tỏa tỏa ánh sáng nhìn tiền kia, trong lòng thì ngất ngây, ngay cả hoa màu trong ruộng cũng không xem tới, liền thí diên thí diên (vui vẻ) đi trở về.

Khi Vương ngọc tử không nhìn thấy Vương Kim Tỏa nữa, mới xì một tiếng khinh miệt: "Thứ gì đâu! Nếu không phải Lão Tử quả thật là muốn chuyển đồ đi thị trấn, ngươi cho là Lão Tử sẽ cho ngươi ba đứa con sao?" Vương ngọc tử thật sự muốn mượn con la của Vương Đồng Tỏa dùng, cho nên mới cho Vương Kim Tỏa một chút on huệ nhỏ, để cho kẻ ngốc này đi khó xử huynh đệ hắn.

Trong nhà Vương Phúc Nhi, khó có được Đại bá Vương Kim Tỏa tới đây tìm Vương Đồng Tỏa, Thích thị vội đi phòng bếp chuẩn bị rượu và thức ăn, bởi vì hai huynh đệ muốn uống mấy chén.

"Cúc nhi, chăm sóc cho đệ đệ, Hoa nhi, lấy thịt khô ra nữa, Phúc nhi, đi vào vườn rau hái ít rau trở về." Thích thị phân phó cho mọi người, bản thân nàng thì đi rửa nồi, bắt đầu nấu cơm.

Vương Hoa Nhi cắn nhẩn trong miệng: "Chỉ còn lại miếng thịt khô này, còn tưởng vài ngày nữa cả nhà chúng ta ăn ngon, Đại bá cứ tới đây, thật là."

Vương Phúc Nhi cảm thấy vị Đại bá này là vô sự không đáng tam bảo điện (có chuyện mới tới), nhưng mà cũng không thể đuổi người ta đi, mà cha nương của mình là người trọng thân tình không làm như vậy được. Rau trong vườn đã mọc rất tốt, bởi vì sợ gà chạy vào bới rau, cho nên dùng rào giậu vây quanh một vòng. Vương Phúc Nhi nhìn rau họ mọc tươi tốt, liền cắt một ít, đến lúc đó rau họ xào trứng gà là được, hơn nữa còn thịt khô, coi như là hai món mặn rồi.

Trong phòng, Vương Kim Tòa nhìn căn nhà của Vương Đồng Tòa một lần rồi nói: "Lão Tam à, hiện tại ngươi có tiền đồ hơn ca ca, ca ca ta còn khổ lắm, đại tẩu ngươi luôn nói ta không có bản lĩnh, ta đây rất uất ức."

"Đại ca, đại tẩu cũng chỉ là nói ngoài miệng thôi, kỳ thật trong lòng không phải có ý tứ đó."

Vương Kim Tòa khoát tay: "Ngươi đừng an ủi ta, ta biết rõ bản thân mình, mắt thấy mấy đứa Đại Bảo trưởng thành, ta còn không có tiền cho bọn nó cái phòng ở, ta làm cha thực thất bại. Ngươi xem xem, ngươi và lão Tứ, đều cất được nhà mới, chúng ta còn ngột ngạt trong nhà cũ. Chiêu Ninh~diên~dan~lequydonD^d^Y^q^d Hiện tại trong nhà lão Nhị cũng muốn cất nhà, mà ta làm đại ca không bản lĩnh, chỉ có thể sống dựa vào nhà của cha nương. Ngươi nói một chút xem, ta cũng muốn chuẩn bị cuộc sống thoải mái cho cha nương, cũng muốn thật hiếu thuận bọn họ, chỉ là trên tay không có tiền, cũng không thể phùng má giả làm người mập. Qua vài năm nữa, Đại Bảo, Nhị Bảo đều phải thú tức phụ, ta thật sự là mỗi ngày đều rất sầu lo."

Vương Đồng Tòa không biết làm sao an ủi đại ca mình, chân tay có chút luống cuống, Vương Kim Tòa còn nói thêm: "Ngươi nhìn ngươi xem, bây giờ còn mua con la, thế này ở Vương gia ta thôn cũng là đứng đầu. Hiện tại đại ca ngươi thật vất vả tìm công việc kiếm tiền, cho nên ngươi phải giúp giúp ta."

"Đại ca, chỉ cần ta có thể làm được, ca cứ việc nói." Quả nhiên Vương Đồng Tòa nói thế.

"Cũng không phải chuyện to tác gì, chính là cho ta mượn dùng con la và xe kéo của ngươi. Ta muốn vận chuyển chút đồ cho nhà người ta lên trên huyện, người ta cho ta chút tiền, đến lúc đó cũng có thể mua chút thịt cho cha và nương mình ăn."

Đương nhiên là Vương Đồng Tòa đáp ứng rồi, bình thường cho dù là các hương thân muốn mình hỗ trợ còn được, huống chi đây là đại ca của mình?

Vương Kim Tòa đạt được mục đích của mình, thời điểm giữa trưa liền ăn thực khoái trá, lại còn uống đến mặt đỏ bừng. Càng về sau mấy người Vương Phúc Nhi lại thấy trên bàn một chút thịt cũng không thừa lại. Vương Hoa Nhi tức giận không thôi, lần này xào thịt, nương lại bỏ thật nhiều, rốt cuộc kết quả là ăn hết sạch, nàng có thể không tức giận sao?

Thích thị vừa thấy Vương Hoa Nhi bĩu môi, thì đã nói: "Được rồi, được rồi, đó là Đại bá của con, đến ăn chút thịt thì có là gì, đừng nghiêm mặt, tiểu oa nhi tính toán chi li làm gì?"

Vương Phúc Nhi lại hỏi cha, Đại bá tới đây làm gì, chờ Vương Đồng Tòa nói rõ chuyện gì, sắc mặt Thích thị cũng có chút không tốt. Về sau nếu trong nhà cũ đều cứ lấy cớ như vậy đến mượn con la, vậy chẳng phải là nhà mình cũng dùng không bao nhiêu? Từ khi ở nhà mới, tâm tính Thích thị đã xảy ra biến hóa rất lớn, đó là hết thấy đều xem hấn là một gia chủ, đương nhiên hiếu kính Triệu thị và Vương lão đầu cũng là cần phải làm, chỉ cần Triệu thị không đưa ra yêu cầu quá đáng là được, nhưng mà giữa huynh đệ, cũng nên có chừng mực chứ.

"Cha, nếu về sau Đại bá đều sẽ mượn con la như vậy thì phải làm sao?" Vương Phúc Nhi hỏi.

Vương Đồng Tòa thở dài, kêu hấn cự tuyệt đại ca của mình, thật đúng là hấn làm không được. Nhưng mà Phúc nhi nói cũng đúng, nếu về sau đại ca lại thường xuyên dùng con la nhà mình kiếm tiền, mình nên làm sao đây? Hấn chà chà tay: "Đại bá các con sẽ không như vậy." Vương Hoa Nhi và Vương Phúc Nhi đều không tin, Vương Đồng Tòa nói: "Nếu thật sự là như vậy, cha, cha sẽ không cho mượn."

"Vậy cha nói chuyện cần phải giữ lời!" Vương Hoa Nhi vội nói. Nếu không cho mượn, khẳng định sẽ đắc tội với Đại bá bọn họ, đắc tội thì đắc tội, còn giảm chút phiền toái. Vương Hoa Nhi cảm thấy nhà bên kia thì chỉ mang đến phiền toái cho nhà mình, chuyện tốt chưa từng có chia cho mình chút nào.

"Cha, nếu Đại bá thật sự như vậy, chúng ta nói cho gia gia biết, đến lúc đó để cho gia quản quản Đại bá." Vương Phúc Nhi nói. Chiêu Ninh~diên~dan~lequydonD^d^Y^q^d Có rất nhiều phương pháp, không phải trực tiếp cáo trạng, trong thôn truyền nhiều lời ong tiếng ve như vậy, đến lúc đó rơi vào trong tai gia gia, vậy không phải là chuyện nhà mình rồi.

Vương Đồng Tòa cảm thấy bản thân hấn làm gia chủ trong nhà xác thực rất kỳ cục, nếu đại ca thật sự đánh chủ ý trường kỳ dùng con la của mình, hấn vẫn cứ yếu đuối như vậy thì cũng thực xin lỗi thế nhĩ: "Không cần nói cho gia gia các con, cha nói, đến lúc đó không cho mượn chính là không cho mượn, cha biết đúng mực, cha còn có mấy đứa các con, bận tâm trước hết của cha cũng là mấy đứa các con."

Mấy người Vương Cúc Nhi nghe xong, trong lòng đều vui vẻ, có thể làm cho cha nói ra như vậy, chính là tiến bộ rất lớn. Vẫn luôn nhường nhịn thật sự không phải ý kiến hay, như vậy sẽ làm cho mọi người cảm thấy ngươi thành thật dễ ức hiếp, lại cứ cố tình bắt nạt người.

Cứng rắn lên, làm cho người ta cảm thấy ngươi cũng không phải dễ nhào nặn như vậy, mấu chốt là người trong nhà sống tốt là được, đắc tội với người thì đắc tội với người thôi, con người sống ở trên đời này, sao có thể không đắc tội với người khác chứ? Dù sao bản thân mình không then với lương tâm, chẳng phải sao? Nhiều lần đều cho ngươi lợi dụng, ngẫu nhiên một lần không cho ngươi chiếm tiện nghi, trong lòng ngươi liền oán hận, cho nên người như

vậy đắc tội thì đắc tội!

Ngày khác Vương Kim Tòa đến chuẩn bị con la, hần vốn nghĩ là tự một mình mình đi vận chuyển hàng hóa giúp Vương ngọc tử kia. Chỉ là hần đánh giá cao bản lĩnh của mình, hần không điều khiển được xe kéo con la, vì thế chỉ có thể kêu Vương Đồng Tòa đi làm. Hần vui vẻ ngồi ở trên xe kéo, chỉ huy đệ đệ của mình đi đâu đi đâu.

Đội đến nhà Vương ngọc tử, Vương Đồng Tòa nói: "Đại ca, sao lại ở đây?" Vương Đồng Tòa thật tình không thích Vương ngọc tử này, cho rằng nhân phẩm của hần ta không ngay thẳng.

"Đồng Tòa, ta chỉ đề ý kiếm tiền, quân hần là ai chứ? Người không cần không vui, làm cho đại ca người xấu mặt đi. Đồng Tòa à, đại ca đã cảm tiền đặt cọc, nếu người thực sự bỏ đi, thì ca phải đền tiền đó." Vương Kim Tòa vội nói.

Trong lòng Vương Đồng Tòa không thoải mái, ý tứ trong lời nói này, là mình muốn cũng phải đi, không muốn đi cũng phải đi. Hơn nữa trước đó đại ca đã nhận được tiền đặt cọc, cho nên chắc chắn mình nhất định phải giúp việc này. Trong lòng Vương Đồng Tòa thật sự cảm thấy không thoải mái, cũng không biết vì sao.

Vương ngọc tử và nương tử của hần lại rất nhiệt tình, muốn để cho hai huynh đệ đi vào uống chén trà. Tự nhiên Vương Kim Tòa nguyện ý, nhưng mà Vương Đồng Tòa thì một câu cũng không nói ngồi ở phía trước trên xe. Vương Kim Tòa đành phải chuyển đồ thổ sản vùng núi lên trên xe với Vương ngọc tử, sau đó ba người xuất phát đi tới thị trấn, nếu nhanh, đến buổi tối có thể trở về.

Hết chương 52.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Diễm phúc sâu

Editor: ChieuNinh

Thích thị cứ cảm thấy tâm thần không yên, lúc này cũng đã đến chạng vạng tối, sao cha bọn nhỏ còn chưa có trở về? Trên đường đi sẽ không ra chuyện gì đi. Phi phi phi, mình nói sai rồi.

"Nương, người đừng lo lắng, nói không chừng cha không trở về kịp, nghỉ trọ lại ở trên huyện thôi, không phải Trương thẩm đã nói sao, có thể đi tới nhà Du Lâm đại ca nghỉ lại một đêm." Vương Cúc Nhi nói.

Thích thị nhìn đại nữ nhi cũng cao đến đầu vai của mình, này trong nhà, bình thường Cúc nhi là nói ít nhất, nhưng cũng rất hiểu chuyện, biết khuê nữ đang an ủi mình, trong lòng cũng vui vẻ. Chỉ là, cha bọn nhỏ cũng là một một người lớn rồi, xảy ra chuyện gì, mình có lo lắng cũng vô ích.

"Cúc nhi, con trông đệ đệ muội muội, nương đi làm cơm."

Buổi tối, quả nhiên mấy người Vương Đồng Tòa không có trở về, buổi tối đến hơn nửa đêm Thích thị mới ngủ được.

Kết quả ngày hôm sau trời mới tờ mờ sáng, Vương Đồng Tòa liền vội vàng đánh xe kéo trở lại, biểu tình trên mặt rất là không tốt, dắt con la đến trong lều, ngay cả mặt cũng không có rửa, liền đi sang nhà cũ bên kia. Lần đầu tiên Thích thị thấy sắc mặt trượng phu mình không tốt như vậy.

Ba tỷ muội Vương Cúc Nhi nghe được động tĩnh đều đi lên.

"Phúc nhi, đi với nhị tỷ qua nhà cũ đi, nhìn xem xảy ra chuyện gì." Vương Hoa Nhi nói, Vương Phúc Nhi cũng có ý này, trong lòng Thích thị cũng nóng nảy, nên cũng không có ngăn cản hai tỷ muội.

Tuy rằng chân ngắn hai người chạy đi rất nhanh. Đến nhà cũ, chỉ thấy Vương lão đầu đang liều mạng đập đầu thuốc trên mặt đất, mà Đại bá mẫu thì đang ngồi dưới đất khóc kêu trời: "Sao mệnh ta khổ như vậy chứ, ta không sống nổi nữa! Lão Tam, người thật là huynh đệ tốt của đại ca người, người bỏ đại ca người lại, trở về một mình, người muốn làm gì hả."

"Đại bá mẫu, người nói cái gì đó?" Vương Phúc Nhi nghe không vô, người này, tại sao chuyện gì cũng trách mắng lên trên người cha của mình? Tuy rằng nàng không biết đã xảy ra chuyện gì. Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh Nhưng mà không thích nhìn thấy Đại bá mẫu nói xấu cha mình. Rõ ràng là Đại bá muốn kiếm tiền, muốn chiếm tiện nghi, mới để cho cha mình lòi con la ra.

"Đúng, Đại bá mẫu, người nói chuyện chú ý một chút, đừng không biết rõ ràng chuyện gì thì nói lung tung."

"Ồi, hiện tại ngay cả hai cái nha đầu lừa đảo cũng dám chia vào người của ta mắng, Đại Bảo, Nhị Bảo, Tứ Bảo, các người là người chết hả, thấy nương mình bị người bắt nạt, các người cũng không đến giúp ta?"

Vương Đại Bảo, Vương Bội Bảo, và Vương Tứ Bảo vẫn đứng ở một bên, nếu là người khác còn chưa tính, kêu mình là nam nhân đi đối phó với nữ hài, lại còn là đường muội của mình, vậy thì thật là không được.

Đinh thị thấy thế lại khóc than kêu trời trách đất.

Triệu thị rống lớn một tiếng: "Khóc tang cái gì? Muốn người khác đều biết xảy ra chuyện gì hả, người cái đàn bà phá sản! Nói nữa đi, người liền đẹp mặt!"

Không thể không nói, uy lực còn lại của Triệu thị vẫn còn đó, Đinh thị lập tức ngậm miệng lại, Vương lão đầu nói: "Lão Tam, còn có đại tặc phụ nhi, đều đi vào nhà chính cho ta!"

Mà Vương Hoa Nhi và Vương Phúc Nhi cũng đi vào theo, nếu gia gia chưa nói không để cho bọn họ vào, vậy thì bọn họ liền đi vào. Mấy người Đại Bảo cũng đều đi vào theo, chỉ trong chốc lát, Vương Ngân Tòa cũng tới đây, qua một hồi thì Mã thị cũng đến, nàng ta sợ đến lúc đó nam nhân của mình chịu thiệt thòi, nàng phải theo xem. Mà Đại Bảo lại bị sai đi gọi Vương Thiết Tòa, xem ra, thật đúng là đã xảy ra chuyện.

Vương Phúc Nhi lôi kéo Vương Hoa Nhi tận lực lui vào trong một góc, dù sao hiện tại người lớn đều rất loạn, sẽ không chú ý tới hai tỷ muội các nàng, vừa vặn có thể nghe một chút xem đã xảy ra chuyện gì. Hơn nữa cũng có thể giúp đỡ cha, miễn cho lại bị Đại bá mắng oán trách lên người.

Chờ Vương Thiết Tòa lại đây rồi, Vương Đồng Tòa vừa nói sơ qua mọi chuyện. Ban đầu hẳn đi giúp Vương ngốc tử vận chuyển hàng hóa đến thị trấn xong, đã muốn đi về, nhưng Vương ngốc tử muốn cảm tạ huynh đệ bọn họ, không ngừng lôi kéo đi ăn một bữa. Đương nhiên, kết quả cuối cùng là Vương Kim Tòa nhất định muốn ở lại ăn, Vương Đồng Tòa không lay chuyển được đại ca mình, chỉ có thể đi theo. Nói chung hẳn không thể để đại ca mình đơn độc ở lại thị trấn mà quay về được, đi đi về về cũng mất gần cả ngày, nhưng mà hẳn không dám uống nhiều rượu. Đến*đan*le*quy*don ChiêuNinh Mắt thấy trời sắp tối rồi, Vương ngốc tử nói, nếu đã tối rồi, cũng không quay về kịp, vậy ở trọ trong khách điếm một đêm đi, tiền thuê phòng để hẳn ra. Dù sao lần này hẳn buồn bán lời không ít tiền, tự nhiên thì Vương Kim Tòa vui vẻ, Vương Đồng Tòa thấy đại ca uống đến gần bất tỉnh nhân sự, cũng không thể nói gì hơn, đêm tối mà chạy đi đường nếu đụng phải dã thú thì có thể nguy rồi.

Vốn cho rằng cả đêm hẳn là bình yên vô sự, ai biết rạng sáng ngày hôm sau, trong phòng đại ca thể nhưng có một nữ nhân ngủ ở đó, mà nữ nhân kia lại là Mai quả phụ. Lúc này liền nháo lên, Mai quả phụ cảm thấy mình ăn thiệt thòi, chết sống không cho Vương Kim Tòa đi. Mà Vương ngốc tử cũng nói Vương Kim Tòa không tốt, Mai quả phụ chết sống muốn gặp quan, Vương Đồng Tòa khuyên can mãi, mới gấp gấp trở về báo tin cho mọi người, nhìn xem rốt cuộc nên làm sao.

"Đều tại người, nếu người không đi giúp Vương ngốc tử kia, đại ca người sẽ không sẽ xảy ra chuyện này, bây giờ còn hại đại ca người như vậy, ta không sống nổi mà!" Đinh thị lại bắt đầu khóc tang!

"Đại bá mắng, rõ ràng là Đại bá phụ muốn kiếm tiền, mới kêu cha ta lấy con la ra làm việc, sao còn nói cha ta có lỗi?" Vương Hoa Nhi cực kỳ tức giận, trực tiếp thốt ra.

Vương Phúc Nhi cũng nói: "Đúng vậy, Đại bá phụ còn nói nếu cha ta không giúp hẳn chính là phát tài rồi thì quên huynh đệ, về sau cũng không cần lui tới với hẳn, không phải đệ đệ Đại bá." ChiêuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Nàng cũng không sợ bị người điều tra ra nói dối, các người đều đã đổ lỗi cha ta, như vậy không ngại nói nghiêm trọng một chút, tin tưởng những người này cũng biết Đại bá phụ sẽ nói ra lời như vậy.

Đinh thị bị ghen hờn, Mã thị ở bên cạnh châm chọc khiêu khích nói: "Không nghĩ tới đại ca còn đánh chủ ý như vậy ha, chiếm tiện nghi này, thật đúng là." Tiện nghi không chiếm được, còn chọc một thân dơ bẩn.

Rõ ràng là thấy nhà lão Tam có con la, muốn không tốn một văn tiền nào, để cho lão Tam làm việc miễn phí cho hẳn, tiền thì hẳn lấy. Hiện tại đã xảy ra chuyện, liền vất óc hát lên trên người lão Tam, thật là, xứng đáng, mình cũng còn chưa có đi chiếm tiện nghi này đâu.

"Được rồi, đều cảm miệng cho ta, hiện tại lão đại còn ở trên huyện, các người nói xem nên làm sao?" Vương lão đầu hỏi.

Triệu thị cũng nói: "Đúng vậy, đó là đại ca các người, đừng nghĩ không phải là chuyện của mình, xảy ra chuyện như vậy, trên mặt mọi người đều rất khó coi, để cho ta biết trong các người ai không có lòng tốt, ta sẽ khiến người đó không dễ chịu."

Mã thị vội nói: "Nương, nhìn người nói kia, người nào sẽ vậy chứ, ta nói, nếu không để cho Mai quả phụ vào cửa là xong, nàng ta còn có chút của cải, đại ca lại là người được tiền, không phải là chuyện tốt sao?"

"Người thú vị lắm! Ta còn chưa có chết đâu! Ai để cho quả phụ lăng lơ kia vào cửa, ta cắn người đó!" Đinh thị lập tức hóa thân thành bạo long.

Vương Phúc Nhi cảm thấy mấy người lớn ở đây đều đã quên luôn hai tỷ muội các nàng, lại để cho các nàng nghe những chuyện như vậy.

Triệu thị vốn cảm thấy chủ ý của Mã thị không sai, dù sao Mai quả phụ là người có chút tiền, chỉ là nghĩ tới thanh danh của Mai quả phụ cực kỳ khó nghe, bà cũng không muốn cho nhi tử nhà mình đội nón xanh: "Chỉ giới ngang ngược đùa giỡn ở trước mặt người trong nhà mình thì có cái bản lĩnh gì? Có bản lĩnh người đến trước mặt Mai quả phụ kia mà nói đi!" (đội nón xanh: bị vợ cảm sủng)

Vương Phúc Nhi thấy lời này kỳ thật cũng có thể hỏi ngược lại nãi nãi nhà mình rồi. Vương Thiết Tòa nói: "Cha, Mai quả phụ và Vương ngốc tử đều nói hai người bọn họ có quan hệ. Chuyện lần này có thể là hai người bọn họ chuẩn bị, chờ đại ca chui vào rọ hay không."

"Cha, Tứ đệ nói rất đúng, chính là hai người kia đã chuẩn bị xong, để cho Kim Tòa nhảy vào." Đinh thị vội nói.

"Các người nói thì nói như vậy, người ta sẽ không suy nghĩ sao?" Vương lão đầu nói: "Lão Tam, lão Tứ, cha theo các người đi lên huyện xem, nhìn xem bên kia nói thế nào. Nếu người ta làm ra chuyện này, dù sao cũng phải có ý kiến, là muốn tiền hay là cái gì, cũng biết rõ ràng."

"Cha, ta cũng đi theo." Đinh thị nói.

"Người đi làm gì? Đi khóc lóc om sòm?" Vương lão đầu hỏi.

Đinh thị thật đúng là muốn đi đánh một trận với Mai quả phụ, người nói nếu chuyện này phát sinh ở trong thôn, mọi người làm một trận, âm ỹ một hồi, nói không chừng chuyện này liền trôi qua. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Ai chẳng biết rõ Mai quả phụ là người không đứng đắn, có thể nói là nàng ta cố ý quẩn quít lấy Kim Tòa. Nhưng mà hiện tại lại ở trên huyện, bên kia lại có huyện nha, nếu thật sự không để ý thể diện đi báo quan, vậy Kim Tòa đã có thể thâm rồi!

Kim Tòa chết tiệt, làm gì phải uống say khướt, rồi cuộc hân có ngủ với Mai quả phụ hay không chứ. Còn có lão Tam kia, đều là sai của hắn, không chăm sóc đại ca của mình, sao Mai quả phụ kia không ngủ với lão Tam đi chứ.

Đinh thị vừa tức vừa hận, còn có Mã thị kia, thế nhưng muốn cười cái đồ đàn bà lăng lợ kia vào cửa, sao không phải lão Nhị ngủ với Mai quả phụ đi, vui sướng khi người gặp họa gì đó, sớm muộn gì sẽ có ngày người xui xẻo thôi! Thật sự là tức chết nàng.

Rất không có mặt mũi, nam nhân nhà mình làm ra chuyện như vậy, về sau ở trước mặt trực lý, đều phải kém một bậc!

Vương Hoa Nhi và Vương Phúc Nhi lui về nhà, nói mọi chuyện cho Thích thị: "Đây đều là làm sao hả, sao xảy ra chuyện như vậy?"

"Nhị tỷ, tỷ nói trước đó một đoạn thời gian Mai quả phụ thường xuyên lác lư ở trước cửa nhà chúng ta?" Vương Phúc Nhi hỏi.

"Đúng vậy, Thanh Mai cũng nhìn thấy." Vương Hoa Nhi nói.

Vương Phúc Nhi nghĩ, không phải chứ, trong lòng nàng có suy đoán lớn mật, không phải mục tiêu của Mai quả phụ là cha nhà mình, sau đó giữa chừng xảy ra đường rẽ gì đó, cuối cùng rơi xuống trên người Đại bá? Giống như càng nghĩ càng đúng là như vậy rồi. Bằng không Đại bá một không tiền hai không có tướng mạo, thì làm gì Mai quả phụ coi trọng hắn?

Mọi chuyện sao mà khéo, Vương ngốc tử là tình nhân của Mai quả phụ, sau đó hắn cũng không mượn xe của người khác, cố tình thông qua Đại bá mượn xe của cha? Nếu nói là vì tiết kiệm tiền, vậy thật đúng là vô nghĩa, người ta vừa mời khách, lại mời nghỉ trọ ở khách điếm, vậy tiết kiệm bao nhiêu phí chuyên chở cũng không đủ đi?

Hết chương 53.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Vương Kim Tòa muốn phản kích

Editor: ChieuNinh

Hơn nữa làm sao Mai quả phụ này lại chạy đến bên kia chứ? Phỏng chừng mọi người đều đang rất loạn vì chuyện của Đại bá, không thể nghĩ đến phương diện này. Nhưng mà cho dù có nghĩ tới, Đại bá bị người ta bắt kê thông dâm ở trên giường, cũng trốn không thoát, chuyện mà nháo lớn hơn, người còn nói là bị người ta thiết kế, vậy chúng có đâu? Có lẽ người ta sẽ nói là tới khách điếm tìm người khác, dù sao Mai quả phụ bị ngủ là sự thật. KIỆN cáo kéo đến quan phủ, khẳng định Đại bá bên này sẽ không chiếm được lý lẽ.

Vương Phúc Nhi cảm thấy không thể nói ra chuyện Mai quả phụ vốn coi trọng là cha nhà mình. Bằng không Đại bá và Đại bá mẫu cảm thấy bọn họ bị tai bay vạ gió, ngược lại sẽ đổ toàn bộ mọi chuyện lên trên người nhà mình, thật đúng là đòi mạng. Vì thế quyết định không nên hỏi nhiều, mà Thích thị như có vẻ đảm chiêu.

Lại đến thời điểm chạng vạng, người đi thị trấn mới trở về, Thích thị vội vàng bung nước cho Vương Đồng Tòa, để cho hắn rửa mặt, hôm nay trời dần dần nóng lên: "Chuyện thế nào rồi?" Thích thị hỏi.

"Khuyên can nãi, mới không để cho Mai quả phụ báo quan, nhưng mà muốn đại ca đền chút tiền." Vương Đồng Tòa nói.

"Muốn đền bao nhiêu?" Thích thị hỏi.

"Năm lạng."

"Năm lạng? Nàng ta thật đúng là dám công phu sư tử ngoạm, là giá của một mẫu ruộng nước tốt nhất." Thích thị nói.

"Vậy thì vẫn tốt, ban đầu Vương ngọc tử là muốn con la của chúng ta, bằng không sẽ đi làm chứng. Sau đó cha lại nói, nếu thực là như thế, vậy bọn họ cứ đi báo quan, có một số việc chúng ta cũng muốn nói, đừng cho là người Vương gia ta dễ bắt nạt. Rốt cuộc mọi chuyện như thế nào, trong lòng mọi người đều rõ ràng. Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh Nếu thật sự là bức cho nóng này, lên quan phủ thì lên quan phủ. Phòng chừng trong lòng Vương ngọc tử và Mai quả phụ có quỷ, cho nên cũng chưa nói chuyện này, cuối cùng mới thương lượng được năm lượng." Vương Đồng Tòa có chút áp ứng: "Ta nghĩ lấy ba lượng bạc cho đại ca bọn họ, nằng trước đừng tức giận, có một số việc, ta cũng chỉ có thể với nói nằng. Kỳ thật tối hôm đó, cái phòng đại ca ở kia vốn là Vương ngọc tử an bài cho ta, sau đó ta đi nhà xí, đại ca cũng đi tiểu đêm. Phòng ở của hai người chúng ta kề bên nhau, đại ca vào cái phòng ta ở trước đó, ta chỉ đành phải đi sang gian phòng của đại ca, kết quả thì đã xảy ra chuyện. Ta phỏng đoán hai người kia là muốn tính kế ta, cho nên cảm thấy đại ca có chút oan."

Thích thị vội hỏi: "Hôm nay thì sao! Chuyện chàng và đại ca đi nhằm phòng ở, đại ca có biết hay không?"

Vương Đồng Tòa lắc đầu: "Đại ca vẫn luôn choáng váng hồ hồ, ngay cả gian phòng ban đầu vào nghỉ cũng không rõ ràng lắm, bằng không cũng sẽ không đi đến gian phòng của ta rồi. Hôm nay nghe Vương ngọc tử trực tiếp nói muốn con la của ta, ta liền biết là bọn họ muốn tính kế ta. Trong lòng ta cảm thấy bản khoản, nương Cúc nhi, nằng đồng ý không?"

Có đồng ý hay không, đến cuối cùng vẫn phải lấy ra, Mai quả phụ này, thật sự là quá không biết xấu hổ. Hôm nay Phúc nhi đặt câu hỏi, nằng liền nhớ ở trong lòng, Thích thị là nữ nhân, biết ý tưởng của nữ nhân này là không giống như vậy. Chỉ sợ Vương ngọc tử là thật sự muốn con la nhà mình, mà Mai quả phụ có khả năng muốn bám vào nam nhân của mình. May mắn không có để cho nằng ta thực hiện được, bằng không thật sự là còn muốn ghê tởm hơn cả nuốt một con ruồi.

Nhưng mà, nằng sẽ không nói cho hẳn biết thật ra là Mai quả phụ coi trọng hẳn, chỉ cho là Mai quả phụ và Vương ngọc tử thiết kế muốn con la của nhà mình thôi. Như vậy, Mai quả phụ ở trong mắt Đồng Tòa lại càng quá quắt.

"Chàng là chủ gia đình, chàng định đoạt."

Mà Vương Phúc Nhi biết cha nhà mình muốn xuất ra ba lượng bạc trợ cấp Đại bá liền nói: "Cha, nếu thật sự cha cho Đại bá, về sau không phải Đại bá có chuyện đều đến tìm cha sao?"

"Đúng vậy, cha, ban đầu xảy ra chuyện, Đại bá mẫu còn mắng cha đó. Nói là cũng tại cha làm hại Đại bá." Vương Hoa Nhi cũng nói: "Rõ ràng là hẳn muốn tham chút tiền, muốn chiếm tiện nghi, cuối cùng bản thân mình lại xảy ra chuyện, lại còn đổ ở trên đầu chúng ta."

Trên mặt Vương Đồng Tòa có chút mất tự nhiên, cũng không phải là chính mình hại đại ca sao? Thích thị cũng nói: "Dù sao cũng là nhà Đại bá các con, làm sao chúng ta có thể không ra chút lực? Chẳng lẽ thật sự cho Đại bá các đi ngồi tù?"

Xem ánh mắt cha nương nhà mình, Vương Phúc Nhi liền khẳng định là hai vị cảm này cảm thấy là nhà mình liên lụy Đại bá. Nhưng mà nếu Đại bá không tham tài, cũng sẽ không trúng kế, khẳng định tứ thúc cũng sẽ không bị giồng vậy. Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh Cho nên việc này, có hơn phân nửa trách nhiệm đều là của Đại bá bên kia: "Cha, ban đầu chúng ta cũng nói vốn không có nhiều tiền mua con la như vậy, hiện tại cha thống khoái lấy ra ba lượng bạc nữa, Đại bá mẫu bên kia có thể suy nghĩ nhiều hay không. Vì sao lại dễ dàng xuất bạc ra đến như vậy đây?" Vương Phúc Nhi ám chỉ, cha à, người áy này cũng chú ý sách lược chứ. Bị nhìn ra rõ ràng như vậy, đến lúc đó nói không chừng đều do nhà mình mà ra cả.

Vương Đồng Tòa và Thích thị cũng bỗng nhiên tỉnh ngộ, đúng vậy, ba lượng bạc không phải con số nhỏ, lập tức lấy ra, có thể không làm cho người ta hoài nghi sao? Không phải người thì cũng biến thành của người. Vương Đồng Tòa nhớ tới hôm nay Vương ngọc tử nói muốn con la của mình là xong chuyện, đại ca nhà mình thì vạn phần đồng ý. Nếu thật sự thống khoái lấy ra ba lượng bạc, quả thật là thực không thích hợp.

"Vậy, Phúc nhi, con nói làm sao bây giờ?" Vương Đồng Tòa hỏi.

Vương Hoa Nhi vụng trộm giờ ngón tay cái cho Vương Phúc Nhi, Vương Cúc Nhi cũng mỉm cười với Vương Phúc Nhi.

"Cha, ở chỗ chúng ta, ai lập tức có thể lấy ra được năm lượng bạc? Trừ phi là bán đất, chúng ta sẽ chờ Đại bá bọn họ tới cửa mượn, đi mượn vài lần, thì cho một chút, không thể thống khoái đưa, còn phải nói chính mình cũng khó xử." Dù sao Đại bá mẫu cũng không phải ngồi không, Vương Phúc Nhi không tin nằng ta sẽ thống khoái khoái khoái lấy ra năm lượng bạc.

Vương Đồng Tòa thở dài: "Được rồi, cứ như vậy đi. Cũng không phải cha nghe không hiểu người ta nói, biết phải làm sao tốt đối với chúng ta."

Bên kia Đình thị nhìn giấy nợ đã viết năm lượng bạc, thật sự là tâm tư giết người cũng có. Trong nhà vốn cũng không có bao nhiêu tiền, lúc này nam nhân còn đi gây chuyện, bị nợ nần sạch mông. Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh Nếu vì cái khác cũng tốt, cố tình là nợ phong lưu, lại còn là cái hàng quả phụ kia! Thực con mẹ nó làm cho người ta khó chịu.

Vương Kim Tòa mặt xám mày tro, việc này khiến cho mình không có kiếm được tiền, còn thiếu năm lượng. Thực con mẹ nó xui, mình ngủ với Mai quả phụ, nhưng mà thật choáng váng hồ hồ, ngay cả là cái tư vị gì cũng không nhớ rõ, còn bị ăn một cái tát. Giả bộ trình tiết liệt phụ cái gì, trong thôn này ai mà chẳng biết cái đức hạnh của người?

Con chó đẻ Vương ngọc tử, người muốn hẹn hò với tình nhân của người, người tìm ngày khác không được sao, vì sao nhất định phải ngày đó?

Đến bây giờ Vương Kim Tòa còn tưởng rằng là Mai quả phụ và Vương ngọc tử hẹn hò, sau đó Mai quả phụ đi vào lộn phòng.

Năm lượng bạc, năm lượng bạc, suy nghĩ một chút tâm can đều bị đau. Về trong nhà, phụ nữ nhà mình còn bày ra sắc mặt, làm gì hả, cũng không phải mình có ý? Không phải là không cẩn thận ngủ với đàn bà khác sao? Đồ khốn khiếp, năm lượng bạc còn không biết để cho mình ngủ được bao nhiêu nữa

nhân, người là một quả phụ có quý như vậy sao?

Vương Kim Tòa càng nghĩ càng cảm thấy không cam lòng, ta sẽ không trả cho người, xem người có thể làm gì ta! Công phu sư tử ngoạn, ai mà chẳng biết Mai quả phụ người có thật nhiều nam nhân hả?

Đinh thị nhìn bộ dạng không có tiền đồ của nam nhân nhà mình thì nói: "Sao rồi, người ngủ kỹ nữ, thì đàn bà kia có công lao rồi hả? Người khác còn phải hầu hạ người sao?"

"Đi đi đi, người cho rằng ta tự nguyện sao. Ta nói với người, ta lớn thế này còn chưa có ăn qua thiệt thòi như vậy bao giờ, muốn ta cho năm lượng bạc này, bọn họ nằm mơ!"

Đinh thị vừa nghe, thì hưng trí rồi: "Sao, người muốn làm gì?"

"Làm gì? Lão Tử cũng đi qua bắt kẻ thông dâm! Không chỉ có không còn cần năm lượng bạc này, ta còn để cho bọn họ nhờ ra!" Vương ngọc tử, người chờ đó cho ta! Vương Kim Tòa ta cũng không phải dễ chọc đâu. Có thể nói, Vương Kim Tòa đối với chuyện đường ngang ngõ tắt cũng có chút thiên phú, nhanh như vậy đã nghĩ ra chủ ý này.

Đinh thị vội hỏi: "Biện pháp hay, vậy chúng ta hãy mau đi làm."

"Đàn bà ngu ngốc, hiện tại vừa mới xảy ra việc này, khẳng định bọn họ sẽ cẩn thận, còn phải một đội chút. Lần này Lão Tử là bị Vương ngọc tử hại mất một khoản tiền, hiện tại ta khiến cho hẳn phải nhờ ra! Thời điểm bọn họ tới cửa đòi tiền, người kéo cho ta, ta cũng không tin cái đồ đàn bà lẳng lơ kia sẽ nhận được mà không đi ăn vụng."

Một nhà Vương Đồng Tòa và Thích thị còn đang chờ lão đại gia tới đây vay tiền, ngay cả lấy có kéo dài cũng đã chuẩn bị sẵn vài cái, nhưng mà chờ mãi vẫn không thấy tới. Chẳng lẽ lão đại gia đổi tính rồi? Hoặc là nói bọn họ phát tài, có thể có năm lượng bạc trả rồi? Nhưng mà, y theo tính tình bọn họ, cho dù là có tiền, cũng sẽ để cho người khác đi theo mất chút máu mới đúng. Nhất là dưới tình huống biết rõ hiện tại Vương Đồng Tòa có năng lực.

Nhưng mà việc này cũng không thể chạy tới hỏi, vì thế cứ như vậy không mặn không nhạt mà qua đi. Mà về sau Mai quả phụ vốn không có lác lư ở trước cửa nhà Vương Phúc Nhi nữa. Thời điểm Vương Phúc Nhi đi sang nhà tú tài công bên kia, trên đường tình cờ gặp nàng ta một lần, thấy nửa bên mặt nàng ta cũng bị sưng lên, vừa thấy liền biết chính là bị đánh. Chiêu Ninh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Dưới tàng cây hòe già mấy người phụ nhân chỉ trỏ nàng ta, lấy phẩm chất bên trong là người trưởng thành nên Vương Phúc Nhi nghe hiểu được. Thời điểm Mai quả phụ này này kia cùng với người khác, thì bị nương tử người ta bắt được, cho nên trên mặt là kiệt tác của nương tử người ta. Hơn nữa trong thôn lại giống như đột nhiên đã không còn có Mai quả phụ này, cũng không biết nàng ta đã đi nơi nào.

Đáng! Tuy rằng nói làm quả phụ thì thật khó khăn, nhưng mà cũng có thật nhiều quả phụ tốt, trước kia chính là Tứ thẩm cũng không phải như vậy sao? Bản thân mình không có tự trọng, làm sao người khác sẽ tôn trọng người? Ruồi bọ không bầu vào trứng không nứt.

"Xui xẻo! Nương tử Vương ngọc tử thế nhưng lại có tư tưởng giống ta, vậy mà có một ngày tới bắt gian! Vốn đang nghĩ làm chút tiền, hiện tại lại không gặp may." Vương Kim Tòa trực tiếp kêu chịu thiệt, nhưng mà cũng may hân uy hiếp để cho bọn họ trả lại giấy nợ, coi như là có chút thu hoạch.

Cầu nam nữ, thật sự muốn giao cho các người cho trong thôn, sau đó trăm đường. Dám lừa tiền của ta! Vương Kim Tòa tức giận không thôi. Đinh thị lại vừa nói: "Chớ không phải người là bởi vì Mai quả phụ vui vẻ với người khác, trong lòng người không thoải mái đi."

"Thúi lắm! Cái loại thói nát đó, Lão Tử mới chường mắt, lại nói hươu nói vượn, cẩn thận ta cho người cút!" Vương Kim Tòa mắng.

Đinh thị nói: "Chỉ biết phát giận ở trước mặt ta, ở trước mặt lão cha, người một hơi cũng không dám ra. Mừng năm tháng năm cũng sắp đến, người nói mạng gì cho nhà mẹ đẻ ta đây?"

Quá tiết Đoan Ngọ, người nhà bình thường phải về nhà mẹ đẻ, đương nhiên lễ lạc cho tiết Đoan Ngọ là không thiếu được.

"Đại Bảo cũng sắp thú tức phụ, còn về nhà mẹ đẻ? Trước mắt thì thôi đi!" Vương Kim Tòa nói.

"Không được! Chỉ cần Đại Bảo chưa có hỏi tức phụ thì phải đi! Ta làm trâu làm ngựa ở lão Vương gia các người nhiều năm như vậy, người đưa chút đồ cho nhà mẹ đẻ của ta thì có làm sao? Chẳng lẽ người còn thiệt thòi? Người xem xem tiểu muội phụ người ta, qua vài ngày sẽ đưa tới một con gà rừng gì đó qua đây, còn không tốt hơn người à." Đinh thị thực đồ mắt, Hà Hoa gả người tốt, Vương lão đầu và Triệu thị chưa bao giờ thiếu thịt. Mặc dù có thời điểm có thể kêu mấy đứa tôn tử qua ăn, nhưng mà người lớn vốn không có phần. Cái đuôi của Triệu thị cũng muốn vênh lên trời, cũng không biết trước kia là ai xem thường Thích gia!

"Nhà mẹ đẻ của người lại là cái thứ tốt gì, trừ bỏ chiếm tiện nghi, không có chuyện gì tốt khác, ta cũng không hiếm lạ!" Vương Kim Tòa không cam lòng yếu thế.

Hai người này vạch trần khuyết điểm của nhau, người một câu ta một câu, sau đó không biết là ai động thủ trước, lập tức lao vào đánh nhau. Mã thị thì ước gì đại phòng làm âm ỉ, nghe được động tĩnh, liền hướng nhà giữa mà kêu lên: "Cha, nương, đại ca và đại tẩu đánh nhau, các người mau đến xem đi."

"Nói lung tung cái gì hả? Cũng chẳng có thứ gì có thể lấp kín được miệng của người!" Triệu thị ngoan độc trừng mắt liếc nhìn Mã thị một cái, Vương lão đầu ở phía bên ngoài cửa sổ đại phòng nói: "Lão đại, người là đàn ông mà đánh nữ nhân thì có bản lĩnh gì? Vừa gây chuyện xong cũng không chịu yên tĩnh! Có phải người cũng không để lão cha vào mắt hay không?"

Vương lão đầu nói, tự nhiên Vương Kim Tỏa không dám dong dài, nhưng mà Đinh thị nhân cơ hội cào mảy cái ở trên mặt Vương Kim Tỏa. Chờ Vương Kim Tỏa đi ra, Triệu thị vừa thấy vết thương trên mặt hắn, phải nói là đau lòng. Dù sao nhi tử vẫn hơn con dâu: "Người cái đàn bà chết tiết, ngay cả nam nhân của người mà người cũng dám đánh hạ, người Đinh gia dạy nữ nhi thế này sao? Kim Tỏa, con của ta, người không sao chứ."

Đinh thị vừa nghe lời này, không nói hai lời, liền cuốn một bao quần áo bỏ đi.

"Đi đi, để cho nàng ta đi, đi rồi cũng đừng trở về! Còn quan tâm làm gì!"

Vương lão đầu nói với Triệu thị: "Chuyện phu thê của bọn nó, người trộn vào làm cái gì? Hiện tại con dâu đi rồi, người nói làm sao?"

"Người cái lão nhân chết tiết, chuyện khác, ta đều nghe lời người, việc này ta không thể nghe. Một người đàn bà, ngay cả nam nhân của mình cũng đánh, đây là làm phản rồi. Kim Tỏa, người nghe nương, đừng đi đón nàng, ta xem nàng ta có thể ngốc bao lâu ở nhà mẹ đẻ của nàng ta!" Triệu thị muốn tiêu diệt uy phong của Đinh thị, nói ở riêng xong, con dâu này cũng không đặt mình vào trong mắt. Nhà mẹ đẻ của đại túc phụ nhi này đều là nịnh hót, xem Đinh thị đi trở về như vậy, còn có thể có sắc mặt tốt sao. ChiềuNinh~dien~dan~lequydonD^d^P^q^d Ngốc vài ngày, nàng ta sẽ ngoan ngoãn đi trở lại! Về sau xem nàng ta dám hờ một cái liền về nhà mẹ đẻ không! Dù sao mấy đứa Tử Bảo cũng lớn, buổi tối cũng không phải còn cần nương. Thật đúng là cho rằng mình là bảo bối nhà, mọi người đều không thể thiếu được người, thật sự chộc cho nóng nảy, còn có thể hừ bỏ người.

Vương Kim Tỏa buồn bực lại vào nhà đi ngủ, mấy đứa Đại Bảo cần làm cái gì thì liền làm cái đó, còn Tử Bảo người ta thì trực tiếp chạy đến bên nhà Vương Phúc Nhi. Cho nên mấy người Vương Phúc Nhi biết Đại bá mầu bởi vì đánh nhau với Đại bá phụ mà về nhà mẹ đẻ.

"Tam thẩm, nương của con không ở nhà, con không có cơm ăn, con ở chỗ này của các người ăn cơm có được hay không?"

"Đương nhiên là có thể." Thích thị sẽ không cự tuyệt yêu cầu như vậy.

Tử Bảo cũng biết ở bên nhà Tam thúc có thể được ăn ngon, cho nên trực tiếp chạy tới đây. Vương Cúc Nhi đi qua nhà cũ bên kia truyền lời, miễn cho đến lúc đó tìm không thấy Tử Bảo, cho rằng người đã bỏ đi.

Đại Bảo và Nhị Bảo cảm thấy Tử Bảo rất là giao hoạt, còn tưởng rằng hắn là vì nương bỏ đi mà khó chịu, kết quả nhanh như vậy đã tìm được chỗ tốt.

Kỳ thật bọn họ cũng đã chết lặng đối với cha nương mình hay sinh sự, hơn nữa còn có nãi nãi Triệu thị, thật sự là tê liệt. Quên đi, đợi đến lúc ăn cơm, chúng ta cũng đi qua nhà Tam thúc là được, ít nhất sẽ không nói nhao nhao.

Vương Hoa Nhi nhìn Vương Tử Bảo, liền dẫu môi, tiểu tử này, thật đúng là, quên đi quên đi xem ở phân thượng hắn đệ đệ mình, cũng đừng nói gì hắn.

"Một lát không được giành ăn, biết không?" Vương Hoa Nhi cảnh cáo.

Vương Tử Bảo vội vàng nói: "Hoa nhi tỷ, ta không giành ăn."

"Được rồi, được rồi, nhanh chóng đi rửa tay đi, nhìn tay người kia, đen như vậy."

Vương Phúc Nhi mang theo Vương Tử Bảo đi rửa sạch móng vuốt câu bẩn của hắn. Vương Tử Bảo nói: "Phúc nhi, một lát nữa ta không giành ăn với người."

Tiểu tử này, cũng không hề giống với Đại bá Đại bá mầu. "Nếu người cướp, vậy là không lễ phép!" Vương Phúc Nhi thực nghiêm túc gật gật đầu.

"Cái kia, Phúc nhi, cho người nè." Vương Tử Bảo lấy ra một cục đá hồng hồng từ trong túi của mình: "Ta tự mình nhặt được, đẹp phải không." Vương Tử Bảo lấy lòng nói.

Cục đá thì đẹp hơn so với bình thường một chút, nhưng cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Nhưng mà phòng chừng Tử Bảo cũng lo lắng mình ăn được bữa có bữa không, cho nên mới đến hỏi lộ Vương Phúc Nhi. Ài, ai nói tiểu hài tử thì không hiểu chuyện chứ? Tử Bảo rất thông minh đấy thôi.

Suy nghĩ một chút, tiểu tử này cũng sống rất không tốt, trước kia mọi người ở cùng một chỗ, cho dù hắn là nam oa, cũng không được ăn no bụng. Hơn nữa Đại bá phụ và Đại bá mầu thì nhiều con trai, cũng không hiếm lạ. Sau khi ở riêng, hai người cũng không kiếm được bao nhiêu tiền, bằng không, sao hắn lại qua đến bên này ăn ké? Được rồi, mình cũng không so đo với hắn, khẳng định cha và nương cũng sẽ quan tâm hắn. Vậy thì chung sống hoà bình đi.

Vương Tử Bảo thấy Vương Phúc Nhi cầm cục đá thì thật cao hứng, ngay cả rửa tay cũng vui vẻ không ít.

Chỉ là ở lúc ăn cơm, thấy đại ca và nhị ca mình lại tới đây, nó còn có chút mất hứng, vụng trộm nhìn nhìn Tam thúc và Tam thẩm, thấy bọn họ không có mất hứng, mới bụng com lên ăn.

Về mặt Vương Hoa Nhi thì mất hứng, dựa vào cái gì hả, đều chạy đến trong nhà mình ăn, lại còn không nói trước một tiếng, nhà mình cũng không có ăn no. Đại bá mầu thì về nhà mình, vì sao các người phải chạy đến chúng ta ăn cơm hả, hơi quá đáng!

Nàng oán hận thu thập bát đũa, Đại Bảo và Nhị Bảo cũng biết mình rất không biết xấu hổ, cho nên com nước xong thì bắt đầu làm việc. Đại Bảo có chút khí lực, liền đi chế củi. ChiềuNinh~dien~dan~lequydonD^d^P^q^d Vương Đồng Tỏa vội vàng nói: "Đại Bảo, con bỏ xuống, chút chuyện ấy thúc con làm được."

"Tam thúc, không có việc gì, con nhàn rồi thì cũng nhàn rồi, con rất vui về làm việc ở bên nhà Tam thúc." Lúc ăn cơm, cũng không có ai mắng, còn ăn rất ngon. Khó trách tiểu tử Tử Bảo này đã chạy tới đây.

Nhị Bảo thì muốn đi chơi, nhưng mà thấy mọi người đều đang bận rộn, cũng đi gánh nước tưới vườn rau rồi.

"Bọn họ chính là muốn ăn ở chúng ta đi." Vương Hoa Nhi nói với Vương Cúc Nhi và Vương Phúc Nhi.

"Hoa nhi, hiện tại đại ca bọn họ không có người nấu cơm cho bọn họ, đến chúng ta ăn bữa nào thì hay bữa ấy đi, bọn họ cũng không dễ dàng." Vương Cúc Nhi nói.

"Ai dễ dàng chứ? Đồ của chúng ta cũng không phải gió lớn thổi vào, tỷ xem mỗi ngày chúng ta lên núi đi hái đồ, tay cũng rách nát, mới buôn bán kiếm được chút tiền như vậy, bọn họ còn lớn hơn chúng ta, mỗi ngày chỉ biết có ăn."

Vương Phúc Nhi nói: "Nhị tỷ, ta thấy đại ca bọn họ tốt hơn nhiều so với Đại bá mẫu, trước kia đều là người lớn không chăm sóc tốt bọn họ. Nếu không, chúng ta để cho đại ca cũng đi theo chúng ta đi trên núi hái đồ đi, dù sao bọn họ tự kiếm tiền vẫn tốt hơn bây giờ."

Ít nhất bọn họ không phải loại người thích chiếm tiểu tiện nghi, sau đó ở sau lưng ngầm bới móc, lại cũng không phải chỉ ăn mà không chịu làm, cho nên mới sẽ như vậy.

"Vậy, được rồi, cũng không phải ta không thích bọn họ, nếu bọn họ có thể tự mình chia sẻ gánh nặng trong nhà, cũng tốt, mà Đại bá và Đại bá mẫu như vậy, không trông cậy vào được."

Vương Cúc Nhi cũng nói: "Chủ ý này của Phúc nhi hay, đại ca bọn họ không giống chúng ta, còn có thể làm chút châm tuyền, bán chút tiền, cũng không có bao nhiêu, nếu có thêm chút tiền đối với nhà bọn họ cũng tốt."

Cho nên thời điểm Vương Phúc Nhi nói kế hoạch này cho đám người Vương Đại Bảo, bọn họ đều thật cao hứng gật đầu. Trước kia là không có chuyện để mà làm, hiện tại có thể tự mình kiếm chút tiền, cũng không phải là tốt lắm sao? Hơn nữa mới thấy Tam thúc, còn có Tử thúc đều cất được nhà mới, mà ngay cả Nhị thúc cũng chuẩn bị xây nhà, nhà bọn họ còn chen chúc trong phòng ở nhà cũ, Đại Bảo thân là Trưởng tôn Vương gia cũng có chút đồ mặt. Cha nhà mình thì có chút thông minh nhỏ, nhưng mà chuyện đứng đắn thì không được. Mình không muốn giống như ông ấy, sống qua nửa đời người, cũng không thể cất được một cái nhà.

"Nhưng mà, ta nói trước, đến lúc đó hái được đồ, các người phải tự mình chuẩn bị cho tốt, tự mình đi bán, không có liên quan gì với chúng ta." Nàng sợ Đại bá mẫu đã biết được, còn hoài nghi nhà mình có phải chiếm tiện nghi của ba người bọn họ hay không. Cho nên trực tiếp nói cho bọn họ cái gì có thể bán được tiền, để cho tự bọn họ đi làm, như vậy Đại bá mẫu lại muốn gây phiền toái thì cũng không nói được.

Vương Đại Bảo có chút hổ thẹn, cũng biết vì sao Vương Phúc Nhi phải nói như vậy, cũng đại biểu cho bọn đệ đệ mà đồng ý. Vì thế đều trở về chuẩn bị. Triệu thị thấy ba tôn tử đã trở lại, biết là trở về từ nhà lão Tam, cũng không có nói cái gì. Dù sao bà cũng biết lão Tam và nương tử lão Tam sẽ không mặc kệ tôn tử của bà.

Hết chương 54.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Công việc của Vương Đại Bảo

Editor: ChieuNinh

Cứ như vậy, mỗi ngày mấy người Vương Đại Bảo lên núi đi hái thuốc, đương nhiên đều là loại bình thường, thứ quý báu không tới tay mọi người hái. Lại nói, có nam oa đi theo, còn có thể đi vào chỗ sâu trong núi, mấy người Vương Phúc Nhi cũng hiểu được so với trước kia thì hái cũng được nhiều hơn, đó là một kết quả thắng lợi kếp. Có đôi khi vác không nổi, mấy người Đại Bảo còn giúp đỡ rất nhiều, hơn nữa bọn họ cảm nhận phương hướng mạnh hơn nhiều mấy người Vương Cúc Nhi, cũng tránh cho khả năng bị lạc đường.

Cứ tiếp tục như vậy, mấy huynh đệ Vương Đại Bảo đều buôn bán kiếm một ít tiền. Mã thị thấy huynh đệ Vương Đại Bảo làm việc này, cũng muốn để cho Tam Bảo đi theo. Kết quả Tam Bảo là quá được nuông chiều, nói trên núi quá xa leo trèo không tốt, hơn nữa nắng gắt, hán cũng không muốn đi, làm cho Mã thị tức giận đến kêu trời. Diện*đan*le*quy*don ChieuNinh Sau đó là muốn cho Vương Chi Nhi đi theo, Vương Đại Bảo trực tiếp cự tuyệt. Nói giỡn sao, Vương Chi Nhi vừa nhìn liền biết là bao nước mắt, tuy rằng lớn hơn Phúc nhi, nhưng mà đoán chừng lên đến trên núi chỉ còn phải chịu đựng nắng thôi. Dù sao hán cũng không sợ Nhị thẩm, nói không dẫn theo thì sẽ không dẫn, hán lại là đại tôn tử, Triệu thị coi trọng, Mã thị cũng không dám làm gì với Vương Đại Bảo, vì thế chỉ có thể trơ mắt nhìn người khác kiếm tiền.

Vương Ngân Tòa nói: "Mới có được chút tiền trình đó, người liền đỏ mắt hay sao? Chúng ta cũng cần phải cất nhà, người cũng đừng nhìn."

"Không phải ta đây tức giận sao? Lúc nào thì mấy đứa Đại Bảo cùng với mấy đứa nha đầu nhà lão Tam lại tốt như vậy, ngay cả việc này cũng làm chung

với nhau. Chẳng lẽ Tam Bảo và Chi nhi không là huynh đệ tỷ muội bọn nó?"

"Còn không phải người keo kiệt mà biến thành như vậy, đại tẩu không ở nhà, cả nhà cũ này cũng chỉ có chúng ta ở, người không kêu bọn nhỏ tới đây ăn cơm, người ta thân cận với người mới là lạ." Vương Ngân Tòa nói.

"Người thì đừng nói chuyện không sợ đau thắt lưng, bọn họ là ba đứa con trai, lượng cơm ăn lớn như vậy, ta lo nỗi sao? Dù sao hiện tại nhà lão Tam phát tài, không ăn của bọn họ ăn thì ăn của ai? Ta nói đại tẩu thật đúng là giỏi tính, mình trở về ăn ở nhà mẹ đẻ, nam nhân và nhi tử của mình cũng ăn của người khác, tiếp tục như vậy có thể tiết kiệm được bao nhiêu tiền?"

"Nếu không, người cũng về nhà mẹ đẻ đi?" Vương Ngân Tòa nói giỡn.

"Đi tìm chết đi, ta phải về nhà mẹ đẻ làm gì? Để nương lại cưới hoa cúc khuê nữ cho người há, người đừng mơ tưởng chuyện tốt đẹp."

Bởi vì đất đai phì nhiêu, hai mẫu đất Vương Đồng Tòa khai hoang mọc lên rất tươi tốt, dây khoai lang đủ cho hai con heo ăn, đến lúc đó khoai lang lớn lên, cũng có thể làm lương thực, còn có chính là khoai tây, cũng là món ăn không tệ.

Tiết Đoan Ngọ tháng năm sắp đến, năm nay Thích thị làm cho Hồ thị và Thích Lão Hán mỗi người một bộ quần áo. Trước kia thì không có tiền tẩn hiếu, hôm nay xem như là thỏa mãn tâm nguyện, mặt khác còn chuẩn bị một rổ trứng gà. Gà trong nhà bắt đầu đẻ trứng, nhưng mà không nhiều lắm, nàng lại đi trong thôn mua thêm một ít. Thời tiết nóng nực, thịt lại không dễ lâu được, nên vốn không có mua. Mặt khác ở thời điểm đi họp chợ, mua hai cân đường đỏ, ngoài ra còn mang theo chút nắm các nàng Phúc nhi phơi nắng làm ra. Đến buổi sáng mừng năm, cả nhà đều ăn mặc rực rỡ hẳn lên, Dien*đan*le*quy*don ChiêuNinh Vương Đồng Tòa sớm chuẩn bị tốt xe kéo. Đám người Vương Phúc Nhi hoan hoan hi hi đi Thanh Sơn thôn thăm người thân, trên đường gặp được người quen, cũng chờ theo đoạn đường. Mọi người đều có chút hâm mộ Vương Đồng Tòa, nhìn xem, cuộc sống của người ta này, trôi qua tốt hơn nhiều so với trước kia. Ban đầu còn nói hán là người tuyệt hậu, không có con trai chăm sóc trước lúc lâm chung, hiện tại thì tốt rồi, người ta cũng có con trai, cũng xây xong nhà mới, cũng mua được xe la, cuộc sống trôi qua càng ngày càng dễ chịu.

Có người nghĩ, có thể là phong thủy nhà cũ trước kia của bọn hán không tốt hay không, bằng không vì sao một khi vừa chuyển nhà thì sống tốt như vậy? Càng nghĩ thì càng thấy đúng, ngay cả nhà Vương lão tứ hiện tại cũng rất tốt. Mà Vương lão đại, và Vương lão nhị ở nhà cũ trôi qua thì không tốt, cho nên Vương lão nhị cũng muốn chuyển nhà rồi.

Mồ mỗ (bà ngoại) Hồ thị thấy cả nhà đại nữ nhi, thì cao hứng không thôi, hiện tại Tiểu Bảo càng lớn càng béo, rất là chọc người yêu thích, Hồ thị ôm rồi thì luyến tiếc buông tay. Vương Hà Hoa nhìn có chút hâm mộ, vụng trộm sờ sờ bụng của mình. Hồ thị đưa Thích thị vào trong phòng, sau đó nói cho Thích thị một tin tức tốt, Hà Hoa mang thai.

"Nương, đây chính là việc vui cực lớn, Thích gia chúng ta có hậu!" Thích thị cũng thực kích động. Vương Hà Hoa ở một bên ngượng ngùng. Thích thị lôi kéo tay nàng nói: "Hà Hoa, nếu muội muốn ăn gì thì nói, để cho Tam ca của muội đánh xe đi trấn trên, lập tức mua về."

Hồ thị ở vừa nói: "Ta cũng kêu nàng muốn ăn gì thì cứ nói ra, chỉ là đứa nhỏ này quá thành thật." Hồ thị cười nói.

Vương Hà Hoa vội nói: "Tỷ, nương, con chỉ thấy giống như bình thường, không đặc biệt muốn ăn gì. Nếu con thật sự muốn muốn ăn, cũng sẽ không khách khí với nương."

"Đúng, Hà Hoa là người tính tình ngay thẳng, nương, người đừng lo lắng, chúng ta cũng đều có kinh nghiệm, còn chiều có không tốt sao? Đúng rồi, chờ ta về nhà, lấy vài món quần áo lót của Tiểu Bảo tới đây, đến lúc đó có thể cho chất nhi của ta mặc."

"Đúng đúng, đợi lát nữa Gia Mẫn đến đây, ta cũng phải nói với nó." Hồ thị vội nói.

Vương Phúc Nhi cảm thấy sao cữu cữu của mình cứ luôn cười ngây ngô, cuối cùng chờ a di về đây, a di lớn giọng thì mới biết được cô cô kiềm cữu mẫu của mình mang thai, ha ha, cái này thì mọi người nên yên tâm rồi. Dien*đan*le*quy*don ChiêuNinh Nữ nhân ấy, xuất giá rồi, liền lo lắng vấn đề đứa nhỏ này, mang thai đứa nhỏ, liền lo lắng có sinh nam oa hay không, thật sự là mệnh khổ.

Bởi vì Vương Hà Hoa mang thai, cho nên này đi qua tặng lễ cho Triệu thị thì chỉ còn lại một mình Thích Gia An, Vương Đồng Tòa còn đặc biệt đưa Thích Gia An về nhà cũ. Mặc kệ thế nào, lễ cho nhạc phụ và nhạc mẫu là không thể thiếu, bằng không đến lúc đó có thể phiền toái.

Bên kia Triệu thị nghe nói tiểu nữ nhi mang thai, thì cũng thả một nửa tâm, còn có một nửa sợ là Hà Hoa sinh ra không phải nam hài. Bản thân bà cũng làm bà bà, bởi vì Thích thị toàn sinh khuê nữ mà chán ghét nàng, đương nhiên, cũng sợ Hà Hoa bị Hồ thị ghét bỏ, đây thật đúng là báo ứng đến ngay mà. Nhưng mà Triệu thị quyết định ngày mai đi miếu nương nương dâng hương, phù hộ nữ nhi của mình có thể một lần liền được con trai.

Mà Vương Mai Hoa thấy Thích Gia An đưa lễ tới vừa là gà sống lại còn hoa quả khô, lại nhìn mấy quả trái cây mình mang tới thì hoàn toàn không thể lên được mặt bàn, trong lòng là hâm mộ ghen tị hận, lại nghĩ một lát nữa thế nào cũng phải cảm về một ít từ trong tay lão nương, cũng không uống chuyển này.

Thanh Sơn thôn, ăn qua cơm trưa phong phú, hai tỷ muội Thích thị nói chuyện riêng với nhau, Thích thị nghĩ đến chuyện của Vương Đại Bảo, nên nói với Thích Gia Mẫn: "Nhị muội, trong tiệm tạp hoá của muội có thiếu nhân thủ không?"

Thích Gia Mẫn nói: "Sao mà không thiếu? Hiện tại sinh ý tốt hơn trước kia, muội muốn tìm thêm một tiểu nhị. Sao vậy, tỷ, tỷ chọn được người tốt?"

Thích thị nói: "Nếu là trước kia, tỷ cũng không dám cam đoan. Đại Bảo nhà đại tẩu của tỷ, cũng thật là không tệ. Mất thấy cũng một ngày một lớn, trong nhà nó chỉ có một mẫu ruộng, hai người làm cha nương lại như thế."

"Cho nên tỷ liền quan tâm sao, ta nói tỷ, sao tỷ cứ lo lắng nhiều thế, không phải các người ở riêng sao? Sao tỷ còn quản đông quản tây?" Thích Gia Mẫn có chút cảm tức nói.

"Nhị muội, muội không có trực lý, cho nên không biết chuyện về phương diện này. Được rồi, muội nói xem, nếu đến lúc đó đại phòng thật sự sống không nổi nữa, mà tỷ bên này thì mỗi ngày vẫn ăn thịt, vậy người khác sẽ nói tỷ thế nào? Còn có mấy đứa Cúc nhi? Diendanlequydon~ChieuNinh Về sau tìm phu gia (nhà chồng), người ta đều nói chúng ta là thấy chết mà không cứu, không có thân tình, lãnh huyết. Tục ngữ nói đánh gãy xương cốt vẫn còn gân, nếu đại phòng thật sự xảy ra chuyện, chẳng lẽ chúng ta có thể không giúp sao? Hiện tại tỷ chỉ muốn nói, tốt xấu gì thì nhân phẩm Đại Bảo không tệ, làm việc cũng không kém, có thể cho nó tìm việc này, đến lúc đó đại phòng coi như là có chỗ dựa vào, tỷ bên này cũng có thể ít quan tâm chút. Nhị muội, từ lần trước đại tẩu về nhà mẹ đẻ, đến bây giờ cũng không có trở về, mấy đứa Đại Bảo bình thường đều là giúp tỷ chút việc. Trước đó mấy ngày đều ăn cơm ở nhà của tỷ, nhưng mà từ khi Phúc nhi dẫn bọn nó đi lên núi, bọn nó kiếm được tiền rồi, thì tự mình làm ăn. Tỷ là thật tâm cảm thấy không tệ, muội suy nghĩ một chút, nếu như thật sự không biết xấu hổ, bọn nó lại ở nhà muội mặc kệ không làm việc mà cứ ăn uống, muội có thể đuổi nó sao? Đuổi đi sẽ có người nói muội bỏ mặc chết nhi (cháu trai chồng). Ta cảm thấy Đại Bảo cũng là bởi vì không có việc làm, cho nên mới mỗi ngày chỉ có vui chơi, nếu như có việc làm, khẳng định sẽ làm tốt."

"Tỷ, tỷ vừa nói như vậy, Đại Bảo này thật đúng là không tệ, được rồi, được rồi, trước hết muội để cho hắn đến trong tiệm thử xem. Nếu thật sự được, thì định ra, muội cũng không sợ nướng hắn tới làm âm ỉ, dù sao muội là lão bản nướng (vợ ông chủ). Còn làm không được, muội trực tiếp đuổi đi."

"Được, tỷ cũng không kêu muội chiều cổ nhiều, muội coi như tiểu nhị bình thường là được. Nó có việc làm này rồi, về sau cũng có thể chống đỡ được cho đại phòng."

Hai người thương nghị xong, chờ trở lại Vương gia thôn, Thích thị liền nói việc này với Vương Đại Bảo. Vương Đại Bảo trực tiếp quỳ xuống dập đầu cho Tam thúc và Tam thẩm nói: "Tam thúc, Tam thẩm, đề cho con dập đầu đi, chuyện trước kia con khó mà nói gì, về sau con nhất định sẽ làm việc thật tốt, tuyệt đối không có phụ một mảnh tâm tư của hai người."

Vương lão đầu và Triệu thị cũng biết chuyện này, Vương lão đầu nói với Triệu thị: "Xem đi, xem đi, thời điểm máu chó vẫn phải nhìn nhà lão Tam, trước kia người còn đối đãi người ta như vậy."

"Đây không phải là nàng nên làm sao?" Triệu thị nhỏ giọng nói, nhưng mà rốt cuộc cũng không có dong dài gì khác.

Vương Kim Tòa biết con lớn nhất có việc làm, trong lòng thở dài một hơi, không biết phải nghĩ làm sao.

Tiết Đoan Ngo năm nay, hắn cũng không có về nhà nhạc phụ mình đón người, đến ngày hôm sau, Đình thị tự mình xám xịt trở về. Nếu nàng ta mà không trở về, thì ca ca tẩu tẩu đều hận không thể đuổi mình ra khỏi nhà, vì ngại mình là người ăn không ngồi rồi. Diendanlequydon~ChieuNinh Vốn cho rằng mình có chống đỡ, đến tiết Đoan Ngo, Vương Kim Tòa khẳng định sẽ đưa lễ qua đây đón mình về, đến lúc đó mình liền biết thời biết thế đi theo trở về là được. Kết quả ngày hôm qua nàng ta đợi cả một ngày cũng không thấy bóng người, nhị tẩu liền châm chọc khiêu khích. Nói cái gì lão Vương gia ước gì mình sẽ không về, đến lúc đó sẽ tìm người tuổi trẻ cho Vương Kim Tòa, trong lòng nàng ta cũng sợ hãi, cho nên ngày hôm sau trời còn chưa sáng hẳn, liền gấp trở về.

Mã thị lại chưa chút nói chuyện Đại Bảo, nói trong nội ngoại ý tứ là lão Tam thiên vị, về sau nàng ta cũng muốn để cho Tam thúc hắn tìm việc làm cho Tam Bảo. Đình thị biết Đại Bảo có việc đứng đắn để làm thì thật cao hứng, nghe Mã thị vừa nói như vậy, vừa muốn bắt đầu khoe khoang, đã bị Vương Kim Tòa quát lớn trở về.

Vương Đại Bảo nghiêm nghị nói: "Nếu nướng còn như thế này, về sau con liền không trở về."

"Làm sao hả, cái này là ghét bỏ nướng người hả? Có phải Tam thẩm người cho người chỗ tốt, người liền đã quên người vất vả nuôi dưỡng người hay không?"

"Câm miệng cho ta đi, nếu người muốn việc làm của Đại Bảo thất bại, thì người cứ việc nói, nói cho chúng ta tan tác ra, chính là bản lĩnh của người."

Đình thị thấy Đại Bảo Nhị Bảo và Tứ Bảo đều dùng một loại ánh mắt khác nhìn mình, trong lòng không khỏi hốt hoảng, thế này thì cho dù có nhiều lời cũng không nói ra được.

Vương Đại Bảo chính thức làm tiểu nhị ở trong tiệm hóa của nhà a di Vương Phúc Nhi, Khương di phu thông qua một đoạn thời gian quan sát, cảm thấy đứa nhỏ Đại Bảo này chịu được sức làm việc, hơn nữa người cũng chịu khó, liền nhận định hắn.

Hết chương 55.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Editor: ChieuNinh

Triệu thị đi miếu nương nương thấp một nén nhang cho Vương Hà Hoa, còn cầu nguyện, nếu Vương Hà Hoa một lần được con trai thì bà sẽ như thế nào như thế nào. Chỉ là sau khi trở về, lại nghĩ tới tức phụ lão Tứ vẫn là thành thân trước, sao đến bây giờ còn không có động tĩnh?

"Sẽ không phải là nàng ta không thể sinh đi." Triệu thị vỗ đùi nói.

"Nói bừa cái gì, ta nói người không bớt lo lắng đi được sao, hơn nửa đêm, người muốn hù chết người khác à." Vương lão đầu nói.

"Vì sao kêu là quan tâm mù quáng? Nếu lão Tứ không có hậu, thì người thỏa mãn hả." Triệu thị vẫn là ngủ không được.

"Được rồi, đàn bà thì thích đông một búa tây một cây gậy." Vương lão đầu cảm thấy thực khổ, để cho bà nương này đi mà quan tâm mù quáng đi.

Sở thị biết được tin tức Vương Hà Hoa mang thai, tuy rằng cũng mừng cho Hà Hoa, nhưng mà nhìn lại cái bụng quắt quéo của mình, không khỏi bi ai trong lòng. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Vì sao người khác đều dễ dàng sinh đứa nhỏ như vậy, mà mình muốn một đứa thì lại khó khăn như thế. Nàng nhớ tới trượng phu trước kia, lúc ấy mình cũng đã từng mang một cái thai, nhưng mà vì trượng phu yếu đuối, bị người bắt nạt tới cửa, nàng tranh chấp với người khác, về sau đứa nhỏ cũng không còn nữa.

Nay gả cho Thiết Tỏa, nàng cũng rất muốn sinh cho hắn một đứa nhỏ, cho dù là nữ oa cũng được, nhưng mà ông trời hình như không có nghe thấy lời cầu nguyện của nàng, trực tiếp bỏ qua nàng.

Vương Thiết Tỏa hỏi: "Sao vậy?"

"Ta nghĩ tới Hà Hoa mang thai, nhưng mà bụng ta này còn không có động tĩnh? Chẳng nói, có phải ta không thể sinh hay không, hay là trước kia ta làm hỏng thân mình rồi, nếu như vậy, ta phải làm sao bây giờ?" Cho tới bây giờ Sở thị chính là có chuyện thì nói ra.

"Đừng nói bừa, chúng ta mới thành thân không đến một năm, khẳng định sẽ có." Vương Thiết Tỏa nói.

"Nhưng vạn nhất nếu không có thì sao? Thiết Tỏa, ta nói với chàng, nếu ta thật sự không thể sinh, cũng không cho chàng sinh con với nữ nhân khác, trừ phi ta chết, nếu không, thì chàng hưu bỏ ta." Sở thị nói.

"Ta là hạng người như vậy sao? Nếu thật sự đến nông nỗi kia, chúng ta xin một đứa ở chỗ ca ta bên kia cho làm con thừa tự, cũng là cháu ruột của ta. Lúc trước thời điểm ta hạ quyết tâm muốn thành thân với nàng, thì ta cũng chưa từng có hối hận qua."

"Thiết Tỏa, có những lời này của chàng, với ta là đủ rồi. Chàng yên tâm, ta quyết định rồi, ngày mai chúng ta liền đi xem đại phu, ta không muốn treo lủng lẳng như vậy. Là nguyên nhân gì, thì ta phải sớm biết, nếu thật sự ta không thể sinh, chúng ta cũng chuẩn bị cho tốt, nếu không có vấn đề, như vậy chúng ta cũng không cần lo lắng." Sở thị thật sự là người ngay thẳng, một chút cũng không mơ hồ.

"Đi, ngày mai chúng ta liền đi, ta hỏi một chút xem xe kéo của Tam ca có cần dùng không, ta mượn một chút."

"Được, lúc trở về, chúng ta mua chút điểm tâm cho mấy nha đầu Cúc nhi, Diendanlequydon-ChieuNinh bằng không luôn mượn đồ của Tam ca cũng không thể nào nói nổi. Hắn mua con la cũng là tiêu tiền, trả thứ gì khác khẳng định Tam ca bọn họ không cần."

Vương Thiết Tỏa cảm thấy vẫn là nương tử của mình hiểu lý lẽ, hơn nữa nói chuyện không cong cong queo queo. Mặc kệ nói thế nào, mình là muốn cùng nàng qua cả đời, trong nhà đại ca nhị ca tam ca đều có hậu, mình cũng không gấp gáp.

Ngày hôm sau hai người sớm đi trần trần, ngược lại chạy tới muốn hỏi Triệu thị lại bị cho ăn canh bẻ môn (không tiếp đón). Lát nữa trở về nghĩ xem phải như thế nào để dỗ dành Sở thị một chút, mỗi ngày cứ phải trước nhà tính toán thế này sao?

Lại nói Thích thị nghe nói Tứ đệ và Tứ đệ muội muốn đi xem đại phu, liền tưởng đến Hà Hoa có thai, cũng đoán được bảy tám phần. Làm nữ nhân, thật sự là một chút đều không thể sai, Tứ đệ muội xem như là người mạnh mẽ, nhưng mà không có sinh con chính là lưng không thẳng được. Sinh nữ nhi còn bị bà Triệu thị mắng là hàng đền tiền, huống chi là không sinh chứ? Chỉ mong Tứ đệ muội có thể mang đến tin tức tốt.

Qua mừng năm tháng năm, sẽ thu hoạch lúa mạch, trong nhà Vương Phúc Nhi cũng chỉ có một mẫu ruộng, hơn nữa có con la, ngược lại một hai ngày có thể làm xong.

"Cha, địa tô của chúng ta ở Lý thôn thì làm sao?" Vương Phúc Nhi hỏi cha.

"Phúc nhi, con nói làm sao bây giờ?" Nếu chờ trở về khẳng định sẽ bị nhà cũ trách móc. Tiểu nữ nhi của mình là đứa có chủ ý, hắn cũng vui vẻ thương lượng với nữ nhi của mình.

Vương Phúc Nhi nói: "Không bằng trực tiếp để cho bên kia thu xong bán lấy tiền là được, chúng ta cũng không quen mặt. Một mẫu đất trong nhà cũng đủ chúng ta bình thường ăn mỳ phở, chờ thời điểm thu lúa, để lại đủ khẩu phần cho chúng ta ăn, còn lại cũng bán hết đi."

"Biện pháp này được, ta bớt chút thời gian đi xem đi, nói rõ với bọn họ." Như vậy liền không thấy được, hắn không muốn có xung đột với người nhà cũ. Tuy rằng nói hiện tại không sợ bị người biết, nhưng mà nhiều một chuyện không bằng bớt đi một chuyện.

Vương Thiết Tỏa và Sở thị đi một chuyến lên Tú Thủy trấn, sắc mặt Sở thị có chút không tốt, Thích thị làm tẩu tử tự nhiên muốn hỏi cho rõ.

"Nói là trước kia đề non bị thương tổn thân mình, lại không có điều dưỡng kỹ càng, còn phải điều trị một đoạn thời gian mới có thể được." Sở thị nói.

"Chỉ cần có thể thành là được rồi, người cứ yên tâm đi, lão Tứ là người tốt, chúng ta chỉ còn chờ thời gian." Thích thị vội nói.

"Đúng vậy, tam tẩu, nói thật lòng, tuy rằng ta nói cho dù không thể sinh, cũng không sợ, nhưng mà lại cảm thấy ủy khuất cho Thiết Tỏa. Hơn nữa, là nữ nhân không đứa nhỏ của mình cũng thật khó chịu. Diendanlequydon~ChieuNinh Hiện tại tuy rằng xảy ra chuyện như vậy, nhưng mà tốt xấu cũng có hi vọng. Không nói gât tẩu, ta đã chuẩn bị tốt trận thế với bà bà chúng ta." Sở thị tự mình nói xong thì có chút buồn cười, khi nào thì mình lại sợ như thế?

Đối với phương diện này, Thích thị là không có kinh nghiệm, trước kia nàng chính là nhần nại, nhưng mà Tứ đệ muội không phải là người như vậy, cho nên liền dặn nàng phải uống thuốc đều đặn: "Về sau đừng cho gì cho mấy đứa Cúc nhi nữa, chúng ta đều là người nhà, người như vậy chính là khách khí."

"Tam tẩu, chúng ta làm thúc thúc thăm thăm còn không thể mua chút đồ ăn cho cháu trai cháu gái của mình sao?"

Thấy Sở thị nói như vậy, ngược lại Thích thị không thể nói gì nữa. Mà Triệu thị thì lại khiêu khích Sở thị vài lần, nhưng đều là tả toại mà về. Người ta cũng không phải là không thể sinh, chỉ là phải điều trị một đoạn thời gian, dù sao hiện tại người cũng không thể liên vội vàng muốn hưu người ta đi. Vương lão đầu cũng cảm thấy Triệu thị là chuyên kiếm chuyện gây sự.

Đào mất liền đến ngày mùa gặt lúa mạch, cả nhà Vương Phúc Nhi trừ bỏ Vương Tiểu Bảo không thể làm việc, đều bắt đầu chuyển động. Một mẫu lúa mạch rất nhanh đã thu vào, trong viện cũng đủ rộng, liền quét sạch sẽ trực tiếp phơi nắng lúa mạch. Đại bá và Nhị bá bên kia cũng chờ nhà bọn họ xong việc thì đến mượn con la dùng. Chỉ là nhà người khác mượn đều cho con la được ăn no, hai nhà này mượn, bụng con la đều lép xẹp. Sau đó Vương Đại Bảo biết được, trực tiếp xách nửa gói lúa mạch to từ trong nhà đưa tới, đối với nương mình hẳn coi như không thấy, cho tới bây giờ hẳn vốn không có quá nhiều hy vọng.

Về phần người chi thứ hai, đám người Vương Phúc Nhi coi như là ăn thiệt thòi một lần đi, người như vậy cũng không hiếm lạ.

Một mẫu của Vương lão đầu và Triệu thị, là mấy huynh đệ giúp đỡ cùng nhau thu gặt, ngược lại cũng nhanh, lúc này lộ ra chỗ tốt có nhiều con trai rồi, Triệu thị khó có được lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Trên cây quả đào lại chín một lần nữa, nhớ tới năm trước mình và nhị tỷ còn vụng trộm đi hái, hôm nay cũng không hiếm lạ thứ này nữa rồi. Vương lão đầu quyết định năm nay liền chia đều quả đào cho mấy nhà, vì thế nhà Vương Phúc Nhi cũng có được nửa sọt quả đào. Vương Phúc Nhi xách một rổ đưa đi cho tú tài công. Ở đó lại gặp được Tổng Trường Khanh đã lâu không thấy.

Hết chương 56.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Editor: ChieuNinh

"Tú tài công, đây là quả đào của nhà con, cha và nương con kêu con đưa tới cho ngài."

Tú tài công cười hề hề tiếp nhận: "Đa tạ Phúc nhi và cha nương của con, trái đào này thoạt nhìn thật lớn."

"Ta nhìn xem!" Tổng Trường Khanh sớm vội đi tới: "Thì cũng bình thường thôi, ta đã ăn qua còn lớn hơn nữa."

Xú tiểu tử này, nói chuyện thật sự không dễ nghe. Tú tài công gõ một cái ở trên trán của hắn: "Người đứa nhỏ này, Phúc nhi, đừng nghe hắn nói, thật sự rất lớn."

"Con biết, tú tài công. Lát nữa tú tài công rửa sạch, một mình người ăn đi, dù sao có người cũng chướng mắt." Vương Phúc Nhi nói.

"Này, ta cũng không nói chướng mắt, ta muốn ăn, làm sao."

Tú tài công thấy hai đứa nhỏ đầu võ mồm, cảm thấy thú vị, liền để cho hai đứa nhỏ bọn họ cùng chơi chung với nhau.

"Lần trước ta để cho Vương bá bá đưa đồ cho người, chơi vui không?"

Hắn nói là cái cừu liên hoàn kia, Vương Phúc Nhi nói: "Vẫn còn, gần đây người không có đọc sách ở chỗ tú tài công sao?"

"Nãi nãi ta nói, ở bên này thì quá xa nhà, bà không thấy được ta, cho nên để cho ta đọc sách ở tư thực trấn trên."

ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^I^q^d Tổng Trường Khanh nói: "Nhưng mà, hiện tại ta lại là những người đứng đầu ở đó, tiền sinh cũng nói ta đọc sách giỏi." Nhìn xem bộ dáng kiêu ngạo, Vương Phúc Nhi cảm thấy sao tiểu hài tử này rấ rấ thú như vậy?

"Người sẽ không bắt nạt người ta đi." Hấn như vậy, lần đầu tiên gặp mặt cũng đã đánh nhau với mình, khẳng định là tên gây chuyện.

Quả nhiên Tổng Trường Khanh áp ứng: "Nào có, sao ta lại bắt nạt người ta chứ? Tuyệt đối không có!"

Còn nói không có, Vương Phúc Nhi nhìn người này có chút quần bách, vì thế nói: "Sao hôm nay người lại tới đây?"

Tổng Trường Khanh thờ dãi nhẹ nhõm một hơi: "Nãi nãi kêu ta tới tặng quà cho cữu công. Khi nào người đi lên trấn trên chơi, ta mời người đi tới nhà của ta chơi. Nhà của ta có nhiều đồ chơi vui nữa."

"Ta còn phải làm việc."

"Không phải nhà của người còn có người lớn sao, người mới bao nhiêu tuổi chứ, làm việc gì." Tổng Trường Khanh nói.

"Bên chúng ta, tiểu oa nhi cũng phải làm việc, trong nhà người có tiền, đương nhiên không cần làm việc rồi." Nói với người này thật sự là nói không thông.

"Nếu không, ta giúp người làm việc, sau đó người đi trấn trên chơi đi." Tổng Trường Khanh cảm thấy mình ra ý kiến hay.

"Thôi đi, người sẽ làm việc?" Vương Phúc Nhi nghiêm trọng hoài nghi.

"Cái gì chứ, người không tin ta? Ở nhà ta cũng đảm lưng cho nãi nãi của ta, nãi nãi của ta cũng nói ta làm tốt."

Đó là bởi vì người là tôn tử của bà có được không? Vương Phúc Nhi cảm thấy nói với hấn không thông, xem ra mình đi cũng thật lâu, liền muốn cáo từ.

"Này, vừa rồi ta nói người có đồng ý không." Tổng Trường Khanh nói.

"Được, chờ trời lại nóng, phỏng chừng ta muốn đi đến nhà a di của ta, đến lúc đó nói sau." Người này bản tính không xấu, chỉ là có đôi khi rất rấ rấ thú một chút. Hơn nữa tiết Nguyên tiêu lần trước, cũng không phải thấy người chết mà không cứu, người ấy mà, làm sao không có chút khuyết điểm?

"Vậy được rồi, người nên nhanh chút." Tổng Trường Khanh rất tiếc nuối: "Triệu Thư Lâm cũng muốn trông thấy người."

Triệu Thư Lâm? À, chính là con trai của Triệu thúc thúc đi, cái tên thiếu chút nữa bị bọn buôn người bắt đi, chẳng lẽ là phải gặp mặt cảm tạ mình sao? Ha ha, nếu như vậy thì thật tốt quá, nhưng mà, Vương Phúc Nhi à, người cũng không thể cao hứng quá sớm, trăm ngàn lần chúng ta cũng không cần tham tài.

Về đến nhà, Vương Hoa Nhi nói với Vương Phúc Nhi: "Được rồi, ngày mai chúng ta không được lên núi, nhà Nhị bá muốn cất nhà, kêu chúng ta đều đi hỗ trợ."

"Giờ này xây nhà? Trời cũng quá nóng đi." Vương Phúc Nhi giật mình nói.

"Ta đoán bọn họ là vì hiện tại ngày dài, một ngày có thể nhiều làm thêm chút việc, hơn nữa thời tiết nóng, mọi người đều ăn cơm không nổi, cũng có thể tiết kiệm một chút cho nên mới cất nhà vào lúc này." Vương Hoa Nhi phân tích.

Vương Cúc Nhi ở một bên cười, Tiểu Bảo không biết gì cũng cười ngốc theo. Vương Phúc Nhi đưa hoa đại mình hái ở trên đường cho Tiểu Bảo, Tiểu Bảo thò tay qua lấy, sau đó nhét thẳng vào trong miệng ăn, Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Vương Cúc Nhi vội vàng đoạt lại, Vương Hoa Nhi nói: "Tiểu Bảo chính là tên cật hóa, thứ gì cũng bỏ vào trong miệng ăn." (cật hóa: thích ăn, ham ăn...)

"Muội đừng nói hấn, ngày bé muội cũng giống vậy." Vương Cúc Nhi nói.

"Tỷ, tỷ cũng chỉ lớn hơn muội hai tuổi, thì biết gì?"

"Nhị tỷ, trí nhớ đại tỷ tốt." Vương Phúc Nhi nói theo.

"Hai người các người hợp lại với nhau, chỉ biết bắt nạt ta." Vương Hoa Nhi nói.

"Ai bắt nạt Hoa nhi đó?" Thích thị vào cửa đến, hỏi.

"Nương, hai người tỷ và Phúc nhi bắt nạt con." Vương Hoa Nhi cáo trạng.

"Nương, miệng của hai người con và đại tỷ đều nói không lại nhị tỷ, làm sao có thể bắt nạt được nàng?" Vương Phúc Nhi vội nói.

"Mấy tỷ muội các con đừng náo loạn, một lát đi qua nhà cũ bên kia đi."

"Không phải nói ngày mai sao? Sao hôm nay phải đi qua?" Vương Hoa Nhi vội hỏi nói.

"Không phải, là gia gia và nãi nãi con kêu mọi người đều đi qua ăn cơm." Thích thị vội nói.

Thật sự là kỳ quái! Mặt trời mọc ở phía tây sao? Lúc này không phải năm mới không phải lễ tiết, sao gia gia và nãi nãi sẽ kêu nhà mình đi qua ăn cơm chứ? Tất nhiên không cần hoài nghi gia gia, nhưng mà nãi nãi Triệu thị, từ khi ở riêng, chỉ có thời điểm qua năm mới mới để cho mọi người cùng nhau ăn cơm.

Ba đứa trẻ mang theo một bụng nghi hoặc đi tới nhà cũ, hiện tại đại phòng Đại bá mẫu thành thật hơn rất nhiều, nhìn thấy Thích thị còn có thể hòa thuận nói nói mấy câu. Nhị bá mẫu Mã thị bởi vì muốn mọi người đi hỗ trợ, cho nên lúc này giọng điệu cũng tốt hơn trước kia. Đến khi cả nhà đoàn đoàn viên viên ăn cơm, gia gia tuyên bố một tin tức, cô nãi nãi (em ông nội) muốn trở về.

Cô nãi nãi, Vương Phúc Nhi tỏ vẻ thực không hiểu, bao giờ thì lại nhiều thêm một người thân?

Gia gia Vương lão đầu có ba huynh đệ, không có nghe nói có tỷ tỷ và muội muội, lúc này thỉnh linh xuất hiện một người như vậy, thật đúng là làm cho người ta như lọt vào trong sương mù. Chỉ là Vương Phúc Nhi làm tiểu oa nhi, không có quyền lên tiếng, nhưng mà có người tự nhiên sẽ hỏi ra.

"Cha, bao giờ thì ta có cô cô chứ?" Vương Ngân Tòa hỏi.

Vương lão đầu thờ dài một hơi: "Lời này trước kia ta cũng không có nói với các người, cũng chỉ có nương các người biết một chút, ta cũng đã vài thập niên đều không có thấy qua cô cô các người."

Thì ra, vị cô nãi nãi này, là vào lúc còn rất nhỏ đã bị thái gia gia (ông cố) của Vương Phúc Nhi cho người ta ôm đi làm con dâu nuôi từ bé. Thành con dâu nuôi từ bé, chính là người của nhà người ta, hơn nữa gia đình kia có tiền hơn Vương gia, không hy vọng Vương gia lại có dính dấp gì với cô nãi nãi, dù sao lúc ấy người ta đã cho tiền lão Vương gia, liền tương đương với mua một con dâu.

Người nghèo chí đoan, cho nên cô nãi nãi này, không có bóng dáng ngay tại Vương gia thôn, mấy thập niên cũng không có liên hệ.

"Vậy hiện tại vì sao lại liên hệ?" Vương Kim Tòa hỏi.

"Cô cô các người mấy thập niên qua sống không dễ dàng, tuy rằng trước kia nhà bọn họ thì có tiền, nhưng mà mấy năm gần đây cuộc sống không được như ý. Trước kia nàng còn sinh được con trai, chỉ là còn chưa có đội đón dâu thì đã bị bệnh chết, sau đó cô phụ (dượng) các người cũng đi theo, chỉ còn lại cô nàng cùng với một khuê nữ. Người bên kia không dung được bọn họ, thế cho nên mới tìm đến chúng ta nương tựa. Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh Các người nhớ kỹ cho ta, cô cô các người về đây, đều phải đối đãi tử tế cho ta, nếu để cho ta biết được, các người ai khinh mạn nàng, ta liền trực tiếp đánh gãy chân của hắn! Nếu không bởi vì để cho ta và mấy thúc thúc các người sống sót, gia gia các người cũng sẽ không bán cô cô các người đi. Đều là chúng ta thiếu nợ nàng, các người coi như trả nợ thay Lão Tử (cha) các người. Có biết hay không?"

"Cha, người yên tâm, cô cô đến đây, chúng ta nhất định sẽ đối đãi tử tế." Vương Đồng Tòa tỏ thái độ. Vương Thiết Tòa cũng nói: "Cha, người cứ yên tâm đi, chúng ta có một miếng ăn, thì cô cô và biểu muội cũng có một miếng, tuyệt đối nghiêm túc."

Vương Kim Tòa do dự trong chốc lát, cũng tỏ thái độ sẽ chiều cố tốt cô cô và biểu muội. Vương Ngân Tòa đang muốn nói gì, bị Mã thị đá một cước ở dưới bàn: "Cha, nương, trong khoảng thời gian này, chúng ta đang muốn cất nhà, đáng tiếc không chiều cố được cô cô và biểu muội." Mã thị cười nói: "Không biết Nhị thúc và Tam thúc bọn họ có thể chiều cố các nàng hay không đây?"

Vương lão đầu lạnh nhạt nhìn phu thê lão Nhị: "Các người quản Nhị thúc và Tam thúc các người thế nào để làm gì, chúng ta đây là đại phòng, cô cô và biểu muội các người nhất định phải ở lại chỗ chúng ta."

Mã thị còn muốn nói gì nữa, bị Vương Ngân Tòa gắt gao đè lại: "Cha nói gì thì chính là cái đó, chúng ta đều nghe cha."

"Người ngân cản ta làm gì? Nhà chúng ta nghèo đói, cha còn muốn ôm việc vào người, thật sự là ăn no rồi việc!" Trở lại phòng mình Mã thị hoàn toàn bạo phát!

Hết chương 57.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 58: Đi thăm người thân!

Editor: ChieuNinh

"Ồn ào cái gì? Cha nói là chuyện của ông, chúng ta chỉ để ý nghe là được. Lại nói còn có lão đại, lão Tam, lão Tứ bọn họ, chúng ta chỉ cần lo cất nhà là xong, đến lúc đó còn không phải chúng ta muốn thế nào thì sẽ là thế đó sao? Người chính là người ngu dốt, không nên đều nói đắc tội với người ta, sau đó để cho cha và nương nể người một trận người mới cam tâm. Với tính tình của lão Tam và lão Tứ, bọn họ mặc kệ mới là lạ, đến phiên đến chúng ta được sao?" Vương Ngân Tòa nói.

"Đúng vậy!" Mã thị vỗ đùi: "Ngày mai chúng ta bắt đầu xây nhà ở, quân bọn họ thế nào? Dù sao chúng ta bận tới mắt, sao có thể chiều dài khách chứ? Cũng là người suy nghĩ khéo léo."

"Chứ sao? Còn không nhìn xem là ai?" Vương Ngân Tòa rất là đắc ý.

Thích thị và Vương Đồng Tòa về nhà, Thích thị nói: "Cô cô và biểu muội đúng là mệnh khổ, nếu không, người tới đây, sẽ ở nhà chúng ta đi." Thích thị nói.

Trong lòng Vương Phúc Nhi và Vương Hoa Nhi có chút không vui, trong nhà có hai người xa lạ vào ở, đến lúc đó khẳng định có mâu thuẫn, cũng không phải cha mẹ huynh đệ, đến lúc đó khi xảy ra chuyện gì, vốn là hảo tâm cũng biến thành ý xấu.

"Cha, nương, ta thấy gia gia khẳng định là muốn để cho mấy người cô nãi nãi ở cùng một chỗ, Dien*đan*le*quy*don ChiêuNinh gia gia cũng đã vài thập niên không gặp cô nãi nãi, đến lúc đó chúng ta đưa thêm thức ăn, mặc, dùng một chút qua đó, khẳng định gia gia càng cao hứng." Vương Phúc Nhi vội vàng nói.

Vương Đồng Tòa nói: "Phúc nhi nói rất đúng, hiện tại người còn chưa tới, chúng ta cũng không cần suy nghĩ nhiều. Nếu cô cô các nàng thật sự muốn ở chung cùng với chúng ta, vậy thì ở chung, bằng không, chúng ta miễn cưỡng đón người về đây, nói không chừng trong lòng các nàng còn không muốn."

Đúng vậy, lão cha, người nói đúng. Nói không chừng người ta còn nghĩ muốn tự do ấy, nói không chừng trong tay người ta còn có chút tiền, nếu người vội vàng đến nhận người về nhà mình, người khác còn tưởng rằng người tham tiền của người ta.

Cả nhà nghĩ thông suốt, việc này liền dễ làm hơn, rất là thông dong bình tĩnh.

Mấy người Vương Cúc Nhi, ngày hôm sau đi hỗ trợ cho nhà Nhị bá mẫu, cắt cỏ đại, nhặt đá, bận rộn cả một ngày, mệt nhọc cả một ngày: "Nhị bá mẫu thật sự là người keo kiệt, giữa trưa để cho chúng ta húp canh, ngày mai con không đi. Thời điểm nhà chúng ta cắt nhà, bọn họ một người cũng không có tới đây."

Vương Phúc Nhi cũng nói: "Ngày mai con cũng không đi, hôm nay con nóng muốn chết."

Thích thị nói với Vương Đồng Tòa: "Bọn nhỏ đều còn nhỏ, hai người chúng ta đi hỗ trợ là được, cứ để bọn nhỏ chờ ở trong nhà."

"Được." Hần cũng có chút không hài lòng đối với cách làm của nhị ca và nhị tẩu, đứa nhỏ của mình đi hỗ trợ còn ăn không đủ no, một đứa hai đứa lại một thành như vậy, vừa vặn khỏi đi.

"Vẫn là cha và nương tốt." Vương Phúc Nhi vội vàng vuốt mông ngựa (nịnh nọt).

Thích thị điểm điểm cái mũi nhỏ của Vương Phúc Nhi: "Miệng càng ngày càng ngọt, a di của con còn nói, qua vài ngày sẽ đón con đi chơi, con có đi hay không?"

"A di thật bất công, mỗi lần đều là kêu Phúc nhi đi, cũng không bảo con và đại tỷ đi." Vương Hoa Nhi cố ý tức giận nói.

"Cái miệng của con, mỗ mỗ bên kia kêu con và đại tỷ con đi, đến lúc đó thu dọn xong mọi thứ, cùng nhau đi qua đi. Đi qua bên kia, cũng giúp thêm cho mỗ mỗ và cữu mẫu con, cữu mẫu con mang thai tiểu đệ đệ, các con cũng đừng để cho nàng mệt mỏi."

"Vậy Tiểu Bảo thì làm sao?" Vương Cúc Nhi hỏi, nàng cũng muốn đi qua nhà mỗ mỗ, nhưng mà Tiểu Bảo thì sao?

Thích thị cười nói: "Các con đều đi rồi, không ai chăm sóc Tiểu Bảo, nương cũng có thể bớt chút thời gian nghỉ ngơi một chút."

Vương Phúc Nhi cảm thấy nương mình tinh khôn hơn, ha ha, vậy cũng đúng, ChiêuNinh~dien~đan~lequydonD^d^l^q^d nếu đã như thế thì Nhị bá mẫu còn gọi nương đi làm việc, thì đó chính là rất không thể nào nói nổi, phỏng chừng nãi nãi mà biết cũng sẽ mắng nàng ta.

Ba đứa nha đầu liếc nhau, tốt, liền quyết định như vậy!

Vì thế qua vài ngày, đi qua nhà mỗ mỗ thì đi nhà mỗ mỗ, đi nhà a di thì đi nhà a di.

"A di! Con đến đây!" A di phái người về đón Vương Phúc Nhi, Vương Phúc Nhi vừa xuống xe ngựa, liền chạy nhanh đi tìm a di.

"A, Phúc nhi, nhìn xem có cao lớn béo lên hay không. Ủ, là béo hơn trước kia thật nhiều, a di cũng sắp ôm không nổi rồi."

Vương Phúc Nhi cười ha ha, bộ dáng tốt hơn nhiều so với quá mức gầy yếu của trước kia.

A di vội cắt dưa chuột cho Vương Phúc Nhi: "Ăn cái này sẽ không nóng."

"A di, cái này cũng quá quý đi."

"Không quý, không quý, người làm ăn với di phu của con đưa tới, ta đặt ở trong giếng nửa ngày, cũng mát mẻ."

Ở trong sân a di có đào một cái giếng, hiện tại vấn đề lấy nước cũng thuận tiện, nhưng mà a di căn dặn Vương Phúc Nhi, không thể chơi gần ở miệng

giếng, nếu ngã xuống liền xong rồi, tuy rằng trên miệng giếng có nắp đậy.

Người lớn thích nhất hù dọa tiểu hài tử, Vương Phúc Nhi cam đoan mình không đi tới miệng giếng chơi. A di lại hỏi chuyện của cha và nương nàng, biết hết thầy đều tốt, thì cũng an tâm, lại biết trong nhà sẽ có thân thích tới, thì cau mày, cảm thấy sao chuyện hư hỏng nhà lão Vương gia lại nhiều như vậy chứ?

Buổi tối thời điểm nói chuyện này với Khương di phu, Khương di phu nói: "Nhà ai không có chút việc? Ta thấy cuộc sống hiện tại của tỷ tỷ và tỷ phu tốt hơn nhiều so với trước kia, chúng ta cũng không thể quan tâm thay bọn họ, nàng yên tâm đi, tự bọn họ có chừng mực."

A di cũng hiểu được trượng phu mình nói rất đúng, nhà ai không có chuyện như vậy, thì giống như nhà nàng đây, thoát nhìn thì tốt, nhưng mà mỗi khi nghĩ đến tiểu cô tử kia thì liền đau đầu. Luôn luôn muốn tới đây chiếm chút tiện nghi, động một tí liền thừa dịp lúc không có mặt mình, thì than khóc với cha bọn nhỏ.

"Ta nói với chàng, lần này mà muội muội chàng lại mang Anh Tử tới đây, ta cũng không thuận theo đâu. Mỗi lần đều muốn tranh giành cùng với tỷ của ta, cũng không nhìn xem, lúc ấy thời điểm nương còn sống, nàng đối xử với chúng ta làm sao, chàng thật lòng thật dạ đối xử chân tình, nhưng mà có lòng tốt, thì cũng không được nhìn thấy."

Khương di phu thở dài: "Đã biết, ta sẽ nói rõ ràng với nó."

A di cảm thấy này nói rõ ràng với nàng ta, cũng sẽ không có tác dụng, người này chính là không thể được đối xử thật quá tốt, tốt quá thì người ta liền cảm thấy người dễ ức hiếp, da mặt của tiểu cô tử còn muốn dày hơn cả tường thành. Lúc ấy vì tranh gia sản, ngay cả tang lễ của mẫu thân ruột thịt mình mà cũng không tới tham gia, người là một nữ nhi xuất giá lại còn về tranh giành tài sản, quả thực là không biết xấu hổ! Lúc trước cũng đã cho đồ cưới rồi.

May mắn không phải đại tỷ ta có loại tính tình này, chộc ta nóng nảy, ta cũng không sợ mắng chửi nhau với người, dù sao là người hiền thì hay bị bắt nạt, nàng không muốn bị người bắt nạt, vậy liền làm người ác thôi.

Vương Phúc Nhi ngủ ở trên chiếu, đột nhiên lại không ngủ được, suy nghĩ một chút tình trạng trong nhà, lúa mạch mười mẫu thu được đều bán toàn bộ, được bốn lượng bạc, không tốt cũng không xấu. Đến lúc đó thu hoạch lúa hắc là sẽ nhiều hơn thu hoạch lúa mạch, phỏng chừng cũng có thể được năm sáu lượng đi. Một năm một mùa lúa nước một mùa lúa mạch, thu vào cộng lại cũng được đến mười lượng, còn phải bốn năm năm mới có thể thu hồi phí tổn được. Nhưng mà cũng may xem như nhà mình có đất rồi. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^f^q^d Khó trách mọi người đều thích mua đất, đây thật sự là thứ tốt không lời không lỗ.

"Meo meo." Trong nhà a di nuôi mèo hồi nào vậy? Ánh mắt Vương Phúc Nhi tìm kiếm thì thấy Khương Lỗi vụng trộm chuồn vào được, oa nhi này thật đúng là khôi hài, muốn đi vào thì cứ đi vào đi, còn học mèo kêu, sợ người khác không biết à.

Trong lòng Vương Phúc Nhi đều cười muốn lật trời: "Làm gì vậy?" Vương Phúc Nhi thỉnh linh nói, lại rất nhanh bưng kín miệng oa nhi này, nàng cũng không muốn buổi tối khuya thét chói tai, làm mọi người tỉnh lại.

Chờ thời điểm Khương Lỗi không có thét chói tai, Vương Phúc Nhi đưa tay kéo hắn đến.

"Phúc nhi, người thật lợi hại, sao người biết ta sẽ tiến vào vậy?"

Trong lòng Vương Phúc Nhi tròn mắt xem thường: "Động tĩnh của người quá lớn, người còn chưa nói, người vào đây làm gì?"

"Ta nóng ngủ không được, nương đưa chiếu cho người."

À, thì ra là như vậy, xem ra trước kia chiếu này là chuyên dụng của tiểu tử này, nếu không, ngày mai đi mua một cái chiếu đi? Nhưng mà nếu thật sự đi mua, phỏng chừng a di sẽ tức giận.

"Quên đi, dù sao giường này cũng đủ rộng, người ngủ ở đây đi." Đây là tiểu oa nhi mấy tuổi, không có gì cố kỵ. Ở trong mắt Vương Phúc Nhi, Khương Lỗi chỉ là một tiểu thí hài, còn nhỏ hơn mình.

Khương Lỗi thật vui vẻ, vội cời giấy lên giường, đại khái là mệt mỏi, chẳng được bao lâu liền ngủ ngay, Vương Phúc Nhi ở một đầu khác, cũng không biết lúc nào thì cũng ngủ luôn.

Ngày hôm sau a di cười mắng: "Này Lỗi oa tử, chỉ một ngày cũng chờ không được à, ta nói hôm nay lại sẽ đi mua chiếu khác, kết quả nó thật đúng là."

"A di, biểu đệ cũng sợ nóng thôi."

"Nó chính là được nuông chiều từ bé, cũng chỉ nhỏ hơn con không tới một tuổi, một chút khổ cũng chịu nổi. Trưởng thành thì phải làm sao?" Nhìn Phúc nhi người ta xem, sáng tinh mơ liền thức dậy giúp mình nhóm lửa nấu cơm, quả nhiên là khuê nữ biết thương người, bao giờ mình mới có thể sinh được một khuê nữ đây?

"Cha, nương, Phúc nhi, chúng ta đi học!" Khương Điền và Khương Lỗi tay cầm tay nhau đi đến trường tư thực. Vương Phúc Nhi phát hiện thấy hai người này đọc sách thì không giống với trước kia. Hồi cuối năm đưa nhỏ Khương Điền này còn biến mình thành cả người bụi bặm, bây giờ cũng ăn mặc chỉnh tề, tinh thần diện mạo rực rỡ hẳn lên.

"Đi thôi, đến trường phải học đăng hoàng." Khương di phu dặn dò.

Com nước xong, Khương di phu đi đến tiệm tạp hoá, nhân tiện cầm đồ Vương Phúc Nhi mang theo cho Vương Đại Bảo qua đó, a di muốn mang Vương Phúc Nhi đi lên chợ mua đồ.

Mặt trời còn chưa có lên cao, a di cầm một cái rổ, nắm tay Vương Phúc Nhi đi chợ.

Buổi sáng chợ còn rất náo nhiệt, hơn nữa rau cải bán cũng nhiều, a di mua chút thức ăn hằng ngày ở chỗ khách hàng quen, lại thấy có người bày quày bán chiếu cỏ lau, liền chọn mua hai cái, để xem lần này hai tiểu tử kia còn kêu nóng nữa hay không.

Ừa? Bên kia, có kẻ trộm! Vương Phúc Nhi đang muốn hô to, kết quả đương sự người ta phát hiện, hô to một tiếng bắt kẻ trộm, trên chợ liền náo nhiệt hẳn lên.

Hết chương 58.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Tới Tổng gia chơi

Editor: ChieuNinh

Gà bay chó sủa cũng không đủ để hình dung trường hợp này, địa phương bán rau cải vốn tập trung đông người hơn, lần này xem như rau nhà này bị giẫm, cá nhà kia bị hất đổ.

A di Vương Phúc Nhi vội vàng ôm lấy Vương Phúc Nhi, trốn vào trong một tiệm bên cạnh, một nhóm nha dịch cũng xuất hiện, vụt nhanh qua đuổi theo, cũng không biết rốt cuộc có bắt được kẻ trộm này hay không.

Wương Phúc Nhi chỉ nghe thấy người trong tiệm này thở dài: "Đứa nhỏ trộm cắp, tuổi còn nhỏ không học hành, đi làm loại chuyện này."

A di Vương Phúc Nhi cảm thấy hôm nay ra cửa không vui, cũng vội vàng mang theo Vương Phúc Nhi đi về nhà. Ở chỗ rẽ, Vương Phúc Nhi phảng phất thấy được một bóng người, đó không phải, đó không phải là tên kẻ trộm kia sao? Có nên hô lên không? Trong lúc Vương Phúc Nhi do dự liền bỏ lỡ chỗ kia.

"Phúc nhi, sao vậy?" A di thấy vẻ mặt rối rắm của Vương Phúc Nhi, vội hỏi.

Wương Phúc Nhi nghĩ nghĩ rồi nói: "A di, vừa rồi ở góc rẽ, hình như là con thấy được kẻ trộm ở trên chợ lúc nãy!"

"Gi? Ôi, chúng ta nên đóng kỹ cửa, bằng không chuồn vào nhà của chúng ta thì làm sao? Kẻ trộm kia bao nhiêu tuổi? Nếu là người còn nhỏ, ta còn tạm đối phó được, không được, chờ di phu con trở về, chúng ta thương lượng mua một bà tử về đây, như vậy cũng an toàn một chút. Đúng rồi, Phúc nhi, chuyện con thấy qua kẻ trộm, cũng không nên nói ra ngoài, miễn cho không bắt được người, đến lúc đó người ta trả thù, có nghe hay không?"

"A di, con biết rồi, con cũng chỉ nhìn thoáng qua, cảm thấy có chút giống, lại nói, ai sẽ hỏi con chứ." Vương Phúc Nhi nói.

"Đúng vậy, nhưng vẫn phải cẩn thận, hiện tại người xấu có chuyện gì mà làm không được?"

Khương di phu trở về liền nghe nương tử mình nói chuyện hôm nay: "Cũng đúng, nên mua bà tử về, mỗi ngày nàng nấu cơm cũng vất vả, nhà chúng ta cũng không phải mua không nổi." Khương di phu tán thành.

Khương Điền và Khương Lỗi thật ra không cảm thấy hứng thú đối với chuyện mua bà tử, hai người bọn họ thần thần bí bí kéo Vương Phúc Nhi đến một góc, Vương Phúc Nhi hỏi: "Làm gì?" Diendanlequydon-ChieuNinh

"Phúc nhi, người có quen biết một người tên là Tống Trường Khanh hay không?" Khương Điền hỏi.

"Hả? Đúng vậy, ta có biết một người tên là Tống Trường Khanh." Chẳng lẽ tiết nguyên tiêu đêm đó hai vị này chưa thấy qua? Cũng đúng, lúc ấy Tống Trường Khanh đi theo cha hắn đi nói chuyện với di phu, hai tiểu tử này thì đi nhìn mình trở lại, chỉ vây quanh chuyển động bên cạnh mình. Không biết là bình thường.

"Thì ra thật sự là quen biết." Khương Lỗi nói.

"Sao? Có việc gì?" Vương Phúc Nhi hỏi.

"Hôm nay thời điểm tiên sinh chúng ta cho nghỉ, khi nói trở về chơi với người, Tống Trường Khanh nghe được, liền hỏi chúng ta có phải là người nhà a di Vương Phúc Nhi hay không." Khương Lỗi vội nói.

Trước đó không lâu Vương Phúc Nhi có nói qua với Tổng Trường Khanh, muốn đi nhà a di ở trấn trên. "Các người và Tổng Trường Khanh học chung một tư thực hả?" Vương Phúc Nhi hỏi.

Hai người vội gật đầu, Khương Điền nói: "Hắn nói ngày kia tiên sinh chúng ta cho nghỉ, kêu chúng ta mang người đi qua nhà hắn chơi, còn nói nếu không đi, thì hắn liền qua đây tìm chúng ta."

Hả, này, sao tiểu oa nhi nói chuyện như thế nào mà vẫn bá đạo như vậy. Vương Phúc Nhi không khỏi nghĩ tới, người này ở tư thực sẽ không phải là một bá vương đi. Hồi cái này với hai tiểu huynh đệ, Khương Điền cũng chưa nói gì, Khương Lỗi vội nói: "Tổng Trường Khanh rất lợi hại, người khác cũng không dám chọc hắn, ta và ca có đôi khi còn bị người bắt nạt, nhưng mà về sau sẽ không vậy nữa, Tổng Trường Khanh nói muốn che chở chúng ta."

"Cho nên, các người đáp ứng yêu cầu của hắn?" Vương Phúc Nhi hỏi.

"Vậy, vậy, cũng không phải đã đáp ứng rồi, người quen biết Tổng Trường Khanh, Tổng Trường Khanh với chúng ta lại học cùng trường, đi tới trong nhà hắn cũng không có gì đi." Hai huynh đệ ập ứng. Diendanlequydon-ChieuNinh

"Được, các người tự mình đi nói với a di, ta không nói đâu." Hai tiểu tử này đánh chủ ý gì còn tưởng rằng người khác không biết sao, khẳng định là muốn nài nỉ nói chuyện này với a di, bọn họ sợ tự mình đi nói thì a di không đồng ý.

"Phúc nhi tốt, nương ta rất yêu thương người, chúng ta đi nói, nàng nhất định sẽ không tán thành, người đi nói, nương nhất định sẽ đồng ý." Khương Điền lấy lòng nói, Khương Lỗi cũng ở một bên làm vẻ đáng thương.

Được rồi, thật sự là bại với hai tiểu tử này, thoát nhìn đáng thương hề hề: "Các người thật sự muốn đi?" Vương Phúc Nhi xác định hỏi.

"Ừ!" Hai cái đầu nhỏ gật gật, ánh mắt chờ đợi.

"Được, ta đi nói với a di."

"A, thật tốt quá, ta biết ngay Phúc nhi nhất định sẽ đáp ứng!" Khương Lỗi cao hứng nhảy dựng lên.

Wong Phúc Nhi đi làm chuyện đứng đắn, Khương Lỗi và Khương Điền ở một bên nói nhỏ: "Ta nói một chiều này dùng quá được đi, Phúc nhi khẳng định sẽ đáp ứng." Hai tiểu oa nhi nở nụ cười thật gian.

A di nghe nói muốn đi qua nhà ông chủ Tế An Đường, lại còn là học chung trường với hai con trai, làm sao mà không có đồng ý chứ? Tế An Đường ở trấn trên lại là y quán nổi danh, tuy rằng nó được mở còn chưa đến hai năm, nhưng y thuật của người ta thì hay không gì sánh được, mà sinh ý tốt, hơn nữa tiết Nguyên tiêu lần trước, cũng nhờ nhà người ta, Phúc nhi mới có thể thoát hiểm. Huống hồ con mình có thể tiếp xúc người nhà như vậy, cũng mới có lợi với bọn nó, cho nên a di là một trăm, một ngàn lần đồng ý. Vội thương lượng với Khương di phu phải mang theo lễ gì, muốn quá quý trọng thì cũng không được, lễ nhẹ quá thì bị người khinh thường, thật sự là hao tổn tâm trí. Cuối cùng nghĩ là bọn nhỏ tụ hội gặp gỡ với nhau, vậy vẫn nên đơn giản một chút thì tốt hơn. Cho nên mua mấy cân bánh ngọt ở cửa hàng điểm tâm nổi danh trấn trên, để cho mấy người Khương Điền mang đi qua, đương nhiên ba đứa nhỏ đều rục rở hẳn lên.

Trước do Khương di phu đưa tới cửa chính Tổng gia, có gã sai vặt đang giữ cửa, Khương di phu tự mình rời đi, Khương Điền và Khương Lỗi đều mất tự nhiên hơn rất nhiều.

Nhắc tới Tổng gia, có thể có gã sai vặt, khẳng định là nhà kẻ có tiền, cổng cũng rất lớn, ở Tú Thủy trấn này coi như là nhà giàu. Vương Phúc Nhi suy đoán nhà ở cũng có ba công, bảy rē tám ngoặt, rất cục đến địa bàn của đứa nhỏ Tổng Trường Khanh. Ngay cả người lớn nhà người ta cũng không có chào hỏi, thật sự là thất lễ, nhưng mà Tổng Trường Khanh nói, cha nương và nãi nãi sợ mọi người không tự nhiên, cho nên sẽ không gặp mặt, để Tổng Trường Khanh tự mình chiêu đãi là được.

Wong Phúc Nhi phát hiện còn có đứa nhỏ nhà khác cũng tới đây, có lẽ đều là bạn chơi tốt thường ngày của Tổng Trường Khanh.

"Người đi lên trấn này, sao không đi Tế An Đường tìm ta? Ta cũng đã nói với Vương bá, nhìn thấy người rồi, liền bảo với ta." Tổng Trường Khanh mất hứng.

"Ta mới đến nhà a di của ta còn chưa được vài ngày, dù sao thời gian còn dài mà, đến lúc đó khẳng định sẽ đi qua tìm người, hắc hắc, không nghĩ tới người và biểu ca biểu đệ của ta là đồng học (bạn học chung)." Vương Phúc Nhi cười nói. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d

"Người thật là nghĩ như vậy." Tổng Trường Khanh có chút hoài nghi.

"Thật sự, so với vàng còn thật hơn!" Vương Phúc Nhi thề.

"Trường Khanh, đây chính là Phúc nhi?" Một nam hài xấp xỉ với Tổng Trường Khanh, tới đây hỏi.

"Đúng, chính là nàng." Tổng Trường Khanh nói với Vương Phúc Nhi: "Đây là Thư Lâm, nhà Triệu thúc thúc."

Thì ra là đứa nhỏ bị lừa bán kia, Triệu Thư Lâm này có một đôi mắt phượng, chỉ cười tủm tỉm, thấy Vương Phúc Nhi có chút ngượng ngùng nói: "Cái kia, ta còn chưa có cảm tạ người cứu ta." Triệu Thư Lâm ngượng ngùng nói.

Cha người cũng đã cảm tạ nhiều như vậy rồi, người thì không cần đi, oa nhi này thoát nhìn cũng thật thành thật, không phải cùng một cấp bậc với Tổng Trường Khanh.

"Đều là chủ ý của Tổng Trường Khanh, ta cũng không có công lao gì." Thật là, Vương Phúc Nhi có chút ngượng ngùng.

"Hắc hắc, Thư Lâm, ta cũng đã nói với người rồi, việc này ta có công lao lớn nhất, người còn không tin, hiện tại thì tin đi." Tổng Trường Khanh đắc ý dào dạt. Chỉ là lúc ấy sao người không nói mình có công lao lớn nhất đi, hiện tại lại khoe khoang ở đây.

Triệu Thư Lâm vội nói: "Ta biết công lao của Trường Khanh, nhưng mà Phúc nhi đã cứu ta, cuối cùng ta cũng phải gấp mặt cảm tạ một cái."

"Được rồi, đây cũng không phải đã gấp mặt cảm tạ sao? Việc này không phải đã nói là không nhắc lại sao, người còn nói, bị người khác nghe thấy được thì không tốt."

Bên kia Khương Điền và Khương Lỗi đang chơi đùa cùng với mấy tiểu đồng bọn khác, vừa vắn, điểm tâm bọn họ mang đến cũng thành món ngon ngoài miệng mấy người kia.

Tổng Trường Khanh đi qua cũng không để cho mấy người này ăn cái gì, vì thế nói: "Hôm nay chúng ta đi câu cá, trong nhà ta có cái ao, bên trong có thật nhiều cá."

Mọi người nghe xong đều rất có hứng thú, mà Tổng Trường Khanh đã sớm chuẩn bị xong nhiều cần câu, một người cầm một cái đi câu cá. Bên ngoài thời tiết thực nóng, nhưng mà đối với bọn tiểu tử này mà nói, một chút cũng không cảm giác được cái nóng, đều rất kích động đi tới bên cạnh ao câu cá. Vương Phúc Nhi thấy Tổng gia thật đúng là thú vị, ngay cả ao cá cũng có, chỉ là đến lúc đó cá nuôi ở trong nhà có thể ăn được hay không?

Có nha hoàn nhìn thấy, quá kinh sợ, vội vàng chạy đến nhà chính đi bẩm báo với lão thái thái. "Lão thái thái, không xong, tiểu thiếu gia dẫn một nhóm người đi câu cá trong ao!"

Này nài Tổng Trường Khanh vừa nghe như vậy thì giật mình, cá trong ao kia đều là danh phẩm (cá quý) khuê nữ của bà đưa cho bà, một con cũng phải thật nhiều tiền, khuê nữ của bà gả đến thị trấn, lần trước thời điểm trở về đã đưa mấy thứ đồ chơi trân quý này.

Mấy ngày hôm trước nghe nói tôn tử đang làm cái cần câu gì đó, bà cũng không để ý, chỉ nghĩ tâm huyết dâng trào, muốn đi câu cá ở bên ngoài thôi, nào biết đâu rằng nó muốn tai họa danh phẩm của mình chứ.

"Còn không mau ngăn cản thiếu gia? Một người hai người, đều thành bộ dáng gì? Trường Khanh này, thật là hồ nháo!" Cá của ta, lão thái thái đau lòng.

Nhưng mà vẫn bị chậm, bởi vì có mấy con cá đã bị mọi người câu lên, đang vùng vẫy gãy chết, người đến đều là khách, bọn hạ nhân cũng không dám tùy tiện chỉ trích bọn họ, chỉ có thể trở mắt nhìn cá danh phẩm bị câu lên. ChiềuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Tổng Trường Khanh nhìn thấy có người đi đâm thọc, liền câu với mọi người trong chốc lát, nhìn thấy cá đã không sai biệt lắm, để cho nhóm tiểu đồng bọn đi chơi cái khác. Đương nhiên, hẳn phân phó người đi hấp cá này, mà người tới vẫn đang khó xử, Tổng Trường Khanh nói: "Dù sao đã không sống nổi, nếu người không đi làm, vậy thì ném đi."

Hạ nhân đành phải nghe theo.

Triệu Thư Lâm lắc lắc đầu, Tổng Trường Khanh nói với Phúc nhi: "Lát nữa ném thử hương vị cá trong nhà chúng ta xem thế nào."

"Con cá này có thể ăn sao?" Vương Phúc Nhi thực lo lắng.

"Đương nhiên có thể ăn! Lúc ta ở trên huyện đã ăn qua rồi." Tổng Trường Khanh rất là tự hào nói.

Hết chương 59.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Chuyện là như vậy

Editor: ChiềuNinh

Kết quả giữa trưa hôm đó đám người Vương Phúc Nhi thật đúng là ăn được cá ngon mỹ vị, quả nhiên hương vị ăn rất là ngon.

Chẳng qua chờ những người này đi rồi, Tổng Trường Khanh bị nãi nãi nó phạt quỳ: "Người không biết tốt xấu, đó là cá cô cô người cho chúng ta, một con cũng phải một lượng bạc, người thì nấu ăn!" Lão thái thái vô cùng đau đớn.

"Còn không phải chỉ là một con cá thôi sao? Ăn còn có chút tác dụng, ở trong ao chỉ có chiếm chỗ." Tổng Trường Khanh bĩu môi nói.

Lão thái thái bị tức: "Được, ta mặc kệ ngươi, cho Lão cha của ngươi đến quản ngươi! Tức chết ta, tức chết ta mà!"

Tổng Viễn Chí lão tử Tổng Trường Khanh nhìn nhi tử quỳ trên mặt đất: "Nói đi, rốt cuộc làm sao? Con đừng nói con thật sự thích ăn cá này."

Tổng Trường Khanh vội nói: "Vẫn là cha hiểu con, con có thể đứng lên không?" Thấy lão cha nhà mình không có nói chuyện, Tổng Trường Khanh trở mình đứng lên nói: "Cha, không phải khoảng thời gian trước con đi lên huyện sao? Cô cô cho nãi nãi con cá này cũng không phải có lòng tốt gì, ở đó nàng ta lấy thật nhiều tiền của nãi nãi, còn nói là mượn, con thấy về sau thì cũng không trả lại đâu."

"Cũng chỉ vì cái này? Con liền ăn cá của cô cô đưa?" Tổng Viễn Chí hỏi.

"Cũng không hoàn toàn là vì vậy, con ở trong nhà cô cô vụng trộm bắt một con cá giống vậy, sau đó nướng ăn, cô cô cực kì không thích, được thôi, hiện tại con lại ăn, ăn ở trong nhà mình, nàng ta không xen vào được đi."

Tổng Viễn Chí nhìn nhi tử của mình, quả nhiên là tiểu hài tử cáu giận: "Nếu nói cô cô của con vay tiền không trả, vậy mấy con cá này tốt xấu gì hiện tại là của chúng ta, con ăn rồi chẳng phải là chính mình chịu thiệt?"

Tổng Trường Khanh nói: "Nãi nãi gặp ai cũng nói con cá này là cô cô cho, người ta đều cảm thấy cô cô là người tốt, hiện tại con ăn hết cá, xem người khác còn nói hay không." Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh

"Con đó, con, bao giờ mới chịu trưởng thành, ta hỏi con, hôm nay là con mời bạn tốt ở trường tới, con để cho bọn họ đi theo câu cá, nếu về sau bọn họ biết được, con câu cá là vì tức giận cô cô của con, bọn họ sẽ nghĩ như thế nào?"

"A?" Tổng Trường Khanh cảm thấy mình thật là có chút hổng việc rồi.

"Được rồi, việc này không đề cập tới nữa, ta cũng sẽ nói rõ với nãi nãi con, nhưng mà về sau cũng không thể tùy hứng làm bậy. Tuy rằng con không có cái ý tứ kia, nhưng mà không ngăn được có vài người sẽ miên man suy nghĩ, hiểu chưa?"

"Cha, con hiểu rồi, lần này là con làm sai, con không nên liên lụy đến bằng hữu của mình."

"Tốt lắm! Biết sai có thể sửa, là nhi tử ngoan của Tổng Viễn Chí ta. Chuyện hôm nay liền dừng ở đây, con đi thăm nương con đi."

"Dạ, cha, vậy nãi nãi bên kia."

"Ta sẽ đi nói rõ ràng với nãi nãi con."

Bên nhà a di Vương Phúc Nhi, Khương Lỗi đang nói với a di Tổng gia người ta như thế nào như thế nào: "Nương, nhà bọn họ cũng thật là lớn, so với chỗ chúng ta thì tốt hơn nhiều, còn có cái ao, cá bên trong ăn ngon."

"Con thì chỉ nhớ kỹ ăn, ở bên kia có nghịch ngợm hay không?" A di cười hỏi.

"Đương nhiên không có! Nhưng mà Tổng Trường Khanh chỉ nói chuyện với Phúc nhi, chúng ta không chen miệng vào được." Khương Lỗi oán giận nói.

A di nghe xong lời này như có vẻ dăm chiêu suy nghĩ: "Tổng tiểu thiếu gia trước kia đã quen biết với Phúc nhi ở Vương gia thôn, nói nhiều thêm mấy câu cũng là hẳn nhiên, các con đi tắm rửa nhanh chút, cả người đầy mồ hôi."

Buổi tối thời điểm a di nói chuyện này với Khương di phu, a di nói: "Chàng nói xem, Tổng gia tiểu thiếu gia có phải thích Phúc nhi chúng ta hay không."

"Nói bừa cái gì? Đều là đứa nhỏ, bộ dạng Phúc nhi đáng yêu, nàng còn muốn nghĩ đi đâu? Đừng đoán mò, ngủ đi ngủ đi." Khương di phu cảm thấy a di ý nghĩ kỳ lạ, đứa nhỏ mới bao nhiêu tuổi, biết cái gì mà thích với không thích chứ?

"Cũng đúng, xem Tổng gia này là người có tiền, đến lúc đó khẳng định phải tìm người môn đăng hộ đối, tuy rằng Phúc nhi chúng ta là đứa trẻ tốt, nhưng mà trước mắt vẫn không theo kịp Tổng gia."

Khương di phu cảm thấy nương tử mình đúng là nghĩ lung tung, nghĩ xa như vậy làm gì? Vẫn nên kiên định thực sự sống tốt mới là quan trọng nhất.

Lại nói Vương Phúc Nhi ở nhà a di thật đúng là thoải mái nhàn nhã, bên này a di nói mua bà tử, liền mua một bà tử, thoát nhìn mập mạp, người cũng có tinh thần, mọi người đều kêu bà là Chu Thắm. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Từ ngày Chu Thắm tới đây, a di liền thoải mái hơn, đồ ăn đều có người hầu hạ làm tốt, hơn nữa tay nghề của Chu Thắm này còn thật sự không tệ.

Bởi vì thoải mái rồi, a di còn mang theo Vương Phúc Nhi đi Thanh Sơn thôn thăm mỗ mỗ ngoại công, đương nhiên cũng gặp được hai tỷ tỷ của mình. Tiểu cô Vương Hà Hoa bụng đã nhô cao lên, người cũng béo hơn. Mỗ mỗ Hồ thị còn hỏi, sao không để cho hai tiểu tử về đây, a di cười nói: "Hiện tại hai đứa bọn nó phải tự đi tự thực đọc sách, đang rất có tinh thần, hôm nay không phải là ngày tiền sinh bọn nó cho nghỉ, cho nên tới không được."

Hồ thị hỏi: "Ta nghe nói, con mua bà tử, làm gì phải tiêu tiền như vậy, bản thân không biết làm sao? ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^P^q^d Con cũng đừng ý vào nữ tể thương con, con lại không biết nặng nhẹ, làm nương tử người ta mà con không nhóm lửa nấu cơm, con làm gì hả."

"Nương, cũng không phải con nói, là nữ tể của người tự mình muốn mua, nói chúng ta vất vả nhiều năm như vậy, cũng là thời điểm để cho con được

hưởng phúc, nữ tể của người cam tâm tình nguyện, con có thể làm sao?"

Vương Hà Hoa ở bên cạnh nói: "Tỷ phu chúng ta đều thật tốt, các tỷ tỷ đều cũng có phúc khí."

"Ha ha, Hà Hoa, người không phải đang khen ca người, anh rể của ta đi." A di cười ha ha.

Hồ thị vỗ a di một cái: "Ta thấy Hà Hoa nói rất đúng, hai tỷ muội các người đều cũng có hạnh phúc trong tương lai, mặc kệ nói gì, các nữ tể đúng là đều toàn tâm toàn ý đối với các người, cái này so với cái gì cũng tốt hơn."

A di nói: "Đệ đệ con cũng tốt, Hà Hoa, người nói có đúng hay không?"

Vương Hà Hoa xấu hổ mặt đỏ bừng, Hồ thị vội nói: "Không cho con trêu ghẹo Hà Hoa, mặt nàng không có dày như của con."

"Nương cũng thật sự là bất công, nhanh như vậy cũng chỉ nhìn thấy tức phụ nhi rồi hả? Con nói một câu, người cũng không cho con nói, con rất thương tâm!"

"Được, được, người da mặt dày, nhanh đi giúp ta nấu cơm đi, Hà Hoa, cũng không cho con lộn xộn, biết không?"

"Nương, con đã biết."

Bên kia, Vương Phúc Nhi tóm lấy hai tỷ tỷ nói chuyện: "Đại tỷ, nhị tỷ, các tỷ có đi về nhà không? Cô nãi nãi và biểu cô cô đã tới chưa?"

Vương Hoa Nhi vội nói: "Ta không có trở về, đại tỷ thì có."

Vương Cúc Nhi nói: "Ta đi qua nhà cũ bên kia nhìn, đã trở lại ở trong gian phòng trước kia tứ thúc ở."

"Vậy hai người các nàng thế nào?" Vương Phúc Nhi và Vương Cúc Nhi vội hỏi.

"Ta chỉ đi nhìn thoáng qua, chỉ là biểu cô cô thật ra lại có đáng vẻ rất dễ nhìn." Vương Cúc Nhi nói.

Rất dễ nhìn? Vương Phúc Nhi không biết vì sao, cảm thấy nhà cũ bên kia khẳng định sẽ có chuyện phát sinh, một biểu cô cô, lại còn là một biểu cô cô lớn lên xinh đẹp, vì sao đến bây giờ còn không nói chuyện thành thân?

"Biểu cô cô thoát nhìn bao nhiêu tuổi rồi?" Vương Phúc Nhi hỏi.

"Nương chúng ta nói là mười bảy tuổi." Vương Cúc Nhi đáp.

Cũng đã mười bảy tuổi, còn chưa có làm mai, chẳng lẽ trong đó có vấn đề gì? Vương Hoa Nhi nói: "Mặc kệ nàng bao nhiêu, cũng không quan chuyện của chúng ta, chúng ta sống thoải mái là được. ChiêuNinh~dien~dan~lequydonD^d^V^q^d Chi cần bọn họ không gây chuyện, là tốt rồi."

"Nhưng mà, ta trở về nghe Nhị bá mẫu mắng vài câu." Vương Cúc Nhi nói.

"Vì sao?" Vương Hoa Nhi và Vương Phúc Nhi đều rất ngạc nhiên.

Vương Cúc Nhi nói: "Nhị bá mẫu chê cô nãi nãi và biểu cô cô không đi hỗ trợ cho bọn họ. Có chút mất hứng."

"Cát, Nhị bá mẫu thật đúng là thích chiếm tiện nghi, ngay cả tiện nghi thân thích cũng chiếm, dựa vào cái gì người ta phải đi hỗ trợ cho bà ta? Không giúp thì lại làm sao? Ta thấy bà ta chính là thấy gió thì nói mưa, mà có mưa cũng phải rót vào lu nước của bà ta."

Vương Phúc Nhi và Vương Cúc Nhi đều nhịn không được mà nở nụ cười, Vương Hoa Nhi còn vui sướng hài lòng nói chuyện đi theo tiểu cữu cữu đi lên núi lấy cạm bẫy bắt con thỏ: "Muội không biết đâu, ta còn thật sự bắt được một con thỏ, thật lớn thật béo, tiểu cữu cữu cũng nói tỷ có vận khí tốt. Lần sau chúng ta đi lên núi, cũng làm chút cạm bẫy, ta cũng đã học được."

"Vậy có thể không an toàn hay không?" Vương Phúc Nhi hỏi.

"Sẽ không, chúng ta đi gần đỉnh núi một chút, để cho Nhị Bảo ca đi với chúng ta, ta cam đoan Nhị Bảo ca cũng thích." Vương Hoa Nhi trực tiếp vỗ ngực.

Vương Cúc Nhi giao chân tuyến mình làm cho Vương Phúc Nhi: "Hiện tại muội ở trên, mấy thứ này muội cảm bán cũng thuận tiện hơn."

Vương Phúc Nhi và Vương Hoa Nhi đều có chút hổ thẹn, hai người nhỏ hơn, mấy ngày nay chỉ lo chơi, châm tuyến cái gì chứ, đều không có bận tâm. Cũng chỉ có đại tỷ, người ta ngay cả một ngày cũng không có ngừng nghỉ, tuy rằng tính tình đại tỷ có chút yếu đuối, nhưng mà tuyệt đối là hiền thê lương mẫu!

Vương Phúc Nhi quyết định. Trở về trấn nhất định phải bắt đầu bện túi lưới, không thể bởi vì cuộc sống hơi chút có chút cải thiện, lại buông yêu cầu với bản thân.

Chương 61: Đậu hủ chát

Editor: ChieuNinh

Lúc còn ở trấn trên, Tống Trường Khanh còn mang theo Triệu Thụ Lâm tới nhà a di bên này chơi, a di có vẻ thật cao hứng, chuẩn bị một bàn thức ăn ngon, mấy người ăn miệng đầy cả mỡ. Ai ai cũng cảm thấy mỹ mãn.

Vương Phúc Nhi không khỏi hỏi Triệu Thụ Lâm: "Không phải nhà của người mở từ lâu sao? Đến nỗi ăn cao hứng như vậy?"

Triệu Thụ Lâm nói: "Mở từ lâu là kiếm tiền, không có hương vị này."

Tiểu tử này thật đúng là, tư tưởng tiến bộ. Chỉ có điều, tiểu tử này thời điểm tiết Nguyên tiêu, sao sẽ bị bọn buôn người chop tới được chứ?

Qua tiếp xúc đoạn thời gian này, Vương Phúc Nhi phát hiện Triệu Thụ Lâm là đứa nhỏ thành thật, sẽ không nghịch ngợm gây sự giống Tống Trường Khanh. Lẽ ra đứa nhỏ có tính tình như vậy tuyệt đối sẽ không xuất hiện cái gì mà đi lạc linh tinh, hoặc là bởi vì bướng bỉnh mà đơn độc ra ngoài.

Chỉ là hỏi chuyện tế nhị của người khác dù sao cũng là hành vi không lễ phép, Vương Phúc Nhi cũng quyết định không lăm mồm.

Từ bên nhà a di Vương Phúc Nhi trở về, Tống Trường Khanh và Triệu Thụ Lâm về cùng với nhau. Tống Trường Khanh hỏi: "Nhà người hiện tại sao rồi?"

"Cả nhà Nhị thúc bọn họ đã phân gia nên dọn ra khỏi nhà, nhưng mà hiện tại mỗi ngày thân thể tổ mẫu không tốt." Triệu Thụ Lâm thở dài.

"Ta đã nói sớm nên như vậy, cả nhà Nhị thúc kia của người cũng không phải là người tốt, may mà Triệu thúc nhường nhịn nhiều năm, nhưng mà cứ tiếp tục như thế, bọn họ tới chết cũng còn không biết hối cải? Nên đuổi đi." Tống Trường Khanh nói: "Còn có tổ mẫu của người, bà có lại lấy có thân thể không tốt, muốn cả nhà Nhị thúc người lại chuyển về hay không?"

Tuy rằng nói trường bối người ta là hành vi không lễ phép, nhưng mà Tống Trường Khanh cảm thấy tổ mẫu Thụ Lâm này đặc biệt kỳ cục. Diendanlequydon-ChieuNinh Tuy rằng Triệu thúc không phải bà sinh ra, nhưng mà người làm người cũng không cần quá phận, chỉ lo cho nhi tử thân sinh của mình, ngay cả hấn làm ra chuyện ghê tởm ngoan độc như vậy cũng có thể tha thứ sao?

"Sẽ không, cha ta không sẽ đồng ý." Hiếu đạo là một chuyện, nhưng nếu vì cần hiếu đạo mà bao che người muốn hại nhi tử của mình, vậy thì cha vẫn sẽ không khách khí.

"Thế này mới đúng, hiện tại sinh ý từ lâu của các người càng ngày càng tốt, cho dù có phần Nhị thúc người ra thì cũng không sợ." Tống Trường Khanh nói.

Triệu Thụ Lâm cũng nói với Tống Trường Khanh: "Lần trước người là cố ý đi, người có cừ oán gì với ao cá?"

"Đúng vậy, ta chính là cố ý, cá trong ao kia là cô cô ta tặng cho chúng ta, kêu là một lượng bạc một con, nhưng thật ra thì ta chỉ muốn nhìn xem một chút cá đất tiền như vậy ăn có ngon hơn cá khác hay không thôi, kết quả, còn không phải cũng giống nhau?" Tống Trường Khanh xòe hai tay.

Triệu Thụ Lâm cười nói: "Vậy khẳng định tổ mẫu người bị chọc tức."

"Dù sao có cha ta, cùng lắm thì đánh ta một chút, để cho ta đi về nông thôn ở chỗ cừu công. Dù sao ta cũng nguyện ý đi ở nơi đó, bên kia sơn thủy hữu tình, chơi vui hơn trấn trên này của chúng ta, muốn câu cá thì cũng có một con sông. Trên núi cũng có trái cây dại ăn."

"Người nói sẽ không phải là chỗ của Phúc nhi bên kia đi."

"Đúng vậy, là chỗ của bọn họ, ta đang chuẩn bị tìm cái lý do để đi, nếu tổ mẫu ta còn chưa hết tức giận, thì ta đây liền đi rồi. Người có muốn đi cùng không?"

Triệu Thụ Lâm lộ ra thần sắc say mê: "Cũng không biết người trong nhà của ta có đồng ý hay không."

"Người cứ nói là đi theo ta chơi, đến lúc đó ta vụng trộm mang người đi, sau đó lại nhanh trở về, người khác sẽ không biết."

"Vậy được, người nói cho ta biết trước, ta đi theo người!" Hai tiểu tử thương lượng xong, cảm thấy tâm tình rất không tệ.

Vương Phúc Nhi ở nhà a di chơi gần hơn nửa tháng, mới bị Vương Đồng Tòa đón đi về nhà, trở lại trong nhà quen thuộc, nhìn Tiểu Bảo lại lớn hơn, trong

lòng không khỏi thoải mái. Khó trách tục ngữ nói, tổ vàng tổ bạc không bằng ổ chó nhà mình, thật đúng là lời lẽ chí lý.

Mà Vương Cúc Nhi và Vương Hoa Nhi cũng đã sớm trở lại: "Phúc nhi, đợi lát nữa chúng ta đi ra sông lưới cá đi." Vương Hoa Nhi nói.

"Được." Vương Phúc Nhi mừng rỡ không thôi, hôm nay nóng nực, vào trong nước bắt cá thì đúng lúc. Diendanlequydon-ChieuNinh Hơn nữa Vương Đồng Tỏa đã làm một cái lưới cho hai tiểu cô nương, vừa vặn có thể bắt cá.

Bởi vì dòng Lương Hà ở ngay cửa nhà mình, cho nên đám người Thích thị cũng không lo lắng, chỉ dặn dò bọn họ không thể đi xa, không thể đi ra giữa sông, ở đó nước rất sâu.

Wương Hoa Nhi và Vương Phúc Nhi vội gặt đầu, Thích thị đợi bọn họ đi rồi, bắt đầu đi lác đầu: "Sao hai nha đầu này còn bướng bỉnh hơn tiểu tử chứ?"

Wương Hoa Nhi mang theo Vương Phúc Nhi đi lưới cá, chẳng qua là bên kia sông cũng sớm đã có người ở đó, là đám tiểu nam hài cời trần bơi lội ở trong sông. Trong chốc lát lại lặn vào trong nước, một đứa hai đứa lặn ngụp cứ như cá chạch bần, tiếng vui cười không ngừng truyền tới hai bên bờ, dưới tàng cây liễu, trâu đang nhàn tản ngâm nước.

"Hoa nhi, Phúc nhi, các người đi lưới cá hả?" Cầu Đàn mặc quần cộc ở giữa sông hỏi.

"Đúng vậy, các người còn không nhanh trở về đi, lát nữa bị người lớn bắt được, lại bị ăn mắng." Vương Hoa Nhi cũng hô.

"Đợi lát nữa rồi đi trở về, nóng quá." Bọn họ mới không muốn trở về đâu, trời nóng như vậy.

Cho dù Vương Hoa Nhi vừa nói như vậy, mấy đứa nhỏ này khẳng định sẽ không lập tức trở về. Diendanlequydon-ChieuNinh Hai tỷ muội tìm chỗ tương đối cạn, Vương Hoa Nhi phụ trách quăng lưới bắt cá, Vương Phúc Nhi ở bãi sông lật tảng đá bắt con cua. Khoan hãy nói, con cua này rất nhiều, tuy rằng loại cua này rất ít thịt, nhưng mà cũng có mùi vị, rang với hạt tiêu xanh, ăn với cơm thực ngon.

Một buổi chiều, cá lớn thì không có, ngược lại có rất nhiều con tôm nhỏ, Vương Hoa Nhi nói: "Cũng cứ như vậy thôi, cá lớn thì khỏi cần nghĩ, tôm nhỏ ăn cũng có không mùi vị thả lại sinh tồn không mất bao nhiêu thời gian."

"Nhị tỷ, chúng ta nấu chín trứng tôm, sau đó phơi khô, hiện tại mặt trời cũng lớn, nhất định rất nhanh thì sẽ phơi khô, thì cũng giống như chúng ta phơi rắng rau khô vậy, tỷ thấy thế nào?" Vương Phúc Nhi đề nghị nói.

"Đúng vậy, sao ta không nghĩ tới nhỉ? Phúc nhi, muội nói rất đúng, chúng ta cứ làm như vậy, chờ thời điểm chúng ta gặt lúa, cũng nhiều thêm thức ăn."

Trở về nói với đám người Thích thị Vương Cúc Nhi, đều cảm thấy biện pháp này hay, vì thế làm trứng tôm cũng nhiều lên.

Vào buổi sáng một ngày, Vương Phúc Nhi rời giường, Thích thị kêu nàng đi tới chỗ bán đậu hủ trong thôn mua khối đậu hủ trở về, cũng cải thiện chút khẩu vị, Vương Phúc Nhi lấy tiền mua đậu hủ, sôi nổi đi đến trong thôn.

Người bán đậu hủ ta là người có tay nghề tổ truyền, đại khái nguồn nước Vương gia thôn đặc biệt tốt, cho nên đậu hủ đặc biệt ăn ngon. Người nhà này cũng vì có tay nghề, cuộc sống thực không kém, người ta đã sớm xây nhà gạch, còn có một gian là ngôi xanh.

"Tần thăm, con mua một khối đậu hủ." Vương Phúc Nhi đưa tiền qua nói.

Người gọi là Tần thăm cười hớ hớ từ trong khuôn cắt ra một khối đậu hủ: "Là Phúc nhi à, đã trở lại từ trấn trên sao?"

"Dạ, Tần thăm, đậu hủ nhà thăm ăn ngon, ăn còn ngon hơn ở trấn trên nữa." Vương Phúc Nhi khen.

Tần thăm lại cao hứng: "Thật không? Đậu hủ Tần gia chúng ta nói không phải khen chứ. Phúc nhi, biểu cô cô người có khỏe không?"

Tần thăm đột nhiên hỏi. Vương Phúc Nhi từ trấn trên trở về, chỉ thấy qua vị biểu cô cô kia một lần, cảm thấy lớn lên cũng được, về phần tính cách thì không nói chuyện nhiều nên cũng không biết, Tần thăm hỏi là có ý tứ gì? Mặc kệ là ý tứ gì, Vương Phúc Nhi hàm hồ gặt đầu, cảm thấy trở về hỏi nương một chút mới được, đừng lại có chuyện gì phát sinh đi.

Wương Phúc Nhi bưng đậu hủ về nhà, sau đó nói chuyện Tần thăm hỏi vị biểu cô cô, Thích thị cũng không có nói gì, chỉ là nói riêng với Vương Đồng Tỏa: "Tần đại tẩu lại hỏi chuyện Tú Nga, xem ra là coi trọng Tú Nga, chàng cảm thấy thế nào?"

"Nhà Tần đại tẩu lại giàu có, nếu nói thành cũng là một cộc chuyện tốt. Nàng đi hỏi ý tứ của cô cô xem, nếu song phương đều có ý, chúng ta coi như là làm một chuyện tốt."

Thích thị gặt gặt đầu, nói với Vương Đồng Tỏa: "Nha đầu Phúc nhi kia, đầu óc linh hoạt hơn chúng ta, chàng nói xem sao ta cũng không nghĩ tới nấu chín phơi khô trứng tôm này chứ? Trước kia đều là lạng phí rồi, cũng không biết nha đầu kia là theo ai nữa."

Hai người bọn họ đều là người hết sức thành thật, đầu óc cũng không có linh hoạt như vậy, Vương Đồng Tỏa cười nói: "Vậy thì có gì không tốt? Ngược lại ta hy vọng bọn họ đều có thể như vậy, về sau cũng không bị bắt nạt."

Wương Phúc Nhi cũng vụng trộm hỏi Vương Cúc Nhi và Vương Hoa Nhi, có biết chuyện về biểu cô cô và nhà Tần thăm gia hay không. Diendanlequydon-ChieuNinh Vương Hoa Nhi tỏ vẻ mình không biết, ngược lại Vương Cúc Nhi cũng nghe nói một ít, thì ra là như vậy. Xem ra biểu

cô cô này vẫn rất được hoan nghênh, từ cỗ chỉ kim, bộ đáng tốt, chính là chiếm tiện nghi. Vương Phúc Nhi cảm thấy hai tỷ tỷ của mình lớn lên đều xinh đẹp, về sau nhất định là không lo gả.

"Đại tỷ, nhị tỷ, đậu hũ này chúng ta cũng chỉ có thể ăn như vậy sao?" Vương Phúc Nhi hỏi.

"Vì sao kêu chỉ có thể ăn như vậy? Không ăn như vậy, còn có thể ăn thế nào? Hiện tại thời tiết nóng, nghe nói Tần thẩm bọn họ cũng không dám làm nhiều, chỉ sợ hỏng rồi, đến lúc đó đều phải ném đi."

Ném? Vương Phúc Nhi nhớ tới trước kia thấy tình huống bà ngoại làm đậu hũ chát, mình có thể thí nghiệm một chút hay không? Vậy nếu đậu hũ chát làm tốt rồi, ăn cùng với cháo loãng hay là bánh bao, thật sự là ăn ngon lắm.

Chẳng qua còn nhớ rõ trước kia bà ngoại đều làm vào mùa đông, mùa hè làm có thể có hiệu quả không tốt hay không? Kỳ thật đậu hũ có thể làm được rất nhiều loại, giống như đậu hũ chát, chao, còn có đậu khô làm đậu da (mình cũng không biết món này). Nhưng mà Vương Phúc Nhi chỉ nhớ rõ phương pháp làm đậu hũ chát này (tg: không phải chao nha), cái khác cũng không có xem qua, tồn thất a tồn thất. Nếu sớm biết xuyên đến chỗ này, hẳn là cũng nên nắm giữ biết được thật nhiều đồ chơi này, hiện tại chỉ có thể nói, sớm biết rằng ngân vàng khó mua.

Nhưng mà, vẫn làm thí nghiệm một chút đậu hũ chát đi, trước làm mấy khối, cho dù là không thành công trong lòng cũng không đau, nhưng mà nếu thành công thì sao? Đó chính là bạc trắng bóng nhá, Vương Phúc Nhi hạ quyết tâm, tìm Thích thị xin một cái bình sạch sẽ, lại dùng nước ấm nấu sôi một lần, phơi khô ở dưới trời nắng gắt, sau đó mua mấy khối đậu hũ, trước ngâm nước, cắt thành khối nhỏ hình vuông. Chỉ chờ nó biến vị, lăn từng khối vào đồ gia vị, bỏ vào trong bình phong kín nửa tháng, đến lúc đó là tốt hay là xấu thì nhờ ông trời phù hộ. Vương Phúc Nhi cố ý đặt cái bình này ở chỗ râm mát, chỉ sợ trời nóng nực, cũng đừng trở thành chao không đậu vào đâu, vậy thì nguy rồi. Nhưng mà trước kia nghe bà ngoại nói đậu hũ chát thì càng thoải ăn càng ngon, nhưng mà có người cũng không tiếp thụ được đâu. Vẫn nên cất kỹ một chút thì tốt hơn.

Hết chương 61.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Quyết định của biểu cô cô

Editor: ChieuNinh

Trong nhà mọi người nhìn Vương Phúc Nhi lần qua lần lại càn rỡ, cũng không có ngăn cản, bởi vì lần trước Vương Phúc Nhi gây sức ép lại lời ra mắng chua cuối cùng còn thành mỹ vị, nói không chừng này lại làm ra được cái gì đó. Mấy người Thích thị và Vương Đồng Tòa không có hoài nghi, bởi vì bọn họ cảm thấy khuê nữ nhà mình rất có thiên phú ở phương diện nấu ăn. Không nói cái khác chỉ nói nấu đồ ăn đi, nấu ăn thì ngon hơn người bình thường. Tùy tiện chơi đùa vài thứ, cũng đã không giống với người khác. Giống như thêu hoa thì có người thêu đẹp, cũng có thêu bình thường, thêu đẹp, đây là ý tưởng và châm pháp đều vượt qua người thường, chẳng lẽ người nói người ta là yêu quái sao? Nếu có nhiều yêu quái như vậy, vậy trên đời này sẽ không xuất hiện nhiều cách thêu như vậy, cho nên hành vi của Vương Phúc Nhi như vậy thì cũng có thể lý giải. Nhưng mà nếu bản thân Vương Phúc Nhi phát minh cái gì đó to lớn, như vậy khẳng định là bị người hoài nghi. Vương Phúc Nhi nắm vững nguyên tắc như vậy, kiên quyết không cho người khác khả nghi. Tiểu đánh tiểu nháo thì có thể, đắc ý vênh vào thì không thể được.

Hơn nữa nữ tử ở trên phương diện nấu ăn xuất chúng cũng là được người ca tụng, phụ nữ Vương gia thôn, nếu ai nấu cơm nước ngon, có mấy người không tự mình nghĩ ra được món tù chứ? Vì thế hành vi này của Vương Phúc Nhi, chính là ở trong phạm vi tán thành của mọi người.

Lại nói, Thích thị đi sang nhà cũ vụng trộm hỏi chuyện biểu cô cô bên kia, kết quả trở về biểu tình không dễ coi chút nào, Vương Đồng Tòa vội hỏi chuyện làm sao rồi, Thích thị thở dài: "Biểu muội lại là người hiểu tâm, nàng nói có thể lập gia đình, nhưng mà muốn dẫn cô cô theo, ta xem việc này không có kết quả."

Đúng vậy, ở nơi này, ai vui lòng thú tức phụ còn tặng kèm một nhạc mẫu chứ? Người ta cũng không phải thú không nổi tức phụ. Hơn nữa cũng không phải đi tới cửa ở rể, làm gì còn phải nuôi sống nhạc mẫu đây?

"Không được, cứ nói với biểu muội, chúng ta nuôi cô cô." Vương Đồng Tòa nói.

Thích thị gật gật đầu, làm sao có thể để cho một nữ hài tử nhà người ta vì nguyên nhân như vậy mà không gả ra được? "Biểu muội lo lắng là sau khi nàng gả rời khỏi đây, không ai nuôi sống cô cô, nếu chúng ta đón cô cô về, vậy thì nàng cũng không cần lo lắng."

Hai phu thê thiện tâm nói quyết định của chính mình cho mấy đứa nhỏ, bình thường Vương Hoa Nhi hay có ý kiến phản đối nhất lần này cũng không có nói lời nào. Dù sao này cả nhà đều là người thiện lương, không có khả năng làm ra vẻ mặc kệ người thân thích. Vì thế việc này liền quyết định như vậy. Vương Phúc Nhi cũng không ngại rước một người thân thích về đây nuôi, chỉ cần người này không phải giống nãi nãi Triệu thị làm cho người ta chịu không nổi như vậy, vậy là được. Hơn nữa đã qua nhiều ngày như vậy, nàng cũng nghe nói cô nãi nãi là người thành thật hiền hòa, bằng không cũng sẽ không bị người ta đuổi ra ngoài. Thử nghĩ một chút, nếu bà là người mạnh mẽ giống như nãi nãi Triệu thị, làm sao thân thích bên kia của bà có thể đuổi được bà đây?

Hơn nữa nếu biểu cô cô có thể mình thà không lấy chồng cũng phải chăm sóc mẫu thân của mình, như vậy nhân phẩm của nàng cũng rất được đi.

Thích thị lại đi thương lượng với biểu cô cô Tú Nga, Tú Nga cũng biết biểu tẩu có tấm lòng tốt, nhưng mà nàng không thể không biết đúng mực, nói: "Tam biểu tẩu, tẩu và tam biểu ca đều là người tốt, hảo ý của các người lòng ta cũng xin nhận. Dien*đan*le*quy*don ChiêuNinh Nhưng mà trong lòng ta đã quyết định chủ ý rồi, nhất định phải hầu hạ nương ta. Nếu muốn thú ta mà không làm được điểm này, ta thà rằng cả đời không gả cho người, nương ta đã quá khổ rồi, ta không muốn tách khỏi bà. Hơn nữa người thật tình muốn ta, nhất định sẽ không để ý điểm này."

"Nhưng mà, ở nơi này chúng ta nói không thông." Thích thị khuyên nhủ.

"Thì ta đẩy cả đời không gả cho người! Nương ta sinh ta, ta sẽ không bỏ rơi bà rồi sống riêng mình." Tú Nga kiên định nói.

Thích thị không thể nào nói nổi Tú Nga, chỉ có thể cho là nàng không có cách nào.

Nhưng mà việc này không biết như thế nào lại bị Triệu thị biết được, Triệu thị ngoài sáng trong tối ngầm nói Thích thị và Vương Đồng Tỏa: "Các người còn không có nuôi lão nương, các người lại muốn nuôi một người ngoài, bản thân mình buồn bán kiếm được một chút tiền, cũng không biết mình họ gì hả, không biết là ai nuôi sống người tới lớn đi."

Vương Đồng Tỏa và Thích thị bị nói mặt xám mảy tro, đại khái Tú Nga và cô nãi nãi cũng nghe được lời ong tiếng ve, lại ru rú ở trong nhà. Lần này Vương lão đầu giáo huấn Triệu thị cũng không được, bà đang khó chịu nhitừ của mình đi nuôi một người ngoài. Dựa vào cái gì hả, hiện tại có thể để cho các nàng ở đây đều là mình khoan hồng độ lượng, còn để cho nhitừ của mình chăm sóc người thân trước lúc lâm chung với bà ta, không có cửa đâu!

Vương lão đầu còn muốn nói gì, Triệu thị đã nói, lão Nhị và lão Tam của nhà người cũng là thân huynh đệ của tiểu cô, vì sao cũng mặc kệ nàng ta? Ta xem như đã tốt lắm rồi, nếu thật sự muốn nhitừ của ta nuôi nàng, ta đây sẽ đi nhà lão Nhị gia và nhà lão Tam làm âm ỉ, nhìn xem ai quá đáng.

Vương lão đầu không nói, hai huynh đệ của ông quả thật là kỳ cục, biết rõ ràng nhitừ đã trở lại, nhưng là trừ bỏ ngày trở về thì có tới đây nhìn thoáng qua. Thì sau đó cũng không có tỏ vẻ gì cả, thật là đủ làm cho người ta thương tâm, nếu lão bà tử này lại nháo ra, nhitừ từ nhà mình khẳng định là không còn mặt mũi tiếp tục sống ở đây, đến lúc đó chẳng phải là thành ra đuổi các nàng đi sao?

Ông chỉ có thể âm thầm trấn an nhitừ của mình, cũng may vị cô nãi nãi này không phải người gây chuyện, cũng biết mình trở về thì chộc không ít phiền toái cho mọi người, cho nên liền nén giận, chỉ hy vọng có thể có chỗ dung thân.

Người trong Vương gia thôn mới biết được Tú Nga là muốn mang theo nương mình cùng gả đi theo, những ai trước kia xem trọng nàng đều đánh trống lui binh. Đúng vậy, nhà ai cũng đâu có bao nhiêu giàu có, nuôi sống chính mình cũng đã quá sức, còn nhiều thêm một người ngoài, đó là tuyệt đối không có khả năng. Ngay cả Tần thâm, sau khi biết chuyện này, cũng cắt đứt luôn ý niệm này trong đầu, vội vàng thú một tức phụ thôn khác cho nhitừ của mình, người khác thì lại không cần phải nói, cứ như vậy, hôn sự Tú Nga lại khó khăn.

Bên này hiệu quả đậu hủ chất Vương Phúc Nhi làm không tệ, bởi vì bỏ thêm ớt trên mặt, thoát nhìn đồ ăn, Dien*đan*le*quy*don ChiêuNinh buổi sáng thời điểm ăn cháo, kẹo một miếng, đặc biệt ăn ngon, Vương Hoa Nhi véo véo mặt Vương Phúc Nhi: "Được đó, muội nha, tùy tiện chơi đùa cũng có thể làm ăn ngon như vậy, về sau có cái gì đều kêu ta, nhitừ ta giúp đỡ muội cùng nhau làm."

Vương Phúc Nhi nói: "Nhị tỷ nói chuyện cần phải giữ lời."

"Đương nhiên, khi nào thì ta nói chuyện không tính toán gì hết?"

"Vương Phúc Nhi ở nhà sao?" Ngoài cửa viện có người kêu.

"Ai đó, đến nhà chúng ta, còn đặc biệt tìm muội?" Vương Hoa Nhi và Vương Phúc Nhi đều chạy ra ngoài cửa viện nhìn lại, chỉ thấy một chiếc xe ngựa, bên cạnh là một gã sai vặt mặc áo xanh, Vương Phúc Nhi nhận ra được, đây không phải gã sai vặt bên người Tổng Trưởng Khanh sao?

Quả nhiên Tổng Trưởng Khanh từ trong xe ngựa nhảy xuống.

"Sao người lại tới đây?"

"Vì sao ta không thể tới đây, Thư Lâm, xem, đây là nhà Phúc nhi, sao hả, không sai đi."

Triệu Thư Lâm cùng đi theo tới, Vương Phúc Nhi vội hỏi nói: "Các người là tự mình tới đây? Không có đi qua tú tài công bên kia?"

Tổng Trưởng Khanh đáp ứng: "Đương nhiên đi, nhưng mà đến xem người, đúng không, Thư Lâm?"

Mặt Triệu Thư Lâm liền ửng đỏ, gật đầu. Vương Phúc Nhi xem thần sắc hai người này thì liền biết là đang nói dối: "Các người lừa ai hả? Quên đi, vô nhà của ta nghỉ một lát trước, một lát ta để cho cha ta đưa các người trở về."

Hai tiểu tử chuẩn êm đi ra, cũng không sợ người trong nhà lo lắng.

"Người thật nhỏ mọn, chúng ta tới đây đặc biệt đến nhìn người, người không mời chúng ta ăn một miếng cơm?" Tổng Trưởng Khanh thăm oán nói.

"Có muốn ta thỉnh tú tài công tới đây tiếp khách không?" Vương Phúc Nhi tròng mắt nói. ChiêuNinh~dien~dan~lequydonD^d^f^q^d

"Đừng dừng, được rồi, là chúng ta chuẩn em đi ra, nhưng mà buổi tối nhất định sẽ kịp trở về, hiện tại chúng ta đều đã đến đây, chẳng lẽ người cũng không để cho chúng ta đi vào ngồi một lát sao."

Cuối cùng Vương Hoa Nhi cũng biết mọi chuyện, Vương Đồng Tỏa và Thích thị cũng tới đây nhìn, kết quả cuối cùng là hai tiểu tử này vào cửa. Thích thị nói, người tới là khách, dù sao cũng phải ăn một chút, Vương Đồng Tỏa thì quyết định đến lúc đó đưa hai tiểu oa nhi này an toàn trở về. Đương nhiên, hần cũng đi nói với cùng tú tài công.

Tuy rằng Tổng Trường Khanh đến Vương gia thôn rất nhiều lần, nhưng là lần đầu tiên tới nhà Vương Phúc Nhi. Mà Triệu Thư Lâm, cũng là lần đầu tiên đến Vương gia thôn, càng không cần phải nói nhà Vương Phúc Nhi. Cho nên bọn họ nhìn đến cái gì cũng đều ngạc nhiên, đến ngay cả gà ăn cỏ cũng cảm thấy tò mò, Vương Phúc Nhi khinh bỉ trong lòng.

Nhưng mà ngược lại hai người cảm thấy rất hứng thú với giàn nho trong viện, quyết định đi trở về, cũng kêu người ta đi theo làm một cái như vậy.

Thích thị tự mình xuống bếp làm một món trứng gà, sau đó trộn lẫn rau dại, lại lấy ra một con gà rừng hun khói ra, bữa tiệc này có thể nói là thực phong phú, chỉ là dù như vậy, Thích thị còn cảm thấy chậm trễ hai vị khách nhỏ này, dù sao người ta lại là nhà người có tiền ở trên, cái gì mà chưa ăn?

Đừng nói, tuy rằng hai người kia không mời mà đến thực làm cho người ta đau đầu, nhưng mà lúc ăn cơm, đều thực quy củ, có nề nếp, có thể thấy được gia giáo rất tốt: "Đây là cái gì? Đồ ăn?" Tổng Trường Khanh chỉ vào một cái đĩa đậu hũ chát.

"Đậu hũ chát, dùng để ăn với cơm." Vương Phúc Nhi nói.

"Nhỏ như vậy?" Tổng Trường Khanh cảm thấy có chút xiu như vậy, sao ăn với cơm? Còn chưa đủ hần ăn một ngụm ấy.

Vương Phúc Nhi nói: "Thứ này một chút xiu cũng ăn rất ngon miệng, có chút mặn."

"Vậy ta ném thử." Tổng Trường Khanh nói xong liền gấp một miếng nhỏ: "Ừ, cũng không tệ lắm, Thư Lâm, người ném thử."

Triệu Thư Lâm theo lời cũng ném thử, quả nhiên thực không sai, hần không khỏi nhớ tới từ lâu nhà mình: "Này, chỉ dùng đậu hũ để làm đi."

Vương Phúc Nhi gật gật đầu: "Đậu hũ mới làm bỏ đó một hai ngày liền hỏng rồi, thời tiết nóng, để lại qua đêm liền ôi thiu, cho nên ta nghĩ biện pháp, biến thành như vậy, như vậy ăn với cơm cũng ngon."

"Vậy có thể để cho ta mang về một chút hay không?" Triệu Thư Lâm thật cẩn thận hỏi. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d

"Đương nhiên có thể, lát ta còn muốn đưa qua cho tú tài công một ít, các người đã cảm thấy có thể, như vậy khẳng định tú tài công cũng sẽ thấy ăn ngon." Ban đầu nàng không biết nhà mình ăn cảm thấy được người khác không nhất định ăn ngon, hiện tại hai người kia đều tán thành, vậy chẳng phải nói rõ là làm rất tốt.

Cái bụng ăn rất no hai người cảm thấy mỹ mãn, Tổng Trường Khanh còn muốn ở lại đây chơi một lát nữa, nhưng mà Vương Phúc Nhi kiên trì muốn cho phụ thân nhà mình đưa họ trở về. Nói giỡn sao, đến lúc đó người hai nhà này thật sự đi tìm đến, còn không có yên ổn đâu. Tuy rằng phụ thân hai người đều là người phân rõ phải trái, nhưng mà bình thường đều là nữ nhân quản đứa nhỏ, nàng cũng không muốn gặp được người không phân rõ phải trái, đến lúc đó nói không rõ.

Ngoài ra Thích thị còn từ trong vườn rau hái được đậu đũa tươi mới, cà tím và rau dưa, để cho Tổng Trường Khanh và Triệu Thư Lâm mang về nhà, mặc kệ nói như thế nào cũng là một mảnh tâm ý. Hiện tại bộ dạng rau dưa trong vườn rau nhà mình cũng được. Vương Đồng Tỏa điều khiển xe la đưa hai người kia đi về Tú Thủy trấn.

Hết chương 62.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Dâng hương miếu nương nương

Editor: ChieuNinh

Triệu Thư Lâm về nhà, liền cầm đậu hũ chát cho cha của nó, cha nó ném thử cảm thấy thực không sai, lại đi vội tới khách điểm cho đầu bếp ném, đầu bếp nói: "Ông chủ, đậu hũ chát này ta cảm thấy không sai, nhưng mà, chúng ta trước đặt ở trong tủ lâu để cho khách hàng ăn thử một đoạn thời gian mới được. Nếu như tốt, có thể nhận làm lượng lớn, dù sao khẩu vị mỗi người đều không giống nhau."

Triệu Thanh Minh nói: "Những thứ này cũng là từ chỗ người khác làm ra, ta xem chúng ta vẫn nên trực tiếp giống như lần trước, mua đứt phương tử, đến lúc đó cũng như măng chua, trở thành độc nhất ở tủ lâu của chúng ta." Việc buôn bán ai cũng phải thật tình thật, huống chi cho dù mua phương tử rồi, cũng không phải là khoản tiền lớn, nếu như còn do dự, đến lúc đó bị người khác đoạt tiên cơ thì không tốt! Huống chi, đầu bếp cũng nói không tệ, hần là

cũng không kém đi nơi nào.

Đầu bếp nghe ông chủ nói như vậy xong, cũng không có nói cái gì nữa, ánh mắt ông chủ luôn luôn rất chuẩn, đây cũng là một trong những nguyên nhân hẳn có thể kinh doanh từ lâu rất tốt.

Triệu Thanh Minh từ trong phòng bếp đi ra, chường quầy đuổi theo: "Ông gia (Ông chủ)!"

Triệu Thanh Minh nhủ nhủ mày: "Có phải Nhị lão gia lại nợ sổ sách hay không?"

Thân là chường quầy, điều khoản mỗi ngày đều phải rõ ràng rành mạch, nhưng mà hiện tại có một người ăn cơm bá vương, còn là đệ đệ ông chủ, hẳn cũng không biết như thế nào cho phải.

"Ông chủ, hiện tại Nhị lão gia mỗi ngày tới đây ăn, còn mang theo một đám thân thích cũng tới đây ăn, ăn xong rồi liền ghi sổ sách, tiểu nhân cũng thật sự là không có cách nào." Chường quầy đau đầu, hẳn cũng biết chút chuyện của Triệu gia, chường quầy và đệ đệ không phải một nương sinh ra, lão thái thái hiện tại là kẻ thất (vợ kế), đương nhiên cũng yêu thương thân nhi tử của mình. Nay tuy rằng chường quầy mạnh mẽ vang dội phân gia, nhưng mà có người vẫn không phục, còn không phải sao, mỗi ngày lại đây ăn ngon uống say.

"Trước cứ ghi lại, việc này ta sẽ xử lý!" Triệu Thanh Minh nói.

Chường quầy chỉ có thể làm theo, hy vọng ông chủ có thể giải quyết việc này cho xong, bằng không có bao nhiêu thứ cũng không đủ cho Nhị lão gia dùng, mỗi lần đều gọi đồ ăn quý nhất, còn mang theo một đám người.

"Cha, thế nào?" Triệu Thư Lâm tràn đầy chờ mong nhìn cha mình. Triệu Thanh Minh thực vui mừng: "Con có thể suy nghĩ đến sinh ý của chúng ta, cũng rất không tệ, cha thật cao hứng." Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh Trước kia cảm thấy con trai mình là người thành thật, không thích hợp việc buôn bán, nhưng hiện tại Triệu Thanh Minh có chút thay đổi nho nhỏ, có thể thời khắc nghĩ đến từ lâu của mình, đó là một hiện tượng không tệ.

Triệu Thư Lâm bị nói nên ngượng ngùng, mặt có chút hồng. "Được rồi, hiện tại cùng cha đi Vương gia thôn, chúng ta nhận làm từ việc nhỏ." Triệu Thanh Minh vỗ vỗ bả vai Triệu Thư Lâm.

Vương Phúc Nhị lấy giá mười lăm lượng bạc bán phương pháp làm đậu hủ chất cho phụ tử Triệu Thanh Minh. Triệu Thanh Minh còn nói, về sau nếu có đồ tốt gì, có thể cứ đi tìm hắn, hiện tại thì từ lâu của hắn thiếu đồ ăn mới mẻ này. Đương nhiên, đồ ăn này cần phải ăn ngon, mới đắt khách.

Vương Đồng Tòa lại cảm thấy ngượng ngùng, bạc này lấy được cũng quá dễ dàng, nhưng mà Triệu Thanh Minh nói, thứ này thoạt nhìn dễ dàng, nhưng mà người khác thật không ngờ tới, bên này nghĩ tới được, dựa vào cái này, liền đáng giá. Nếu mỗi người đều có thể nghĩ được, vậy nhà hắn cũng sẽ không bán rồi.

Vương Phúc Nhị cam đoan mình sẽ chậm rãi cân nhắc đồ ăn mới, đến lúc đó nếu cảm thấy ăn ngon, khẳng định sẽ đến từ lâu tìm Triệu thúc thúc. Đây là chuyện song phương đều có lợi, nàng sẽ không cảm thấy ngượng ngùng, hơn nữa thứ này ở trong tay mình, cũng không thể phát dương quang đại (phát huy), còn không bằng để cho Triệu thúc thúc bán ra ở trong từ lâu.

Phụ tử Triệu Thanh Minh đi rồi, cả nhà Vương Đồng Tòa đều thật cao hứng, nhìn bạc trắng bóng, thật là còn ngọt hơn uống mật. Vương Hoa Nhi véo véo khuôn mặt Vương Phúc Nhị, nói: "Về sau còn muốn cái gì, nói với tỷ, tỷ nhất định sẽ giúp muội."

Buổi tối Vương Đồng Tòa và Thích thị nói đến tiểu khuê nữ nhà mình, cảm thấy nữ nhi này thật là phúc tinh nhà mình, ở riêng còn không đến một năm, đều nhanh chóng vượt lên làm phú hộ. Mười lăm lượng bạc có thể mua được vài mẫu ruộng, đối với nông dân mà nói, chỉ có ruộng đất là chắc chắn. Đến lúc nhiều đất hơn, thành một tiểu địa chủ cũng không tệ.

Nhưng mà chuyện Tổng Trưởng Khanh và Triệu Thư Lâm đến bên này tìm Vương Phúc Nhị bị Nhị bá mẫu Vương Phúc Nhị biết. Nhà Nhị bá mẫu đã cất xong rồi, cũng chuyển ra khỏi nhà cũ, nàng ta thường thường tới đây hỏi thăm chuyện hai người kia. Nhưng mà cả nhà Vương Phúc Nhị đều không có quan tâm nàng ta làm gì, Vương Hoa Nhi lại chán ghét, nhưng mà Thích thị lại không cho ba tỷ muội nói cái gì khó nghe. Mặc kệ nói như thế nào, đó đều là Nhị bá mẫu của bọn họ, nếu truyền ra ngoài, nói ba tỷ muội vô lễ bất kính đối với trưởng bối, đến lúc đó thì lời khó nghe còn nhiều hơn.

Sau khi thu hoạch xong, cả nhà Vương Đồng Tòa trừ bỏ giữ lại đủ cho nhà mình ăn, thứ khác toàn bộ đều bán đi, được sáu lượng bạc, không nhiều lắm cũng không ít, nhưng mà tốt hơn nhiều so với trước kia. Gà Vương Phúc Nhị nuôi cũng trưởng thành, gà mái đã bắt đầu đẻ trứng, người cả nhà cũng đủ dinh dưỡng. Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh Thời điểm mùa hè, ba tỷ muội Vương Cúc Nhi phơi nắng hong khô hạt tiêu, cà tím, đậu đũa, mướp đắng ... nhiều quá ăn không hết, chờ tới khi mùa đông không có đồ ăn để ăn, thứ này cũng có thể ăn với cơm.

Thu hoạch xong vụ thu, cường bức lao động cũng lại tới Vương gia thôn, muốn mỗi nhà mỗi hộ bỏ ra một người đi lên huyện đào nương. Nếu không có ra lao động, như vậy thì dùng tiền thay thế, lý chính Vương Tài thì quan tâm cũng không được. Vương Đồng Tòa quyết định vẫn là chính mình đi làm việc, muốn ra tiền, hẳn luyến tiếc, bản thân hẳn có một chút khí lực, có khả năng làm việc.

Lần này ở riêng rồi, Vương lão đầu bên kia cũng phải ra một sức lao động, nhưng mà Vương lão đầu tuổi tác đã cao, cho nên đến lúc đó cũng chia đều đến trên người bốn huynh đệ.

Thích thị sớm chuẩn bị lương khô cho Vương Đồng Tòa mang theo, lần này vừa đi là đi mấy ngày, các nam nhân bên ngoài cũng không biết tự chiều cố cho mình, nàng chuẩn bị đầy đủ hết.

Vương Phúc Nhị nhìn Vương Tiểu Bảo đang chảy nước miếng, khi nào thì đệ mới có thể lớn lên? Đến lúc đó cũng có thể gánh vác chia sẻ thay cha

chúng ta, khó trách ở nông thôn mọi người đều muốn con trai, đủ loại nguyên nhân, làm cho người phải có con trai.

"Đại tỷ, tỷ nói khi nào thì cha mới trở về?" Vương Phúc Nhi hỏi, cha nhà mình đã đi ra ngoài hai ngày, cũng còn chưa có trở về.

Vương Cúc Nhi đang ở thiêu thừa may vá nói: "Ta đoán còn phải qua vài ngày nữa đi, trước kia cha cũng từng đi, bốn năm ngày ấy."

Mùa thu không có việc nhà nông, quan gia muốn đào nương vét bùn ở trên huyện, đây cũng là chuyện thực sự làm vì dân chúng, mọi người đều tự nguyện.

"Còn phải lâu như vậy sao?" Vương Phúc Nhi có chút nhớ nhung cha, lúc cha nhà mình còn ở nhà thì không cảm thấy gì, một khi rời nhà đi xa, thời điểm buổi tối đều cảm thấy không an toàn.

Vương Hoa Nhi đi tìm Thanh Mai bạn tốt của nàng, Vương Phúc Nhi ở trong thôn không có bạn chơi, chủ yếu là, tư tưởng của nàng cũng không phải đứa nhỏ mấy tuổi, không chơi chung được.

"Có cảm thấy nhàm chán hay không? Vậy muội đi bên ngoài chơi đi, nhưng mà không thể đi bờ sông chơi, biết không?"

"Vẫn là quên đi, lát nữa muội đi qua nhà Tứ thẩm, xin nàng một ít gốc trúc, phía sau nhà chúng ta cũng có thể biến thành một mảnh rừng trúc."

Vương Phúc Nhi mang theo bánh bao Thích thị làm, đi tìm Tứ thẩm, thời điểm đến trong nhà Tứ thẩm, Tứ thẩm đang băm cỏ cho heo ăn. Tứ thẩm là người chịu khó, cũng nuôi hai con heo, bình thường đi lên núi cắt cỏ, sau đó nấu cho heo ăn.

"Tứ thẩm!"

"Là Phúc nhi đến sao? Mau tới đây, mau tới đây." Tứ thẩm Sở thị vội bỏ lại công việc trong tay, chính nàng chưa từng sinh con, cho nên đặc biệt yêu thích tiểu hài tử.

Chờ Vương Phúc Nhi đưa bánh bao mình mang cho Sở thị rồi, Sở thị cười nói: "Vẫn là Phúc nhi yêu thương Tứ thẩm, ừ, ăn ngon thật, đây là nương của con làm đi, tay nghề thật tốt."

Vương Phúc Nhi cười hì hì, sau đó nói ý tứ muốn một ít gốc trúc, Sở thị đáp ứng ngay, vốn cũng không phải chuyện lớn, nàng vui lòng cho.

"Phúc nhi, ngày mai đi cùng Tứ thẩm đi xem miếu nương nương được không?" Nàng ngóng trông có đứa con, cho dù là một nữ oa, chỉ là giống như Phúc nhi thế này, cũng tốt lắm rồi.

Nàng muốn mang theo một đứa nhỏ cùng đi thấp hương, khẳng định hiệu quả tốt hơn chút.

Vương Phúc Nhi gật gật đầu: "Con vui lòng đi cùng, nhưng mà Tứ thẩm phải nói với nương con, nương con đồng ý mới được." Có thể đi ra bên ngoài chơi, Vương Phúc Nhi cầu còn không được.

"Vậy thì bao ở trên người Tứ thẩm."

Vì thế ngày hôm sau Vương Phúc Nhi đã được Sở thị mang đi miếu nương nương. Miếu nương nương này là một cái chùa miếu duy nhất ở vài thôn lân cận, mọi người cầu con, cầu phúc đều đến nơi đây, cho nên nơi này hương khói cũng không tẻ lắm. ChiềuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Vương Phúc Nhi đi tới ngoài cửa núi này, thấy còn có quầy bán hương, bán thức ăn vặt. Sở thị mua một ít điểm tâm ăn vặt cho Vương Phúc Nhi, lại mua hương ở một cái sạp khác, mang theo rô nhỏ liền đi vào thấp hương (nhang).

Trong chính điện là Quan Thế Âm nương nương, thật nhiều người đều là bà bà đang thấp hương, phòng chừng là khăn cầu cho tức phụ nhi hoặc khuê nữ nhà mình có thể một lần mang được thai nam đi. Sở thị đáng vốc tiêu tụy đập đầu, dâng hương, lại mang theo Vương Phúc Nhi đi rút thăm. Đương nhiên là mượn dùng vận may của Vương Phúc Nhi, đến sau đó quả nhiên lại rút được sấm tốt nhất, Sở thị mừng đến nỗi ôm chặt lấy mặt Vương Phúc Nhi liền hôn một cái, đứng là nàng luôn ngóng trông có thể sinh một đứa nhỏ, không nghĩ tới vận khí cũng không tẻ lắm.

Thời điểm hai người các nàng muốn ra cửa rồi núi, tình cờ gặp một phụ nhân ăn mặc rất đẹp cũng tới đây thấp hương. Sở thị sợ chọc phiền toái, nên khiến cho Vương Phúc Nhi cúi đầu, trực tiếp né đi qua, kẻ có tiền tốt nhất không cần trực tiếp đối mặt. Nhưng Vương Phúc Nhi vẫn vụng trộm nhìn thoáng qua, cảm thấy phụ nhân kia nhìn có chút nhìn quen mắt, rốt cuộc là làm sao gặp qua, giống như một chút ấn tượng cũng không có, việc này sau đó đã bị Vương Phúc Nhi quên đến sau đầu. Dù sao người như vậy về sau khẳng định không có xuất hiện chung với nhau, làm gì còn nhớ mãi không quên chứ.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Sinh ý mới

Editor: ChieuNinh

Qua năm ngày sau Vương Đồng Tòa mới trở về, người không có gầy, nhưng mà có chút mệt nhọc, Thích thị vội làm món ăn ngon, an ủi chăm sóc nam nhân nhà mình. Cưỡng bức lao động mùa thu xem như trôi qua, Vương Đồng Tòa lên núi chặt một ít cây trúc đại, chuẩn bị bên một ít ki và rổ các loại chõu hộp chợ thì đi bán. Thời điểm hộp chợ lần trước, thứ này của hắn vẫn bán rất tốt. Nam nhân phải nuôi gia đình, tuy rằng Vương Đồng Tòa không sắc sảo gì, nhưng mà ý thức trách nhiệm thì vẫn rất nặng, không thể luôn dựa vào nữ nhi của mình suy nghĩ này nọ kiếm tiền.

Vương Phúc Nhi nhìn cha bên mấy thứ này, trong lòng bội phục không thôi, tay nghề thật sự là tốt, người xem cảnh đẹp ý vui. Trong nhà chưa bao giờ thiếu mấy thứ này, cũng là công lao của cha nhà mình.

"Phúc nhi, nướng hấp một ít bánh bao, con đưa qua cho gia gia và nãi nãi con còn có cô nãi nãi đi." Thích thị ở phòng bếp phân phó nói.

"Dạ được!" Vương Phúc Nhi nhìn Thích thị lấy mười mấy cái bánh bao đặt vào trong rổ, Vương Phúc Nhi bụng một chút cũng không tốn sức.

Đến nhà cũ, trước tặng cho gia gia và nãi nãi sáu cái, lại tặng sáu cái cho cô nãi nãi và biểu cô Tú Nga, biểu cô Tú Nga cho Vương Phúc Nhi một cái quyền hoa tự mình làm, nhìn giống như là hoa thật, Vương Phúc Nhi không khỏi giật mình.

"Biểu cô, tay nghề của cô thật tốt, có thể đi đến hộp chợ bán đó."

Tú Nga nói: "Thật sự có thể đi bán?"

Vương Phúc Nhi gật gật đầu thật mạnh, kỳ thật nếu có phương pháp, còn có thể bán cho cửa hàng trang sức trước, cũng có thể kiếm được khoản tiền.

Trong lòng Tú Nga cao hứng, hiện tại hai mẹ con các nàng cũng chỉ dựa vào châm tuyền để kiếm sống, miệng ăn núi lở. Diendanlequydon-ChieuNinh Đại cửu cửu làm người không có gì để nói, nhưng mà đại cửu mẫu có đôi khi thích chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, nếu mình có thể có thêm thu nhập, vậy cũng có thể để cho mình và nương sống tốt hơn một chút.

"Vây, Phúc nhi, lần sau hộp chợ, ta đi thử xem đi." Tú Nga vốn nghĩ để cho người khác mang đi qua bán, nhưng mà suy nghĩ cho tới bây giờ không thể mọi chuyện đều dựa vào người khác, nàng cũng phải đi kiếm ăn.

"Biểu cô, nếu không như vậy đi, cô làm vài cái, trước tiên con tới đặt trong cửa hàng tiệm tạp hóa của a di con thử xem sao, nếu bán được, về sau thì tốt rồi?" Cửa hàng tạp hoá của ai đi hắn là có thể bán mấy thứ này, lần trước nàng đã thấy qua, nhưng mà cũng không có đẹp như của biểu cô làm.

Làm sao Tú Nga lại không muốn chứ? Cam đoan sẽ mau chóng làm ra, Vương Phúc Nhi đi từ trong phòng biểu cô ra, liền đụng phải Đại bá mẫu Đinh thị: "Phúc nhi, lại đưa gì ăn ngon rồi hả? Sao không đưa một ít cho Đại bá mẫu và Đại bá ngoại, cũng quá keo kiệt!"

"Đại bá mẫu, cha và nương con nói bọn họ là hiếu kính trưởng bối, con nghe lời của nương con." Ý tứ là không phải ta đưa, ngoại không phải trưởng bối của cha và nương ta, không cần hiếu kính.

"Nhị Bảo ca, Tứ Bảo ca, các ca mau ra đây, đi nhà của ta ăn bánh bao đi." Miễn cho nàng ta lại nói cái gì nữa, Vương Phúc Nhi kêu hai ca đi qua, ngoại làm nương nói chung đi theo cùng con mình cũng không tốt đi, như vậy là so với tiêu oa nhi cũng không bằng.

Nhị Bảo lớn tiếng nói: "Phúc nhi, ca không đi, thay ca cảm ơn Tam thúc và Tam thẩm." Mặt Đinh thị co rút mãi, đứa nhỏ chết tiệt này, có tiện nghi cũng không chiếm, một chút cũng không giống như con mình.

Tứ Bảo có chút muốn đi, nhưng mà bị Nhị Bảo ngăn cản: "Trước kia chúng ta ăn của Tam thúc bao nhiêu thứ, Diendanlequydon-ChieuNinh ngoại đừng tham ăn, về sau nhị ca kiếm tiền, mua cho ngoại." Tứ Bảo gật gật đầu, hai tiểu tử đều không đi, Đinh thị lại cảm thấy trên mặt không có ánh sáng.

Vương Phúc Nhi nhìn Đinh thị kinh ngạc, trong lòng cao hứng, cảm rõ vui vẻ đi về nhà, chỉ là vừa vào sân, thấy Vương Tam Tảo, Vương Chi Nhi còn có Nhị bá mẫu Mã thị đang có tư có vị ăn bánh bao nóng hổi hấp, vừa rồi tinh thần cao hứng lập tức đã không còn.

Vương Hoa Nhi ở bên cạnh sinh hờn dỗi, nàng thật muốn đuổi ba người ngày đi ra, nhưng mà nương không cho phép, còn không cho mình quấy rối, nương thiện tâm, nhưng mà người ta cũng sẽ không cảm kích ngoại.

"Tam đệ muội à, bánh bao này ngoại làm có chút thất bại, ăn chẳng thế nào." Miệng Mã thị còn ngậm bánh, nói.

"Không thích ăn, cũng đừng vội vàng tới đây, lại không ai mời ngoại tới đây ăn." Vương Hoa Nhi nói thầm trong miệng.

Bị Thích thị trừng mắt liếc nhìn một cái, Thích thị cười nói: "Trên mặt có chút ó vàng, nhị tẩu, nhà ngoại có tốt lắm hay không? Lần sau thời điểm ngoại làm, ta đi nếm thử?"

Mã thị hàm hồ, nàng ta cũng không vui để cho người khác ăn đồ gì đó của nhà nàng ta. Vương Phúc Nhi thấy Vương Chi Nhi vui vẻ ăn cái kia, trong lòng thật sự là không thoải mái.

"Phúc nhi, ngoại cầm trong tay là gì? Thật là đẹp, cho ta xem."

Ánh mắt Mã thị cũng nhìn chòng chọc qua, trong tay Vương Phúc Nhi là quyền hoa Tú Nga cho, nàng không muốn nói ra là biểu cô cho, bằng không khẳng định Nhị bá mẫu sẽ đi tìm biểu cô đòi lấy: "Là quyền hoa a di mua cho ta, ta cũng còn chưa có nhìn kỹ đâu, không cho!"

Nói xong bỏ chạy đi vào trong nhà, Mã thị nói với Thích thị: "Tam đệ muội, không phải ta nói, mấy đứa nhỏ này của ngươi cũng nên quản cho kỹ vào, một đứa lại một đứa đều rất lợi hại, một chút lễ phép cũng không có. Cúc nhi qua vài năm nữa cũng phải làm mai rồi, cứ tiếp tục như thế này thì làm sao?"

Mặt Thích thị lập tức liền thay đổi, ngươi chiếm chút tiện nghi nhỏ, nàng có thể không ngại, nhưng mà nói khuê nữ của nàng thì không được: "Nhị tẩu, khuê nữ của ta, ta sẽ tự mình dạy dỗ, không cần nhị tẩu phải tới nói! Nhị tẩu tự quản con của mình là được rồi. Hiện tại thời điểm cũng không sớm, nhị tẩu trở về nấu cơm đi thôi, ta bên này không đủ ghế ngồi!"

Mã thị thấy Thích thị lập tức trở mặt, còn có chút phản ứng không kịp, trước kia nàng ta chính là ý vào tính tình Thích thị tốt, mới đương nhiên chiếm tiện nghi tam phòng. Bây giờ, giống như thực không thích hợp, Thích thị không bao giờ là người yếu đuối dễ bắt nạt nữa. Chẳng lẽ là bởi vì sinh con trai nên lưng cứng rắn rồi?

"Chẳng qua nói mấy câu, ngươi đây là làm sao? Đi thì đi, ta còn không tự nguyện đi tới đây." Nói thì nói như vậy, thời điểm đi lại còn nhân tiện cầm mấy cái bánh bao. Vương Hoa Nhi tức giận đến muốn đoạt lại, bị Thích thị ngăn cản, không muốn phức tạp thêm.

Vương Hoa Nhi nói: "Ta chuẩn bị nuôi một con chó, có vài người muốn vào cũng không thể nào vào được!"

Vương Cúc Nhi cũng gật gật đầu: "Chú ý này hay."

Qua vài ngày, là ngày họp chợ, Vương Phúc Nhi năn nỉ Vương Đồng Tòa mang mình đi theo. ChiềuNinh~dien~dan~lequydonD^d^T^q^d Đến nơi, Vương Đồng Tòa lấy đồ nhà mình bên được ra, bày quán bán, trong chốc lát bộ khoai liền đi tới thu năm văn tiền, xem như phí bày quán. Vương Phúc Nhi cảm thấy đi tới chỗ nào cũng có như vậy, đó là quang minh chính đại thu phí bảo hộ.

Vương Đồng Tòa khéo tay, đồ bên ra vừa đẹp lại rắn chắc, cho nên chẳng được bao lâu liền bán hết bảy tám phần, còn lại vài cái Vương Đồng Tòa nghĩ đưa đi qua cho tiểu di nhà mình, vừa vặn Vương Phúc Nhi đang muốn tìm a đi có việc.

Vừa đúng lúc Khương di phu ở nhà, thấy đại tỷ phu tặng đồ cho nhà mình, vội nói lời khách khí, nhưng thấy thứ này bên tốt, nên đã nói: "Tỷ phu, thứ này đến lúc đó đặt tới trong điểm của ta bán đi, ta đang chuẩn bị lại mở thêm một tiệm nữa."

"Vậy có thể rất phiền toái hay không?" Vương Đồng Tòa nói.

"Ai, tỷ phu, nhìn ngươi nói kia, ta làm buôn bán, cũng muốn nhiều lời thêm ít tiền, không dối gạt tỷ phu, ta là thấy mấy thứ này của ngươi rất tốt, ta cũng có thể từ trung gian kiếm một chút tiền." Khương di phu cười nói.

A đi từ buồng trong đi ra, nói với Khương di phu: "Chàng không miễn phí bán giúp tỷ phu ta, còn nói kiếm tiền."

Khương di phu chỉ cười, Vương Đồng Tòa vội nói: "Muội phu nói có lý, đều nói huynh đệ ruột thịt cũng phải tính toán rõ ràng, đúng là nói như vậy. Ta cũng không thể luôn phiền toái các ngươi."

Vương Phúc Nhi cũng xen mồm: "Đúng vậy, đúng vậy, di phu nói rất đúng, di phu, con cũng có cái này cho người xem." Ba người lớn đều có chút buồn cười, Vương Phúc Nhi không thêm đề ý, lấy quyển hoa cho a đi và di phu xem.

A đi vừa thấy liền nói: "A, ai làm vậy, thật là đẹp mắt."

"Là biểu cô cô của con làm, a đi, có thể bán ở trong điểm hay không?"

A đi nói: "Tuyệt đối có thể bán, cha bọn nhỏ, chàng nói đúng không?"

Khương di phu cũng cười gật đầu: "Được, liền bán trong điểm chúng ta, trước kia ta nhập hàng ở nơi khác, còn không có đẹp thế này, nhưng mà nếu bán đắt, vậy thì lấy thêm nhiều hơn, Phúc nhi trở về nói với thân thích của con, nắm chặt mà làm."

Vương Phúc Nhi vội gật đầu, mọi chuyện sáng tỏ, cảm giác thoải mái hơn phân nửa, a đi còn muốn giữ hai cha con ở lại ăn cơm, Vương Đồng Tòa nói: "Cho tới nay, đều là phiền toái nhị muội và muội phu, hiện tại trong tay cũng có chút tiền, lần này ta mời muội muội muội phu đi đến tửu lâu ăn một chút đi, coi như là tâm ý của ta."

"Hiện tại tỷ phu thật sự phát tài rồi, nhưng mà đi tửu lâu cũng quá lãng phí đi, chúng ta có bà tử nấu cơm, vẫn là ở nhà của ta đi."

Vương Đồng Tòa chết sống không đồng ý, vậy còn không phải thành nhà muội phu mời cơm sao? Cuối cùng không có cách nào khác, Vương Đồng Tòa bên này thắng lợi, vì thế bốn người chuẩn bị đi tửu lâu ăn cơm, chờ Khương Điền và Khương Lôi giữa trưa trở về, liền đi đến tửu lâu.

Nói tới tửu lâu Vương Phúc Nhi vẫn là lần đầu tiên đến đây, thời điểm giữa trưa, mọi người rất đông, thật vất vả mới tìm được một cái cái bàn, tiểu nhị người ta đi tới đưa một mâm điểm tâm khai vị, Vương Phúc Nhi vừa thấy, đây không phải là măng chua mình làm hay sao?

ChiềuNinh~dien~dan~lequydonD^d^T^q^d Vương Đồng Tòa cũng có chút lờ mờ, nếu người ta đều là đưa miễn phí, vậy nhà mình lấy hai mui lượng bạc chẳng phải là rất không nói nổi rồi sao?

"Tiểu nhị ca, đây thật là miễn phí sao?" Vương Đồng Tòa hỏi.

Tiểu nhị mặt mang tươi cười nói: "Khách quan, ngài nói đúng, măng chua này của chúng ta là miễn phí, nếu ngài ăn hết rồi chúng ta có thể thêm nữa."

Sắc mặt Vương Đồng Tòa lại càng không tốt lắm, nhưng mà hắn không nói gì thêm, trầm nghĩ, phải tìm được Triệu Thanh Minh, trả lại hai mươi lượng bạc kia.

Làm sao Vương Phúc Nhi không biết tâm tư của cha nhà mình? Cha cũng chính là thành thật, Triệu thúc thúc người ta làm như vậy, khẳng định là mới có lợi. Măng chua này vốn chính là khai vị, khẩu vị một khi mở ra, chút ấy liền ăn nhiều hơn, tùy tiện gọi thêm món là có thể có tiền măng chua rồi. Người làm ăn, làm sao sẽ làm mua bán lỗ vốn?

Nhưng mà hiện tại Vương Phúc Nhi nói không nên lời, Vương Đồng Tòa cũng không muốn nói ra chuyện nhà mình, vì thế sáu người vô cùng vui vẻ gọi đồ ăn, ăn nhiều một chút, Khương Lỗi còn vừa ăn vừa xoa bụng, nói bụng mình căng cứng, nhưng mà chỉ là không ngừng miệng được, Khương Điền còn nói: "Đã sớm nghe người khác nói đồ ăn từ lâu nhà Triệu Thư Lâm ăn ngon, hiện tại rốt cuộc được ăn rồi."

"Bình thường còn bạc đãi con sao hả? Có ngày nào không được ăn thịt không?" A di trùng mắt liếc nhìn Khương Điền một cái: "Thứ này ăn đều là tiền, không thỏa đáng! Còn không bằng tự mình mua đồ ăn về làm ăn, khẳng định tiết kiệm tiền."

Khương Điền và lão cha nhà mình liếc nhau, cũng biết nương sẽ nói như vậy mà, nữ nhân gia, chính là soi mói, ài, không có biện pháp.

Hết chương 64.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Vương Đồng Tòa thành thật

Editor: ChieuNinh

Cơm no rượu say, cả nhà a di đi trở về, Vương Đồng Tòa muốn tìm Triệu Thanh Minh, nói thật lâu với chương quầy, chương quầy nghe được tên Vương Phúc Nhi, mới bỗng nhiên tỉnh ngộ, ông chủ đã có dặn dò qua. Vì thế vội vàng nghênh đón hai cha con vào trong viện bên trong, để cho người đi mời ông chủ tới đây.

Triệu Thanh Minh đến rất nhanh, nói rằng từ khi được hai phương từ của Vương Phúc Nhi, sinh ý càng ngày càng tốt, hắn còn tưởng rằng Vương Phúc Nhi lại cân nhắc ra được cái gì vậy, chính cậu còn không được. Nhưng mà nghe xong Vương Đồng Tòa muốn trả bạc, không khỏi nở nụ cười ha ha, Vương Phúc Nhi cũng cười khổ thực bất đắc dĩ, cha nhà mình chính là người thành thật.

"Vương gia ca ca, tuy rằng ta là miễn phí đưa tặng măng chua này, nhưng mà ta cũng không thiệt thòi đâu, người xem, măng chua này vốn chính là khai vị, khách nhân ăn trước khi ăn cơm, đó không phải là có thể ăn nhiều thức ăn sao? Chỉ cần bọn họ tùy tiện gọi thêm món đồ ăn, liền kiếm thật nhiều tiền hơn măng chua không biết là bao nhiêu, ta một chút cũng không thiệt thòi. Còn nữa, ta mở một tiệm chuyên bán dưa chua ở chỗ khác, trong một tháng, măng chua còn có đậu hũ chát cũng có thể kiếm đến mười lượng bạc. Càng không cần phải nói, trong thị trấn cũng có người tới đây mua, cho nên Vương gia ca ca, cho các người hai mươi lượng bạc một chút cũng không nhiều, người cứ yên tâm đi."

Vương Đồng Tòa nghe hắn vừa nói như vậy, thật sự yên tâm, hắn sợ hổ (lừa gạt) người ta.

Triệu Thanh Minh cảm thấy Vương Đồng Tòa thật sự là người thành thật khó gặp, hoàn hảo, khuê nữ của hắn không giống với hắn, bằng không, cái nhà này phải sống thế nào chứ.

"Tiểu nha đầu, có cân nhắc được thức ăn mới hay không." Triệu Thanh Minh cười tủm tỉm nói với Vương Phúc Nhi.

"Có thật ra thì có, nơi này của thúc có tôm tươi không?" Vương Phúc Nhi nói.

Triệu Thanh Minh càng cao hứng, tôm là thứ đắt tiền, đến lúc đó có thể kiếm không ít tiền rồi.

Vương Phúc Nhi nghĩ tới làm tôm, hoặc là chỉ dùng mỡ rang xào, nhưng mà mỡ heo, hương vị không thơm ngon, hoặc chính là nấu món nước, ngược lại trước kia nàng xem qua cách làm tôm hấp muối ở kênh cuộc sống, đơn giản, nhưng mà hương vị đặc biệt ngon, hơn nữa tôm còn có thể ngon miệng.

"Đương nhiên là có!"

Vì thế Vương Phúc Nhi ở phía sau trong tiểu viện một mình làm một món tôm hấp muối, bên cạnh còn có một đầu bếp đang nhìn. Kỳ thật tôm hấp muối này rất là đơn giản, trước rang muối cho nóng kỹ, đặt khay nhỏ ở dưới đáy, sau đó đặt lên một tầng tôm, phía trên con tôm lại đặt một tầng muối rang nóng, canh chừng nửa khắc, vớt tôm ra, hương vị vừa thơm lại ăn ngon. (một khắc = 15 phút)

Đầu bếp và Triệu Thanh Minh đều cầm lên một con tôm ăn, quả nhiên là mỹ vị. Sao mình lại không nghĩ ra được nhỉ?

"Muối này cũng không thể lãng phí, cũng có thể dùng như cũ, hơn nữa thời điểm xào rau có vị tôm thân nhiên, làm cho đồ ăn càng ngon." Vương Phúc Nhi nói.

"Được! Lão Trương, tối hôm nay chúng ta liền đưa món đồ ăn này lên thực đơn, giá phải cao, vừa rồi người đã xem nhà đầu làm, vậy về sau món ăn này liền do một mình người làm."

Lão Trương cũng thực kích động, đối với đầu bếp bọn họ mà nói, có thể nghiền cứu ra một món ăn mới mẻ, thì phải là việc cực kì vui vẻ, ông chủ nói như vậy, đó là cất nhắc mình.

"Ông chủ, người yên tâm, ta nhất định làm tốt món ăn này." Hơn nữa cam đoan không để cho người khác học được.

Đầu bếp lão Trương vui mừng rời đi, Vương Phúc Nhi nói: "Món ăn này dễ dàng học, Triệu thúc thúc vẫn nên có chút đề phòng."

Chuyện trên đời đều không phải không có sơ hở, Triệu Thanh Minh sớm biết cái này, nhưng thật sự hắn không sợ người khác học được, hắn muốn làm là, để cho nhà người khác học như thế nào cũng không ngon như khách điểm của hắn, làm cho mọi người nhắc tới đến tôm hấp muối thì nghĩ đến Lai Cư.

Triệu Thanh Minh tỏ vẻ mình khẳng định sẽ chú ý, hơn nữa Vương Phúc Nhi cung cấp món ăn này, hắn sẽ không để cho người khác chịu thiệt, đây là nguyên tắc thành tín trong việc buôn bán. ChiêuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Cho nên hắn dùng mười lượng bạc muốn mua phương tử này, Vương Đồng Tòa vội nói: "Vậy cũng không nên, làm sao lấy được?"

Vương Phúc Nhi cũng vội nói: "Triệu thúc thúc, biện pháp này rất đơn giản, thật sự không đáng giá mười lượng bạc, nếu ngài cảm thấy có thể, cho năm lượng bạc thì được rồi, nhiều hơn nữa, chúng ta sẽ không lấy."

Cuối cùng nói hồi lâu, lấy sáu lượng bạc mua lại món ăn này. Kỳ thật, nghĩ tới thì rất đơn giản, nhưng mà không thể tưởng được, có nghĩ nát óc cũng không ra.

Cuối cùng Triệu Thanh Minh còn chết sống lấy một ít tôm cá trong tiệm cho hai cha con Vương Đồng Tòa, nói là giao tình riêng tư, không nhận chính là khinh thường hắn, Vương Đồng Tòa không có cách nào, đành phải nhận lấy.

Lại buôn bán kiếm được năm lượng bạc, đồ của phụ thân bên có tin tức, ngay cả quyền hoa của biểu cô cũng có đầu ra, lần họp chợ này thật là thu hoạch rất phong phú.

Thích thị và Vương Cúc Nhi, Vương Hoa Nhi chưa từng có gặp qua tôm lớn như vậy, rất là hưng phấn. Thời điểm buổi tối, Thích thị rán tôm, Vương Hoa Nhi ngay cả vỏ tôm cũng ăn luôn.

Trước khi đi ngủ Thích thị nghe xong Vương Đồng Tòa nói chuyện hôm nay, không khỏi hỏi: "Trước kia không phải Phúc nhi chúng ta chưa thấy qua tôm như vậy sao? Vì sao biết được cái này?"

Vương Đồng Tòa không thêm đề ý nói: "Nàng không phải học qua ở tú tài công sao? Còn thường xuyên lấy sách từ chỗ tú tài công trở về, khẳng định là nhìn được ở trên sách."

Cũng đúng, Thích thị vốn không có lại nghĩ nhiều, một ngày này liền trôi qua như vậy.

Ngày hôm sau Vương Phúc Nhi liền đi tìm Tú Nga, nói cho nàng làm quyền hoa nhiều chút, đến lúc đó bán được. Tú Nga và nương nàng đều kích động không thôi, cứ như vậy, lại nhiều thêm một khoản thu vào, cuộc sống của các nàng sẽ càng ngày càng tốt. Trong lòng rất cảm kích Vương Phúc Nhi. Tú Nga quyết định làm một bộ quần áo cho Vương Phúc Nhi. Đương nhiên là Vương Phúc Nhi không biết.

Sau đó, Vương Đồng Tòa liền bắt đầu vui đầu bên đồ, tiệm tạp hoá của a di bán rất tốt, một tháng Vương Đồng Tòa cũng có thể kiếm được sáu bảy trăm văn tiền, nhiệt tình của hắn càng lớn hơn nữa.

Mà Tú Nga bên kia, một tháng cũng có thể thu vào có ba bốn trăm, cuộc sống của nàng và nương trôi qua tốt hơn trước kia, sắc mặt Triệu thị cũng tốt hơn theo.

Chỉ là mọi chuyện đều có thời điểm ngoài ý muốn, không biết là ai truyền ra lời nhàn thoại, nói hiện tại Tú Nga có thể kiếm tiền cho hai người Vương lão đầu. Diendanlequydon~ChiêuNinh Hiện tại Nhị nãi nãi và Tam nãi nãi của Vương Phúc Nhi hối hận, muốn đón cô nãi nãi và biểu cô Tú Nga về ở trong nhà mình.

Những người này đều là như thế, trước kia cảm thấy người ta là trói buộc, ai ai cũng không cần, hiện tại thấy người ta có thể kiếm tiền, đều tranh nhau muốn đón trở về.

Triệu thị không phải dễ chọc, thời điểm người nhà Nhị nãi nãi và Tam nãi nãi tới cửa, liền mắng thẳng vô mặt người ta, cái từ khó nghe gì hai bên đều nói ra được, người xem nào nhiệt đều vây quanh ở bên ngoài sân.

Vương lão đầu hét lớn một tiếng: "Đều câm miệng cho ta! Kêu lão Nhị và lão Tam tới đây!"

Nhị nãi nãi kỳ quái: "Ta nói sao đại ca lại giữ người ở lại bên này, thì ra là nhìn tiểu cô bọn họ có thể kiếm tiền. Tiểu cô, người cũng đừng sợ, người không muốn ở với bọn, nói cho nhị tẩu, nhị tẩu sẽ không mắc kệ người."

Tam nãi nãi cũng nói theo: "Nơi này cũng muốn sập, tiểu cô và tú Nga vẫn nên đi tới nhà của ta thì tốt hơn." Bà ta thì nghĩ tốt lắm, Tú Nga có tay nghề, có thể kiếm tiền, Tú Nga lớn lên không tệ, đến lúc đó làm mai, cũng có thể kiếm được một khoản, trước kia sao lại không nghĩ thông suốt nhỉ?

Vương lão đầu tức giận đến khó thở, nói chuyện với nữ nhân hẳn thật đúng là không thành thạo, nói chuyện với phụ nữ nhà mình thì còn dụng được, đó bởi mình là trời của bà ấy.

Cô nãi nãi không ngừng lau nước mắt, Tú Nga căm tức nhìn hai người kia. Vương lão đầu nói: "Được được được, các người không nghe, vậy thỉnh lý chính tới đây, nhìn xem rốt cuộc ý kiến ra làm sao. Muội tử thật vất vả mới trở lại, các người cũng không muốn chăm sóc, hiện tại thấy Tú Nga có thể kiếm được ít tiền, các người đều đánh chủ ý tới nàng! Ta nói cho các người biết, cho dù người khác có nói ta chiếm tiền của muội tử, ta cũng tuyệt đối không cho các người có ý xấu đón trở về."

Vương Đồng Tòa và Vương Thiết Tòa sớm tới đây, Vương Thiết Tòa lớn tiếng nói: "Cha, người có bốn nhi tử chúng con, nếu phải nói là muốn chiếm tiền của cô cô, cũng chỉ có những người trong lòng có quỷ mới sẽ tin tưởng. Các vị, cha ta nuôi dưỡng bốn chúng ta, không nói cái khác, ta và Tam ca của ta hiện tại đều có nhà ở, Tam ca ta còn có gia súc, cha ta còn cần chiếm tiền của cô cô ta sao? Các người cảm thấy tin không?"

Vương Đồng Tòa cũng nói: "Tất cả mọi người đều là quê nhà hương thân, mọi người ra làm sao, chẳng lẽ còn không rõ ràng? Nếu nói cha ta chiếm tiền nghi của người khác, mọi người có ai tin tưởng?"

Không ít người đều đồng ý, nhưng mà cũng có số ít người cảm thấy đây là con trai Vương lão đầu, đương nhiên giúp đỡ lão cha của mình nói chuyện.

Trong chốc lát, lý chính Vương Tài tới: "Đều vây ở trong này làm cái gì? Rảnh rồi quá hả, lão Vương, rốt cuộc chuyện làm sao?"

Cô nãi nãi nghe được lý chính lại đây, thoáng cái quý chặn đường ở trước mặt ông. Nhị nãi nãi và Tam nãi nãi mừng thầm, nói: "Muội tử có phải trong lòng có ủy khuất hay không, nói ra đi, tâu làm chủ thay người!"

Triệu thị mạnh mẽ cãi lại: "Bà nương chết tiết, người chết không được từ tế!"

"Muội tử, mau đứng lên, chúng ta là quê nhà hương thân, người đây là làm gì? Không được làm như vậy." Vương Tài lại không thể đi kéo cô nãi nãi.

Cô nãi nãi quý trên mặt đất không đứng dậy, Tú Nga cũng quý theo: "Tài đại ca, từ khi ta đi tới Vương gia thôn, không nói cái khác, Nhị ca và Tam ca bọn họ, ta chỉ gặp mặt qua một lần, nhị tẩu và tam tẩu lại chưa từng thấy qua, chỉ có đại ca và đại tẩu của ta bằng lòng thu lưu hai mẹ con chúng ta, không có bọn họ, chúng ta cũng không biết sẽ ở nơi nào."

Nhị nãi nãi và Tam nãi nãi thấy càng nói càng kỳ cục, không khỏi muốn há mồm, bất quá bị Vương Tài quát lớn ngăn lại.

Cô nãi nãi tiếp tục nói: "Từ nhỏ ta đã rời khỏi đây, giờ trở lại, trong lòng cũng vui vẻ, ta vốn là một cô nương xuất giá, thì không có tư cách trở về ở nhà mẹ đẻ. Nhưng là đại ca và đại tẩu một chút cũng không ghét bỏ chúng ta, đưa phòng ở của mình ra cho chúng ta ở, bình thường có ăn ngon cũng tăng cường chúng ta, mấy đứa cháu nhi của ta cũng đều là như vậy, trong lòng ta rất là hiểu rõ. Tài đại ca, không cần nói hiện tại chúng ta không kiếm được mấy văn tiền, chỉ là về sau có thể kiếm được đồng tiền lớn, cho dù ta có đưa hết toàn bộ cho đại ca đại tẩu của ta, ta cũng cam tâm tình nguyện. Nhưng mà đại ca và đại tẩu của ta cho tới bây giờ đều không có cảm qua một văn tiền của chúng ta, hiện tại bị người ta nói thành như vậy, ta làm sao còn có mặt mũi tiếp tục ở lại đây?"

Tú Nga cũng nói: "Tài thúc, bọn họ đồn đãi ta có thể kiếm tiền, cũng chỉ là ta biết làm chút quỳên hoa, vẫn là tam biểu ca và tam biểu tẩu chiếu cố giúp, ở trong cửa hàng muội tử của tam biểu tẩu hỗ trợ bán dùm. Diendanlequydon~ChieuNinh Người ta hoàn toàn là hỗ trợ, chúng ta mới có thể hơi chút đỡ hơn, nhưng mà hiện tại bị người ta nói thành như vậy, người hỗ trợ ngược lại bị người ta vu hãm, những người này lại không tư cách gì mà tới đây phê bình? Ai tốt ai xấu, trong lòng chúng ta rất rõ ràng."

Vương Tài làm sao mà không rõ, hai mẹ con người ta đều nói như vậy, mấy người các người còn không biết tốt xấu?

"Phụ nữ trong thôn, lời ong tiếng ve, chỉ cần ảnh hưởng không lớn, ta cũng lười quản, nhưng mà nếu lại phát sinh chuyện như hôm nay, vậy đừng trách ta không khách khí. Đúng lúc, trên huyện lý còn có mấy tráng đinh phân chia mấy thôn, ta đang lo tìm không thấy người đây."

Lời kia vừa thốt ra, Nhị nãi nãi và Tam nãi nãi đều sợ tới mức không dám nói tiếp nữa, tráng đinh đó là không phải nơi người sống, còn mùa đông, bình thường đều là trong nhà thật sự không có bản lĩnh, mới trở về làm, để năm tiếp theo cường bức lao động. Nếu lý chính thật sự nảy sinh ác độc, vậy không hay ho đều là người trong nhà.

"Đều còn vây quanh làm gì? Còn không trở về nhà làm việc đi!" Vương Tài lại rống, cái này mọi người đi hơn phân nửa, Nhị nãi nãi và Tam nãi nãi muốn ở lại, Trương Tài nói: "Lại còn nghe các người nói hươu nói vượn, ta có rất nhiều biện pháp trị các người!"

Bọn họ nào dám nữa, vội hằm hằm hồ hồ đáp ứng, rồi trốn nhanh như con thỏ.

Hết chương 65.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Đánh nhau!

Editor: ChieuNinh

Vương Tài lại an ủi người trong viện, Vương lão đầu đề cho Triệu thị đi nấu cơm chiều đãi lý chính, người ta giúp một cái đại ân như vậy, còn không mời ăn bữa cơm sao. Tuy rằng Triệu thị keo kiệt, nhưng mà cũng biết bữa cơm này là phải ăn, nên chạy nhanh đi làm.

Cơm no rượu say, Vương Tài vô cùng cao hứng về nhà, nương tử của ông hỏi: "Chuyện này đã giải quyết xong?"

"Ừm."

Nương tử Lý chính cầm một khối vải bông Thích thị đưa tới, trong lòng rất đắc ý, cũng coi cho dù lý chính quan nhỏ, cũng hữu dụng không phải sao? Lại nói, hiện tại lão Tam Vương gia thì càng ngày càng giàu, về sau phải làm quan hệ tốt hơn. Nói không chừng lại còn có lợi đây.

Vương Đồng Tòa trở về, nói cho mọi người kiện cáo đã xong rồi, cũng may mà còn lý chính.

Trong lòng Vương Hoa Nhi nói: "Nếu không phải có khối vải bông kia, lý chính có thể cấp khí lực lớn như vậy giải quyết vấn đề chúng ta sao? Cũng không biết làm sao Phúc nhi nghĩ ra được chủ ý này, nhưng mà thật sự dùng rất được."

Vương Phúc Nhi tự nhiên biết thiên hạ này không có bữa ăn nào không cần trả tiền, tuy rằng lý chính làm người cũng có năng lực, nhưng mà nếu để cho ông ta thiên vị nhà mình bên này, còn không nhất định thành công. Nhưng mà nương tử lý chính thích chiếm tiện nghi nhỏ (tg: lần trước mua đất hoang còn ngầm cho mấy chục văn), nương tử của ông nói, khẳng định ông sẽ nghe. Kết quả thì sao, quả đúng như thế.

Đút lót nhận hối lộ các thời đại đều có.

Nhưng mà, sau chuyện này phát sinh, cô nãi nãi không muốn liên lụy đại ca của mình, nhất định phải chuyển đi ra ngoài ở. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Mọi người đều khuyên bà, hai nữ nhân gia ở một mình bên ngoài, có bao nhiêu không an toàn? Nếu thật sự chuyển đi ra ngoài, không phải vừa vận nghiệm chứng lời nói của người khác sao? Chúng ta không chuyển, cứ ở cùng một chỗ thì sao chứ?

"Đại ca, ta biết lòng tốt của ca, chỉ là ta và Tú Nga đã thương lượng kỹ rồi, chuẩn bị thuê một phòng ở trần trên mà ở lại. Tú Nga đã tìm được một công việc trong một tiệm may thuê ở trần trên, hàng tháng cũng có chút tiền, ta ở đó, cũng có thể gần gũi chăm sóc cho nàng."

"Đúng vậy, đại cữu cữu, tiệm thuê kia cảm thấy tay nghề của con không tệ, hỗ trợ tìm phòng ở giúp, ngay tại bên cạnh tiệm thuê, rất an toàn." Tú Nga cũng nói.

"Vẫn vẫn không được, các người là hai nữ nhân, ta lo lắng, không thể chuyển đi ra ngoài."

Đinh thị đã sớm hy vọng bọn họ chuyển đi ra ngoài, như vậy liền dư ra một gian phòng ở, mặc kệ có giao trả tiền hay không, nàng ta đi vào ở, chẳng lẽ lão Tử bọn họ còn mỗi ngày tới nhìn sao? Vì thế nói: "Cha, ta thấy cô cô nói cũng đúng, Tú Nga được người ta coi trọng, chẳng lẽ chúng ta còn phải ngăn cản? Nói không chừng nàng đi còn có nhân duyên tốt đẹp của nàng. Chúng ta ngăn cản không tha, đến lúc đó trở ngại chuyện tốt, không phải chúng ta sai sao?"

Lời này nói ra, Triệu thị cũng nghĩ chuyển đi ra ngoài thì chuyển ra ngoài đi, dù sao mình cũng không có chỗ tốt gì, mà bởi vì các nàng, còn làm một trận với người khác: "Tức phụ lão đại nói đúng, Tú Nga tuổi cũng không nhỏ, ở trần trên còn có thể có cửa thành thân tốt, không phải nói tiệm thuê kia vừa ý nàng sao? Chúng ta không cho người đi, không phải ngăn cản không cho Tú Nga kiếm tiền sao?"

Vương lão đầu gõ gõ đầu thuốc: "Ngày mai để cho lão Tam đi trần trên nhìn kỹ rồi hẳn nói." Ông lo lắng, chỉ sợ ngoại sinh nữ (cháu gái gọi là cậu) nói dối, chỉ vì không muốn phiền toái nhà mình.

Mọi người nghe xong, đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, có thể nhả ra là tốt rồi.

Vương Đồng Tòa tìm hiểu tin tức là thật, Vương lão đầu cũng không thể ngăn cản nữa, ông tự mình đưa muội tử và ngoại sinh nữ nhà mình đến phòng ở bọn họ thuê. Nhìn xem cảnh vật chung quanh cũng không tệ lắm, lại đi tới cửa hàng tạp hoá, phân phó Vương Đại Bảo phải thường đi thăm các nàng, miễn cho người khác thấy hai mẹ con bọn họ không có người chăm sóc. Vương Đồng Tòa cũng cam đoan, chỉ cần có hợp chợ sẽ tới đây thăm cô cô. Ông thả một nửa tâm, Tú Nga lấy quần áo mình làm cho Phúc nhi ra đưa cho Vương Đồng Tòa cầm về, Vương Đồng Tòa nói: "Tú Nga, người đây là làm gì?"

"Tam biểu ca, ca hãy cất vào đi, những lời khác muội cũng không nói, muội cũng chỉ có thể làm được như vậy để tỏ vẻ thôi. Nếu ca không nhận, chính là trong lòng khinh thường muội."

Vương Đồng Tòa đành phải nhận lấy, lại dặn dò thật nhiều, kêu bọn họ chú ý an toàn, có cái gì khó khăn nhất định phải nói ra. Tú Nga gật đầu, nhìn xe kéo của Vương Đồng Tòa càng chạy càng xa. Hiện tại nàng nên nắm chắc kiếm tiền, tự mình nhất định phải làm cho cuộc sống của nương qua được ngày lành.

Bầu trời hạ xuống một trận đại tuyết như lông ngỗng, trắng xoá một mảnh, Vương Phúc Nhi không muốn rời khỏi ổ chăn ấm áp, bị tay lạnh của Vương

Hoa Nhi kéo đi lên: "Đứng lên nhanh, điểm tâm cũng xong rồi!"

"Nhị tỷ, để cho muội lại ngủ thêm một chút đi, dù sao cũng không có việc gì."

Nông thôn đến mùa đông, hoàn toàn là mèo ngủ đông, không có việc nhà nông, cũng không có việc gì khác để làm, phải dậy sớm như vậy làm gì.

"Không được, mau đứng lên, đứng lên, Tiểu Bảo người ta cũng đã dậy, muội còn không đứng dậy." Vương Hoa Nhi cứ lôi kéo Vương Phúc Nhi lên.

Dùng nước ấm rửa sạch mặt, điểm tâm đều đã đặt ở trên bàn, ăn xong điểm tâm, Vương Phúc Nhi đi ra khỏi phòng, trước cửa đã được quét một con đường nhỏ, trong vườn rau cách đó không xa, ChiêuNinh~dien~dan~lequydonD^d^V^q^d cái trắng lè loi đứng ở trong tuyết, cũng chỉ có cọng hoa tỏi non còn có thể nhìn thấy được chút sắc xanh. Dưới mái hiên nước đóng băng dài như cánh tay, treo ở đó rất là đẹp mắt.

Núi phía sau cũng bao trùm một tầng tuyết thật dày, chính giữa lộ ra cây tùng xanh lục. Dòng Lương Hà cũng đã kết băng, trở nên yên lặng, cũng may thời điểm mùa thu, con đường từ nhà đến phía dưới bờ sông đã được rải đá, băng không lỏng lẻo bàn chân trượt, cũng không có lồi.

Vương Nhị Bảo com nước xong sẽ ăn mặc thành một quả cầu mang theo Vương Tứ Bảo tìm đến Vương Hoa Nhi và Vương Phúc Nhi: "Phúc nhi, chúng ta đi bắt chim sẽ được không?"

Mùa đông đến, chim sẽ tìm không thấy đồ ăn, rải chút lương thực ở trên mặt tuyết, sau đó dùng cái sàng tròn làm thành cơ quan, chắc chắn là bắt được.

"Được, được, hai người chờ." Đi ra ngoài đương nhiên phải mặc kín một chút, băng không nương sẽ hơi rồi. Vương Hoa Nhi cũng hưng trí bừng bừng, hai người cũng mặc thành quả cầu, sau đó ở nhà lấy một ít hạt thóc, đi bắt chim sẽ.

"Oa! Bắt được, bắt được!" Vương Tứ Bảo và mấy đứa nhỏ đều hoan hô. Đều nói người chết vì tiền, chim chết vì ăn, lời này không giả. Chim sẽ đói đến đầu óc choáng váng dễ dàng lọt bẫy của nhân loại, chẳng được bao lâu bốn người liền bắt được hơn mười con chim sẽ.

Vương Nhị Bảo đề nghị là giết rồi nướng ăn, trước kia nó cũng đã từng nướng qua, hương vị rất thơm. Đề nghị này chiếm được tán thành của ba đứa khác. Kết quả cuối cùng là thơm ngào ngạt, nhưng mà ăn vào miệng dính thịt chim sẽ khét.

Bọn họ làm cái này ở một góc trong thôn, chỉ lo ăn, không có chú ý mùi này lại dẫn người khác tới đây.

Vài người tới đều lớn hơn Vương Nhị Bảo mấy tuổi, có một đứa còn là tôn tử Nhị nãi nãi. Bọn họ đại khái là bị tham ăn, cũng không hỏi tiếng nào, liền trực tiếp bắt đầu cướp đoạt. Dù sao bọn họ cũng lớn hơn Vương Phúc Nhi, khẳng định cướp được.

Nhưng mà Vương Nhị Bảo mặc kệ, cùng đánh nhau với bọn họ, Vương Hoa Nhi lại là đứa lợi hại, cũng vừa đá vừa cào với một người trong đó. Vương Tứ Bảo nhanh bị dọa mà khóc, Vương Phúc Nhi nhặt mấy cục đá nhỏ ở gần đó, ném lên trên người mấy đứa đó. Nhưng mà một chút cũng không có tác dụng, bởi vì đang mùa đông, mọi người đều mặc nhiều, Vương Phúc Nhi cũng sẽ không chọi lên trên đầu, vạn nhất đổ máu rồi, vậy thì có thể mất nhiều hơn được.

Kết quả cuối cùng là chim sẽ còn lại bị đoạt đi rồi, khoe miệng Vương Nhị Bảo cũng nổi xanh tím, tóc Vương Hoa Nhi cũng rối loạn, Vương Tứ Bảo nước mắt nước mũi đều khóc ra, Vương Phúc Nhi, nha đầu kia bị người ta xô ngã trên mặt, rất lâu cũng không đứng dậy nổi.

Tiểu oa nhi đánh nhau gì đó, bình thường chỉ cần người lớn không chọn rộn, thì sẽ không xảy ra chuyện lớn gì. Dien*~dan*le*quy*don ChiêuNinh Nhưng mà Vương Hoa Nhi và Vương Phúc Nhi vụng trộm trở về vừa sửa sang lại xong, thì lại có người dắt con nàng ta tới đây tính sổ. Nguyên nhân là cái trán của con trai nàng ta bị đánh vỡ, mà có người thấy là Vương Phúc Nhi ném đá. Không tìm nàng tính sổ thì tìm ai tính sổ hả?

"Nhìn xem này, Cầu Oa từ chúng ta thật là oan uổng, Phúc nhi nhà các ngươi cũng quá kỳ cục." Nương Cầu Oa từ chỉ trích nói.

Vương Phúc Nhi đứng ra nói: "Cái này không phải là ta làm ra, ta không có ném lên trên trán của hần!" Nàng đúng là nhớ rõ ràng rành mạch, tuyệt đối không có thất thủ ném tới trên đầu một lần nào.

"Đúng vậy, Cầu Oa từ cướp chim sẽ của chúng ta, còn đánh hết chúng ta một chút, trên mặt ta còn rất sưng nề, ta cũng còn không có tìm hần tính sổ đâu." Vương Hoa Nhi cũng nói.

"Trên mặt ngươi là Trụ tử làm ra, không phải ta làm!" Cầu Oa từ biện giải nói.

"Vậy là ngươi thừa nhận các ngươi cướp chim sẽ của chúng ta?" Vương Phúc Nhi hỏi.

Cầu Oa từ không dám nói tiếp nữa, nương Cầu Oa từ nói: "Cái gì khác cũng không cần phải nói, hiện tại oa tử của ta thành như vậy, các ngươi nói thế nào."

Thích thị hỏi: "Vậy đại muội từ muốn làm sao?"

"Đương nhiên là đền tiền, oa tử của ta bị thương phải khâu lại, còn phải tính dưỡng, ít nhất một lượng bạc!"

"Ngươi đi cướp hả! Còn một lượng bạc! Không có cửa đâu!" Vương Hoa Nhi không phục nói.

Này này, trọng điểm không phải cái này, Vương Phúc Nhi nói: "Ta nói nha, vết thương trên đầu hần không phải ta làm ra, dựa vào cái gì ta phải ra tiền?"

"Nương Cúc nhi, ngươi nghe một chút, còn không thừa nhận!" Nương Cầu Oa từ vượt lên phần nộ.

Vương Phúc Nhi nói: "Nương, có bao giờ con nói dối không? Không phải con làm!"

Thích thị nói: "Phúc nhi chúng ta cũng không nói dối bao giờ, không phải nó làm sẽ thì không phải là nó làm."

"Tốt thôi, các ngươi còn quyệt nộ có phải hay không, hôm nay ta không đi, ở chỗ này các ngươi ăn ngon uống say! Đương gia các ngươi đâu, có còn biết phân rõ phải trái hay không? Thực sự chọc ta nóng nảy, ta để cho người cả thôn nhìn xem nhà ngươi là dạng người gì, không phải là hiện tại có mấy đồng tiền dơ bẩn sao? Bắt nạt người."

Tiền dơ bẩn? Bây giờ ngươi còn không bởi vì vài đồng tiền dơ bẩn mà ở trong này khóc lóc kêu trời sao?

Trương thẩm nghe được động tĩnh cũng tới đây, nói với nương Cầu Oa từ: "Ngươi nói thương tích này là Phúc nhi làm cho, vậy ngươi cũng lấy cái chứng có ra đi chứ."

Nương Cầu Oa từ nói: "Oa từ của ta, ta rõ ràng, hấn chưa bao giờ nói dối."

"Vậy Phúc nhi cũng chưa bao giờ nói dối, thì nói sao đây?"

"Trương tẩu tử, ta biết ngươi và lão Tam nhà Vương gia quan hệ tốt, nhưng mà cũng đừng như vậy mà bắt nạt người khác không phải sao? Có còn thiên lý hay không?" Nương Cầu Oa từ lại bắt đầu chụp đùi.

"Đừng gào khóc, rốt cuộc là chuyện làm sao, ngươi hỏi oa từ này đi." Vương Nhị Bảo đưa một tiểu tử mười tuổi đi qua, kia tiểu tử nói: "Thẩm, vết thương trên trán Cầu Oa từ là tự hấn đập. Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh Chúng ta đoạt chim sẻ của bọn họ rồi, sợ bị người phát hiện nên bỏ chạy nhanh, kết quả Cầu Oa từ không chú ý dưới lòng bàn chân, nên bị vấp té. Nếu Thẩm không tin lời của ta nói, còn có Đào từ, Quân từ, Trụ từ, bọn họ đều thấy được."

Nương Cầu Oa từ bị tiểu tử này vừa nói như vậy, có chút xuống đài không được, mọi người đều nói vậy, còn có mấy người tận mắt chứng kiến, nàng vỗ Cầu Oa từ một chương, mắng: "Rốt cuộc là làm sao? Ngay cả lão nương cũng dám lừa."

Cầu Oa từ bị đánh đau, tiểu oa nhi vốn sẽ không giỏi về nói dối, hướng chỉ là bị người khác vạch ra tại chỗ: "Nương, con cũng không muốn nói như vậy, nhưng mà Nam Sơn ca nói con không được nói sự thật, về sau hấn sẽ không để cho mọi người chơi với con. Còn nói, nói như vậy rồi, đến lúc đó có thể có được rất nhiều kẹo ăn."

Trên mặt nương Cầu Oa từ một hồi xanh một hồi trắng, cũng không chụp đùi nữa: "Ta cho ngươi nói dối, ta cho ngươi lừa lão nương, ngươi trở về cho ta, ta đánh chết ngươi không!"

Nương Cầu Oa từ muốn chuẩn, Vương Phúc Nhi hô: "Thẩm, vừa rồi ngươi oan uổng ta, còn nói nương ta, ngươi phải xin lỗi!"

Trương thẩm cũng ở một bên nói: "Đúng vậy, này người kia, có xấu hổ hay không. Không được, ta sẽ nói việc này cho cả thôn đều biết." Lời này vẫn là nương Cầu Oa từ vừa mới nói, nương Cầu Oa từ, đành phải bồi lễ nói xin lỗi, túm lỗ tai Cầu Oa từ đi về nhà.

Sau đó, Vương Phúc Nhi hỏi nhị ca làm sao để cho tiểu tử kia mở miệng nói ra sự thật, Vương Nhị Bảo nói: "Ta liền cho hấn một cục kẹo, sau đó lại cam đoan nói sẽ còn cho hấn một cục kẹo nữa, thì hấn nói ra rồi. Vừa vặn lần trước ca ta cho ta và Tứ Bảo không ít kẹo."

Thì ra là như vậy, trong mắt tiểu oa nhi, kẹo thật sự là thứ tốt, một cục kẹo đều đã phản bội, thay đổi. Nhưng mà, Nam Sơn thật là đáng giận, thế nhưng lại như vậy!

Nam Sơn là tôn tử Nhị nãi nãi, khẳng định là Nhị nãi nãi nói gì đó với hấn, thật quá đáng! Chơi ám chiêu sau lưng! Tiểu nhân!

Hết chương 66.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Tranh một miếng thịt

Editor: ChieuNinh

"Nam Sơn này cũng quá xấu rồi, tìm hấn tính sổ đi!" Vương Hoa Nhi rất là tức giận, Vương Nhị Bảo thì lại nói: "Đến lúc đó khẳng định tiểu tử kia không thừa nhận!"

"Vậy đi tìm Ngưu Oa tử vừa rồi đến, để cho hấn làm chứng!" Vương Hoa Nhi nói.

"Nhị tỷ, Nam Sơn sẽ nói là Ngưu Oa tử oan uổng hấn." Nếu Nam Sơn muốn làm việc này ở sau lưng, khẳng định sẽ không là dễ dàng xúc động như nương Cầu Oa tử như vậy, người ta chết không thừa nhận, người có thể làm sao?

"Vậy các người nói phải làm sao? Chẳng lẽ để cho hấn hại chúng ta như vậy!"

"Hấn dám!" Vương Nhị Bảo nói: "Đến lúc đó nhìn hấn có một mình, ta đập cho hấn một trận! Để cho hấn cũng không dám làm mấy chuyện xấu nữa."

"Nhị ca, người đánh thắng hấn sao?" Vương Phúc Nhi và Vương Hoa Nhi rất là hoài nghi, Nam Sơn là người cao lớn, lớn lên còn cường tráng, nhị ca nhà mình gầy giống như sợi gai, rõ ràng không phải một cấp.

"Đừng có nói vậy! Ta còn có chút công phu đó!" Nói xong còn ngẩng đầu ưỡn ngực, như vậy thoát nhìn thật buồn cười. Vương Phúc Nhi cười thầm trong lòng, Vương Hoa Nhi thì trực tiếp cười lên tiếng.

Thích thị ở bên trong nghe thấy được, hỏi làm sao, Vương Nhị Bảo và Vương Hoa Nhi nói mấy chuyện xấu Nam Sơn làm cho Thích thị, còn cho thấy muốn đi tìm hấn tính sổ. Thích thị nói: "Tiểu oa nhi có chút ý kiến, cũng đừng lại đi đánh nhau, vốn có lý, đến lúc đó cũng biến thành vô lý. Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh Nam Sơn vẫn là tiểu oa nhi thôi, các con đánh người ta, đến lúc đó người lớn tìm tới cửa, vậy thì làm sao? Việc này cứ như vậy mà bỏ đi, còn có hai đứa nhỏ các con, về sau không được đánh nhau với người ta. Đặc biệt là Hoa nhi!" Thích thị nghiêm khắc nói.

"Nương, sao người không nói Phúc nhi, hôm nay con không bị tổn thất." Vương Hoa Nhi bĩu môi.

"Nhà đầu nhà người có tính tình gì ta còn không biết hả, người là tỷ tỷ, nói người còn không được sao."

Việc này cứ không giải quyết được gì như vậy, không biết là Nam Sơn bên kia chột dạ hay là vì nguyên nhân nào khác, thật ra lại không có phát sinh gì nữa.

Sau một trận tuyết, liền bước sang tháng chạp, tục ngữ nói, có tiền hay không có tiền, về nhà qua năm mới. Nhi tử và túc phụ nhi của Trương thẩm cũng từ trên huyện trở lại, lần này nàng dâu của bà đã hoài thai, qua năm mới sẽ không đi lên huyện nữa, chờ sinh hài tử xong rồi lại nói sau.

Trương thẩm thì cả ngày cười không khép miệng được, nàng dâu của bà cũng đã nhiều năm, đều vẫn không có động tĩnh, cái này nói không vội cũng không có khả năng, hiện tại rốt cục sắp được ôm tôn tử, trong lòng vô cùng kích động thật sự là không thể nói thành lời.

Nhà Vương Phúc Nhi, heo nuôi được một năm bán một con, chưa lại một con giết ăn mừng qua năm mới. Bởi vì heo được ăn uống sung túc, cho nên hai con heo này lớn lên đều béo tốt. Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh Vương Phúc Nhi nhớ rõ thời điểm ở nông thôn hiện đại nhìn thấy heo đều là màu trắng, nhưng mà heo ở đây đều là màu đen, khó trách có câu ngạn ngữ nói, quạ đen không chê lông heo đen đâu.

Hôm nay là ngày nhà Vương Phúc Nhi giết heo, Trương thẩm cũng tới đây hỗ trợ, Tứ thẩm Sở thị cũng đi qua, vô cùng bận rộn. Chờ dao trắng nhỏ giết heo đi vào dao nhỏ hồng đi ra, con heo này xem như đã hoàn thành cả đời ăn uống vui chơi của nó.

Thích thị ở trong phòng bếp vội vàng không ngừng, hôm nay đúng là phải mời cơm người tới giết heo và người hỗ trợ, Vương Cúc Nhi là đại cô nương cũng trợ thủ, Vương Hoa Nhi và Vương Phúc Nhi liền mang theo Vương Tiểu Bảo ở trong phòng.

Nông thôn giết heo, đều thích cân nặng, xem nuôi heo một năm rốt cuộc có bao nhiêu trọng lượng, sau đó xem nhà này có tay nuôi heo hay không.

Heo nhà Vương Đồng Tòa cân nặng thế nhưng có hai trăm cân, các hương thân hỗ trợ đều chúc mừng, nói nhà hấn có tay nuôi heo. Vương Đồng Tòa cũng nở nụ cười hàm hậu, may mắn khai hai mẫu đất hoang, bằng không lấy cái gì nuôi heo chứ.

Hiện tại trong nhà mình còn có thật nhiều khoai lang và khoai lang núi, chờ thời điểm sang năm lại khai khẩn thêm vài mẫu đất hoang nữa, bản lĩnh khác hấn không có, nhưng chăm sóc đất đai vẫn rất có đường lối.

"Ôi, Tam đệ muội đều bận rộn xong rồi à." Mã thị nhàn tản thoải mái đi tới. Ngay kịp lúc vừa dọn cơm, có người có chút nhìn không quen cách làm người của bà ta đều không nói chuyện cùng, nhưng mà còn có một vài người thì không thể đắc tội hai bên, đều chào hỏi. Thích thị cũng nói: "Nhị tẩu tới à."

"Đúng vậy, nhà chúng ta chỉ có người và Tứ đệ muội nuôi heo, ài, chất nhừ chất nừ người muốn ăn miếng thịt cũng không dễ dàng. Ta nghe nói giết heo có hai trăm cân, các người khẳng định ăn không hết, đến lúc đó cũng đừng quên đưa một miếng qua cho chúng ta đó."

Thích thị và Vương Đồng Tòa đã sớm thương lượng xong rồi, đến lúc đó sẽ đưa một miếng thịt đi qua cho các nhà, nhưng mà hiện tại Mã thị nói như vậy, thật sự làm cho người ta thực không thoải mái.

"A, Nhị bá mẫu Cúc nhi, mấy ngày hôm trước không phải ta còn nhìn thấy đương gia nhà các người xách một miếng thịt trở về sao?" Nói chuyện là hàng xóm Chu thị nhà mới của Mã thị.

Mã thị không đề phòng, sợ Chu thị nói tiếp nên vội vàng nói: "Qua năm mới cần dùng nhiều thịt hơn đi, có chút này thì thế nào. Có phải hay không, Tam đệ muội." Nàng ta cảm thấy Thích thị dễ nói chuyện nhất, cho nên liền bắt Thích thị hỏi. Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh

Thích thị không nghĩ hôm nay chuyện tốt của nhà mình biến thành tâm tình không tốt, vì thế nói: "Ta và cha mấy đứa nhỏ cũng đã thương lượng xong rồi,

đến lúc đó sẽ đưa mỗi nhà một phần giống nhau."

Sở thị cũng đi theo nói: "Ta cũng muốn đưa như vậy, nhưng mà ta cũng không hiềm lạ gấp gáp đòi của người khác, thật không lẽ phép!"

Mã thị da mặt dày, chỉ làm như không có nghe hiểu được, đã sớm đi lên ngồi trên bàn, Chu thị nói: "Nhị tẩu này của ngươi thật đúng là gian, đợi tới lúc ăn cơm mới đến."

Sở thị nói: "Nàng ta lười từ trong xương cốt." Nàng không ngại nói về vị nhị tẩu này, dù sao thì nàng ăn ngay nói thật.

Đến lúc ăn cơm, nam nhân một bàn, nữ nhân và tiểu oa nhi lại một bàn, bởi vì tiểu oa nhi tới đây ăn cơm nhiều lắm. Nhóm phụ nữ không có cách nào, đành phải gấp đồ ăn cho bọn họ, bụng bát đi bên ngoài ăn, mấy tiểu oa nhi đó cũng thích như vậy, hi hi ha ha cười, ngoài miệng ăn đầy mỡ. Mấy tỷ muội Vương Phúc Nhi, thì không được lên bàn ngồi, các nàng phải đợi mọi người đều cơm nước xong thì mới ăn sau, dù sao cũng là chủ nhà mà.

Vương Phúc Nhi chỉ nhìn thấy Nhị bá mẫu Mã thị liên tiếp gấp thịt béo cho Vương Tam Bảo và Vương Chi Nhi, Thích thị là người không tiếc. Thịt béo cũng là một miếng to ngon, người ở đây cảm thấy thịt mỡ thì ngon hơn thịt nạc, nhưng mà Vương Phúc Nhi thì đều ăn không vô, quá nhiều mỡ rồi.

"Cúc nhi, đưa cái này đi qua nhà cũ đi." Thích thị đã sớm chuẩn bị đồ ăn cho người bên nhà cũ.

Vương Hoa Nhi hỏi: "Sao lần này Đại bá mẫu còn chưa có tới?"

"Nàng có chút không thoải mái." Thích thị nói, kỳ thật làm sao mà không thoải mái, là Vương Kim Tòa không cho Đình thị tới đây, hiện tại Vương Kim Tòa cũng biết Tam đệ nhà mình tốt, không muốn để cho phụ nữ nhà mình tới đây hồ đồ ăn uống, cho nên mới không cho tới đây.

ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Vương Nhị Bảo và Vương Tứ Bảo cũng không có tới, Thích thị đều chuẩn bị xong, cho ba người đưa đi qua, hiện tại nàng đã rảnh, có thể dỗ Tiểu Bảo.

Vương lão đầu nhìn thịt heo béo mập, thì trên mặt đều cười thành đóa hoa, con trai sống tốt, ông cao hứng. Triệu thị hỏi: "Có ai hỗ trợ?"

Vương Cúc Nhi vội vàng trả lời. Triệu thị nói: "Nhị bá mẫu ngươi không có đi?"

Vương Hoa Nhi xen miệng nói: "Cơm đã làm xong hết thì mới đi qua, còn hỏi nương muốn lấy thịt nữa."

"Cái bà nương này, còn giống như trước đây, chỉ nghĩ muốn chiếm tiện nghi!" Triệu thị nói: "Vậy ngươi nương nói làm sao?" Bà cũng muốn có thịt.

"Trước khi giết heo nướng và cha con đã nói sẽ phân cho mỗi nhà một miếng thịt, nải nải, người muốn ăn gì, để con nói nương đưa qua đây cho người." Vương Phúc Nhi nói.

Trong lòng Triệu thị mừng thầm, nói: "Cũng chỉ là một cục xương già, còn có thể ăn gì. Nói cho nương ngươi, đừng khách khí với Nhị bá mẫu ngươi, nếu nàng ta cần quấy, trực tiếp nói cho ta biết, ta tới thu thập nàng."

Không thể không nói, thái độ của Triệu thị có một chút biến hóa như vậy đối với tam phòng, đương nhiên điều kiện tiên quyết là ngươi phải hiếu thuận với bà thật tốt mới được. Hơn nữa Triệu thị có chút ngại bản yêu phú, nếu không phải nhà mình sống tốt hơn, khẳng định hiện tại sẽ không phải là thái độ này.

Đương nhiên còn có một nguyên nhân trọng yếu, chính là nương nhà mình sinh Tiểu Bảo, bằng không, vậy thì thật đúng là không xác định rồi.

Vương Cúc Nhi lại đưa đồ ăn đi qua cho Đại bá mẫu và mấy người Nhị Bảo. Vương Tứ Bảo ngửi được mùi, nước miếng đều muốn chảy ra. Đình thị vốn không thể đi theo đi qua ăn cơm thì đang rất buồn bực, hiện tại thấy lão Tam để cho mấy đứa nhỏ đưa qua đây cho mình, cảm thấy nhà lão Tam vẫn là thức thời, cũng sẽ không nói thêm gì.

Đào mặt cũng sắp qua năm mới, mọi người đều vội vàng chuẩn bị đồ tết, ngày họp chợ người đi Tú Thủy trấn cũng nhiều lên. Tàn suất dùng con la nhà Vương Phúc Nhi thì cũng nhiều theo. Thích thị sớm dùng rau cải trắng ngâm dưa chua, hầm cùng với thịt heo, cũng thật ngon. Nhưng mà Vương Phúc Nhi không quen ăn như vậy, vẫn là rất béo ngậy, nếu dùng dưa chua hầm cá, vậy không thể tốt hơn. Chỉ là ngày hiện tại, không có cá sống tươi mới, thật sự nghĩ muốn mua, vậy thì rất quý, người nhà bình thường thật sự mua không nổi.

Vương Đồng Tòa ở tiệm hoa quả khô trấn trên, mua mấy con cá khô, mặc kệ nói như thế nào, hàng năm phải có cá khô. Mọi người đều là từng như thế này.

Hôm nay, Thích thị muốn chuẩn bị trưng đầu một vài thứ, giống Ma Diệp nhi, thức ăn thịt viên đơn giản, hấp bánh bao (bánh bao này không nhân còn được gọi là mô mô), bánh bao thịt, làm thịt kho. Bởi vì giết heo, lại còn lỗ tai heo, gan heo, ..., đến lúc đó ở thời điểm qua năm mới, có thể làm rau trộn ăn. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Tại phòng bếp bay tới từng trận mùi thơm, Vương Phúc Nhi và Vương Hoa Nhi chạy tới chạy lui vào phòng bếp xem, nếu có gì ngon, sẽ ăn một hai miếng. Còn không phải sao, một lòng hấp bánh bao vừa ra nồi, hai cật hóa liền ăn hai cái, lại có thịt viên vừa chiên xong, bụng đều phải no rồi, có thể không cần ăn cơm.

Trong lòng Thích thị rất vui vẻ, trước kia làm sao có chuyện như vậy, không nói được ăn ngon, cho dù là ăn no cũng không thể, hiện tại đứa nhỏ nhà mình muốn ăn thế nào thì ăn thế đó. Đồ chuẩn bị qua năm mới đa dạng cũng nhiều, còn có vài loại món ăn mặn về vang.

Mấy đứa nữ nhi cũng đều béo lên, sắc mặt cũng thay đổi hồng nhuận, hăng hái của nàng càng ngày càng lớn. Vương Đồng Tòa đưa thịt đi qua nhà mổ mổ Vương Phúc Nhi, thời điểm trở về, lại mang về mấy con thỏ, là tiểu cừu cừu bắt được. Thích thị quyết định kho mấy con thỏ này, miễn cho đến lúc

đó làm cả nửa ngày cũng không quen.

"Đã trở lại, cha nương và Hà Hoa cũng khỏe đi." Thích thị hỏi.

"Đều rất khỏe, nàng đừng lo lắng, Gia An lại gửi mang về cho cha nương một vài thứ, hiện tại ta đi đưa qua." Vương Đồng Tỏa nói.

"Được rồi, hiện tại cũng sắp qua năm mới, chàng đi đón cô cô và Tú Nga trở về đi." Thích thị nói.

"Được, ta ngày mai sẽ đi." Nương từ nhà mình thật tốt! Vương Đồng Tỏa vốn đang muốn nói với nàng, kết quả nàng liền chủ động nói ra rồi.

Mà sau khi đón hai người Tú Nga trở về, cô nãi nãi và Tú Nga đều là người làm việc giỏi, không tới một hai ngày, mọi thứ đều chuẩn bị thật tốt, phòng ở cũng quét tước sạch sẽ, mà Sở thị vẫn luôn không có động tĩnh cũng truyền ra tin tức tốt, này năm thật đúng là dễ chịu.

Hết chương 67.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Một nha đầu thông phòng diệt vong

Editor: ChieuNinh

Năm mới đối với tiểu hài tử mà nói, là chuyện tốt, nào là được mặc bộ đồ mới, có thể lấy được hồng bao (bao lì xì), còn có thể được ăn ngon. Nhóm người lớn có lẽ cảm thấy mất mặt, bận nhất chính là các nữ nhân, bởi vì ăn uống tiệc tùng, đều do các nàng chuẩn bị, thời tiết lại lạnh, rửa rau cũng đông lạnh tay.

Hôm nay, là đến nhà Nhị gia gia ăn cơm, mặc kệ là quan hệ thế nào, thời điểm qua năm mới, ba huynh đệ Vương lão đầu vẫn là sẽ tới nhà nhau ăn cơm, nhưng mà bây giờ đã là mừng mười đầu năm, thân thích mọi người đều đã đi không sai biệt lắm.

Người rất đông, Nhị gia gia cũng có mấy nhi tử, tôn tử thì càng không cần phải nói, Vương Nhị Bảo muốn tính sổ Nam Sơn lập tức, bởi vì ca hân đã trở lại. Nhưng mà ở trên địa bàn của người khác, Vương Đại Bảo còn nói hân, hân mới không thể không thu liễm lại.

Một đám người đang muốn đi ngồi vào bàn, đột nhiên bên ngoài có tiếng vó ngựa: "Không lẽ là Hoa Đào tặng đồ trở lại đi." Nhị nãi nãi đắc ý nói.

Mấy người con dâu cũng lộ ra khuôn mặt tươi cười, từ khi tiểu cô đi Trần phủ thị trấn, cuộc sống trôi qua càng ngày càng tốt. Tuy rằng về sau lại không có giữ được đứa nhỏ, còn có vẻ bệnh, nhưng mà cũng mạnh hơn trước kia.

Nghe bà bà nói như vậy, bọn họ đều dừng công việc trong tay, cùng đi xem bên ngoài cửa. Nhị nãi nãi là muốn để cho nhà lão đại và nhà lão tam nhìn thấy thể diện nhà mình, lần trước bởi vì chuyện của tiểu cô, còn bị người ta nói tham tiền, nay cho các người nhìn xem, ta cũng có tiền, không cần đưa méo tảo nứt nhà các người.

Trong lòng Vương Phúc Nhi nói, nha đầu thông phòng lại trở về? Lần này không biết lại có chuyện gì, nhưng mà lễ mừng năm mới, người ta cũng cho trở về? Không phải nói không được sùng sao?

Thích thị vội vàng ôm Vương Phúc Nhi vào trong ngực, bóng ma lần trước còn không có hoàn toàn biến mất. Hiện tại nếu ai đánh chủ ý lên khuê nữ nhà mình, vậy thì liều mạng với hân!

Tất cả mọi người chờ bên ngoài, nhưng mà đợi không có bao lâu, chỉ nghe được một tiếng khóc sắc nhọn, đây là làm sao rồi? Không chịu nổi đều chạy ra nhìn, Vương Hoa Nhi cũng đi theo chạy tới, đợi trong chốc lát trở về, nói với Thích thị còn có Vương Cúc Nhi, Vương Phúc Nhi: "Bọn họ nói Hoa Đào cô cô mất rồi!"

Trách không được khóc thành như vậy, thì ra là chuyện này!

Nhị nãi nãi ở bên ngoài khóc kêu trời trách đất, liên tiếp muốn Trần gia bồi thường mệnh nữ nhi mình, nam nhân tới báo tin về mặt khinh thường nói: "Lời này người cũng phải rõ ràng, lúc trước nhà người bán nữ nhi là từ khê, cái gì là từ khê? Diên*đan*le*quy*don ChieuNinh Đó chính là từ nay về sau, sinh lão bệnh tử của người này đều không có liên quan gì tới nhà của người. Cũng chỉ có chủ tử của nhà ta nhân từ, để cho Bích Đào cô nương có thể thường thường chiếu cố bốn gia (nhà cha mẹ) của mình, bây giờ còn có ý phái người đến nói cho các người một tiếng, nếu đổi lại là nhà khác, đã chết mười năm tám năm, các người cũng không biết! Muốn chúng ta đền mạng? Các người có cái tư cách gì? Lời cần nói ta đã nói tới đây rồi, các người tự mình nhìn mà làm! Lai Thuận, đưa đồ cho bọn họ!"

Người gọi là Lai Thuận ném một cái bọc tới Nhị nãi nãi, Nhị nãi nãi sờ sờ cái bọc, liền không gào khóc nữa. Người nọ khinh miệt liếc mắt nhìn mọi người một cái, ngồi lên xe ngựa nghênh ngang mà đi.

Hiện tại đã xảy ra chuyện này, cơm cũng không ăn nổi, đám người Vương Phúc Nhi bụng đói đi về nhà, không thể không mặt mũi được, nữ nhi người ta vừa mới chết, người còn muốn ở ăn cơm sao.

Đinh thị biết một ít bát quái, nhìn không được lại đây nói cùng Thích thị: "Nghe nói, trong bọc kia có một bao bạc trắng bóng, ta xem Nhị thẩm nuôi nữ nhi này cũng đáng!"

Thích thị nói: "Có nhiều bạc thì cô nương cũng không còn trở lại nữa."

"Tam đệ muội, người có thể tưởng tượng lỗi khác, người suy nghĩ một chút, lúc trước thời điểm Nhị thẩm bán Hoa Đào, cũng đã thật không muốn khuê nữ này, ngược lại bà còn buôn bán lời một đồng tiền. Còn có vài năm nay Hoa Đào lục tục mang đồ về từ Trần phủ, cũng đáng giá không ít tiền. Nhìn nhà ở của Nhị thẩm bọn họ thì cũng biết rồi. Cuối cùng người mất đi, Trần phủ người ta còn tặng nhiều tiền lại đây như vậy, không phải kiếm thực nhiều sao?" Về mặt hâm mộ.

Trong lòng Thích thị tỏ vẻ không có tiếng nói chung với nàng ta, cũng ba câu thì phản ứng nửa câu. Đinh thị vốn muốn tìm một người nói chuyện, nhưng mà như thế này cũng quá không có tinh thần, cuối cùng đành phải rời đi.

Chuyện Hoa Đào, thật sự là truyền đi rộng khắp ở Vương gia thôn, nhưng đại đa số người cảm thấy nhà Nhị nãi nãi là buôn bán lời. Ở trong mắt rất nhiều người, nữ nhi chính là hàng lỗ vốn, hiện tại hàng lỗ vốn lại không lỗ vốn, còn buôn bán lời nhiều tiền như vậy, rất nhiều người hâm mộ, có vài người còn tìm phương pháp muốn đi bán khuê nữ nhà mình cho bên trong nhà giàu người ta.

Trương thẩm nhìn không vừa mắt, nói với Thích thị: "Ta nói sao các nàng ta lại nhẫn tâm như vậy, chẳng lẽ khuê nữ không phải các nàng ta tự mình sinh ra sao, một chút cũng không đau lòng."

Sở thị nói: "Hiện tại ta thì chỉ khao khát có đứa khuê nữ thì mọi chuyện liền như ý, chuyện bán đứa nhỏ này, thì ta làm không được."

Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh Những người đó thật đúng là kiên thức hạn hẹp, nuôi lớn khuê nữ, về sau tìm nữ tể tốt, hiểu kính người mấy chục năm. Lúc sinh bệnh, nàng cũng có thể chăm sóc người, nếu thật sự bán đi rồi, ai biết được có thể hiểu kính trong nhà hay không? Đến trong nhà người không tốt, thực giống như người kia đã nói, đã chết mười mấy năm cũng không biết, còn có thanh danh hiện tại của nhà Nhị thẩm, thật sự rất êm tai sao? Vừa nói tới nhà bà ta thì người ta đã nói là dựa vào bán nữ nhi mà phát tài. Bây giờ còn không thấy, về sau thời điểm mấy tiểu tử Nam Sơn kia làm mai, xem người ta có nói cho nhà hần hay không, người ta cũng sợ ngoại tôn nữ của mình bị bán đấy."

Trương thẩm cười nói: "Muội tử nói quá đúng, nói chuyện cùng với người liền rất thoải mái."

Wang Phúc Nhi cảm thấy rằng, tính tình Hoa Đào cô cô như vậy, có thể sống đến bây giờ đã thực không dễ dàng. Trộn lẫn ở trong nhà nhà giàu người ta, làm sao có dễ dàng như vậy? Tiểu lão bà (thiếp thất) đều có một tâm tư muốn chuyển chính thức, nhưng mà làm một nha đầu bán mình làm nô, tỷ lệ thành công cũng chỉ cực kỳ bé nhỏ. Thử nghĩ một chút, người ta đã là nhà giàu đại hộ, như vậy ngay tại vấn đề mặt mũi, nếu người khác hỏi, chủ mẫu nhà người có xuất thân gì? Chẳng lẽ nói cho người khác, chủ mẫu của nhà ta chính là vật dùng tiền mua trở về sao? Vậy còn không làm người khác cười rớt răng hàm à, mà suy nghĩ xem người ta có địa vị cũng không hài lòng đi lại với nhà người, vì sao há? Đương gia phu nhân người ta là danh môn, là người đi ra từ nhà giàu, làm sao có thể hạ thấp tư thế ngồi cùng một chỗ uống trà cùng với người là nữ nhân dùng vài đồng tiền dơ bẩn mua trở về đây?

Đương nhiên trong lịch sử không hiếm ví dụ tiểu lão bà chuyển thành chính thức, nhưng mà đại đa số là phi tử hoàng đế, nếu người ta đều là phi tử, yêu cầu cấp bậc nhân phẩm không ai không cao, cho nên sợ vấn đề thể diện là cái gì? Nói chẳng đâu xa, Trần gia ngay tại trong huyện tính là hộ nhà giàu, nhưng mà ở trong châu phủ, đã có thể không tính cái gì rồi. Nhưng không phải nói trong núi không có con hổ, con khi xưng bá vương sao? Hoa Đào cô cô là loại người một khi đắc thế, liền khinh thường người khác, người ta không thu thập người thì thu thập ai?

Nhưng mà, nàng ta có thể từ một nha đầu bán mình làm nô trở thành nữ nhân lão gia Trần gia, có một chút thủ đoạn, nhưng mà vẫn bị đánh bại.

Wang Phúc Nhi cũng chỉ nghe mọi người đang nói, mới phát biểu cảm khái ở trên, hiện tại nàng chính là một nữ oa Vương gia thôn, ăn uống vui chơi, chơi đùa vui vẻ, vui vẻ qua tuổi thơ ấu.

Tiến vào tháng hai, là Vương Tiểu Bảo tròn một tuổi, ở nông thôn, cũng không lưu hành cái gì gọi là chọn đồ vật đoán tương lai, chỉ có bày tiệc rượu, vui vẻ náo náo nhiệt nhiệt. Diendanlequydon~ChieuNinh Vương Tiểu Bảo đã có thể nói đơn giản vài từ, bộ dạng khoẻ mạnh khẩu khinh, mọi người đều nói lớn lên giống cha nhà mình, Vương Phúc Nhi thì nhìn không ra được, chẳng lẽ bởi vì nhìn mỗi ngày?

Mồ mỗ Vương Phúc Nhi đã tới đây trước một ngày, đưa tới quần áo, mũ, giày, còn đặc biệt đánh một cái khóa bạc. A di Vương Phúc Nhi cũng tới, đưa lên vài găm. Mã thị ở bên cạnh nhìn thấy thì đỏ mắt: "A di các nàng, cái này thì bao nhiêu tiền." Nàng ta nghĩ, chờ chuyện qua đi, tìm Tam đệ muội đòi một ít.

A di Vương Phúc Nhi nói: "Cái gì mà tốn tiền hay không, đồ ta cho ta cháu ngoại trai, nếu đều phải tính toán, vậy còn là thân thích sao?"

Chờ đám người Mã thị đi rồi sau, a di Vương Phúc Nhi nói với tỷ tỷ nhà mình: "Tỷ, thực lý này của tỷ, vẫn chán ghét như vậy, ta thấy nàng ta chính là muốn chiếm tiện nghi, tỷ cũng không thể cho nàng ta, bằng không ta tức giận!"

"Gia Mẫn, sao nói chuyện với tỷ tỷ như vậy? Không lớn không nhỏ!" Hồ thị nói.

"Nương, con và tỷ của ta là ruột thịt, con mới nói như vậy, với người khác người thấy như con vậy sao?" A di Vương Phúc Nhi cười nói.

"Người nha đầu này, cũng đã làm nương bao nhiêu năm, tính tình này vẫn không thay đổi. Ngày mai thu liễm chút, đừng người như vậy."

"Đã biết nương, trong lòng con đều biết." Hồ thị biết hai tỷ muội muốn nói chuyện riêng, liền đi phòng khác chăm sóc ngoại tôn.

"Tỷ, tỷ cứ không có thái độ cứng rắn một chút, nhìn xem đó đều là loại người thế nào." A di Vương Phúc Nhi có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Thích thị nói: "Gia Mẫn, ta biết, bình thường việc nhỏ, ta nhường một chút thì có thể, bằng không ngày ngày đều biến thành gà chọi sao, vậy cuộc sống này làm sao qua, nhưng chuyện lớn, trong lòng ta rất hiểu được, sẽ không lại giống như trước nữa."

Tỷ tỷ nói như vậy, Thích Gia Mẫn cũng không nói những lời khác, Thích thị nói: "Lúc này muội phu rất bận rộn?"

"Đúng vậy, tỷ, ta nói với tỷ, cha bọn nhỏ muốn đi lên huyện mở một tiệm nữa, ta cũng không biết có được không. Chúng ta đều ở trấn trên, nếu đi lên huyện, trong lòng ta không yên."

"Muội phu là người có chừng mực, hẳn nói có thể vậy hẳn là được, muội chỉ cần nghe hẳn là được, lên trên huyện, Điền oa tử và Lỗi oa tử đọc sách cũng càng thuận tiện hơn."

"Nói thì nói là như vậy, còn không phải là muội lo lắng không yên, sợ đến lúc đó lỗ vốn, vậy phải làm sao. Đúng rồi, tỷ, chúng ta muốn đi lên huyện, nhà tỷ đi trấn trên đi, cũng mở một gian cửa hàng, tốt hơn nhiều so với ở nông thôn."

"Vậy thì không được, muội xem tỷ phu muội đó, là việc buôn bán được sao? Đối với hoa mẫu hẳn còn quen thuộc, hiện tại cho người khác thuê đất, cũng đủ cho cả nhà chúng ta ăn uống vui vẻ còn có thể để dành chút tiền. Chúng ta nghĩ, chờ tiền tích lũy được nhiều hơn, lại mua một ít đất, trực tiếp thu địa tô là được."

Ai có chí này, Thích Gia Mẫn cũng không nói cái gì nữa, hai tỷ muội lại nói chút chuyện khác.

Ngày hôm sau, mọi người đến đông đủ, đương nhiên cũng sẽ đưa lên này nọ, đều là một khối vải, mười cái trứng gà, còn có gì đó. Nông dân, trong tay cũng không có gì thứ tốt, đi tặng lễ cho người khác, bình thường đều là như thế này.

Vương Phúc Nhi thấy trên lỗ tai Nhị nãi nãi mang theo một đôi vòng tai vàng lóng lánh, đặc ý đảo dặt đi tới đây, thật sự là lấp lánh mù mắt mọi người. Diendanlequydon-ChieuNinh Người này thật đúng là, nữ nhi chết cũng không ảnh hưởng một chút nào tới bà, hiện tại liền đi ra khoe của. Cũng không sợ bị cướp.

Đương nhiên, còn có một vài người hâm mộ vây quanh Nhị nãi nãi nói chuyện, bà lại đặc ý, thấy Vương Phúc Nhi ở một bên, còn tưởng rằng là Vương Phúc Nhi nhìn thấy chảy nước miếng đấy.

"Phúc nhi, người lại đây, Nhị nãi nãi cho người đồ ăn ngon." Nhị nãi nãi vẫy gọi giống như kêu một động vật, vốn tưởng rằng là gọi thì đến, không nghĩ tới, Vương Phúc Nhi căn bản không quan tâm tới bà, nói thẳng: "Mồ mồ ta mang ăn ngon cho ta, ta đã ăn no." Người bỏ chạy rồi, làm cho Nhị nãi nãi biến thành ghen ghét: "Thật sự là nha đầu không có gia giáo! Đại tẩu cũng không biết dạy cháu gái ra làm sao."

Có vài người sợ nháo ra chuyện không may, làm cho chủ nhân nhà người ta khó coi, cho nên liền kéo đề tài khác, thế nên Nhị nãi nãi mới yên tĩnh. Nhưng mà bà đều đang khoe ra đồ tốt của mình, người khác phụ họa. Cuối cùng ăn xong tiệc rượu trắng tròn của Vương Tiểu Bảo. Cũng không biết là ai lẩm miệng, đem lời Nhị nãi nãi nói, tố cáo cho Triệu thị. Triệu thị tức giận đến không chịu được, muốn chạy đi mắng Nhị nãi nãi, Vương lão đầu mắng: "Có lý cũng biến thành sai, người một bó tuổi to rồi, còn đi mắng chửi người, người yên tĩnh chút đi."

Triệu thị bị đè lại, nhưng mà lại thầm oán đối với Thích thị, cảm thấy đều tại nàng không có dạy tốt nữ nhi, làm hại bà bị người khác nói. Hơn nữa Mã thị lại thường xuyên tới đây xúi giục, trong lòng lại càng thêm khó chịu.

Hết chương 68.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Thích thị muối trứng gà

Editor: ChieuNinh

Mùa xuân qua đi, quả nhiên Khương di phu quyết định đi lên huyện phát triển, nhưng mà cửa hàng nhà mình bên Tú Thủy trấn không muốn thay thế, hẳn thì cũng thôi, dự định bỏ nhiệm chương quầy đến trông cửa hàng là được. Cửa hàng ban đầu hẳn cho một tiểu nhị làm ở đó, một cửa hàng mới mở khác, cuối cùng để cho Vương Đại Bảo làm.

Đại bá mẫu Đinh thị cảm thấy là trên mặt có vẻ vang, cũng vênh vào lên ở trước mặt Nhị bá mẫu Mã thị. Vốn đang muốn khoe khoang ra ở trước mặt Thích thị nhưng mà nghĩ đến ông chủ của nhà từ nhà mình là muội phu Thích thị, cũng không dám làm càn quá mức, chỉ sợ chọc giận muội muội Thích thị chuyện gì thì từ nhà mình cũng không có. Tuy rằng Thích thị thành thật, nhưng mà mấy khuê nữ nàng cũng không phải là đứa thành thật, hơn nữa Đại Bảo cũng nói với mình, không cho mình lại gây chuyện, về sau hẳn sẽ cho mình qua được ngày lành.

Đến trần trên làm tiểu nhị nửa năm, quả thật Đại Bảo cũng mua cho mình không ít đồ hiếu kính, nàng vẫn thực là tin tưởng con trưởng của mình. Nhưng mà tính tình con người không phải dễ dàng sửa như vậy, Đình thị thì vẫn có chút tật xấu.

Việc bán hàng tre trúc của Vương Đồng Tỏa cũng buôn bán kiếm được mấy lượng bạc, hẳn lại thừa dịp đầu xuân, khai khẩn vài mẫu ruộng hoang, trồng lên hoa màu chịu rét. Năm nay Thích thị tính mua thêm mấy con heo nhỏ, năm trước nuôi heo nhà mình không chỉ có thịt ăn, còn bán được tiền. Cho nên nàng bắt bốn con heo con, nhìn heo con sôi nổi ăn uống, trong lòng nàng rất cao hứng, thu hoạch trong đất hoang cũng đủ, cũng không sợ heo không có cái gì ăn, khoai lang và khoai lang núi thu hoạch năm trước vẫn còn có nhiều.

Vương Phúc Nhi bên này cũng chuẩn bị ấp thêm một ít gà, đến lúc đó trứng gà nhiều, cũng có thể tích lũy lại, muối trứng gà. Thích thị muối trứng gà rất khéo tay, năm trước các nàng muối một tập trứng gà ăn một chút cũng không mặn, hơn nữa lòng đỏ trứng đều chảy mỡ đó.

"Nương, chúng ta cũng có thể muối trứng gà bán." Vương Phúc Nhi ăn nửa miếng trứng gà nói.

"Thật sự có thể bán?" Hiện tại Vương Hoa Nhi cảm thấy rất hứng thú kiếm tiền. Thích thị cũng có chút động tâm, mình là nương đám nhỏ, có thể thu vào thêm một khoản trong lòng mình cũng kiên định.

Vương Phúc Nhi gật đầu thật mạnh, có vài phương diện nương nhà mình thật sự thực có thiên phú, thì nói ướp dưa chua mùa đông đi, muối ăn cũng ngon hơn nhà người khác: "Chúng ta đi trước lên chợ thử xem, nếu bán không tệ, chúng ta có thể chuẩn bị trứng gà nhiều chút, sau đó muối nhiều hơn một ít, dù sao thứ này giữ được thời gian dài."

Trong lòng Thích thị cũng đồng ý, vì thế nói: "Vậy lần họp chợ sau, nương cũng cùng đi."

Vì thế người nhà bàn bạc giá trứng gà muối, một cái trứng gà muối nhiều hơn hai văn tiền so với trứng gà bình thường, tích tiểu thành đại thôi. Đến lúc đó thật sự bán được, lập tức làm một ngàn cái, cũng có thể kiếm được mấy lượng bạc đó.

Nhưng mà Vương Phúc Nhi nghĩ, đến lúc đó bán cho cửa hàng chuyên bán trứng gà muối, tốt nhất có thể bàn bạc trở thành người cung ứng hàng cho người ta, thì chính là phương pháp kiếm tiền cuộn cuộn không ngừng, nhất định mạnh hơn nhiều so với nương và các tỷ tỷ thiêu thừa may vá. Chăm tuyền bình thường, tốn thời gian còn nhọc nhằn, hơn nữa dễ dàng thương tổn đôi mắt, và lại giá bán cũng không nhiều, còn không tốt bằng cái này đâu.

Nộp phí bày quầy hàng ở trong chợ, Thích thị và Vương Đồng Tỏa có chút không rảnh tay, Vương Phúc Nhi và Vương Hoa Nhi cũng vậy. Dien*dan*le*quy*donChieuNinh Trước cắt một cái trứng gà muối, sau đó chia làm mấy miếng nhỏ, đây là để cho người ta niếm thử. Sau đó liền lớn tiếng hét to, đừng nói, tiếng tiêu cô nương hét to lại hấp dẫn không ít người, còn nghe nói là dùng thử trước mua sau, đều duỗi tay hướng về phía trứng gà đã cắt xong bên kia. Có người ăn cảm thấy ngon, cũng không thêm hỏi thăm giá mua vài cái mang về nhà, thời kì này là thời điểm giáp hạt (mùa vụ), ăn chút trứng gà muối cũng là một mâm đồ ăn không tệ, hơn nữa thời điểm buổi sáng, cũng có thể làm một mâm điểm tâm.

Còn có vài người chỉ nhìn, nhưng mà Vương Phúc Nhi không cảm thấy thế nào cả, dù sao người bán gì đó người ta không mua người cũng không thể bắt buộc. Cũng may há miệng mắc quai, phần đông người hoặc nhiều hoặc ít vẫn mua. Thích thị cao hứng không thôi, thứ này thật đúng là có thể bán đi, ban đầu thời điểm bọn nha đầu định giá, nàng cảm thấy có chút cao, bán ra không được, hiện tại xem ra, không tệ.

Cuối cùng đều đã bán cho tới khi hết hẳn, nhìn tới tiền trong tay, trong lòng giống như được uống mật.

Ở trên đường về thôn, Thích thị nói: "Nương không nghĩ tới có một ngày nương muối trứng gà còn có thể kiếm tiền đâu." Ban đầu thời điểm chưa ở riêng, vị trứng gà cũng còn không nghĩ được, trước kia nàng ở nhà mẹ đẻ tay nghề cũng dùng không đến, không nghĩ tới hiện tại có chỗ trọng dụng. Trong lòng Thích thị thực kiên định, bản thân mình là người lớn ở trong nhà, còn phải để cho bọn nhỏ đi kiếm tiền, trong lòng nàng áy náy. Tuy rằng sau này có nam nhân nhà mình bán mấy thứ kì rở có thể kiếm được ít tiền, nhưng mà vẫn cảm thấy hổ thẹn trong lòng. Hiện tại tay nghề mình có thể kiếm tiền, nàng cảm thấy mình còn có thể làm làm nương bọn nhỏ.

"Nương, đó là bởi vì người muối ngon hơn người khác, nếu đổi thành người khác, người ta không nhất định mua đâu." Vương Phúc Nhi nói.

"Đúng vậy, trước kia thời điểm còn chưa có ở riêng, con chỉ thích ăn nương làm cơm, nhưng mà cũng không muốn nương nấu cơm mỗi ngày, sợ nương vất vả. Hiện tại tốt lắm, mỗi ngày con có thể ăn được cơm nương làm." Vương Hoa Nhi cũng nói.

Vương Đồng Tỏa ở phía trước đánh xe, cười nghe nương con ba người nói chuyện, con la cũng khoan khoái chạy đi. Hơi thở mùa xuân nghênh diện mà đến, ba nương con Vương Phúc Nhi thương lượng trở về liền mua thêm trứng gà, sau đó ướp muối, bởi vì muối trứng gà cũng cần một đoạn thời gian đâu.

"Nương, một lần chúng ta muối nhiều một chút, sau đó ước chừng có thể bán bao nhiêu ngày, sau đó dựa theo số ngày này lại muối lần tiếp theo, tiếp tục như vậy cũng sẽ không gián đoạn." Vương Phúc Nhi nói.

"Phúc nhi của nhà ta nghĩ thật chu đáo, nương cũng thật không nghĩ tới vấn đề này đâu, theo ý con." Thích thị từ ái nhìn Vương Phúc Nhi.

Bởi vì này thứ bán tốt, mọi người đều thực ủng hộ, sau khi trở về liền đi trong thôn mua trứng gà. Vốn đang chuẩn bị mua ở trần trên, nhưng mà hỏi giá trần trên, còn đắt hơn ở nông thôn nhà mình một văn tiền, một văn tiền này cũng là tiền, cũng không thể qua loa. Vốn đã kiếm được ít, nếu lại thiếu một văn tiền này, vậy không phải phí công bản rộn hết một nửa sao?

Thích thị nhiệt tình hơn nữa, Vương Đồng Tỏa còn mua về mười mấy cái bình, mấy nha đầu cũng giúp đỡ lẫn trứng gà Thích thị đã trộn lẫn xong nguyên liệu và tro than, nhìn một dãy bình chất chồng, trong lòng cảm giác tràn đầy.

Sau đó chờ trứng gà muối tốt xong, lại đi trần trên bán vài lần, đều là rất nhanh đã bán đi hết. Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh Trứng gà Vương gia thôn rõ ràng theo không kịp số lượng bên này, Vương Đồng Tòa kéo xe la đi tới thôn khác thu mua.

Như vậy lại qua một đoạn thời gian, Triệu Thanh Minh mang theo một người không quen biết tới cửa.

Vốn Vương Phúc Nhi nghĩ rằng, trứng gà muối này từng nhà đều làm, nhà mình cũng không cần đến Lai Cư cho mất mặt, hơn nữa ai đi ăn cơm trong tù lâu còn đặc biệt gọi trứng gà muối này chứ, cho nên căn bản là không có đi chào bán, nằng vốn không có nghĩ tới vụ này.

Ngược lại có đi tặng một ít cho mấy cửa hàng trần trên chuyên bán các loại trứng, chỉ hy vọng là bọn họ có thể nhìn trứng này ăn ngon, đến lúc đó tìm được một chỗ cho nhà mình trở thành người cung ứng. Nhưng mà thời gian dài như vậy, cũng không có động tĩnh, Vương Phúc Nhi cũng không ôm hy vọng, có lẽ là dân cư Tú Thủy trần này không quá nhiều, không thể thu mua rất nhiều trứng gà muối này.

"Triệu thúc thúc, sao người lại tới đây?" Vương Phúc Nhi hỏi.

"Tiểu nha đầu, con không tới tìm ta, tự nhiên ta đi tìm con rồi." Triệu Thanh Minh cười nói, lần trước tiểu nha đầu chỉ cách tôm hấp muối, làm cho hắn buồn bán lời một phen, đã tiện lợi cũng có thể bán được giá tiền cao.

Vương Phúc Nhi thì không muốn phiền toái người ta, hơn nữa từ sau khi Triệu Thư Lâm tới nhà mình một chuyến, Triệu gia còn có một nha đầu và một bà tử đến đây, nói trong nói ngoài ý tứ là để cho nhà mình đừng có quần quít lấy tiểu thiếu gia nhà mình. Vương Phúc Nhi cũng là người có cốt khí, bị người khác nói như vậy, còn dễ dàng còn tới cửa sao?

Đương nhiên là Vương Hoa Nhi hung hăng mắng hai người kia một trận, trong lòng rất cuộc không thoải mái.

Triệu Thanh Minh đã nghe nói chuyện này, nha đầu kia và bà tử đều là người bên cạnh kẻ mẫu mình. ChieuNinh~dien~đan~lequydonD^d^Y^q^d Kế mẫu nghĩ ra làm sao, trong lòng hắn hiểu được, đại khái là tìm hiểu được thức ăn mới của tù lâu mình có liên quan tới Vương gia thôn, cho nên muốn nhà mình trở mặt với bên này, làm cho mình làm ăn không được.

Hắn liền trực tiếp phát tác lên nha đầu và bà tử kia, tuy rằng nói hiểu đạo, nhưng mà nếu hiểu kính người căn bản chính là rắp tâm hại người, như vậy mọi chuyện còn nghe theo bà, thì chẳng phải là ngu ngốc.

"Tiểu nha đầu còn đang tức giận hả?" Triệu Thanh Minh hỏi.

Vương Đồng Tòa vội nói: "Đầu có, đầu có, Triệu huynh đệ, mời các người mau vào nhà."

Triệu Thanh Minh cũng không khách khí, trực tiếp nói với Vương Đồng Tòa: "Lần trước hạ nhân trong nhà tới đây, có chút hiểu lầm với các người, là tại hạ quản giáo không nghiêm, ta lại xin lỗi với các người."

"Triệu huynh đệ, người cũng đừng nói như vậy, không phải chuyện lớn gì." Vương Đồng Tòa chặn lại nói.

Bên cạnh, người kia vẫn không nói gì, Triệu Thanh Minh với giới thiệu mọi người với nhau: "Đây là Vương lão bản trên huyện, Vương lão bản, đây là một nhà Vương đại ca ta đã nói với người."

"Hạnh ngộ hạnh ngộ, tề nhân họ Vương, tên là Thiên Lí. Lại nói tiếp chúng ta có thể là người một nhà." Vương lão bản cười nói. (tề nhân: là một cách xưng hô nói về bản thân; cùng họ Vương nên nói là người một nhà đó)

"Ha ha, Vương lão bản quá khách khí." Vương Đồng Tòa xoa xoa tay, Thích thị đã sớm đi tới phòng bếp chuẩn bị, có khách nhân tới đây, dù thế nào cũng phải chiêu đãi thật tốt.

Vương Cúc Nhi và Vương Hoa Nhi đi hỗ trợ, Vương Phúc Nhi sợ lão cha nhà mình ứng phó không được, dù sao cũng không có kêu mình đi, nằng liền ở lại. Hơn nữa Triệu thúc thúc tới đây, khẳng định không phải vô duyên vô cớ, Vương Phúc Nhi rất có dự cảm, lần này có tám chín phần mười là có liên quan với trứng gà muối.

Quả nhiên mọi người nói vài câu liền nói tới vấn đề chính, Vương lão bản này chính là ông chủ lớn trên huyện chuyên bán trứng gà trứng vịt. Đi một chuyến đến Tú Thủy trần này, chính là muốn tìm nhà bán mới, dùng theo hiện đại mà nói, chính là nhà cung ứng. Đến buổi họp chợ trên trần ở đây thì thấy được cả nhà Vương gia đang bán trứng gà muối, hơn nữa người mua còn rất nhiều. Lại tới bên cạnh hỏi thăm, thì biết được trứng gà của người nhà này làm ăn rất ngon. Hắn cũng để cho tiểu nhị của mình đi mua, ăn xong quả nhiên không sai, vì thế đã quyết định một cái quyết tâm.

Nhưng mà tùy tiện tới cửa, người khác còn tưởng rằng hắn là kẻ lừa đảo, vì thế nghe được Triệu Thanh Minh và người nhà này từng có tiếp xúc, vì thế bày tỏ mục đích của mình, Triệu Thanh Minh mừng rỡ giúp việc này. Hắn và Vương Thiên Lí cũng có lui tới trong việc làm ăn, biết Vương Thiên Lí rất có thực lực, vì thế liền mang theo người tới đây.

Chuyện như vậy, Vương Đồng Tòa là nguyện ý, nhưng mà: "Vương lão bản là ông chủ lớn, chúng ta chỉ là tiểu đánh tiểu nháo, sợ rằng số lượng quá ít." Vương Đồng Tòa lo lắng.

"Không sao, chúng ta là mua bán lâu dài, ban đầu ta cũng sẽ không cần nhiều, dù sao ta cũng phải nhìn xem bán thế nào đã. Trước hết chúng ta thử một tháng, trước tiên ta đều mua hết hiện tại các người đang có trữ về, nếu như được, chúng ta lại tiếp tục hợp tác, như thế nào?" Vương lão bản nói.

Vương Phúc Nhi ngằm gật đầu với phụ thân nhà mình, Vương Đồng Tỏa nói: "Được!"

Triệu Thanh Minh thấy được, rất bình tĩnh.

"Vậy giá cả thế nào?" Nhìn phụ thân nhà mình hồi lâu không nói cái này, Vương Phúc Nhi nhin không được mở miệng.

Vương lão bản cười nói: "Này, các ngươi cũng biết ta một lần cần nhiều, cho nên về mặt giá cả ta nghĩ bớt một văn tiền."

Người làm ăn quả nhiên là người làm ăn: "Nhưng mà chúng ta tổng cộng cũng không kiếm được mấy văn tiền, lúc này đây Vương thúc thúc liền giảm đi một nửa tiền lời của chúng ta, chúng ta cũng kiếm được tiền ít hơn rồi. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Hơn nữa Vương thúc thúc ở trên huyện khẳng định giá còn có thể nâng cao phải hay không? Trên trấn, trứng gà còn bán đắt hơn so với bình thường, huống chi là trên huyện." Vương Phúc Nhi vội nói.

Vương lão bản có chút gật mình, sao tiểu nữ oa này lại nói ra lời này đây, nhìn về mặt lại bình thường của Triệu Thanh Minh, hấn cũng liền bình tĩnh lại, nói chuyện làm ăn với tiểu nữ oa này. Cuối cùng người tới ta đi, đều tự nhường một bước, giảm nửa văn tiền. Nhưng đừng coi khinh nửa văn tiền này, tích tiểu thành đại, số lượng liền vô cùng lớn đó. Bàn chuyện làm ăn xong, tất cả mọi người đều vui vẻ, Vương lão bản thì ngày mai tới đây kéo trứng gà. Thời điểm giữa trưa, ba nam nhân đều uống có chút cao hứng, dân quê thật thà, có khách đến, đều lấy đồ tốt nhất nhà mình ra để chiêu đãi khách nhân.

Cơm no rượu say, cả nhà Vương Phúc Nhi nhìn theo Triệu Thanh Minh và Vương lão bản rời đi.

Kế tiếp, các nàng lại tính toán số lượng trứng gà đã muối xong, sau đó dùng dùng rom rạ sắp xếp ở trong rổ, phòng ngừa trong quá trình vận chuyển bị đánh vỡ. Thời điểm nhà bọn họ bán ở trên chợ, đều là nấu chín bốn năm cái cho người khác nếm thử, nhưng mà bản thân trứng gà cũng không phải đã chín, không giống như trứng bắc thảo tách ra là có thể ăn ngay.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Buôn bán thành công!

Editor: ChieuNinh

Còn thừa lại có hơn năm trăm quả trứng gà, đều được Vương lão bản mua đi trở về, nhà Vương Đồng Tỏa buôn bán lời hơn bảy trăm văn tiền, lại bắt đầu chuẩn bị muối trứng gà. Lần này cần thu mua trứng gà càng nhiều, Vương Phúc Nhi cảm thấy muốn mua với người chuyên nuôi gà, như vậy số lượng nhiều cũng dễ trả giá hơn, không phải Vương lão bản cũng nói chuyện như thế mà được nhiều thêm nửa phần lợi nhuận? Về sau mua trứng gà không phải mấy trăm, có thể là mấy ngàn mấy vạn trứng, đi thu mua từng thôn, vậy thật đúng là không biết tốn bao nhiêu khí lực. Đương nhiên nhà mình cũng muốn nuôi nhiều gà, gà nhà mình sinh sản cũng có thể tiết kiệm tiền.

Nhờ hết thân thích hỏi thăm, rốt cục tìm được một nhà chuyên nuôi gà, bản bạc xong giá, mỗi cái trứng gà so với bình thường thì giảm một văn tiền. Bởi vì số lượng nhiều, nhà hấn lại tự mình nuôi gà, cho nên lai lịch trứng gà này không thành vấn đề. Đương nhiên, trước mắt số lượng cần không nhiều lắm, bởi vì Vương lão bản bên kia còn chưa đưa tin tức tới, nhà mình trước muối hai ngàn cái, như vậy nếu bên kia phản ứng không tốt, bên mình cũng có thể bán đi.

Vương Phúc Nhi đánh giá, nếu sinh ý này tiếp tục làm trong thời gian dài, chờ thời điểm Vương lão bản bên kia một tháng có thể cần một vạn, hàng tháng nhà mình cũng có thể kiếm hai mươi mấy lượng bạc đâu, một năm trôi qua thu vào cũng có hai trăm lượng bạc. Vương Phúc Nhi nói cho mọi người con số này, mọi người nhiệt tình càng lớn hơn nữa. Nông thôn một năm hai trăm lượng bạc, đó lại có thể là trở thành người có tiền!

Đương nhiên, về sau sinh ý lớn, còn phải mướn người làm việc, cứ dựa vào nhà mình làm, ít thì còn dễ nói, chứ nếu nhiều hơn, có thể mệt chết rồi. Kiếm tiền lại để mình mệt mỏi không tương tượng nổi, còn không bằng không kiếm tiền.

Động tĩnh nhà Vương Đồng Tỏa lớn như vậy, đương nhiên không thể không làm người khác biết, Mã thị cũng tới cửa hỏi thăm vài thứ, hơn nữa bản thân nàng ta cũng ngằm muối một ít trứng gà, chỉ là nàng ta không biết nấu chín trứng gà cho người khác thử. Hơn nữa tiếng tăm nhà Vương Đồng Tỏa đã lan ra, cũng không có ai để ý tới nàng ta, cho nên trứng gà không có bán được mấy cái. Về sau, nàng ta lại sợ lãng phí, muốn bán trứng gà muối còn lại cho nhà Vương Phúc Nhi.

"Nương, trứng gà muối của Nhị bá mẫu và của chúng ta cũng không phải là cùng một mùi vị, chúng ta muốn tiếp tục kéo dài công việc làm ăn này, cũng không thể xuất hiện trứng gà có mùi vị không giống, bằng không chiêu bài của chúng ta cũng bị đập bể rồi!" Vương Phúc Nhi nói.

Đồng tình người khác cũng phải nhìn điểm mấu chốt, nhìn đến là hạng người gì, Nhị bá mẫu rõ ràng muốn cướp sinh ý của nhà mình, hiện tại cướp không thắng, thì lại nghĩ để cho nhà mình gánh vác, làm gì có chuyện tốt như vậy? Lại nói mấy cái trứng gà của nàng ta cũng không đáng bao nhiêu tiền, cho dù là thiệt thòi cũng sẽ không làm cho nàng ta thương cân động cốt, nhà mình cũng không phải nhà từ thiện, không mang vào người.

Vì thế Thích thị vốn không có thu trứng gà nhà nàng ta, trong lòng Mã thị hận không thôi, lại chạy tới chỗ Triệu thị. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Nói nhà lão Tam giàu có liền quên huynh đệ như thế nào, trứng gà mình muối cũng không phải phá hư, cho dù là thu cũng sẽ không có làm sao, rõ ràng

là không để ý cốt nhục thân tình thôi, tiếp tục lâu dài, thì trong mắt chỉ có tiền, nói không chừng ngay cả cha và nương cũng không để vào mắt đâu.

Trong lòng Triệu thị vốn cũng có chút không hài lòng với Thích thị, bị Mã thị vừa nói như vậy, trực tiếp kích phát bất mãn trong lòng lên, kêu Mã thị đưa trứng gà cho bà, bà muốn đích thân đi tìm Thích thị nói chuyện.

Nhưng mà còn không có chờ bà ra cửa, Vương Cúc Nhi liền mang theo Vương Phúc Nhi tới đây, đưa cho Triệu thị và Vương lão đầu một bộ đồ mới cho Triệu thị: "Nãi nãi, đây là nhà chúng con bán trứng gà kiếm tiền, cha và nương nói, kiếm tiền liền làm bộ đồ mới cho ngài và gia gia, lại còn không cho chúng con nói, là muốn cho nhị lão các ngài một kinh hi, nãi nãi, ngài mặc thử xem có thích hợp không? Đây là lão thái thái nhà giàu trần trên đều thích mặc, nhưng mà chúng con đều cảm thấy nãi nãi mặc càng đẹp mắt hơn lão thái thái trần trên!" Vương Phúc Nhi nói.

Ngần xuyên vụn vụn, vuốt đuôi không xuyên, huống chi lại cho Triệu thị chỗ thật sự tốt đây? Triệu thị sớm đã quên mất đi lấy công bằng cho Mã thị, trả rõ trứng gà cho Mã thị, còn mình thì vui vẻ đi thử quần áo mới. (Ngần xuyên vụn vụn, vuốt đuôi không xuyên: ý nói nịnh nọt cho xong chuyện)

"Nương, ta việc này..." Mã thị nóng nảy, đây chính là gần một trăm văn tiền đâu.

Triệu thị vung tay lên: "Trứng gà bán không được, các người tự mình ăn, ta thấy Tam Bảo và Chi Nhi đều gầy, người làm nương cũng không thể quá keo kiệt. Cúc Nhi Phúc Nhi, tới đây với nãi nãi, ở đây nãi nãi có đồ ăn ngon."

Mã thị phẫn hận nhìn ba người đi vào nhà, đây đều là người gì đâu không, thật quá đáng, Mã thị dậm chân một cái chạy lấy người. Đình thị thì ngậm trực tiếp vỗ tay, thấy Mã thị cam chịu, nằng cao hứng rất, ai kêu Mã thị cũng nói bậy mình với bà bà, làm cho mình bị bà bà hung hăng chém mình mấy nhát chứ?

"Phúc Nhi, cũng là chủ ý này của muội tốt, nhìn nãi nãi, thật cao hứng." Vương Cúc Nhi khen.

"Tỷ, chúng ta hiểu kính nãi nãi cũng là nên làm." Hừ, Nhi bá mẫu, nãi nãi là cái tính tình gì, người làm con dâu nhiều năm như vậy còn không biết à, còn muốn xúi giục, ta tự có biện pháp hóa chiêu. Diendanlequydon~ChieuNinh Trước kia là không có bao nhiêu tiền, hiện tại có chút tiền, vốn làm quần áo cho gia gia và nãi nãi cũng là nên làm, nhưng mà có thể cho người cam chịu cũng là nhất cử lưỡng tiện. May mắn biết người khẳng định muốn tới bên nãi nãi xúi giục, cho nên liền lấy quần áo đi sát theo sau mang tới đây. Nãi nãi có quần áo này, cho dù là người nói thành một đóa hoa, bà cũng sẽ không để ý tới người.

Cho nên, nhất định phải có tiền, là nên kiếm tiền!

Một tháng sau, con gà con mới nhà Vương Phúc Nhi ấp cũng nở ra, lần này có gần một trăm con, ha ha, đến lúc đó trưởng thành, cộng thêm gà ban đầu, một tháng có thể có được trăm trứng gà đâu. Mà Vương lão bản lại đến, rất là thống khoái liền đạt thành hiệp nghị với Vương gia, hàng tháng cần hai ngàn cái trứng gà. Vương lão bản cũng nói, hiện tại thì ít, nhưng mà hắn đã quyết định muốn đi thị trấn khác mở thêm mấy căn tiệm, chờ khai trương thành công, vậy có thể cần năm ngàn trứng gà, đương nhiên, về sau sẽ càng ngày càng nhiều.

Lần này hắn đặc biệt mang theo người đến kéo trứng gà, thống khoái thanh toán tiền. Trong lòng Vương lão bản đều biết, hiện tại hắn trả giá này, mang lên trên huyện có thể bán năm văn tiền, nếu lại tiếp tục kế hoạch, hắn còn có thể biến thành thượng phẩm, đến lúc đó giá bán, sẽ không chỉ là một chút này. Ánh mắt Vương lão bản rất nhìn xa trông rộng. Cũng không biết là nơi này sơn thủy tốt, hay là người nhà này tay nghề giỏi, dù sao trứng gà này quả thật làm ăn ngon hơn nhà người khác làm, đến cuối cùng thế nhưng có thể ăn ra dầu mỡ, người khác làm vốn không có cái này, lập tức đã bị so không bằng.

Wương lão bản nghĩ, nếu mở rộng ra, tiếp tục phát triển tới phủ nha, cuối cùng đến trong kinh thành cũng có thể bán được đi!

Kế hoạch của Vương lão bản Vương Phúc Nhi các nàng không biết, bọn họ chỉ biết là sinh ý này thành công, về sau trong nhà còn có tiền thu vào cuộn cuộn không ngừng! Người thấy đủ thường vui vẻ, bọn họ cũng không muốn trở thành thủ phủ cả nước cái gì, chút của cải nhưng an ổn. (thủ phủ: thường là người rất giàu có)

Bởi vì cần trứng gà nhiều hơn, cho nên Vương Đồng Tòa quyết định thuê nhân thủ, người trong thôn đều biết nhà Vương Đồng Tòa và người trong huyện có quan hệ làm ăn, cho nên một khi nghe được tin tức này, đều muốn tới đây làm việc, dù sao làm việc này còn có lấy tiền công đó.

Trước kia trong thôn đều là làm một ngày thì được bao nhiêu tiền, nhưng mà Vương Phúc Nhi lại nói, đến lúc đó ấn theo số lượng trứng gà mà tính. Bao một trăm trứng gà thì trả một văn tiền, làm nhiều thì có nhiều, làm ít thì có ít, miễn cho có người chỉ lãng phí thời gian, mặc kệ công việc, chỉ còn chờ đòi tiền! Nhà bọn họ cũng không phải coi tiền như rác. Cứ như vậy, thời điểm có một vài người muốn trộn lẫn lẫn lộn. Đương nhiên công việc bao trứng gà bình thường đều là nữ nhân làm, nam nhân cũng làm không tốt, hơn nữa cũng hiểu được làm cùng một chỗ với nữ nhân thì thật dọa người đâu.

Sinh ý dần dần đi vào quỹ đạo, bình thường nhà Vương Phúc Nhi một tháng dùng năm sáu ngày muối xong trứng gà, sau đó Vương lão bản phái người tới đây kéo đi, vừa đơn giản lại thoải mái. Hàng tháng bỏ phí thủ công và phí dụng loạn thất bát tao khác, cũng thu vào có năm lượng bạc, đây chính là thu vào tính riêng trứng gà. Vương Đồng Tòa là người không chịu ngồi yên, tay hắn cũng không có ngừng bện, mà cây tre trúc Vương Phúc Nhi nắn nỉ cha trồng ở phía sau nhà cũng cao gần bằng nàng rồi.

Lúc này, tiểu cô kiêm cữu mẫu Vương Phúc Nhi cũng truyền đến tin vui, sinh cho tiểu cữu nhà mình một béo tiểu tử cân nặng bảy cân, Triệu thị vừa nghe được tin tức miệng cũng không có khép lại, gặp ai cũng nói nữ nhi nhà mình là người có mệnh vượng tử.

Nhưng mà hiện tại bởi vì hai phu thê Vương Đồng Tòa đối với bà tốt lắm, thường xuyên đưa đồ ăn cho bà lấy lòng, bà cũng không nói bậy Thích thị nữa, cũng yêu thương Vương Tiểu Bảo, có thời gian còn ôm đến nhà cũ chơi. Thật sự là làm cho người ta không biết phải nói gì.

Mà hiện tại bà cảm thấy lo lắng duy nhất chính là nhà lão Tứ có hậu hay không, một khi có thời gian rảnh rỗi tới nhìn chăm chăm bụng Sở thị, hận không thể nhìn cho nở ra đóa hoa, khiến cho Vương Thiết Tòa âm thầm nhỏ giọng oán giận với Triệu thị.

Triệu thị chỉ tiếc rên sất không thành thép: "Lão nương cũng là suy nghĩ cho người, sao người không biết cảm kích đây, ba huynh đệ các người, người người đều có con trai, chỉ có người cả cái lòng cũng không có thấy, ta có thể không nóng nảy sao, người muốn đến lúc đó thành lão già cô độc hả! Diendanlequydon-ChieuNinh Nếu ta và cha người mất đi, vậy người phải làm sao, chờ người già đi, ngay cả người nâng người lên núi cũng không có, người liền cao hứng?"

"Nương, con không phải nói vậy, người cứ nhìn chăm chăm bụng Hương Cầm, nàng có chút hoảng, nếu xảy ra chuyện gì thì cũng không tốt?"

"Ta phi! Bà nương kia của người cũng là cái thứ mạnh mẽ, làm sao có thể yếu như vậy? Ta liếc mắt một cái lại không được, ta đây và người khác có cừ oán, ta chỉ nhìn chăm chăm thì không được sao. Người nhớ kỹ cho người, ta là nương người, làm chuyện gì cũng là vì tốt cho người, người là tiểu nhi tử của ta, lão nương không đau lòng người thì đau lòng ai? Đến lúc đó cho tức phụ của người ăn nhiều đồ chua, cam đoan có thể sinh con trai."

Vương Thiết Tòa bắt đầu đi lắc đầu, dù sao hắn nói không lại nương, ài!

Lễ tám ba ngày tiểu biểu đệ Vương Phúc Nhi làm thực náo nhiệt, rốt cục Thích thị cũng có thể thả một miếng bạc ở trong chậu nước, làm bà đỡ vô cùng vui vẻ, bởi vì tám ba ngày qua đi, tiền trong chậu nước đều là của bà. Hiện tại Thích gia đều có bản lĩnh, nghe nói tiểu nữ tể còn chạy đến thị trấn mở tiệm, hơn nữa đại nữ tể này cũng làm ăn cùng với người trên huyện, thật sự là nổi bạc. Ngay cả tiểu nhi tử Thích gia, đi săn vài năm, trong tay cũng có không ít tiền đâu.

Nhìn thấy mấy người nhà này đều mặc quần áo mới, không giống người khác hơi cũ không mới, có người còn có mũ và giày. Ai nha, thật sự là kiếm được tiền.

Vương Phúc Nhi thì nhìn cánh tay cái chân tiểu biểu đệ giống như ngó sen, thật sự là cảm thấy tiểu tử này có chút béo. Vương Tiểu Bảo đã hơn một tuổi, thấy một người còn nhỏ cả mình, rất nhanh đi qua xem, chỉ là tiểu mập mạp người ta không quan tâm nó, cứ nhắm mắt lại ngủ thôi.

Nó đành phải a a nhức nhờ Vương Phúc Nhi, ý tứ là oa nhi này không quan tâm ta, tỷ người phải giúp ta. Làm sao Vương Phúc Nhi quản nó, chỉ ôm lấy nó, đi ra phía ngoài rồi, tiểu oa nhi phải ngủ ngon, bằng không thức dậy thì nhiều phiền toái, hơn nữa ngủ còn có thể nhanh lớn.

Hết chương 70.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Tú Nga xuất giá

Editor: ChieuNinh

A di Vương Phúc Nhi đã có kế hoạch đi lên huyện, nhưng mà hôm nay nàng tới đây nói với Thích thị cũng không phải là chuyện này. Hiện tại cuộc sống của tỷ tỷ tốt lắm, trong lòng nàng cao hứng, cảm thấy nếu phân gia sớm được vài năm, khẳng định là càng tốt hơn hiện tại.

"Tỷ, trước kia thời điểm còn ở nhà, trứng gà tỷ muối là ăn rất ngon rồi, không nghĩ tới hiện tại thể nhưng làm được sinh ý." Thích Gia Mẫn nói.

Thích thị cười nói: "Ta cũng chỉ biết làm, nếu không phải Phúc nhi nói có thể bán kiếm tiền, ta cũng không thể nghĩ tới đâu. Sau đó Vương lão bản tới, Phúc nhi cũng nói không ít, cũng không biết nàng giống ai, bùm bùm bốp bốp, lại còn nói đến điểm quan trọng rồi. Nếu chỉ hai người ta và tỷ phụ muối, phỏng chừng không phải kiếm tiền mà là lỗ vốn." Chỉ là nguyên liệu muối trứng gà này cũng là Phúc nhi để cho một mình mình làm, còn nói cho mình không thể truyền cho người khác, bằng không nhà mình liền có thêm đối thủ, giống như là phương tử, chỉ có thể tự mình biết thôi.

Hơn nữa Phúc nhi còn nói với Vương lão bản, ở Vương gia thôn chỉ có thể thu của một nhà mình, nếu nhà người khác dùng giá thấp muốn bán cho Vương lão bản, như vậy về sau sinh này ý cũng không cần hợp tác rồi. Nhìn xem, lời này nói thật cương quyết, Thích thị còn tưởng rằng Vương lão bản sẽ tức giận, nhưng mà Vương lão bản lại thông khoái đáp ứng ngay. Kỳ thật ý tưởng của Vương Phúc Nhi là, nếu thật sự có người như vậy, vậy khẳng định là học trộm sau lưng, nếu như học không giống. Vương lão bản quả quyết không dám khẳng định, cũng không muốn ôm phiếu lưu, còn không bằng vẫn dùng vẫn dùng quen một nhà Vương Phúc Nhi đâu. Nếu Vương lão bản là một ông chủ chân thành, tự nhiên sẽ đồng ý điểm này, nếu không, nếu hắn bởi vì tham tiện nghi, mà vứt bỏ nhà mình, như thế đồng bọn hợp tác như vậy không cần cũng được. Diendanlequydon-ChieuNinh Bởi vì người như vậy hiện tại sẽ không vứt bỏ người, sớm hay muộn gì cũng sẽ bởi vì tiện nghi khác mà bỏ trí người một mẻ. Cùng lắm thì nhà mình đi thuê cửa hàng bán, mặc dù có chút khó khăn, nhưng mà cũng kiếm được tiền. Trước mắt như vậy, còn không phải là vì thoải mái?

"Đúng vậy, Phúc nhi thật đúng là không giống tỷ và tỷ phụ, nàng là một đứa bé thông minh linh lợi, tỷ, tỷ cứ chờ hưởng phúc đi." A di Vương Phúc Nhi nói: "Tỷ, biểu muội nhà các người hiện tại có ai hỏi chưa?"

"Còn không có đâu, nàng nói lập gia đình sẽ mang theo nương nàng, người khác đều không đồng ý đâu. Nhưng mà Tú Nga là cô nương tốt, tay nghề chăm tuyền cũng tốt, hiện tại ở trấn trên cũng có thể kiếm tiền nuôi sống nàng và nương nàng đấy."

"Vây cũng đúng, người nhà bình thường không nguyên ý đâu, nhưng mà tỷ, ta nói một người, tỷ xem thế nào? Chính là chương quây Thủy Sinh trong điểm của chúng ta, cha nương trong nhà hẳn đều mất, nuôi sống một người đệ đệ, từ rất sớm đã làm việc ngay ở trong tiệm tạp hoá kia của chúng ta. Lần trước thời điểm Tú Nga đưa quyền hoa tới, hẳn thấy, vậy nên, liền cầu ta tới hỏi thăm các người. Nếu như có thể, cũng là một cộc nhân duyên đẹp đâu."

"Người muội nói thì ta còn có cái gì lo lắng chứ, nhưng mà muội vẫn nên nhắc tới yêu cầu của Tú Nga trước đi, rồi ta cũng đề cập tới bên kia, nhưng mà phải nghe yêu cầu này rồi nói sau." Thích thị nói.

"Đây là nhất định, nhưng mà muội thấy Thủy Sinh sẽ đáp ứng, cha nương hẳn mất sớm, muốn hiểu thuận cũng không hiểu thuận được. Hiện tại nuôi nương Tú Nga vừa vặn có thể thỏa mãn tâm của hẳn rồi. Nay tỷ, tỷ cứ chờ tin tức tốt của ta."

"Được, nếu việc này thành, cũng là một việc vui lớn, trong lòng ta luôn luôn áy náy đâu. Lần trước nói chưa xong, còn để cho người khác nói bậy Tú Nga." Thích thị nói.

"Đây cũng không phải tỷ sai, đều là những người đó nói huyên thuyên, không có gì thì đi gây chuyện. Tỷ, tỷ cũng không nên lại để ở trong lòng."

"Ta hiểu được, đi, chúng ta đi nhìn Hà Hoa."

Vương Phúc Nhi phát giác tiểu cô Hà Hoa trực tiếp béo một vòng, nữ nhân mang thai thật là phát triển chiều ngang, nhưng mà thoát nhìn thì phúc hậu, hắc hắc. Tiểu cô nhà mình thì không có cảm thấy không ổn, trên mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc. Triệu thị vốn đang muốn bí mật dặn dò nàng vài câu, nhưng mà luôn luôn có người đi tới nhìn nàng, lời nói riêng này đến cùng cũng có không nói ra được. Được rồi, bà thừa nhận, khuê nữ nhà mình thoát nhìn tốt hơn nhiều lúc ở nhà mẹ đẻ, đây cũng là chuyện bà rối rắm, dựa vào cái gì mà hết đũa này tới đũa khác, vừa rồi khỏi nhà cũ đều trở nên tốt hơn trước kia nhiều đấy?

Sau khi Thích thị trở về thì đi trấn trên tìm cô nãi nãi và Tú Nga, bởi vì a di Vương Phúc Nhi đã mang đến tin tức tốt, Thủy Sinh nguyện ý nuôi cô nãi nãi, cho nên nàng liền đến làm mối. Đại khái là bản thân Tú Nga cũng có cảm tình với Thủy Sinh, cho nên ở dưới tình huống cô nãi nãi đã đáp ứng, nàng cũng mặt đỏ gật đầu, đến đây việc này liền quyết định như vậy, hôn sự liền định ngày. Ý tứ của Vương lão đầu là muốn Tú Nga xuất giá từ trong nhà cũ, mặc kệ nói sao đó là ngoại sinh nữ của chính mình, không thể xuất giá ở trong phòng thuê, lần này cô nãi nãi các nàng không có ý kiến.

Tú Nga cũng nghỉ làm ở tiệm may thuê, chuyên tâm trở về đợi gả.

Mà Vương lão đầu lại một lần mở hội nghị gia đình với mấy huynh đệ, chủ đề là về vấn đề này.

"Tú Nga là thân biểu muội các người, cha nàng cũng đã mất, các người làm biểu huynh cũng nên ra chút lực. Nữ nhi đi nhà chồng, nếu không có chút đồ cưới, thì sẽ bị người ta chê cười."

Ý tứ này tất cả mọi người biết, chính là để cho mấy huynh đệ chuẩn bị đồ cưới cho Tú Nga. Vương Đồng Tòa thì không có ý kiến, không nói gì khác, của hôn nhân này còn là tức phụ nhà mình nói giúp, hơn nữa là biểu muội, thêm trang xuất giá hẳn vui lòng cho.

Vương Thiết Tòa cũng tỏ vẻ sẽ ra, tiếp theo Vương Kim Tòa cũng nói sẽ ra. Thủy Sinh này cũng là người làm việc chung với Đại Bảo, vì Đại Bảo, đồ cưới cũng nên xuất ra. Dù sao hiện tại một tháng Đại Bảo cũng có thể có tiền thu một lượng bạc, hẳn lấy ra được.

Chẳng qua Vương Ngân Tòa cũng có chút không vừa ý, mấy huynh đệ, nếu không phải là phát tài, thì cũng có quan hệ, tình hình kinh tế trong tay hẳn căng thẳng, dựa vào cái gì cấp đồ cưới cho một cô biểu muội xuất giá? Nhưng mà giờ phút này hẳn không thể làm trái lại, trước đáp ứng, sau đó để cho bà nương đi chuẩn bị, dù sao nàng còn muốn keo kiệt hơn mình, đến lúc đó nhà mình khẳng định không ăn thiệt thòi.

Vì thế Tú Nga liền nhận được hai cái khăn tay từ Mã thị cho, Thích thị và Sở thị nhìn thấy cũng chỉ bĩu môi. Người nói người cho người ta cái gì, trên mặt cũng nên để nhìn một chút, chỉ cho hai chiếc khăn tay, người cho rằng nhà người ta thiếu thứ này à. Nhưng mà Mã thị lại một bộ nghiêm trang nói, trong nhà không có tiền, cho dù chỉ là khăn tay này bản thân cũng phải tiết kiệm ăn mặc mới mua được. Mặc kệ thế nào, đều là tâm ý của bản thân, nàng cũng không giống có một số người trong nhà phát tài, cái gì cũng lấy ra được, bọn họ đào ở trong đất một cái hố một cái hố lòi ra tiền.

Cũng đã nói thành như vậy, chẳng lẽ còn buộc nàng ta đòi lại? Vốn cũng không trông cậy vào nàng ta, cho nên cũng như vậy qua đi. Sau khi Vương lão đầu biết được thì tức giận đến chỉ mắng con thứ hai và nhị nhi tức ngu xuẩn. Rõ ràng nếu tiết kiệm tiền, trong âm thầm sẽ để cho người ta trạc cột sống, cứ như vậy, về sau quan hệ với mọi người đều làm cương, xem bọn hẳn đi đâu mà khóc.

Biểu cô Tú Nga thì tràn đầy hi vọng với tương lai gả đi ra ngoài, bản thân biểu dương Thủy Sinh ở trên trấn cũng có nhà ở. Tuy rằng không thể nào, tốt xấu cũng có cái nhà, bởi vì muốn thành thân, cho nên còn quét vôi một phen, thoát nhìn cũng giống nhà mới. Sau thành hôn, Tú Nga lo liệu việc nhà, đệ đệ Thủy Sinh còn nhỏ, cô nãi nãi thấy đệ đệ Thủy Sinh cũng thương tiếc hẳn còn nhỏ như vậy mà không còn nương, càng thêm yêu thương có hơn, cuộc sống một nhà bốn người coi như là hoà thuận vui vẻ.

"Đại cô đi qua làm gì, nàng ta vừa đến liền không có chuyện gì tốt." Vương Hoa Nhi nói.

Đại cô Vương Mai Hoa của Vương Phúc Nhi, một khi đi tới đều sẽ có chuyện, chân chính chính là vô sự không đăng tam bảo điện. Hơn nữa đi tới sẽ thuận tay lấy chút đồ, cho dù là một miếng đồ ăn, nàng thành công trở thành nhân sĩ không được chào đón nhất trong nhà Vương Phúc Nhi. (sự không đăng tam bảo điện: không chuyện không tới)

Đến đây liền khóc than, còn oán giận làm ca tấu không nuôi cả nhà nàng ta, giống như đều cảm thấy người khác thiếu nợ nàng ta, còn muốn chán ghét hơn Triệu thị trước kia.

Lại nói, Thích thị cũng không phải không giúp nàng ta, đã nói tới cuộn trứng gà đi, cũng là giúp nàng ta có một việc làm. Kết quả người ta cứ thế không đạt tư cách, càng về sau bản thân Thích thị còn phải đi làm lại một lần nữa. Nhưng mà tiền thì vẫn phải đưa đủ, làm một hai lần, ngay cả Vương Cúc Nhi rất ít phát giận đều phát hỏa, trực tiếp sẽ không cho đại cô tới làm, không thể bởi vì tâm đồng tình tràn ra, thì làm hỏng sinh ý của mình được.

Vương Mai Hoa cũng nháo qua, nhưng mà cuối cùng Vương Đồng Tỏa cũng trực tiếp sầm mặt, mới xem như xong việc, nhưng mà sau lưng nàng ta lại nói thầm với người khác rằng bản thân Tam ca tam tâu là có tiền sẽ không chiều cổ thân thích. Vừa khéo Mã thị và nàng ta có tiếng nói chung, cũng ở bên ngoài truyền bá lời đồn, làm cho Thích thị tức giận. Người ngoài không có quan hệ cũng còn không nói gì, cổ tình là người chỉ thân bôi đen người. Cũng may đại bộ phận người cũng biết hai người nhà Vương lão tam là loại người nào, cũng không bị tin đồn này ảnh hưởng. Diendanlequydon~ChieuNinh Không thể không nói, Vương Đồng Tỏa rất biết làm người, bình thường đi thời điểm họp chợ, đều sẽ miễn phí mang người đi qua, một ngày hai ngày để nói, đây đều là một hai năm, vẫn như thế này, phần lớn người trong Vương gia thôn đều chịu qua ân huệ của hắn, tự nhiên sẽ không tin tưởng.

Còn có chính là rất nhiều nữ nhân đều đến nhà Vương Phúc Nhi bao trứng gà kiếm tiền, đối với người có thể giúp các nàng kiếm tiền, các nàng cũng sẽ không đắc tội. Thôn dân đại đa số đều vẫn là người thuần phác, người ta đối tốt với người, đều sẽ ghi ở trong lòng.

Lúc Thích thị đi ra, sắc mặt thật không đẹp mắt, mà Vương Mai Hoa giống như là không có thấy, còn chuẩn bị thuận tay lấy chút đồ trở về, Thích thị quát lớn: "Bỏ xuống cho ta!" Đại khái là Thích thị luôn luôn ôn tồn bồng chốc phát uy, và lại nhìn chòng chọc làm người hốt hoảng, Vương Mai Hoa đành phải mặt dày đi rồi.

Thích thị thở dài một hơi, tiếp theo đi xuống ruộng nhìn rau dưa. Vương Đồng Tỏa đang ở đất hoang làm cỏ, Vương Phúc Nhi vội hỏi Vương Hoa Nhi: "Nhị tỷ, đến cùng là chuyện làm sao?"

"Ta nào biết đâu?" Vương Hoa Nhi nói.

"Thôi đi, Nhị tỷ, vừa rồi tỷ cũng ở đó nghe lén, ta đều thấy rồi." Vương Phúc Nhi trực tiếp vạch ra.

Vương Cúc Nhi cũng cười: "Hoa nhi, muội nên nói ra đi, chúng ta cũng giải ưu cho nương được."

Vương Hoa Nhi muốn chụp đầu Vương Phúc Nhi, bị Vương Phúc Nhi trốn đi: "Còn không phải đại cô, nàng ta muốn nương mình dạy nàng ta cách làm trứng gà muối. Đương nhiên nương không đồng ý, nàng ta còn nói, thời điểm trước khi cha chúng ta chưa thú nương, đã có thân mật (người trong lòng), hiện tại người ta đã trở lại. Nếu nương không dạy nàng ta, nàng ta sẽ mang người ta tới tận cửa!"

"Hoa Nhi, không nên nói lung tung!" Vương Cúc Nhi cũng đã mười hai mươi ba tuổi, tự nhiên biết ý tứ thân mật là gì, mà Vương Hoa Nhi không biết tốt xấu còn nói ra, chỉ biết là đại cô đang uy hiếp nương. Vương Phúc Nhi khẳng định nghe hiểu được, nhìn biểu cảm của nương, chẳng lẽ đại cô nói quá thật là sự thật? Vậy cũng không được, nhà của mình không chấp nhận để người khác phá hư!

"Cha mình khẳng định sẽ không giúp đỡ người ngoài ức hiếp nương mình, lại nói còn có cữu cữu và a di mà." Vương Phúc Nhi thật kiên định nói: "Còn có chúng ta và Tiểu Bảo, nếu đại cô thật sự đưa nữ nhân đó đến tìm, không cho nàng ta vào cửa là được, trực tiếp đánh ra ngoài!"

Giờ phút này, cuối cùng còn ra hiện một tiểu tam, thật sự là hơi quá đáng! Lửa giận trong lòng Vương Phúc Nhi bị thiêu cháy, Vương Cúc Nhi và Vương Hoa Nhi cũng giống vậy, ai dám phá hoại nhà của mình, vậy thì phải liều mạng với người đó!

"Trước kia sao không nói như vậy, hiện tại khẳng định là thấy chúng ta có tiền, cho nên mới tìm tới cửa thôi! Xem ta có lấy chổi quét đuổi người đi ra không!" Vương Hoa Nhi cũng rõ ràng ý tứ thân mật, càng hận đến không thôi.

Vương Phúc Nhi cảm thấy tức nhất vẫn là đại cô nhà mình, đây là thân nhân sao, hoàn toàn chính là kẻ thù. Nhà mình chính là dựa vào muối trứng gà kiếm tiền, bây giờ còn muốn đi qua học, đây không phải là đoạt con đường kiếm tiền của người ta sao? Diendanlequydon~ChieuNinh Đối lại là ai cũng không chấp nhận, đến cuối cùng không đạt được, còn uy hiếp lại, ai sợ ai chứ, tới một người giết một người, tới hai người giết cả hai, được rồi, vẫn là không một ai đến thì tốt hơn.

Sau khi Vương Đồng Tỏa trở về, phát hiện Thích thị không có giống như trước kia bùng nước cho hắn rửa mặt, cho dù là thời điểm ăn cơm cũng không nói với hắn lời nào. Hỏi nàng làm sao, nàng cũng không đề ý đến, Vương Phúc Nhi biết nương là vì đại cô nói tới thân mật kia mà tức giận, liền thừa dịp thời điểm cha đang ôm tiểu bảo vui đùa, nhắc lại lời nói Nhị tỷ nghe lén được nói cho cha nhà mình.

Vương Đồng Tỏa nhíu mày, Hoa Mai này, nói bậy cái gì? Nương từ nhà mình khẳng định nghĩ lung tung rồi. "Phúc nhi, chơi với đệ đệ con đi, cha có việc tìm nương con."

"Đạ được!" Vương Cúc Nhi và Vương Hoa Nhi đều đi qua: "Biện pháp này được không?" Vương Hoa Nhi hỏi.

"Khẳng định là trong lòng nương nghi ngờ, chúng ta để cho bản thân cha đi nói, nói chung vẫn tốt hơn đại cô đi nói lung tung như vậy, chỉ cần cha nương tốt đẹp, người khác lại nói thế nào cũng không ảnh hưởng."

"Phúc Nhi nói rất đúng, đi, chúng ta đi tới dưới rừng cây nho đi, bên kia mát mẻ." Vương Cúc Nhi nói.

Hết chương 71.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Thân mật, tiểu tam?

Editor: ChieuNinh

Vương Đồng Tỏa đi vào phòng ở của mình, nhìn nương tử nhà mình đang lau nước mắt. Trong lòng đau xót, nói: "Hoa Mai nói, ta đã biết rồi." Tay Thích thị ngừng lại một chút, chờ Vương Đồng Tỏa nói chuyện.

"Không nói gạt nàng, người mà Hoa Mai nói là từ nhỏ lớn lên cùng với ta, lúc trước cha mẹ cũng thương lượng muốn cho hai người chúng ta đính hôn, chỉ là nhà của ta nghèo, nhà bọn họ ghét bỏ, sau đó lại không thành."

"Nói như vậy, quả thật là nàng thân mật của người?" Thích thị hỏi.

"Cái gì mà thân mật chứ, người cùng nhau lớn lên từ nhỏ, cũng có thật nhiều người đó, nhà chúng ta là cái tình huống kia, có thể lấy được tức phụ cũng xem như không tệ rồi. Nương bọn nhỏ, ta là dạng người gì chẳng lẽ nàng không biết sao, tuyệt đối không có tâm địa gian xảo này. Chúng ta cũng đã có bốn đứa nhỏ, về sau cũng là hai người chúng ta cùng qua cả đời, chẳng lẽ nàng còn chưa tin ta sao?" Vương Đồng Tỏa nói.

"Làm sao ta biết được, chàng cũng chưa nói cùng ta." Thích thị lấy mu bàn tay lau khóe mắt.

"Ta thì cảm thấy cái đó không có cần thiết, nó cũng không phải chuyện gì quan trọng hơn chuyện ta cưới nàng, chỉ muốn thật kiên định cùng nhau cả đời cùng với nàng. Nhà đầu Hoa Mai lớn như vậy, vẫn không hiểu chuyện, nàng đừng nghe lời của nàng ta, ta có nương tử tốt đứa nhỏ ngoan mà không cần, còn suy nghĩ khác làm gì?" Nông dân còn nói cái gì mà tình mà yêu chứ, trong lòng Vương Đồng Tỏa chỉ có nương tử đứa nhỏ đầu giường đặt gần lò sưởi ấm áp, hẳn cũng không phải là tên lêu lổng, điểm này Vương gia thôn mọi người có thể cam đoan.

Thích thị nghe xong Vương Đồng Tỏa nói, tâm lý an ổn không ít, cũng tự trách mình, rõ ràng chính là Hoa Mai không chiếm được thứ tốt nên làm cho mình khổ sở, sao còn liên vào ôm vào đây? Kỳ thật vẫn là bởi vì nàng để ý nam nhân của mình để ý gia đình của mình.

Vương Mai Hoa thật đúng là nói được thì làm được, qua vài ngày, thật sự dẫn một cái tiểu tức phụ tới đây: "Tam tẩu, đây là Ngọc Trân tỷ, hắc hắc, trước kia Ngọc Trân tỷ và ta đều chạy ở sau mông Tam ca đây."

Sắc mặt Thích thị thân nhiên: "Hoa Mai, người tới thì tới, sao còn mang người ngoài tới đây? Không biết vị này là ai? Trước kia ta cũng chưa thấy qua. Chẳng lẽ là thân thích bên nhà chồng Hoa Mai người?" Ý tứ chính là bắt kẻ nàng ta Ngọc Trân gì, ta không biết, chỉ là một người ngoài, người là một người ngoài, không có thông báo trước với chủ nhà, liền định đặc tới cửa, cũng quá không lễ phép!

Tiểu tức phụ gọi là Ngọc Trân trên mặt thoát hồng thoát trắng, nếu không phải mình bị nhà chồng hù, nếu không biết hiện tại Vương Đồng Tỏa phát tài, nàng ta mới sẽ không tới cửa chịu vũ nhục này đâu.

"Sao tam tẩu nói như vậy chứ, từ nhỏ ba người bọn ta chơi chung rất tốt nha, như thế nào xem như ngoại nhân chứ?" Vương Mai Hoa cười nói.

"Không phải ngoại nhân thì chính là nội nhân, tỷ, ta nghe tú tài công nói nội nhân bình thường đều là cách nói khác để gọi thê tử. Nội nhân của cha ta chúng ta là nương mình, cũng không biết thăm này là nội nhân nhà ai đây?" Vương Phúc Nhi làm bộ như thiên chân hỏi. (ngoại nhân: người ngoài. Phúc Nhi đang chơi chữ nên mình để từ Hán Việt luôn)

Ặc! Da mặt Vương Mai Hoa thực run rẩy, Vương Hoa Nhi dùng chậu rửa mặt tưới nước quét rác, lập tức hất nước ra ngoài tới chân hai người kia, làm cho cái người gọi Ngọc Trân lập tức nhảy dựng lên.

Vương Hoa Nhi miệng nói: "Ta quét đi thứ bẩn thỉu, làm sao người nhảy dựng lên?" Ngọc Trân kia không thể nhịn được nữa, Vương Hoa Nhi lại dùng cái chổi chỉ tới hai người quét, Diendanlequydon-ChieuNinh biến thành đất đều rơi xuống trên người các nàng, trực tiếp đuổi người ra khỏi cửa, Vương Hoa Nhi lớn tiếng nói: "Lại đến một lần, ta liền trực tiếp thả chó! Không biết xấu hổ!"

Vương Cúc Nhi thì tiện tay mở cửa ra, sau đó hất một chậu nước phía sau các nàng, nếu không hai người này chạy trốn nhanh, chỉ sợ cũng bị dội ướt!

"Đại tỷ, tỷ thật giỏi!" Vương Hoa Nhi đưa ngón tay cái lên với Vương Cúc Nhi, bình thường đại tỷ thành thành thật thật, không nghĩ tới thời điểm mấu chốt thực bừa hân nha.

Thực cho rằng nhà mình dễ bắt nạt như vậy sao? Như vậy thì chờ coi! Thích thị thì buồn cười lại cảm thấy vui mừng vây quanh ba khuê nữ nhà mình, ai nói khuê nữ không bằng nhi tử, nhìn xem, khuê nữ nhà mình chính là thật tốt.

Tần Ngọc Trân và Vương Mai Hoa thì chật vật trốn chạy đi ra khỏi từ trong nhà Vương Phúc Nhi, Tần Ngọc Trân không khỏi thầm oán lên Vương Mai Hoa: "Không phải nói tẩu tử nhà người rất yếu đuối sao? Hiện tại theo ý ta một người hai người đều là cạp mẹ!"

"Ai nha, Ngọc Trân tỷ, cũng chỉ là ba cái nha đầu lừa đảo, chờ người thành tam tẩu của ta, còn không phải muốn đối phó tụi nó thế nào thì sẽ như vậy

sao? Hiện tại người chỉ cần ghi sổ khoản nợ này không phải là được ư? Người cũng thấy đấy, hiện tại tam tẩu ta cần bản lớn lên không đẹp bằng người, Tam ca ta lại là người mềm lòng, đến lúc đó người lập tức khóc ở trước mặt hắn, khẳng định hắn sẽ đau lòng người."

Tần Ngọc Trân vẫn có tin tưởng đối với tướng mạo của mình, phải biết rằng năm đó mình cũng là một hoa khôi của Vương gia thôn, bằng không cũng sẽ không gả đến trong nhà phú hộ. Chỉ tại vì bụng mình không tốt, không có sinh con được, bằng không cũng sẽ không bị hưu về nhà. Nhưng mà đã như vậy rồi thì Vương Đồng Tòa hiện tại sống tốt trở thành mục tiêu của mình.

Nhớ năm đó, Vương Đồng Tòa còn muốn cưới mình đấy thôi, vậy đã nói lên trong lòng hắn có mình, nam nhân ấy mà, chỉ nhớ thương thứ không chiếm được, hiện tại mình là thân tự do, thì sợ gì?

Hai người các ả nghĩ thì thật tốt, nhưng mà Vương Phúc Nhi cảm thấy thời điểm nên tố cáo thì phải tố cáo. Vì thế chân ngắn nhỏ chạy đi nhanh như bay, đi nói chuyện hôm nay cho gia gia nhà mình. Đương nhiên tố cáo thôi, sẽ mở rộng phương diện có lợi cho mình, cũng phóng đại sự ác độc của đối phương, thế này mới có thể đạt tới hiệu quả làm ít công to!

Vương lão đầu vỗ mạnh bàn tay to, làm Triệu thị đang ăn đào hoảng sợ: "Làm gì đó, hồn phách cũng bị người dọa mất!"

"Còn không phải khuê nữ tốt của người, ta cũng không còn mặt mũi thừa nhận nó là con mình, thế nhưng lại giúp đỡ người ngoài đối phó tam tẩu của nó!" Vương lão đầu mắng.

"Gi? Người nói là Hoa Mai?" Triệu thị vội hỏi nói.

"Không phải là đồ ma quỷ nó thì là ai? Chạy tới nói với nhà lão Tam rằng nha đầu Tần gia là thân mật trước kia của lão Tam, hôm nay còn đưa người đi qua, người nói nó đang làm chuyện của con người sao?"

"Không phải nha đầu Tần gia kia cũng đã xuất giá sao? Cho dù là tới cửa cũng không có chuyện gì đi." Triệu thị khó hiểu hỏi.

"Nói là bị hưu bỏ rồi, người nghe một chút, một người bị hưu bỏ, khẳng định là không tốt đẹp, mọi người ai mà tránh không kịp chứ, khuê nữ người còn tiến lên đi sáp vào, không chê dọa người hả. Còn có, là ai cho nó hờ một cái thì bỏ chạy về nhà mẹ đẻ hả, người phu gia nó cũng không trông coi, nó còn có oa từ đâu."

"Lão nhân, khuê nữ này cũng không phải của một mình ta, người cứ nói ta thì có tác dụng gì? Nhưng mà người Tần gia cũng quá không biết xấu hổ, trước kia ghét bỏ chúng ta nghèo, nhìn chúng ta lỗ mũi đều hình lên trời, còn không cho con nhà hắn chơi chung với con ta, hiện tại thấy nhà ta phát tài, liền sáp lên, da mặt còn dày hơn vỏ cây! Lão nhân người yên tâm, nếu con gái Tần gia còn dám bầu vào nhà lão Tam, ta liền đánh tới Tần gia bọn họ!"

"Người thật là ngu xuẩn, nếu người nháo ở nhà hắn, không phải chuyện chưa có gì cũng thành thật sự hả, việc này có thể để cho mọi người đều biết sao? Người nhanh chóng kêu Hoa Mai trở về cho ta, tiếp tục qua đây ta đánh gãy chân của nó. Tam tẩu của nó trước kia đối với nó tốt như vậy, nó không biết cảm kích, còn làm cho nàng sống không tốt, ta cũng không có khuê nữ như vậy!"

"Lão nhân, người cứ yên tâm đi, ta cam đoan để cho Hoa Mai trở về." Bà được không ít ưu việt từ nhà lão Tam, cũng không hy vọng Ngọc Trân kia đến phá hư cuộc sống nhàn từ nhà mình. ChiềuNinh~dien~dan~lequydonD^d^P^q^d Trước kia ghét bỏ Thích thị không tốt, nhưng mà chỉ cần so sánh, thì Thích thị này có thể tốt hơn nhiều Ngọc Trân kia. Khuôn mặt Ngọc Trân lớn lên không tốt tướng, còn muốn tiến vào cửa Vương gia ta, thật sự là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga. Cút sang một bên đi, hơn nữa sợ đi hiện tại nhà lão Tam phát tài, còn không phải Thích thị làm trứng muối ngon? Đổi thành Ngọc Trân, mình ngay cả cái rắm còn không có một cái mà ăn!

Không biết Vương Mai Hoa và Tần Ngọc Trân thương lượng ra sao, ả ta vui vẻ hí hửng trở lại nhà cũ, chỉ là ngênh đón ả là gây gộc của lão nương.

"Nương, người làm gì hả, vừa trở về đến liền đánh!" Vương Mai Hoa vừa trốn vừa hỏi.

"Cái thứ chết tiệt! Lão nương đánh người thì làm sao? Đều nói nữ nhi gả đi như nước tạt ra ngoài, còn người thì không phải như nước trở lại bồn sao? Ta nói cho người, sao người hờ ra là trở về bên này, ta đánh gãy chân của người!"

"Nương, người ta đều là ngóng trông khuê nữ trở về, người thì khen ngược, hận không thể đuổi khuê nữ tới cách xa vạn dặm! Có người làm nương như vậy sao?"

"Người còn nói ta, ta còn hỏi người, người làm nương như thế nào? Người có hai oa từ ở nhà, cũng không có ai nấu cơm, người thì lại mỗi ngày lác lư ở trước mặt ta. Ta lười nói với người, người trở về cho ta, trở về! Lại có chủ ý méo mó gì nữa, ta thấy một lần đánh một lần! Cái thứ đó, bị người ta hưu trở về, người còn dính vào, ta không có nữ nhi như người!"

Triệu thị mà bắt đầu bu hăn lên là liều mạng, Vương Mai Hoa bị đuổi đi ra ngoài, Đình thị thì vẫn trốn ở trong phòng xem náo nhiệt, nhưng mà trong lòng nàng ta rất sáng khoái. Tiểu cô này, trước kia còn chưa xuất giá, thì cứ bắt nạt mình, hiện tại nhìn nàng ta bị bà đánh, đó là báo ứng a báo ứng.

Vương Mai Hoa trốn tránh chạy đi, nhưng mà ả vẫn đi tìm Tần Ngọc Trân, nói với nàng ta nhất định phải làm cho xong chuyện. Vương Mai Hoa nghĩ rằng, đến lúc đó Tần Ngọc Trân thành tam tẩu mình, vậy mình chính là đại công thần, đến lúc đó lấy biện pháp muối trứng gà còn không phải dễ dàng? ả cho rằng Thích thị nhất định cũng nói phương pháp cho Vương Đồng Tòa, nào biết đâu rằng căn bản Vương Đồng Tòa cũng chưa từng có hỏi.

Nếu biết là tình huống này, phỏng chừng Vương Mai Hoa vẫn sẽ phải làm như vậy, bởi vì Thích thị không nói cho mình, vậy mình cũng sẽ không để cho nàng thoải mái.

"Có được hay không, cũng là cơ hội của ngươi, nếu ngươi không nắm chắc vậy về sau ngươi ở trong nhà mẹ đẻ bị ca ca tẩu tẩu bắt nạt đi." Vương Mai Hoa nói.

"Đã biết, không cần ngươi nói, ta cũng sẽ đi làm, ngươi đây là làm sao?"

"Còn không biết là ai nói gì với nương ta, bà trực tiếp đuổi ta đi ra ngoài, ta đi về trước, chờ chuyện thành thì ta tới tìm ngươi, tam tẩu tốt của ta!"

Tần Ngọc Trân được kêu mà trong lòng thư sướng, nhưng ả ta cũng biết Vương Mai Hoa này sẽ không vô duyên vô cớ giúp đỡ mình, nhưng mà thì đã làm sao chứ? Nàng ta cũng không phải dễ bắt nạt, đến lúc đó chuyện thành rồi nói sau.

"Phúc nhi, muội trốn ở phía sau cây này làm gì?" Vương Nhị Bảo buồn cười hỏi.

"Xuyt, Nhị Bảo ca, ca nhỏ giọng chút, ta đang theo dõi người khác." Vương Phúc Nhi nhỏ giọng nói.

Wương Nhị Bảo cũng hạ thấp giọng hỏi: "Theo dõi ai, nếu không nhị ca giúp muội nhìn chăm chăm."

"Vậy nhị ca đi với muội đi. Chính là người kia, thấy không, đến lúc đó muội kêu ca làm gì thì ca cứ làm theo."

"Đi!" Vương Nhị Bảo chỉ kém vỗ ngực đáp ứng rồi.

Từ lần đó sau khi cái gì mà Ngọc Trân tới cửa, Vương Phúc Nhi vẫn đều lo lắng, nói chung cảm thấy nàng ta sẽ không nhanh chóng ngừng công kích như vậy. Phải biết rằng một nữ nhân bị hưu bỏ, trừ bỏ tạo thành sự thật trước, cũng không có cách nào dựa vào phụ thân nhà mình.

ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Đương nhiên, cha thì sẽ không làm như vậy, nhưng mà gần không được người có lòng thiết kế, nếu như người này bỏ nhào vào trong lòng cha, sau đó để cho người ta phát hiện lớn tiếng ồn ào, vậy thì phải làm sao?

Cho nên mỗi ngày Vương Phúc Nhi thấy cha đi ra ngoài đồng làm việc, liền đi theo ẩn nấp phía sau cây liễu bên kia đường. Mấy ngày trước cũng không có chuyện gì, hôm nay rốt cục phát hiện nữ nhân kia ăn mặc loè loẹt đi tới phương hướng của cha.

"Đi, đi theo nhanh chút, Nhị Bảo ca, chính là nữ nhân này, chết cũng không biết xấu hổ, muốn quần quít lấy cha muội, một lát nữa ca cần phải giúp muội." Vương Phúc Nhi nói.

Wương Nhị Bảo đã sớm nghe được chuyện này từ trong miệng nương nhà mình, đương nhiên là gật đầu thật mạnh, bọn họ hai tiểu nhân nhi đi theo đuôi Tần Ngọc Trân. Vương Đồng Tỏa đang bận rộn bón phân cho ruộng nhà mình, cũng không biết nữ nhân kia đang nói gì, mà Vương Đồng Tỏa thì một câu cũng không có trả lời.

"Không tốt, Nhị Bảo ca, chúng ta chạy nhanh đi qua!"

Chỉ thấy Tần Ngọc Trân một phen ôm cổ phía trước Vương Đồng Tỏa, nhắm mắt lại la lớn: "Đồng Tỏa ca, sao ngươi lại như vậy, ngươi còn muốn cho ta con đường sống hay không?"

Quyết định của ả là, hấp dẫn mọi người đang ở dưới ruộng tới đây, để cho mọi người đều nhìn thấy mình đang ở trong lòng Vương Đồng Tỏa. Như vậy, xem Vương Đồng Tỏa có chịu thừa nhận hay không, đến lúc đó ca ca tẩu tẩu nhà mình cũng sẽ giúp đỡ nói chuyện.

Chỉ là ả lại nghe được tiếng cười của không ít người: "Ta nói muội từ Tần gia, ngươi ôm một tiểu tử choai choai làm gì đây?"

"Đúng vậy, muội từ, nếu ngươi thiếu nam nhân, có thể tìm chúng ta nha." Tần Ngọc Trân liền mở to mắt, phát hiện mình đang ôm là một tiểu tử hơn mười tuổi, sợ tới mức lập tức buông lỏng cánh tay ra.

Hết chương 72.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Không lui tới cửa thân thích này!

Editor: ChieuNinh

"Nhị ca, khó chịu chết muội rồi!" Nhiệt tình của nữ nhân này ghê gớm thật, vì trong sạch nhị ca nhà mình, nàng để cho nhị ca ôm mình vọt đi qua, đại khái là vì mình vóc dáng nhỏ, người đang vây xem cũng không có nhìn thấy đâu. Vương Phúc Nhi ho khan vài tiếng, những người đó thấy được, lại cười ha ha.

"Thì ra tiểu tử cũng không có quơ được nha, lại thừa ra một nha đầu! Ha ha ha!"

Tần Ngọc Trân hận không có cái động chui vào, này này này, vì sao sẽ như vậy.

Mà nghe được lời nói của Tần Ngọc Trân mọi người đều biết là ra làm sao, thì ra là ăn trộm gà không được ngược lại còn mất nắm gạo. Tần Ngọc Trân thật đúng là không biết xấu hổ, so với Mai quả phụ kia thì da mặt còn dày hơn, chắc chắn! Khó trách bị hù về nhà, khẳng định là làm cái chuyện gì ám muội đây.

"Phúc nhi, Nhị Bảo, lại đây!" Sắc mặt Vương Đồng Tòa âm trầm nói với Tần Ngọc Trân: "Ta chưa bao giờ đánh nữ nhân, tuy rằng hiện tại ta rất muốn đánh, nhưng mà ta cảm thấy vẫn không nên bản tay mình thì hơn!"

Lão cha, người nói thật hay! Nếu không có nhiều người đang nhìn như vậy, nàng cũng phải vỗ tay cho cha!

Rốt cuộc Tần Ngọc Trân chịu không nổi, thật ra thì ả muốn chạy, đáng tiếc bị người vây quanh, các nam nhân cũng sẽ nói lời làm cho người ta chịu không nổi! Mà Vương Đồng Tòa cũng mặc kệ mấy thứ này, bình tĩnh bón phân cho ruộng xong, sau đó mang theo khuê nữ và chất tử mình đi về nhà.

Việc này bị truyền ra trở thành một truyện cười ở Vương gia thôn, đều nói khuê nữ Tần gia bị hù về nhà không chịu nổi tịch mịch, muốn tìm nam nhân, nhưng mà lại tìm sai người. Có người còn nói, nữ nhân Tần gia kia hãm hại người không thành, ngược lại đều bị mọi người phát hiện. Các nữ nhân cũng có thể suy luận ra rất nhiều đề tài, đều đang thảo luận vì sao Tần Ngọc Trân bị hù bỏ.

Việc này đối với một nhà Vương Đồng Tòa cũng không có một chút ảnh hưởng nào, ngược lại là có vài nữ nhân thời điểm khi nhìn thấy Vương Phúc Nhi, thì sẽ dễ dàng nói tình hình ngay lúc đó. Vương Phúc Nhi cũng không ngạc nhiên, cũng chỉ cười, dù sao ta không mở miệng nói xấu đến ai khác. Nhưng mà, Thích thị thì lại dạy dỗ Vương Phúc Nhi một chút, tuy rằng việc này đối nhà mình có lợi, nhưng mà khuê nữ nhà mình cũng bị cuốn đi vào, lỡ như bị người quấy rầy, cũng là cái phiền toái.

"Nương, ta thấy Phúc nhi làm đúng đó, nếu không có nó, cái nữ nhân kia khẳng định sẽ lại bám lấy cha con, nói không chừng còn có thể lại trèo lên nhị ca đâu."

Phốc ha ha, mọi người đều bị Vương Hoa Nhi làm vui vẻ, Vương Nhị Bảo mới bao nhiêu tuổi chứ, lại trèo lên cũng nói quá sớm đi. Nhưng mà người ta da mặt dày, cũng không dám cam đoan.

Thích thị nói: "Cha con là một người lớn như vậy, còn đẩy không ra một nữ nhân? Hắn cũng nói với ta, thấy người nọ đi tới, hắn cũng đã nắm chắc xẻng trong tay rồi."

A? Thì ra là cha sớm có phòng bị, nhưng mà Vương Phúc Nhi không hối hận, bởi vì vạn nhất nữ nhân này liệu lĩnh bỏ nhào vào trong lòng cha, vậy không phải phiền toái sao? Làm sao giống như hiện tại, ả ôm cũng là mình, hắc hắc, ta vẫn là một tiểu nữ oa, cho dù là muốn bắt mình phụ trách cũng phụ trách không được ha...

Chuyện Tần Ngọc Trân, làm cho ca ca tẩu tẩu ả ta thực không còn mặt mũi, vừa ra khỏi cửa, đụng tới ai cũng sẽ dùng ánh mắt khác thường nhìn bọn hắn. Cái này một hai lần thì nhẫn nhịn đi, nhưng mà hiện tại mỗi lần đều như vậy, tẩu tẩu Tần Ngọc Trân mặc kệ. Diendanlequydon~ChieuNinh Vốn tiểu cô này bị hù về nhà cũng đã làm cho người trong nhà không ngẩng đầu lên nổi, hơn nữa lại còn là một người chỉ ăn không làm, hiện tại lại còn làm thanh danh Tần gia thối như vậy, nhà mình còn có oa nhi, bị người chỉ trích.

Tẩu tẩu Tần Ngọc Trân nói với nam nhân của mình: "Nếu ngươi không đưa muội tử ngươi đi, nhà này khỏi cần sống nữa!"

Ca ca Tần Ngọc Trân cũng là thực phiền chán, có một muội tử như vậy, thật là dọa người, hiện tại hắn cũng không dám nói chuyện tán gẫu cùng người khác. Người trong thôn giống như nhìn con khỉ, làm cho người ta hận không thể không có khuôn mặt này! Đi! Phải nhanh chóng gả gắp muội tử nhà mình đi ra ngoài!

Tìm bà mối, khuyên can mãi, hứa cho bà mối thêm tiền, chỉ cầu gả người đi thật xa là được. Rốt cuộc tìm được một hộ người ta, nhưng lại cách Vương gia thôn tới mấy trăm dặm. Hộ này là người góa vợ, nhưng lại có một đôi con trai con gái, cũng không ghét bỏ Tần Ngọc Trân không thể sinh dưỡng. Dù sao hắn có oa tử, không thể sinh dưỡng về sau cũng sẽ không bởi vì oa tử mình thân sinh mà làm khó oa tử đằng trước. Nói cách khác, hắn muốn tìm một người làm nương kiêm phụ nữ. Thanh danh cái gì, hắn không cần, dù sao nếu nữ nhân không nghe lời thì đánh, hắn một đại nam nhân còn quản không được một nữ nhân sao?

Tần Ngọc Trân nghe đại tẩu nói với ả cửa hôn nhân này, đương nhiên là mặc kệ: "Lúc trước vì cho ca ta đón dâu, bán ta đi, bây giờ còn muốn bán ta một lần nữa? Không có cửa đâu!"

Đại tẩu nàng ta lập tức biến sắc: "Đừng thấy cho chút mặt mũi mà lên mặt? Vì sao kêu là bán? Lúc trước cũng chính ngươi gặt đầu đáp ứng, cũng sống qua mười năm thoải mái như vậy, là chính bụng ngươi không tốt, người ta cũng đã cho ngươi cơ hội nhiều năm như vậy, rất phúc hậu rồi. Ngươi không gả, ngươi không gả vậy đứng ở tại nhà của ta, ta cũng không có ăn của ngươi uống của ngươi, oa tử của ta còn nghèo khổ kia, còn muốn chúng ta nuôi sống ngươi cả đời? Ngươi cũng không biết tốt xấu bên ngoài nói ngươi thế nào sao? Ta cũng nói không nên lời, ta nói cho ngươi, hoặc là gả đi, hoặc là tự ngươi đi ra ngoài sống một mình. Nhưng mà ngươi sống một mình, cũng đứng ở Vương gia thôn chúng ta, ta cũng không muốn nghe thấy ngươi lại làm chuyện gì dọa người, đến lúc đó bị đim lông heo!"

Tần Ngọc Trân bị tẩu tẩu nói tức không chịu được, nhưng mà lại không có cách nào, hiện tại nàng ta có chút giống chuột chạy qua đường, mỗi người kêu đánh. Chuyện còn chưa hoàn thành, nay còn thành cái dạng này, phải đi địa phương như vậy xa làm mẹ kế cho người ta, dựa vào cái gì chứ!

Đều là Vương Hoa Mai kia làm hại, nếu không phải ả ta khuyến khích mình làm như vậy, mình còn sống thật tốt đấy.

Con người, xảy ra chuyện, đều thích đổ thừa lên người khác, cho tới bây giờ cũng không tự xét lại bản thân. Dien*dan*le*quy*don ChiêuNinh Tần Ngọc Trần nghĩ như vậy, bỏ chạy đi nháo đến trong nhà Vương Hoa Mai, chỉ nói nàng ta hại mình. Biến thành thật nhiều người xem náo nhiệt, hai người đánh nhau từ đầu người thành đầu heo, bà bà Vương Hoa Mai tức giận đến muốn nhai từ mình hươu thê! Rất dọa người!

Mà Vương lão đầu bên này nhìn ngoại tôn tử và ngoại tôn nữ khóc sụt sùi chạy tới báo tin, hút tẩu thuốc nhanh hơn.

"Lão nhân, người nói gì đi, mặc kệ Hoa Mai thế nào, ta cũng không thể bị người khác bắt nạt." Triệu thị nói.

"Đáng! Đã sớm nói, nó tâm thuật bất chính, cũng nên chịu chút đau khổ!" Tuy rằng Vương lão đầu nói như vậy, nhưng mà dù sao cũng là khuê nữ của mình, nếu thật sự bị hưu về nhà, vậy trên mặt lão Vương gia cũng khó coi.

Ài, còn có thể làm sao bây giờ, chỉ có thể tự mình da mặt dày đi nói chuyện với thân gia thôi. Thật sự không thể hưu.

Nếu Hoa Mai là người tốt, bị nhà chồng bắt nạt, vậy thân huynh đệ nhà mẹ đẻ, khẳng định không nói hai lời, sẽ đi tìm tới cửa, nhưng mà ai kêu nàng làm chuyện không giống người làm chỉ?

"Đề Hi oa tử và Nhị Nữ ở lại trong nhà, kêu lão đại tới, tìm mấy huynh đệ nó đi qua đây!" Vương lão đầu phân phó nói.

Vương Kim Tòa bị Đinh thị dẫn dò, đừng xen vào việc của người khác, đến lúc đó chỉ nghe thì tốt rồi, lần này chuyện chính là tiểu cô nhà mình đắc tội với ca ca. Người như vậy còn quan tâm cái rắm, nói không chừng lúc nào đó sẽ gài bẫy mình cũng không biết.

Qua đại khái nửa nén nhang, Vương gia bốn huynh đệ đều đến đây, Vương lão đầu nói: "Phu gia Hoa Mai nói muốn hưu thê, mặc kệ nói sao, việc này chúng ta không thể bỏ đó mặc kệ, các người nói xem, nên làm sao?"

Vương Ngân Tòa lập tức nói: "Cả nhà này cũng quá bắt nạt người, không để mấy ca ca chúng ta vào mắt, cha, chúng ta đánh tới cửa đi, muội tử ta phạm vào lỗi thế nào, để cho bọn họ nói hưu liền hưu!" Hắn cũng không nguyện ý muội tử nhà mình bị hưu trở về, bởi vì một khi đã trở lại, vậy nói không chừng còn phải gánh vác nuôi sống nàng dâu.

Vương Thiết Tòa nói: "Mặc kệ nói sao, vì thế diện lão Vương gia chúng ta, tỷ cũng không thể bị hưu về nhà, còn có Hi oa tử và Nhị Nữ, bọn nó còn nhỏ, cần nương chiều cổ." Hắn thì đau lòng cháu ngoại trai vô tội, cả nhà kia cũng không giàu có, khẳng định chỉ là muốn gõ gõ tỷ, cho nên mới nói như vậy.

Vương Kim Tòa nói: "Cái nhà kia sẽ không phải là muốn để cho chúng ta ra chút gì mới nói như vậy đi."

Mấy huynh đệ đều mở miệng, Vương Đồng Tòa không nói gì, Vương lão đầu chỉ đành phải hỏi: "Lão Tam, người nói sao?"

"Cha, con không gì để nói."

"Cha biết người còn đang tức giận, nhưng mà nếu Hoa Mai bị hưu về nhà, bị nói chỉ trích là lão Vương gia chúng ta. Hiện tại các người đều có nữ nhi, nếu như bị người ta nói, bọn nó có cô cô bị hưu về nhà, người khác sẽ nghĩ gì? Đến lúc đó trưởng thành thành gia cũng kém hơn người khác một ít. Không phải ta đặc biệt vì Hoa Mai, Hoa Mai làm chuyện sai lầm, cái này trong lòng ta rất rõ ràng, lão Tam, trái phải rõ ràng trước mặt, người cũng không nên ghi hận nha."

"Cha, con biết, nhưng mà con cũng nói, cả nhà đi, con cũng có thể đi, nhưng mà về sau con sẽ không lui tới nhà Hoa Mai nữa!"

Ba huynh đệ khác đều hít sâu một hơi, ở trong mắt bọn họ, Vương Đồng Tòa vẫn luôn là người rất trực tiếp, không nghĩ tới nói ra lời ngoan độc một chút cũng không hàm hồ. Còn không phải sao, cái này tương đương với chặt đứt quan hệ, lui tới nhân tình gì, cũng không có!

Vương lão đầu thở dài một hơi, nói: "Chuyện của người thì tự mình quyết định, cha sẽ không ngăn cản người." Dù sao cũng là Hoa Mai có lỗi với lão Tam, hắn sẽ không thiên vị nói giúp. Trái phải rõ ràng lão Tam vẫn hiểu được.

Bốn huynh đệ và Vương lão đầu liền đi phu gia (nhà chồng) Vương Hoa Mai, phu gia Vương Hoa Mai còn tưởng rằng Hoa Mai làm chuyện như vậy, huynh đệ nàng khẳng định sẽ không tới cửa. Nhưng mà kết quả lại ra chuyện ngoài dự kiến, đều chạy tới, lập tức khí thế liền hết. Dien*dan*le*quy*don ChiêuNinh Bọn họ cảm thấy dọa người, cho nên mới nói dối hưu thê, kỳ thật làm sao hưu cái gì thê? Chính là cưới được tức phụ đều rất khó khăn, chỉ là nương theo chuyện này, cho Vương Hoa Mai một cái giáo huấn. Hơn nữa để cho lão Vương gia cầu mình. Nhưng mà kết quả không giống như bọn họ tưởng tượng, Tam ca người ta cũng tới đây, cho nên hưu thê cũng không giải quyết được gì.

Vương Hoa Mai còn tưởng rằng Tam ca không so đo với mình, lại muốn từ trong nhà Tam ca lấy chút này nọ, kết quả Vương lão đầu nói cho nàng ta, về sau Tam ca nàng ta không lui tới với nhà nàng ta nữa, kêu nàng ta về sau đừng làm yêu thiếu thân!

"Không có khả năng, Tam ca mới sẽ không như vậy, cha, người có gat ta hay không?"

"Được, là ta lừa người, vậy người đi nhà Tam ca người, chờ hắn lấy cái chổi đuổi người đi ra. Về sau an phận chút cho ta, lại xảy ra chuyện, ta cũng không nhận thức người là khuê nữ!"

Tâm tình Vương Hoa Mai ra làm sao, người khác không hiểu được, dù sao mấy người Vương Phúc Nhi nghe cha nói, về sau sẽ không lui tới nhà cô cô Hoa Mai, đều cao hứng không thôi. Có đôi khi, một cửa thân thích không tốt, thật là làm cho người ta thực khó chịu! Còn không thể đánh không thể mắng, hiện tại thì tốt rồi, sẽ không cho nàng ta vào cửa, xem nàng ta làm sao!

Hết chương 73.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Dưa hấu mà thôi

Editor: ChieuNinh

Vương Đồng Tỏa đào một sơn động ở phía sau núi nhà mình, đến bên trong thì mát mẻ, hắt lại tự mình hòa bùn xây lấp hết sức vững chắc, đem lương thực dư thừa đặt ở trong sơn động. Cũng đừng nhìn hiện tại thu hoạch còn được, vạn nhất gặp phải hạn hán hoặc là lũ lụt, lương thực này chính là bảo vật đó.

Trước kia thì có thể miễn cưỡng ăn no là được, hiện tại có năng lực này, cũng muốn cất giữ lương thực. Hơn nữa trứng gà muối đặt ở chỗ râm mát càng tốt, sơn động này khá lớn, mấy tỷ muội Vương Phúc Nhi đến giữa trưa mùa hè đều thích ở trong này, một chút cũng không thấy nóng.

Vương Đồng Tỏa lại làm một cái giường trúc nhỏ, cái loại có thể di chuyển, đặt ở bên trong ngủ một giấc cảm giác thật mỹ mãn, thực thoải mái. Không chỉ có Vương Phúc Nhi thích tới nơi này, mỗi ngày Vương Tiểu Bảo không được đến, sẽ khóc lên, tiểu oa nhi chỉ bằng bản tính cảm thấy ở đâu tốt, liền thích đi chỗ đó.

Hắc hắc, nếu đến lúc cây trúc biến thành rừng, vậy đến trong rừng trúc đi hóng mát cũng là chỗ tốt.

Vương Phúc Nhi ở trên giường trúc nhỏ dùng trống bỏi đùa với Vương Tiểu Bảo đến ghènh, nay bộ dạng Vương Tiểu Bảo vừa trắng lại béo, thoát nhìn cực kỳ đáng yêu.

Nhưng mà, hay bị ra mồ hôi, hiện tại nó mặc cái yếm, tóc cũng cạo tron bóng. Mọi người nói hồi nhỏ cạo tóc vài lần, đến lúc đó tóc vừa đen vừa dày, chẳng lẽ ngày bé mình vốn không có cạo vài lần như thế? Bằng không tại sao tóc vàng hoe như vậy đây? Lại còn thực mềm nhuyễn, dày thì cũng dày đó, Vương Phúc Nhi quyết định về sau ăn nhiều nê đen, vốn sinh ra đã kém cỏi, sau này lại tầm bô.

"Tỷ, tỷ!" Vương Tiểu Bảo nóng nảy, hiện tại nó chỉ có thể nói một chữ, bây giờ nó không lấy được cái trống bỏi, chỉ có thể kêu Vương Phúc Nhi.

"Cho đệ, cho đệ. Lại ra một thân mồ hôi, có muốn tỷ tắm rửa cho đệ không?" Vương Phúc Nhi hỏi.

"Muốn!" Đại khái chính nó cũng không biết Tam tỷ của mình nói cái gì với nó, dù sao thì trả lời một chữ.

"Được rồi, chờ đại tỷ tới đây ta liền tắm cho đệ." Hiện tại nàng vui vẻ yêu thích nhất là tắm rửa cho đệ đệ nhà mình, sờ lên thịt là thịt, hơn nữa có thể nghịch nước, mát mẻ.

Vương Phúc Nhi hôn bẹp một cái ở trên khuôn mặt Vương Tiểu Bảo, Vương Tiểu Bảo cười khanh khách.

Hiện tại nó đã cai sữa, mỗi ngày ăn cháo gạo, ở trong nhà gạo đủ ăn, thật sự là đứa bé có phúc khí, sinh ra sau, ngày bé ta ngay cả cơm cũng ăn không đủ no đâu, Vương Phúc Nhi có chút hâm mộ ghen tị hận. Đương nhiên là giả, hận cái gì chứ.

"Phúc nhi, muội mau trở về, trần trên có người tặng đồ lại đây." Vương Hoa Nhi đắc ý cười nói, nàng cũng nhìn trũng giường trúc này thật lâu, chỉ là mỗi lần đều bị Phúc nhi chiếm trước, cha cũng nói muốn làm cho muội muội và đệ đệ, hiện tại nàng thật vất vả có một cơ hội ngủ một giấc, có thể không đắc ý sao?

"Nhị tỷ, nóng như vậy, trần trên ai tới?" Không phải a di đã cùng di phu đi lên huyện rồi sao?

"Không biết, tự muội nhìn đi." Vương Hoa Nhi hai tay liền vuốt, còn hừ lên ca khúc: "Tiểu Bảo, nhị tỷ nhìn đệ, Tam tỷ đệ có việc rồi."

Vương Phúc Nhi đi phía trước nhìn, Vương Đồng Tỏa và Thích thị đang chiêu đãi người ta, dân quê không có thứ gì tốt, thời điểm đi trần trên mưa mấy lượng là trà, có cái loại lá cây lớn, pha đi ra là hồng trà, đặt ở trong ấm trà lạnh lớn, thời điểm mùa hè uống vào thực giải khát.

Thì ra là trong nhà Tổng Trường Khanh phái người tới đây, Vương Phúc Nhi cảm thấy Tổng Trường Khanh và cha hẳn đều rất tốt, nhưng mà nải nải hắt thì, còn có chút xem thường cả nhà mình. Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh Tuy rằng bọn họ không phải đại phú đại quý, nhưng mà người ta dùng tới hạ nhân, còn có cửa hàng, còn nhà mình chính là nông dân, căn bản không cùng một cấp bậc với bọn họ.

Nhưng mà không biết là đứa nhỏ Tổng Trường Khanh này có phát hiện ánh mắt của nải nải hắt hay là phát hiện mà cũng không để ý tới hay không, thường thường kêu người tới đây đưa chút đồ chơi hay ăn ngon gì đó.

Lần này thì lại đến đưa dưa hấu, thời điểm này dưa hấu ở nông thôn đều rất ít gặp, theo người lại đây tặng đồ nói, là lão gia bọn hắt đi huyện xem bệnh

cho người ta, sau đó người ta đưa cảm tạ hân.

Thích thị và Vương Đồng Tòa đều cảm thấy như vậy thật là quý, nhà mình thu vào cũng không tốt, để cho người ta mang về, thì người nọ lại chết sống không đồng ý. Cuối cùng không có biện pháp, đành nhận lấy, Thích thị lại cùng Vương Cúc Nhi ra vườn rau dưa và trái cây chuẩn bị vài khuôn rau dưa, để cho người ta đưa đi Tổng gia.

"Thứ này ăn thế nào?" Vương Hoa Nhi nhìn món đồ chơi tròn căng màu xanh hỏi.

"Cắt ra, bên trong là màu đỏ, liền ăn bộ phận màu đỏ, muối đi Tổng gia đã ăn qua." Vương Phúc Nhi nói.

Vì thế cả nhà cùng ăn dưa hấu và cùng ngạc nhiên giống nhau, đương nhiên không quên đưa đi một phần cho Vương lão đầu và Triệu thị.

"Thật ngọt! Ngọt như đường." Vương Hoa Nhi cắn một miếng nói.

Chính Tiểu Bảo cũng đi theo ăn mấy miếng, nước cũng chảy tới trên mặt cái yếm.

Hai trái dưa hấu đưa tới, trước cắt ra một trái, một trái khác dùng nước lạnh ướp.

"Tứ thẩm cá con sắp sinh, lát nữa đưa qua cho nàng hai miếng đi. Người có thân mình, miếng đều muốn ăn gì đó, thứ này tinh quý, cũng để cho nàng nếm thử."

"Cha, nương, giữ hạt màu đen lại, sang năm chúng ta cũng trồng." Vương Phúc Nhi nói.

"Thứ này chúng ta có thể trồng sống sao?" Thích thị có chút hoài nghi, đồ tốt thì rất khó chăm sóc.

"Thì trồng mấy chỗ, được hay không cũng không có tổn thất, nếu có thể lớn lên được, sáng năm chúng ta cũng có thể ăn." Nhớ rõ dưa hấu này là thực dễ sống, nhưng mà không biết mầm mống này là tốt hay xấu, đến lúc đó sẽ không lớn lên chỉ có bằng nắm tay đi. Mặc kệ, cứ thử xem.

Nếu nói như vậy, liền để lại hạt dưa hấu, trước rửa sạch sẽ, sau đó phơi nắng cho hết hơi nước, Thích thị cắt bỏ nó ở trong một cái túi tiền, treo ở trên xà nhà, như vậy cũng là phòng ngừa con chuột ăn. Lại không dễ dàng bị ẩm.

"Tam tẩu, tam tẩu, nhanh, nhanh giúp giúp ta, Hương Cần nàng muốn sinh!"

Thích thị vội vàng buông việc trong tay: "Tình huống thế nào? Thỉnh bà mụ chưa? Chạy nhanh đi thỉnh đi!" Cuộc bộ của nàng không ngừng đi theo Vương Thiết Tòa.

"Hương Cần nàng đau không thôi, tam tẩu trước đi xem nàng, giờ ta đi thỉnh bà mụ!" Vương Thiết Tòa đầy đầu đều là mồ hôi.

Vương Cúc Nhi cũng đi theo Thích thị đi qua, hiện tại khẳng định bên Tứ thẩm là không người nào, nàng phải giúp nấu nước, trước kia thời điểm sinh đệ đệ muối muối, chính mình đều đã làm.

Vương Hoa Nhi và Vương Phúc Nhi thì bị nghiêm lệnh cấm không cho phép đi, sợ tiểu oa nhi đi thì phiền toái.

Vương Phúc Nhi chờ đến khi mặt trời cũng lặn xuống, nương và đại tỷ nhà mình cũng chưa có trở về, nữ nhân sinh đứa nhỏ sao lại khó khăn như vậy đây?

Đột nhiên Vương Phúc Nhi có chút sợ hãi, ở thời đại này, mình vẫn luôn trôi qua trong nhân tâm, nhưng mà con người thì sẽ lớn lên.

ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^I^q^d Nếu đến lúc đó xuất giá, sinh đứa nhỏ khó sinh thì phải làm sao? Hiện tại lại không có sinh mổ, thầy thuốc chữa bệnh lại không cao, vạn nhất...

Vương Phúc Nhi lắc đầu ở trong lòng, nghĩ xa như vậy làm gì, mệnh người trời đã định trước, nên làm sao thì sẽ như vậy. Không phải còn có một nửa xác xuất sao?

Mình có thể nói là được sống lại một lần, như vậy sẽ chuẩn bị nuôi dưỡng thân thể cho tốt, ở nông thôn cơ hội làm việc là không thiếu được, khẳng định thân thể không tốt không được! Đến bây giờ mình cũng không có sinh bệnh đâu.

Thời điểm cơm chiều, người còn không có trở về, Tiểu Bảo bắt đầu khóc lên, Vương Hoa Nhi và Vương Phúc Nhi đành phải mang theo nó đi bộ bên ngoài sân. Sắc mặt Vương Thiết Tòa tái nhợt tới đây: "Tam ca, Hương Cần khó sinh, phải đưa đến trấn trên đi, ta, ta..."

"Được rồi, nam tử hán đại trượng phu, người không thể ngã xuống, ta mang con la đi ra, trấn trên có đại phu giỏi, nhất định sẽ không có việc gì!" Vương Đồng Tòa tay chân lạnh lẽo chuẩn bị xong xe la: "Ba đưa các con đi qua nhà nãi nãi đi, ta và nương con tối hôm nay không nhất định sẽ về, phải nghe lời, biết không?"

"Cha, người yên tâm, con sẽ chăm sóc đệ đệ muối muối." Vương Hoa Nhi vội nói.

"Cha, con sẽ nghe nhị tỷ, cũng chăm sóc Tiểu Bảo!"

Vương Đồng Tòa không có nói thêm lời dư thừa, hiện tại thời gian chính là mạng người. Hân và Vương Thiết Tòa đi rồi, Vương Hoa Nhi và Vương Phúc

Nhi khóa kỹ cửa nhà cổng chính, ôm Tiểu Bảo đi nhà cũ.

Bên này chỉ còn lại có mấy người đàn ông, ngay cả Đại bá mẫu Đình thị cũng đi sang nhà Tứ thẩm bên kia, càng không cần phải nói nài nỉ Triệu thị. Tâm tình của mọi người cũng không tốt, Vương lão đầu nói với Vương Kim Tòa: "Nhanh đi nhóm lửa nấu cơm, ở đây đều là tiểu oa nhi, người muốn chỉ vào ai nấu cơm?"

Vương Kim Tòa nói: "Cha, con chưa nói không làm cơm, nhưng mà con làm cơm, đến lúc đó các người cũng đừng nói ăn không vô đi."

Vương Phúc Nhi nghe xong vội nói: "Gia gia, Đại bá, vẫn là để con đến làm đi, ai đến nhóm lửa cho con là được." Khó ăn cơm nói không chừng làm cho người ta tiêu chảy đấy, nàng cũng không muốn bị tội.

Vương Nhị Bảo nói muốn nhóm lửa, Vương Kim Tòa tự nhiên là mừng rỡ làm chương quày phù tay. Hai năm nay trù nghệ của Vương Phúc Nhi cũng luyện không sai, món ăn mặn đều có thể làm tốt vài món, thức ăn chay thì càng không nói chơi. ChiêuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Vương lão đầu cảm thấy thật vất vả mới có cơ hội để cho tôn nữ (cháu gái) tới đây ăn cơm, cho nên một chút cũng không hẹp hòi lấy ra nửa con thỏ thịt xông khói. Nhưng mà trước đó cũng hỏi qua Vương Phúc Nhi có thể làm đồ ăn này hay không, cũng không được lăng phí.

Sau khi Vương Phúc Nhi gạt đầu, ông liền lấy ra, ở phòng bếp còn có chút rau xanh mới hái, vừa vặn, hầm thịt thỏ, lại xào hai đĩa rau xanh, một chút cũng không béo ngậy.

Khoai tây mới mẻ cũng đã có, đến lúc đó cùng nấu chung với thịt con thỏ, tuyệt đối mỹ vị.

Vương Phúc Nhi đun sôi nước trước, sau đó đi nấu thịt thỏ xông khói, bằng không trong chốc lát thực không dễ như.

Rau dền non mềm tươi mới, rửa sạch sẽ một ít, trực tiếp xào một phen, lại trộn lẫn trái dưa chuột.

Vương Tứ Bảo đã rất hiểu chuyện đi gọt vỏ khoai tây, Vương Phúc Nhi cắt thịt thỏ nấu chín thành khối, rửa nồi, đổ mỡ vào, chờ mỡ nóng, bỏ hoa tiêu và hành băm vào. Sau đó lại bỏ hạt tiêu hồng vào, rồi bỏ tiếp thịt con thỏ chuẩn bị trước đó cùng nhau xào chung, mùi thơm lập tức liền bay thật xa. Vương Tứ Bảo hút miệng một cái, chính Vương Nhị Bảo đang nhóm lửa ở bên cạnh cũng nhịn không được ngẩng đầu nhìn vào trong nồi.

"Phúc nhi, thứ này thực thơm!" Vương Nhị Bảo cười nói.

"Lát nữa bỏ khoai tây vào thì càng thơm!" Đáng tiếc nơi này không có bột ngọt, bột nêm các loại, bằng không thật là vô cùng mỹ vị.

Thức ăn làm xong, mọi người đều ngồi lên bàn, Vương Kim Tòa cắn một miếng thịt thỏ, khen nói: "Phúc nhi làm thịt thỏ ăn ngon thật, còn ngon hơn Đại bá nấu nàng làm."

Vương lão đầu cũng ăn hăng say, nếu không phải còn chưa có tin tức của tứ nhi tức, khẳng định ông muốn uống vài chén. Ài, sao lão Tứ muốn một oa nhi lại gian nan như vậy đây? Nghĩ đến đây, ông đã không còn tâm tình.

Nhưng mà người khác thì lại ăn thực hăng hái, miệng Vương Tứ Bảo đều đầy dầu mỡ, đáng tiếc cái bụng mình quá nhỏ, thật sự chứa không được nữa, hần mới ngừng lại.

"Phúc nhi, về sau người lại làm cho ta một lần đi." Vương Tứ Bảo nhỏ giọng nói với Vương Phúc Nhi.

"Được, nếu người có thịt thỏ là được!" Vương Phúc Nhi nói.

Buổi tối Vương lão đầu sợ hai tiểu oa nhi không chiếu cố tốt Vương Tiểu Bảo, tự ông chủ động mang Tiểu Bảo đi, Vương Hoa Nhi và Vương Phúc Nhi ngủ trên một cái trên giường tạm thời.

Thăng cho đến hừng đông, đám người Vương Đồng Tòa mới trở về, Tứ thẩm Sở thị gắng gượng đến lúc này, sinh được một khuê nữ.

Vương Phúc Nhi phát hiện sắc mặt nài nỉ Triệu thị khó coi, phỏng chừng không phải là tôn tử, trong lòng mất hứng đây!

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Đãi ngộ sinh nữ nhi

Editor: ChiêuNinh

Sở thị sinh đứa nhỏ xong lại không có xuất hiện chuyện gì, chỉ là quá trình sinh sản có chút làm cho người ta run sợ trong lòng.

Ban đầu Triệu thị nhìn hài tử vừa sinh ra thì thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng mà lập tức nhớ tới sinh ra là nha đầu lừa đảo, bà thực mất hứng, chờ buổi

sáng thời điểm trở về, sắc mặt càng khó coi.

Trước kia Thích thị gặp qua sắc mặt như vậy, cho nên thực sự biết rõ suy nghĩ bà bà nhà mình là thế nào. Trong lòng có chút đồng tình Tứ đệ muội, nhưng mà từ khi Tứ đệ muội gả tới đây thì vẫn rất mạnh mẽ cứng rắn, hiện tại lại ở riêng, cũng không cần lúc nào cũng phải nhìn sắc mặt bà bà, cho nên cuộc sống này vẫn tiếp tục.

Bọn trẻ con trong nhà cũng không có chuyện gì, ngay cả Tiểu Bảo cũng đều được chiếu cố rất tốt, Thích thị yên tâm, vội tìm ra quần áo trước kia bọn nhỏ mặc, đưa đi cho Tứ đệ muội. Đưa nhỏ mới sinh ra phải mặc quần áo cũ, quần áo mới rất cứng rắn, làn da tiểu oa nhi lại quá non.

"Tam tẩu, người đã đến rồi!" Sở thị đang muốn từ trên giường đứng lên, nhưng mà Thích thị vội ấn nàng xuống. Tỷ tỷ Sở thị đi qua chiếu cố muội từ nhà mình, thấy Thích thị cũng thật cao hứng nói mấy câu.

"Mới vừa chịu tội, cũng đừng đứng lên, đại phu nói, thân mình người phải dưỡng kỹ càng hai tháng, bằng không về sau chính mình chịu khổ." Thích thị nói.

"Ài, ta bình thường cảm thấy thân mình thể cốt của mình rất tốt, làm sao nghĩ tới thời điểm sinh ra vật nhỏ kia lại ăn đau khổ lớn như vậy?" Nói tới nữ nhi của mình, về mặt Sở thị liền nhu hòa.

Làm nương đều như vậy: "Tiểu chất nữ bộ dạng tốt, về sau, người cứ chờ nàng hiểu kính người thôi."

Thích thị còn nói rất nhiều chuyện ở cử cần chú ý, sau đó đi về nhà.

Tỷ tỷ Sở thị đi vào, nhìn quần áo Thích thị đưa tới, nói với Sở thị: "Tam tẩu này của muội lại là người phúc hậu. Ta thấy còn tốt hơn bà bà của muội, lẽ ra nhi tức sinh đứa nhỏ, bà ta cũng phải chăm sóc ở cử, nhưng mà hiện tại lại không trông cậy được vào bà ta rồi. Nương chúng ta lại mất."

Sở thị nói: "Tỷ, chúng ta là nông dân, ở cử với không ở cử cái gì, không phải thật nhiều người đều sinh đứa nhỏ xong đã đi xuống ruộng làm việc sao? Diendanlequydon-ChieuNinh Nhà tỷ cũng có một đồng chuyện, mỗi ngày tỷ phu còn phải đi trấn trên bán đồ ăn đâu, cũng không thể chậm trễ nữa, ngày mai tỷ liền trở về đi, muội cũng không phải là người gió thổi qua thì ngã gục."

"Muội còn nói, nếu không phải ta đến thì mới biết, có phải muội sẽ không để cho tỷ biết hay không? Thiếu chút nữa, thiếu chút nữa, tỷ liền không gặp được muội!"

"Tỷ, còn không phải muội không có việc gì sao? Mọi người nói, đại nạn không chết tất có hạnh phúc cuối đời, ta xem như chính là có phúc khí. Tỷ đừng lo lắng."

"Được, ta không lo lắng, nhưng mà chính muội cũng phải chú ý, cũng không thể để cho người không liên quan chọc tức thân mình." Nàng nói là Triệu thị, khẳng định là vì muội từ nhà mình sinh ra nữ oa tử, nên ánh mắt không phải ánh mắt, cái mũi không phải cái mũi.

"Tỷ, muội là hạ người nào, muội là quả phụ cũng có thể tái giá, muội thì sợ gì? Lại nói, hiện tại Nữru Nữru chính là bảo bối của muội, nếu ai dám nói nàng không phải, muội liền nổi nóng với người đó."

"Muội hiểu được là tốt rồi, con người quá thành thật, sẽ bị người ta bắt nạt, muội suy nghĩ một chút chuyện của tam tẩu muội, thì biết nên làm sao. Hiện tại nàng hết khổ, ta cũng không muốn muội từ nhà mình cũng chịu cái tội kia."

"Biết, tỷ, hiện tại ta và bọn họ tách ra ở riêng, người khác cũng không xen vào được!" Sở thị nói.

"Được, đúng rồi, muội phu cũng không nói gì chứ? Muội sinh cái khuê nữ?" Tỷ tỷ Sở thị hỏi.

"Thiết Tỏa rất vui vẻ, hẳn không phải người như vậy. Tỷ đừng lo lắng."

"Nói thì nói như vậy, nhưng mà muội cũng biết đàn ông không ai không muốn con trai, bằng không bị người ta nói thành là tuyệt hậu đâu. Thân mình muội lại bị hao tổn, muốn thêm đứa nhỏ còn phải đợi nhiều năm, bình thường muội mềm mỏng với nam nhân của muội một chút, biết không? Cũng đừng luôn kiên cường tận trời, đối với muội không có lợi."

"Đã biết, đã biết, tỷ muội biết nên làm sao."

"Muội đừng ở trước mặt tỷ nói một vẻ sau lưng lại làm một vẻ khác, tỷ cũng là vì tốt cho muội. Muội nhìn xem tam tẩu muội, người thì quá thành thật đi, chính bởi vì như vậy, nàng liên tục sinh ba khuê nữ, Tam ca của muội cũng không có đối xử với nàng không tốt, muội cũng học nhiều chút đi, cũng đừng biến thành chính mình chịu thiệt!"

Sở thị cảm thấy tỷ tỷ nhà mình càng ngày càng dong dài, nhưng mà đều là vì tốt cho mình, nàng miễn cưỡng gật đầu. Muốn nàng giả bộ ôn nhu, có thể hù dọa Thiết Tỏa nhảy dựng lên hay không.

Vương Phúc Nhi ôm Vương Tiểu Bảo, nói với nó: "Từ hôm nay, đệ đã không phải là người nhỏ nhất, Tiểu Bảo chúng ta cũng làm ca ca."

"Ca, ca" Vương Tiểu Bảo phụ họa.

"Sao vẫn chỉ có thể nói một chữ? Tiểu Bảo, đến kêu Tam tỷ, tam - tỷ."

Đáng tiếc Vương Tiểu Bảo vẫn gọi loạn là tỷ, tỷ, làm Vương Hoa Nhi và Vương Cúc Nhi vui vẻ không thôi: "Phúc nhi à, muội cũng đừng hy vọng Tiểu Bảo có thể bật ra thêm một chữ, nó nhất định sẽ không." Vương Hoa Nhi cười ha ha.

"Sẽ không!" Vương Tiểu Bảo lập lại nói một câu, đổi thành Vương Phúc Nhi cười ha ha: "Tiểu Bảo thật sự là ngoan, đến hôn một cái!" Vương Tiểu Bảo cũng vui vẻ cười khanh khách.

Wương Hoa Nhi nói: "Tiểu tử không lương tâm, ngày hôm qua là ai dỗ dỗ cả một ngày?"

Đáng tiếc Vương Tiểu Bảo còn nhỏ, nghe không hiểu, chỉ lo cười. ChiềuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Thích thị trở về liền thấy bốn người tỷ đệ cười hề hề vui vẻ ở cùng với nhau, cũng không khỏi mỉm cười, nhìn thấy thời gian ăn cơm sắp đến, vội vàng đi tới phòng bếp nấu cơm.

Nữ nhi Tứ thúc Vương Thiết Tỏa gọi là Vương Nha Nhi, thời điểm tám ba ngày, Triệu thị quăng tiền vào trong bồn cũng có chút miễn cưỡng. Nếu là tôn tử, bà còn có thể hào phóng, nhưng mà nha đầu lừa đảo thôi, vậy khẳng định là không được. Sở thị cũng không có nhìn sắc mặt của bà, dù sao nữ nhi là của mình, mình thương, xem người khác ánh mắt làm gì?

Hiện tại Đình thị có Đại Bảo cho tiền nàng ta, nên cũng không có keo kiệt bủn xỉn, so với trước kia thì nhiều hơn chút. Chỉ là Mã thị tuy rằng cho tiền, nhưng mà miệng lại nói thầm: "Tứ đệ muội cũng là thật quá chiếm tiện nghi, đứa nhỏ sinh sau đều có mấy bá mẫu cho này nọ, chúng ta ấy à, trước kia thời điểm sinh đứa nhỏ, vốn cũng không có nhiều người như vậy."

Ý tứ là hai đứa nhỏ nhà nàng ta cũng không có nhận qua tiền tài của Tứ thẩm ngươì, mình là chịu thiệt.

Lời này về sau thì mới rơi vào trong tai Sở thị, Sở thị cười lạnh nói: "Thật ra ta muốn cho tiền chất nhi chất nữ, nhưng mà ai kêu nam nhân của nhà ta sinh trê đầu, ta liền chiếm tiện nghi này!"

Thời điểm mùa xuân, sáng tinh mơ người tự động tới sau nhà của ta bê mặng, ta cũng không có nói người cái gì, hiện tại người còn tính toán chi li! Càng không cần phải nói, thời điểm mình sinh đứa nhỏ muốn chết muốn sống, người ngay cả nhìn cũng không có tới đây nhìn, sao người không nói đi?

Sở thị lại cảm thấy so đo cùng người như vậy, thế nào vẫn là bức bối thêm ở trong lòng mình, nhà mình thì mình sống tốt là được, vì thế cũng sẽ không nghe tin đồn nữa. Chuyên tâm chăm sóc đứa nhỏ của mình.

Mùa thu tới, lại là một năm thu hoạch vụ mùa thu, Vương Đồng Tỏa đã sớm thu lương thực trong ruộng nhà, rồi lại cùng bọn nhỏ cùng nhau đào hết khoai lang trong ruộng cạn ra, chất lại như một đồng núi nhỏ, vui sướng được mùa thu hoạch làm cho Vương Đồng Tỏa cũng có nhiệt tình.

Hắn ấy à, chỉ thích chăm sóc hoa mầu, hiện tại thấy mình bận rộn đã có thu hoạch, trong lòng còn muốn ngọt hơn được uống mật.

Wương Phúc Nhi và Vương Cúc Nhi, Vương Hoa Nhi đều đang bê bắp ở trong ruộng bắp, một đám bắp mọc rất khả quan, nhưng mà cây bắp còn có lá bắp thì có chút đáng ghét, quệt qua trên mặt thì khủng khiếp, cũng may là tay áo dài, bằng không này cánh tay cũng bị cắt.

"Cúc nhi, mang theo bọn muội muội con trở về đi, thuận tiện đi qua nhà Tứ thẩm đón Tiểu Bảo trở về." Thích thị nói.

Lá cây bắp bản thân mình da dày thịt béo thì không sợ, nhưng mà nhìn mấy khuê nữ của mình cả mặt đều đỏ.

"Nương, không có việc gì, chúng ta nhiều người làm trong chốc lát, cũng không sai biệt lắm." Vương Cúc Nhi nói, trên tay cũng không ngừng.

"Vậy Phúc nhi đi về trước, đi đón đệ đệ con trở về, sau đó hâm nóng thức ăn và cơm còn thừa, lát nữa chúng ta trở về ăn ngon." Thích thị phân phó nói.

"Đạ được, nương!" Vương Phúc Nhi thật sự cảm thấy mình không làm được việc này, thế nào mới làm không bao lâu, liền cảm thấy chịu không nổi, phỏng chừng trên mặt đều phôi nắng đỏ rồi. ChiềuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Nhìn cha khai hoang càng ngày càng nhiều, thời điểm đến thu hoạch, người trong nhà cần bản bận rộn không chịu nổi. Phải thu lượng cùng với cha thôi, mời vài người tới làm công, không qua mấy ngày đều đã chuẩn bị xong hết mới đúng, bằng không làm người nhà mệt không chịu được, rất không có lời!

Nói thì làm liền, đến buổi tối, Vương Phúc Nhi liền đưa ra đề nghị này: "Chúng ta còn phải muối trứng gà, công việc hoa mầu còn nhiều như vậy, thỉnh vài người thì nhanh hơn một chút, bằng không trời mưa, đều bị hư thối ở trong ruộng, nói không chừng còn bị nẩy mầm đâu."

Thích thị nói: "Ta và cha con cũng đã thương lượng qua, chỉ là sợ người ta nói lời ong tiếng ve chúng ta, đây là công việc nhà nông đều là nông dân tự mình làm, nhiều lắm là mời người khác hỗ trợ lẫn nhau, nếu nhà chúng ta ra tiền mời người, người khác sẽ nói chúng ta khoe khoang."

Ặc, còn có nguyên nhân này? Cha mẹ là người sợ phải bị nói nhảm, Vương Phúc Nhi nói: "Cha lại khai bốn năm mẫu đất hoang, nương, chúng ta chỉ có một mình cha là lao động chính, chúng ta làm việc lại không hết. Nếu hỗ trợ lẫn nhau, đến lúc đó mệt nhọc cũng là cha, còn không bằng mời người tới đây, chúng ta xuất tiền công, người khác làm việc. Nói nhảm thì cứ để họ nói đi, dù sao mặc kệ thế nào, đều sẽ có người nói, vì sao chúng ta bởi vì sợ bị người khác nói nhảm thoải, chúng ta lại để cho chính mình mệt mỏi đây? Chúng ta một không trộm hai không cướp, đường đường chính chính mà làm, nên những người nói chua chát mới phải ngượng ngùng." Trong lòng Vương Phúc Nhi đều đã nghĩ kỹ rồi, con người, đều là bất nạt kẻ yếu, chuyện nhà mình mình mời người làm thì làm sao chứ?

Nói không chừng rất nhiều người đều muốn đến làm ấy. Hơn nữa nhà mình có thể mời được người làm rất tốt, cũng nói rõ nhà mình ở Vương gia thôn cũng có sửa ảnh hưởng lớn, cái đó và mời nữ nhân tới lẫn trứng gà không phải cùng đạo lý sao? Chẳng qua một cái là tiền thời điểm nông nhàn, một cái là thời điểm ngày mùa. Thời điểm nông nhàn, mời người ta tới đây làm việc, có lẽ sẽ không có oán khí lớn như vậy, nhưng mà thời điểm ngày mùa, mọi

người đều một giống như cậu, nhà người có thể mời người, khẳng định là có vài người trong lòng không thoải mái, nói chua nói cay. Nhưng là nói lời chua chất xong, bọn họ còn muốn thế nào? Dù sao hiện tại nhà mình cũng không phải dễ chọc.

Vương Phúc Nhi nói một phen, làm cho Thích thị nghe lọt, Vương Đồng Tỏa còn muốn nói chút gì, Thích thị nói: "Phúc nhi nói có lý, chúng ta mời người tới làm, cũng không phải làm miễn phí, ta cũng không sợ người ta nói gì." Nam nhân của mình mình không đau lòng thì đau lòng ai? Tiểu Bảo còn nhỏ, trụ cột trong nhà cũng không thể một mỗi suy sụp!

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Sói tới rồi!

Editor: ChieuNinh

Trong thôn có rất nhiều người ít ruộng đất, việc đồng áng nhà mình làm xong rồi, có khi đi làm làm công ngắn hạn cho Chu địa chủ, có người thì đi lên huyện, trần trên làm việc. Cho nên nhà Vương Đồng Tỏa vừa thả ra tin tức muốn mời người tới làm việc, lại có vài người quen thân tới đây muốn làm việc. Vương Đồng Tỏa nói rõ giá cả với bọn họ, Thích thị lại là người lòng dạ tốt, giữa trưa còn kèm một bữa cơm, bên trong chất béo lại nhiều, mọi người ăn ngon, cũng đủ nhiệt tình, chỉ dùng hai ngày liền thu xong toàn bộ bắp, trong viện nơi nơi đều là hạt bắp vàng óng ánh. Người xem trong lòng âm ập. Cả nhà đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, có bắp này, đến lúc đó đã có thể không lo rồi!

Chờ thời điểm lá trên cây rụng xuống, Tống Trường Khanh tự mình tới đây, tặng cho Vương Phúc Nhi một con chó không biết giống gì, cũng không giống chó săn, Tống Trường Khanh nói: "Không phải người nói muốn nuôi một con chó sao? Con này rất thích hợp, ta tìm thật nhiều ngày mới tìm được như vậy, bắt đầu nuôi từ nhỏ, đến lúc đó nó chỉ nghe lời người nói."

Vương Phúc Nhi hỏi: "Hiện tại người không đi học đường sao?"

"Trong nhà đặc biệt thỉnh tiên sinh cho ta, hiện tại ta học ở nhà, cha ta nói ta cũng phải bắt đầu học y, mỗi ngày hẳn còn phải dạy ta nữa."

"Vậy không phải người càng không có thời gian đi chơi? Hôm nay không phải người trộm chạy đến chứ?"

Tống Trường Khanh nói: "Ta còn cần phải trộm đi sao? Ta muốn đi thì đi thôi. Đúng rồi, hôm nay ta tới đây, người nấu cái gì ngon cho ta ăn, bằng không ta rất thiết thời!"

Vương Phúc Nhi có chút không nói gì: "Nhà người không có ăn ngon à, còn chạy đến nhà của ta. Nhà của ta cũng không có thịt cá."

"Thịt cá không nhất định ăn ngon, nhà các người làm cơm chính là ngon! Ta mặc kệ, hôm nay người không mời cơm ta, thì ta liền không đi!" Tiểu tử này nổi lên đùa giỡn vô lại.

"Người cũng không đi thăm tú tài công?"

"Vậy người đi cùng với ta."

"Người là sợ cữu công người nói người đi."

"Ai nói? Ta sợ cái gì?" Tống Trường Khanh không được tự nhiên xoay người: "Rốt cuộc người có đi cùng ta không?"

"Đi, người đợi lát nữa, ta đưa chút rau khô cho tú tài công." Thời điểm mùa hè phơi nắng rất nhiều đậu đỗ, ớt khô, làm cà tím, lúc này ngâm nước sẽ mở ra, sau đó trộn chút xương cốt, thịt các loại, ăn cũng ngon.

Vương Phúc Nhi cấp một cái rổ, Tống Trường Khanh một phen đoạt lấy: "Đưa ta!"

Hôm nay tiểu tử này lại không có mặc quần áo mới, nhớ rõ trước kia mỗi lần hẳn tới đây đều là một thân đồ mới không thôi. Hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang đi ở phía trước mặt, chỉ là đi được nửa đường thì đã có chút chậm dần, nhưng mà vẫn còn can đảm kiên trì, biết ngay sẽ như vậy.

"Xách không nổi thì nói với ta, đừng cậy mạnh, ta đúng là một hơi xách đi cũng không mệt."

"Ai nói ta xách không nổi? Chê cười, không phải ta vẫn tốt sao?" Hừ, liền muốn tranh giọng điệu này, bằng không bị một tiểu nha đầu khinh thường, cũng quá mất mặt đi!

Được, người cậy mạnh, thương không nổi, vậy người liền tự hại mình đi, ta vui vẻ thoải mái. Diendanlequydon-ChieuNinh Vương Phúc Nhi hạ quyết tâm mặc kệ, ở phía sau nhàn nhã thoải mái, ngầm thưởng thức biểu tình rồi rấm của người nào đó, biểu tình vẫn đang chịu đựng, ha ha, thật là khô hài, khổ thân chết vì sĩ diện, đáng!

"Trường Khanh, người sẽ không lại vụng trộm chạy tới đi." Tú tài công vừa thấy Tổng Trường Khanh thì cứ nói như vậy, về mặt Tổng Trường Khanh nhất thời suy sụp: "Cửu công, chẳng lẽ con thường xuyên trộm đi? Không thể nào, hôm nay con đưa con chó nhỏ cho nhà Phúc nhi. Nàng vẫn nói muốn nuôi chó, có đúng hay không, Phúc nhi?" Nháy mắt với Vương Phúc Nhi.

Nhìn vào sự vất vả của hắn như vậy, Vương Phúc Nhi gật gật đầu: "Tú tài công, hẳn quả thật là tặng cho nhà con một con chó."

"Phúc nhi à, lại mang đồ tới cho ta hả." Tú tài công nhìn thấy Vương Phúc Nhi liền cười tủm tỉm.

"Cửu công, sao người biết là Phúc nhi đưa, mà không phải con đưa? Thứ này là trên của tay con đó." Tổng Trường Khanh không phục.

"Người tiểu tử này, người tặng đồ cho cửu công người, đều là chút đồ nhìn thì được mà không dùng được, người không biết cửu công ta thích ăn hả, nhìn xem, mấy thứ này là người sẽ chuẩn bị sao?" Tú tài công chỉ vào rau khô nói.

Tổng Trường Khanh đành phải nhận mệnh, hắn khẳng định nói không lại cửu công. Hơn nữa cửu công còn nói nếu hắn đến nơi này, quả quyết không có đạo lý đi nhà người khác ăn cơm, cho nên Tổng Trường Khanh vô cùng oán niệm nhìn Vương Phúc Nhi đi mất, mà mình chỉ có thể ở lại chỗ này ăn cơm.

"Phúc nhi, Trường Khanh đâu?" Thích thị hỏi.

"Tú tài công giữ hắn ăn cơm, ta không cần lo cho hắn." Vương Phúc Nhi thấy nhị tỷ nhà mình đã ở chỗ kia vui đùa con chó nhỏ màu đen. Bộ dạng con chó nhỏ này không tệ, có một con mắt giống như bị người đánh xanh đen, thêm một vòng trắng. Vương Tiểu Bảo thấy trò chơi mới mẻ, cũng nhin không được muốn đi lại đây.

"Ta đặt tên cho con chó nhỏ đi." Vương Hoa Nhi đề nghị nói.

"Được nha, nếu không đại tỷ đặt một cái đi." Đại tỷ nhà mình bình thường rất ít có quyền lên tiếng, nhưng mà xem bộ dáng của nàng thực thích con chó nhỏ này.

Vương Cúc Nhi vội xua tay: "Tỷ không được đâu, vẫn là Phúc nhi đặt đi."

Vương Phúc Nhi và Vương Hoa Nhi vẫn quần quít lấy Vương Cúc Nhi để cho nàng đặt, Vương Hoa Nhi nói Phúc nhi muốn đặt chính là cái loại nghe không hiểu, còn không bằng đại tỷ đặt thì tốt hơn. Vương Phúc Nhi cũng thừa nhận mình khẳng định không có đặt tốt như đại tỷ, Vương Cúc Nhi có chút ngượng ngùng, nói: "Vậy kêu Tiểu Hồ đi."

"Được, Tiểu Hồ, đến lúc đó người cần phải trông cửa thật kỹ, người không liên quan muốn vào thì cần bọn họ biết không?" Vương Hoa Nhi nói với Tiểu Hồ.

"Nhị tỷ, đuổi người chạy đi là được, nếu như thực sự cần người, đến lúc đó chúng ta còn phải ra tiền." Vương Phúc Nhi nói.

"Đúng đúng đúng, chúng ta ra tiền thì có thể rất oan, Tiểu Hồ, người đều nghe thấy chưa."

Tiểu Hồ ổn định cuộc sống ngay tại trong nhà Vương Phúc Nhi, lúc ăn cơm cũng không kiêng ăn, rất dễ nuôi, có người xa lạ đến đây, cũng sẽ lập tức kêu lên, trong nhà muốn an ổn hơn trước kia.

Mùa đông dần dần tiến đến, Vương gia thôn lại xuất hiện một việc lạ, ban đầu là có một nhà không biết tại sao lại mất heo, tự nhiên là nhà người kia khóc kêu trời, tìm đến lý chính Vương Tài, yêu cầu bắt lấy kẻ trộm nghiêm trị.

Một con heo chính là gốc rễ hộ nông dân người ta, thật vất vả nuôi được một con heo, năm sau muốn mua mầm móng mua thêm chút gì cũng phải dùng đến tiền bán heo. Diện*đan*le*quy*don ChiêuNinh Vốn nghĩ là tới mùa đông sau đó bán đi, nhưng mà hiện tại cũng mất rồi, bọn họ rửa tên trộm kia không chết từ tế được, nhưng mà mất thời gian dài như vậy cũng không có tác dụng.

Lý chính Vương Tài rất cảm tức, trong thôn xuất hiện loại chuyện kẻ trộm này, không phải hắn làm lý chính không có làm tốt sao? Vạn nhất nháo đến cấp trên, hắn còn làm được lý chính sao? Tuy rằng nơi này không tính là quan quyền gì, nhưng mà người trong thôn có ai không kính trọng mình?

Tên trộm chết tiệt! Nếu để cho ta bắt được, ta nhất định phải chặt hai tay của hắn mới được! Hành vi trộm cắp tuyệt đối không chấp nhận được!

Nhưng mà việc này còn chưa có qua được bao lâu, vừa qua bốn năm ngày, lại có nhà một người bị mất heo. Hơn nữa nghe nói lần này buổi tối có người đi tiểu đêm thấy, có động tĩnh, không giống như là người, ngược lại giống như là súc sinh làm, nghe động tĩnh người ta, lập tức liền chạy!

"Khẳng định là con sói! Vài thập niên trước, trong thôn này của chúng ta còn có con sói chạy xuống núi, ngậm mất một đứa bé." Người lớn tuổi trong thôn nói.

"Ta thấy cũng giống, mấy lần trộm heo này đều có vết máu, nếu là người khẳng định sẽ không như vậy!" Mọi người đều ở trong viện nhà lý chính mồm năm miệng mười bàn tán, nhưng cũng không biết được. Vương gia thôn bao nhiêu năm đều không có sói xuất hiện, tuy rằng cỏ dại không giống hiện đại, động vật hoang dại đều bị đánh diệt chủng, nhưng mà dân cư Vương gia thôn dày đặc, sao sói dám xuống núi chứ, không phải muốn chết sao?

Nhưng mà chẳng những sói không có muốn chết, còn làm cho heo của Vương gia thôn chết!

Trong đám người lập tức liền sôi trào lên, mấy tiểu tử hơi lớn chút liền tỏ vẻ muốn lên núi đánh sói, không để nó lại gây họa cho người trong thôn.

Vương Tài yêu cầu mọi người im lặng, ai biết sói ở chỗ nào trên đỉnh núi, ai biết là một con sói hay là một bầy sói, vạn nhất là một bầy sói, vậy chẳng phải là muốn chết?

Người có kinh nghiệm nói: "Khẳng định không phải một bầy sói, nếu thật sự là một bầy sói, cũng sẽ không một lần liền gây họa cho một con heo, là sói lạc đàn, đến mùa đông không có ăn, mới buộc xuống núi."

Nhưng mà cho dù là như thế, chẳng lẽ heo Vương gia thôn ta nên bị tha đi? Khẳng định là không được, vì thế Vương Tài tổ chức năm cường tráng muốn bắt sói biến thành chuyện làm cho thỏa đáng. Bằng không trong thôn sẽ không được an ổn, không an ổn, mọi người đều không có tâm tư làm việc khác, cả ngày đều phải lo lắng có thể bị sói tập kích hay không, nhà có trẻ con người ta còn phải lo lắng cho con mình bị sói tha mất.

Thích thị nghĩ mà sợ không thôi, nói với ba tỷ muội: "Một khi trời tối, liền không được đi ra ngoài, thời điểm buổi tối mang cái xô đi vào, cứ đi tiểu đêm ở trong phòng. Còn có, từ hôm nay trở đi, ba đưa các con ở chung một phòng, đến khi bắt được sói mới thôi!"

Vương Phúc Nhi cũng là lần đầu tiên tiếp xúc gần gũi đến chuyện này, suy nghĩ một chút, thật sự là đáng sợ, thế nhưng có sói xuống núi tìm ăn, nếu ăn người, vậy quả thực là đáng sợ! Hơn nữa nhà mình còn nằm ở gần đỉnh núi.

Nhưng mà kỳ quái là sói kia lại đi tập kích tới bên kia thôn! Trương thẩm ôm tôn tử mới sinh của mình nói: "Sói kia khẳng định là tới từ đỉnh núi đối diện, chúng ta bên này không có việc gì. Ai, hiện tại lòng người hoảng sợ, ta phải đưa tôn tử đến thị trấn, nếu xảy ra chuyện, mạng của ta cũng không cần!" Nghe nói sói thích nhất là ăn trẻ con, bởi vì thịt mềm, tôn tử của nàng cũng không phải là mới sinh sao? Vẫn nên để cho nhi tức đi lên huyện thôi, tốt nhất chờ mọi chuyện đều bình ổn, rồi trở về.

Ài, sói ơi người chạy vào trong rừng sâu, ăn này nọ không được sao, người chạy đến địa phương nhiều người thế này ăn vụng, đến lúc đó không phải bị người trực tiếp đánh chết sao? Còn khiến cho mọi người cũng không sống yên ổn!

Thích thị nghe xong Trương thẩm nói, cũng có chút tâm động, nếu không, cũng đưa mấy đứa nhà mình đến chỗ muội tử đi. Bằng không không chú ý một cái, bị sói tha đi mất rồi, vậy thì phải làm sao đây? Diện*đan*le*quý*don ChiêuNinh Trước mắt mình cũng chỉ có thể mang theo Tiểu Bảo bên cạnh chăm nom, còn khuê nữ thì sao, nếu xảy ra chuyện gì, còn không bằng mình chết cho rồi.

Chờ Vương Đồng Tòa và mọi người thương lượng xong trở về, Thích thị nói với hấn, Vương Đồng Tòa nói: "Ta cũng lo lắng, chỉ là hiện tại tất cả mọi người đều bận rộn bắt sói, không ai đưa các nàng đi huyện đâu."

"Ta đi một chuyến tìm Gia An, để cho nó đưa bọn họ đi, Hà Hoa bên kia cũng phải đưa đi qua, ta chỉ sợ sói này lập tức chạy đến Thanh Sơn thôn!"

"Được, hiện tại ta phải đi nói với bọn họ, để cho bọn họ cũng phòng bị chút, ủa, sao ta không nghĩ tới nhỉ, Gia An là tay săn thú giỏi, nếu có hấn hỗ trợ, sói này khẳng định là chạy không thoát!"

Vương Đồng Tòa kích động lập tức đi tìm Thích Gia An. Qua một canh giờ gọi Thích Gia An vào trong nhà, lại mang theo Thích Gia An đi tìm lý chính.

Thanh Sơn thôn còn chưa có xuất hiện qua loại chuyện này, Thích Gia An đi chỗ heo bị mất nhà người ta nhìn tình hình, lại nghe mọi người nói, liền kết luận đây khẳng định là một con sói tới đây gây chuyện. Quyết định ở lại giúp mọi người bắt sói. Bằng không trong lòng mọi người cũng không an ổn. Hơn nữa nói với đại tỷ mình, không cần đưa người đến trong huyện, hấn khẳng định có thể bắt được con sói này.

Đầu tiên là để cho mọi người bỏ đi chướng ngại ở cửa thôn, phương pháp ngăn chặn không thể thực hiện được. Sói vốn giảo hoạt hơn người, thấy không thông, khẳng định sẽ nghĩ biện pháp khác đỡ đối, tốt nhất là có thể dẫn nó tới đây, sau đó bắt được.

Thích Gia An dựa vào kinh nghiệm quyết định muốn thiết lập một cạm bẫy ở một nhà cách cửa thôn gần nhất, người nhà này không có heo, vì thế vấn đề nhà ai có thể công hiến ra một con heo thì liền được. Dù sao không phải chuyện một văn hai văn tiền, ai mà nguyện ý. Vương Đồng Tòa căn rằng một cái, mình mời tiểu cừ tử (cậu em vợ) đến, vì trong thôn có thể mau chóng bắt được sói, hiện tại không có ai ủng hộ, không phải đánh mặt của mình và tiểu cừ tử sao? Vì thế nói mình nguyện ý ra con heo này.

Hết chương 76.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 77: Người tốt có báo đáp

Editor: ChiêuNinh

Người khác đều thờ dài nhẹ nhõm một hơi, không phải là bọn họ không muốn ra, mà là, mọi người cũng không giàu có, vốn vì bắt sói, không cho nó lại gây tai họa cho heo nhà mình. Hiện tại để bọn họ cắt thịt, đó thật sự là không có cái quyết đoán kia.

Vương Tài thực thất vọng với người trong thôn của mình, người ta là một người ngoại thôn lại nhiệt tâm tới đây giúp Vương gia thôn mình như vậy. Nhưng mà người trong thôn nhà mình không chịu hăng hái, còn để cho Vương Đồng Tỏa bỏ ra chủ ý còn xuất huyết (tốn kém), dọa người, thật dọa người, ông ta lớn tiếng nói: "Ta là lý chính trong thôn, việc này, ta phải phụ đại trách, Đồng Tỏa ngươi không cần tranh với ta, heo này ra từ nhà của ta!"

Một câu nói của lý chính đã quyết định, mà nương tử lý chính vào lúc người khác đi hết rồi, hận không thể gây một trận với nam nhân nhà mình: "Vương Đồng Tỏa ngươi ta cũng nguyện ý bỏ ra, ngươi nói cái rầm mà nói, ngươi làm như heo nhà chúng ta là nước cuốn tới sao. Ngươi thật có bản lĩnh!"

"Ngươi phụ nữ biết cái gì! Nếu thật sự ta để cho Vương Đồng Tỏa bỏ ra con heo này, ta đây cũng xong rồi. Ngươi suy nghĩ một chút, là nam nhân ngươi khỏi tiếp tục làm lý chính tốt hơn, hay là tổn thất một con heo thì tốt hơn? Hơn nữa, tiểu cữu tử của Vương Đồng Tỏa lại cam đoan sẽ bắt được con sói kia, heo của chúng ta cũng không có tổn thất. Ngươi chính là kiến thức hạn hẹp, đều nói luyện tiếu đưa nhỏ không bắt được sói, huống chi bây giờ chúng ta còn không có tổn thất một con heo. Ngươi muốn để cho người trong thôn nghĩ rằng ta đây làm lý chính không xứng chức sao?"

Lý chính nói một phen làm cho nương tử của hắn lập tức không có tiếng vang, nam nhân nhà mình nói đúng, sở dĩ nhà mình có thể có được như hôm nay còn không phải bởi vì nam nhân làm lý chính kiếm được sao. Nếu việc này thật sự nhà mình không ra lực, như vậy qua vài ngày người trong thôn sẽ nói lời bàn tán, nói không chừng nam nhân sẽ không bảo vệ được chức lý chính. Quên đi, đau lòng thì đau lòng, heo không có còn có thể nuôi lại, nếu vị trí lý chính đã không có, còn muốn lấy trở về chỉ có khó càng thêm khó khăn!

Vào lúc ban đêm, không có động tĩnh, lại qua một ngày, vẫn không có động tĩnh. Thời điểm mọi người đều bắt đầu cho rằng con sói này sẽ không đến, hế nhưng nó lại đến. Cũng may Thích Gia An vẫn kiên trì buổi tối canh giữ ở bên cạnh chuồng heo, một mũi tên liền bắn chết con sói. Ngày hôm sau người đi tới trong nhà lý chính xem nào nhiệt, đều phát hiện một con sói xám thật lớn, người nhìn tim đập loạn nhịp, người nhất gan cũng không dám xem.

Lý chính Vương Tài rất là cao hứng, heo nhà mình cũng được bảo vệ, con sói cũng bị giết chết! Ông ta chỉ có cảm tạ phần với Thích Gia An, nói với hắn, nếu này sói là hắn bắn được, như vậy con mồi cũng nên thuộc về hắn, da sói này cũng có thể bán giá tốt.

Thích Gia An từ chối không cần, mà người bị mất heo nghe được tin tức vội vàng chạy tới, nói nhà mình tổn thất lớn như vậy, con sói này hẳn là thuộc về mình!

Lý chính rất bức, trong thôn sao lại có người như vậy, người ta hảo tâm giúp trong thôn mình trừ bỏ tai họa, hiện tại đưa một con mồi cũng còn không đủ đi, huống chi thật sự là người ta bắn được!

"Đều điên khùng ồn ào cái gì? Các ngươi vẫn không biết cảm ơn là gì sao, nếu sói này không bị bắt được, các ngươi càng mất nhiều hơn, còn đòi hỏi này nọ, đều trở về cho ta."

"Tài đại ca, ngươi cũng không thể nói như vậy, chúng ta vốn là người bị hại, nếu không tìm chút gì bù tổn thất, sang năm chúng ta cũng sống không nổi. Thích huynh đệ có lấy con sói này hay không cũng không sao, nhưng mà đám nhỏ của chúng ta sang năm liền thảm, nếu chúng ta thật sự có bản lĩnh, cũng sẽ không làm chuyện như vậy, thật sự là không có cách nào!"

Thời điểm bọn họ lôi kéo lời này, Thích Gia An và Vương Đồng Tỏa liền rời khỏi. Nói thật, Thích Gia An cũng không hề nghĩ thông qua chuyện này để kiếm được cái lợi ích gì. Nếu không phải tỷ phụ đi tới mời mình, nếu không phải cả nhà đại tỷ đều sống ở Vương gia thôn, mình cũng không nhất định đến đây. Hiện tại chuyện đã làm xong, hắn cũng nên về nhà trông con thôi.

"Gia An, đệ không cần ở ở trong lòng, bọn họ cũng là nghèo hoảng rồi." Vương Đồng Tỏa ngượng ngùng nói.

"Tỷ phụ, xem huynh nói này, ta là hạng người như vậy sao? Nếu thật sự tham chút đồ này, còn không bằng ta tự mình đi lên núi săn đầu. Huynh cứ yên tâm đi."

Chuyện Vương gia thôn có sói cũng bị người dùng một mũi tên bắn chết truyền ra ở trong các thôn. Cũng không biết thế nào, thế nhưng chuyện này rơi vào tai Bộ đầu ở trấn trên, Bộ đầu lại ở nhận được người trung gian thời phỏng, thời điểm đi huyện giải quyết công việc, cũng không quên nói ra. Kết quả còn có người nghe lọt được, không qua bao lâu nhà mỗ mỗ Vương Phúc Nhi còn có người mang theo lễ vật tới đây thỉnh Thích Gia An đi làm giáo tập (người dạy võ) cho một hộ nhà giàu ở trên huyện.

"Nói là một tháng trả ba lượng bạc, bao ăn ở, chúng ta cũng có thể đi theo qua đó." Vương Hà Hoa về nhà mẹ đẻ bên này nói.

"Vậy hộ người ta rốt cuộc là làm gì?" Thích thị hỏi.

"Là mở tiêu cục, ban đầu muốn Gia An đi làm tiêu sư, nhưng mà ta và nương đều không đồng ý. Làm tiêu sư quanh năm suốt tháng đều không ở trong nhà, Gia An thì bắn tên bắn giỏi, phương diện công phu thì không làm sao, nên người tới cũng không có miễn cưỡng, chỉ muốn Gia An đi dạy nhóm người bọn hắn bắn tên."

"Ta thấy cũng được, các ngươi còn có thể đi qua cùng, Gia An coi như là có một cái nghề. Thành sư phó, về sau đệ tử có tiền đồ, cũng có thể hiếu kính các ngươi."

Thích thị nghĩ đệ đệ nhà mình cũng không thể cả đời dựa vào săn thú mà sống, hơn nữa đi huyện còn có thể ở gần với Gia Mẫn, cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau, tốt hơn ở Thanh Sơn thôn.

"Đại tỷ nói được, vậy thì được, trong nhà cũng có vài mẫu đất, chúng ta nghĩ là cho người khác thuê, đến lúc đó đủ lương thực cho chúng ta là được. Chỉ là chúng ta vừa đi, vậy Tú Thủy trấn chỉ còn lại có nhà đại tỷ."

Thích thị nói: "Các người có tiền đồ, ta còn thật vui về đây, ta và Tam ca muội đều không quen ở trong thành, ở nông thôn chúng ta tự tại, Tam ca muội mà xa ruộng thì cả người đều không thoải mái, ta cũng giống vậy. Đến lúc đó bọn nhỏ trưởng thành, bọn nó có ý tưởng gì là chuyện của bọn nó, hiện tại chúng ta cũng có con la, muốn đi gặp các người, cũng chỉ là chuyện đi nhiều thêm vài bước đường, các người cũng yên tâm đi, cuộc sống của các người trôi qua tốt đẹp là được."

"Ài, chúng ta đã biết!"

Triệu thị biết tiểu nữ tể của mình muốn đi lên huyện làm giáo tập cho nhà giàu người ta, cao hứng gặp ai cũng nói. Hơn nữa ý tứ nói trong nói ngoài, là chính năm đó ánh mắt mình tốt, lập tức liền nhìn trúng nữ tể này, hiện tại nữ nhi và ngoại tôn từ đều đi theo hưởng phúc.

Người biết chân tướng thì cười ở trong lòng, người không biết chân tướng phụ họa chúc mừng, Thích Gia An là ân nhân Vương gia thôn, ân nhân có nơi tốt để đi, bọn họ cũng vui mừng cho hắn. đều nói người tốt có hảo báo, đây không phải là ngay trước mắt sao? Người ta không đòi thù lao đuổi đi tai họa ngầm cho Vương gia thôn, hiện tại liền được chuyện tốt.

Không qua bao lâu, cả nhà mỡ mỡ Vương Phúc Nhi đều đi thị trấn, tiêu cục người ta đặc biệt cho tiểu cữu một cái tiểu viện, chính là muốn hắn đón tiếp người nhà đến ở, sau đó an tâm dạy dỗ đệ trong tiêu cục. Làm người vận chuyển (bảo tiêu), nhiều khi đi qua sơn đạo, dù cho công phu của người giỏi, tay không mà đấu với súc sinh, cũng quá không có lời, còn làm mình bị thương. Cho nên hiện tại bọn họ chính là muốn bồi dưỡng mười xạ thủ, đến lúc đó có thể đi theo cùng nhau áp tải. Vừa vặn ông chủ tiêu cục này ở bên ngoài nghe được chuyện của Thích Gia An, vì thế liền đi qua thỉnh người.

Hiện tại Triệu thị đi đường đều mang theo gió, một đoạn thời gian trước đại nữ nhi Vương Mai Hoa làm cho bà rất là căm tức và mất mặt một trận. Hiện tại tiểu nữ và nữ tể lấy lại mặt mũi cho mình, bà rất là cao hứng, Vương lão đầu kêu bà không cần đắc ý như vậy, bà cũng không nghe, nói: "Còn không cho người ta đắc ý một hồi? Ta cũng không phải đi làm chuyện xấu! Hiện tại trong thôn ta mọi người nói nữ tể của ta là ân nhân đâu."

"Nói là nói như vậy, nhưng mà người cũng đừng luôn nói ân nhân hay không ân nhân, làm cho người ta phiền, đều biến thành chán ghét."

"Được rồi, ta biết rồi, ta cao hứng vài ngày rồi nói sau."

Wương lão đầu thì không còn cách nào, cha nương ruột thịt của người ta còn không có lên mặt, người làm nhạc mẫu còn phản chán như vậy, nhìn xem là cái dạng gì.

Wương Mai Hoa từ sau sự kiện kia, lại rất ít trở về bên này, nàng ta cũng không muốn như vậy, nhưng mà mỗi lần về đây, thời điểm đến cửa nhà Tam ca, đã bị đuổi đi ra ngoài, một chút tình cảm cũng không còn. Còn tưởng rằng Tam ca chỉ là nói độc miệng một chút, qua đi liền hết giận, ai biết được là hắn nói thật sự đâu? Hiện tại cũng không mò được chút gì từ chỗ Tam ca, càng nghiêm trọng là, Tam ca cũng không tới nhà mình nữa rồi, ngày lễ ngày tết, cũng không có cho mình cái gì. Bà bà chỉ cây dâu mà mắng cây hèo, nam nhân của mình cũng không có đối tốt với mình như trước kia.

Hiện tại lại nghe Hà Hoa có tiền đồ tốt đẹp, lại cảm thấy mình mệnh khổ, lại oán trách cha nương bắt công không tìm cho mình hôn nhân tốt, để cho mình hiện tại sống khổ như vậy.

"Sao còn không đi làm cơm? Trời sắp tối rồi!" Nam nhân của Vương Mai Hoa nói.

"Sao người không tự đi làm, không bán linh cho ta sống được ngày lành, mỗi ngày còn muốn ta hầu hạ người!" Vương Mai Hoa cá giận nói.

"Người cái bà nương nói cái gì? Ngứa da có phải hay không?" Nam nhân của Vương Mai Hoa cũng mắng.

Wương Mai Hoa không sợ: "Sao? Người còn muốn đánh ta? Ta nói cho người biết, người đánh ta, mấy huynh đệ của ta lập tức đánh người không xuống giường được!" Nàng ta cũng biết, mặc kệ mình thế nào, mấy ca ca đệ đệ cũng sẽ không cho phép khuê nữ Vương gia bị người ngoài bắt nạt, nam nhân nhà mình khẳng định cũng biết điểm này, mỗi lần đều là tiếng sấm to mà mưa thì nhỏ thôi.

Quả thật là nam nhân Vương Mai Hoa sợ mấy đại cữu và tiểu cữu từ nhà mình, lại thật sự không dám đánh bà nương này, nhưng mà hắn nói: "Không phải là người thấy muội tử hiện tại sống tốt hơn người, nên người đỏ mắt sao. Nói ta không bán linh, người cũng không nhìn lại chính người, nếu không phải tại người, bây giờ chúng ta còn qua lại rất tốt với Tam ca người kia. Nào có thân muội tử nào lại giúp đỡ người ngoài tính kế chính thân ca ca của mình, hiện tại người ta không thừa nhận người cũng là người xứng đáng! Sao ta lại không hay ho cười phải bà nương như người vậy đây." (thân: ở đây là ruột thịt; anh em ruột)

Lời này va chạm vào chân đau của Vương Mai Hoa, nàng ta ngao một tiếng, liền bổ nhào vào trên người nam nhân nhà mình, hai người bắt đầu đánh nhau. Hi oa tử và Nhị Nữ thấy vậy đều khóc lớn lên, nhưng mà lại không có cách nào.

Bà bà Vương Mai Hoa nghe thấy động tĩnh cũng không quản, dù sao con trai mình khẳng định đánh thắng được phụ nữ kia, để cho nàng ta chịu chút giáo huấn, miễn cho mỗi ngày không có việc gì thì đi gây sự.

Cho nên ngày hôm sau, Vương Mai Hoa mang về mặt bị thương đi tìm Triệu thị và Vương lão đầu. Triệu thị vừa thấy thương tích của nữ nhi, lại hỏi chuyện làm sao, Vương Mai Hoa nói là nữ tể đánh. Triệu thị đang muốn nhảy dựng lên, Vương lão đầu nói: "Mời nữ tể tới đây, ngược lại ta muốn cẩn thận hỏi một chút rốt cuộc là chuyện làm sao."

Trong lòng Vương Mai Hoa run lên, nàng ta cũng căm rạch cả khoe mặt nam nhân nhà mình, nếu để cho bọn họ thấy, khẳng định sẽ mắng mình.

Nhưng mà nàng ta không cam lòng, nói với Vương lão đầu và Triệu thị: "Cha, nương, nữ tể của các người bởi vì ta và Tam ca không lui tới, đã nghĩ muốn chà đạp ta đâu. Nương, người liền ngăn lại thay ta đi, ta và Tam ca là huynh muội, nếu vẫn không tới lui, vậy không khiến người ta nói nhảm sao? Ta biết

ta trước kia làm sai, các người thay ta hoà giải với Tam ca đi, ta nhất định sẽ không lại gây chuyện, được không?"

Đúng vậy, hôm nay nàng ta về đây, chính là muốn qua lại cùng với Vương Đồng Tỏa bên kia. Nàng ta mang thương tích này về chính là muốn cha nương nhìn xem mình sống có bao nhiêu thảm, sau đó cha nương mềm lòng, phải đi nói với Tam ca. Chỉ cần cha nương vừa nói với Tam ca, Tam ca là người hiểu thuận, như vậy khẳng định sẽ đáp ứng, vậy là mình lại có thể vớ bở được chỗ tốt rồi.

Triệu thị nói: "Lão nhân, ta cảm thấy Hoa Mai nói rất đúng, bọn họ đều là ta sinh ra, nếu cứ xa lạ như vậy, sao mà được chứ? Nếu không người đi nói đi, tốt xấu gì cũng là muội tử của nó, làm sao có thể có thù hận ngăn cách được?"

"Người muốn nói, người tự đi mà nói, ta không đi, Hoa Mai làm chuyện thiếu chút nữa muốn phá nát cả nhà lão Tam, ta cũng không ném nổi mặt này."

"Được, lão nhân chết tiết, người không nói, ta đi nói, ta cũng không tin ta đây làm nương, nói một câu cũng không được!"

Hết chương 77.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Người lừa dối

Editor: ChieuNinh

Đương nhiên rồi, Vương Đồng Tỏa tự nhiên sẽ không đáp ứng, Triệu thị tức giận mắng: "Muội tử người đã làm sai chuyện, nhưng mà hiện tại không phải nó đã hối hận sao? Người làm ca sao nhẫn tâm như vậy? Nàng bởi vì chuyện này mà ở nhà chồng sống thật không tốt. "

"Nương, có cái sai là có thể tha thứ, có cái sai là không thể tha thứ, người cũng nói nàng là thân muội tử của ta, nhưng mà người có gặp qua thân muội tử nào sẽ cùng người ngoài cùng nhau tính kế chính ca mình chưa? Nương, nếu bản thân ta không cẩn thận, hiện tại chính là ta cửa nát nhà tan."

Triệu thị ngượng ngùng: "Làm sao có nghiêm trọng như người nói vậy chứ? Không phải Tần Ngọc Trân không thực hiện được sao?"

"Ý tứ của nãi nãi là nhất định phải thực hiện được thì mới không thể tha thứ sao?" Vương Hoa Nhi nói.

"Nhìn xem, nhìn xem, người lớn nói chuyện, con nít sáp miệng làm gì? Lão Tam, người mặc kệ không quan sao? Ta đây làm nãi nãi, ngay cả một đứa con nít cũng dám nói ta." Triệu thị nổi giận.

"Nương, Hoa nhi nói rất đúng." Vương Đồng Tỏa giúp đỡ nữ nhi của mình, Triệu thị tức giận đến trực tiếp chỉ vào Vương Đồng Tỏa: "Tốt, hiện tại người có bản lĩnh cánh cứng rắn rồi có phải hay không? Người bất hiểu, người chèn ép lão nương người, ta không sống."

"Nãi nãi, sao cha con bất hiểu chứ? Con còn nói cha con cái gì nghĩ đến đầu tiên cũng là nãi nãi, mỗi lần từ trần trên có thứ tốt, cái thứ nhất nhất định là cũng bảo chúng con đưa đi cho nãi nãi, nếu làm như thế này không tính là hiểu thuận, vậy về sau sẽ không làm là được." Vương Phúc Nhi cũng phát hỏa, vốn chính là đại cô rất có lỗi với nhà mình, nãi nãi thì chẳng phân biệt được thị phi, nhất định phải là nhà mình tha thứ đại cô. Tha thứ đại cô chờ về sau nàng ta lại tới cửa mượn gió bẻ măng à, mọi người cũng không phải là kẻ ngốc, còn làm việc ngốc sao.

Triệu thị thẳng tức giận đến nói không ra lời, ngay cả một đứa nhỏ cũng làm tranh luận với mình. Diện*dan*le*quy*don ChieuNinh Vương Phúc Nhi tiếp tục nói: "Đương nhiên, cha nương của con vẫn sẽ hiểu kính với nãi nãi, ngay cả khi chúng ta trưởng thành, có bản lĩnh, cũng sẽ không quên gia gia và nãi nãi, cho dù là Tiểu Bảo cũng sẽ không. Bởi vì không có gia gia và nãi nãi, vốn cũng không có chúng ta. Nhưng mà đại cô không phải, không có nàng cũng có chúng ta như cũ. Tách gia gia và nãi nãi với đại cô ra mà tính. Chúng ta đương nhiên là chỉ thân với gia gia và nãi nãi, không thân đại cô." Đủ đi, đủ đi, đủ làm người hôn mê, thì tốt rồi.

"Nãi nãi, chúng ta còn tính, thấy mùa đông sắp đến, thời tiết cũng trở lạnh, áo bông của nãi nãi cũng có chút cũ, chuẩn bị đi trần trên cất thêm vài thước vải, làm mấy bộ quần áo cho nãi nãi. Nhưng mà nếu đại cô tới tìm chúng ta, chúng ta vốn không có thời gian đi trần trên, vậy đành phải không làm được việc này. Ài, mỗi lần đại cô đến, đều nói nãi nãi nhỏ mọn, cũng không cho nàng mang đồ trở về. Còn nói nãi nãi đối với tiểu cô tốt hơn nhiều, mỗi lần đều lấy thứ tốt để dành cho tiểu cô, còn nói đồng dạng là nữ nhi của bà, không phải là vì đại cô phụ (dượng cả) không có bản lĩnh, cho nên nãi nãi mới có thể ngại bản yếu phụ, còn nói thật không biết mình có phải là nãi thân sinh hay không. Đại cô còn nói, nàng đã sớm coi trọng nãi cái vòng tay bạc trong tráp của nãi, chờ về sau nhất định nghĩ biện pháp lấy tới tay, không thể để nãi cho người khác." Một chiều gọi là châm ngòi ly gián này, cũng không tin nãi nãi nghe xong những lời này, còn có thể nói tốt thay đại cô.

Quả nhiên Triệu thị nghe xong những lời này, liền oán hận lên nữ nhi của mình, Vương Phúc Nhi lại để cho Vương Tiểu Bảo tới làm Triệu thị vui vẻ, cuối cùng Thích thị lại đưa một túi gạo đã xát vỏ cho Triệu thị, nên oán khí cái gì Triệu thị cũng không có nói.

"Ai, cuối cùng nãi nãi đi rồi!" Vương Hoa Nhi nói: "Phúc nhi, muội cũng thật có năng lực, đại cô chúng ta nói qua vậy sao? Sao ta không biết?"

"Hắc hắc, cái này cũng chính tai nghe được, đại cô rõ ràng chính là tỏ vẻ cái ý tứ kia, nàng ghen tị tiểu cô chúng ta không phải ngày một ngày hai, ngay cả

chuyện vòng tay bạc kia cũng là có bóng dáng. Muội nói đều là lời nói thật." Vương Phúc Nhi còn thực nghiêm túc nói.

Vương Đồng Tỏa vẫn bị chút đả kích không lớn không nhỏ, đi ra ngoài làm việc. Thích thị néo néo khuôn mặt Vương Phúc Nhi: "Đứa nhỏ lanh lợi! Nhưng mà, nương cảm thấy con làm đúng!"

Đồ cấp cho lão nhân, nàng tình nguyện cho, dù sao cũng là trường bối của mình, nuôi lớn nam nhân nhà mình, mặc kệ không tốt như thế nào, hiếu kính đều là đương nhiên. Diendanlequydon~ChieuNinh Nhưng là Mai Hoa kia, thì nàng một chút cũng không muốn để ý tới, chính nàng ta cũng không có đối đãi ca ca tẩu tử thành thân nhân, vì sao mình phải vội vàng tiến lên đối tốt với người ta, cũng không phải ăn no rảnh việc.

Hơn nữa giống như Phúc nhi nói, nếu nhà mình vẫn nghèo giống như lúc chưa phân gia trước kia, Vương Mai Hoa nàng còn có thể bám lấy không tha nhà mình như vậy hay không? Khẳng định sẽ không, nếu nàng ta chỉ coi trọng tiền tài, vậy còn thương tiếc nàng ta làm gì?

Vương Mai Hoa tả tơi mà về, biết chuyện không dễ làm. Kỳ thật những người này đều tồn tại tâm lý chiếm tiện nghi, cũng muốn không làm mà hưởng, nếu như mình làm chuyện chính đáng堂堂 hoàng, đã sớm làm cho cuộc sống rất tốt, đáng tiếc không biết đầu óc chuyển đi đâu.

Ruộng lúa mạch có sương giá, ai trồng cây táo thì có thể ăn được táo, bằng không khẳng định ăn chất muốn chết như trước kia, dù là quả hồng thì cũng giống nhau. Nhà Cầu Đản trồng táo có thể ăn, dẫn tới thật nhiều đứa nhỏ vây xung quanh dưới tàng cây, nương Cầu Đản nhìn xem rất vui vẻ, liền hái thêm một ít, chia cho mấy đứa nhỏ. Vương Phúc Nhi đi xem náo nhiệt, cũng được chia cho một ít, ăn vào rất ngọt ngào. Trở về cho đại tỷ nhị tỷ, Vương Tiểu Bảo cũng muốn tham gia vào, cũng muốn ăn, hiện tại hàm răng của nó đã mọc gần như đầy đủ hết, ăn cái gì cũng nhanh.

Bên ngoài cửa có động tĩnh, Tiểu Hồ cũng sủa gâu gâu, đám người Vương Phúc Nhi chạy nhanh đi qua xem: "Sao người tới đây?" Vương Phúc Nhi hỏi, người đến là Triệu Thư Lâm đã lâu không thấy, nhìn dáng vẻ của hắn cảm giác như thế nào lại giống như là đứa nhỏ rời nhà trốn đi, bên người cũng không có một hạ nhân hoặc là người lớn.

Triệu Thư Lâm cúi đầu không nói lời nào, Vương Phúc Nhi không có cách nào khác, đành phải túm hắn đi vào cửa.

Cuối cùng để cho hắn rửa sạch mặt mũi tay chân, mọi người mới biết được, thật sự là hắn vụng trộm rời nhà trốn đi, Thích thị vội nói: "Người như vậy, người nhà người thì sẽ rất lo lắng. Trước tiên người ở nhà của chúng ta, ta để Đồng Tỏa thúc của người đi báo tin cho cha người."

"Thảm, đừng đi, ta không muốn về nhà." Triệu Thư Lâm vội vàng nói.

"Vì sao? Có thù oán gì với người trong nhà? Người xem xem mấy đứa Phúc nhi, bình thường chúng ta tức giận, muốn đánh các nàng, các nàng cũng sẽ không rời nhà trốn đi, cha người và nương người khẳng định là đang lo lắng hồng người."

"Cha ta mới sẽ không nôn nóng, hắn đang vội tìm Nhị nương cho ta." Triệu Thư Lâm nói một câu như vậy.

Đứa nhỏ đáng thương, sẽ không bởi vì vậy mới phần nộ rời nhà trốn đi đi. Nhưng mà Triệu thúc thúc không giống như là loại người này, nhưng mà nhìn người không thể nhìn tướng mạo, nói cũng không chừng.

Cái này làm khó Thích thị rồi, nông dân sinh hoạt đều là một lão bà, muốn tìm lão bà thứ hai rốt cuộc là chuyện làm sao, nàng, nói cũng không rõ. Vội nháy mắt với Vương Phúc Nhi, Thích thị cũng vụng trộm rời đi, nàng để Đồng Tỏa nhanh chóng đi thông báo cho người nhà Triệu Thư Lâm, mặc kệ là nguyên nhân gì, thế này sẽ làm cha nương rất sốt ruột, có chuyện gì cũng phải giáp mặt nói rõ ràng.

Vương Phúc Nhi nói với Triệu Thư Lâm: "Ta cảm thấy, Triệu thúc thúc không phải là người như vậy, khẳng định người nghe lầm, có phải chú ý của nãi nãi người hay không?"

Nàng biết nãi nãi của Triệu Thư Lâm hẳn không phải nãi nãi ruột, là kế mẫu của Triệu thúc thúc, mà kế mẫu này cũng có sinh con trai. Nhưng mà Triệu thúc tự có bản lĩnh, quản gia lý giả sản khiến cho vững vàng, mà con trai vị kế mẫu thì cũng đã chia gia sản, chỉ là không có bản lĩnh kinh doanh, liền bắt đầu đánh chủ ý lên Triệu thúc thúc.

Triệu Thư Lâm gật gù đầu, cũng không phải là như vậy, nãi nãi nói nương chỉ sinh một mình mình, rất có lỗi với Triệu gia. Diendanlequydon~ChieuNinh Nương cũng thường xuyên dâng hương bái phật, nhưng mà vẫn chỉ có một mình mình, vì thế đã nói muốn tìm một Nhị nương cho mình, nói cái gì mà sinh đẻ đẻ cho mình, hắn cũng không dám nói, bởi vì nương sẽ bị thương tâm khổ sở. Nhưng mà không nghĩ tới cha thế nhưng một câu cũng không nói, hắn nhất thời tức giận nên đã muốn rời nhà trốn đi. Dù sao mọi người đều không coi trọng mình, có mình hay không có cũng thế, vậy không ở nhà cho đỡ chướng mắt bọn họ!

Nhưng mà sau khi rời khỏi, thì không biết đi đâu, lại nghĩ đến chuyện lần đó tiết Nguyên tiêu bị người bắt đi nên có chút sợ hãi, liền nghĩ tới chỗ Vương Phúc Nhi. Dù sao bọn họ cũng không nghĩ được mình sẽ trốn ở chỗ này, để cho bọn họ nôn nóng đi thôi.

Đây là suy nghĩ của Triệu Thư Lâm, tiểu hài tử chính là ngây thơ, dùng phương thức trừng phạt chính mình để trừng phạt chính thân nhân mình yêu thương.

"Vậy người không nghe lời chạy đi, nãi nãi người và Nhị thúc người nhất định đang rất cao hứng, tốt nhất là người xảy ra chuyện, tài sản của nhà người không ai kẻ thù, cho cả nhà Nhị thúc người là xong." Cái gì nha, thiếu niên học phản nghịch? Còn chưa đến tuổi đi.

"Bọn họ mơ tưởng!" Triệu Thư Lâm khó khi có được con tức.

"Thế này mới đúng đi, tại sao người phải rời nhà trốn đi, người ở nhà, cho chuyện của nãi nãi người không thành, chúng ta chuyển kéo chân sau của bà ta.

Ta nói nãi nãi người cũng thật là, nếu nhớ cả nhà Nhị thúc người, rõ ràng đi qua ở cùng với Nhị thúc người là được, hiện tại ở trong nhà các người, còn như vậy, thật sự là." So sánh ra, nãi nãi của mình vẫn tốt ghê, con người ấy mà, vẫn là câu nói kia, chỉ cần có sự so sánh.

Hết chương 78.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Triệu Thư Lâm rời nhà trốn đi

Editor: ChieuNinh

"Nhưng mà, cha ta cũng chưa nói gì, khẳng định là hấn vui vẻ, nương ta làm sao đây?" Triệu Thư Lâm hỏi.

"Triệu thúc thúc không nói chuyện chính là đáp ứng rồi? Người ngốc hả, người cảm thấy cha người có biết đức hạnh cả nhà Nhị thúc người hay không? Còn có, là người và cha người thân thiết hơn, cũng là nãi nãi người và cha người gần gũi? Nếu ta là người, trực tiếp tới tìm Triệu thúc thúc, nói với hấn mình không muốn có Nhị nương, dù sao các người là người cha con, hấn lại chỉ có một mình người, khẳng định sẽ đáp ứng. Ta hỏi người, nãi nãi người có phải vẫn giúp thiên vị Nhị thúc người hay không?"

Triệu Thư Lâm gật gật đầu, Vương Phúc Nhi nói: "Nhìn xem, người cũng nhìn ra được, Triệu thúc thúc còn nhìn không ra sao? Hấn mới sẽ không muốn người mà nãi nãi người an bài đâu, người cũng yên tâm bớt lo nghĩ đi, khẳng định trong lòng Triệu thúc thúc đều biết. Ta nói, người rời nhà trốn đi cũng quá không tính toán, đến lúc đó bị đánh cũng đừng nói người quen biết ta."

Triệu Thư Lâm ngượng ngừng nở nụ cười, tiếp theo bụng của hấn cũng rột rột kêu lên, mặt Triệu Thư Lâm lập tức trở nên đỏ bừng, rất dọa người.

"Ta nói, người cũng đừng e lệ, người vừa rồi còn khóc, cái này thì có gì? Người chờ, ta làm cho người chút thức ăn, chúng ta có chuyện gì cũng phải ăn no mới có khí lực."

Triệu Thư Lâm lang thôn hồ yết ăn ba chén cơm, hấn thật sự là đói cực kỳ, từ lúc rời nhà trốn đi, hấn cũng chưa có ăn một chút gì, lại từ trần trên đi đến nơi đây, cũng mệt lả, bây giờ cũng bất chấp cái gì là nhã nhặn không nhã nhặn, ăn no bụng mới là lớn nhất.

Tiểu tử này thật đúng là không thể nhìn tướng mạo, Vương Phúc Nhi nghĩ, cảm thấy cái loại chuyện rời nhà trốn đi hấn là người có tính cách như Tổng Trường Khanh sẽ làm. Diện*đan*le*quy*don ChieuNinh Đưa nhỏ Triệu Thư Lâm thành thật như vậy cũng sẽ rời nhà trốn đi, thật không còn gì để nói, nhưng mà lại nghĩ tới tiết Nguyên tiêu ngày đó hấn bị bắt cóc, nói không chừng hấn thật sự là có tiền án.

Vương Đồng Tòa đi tìm Triệu Thanh Minh, hiện tại cảm xúc Triệu Thư Lâm đã ổn định lại, đang ở trong viện nhìn trái nhìn phải, cái gì cũng cảm thấy lạ lùng, Vương Phúc Nhi nói: "Lần trước không phải người và Tổng Trường Khanh nhìn qua rồi sao?"

"Lần trước là ở mùa hè, lần này là mùa đông, không giống với, lần trước nơi này còn không có cây này." Triệu Thư Lâm chỉ vào một cây hồng nói, trên đó lộ ra mấy quả hồng. Quả hồng năm nay là năm đầu tiên kết quả, chỉ được ba bốn trái, thật sự là rất đáng thương.

Được, trí nhớ người thật tốt! Vương Phúc Nhi nói trong lòng, thời gian lâu như vậy mà còn nhớ rõ. Thật cũ.

Vương Phúc Nhi hỏi: "Trong nhà người không có gì trồng hoa gì sao?"

Đời sống vật chất nâng cao, sẽ nghĩ tới cuộc sống tinh thần, Vương Phúc Nhi quyết định trồng chút hoa ở trong sân, cũng điểm tô cho đẹp sân nhà mình, bằng không đều là cỏ xanh, đến mùa đông cái gì cũng không có, khó coi.

"Có, ta trở về hỏi một chút, đến lúc đó đưa lại đây cho người, người không cần trồng, đến lúc đó ta dời qua đây cho người đi. Nhà của ta rất nhiều hoa."

"Không được, ta muốn tự mình trồng, tự mình loại rồi nhìn nó cuối cùng nở hoa, vậy mới gọi là thưởng thức. Người trăm ngàn đừng trực tiếp cho ta, ta cũng không cần." Nàng cũng không muốn nhà nàng có mấy thứ kia, mầm móng thật ra có thể cần, bằng không nãi nãi hấn lại muốn nói gì đó. Tuy rằng ta là nông dân, nhưng cũng có tự tôn.

"Vậy được rồi, ta chuẩn bị tốt chút mầm móng."

"Người cho chút mầm móng hoa thông thường là được, chúng ta bên này nếu là hoa rất tốt, trồng không sống."

Đang nói, Tiểu Hồ ngoài cửa lại bắt đầu kêu to, sau đó thấy được cha Vương Phúc Nhi, đi theo sau là Triệu thúc thúc, Tổng Trường Khanh người này cũng đến đây. Thấy Triệu Thư Lâm, vội hô: "Ta biết ngay người ở đây, Triệu thúc thúc, ta nói rất đúng phải không?"

Triệu Thanh Minh nghiêm túc nhìn Triệu Thư Lâm, Triệu Thư Lâm cúi đầu, Vương Đồng Tòa vội nói: "Triệu huynh đệ, chúng ta vào nhà nói chuyện đi."

Triệu Thư Lâm ngoan ngoãn đi vào theo.

Ở trong nhà người khác, hấn giáo huấn con mình cũng không tốt: "Đa tạ Vương huynh đệ thu nhận Thư Lâm!"

"Triệu huynh đệ, người nói gì vậy, trăm ngàn không cần khách khí như vậy."

"Cần phải! Thư Lâm, còn không nhanh chóng cảm ơn Vương thúc thúc người!"

"Vương thúc thúc, đa tạ người!"

"Đừng như vậy, Triệu huynh đệ, người như vậy, ta cũng không dám nhận đâu." Nhìn phụ tử bọn hấn có chuyện muốn nói, mọi người thức thời nhanh chóng đi ra ngoài, để lại phòng này cho phụ tử hai người.

Tổng Trường Khanh đi theo phía sau Vương Phúc Nhi, nói: "Lúc Triệu thúc thúc đi tới nhà của ta tìm, ta liền đoán được hấn ở nhà người, quả nhiên là như thế, không nghĩ tới là gan Triệu Thư Lâm còn rất lớn, người có biết nhà hấn phát sinh chuyện gì không?"

Vương Phúc Nhi nói: "Nãi nãi tìm Nhị nương cho hấn, hấn không hài lòng, liền chạy đi!"

"Lại là nãi nãi! Thật sự là rất quá đáng! Phúc nhi, người không biết đâu, nãi nãi Thư Lâm không phải nãi nãi ruột, chính là không muốn cả nhà Triệu thúc thúc sống tốt. ChiêuNinh~dien~dan~lequydonD^d^V^q^d Khăng định là Nhị thúc hấn xử giục, rất không đáng kính, ở trên sinh ý không bằng Triệu thúc thúc, lại nghĩ tới đường ngang ngõ tắt, rất không biết xấu hổ. Nhưng mà, Triệu Thư Lâm hấn chạy cái gì mà chạy, vậy không phải vừa ý người khác sao? Cho dù là chạy, cũng phải tới tìm ta, ta ra chủ ý cho hấn."

"Người nói gì hã, có phải chỗ của ta thì không thể tới hay không?" Vương Phúc Nhi mất hứng nói.

"Không phải, ta không có nói như vậy, người nghĩ sai rồi, ta là nói, đầu óc ta có vẻ tốt thôi, khăng định có thể cho hấn một cái biện pháp, làm cho nãi nãi hấn không thực hiện được."

A, người còn thành Gia Cát Lượng hã, còn nghĩ biện pháp, thật sự là tên tự đại.

"Người đừng không tin, ta nói với người, ta cũng đã có vài biện pháp, người có muốn nghe không?" Bị Vương Phúc Nhi khinh thường, Tổng Trường Khanh quyết định phải cho nàng nhìn với cặp mắt khác xưa.

"Được, người trở về tự mình nói với Triệu Thư Lâm đi, ta không muốn nghe." Ta là dân quê, chỉ cần sống tốt qua ngày là được, tính kể vì gia sản gì đó, ta không muốn nghe.

"Được rồi, vậy quên đi, ta đi nói với Triệu Thư Lâm. Hôm nay chúng ta mới vừa đi được nửa đường thì đụng phải cha người, sau đó liền cùng nhau trở lại. Hiện tại ta cũng chưa ăn được chút gì, người nên chiêu đãi ta, không thể giống như lần trước, mang ta tới cho cậu công ta, hiện tại ta đang làm chuyện tốt."

"Người không trở về đi khách điểm ăn đi, ta cam đoan Triệu thúc thúc rất hoan nghênh."

"Cất, đầu bếp không biết đã làm cơm cho bao nhiêu người, một chút dụng tâm cũng không có, ta mới không đi ăn, Vương Phúc Nhi, người liền làm cho ta chút gì đi. Nếu không ta giao tiền cho người."

"Thôi đi, khoe khoang trong nhà người có tiền à, tiền đó thì cũng không phải tự người kiếm, đều là của cha người nương người, có bản lĩnh tự người kiếm tiền đi, đến lúc đó nói sau." Vương Phúc Nhi nói.

Tổng Trường Khanh bị nói sừng sốt: "Được, đây chính là người nói, ta liền tự mình kiếm tiền, đừng xem thường ta."

Bên kia Triệu Thanh Minh và Triệu Thư Lâm đã nói chuyện xong, Triệu Thanh Minh lại nghĩ ý cảm tạ, phiền toái một nhà Vương Đồng Tòa, sau đó cáo từ mà đi, nói người trong nhà sốt ruột. ChiêuNinh~dien~dan~lequydonD^d^V^q^d Thích thị còn muốn mời bọn họ ăn cơm, nhưng mà trong nhà người ta sốt ruột, vốn không có lưu lại, về mặt Tổng Trường Khanh tiếc nuối đi theo đi rồi.

Triệu Thư Lâm đã từ chỗ cha hấn mới biết được: Lúc ấy cha hấn không có phản đối, chẳng qua là muốn kéo dài thời gian, bố trí một chút, hiện tại bởi vì hấn rời nhà trốn đi, mà trực tiếp bắt đầu hành động. Nãi nãi nói cái gì Nhị nương, chẳng qua là Nhị thúc và nãi nãi thiết kế bẫy cho cha hấn. Người nọ vốn là nữ nhân đã có trượng phu, nếu cha nhà mình thật sự nạp nàng, như vậy chờ đợi phụ thân chính là bị tố cáo lên công đường. Sau đó muốn làm thối thanh danh phụ thân, tốt nhất là bị giam giữ luôn, gia sản của nhà mình liền rơi vào trong tay Nhị thúc, cho dù là Lai Cư cũng thành vật trong bàn tay Nhị thúc, bởi vì Triệu Thư Lâm còn nhỏ, không quản được.

Cha hấn cũng không phải là liền dễ dàng mắc mưu như vậy, đã nói chuyện với trượng phu của nữ nhân kia, đến lúc đó trái lại tố cáo Nhị thúc nhà mình lừa bán nữ tử đang hoạn. Dù sao người nọ cũng vì đòi tiền, như vậy mình liền ra giá gấp đôi, liều mạng vì tiền mà thôi, Triệu Thanh Minh khăng định là bẫy được Nhị đệ nhà mình.

Nếu đôi phương muốn đẩy người vào tử địa, như vậy còn khoan dung làm gì? Cũng nhân cơ hội này để cho lão thái thái hoàn toàn yên tĩnh, hấn cũng không tin một đứa con ngồi tù còn có thể làm gì. Nhưng mà đến lúc đó nếu lão thái thái kêu mình đi cứu Nhị đệ, như vậy kiện đều tùy mình mở ra, hấn cũng không phải là người dễ trêu chọc, có thể coi là một khoản thanh toán.

Hết chương 79.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Ông trời không nể mặt

Editor: ChieuNinh

"Ngày quý quai thế này, sao không rơi một giọt mưa!" Lão nông nhìn ruộng đều nứt thành cái khe, cảm thấy cuộc sống vô vọng.

Đã có một tháng trời không mưa rồi, hoa màu trong ruộng đều trở nên ù rũ, Vương gia thôn người có đất đều phải đi gánh nước trong sông tưới hoa màu. Nhưng mà dòng Lương Hà trước cửa nhà Vương Phúc Nhi cũng đã sắp cạn, chỗ nước rất sâu trước kia cũng lộ ra tảng đá, đã làm cho người ta gấp gáp lo lắng muốn chết!

Hiện tại Vương Phúc Nhi đã mười tuổi, hai năm nay trong nhà dựa vào trứng gà muối buôn bán với Vương lão bản, cũng để dành được không ít tiền. Vương Đồng Tỏa vẫn là ý tưởng kia, mua nhiều đất, cho nên trong tay nhà bọn họ cũng có hơn ba mươi mẫu. Vốn là dự bị thời điểm mùa thu sẽ đổi nhà gạch sống hiện tại thành nhà gạch nung, nhưng mà xem tình hình năm nay thế này, hoa màu thu hoạch không tốt, giờ phút này, nhà người còn định đặc xây nhà, không phải chọc người oán hận sao?

Nói không chừng còn có người sẽ chịu đói.

May mắn mấy năm này phụ thân Vương Phúc Nhi dự trữ nhiều lương thực trong sơn động ở phía sau núi, bằng không trời như vậy, đứa nhỏ trong nhà đều chịu đói. Làm nông dân thật sự không dễ dàng, dựa vào trời ăn cơm, nếu ông trời không muốn cho người một ngụm cơm ăn, người phải bị đói.

"Cha, năm nay chúng ta thu lương thực không được bao nhiêu đi?" Vương Phúc Nhi hỏi Vương Đồng Tỏa.

Mày mặt Vương Đồng Tỏa nhăn có thể kẹp chết một con muỗi: "Ài, bị hạn hán, thật nhiều mầm mống đều chết héo."

"Cha, lương thực của chúng ta đủ ăn không?" Vương Phúc Nhi hỏi.

Nói đến cái này, trong lòng Vương Đồng Tỏa thoải mái: "Đủ, chúng ta cũng nhiều ruộng cạn, như bắp, còn có khoai lang, khoai lang, đều chịu được hạn, trong hang động còn có hạt thóc, đủ chúng ta ăn."

"Vậy nếu mấy người thuê đất không thu được lương thực, một quý này liền giảm miễn đi." Đầu tiên là dưới tình huống mình có thể ăn no, mới có thể làm việc thiện, nếu không phải lão cha có thể cam đoan nhà mình không đói bụng, nàng cũng sẽ không đưa ra đề nghị này. Mặc dù có chút ích kỷ, nhưng mà Vương Phúc Nhi không hối hận, bằng không bản thân mình cũng còn ăn không đủ no, còn lo lắng người khác được sao?

Hiện tại xem khí trời này, cho dù là thu lương thực cũng thu không được bao nhiêu, cùng với thu địa tô chẳng được bao nhiêu, còn không bằng liền làm một chuyện tốt, cũng làm cho mấy người thuê có thể nhớ kỹ nhà mình tốt.

"Phúc nhi của chúng ta chính là thiện tâm, cha cũng nghĩ như vậy, ta không thể làm giàu mà không nhân đức." Vương Đồng Tỏa nói.

"Cha việc này người lạng lẽ nói cùng với mấy người thuê là được, cần phải dặn bọn họ không thể nói ra ngoài." Vương Phúc Nhi nói.

"Đây là vì sao?" Vương Đồng Tỏa có chút không hiểu.

"Cha, người nghĩ xem, hiện tại thật nhiều người không thu được lương thực, nhà giàu trong thôn chúng ta là ai? Là Chu địa chủ đi, người cảm thấy Chu địa chủ có thể miễn địa tô cho mọi người hay không? Khẳng định là không thể nào, nhưng mà người khác biết chúng ta miễn địa tô cho mấy người thuê kia, đến lúc đó lấy chúng ta ra trách móc Chu địa chủ, không phải làm chúng ta đắc tội với Chu địa chủ sao?" Còn có, nếu Nhị bá mẫu bọn họ mà biết, còn không tới cửa tố tụng tiên? Dù sao người ta đều không có đồ ăn, các người còn giảm miễn địa tô, đây là tình huống gì. Tuy rằng địa tô này cũng không có được bao nhiêu, nhưng mà người ta sẽ không tin.

"Đúng đúng đúng, Phúc nhi con nói rất đúng, cái này ta sẽ nói rõ ràng với bọn họ. Không để cho bọn họ nói ra, cũng không thể bởi vì ta làm chút chuyện tốt, lại tìm phiền toái tới cho mình." Vương Đồng Tỏa vội nói.

Thích thị nghe xong chủ ý này, cũng biết được là tốt, phu thê bọn họ vốn chính là người hiền lành, nhìn thấy ông trời không thương xót, cũng làm không ra cái loại chuyện nhân tâm muốn bức địa tô. Diendanlequydon-ChieuNinh Lại nói tiếp, tâm tư phu thê hai người này thì rất đơn thuần, không giống Vương Phúc Nhi, còn nghĩ các phương diện khác, mới làm như vậy. Xem ra, chúng ta không phải người tốt, thì có một chút lòng thương hại. Cũng bởi vì nhìn rõ thu không được bao nhiêu địa tô mới như vậy.

Trứng gà muối phòng chừng đến mùa thu sẽ ít đi, bởi vì hạn hán, sản lượng trứng gà cũng không cao, chỉ có một ít trong thời kì giáp hạt. Quên đi, làm sao có thể cái gì cũng vừa ý, so sánh ra, tình huống nhà mình cũng tốt không biết bao nhiêu.

Mấy người thuê đất của Vương Đồng Tỏa, biết ông chủ có lòng tốt, trong lòng đều vô cùng cảm kích, vốn đại hạn thế này, khẳng định là thu không được bao nhiêu hoa màu. Nếu còn muốn phân một nửa giao địa tô, vậy thật đúng là họa vô đơn chí, nói không chừng trong nhà đều phải có người đói chết, hiện tại tốt lắm, ít nhiều có thể san ra một chút lương thực, mọi người góp nhặt uống canh cũng chống đỡ qua ngày.

"Ông chủ, ngài cứ yên tâm đi, việc này chúng ta tuyệt đối sẽ nuốt ở trong bụng, sẽ không để cho người khác biết." Ông chủ người ta hảo tâm, cũng không thể làm phiền hà ông chủ. Người ta vốn không có trách nhiệm miễn địa tô cho mình, hiện tại người ta làm như vậy, vậy cũng không thể chọc phiền toái cho ông chủ. Làm người phải biết cảm ơn!

Thời tiết càng ngày càng nóng, đáng tiếc ông trời vẫn không nể mặt, không rơi hạt mưa. Mặt nông dân càng khó coi, còn có người truyền ra, có phải vì không hiểu kính cho long vương hay không, cho nên mới chọc giận long vương không cho chúng ta trời mưa.

Lời này mười người có chín người tin, Vương Phúc Nhi không tin, mê tín thôi, nhưng mà một người lực lượng là có được bao nhiêu, người không có khả năng đi lay động toàn bộ thôn dân, thậm chí với tư tưởng người thời đại này, đó là muốn chết, nói không chừng còn có thể bị mắng thành kẻ điên.

Lý chính mười thôn quanh Tú Thủy trấn cùng tụ lại một chỗ thương lượng, bày đồ cúng cấp cho long vương, dùng để cầu mưa. Cho nên mỗi nhà mỗi hộ đều phải ra tiền. Không ra nổi tiền thì xuất lực, ra vật đều có thể, nếu người không muốn, như vậy đến lúc đó không cầu được mưa, sẽ có người oán trách người, đến lúc đó người cũng đừng mong tiếp tục sống được ở Tú Thủy trấn.

Cho nên lần này lý chính Vương Tài không hề phí một chút khí lực liên thu đủ ở Vương gia thôn. Ngày hiến tế long vương đã định là ngày kia, đương nhiên phải càng nhanh càng tốt, chậm một ngày, hoa màu sẽ ít đi một phần sống, trời mưa càng sớm, còn có thể cứu vớt vài phần.

Phụ thân Vương Đồng Tỏa của Vương Phúc Nhi cũng là người tích cực chủ động ra tiền, cái này cũng không thể trách hắn, hắn là cổ nhân sinh trưởng ở địa phương này, người nếu giảng cho hắn không có chuyện long vương gia làm mưa, khẳng định hắn cũng sẽ không tin.

Phản của Vương lão đầu, hắn cũng đưa ra, mấy năm nay, Vương lão đầu và Triệu thị theo trong nhà Vương Phúc Nhi được không ít lợi ích, đương nhiên việc văn bối hiếu kính trưởng bối, là nên làm.

Trước kia nói là một tháng cấp cho lão nhân gia một trăm văn tiền, nhưng mà Nhị bá mẫu dọn ra ở bên ngoài, cũng sẽ không cho. Triệu thị tới cửa đòi rất nhiều lần, còn mắng rất nhiều thứ, nhưng mà cũng không chịu nổi Mã thị da mặt dày, chính là không cho.

Rốt cuộc Triệu thị không có cách nào, nói chung không thể đến trong nhà lão Nhị mà cướp đi, bà liên tiếp nói, mình nuôi dưỡng con trai một chút cũng không dùng được, còn không bằng nuôi con heo. Nuôi con heo đến cuối năm hết tháng còn có thể được ăn thịt, nuôi con trai có dùng được gì?

Mã thị liền nói: "Chúng ta cũng có nhi tử nữ nhi, tôn tử cháu gái của ngươi ăn cơm mặc quần áo không cần tiền sao? Ngài coi như thương bọn họ, ta mà có tiền ta sẽ không cho ngươi sao? ChiêuNinh-diên-dan-lequydonD^d^Y^q^d Nhưng mà ta và Ngân Tỏa đều là không bán linh, không giống Tam đệ và Tam đệ muội, có thể kiếm đồng tiền lớn như vậy. Ta cũng biết cái gọi là lượng sức mà làm, nương, ngươi cũng không thể lại khó xử chúng ta, hai người lão Tam khẳng định nuôi sống được ngươi và cha. Bọn họ cũng là con trai nhi tức của ngài, cũng không thiếu một trăm văn tiền này của chúng ta, ngươi coi như cho tôn tử cháu gái ngươi mua kẹo ăn."

Nghe một chút, lời nói này, Triệu thị tức giận đến cắn răng, nói: "Được, nếu đã như vậy, vậy về sau lão Nhị cũng đừng gọi ta là nương, ta cũng không có con trai lão Nhị này. Lão nương tần tần khổ khổ nuôi lớn một con sói mất trắng, cũng là lão nương xui xẻo!" (con sói mất trắng = bạch nhãn lang = cũng ý nói là người vong ơn phụ nghĩa)

Vương lão đầu mắng bà: "Nhi tử nữ nhi hiếu kính, hoàn toàn đều là dựa vào tự giác, ngươi đi nháo thì có ích lợi gì? Hiện tại mình cũng phiền lòng, đi làm cái gì?"

"Sớm biết rằng lão Nhị là đức hạnh này, lúc trước ta thật sự không nên sinh hắn ra, thật sự là cưới tức phụ thì đã quên nương, dưỡng nhi dưỡng già có cái rắm dùng!" Triệu thị hận không thôi.

"Nói ngốc cái gì đó, lão Tam lão Tứ thì sao? Cho dù là lão đại bên kia, Đại Bảo đối với ngươi không tốt hả? Ngươi có bốn nhi tử được ba đứa cũng không tệ rồi, phải biết đủ đi. Ngươi xem xem nhà những người khác trong thôn chúng ta, chính là Trần Cường tử kia, cuối cùng lão nương hắn còn không phải đang sống mà đói chết? Người nằm liệt ở trên giường cũng không có ai quản, nhi tử tức phụ nấu cơm xong, cũng không biết bới một chén cho nàng ta, cuối cùng đã chết mấy ngày mới phát hiện. Ngươi suy nghĩ chúng ta một chút, lão Tam lão Tứ bọn họ sẽ như vậy sao? Còn có thôn cách vách, có hai lão, thời điểm có khả năng còn hoạt động, đứa nào cũng muốn cướp đoạt, vừa thấy già đi không làm được nữa, đều ném đi như giấy rách, bây giờ còn không phải hai lão sống nương tựa lẫn nhau sao? Chúng ta đây còn không phải tốt hơn rất nhiều? Ăn mặc, cho tới bây giờ cũng không thiếu, làm người phải biết đủ, lão Nhị như vậy thì như vậy đi, người đang làm trời đang nhìn, hắn cái bộ dáng kia, cả đời cũng phát không được tài. Ngươi quản hắn làm gì."

Triệu thị bị nói thì xoay chuyển suy nghĩ. Nếu một khi so với người khác, hiện tại mình và lão nhân thật sự sống rất tốt, cho dù là ruộng đất cũng là mấy đứa con trai giúp đỡ trồng trọt, một chút cũng không cần mình quan tâm. Còn lão Tam mỗi lần có ăn ngon đều mang tới đây cho mình, quên đi, không thêm nghĩ lão Nhị bọn họ nữa, phải nghĩ chuyện cao hứng mới đúng.

Nhưng mà: "Lão nhân, ngươi nói lão Nhị bọn họ không cho một tháng một trăm văn tiền, đứa khác đều học theo, vậy không phải chúng ta thiệt thòi sao?" Triệu thị hỏi.

"Thôi đi, ta vẫn là câu nói kia, dựa vào tự giác, nguyện ý cho tự nhiên sẽ cho, không nguyện ý cho, tới cửa đòi cũng sẽ không cho. Hơn nữa, lão Tam và lão Tứ là hạng người như vậy sao? Ngươi cần thận suy nghĩ."

Triệu thị á khẩu không trả lời được, mấy năm này làm cho bà cũng nhận rõ sự thật, chân chính hiếu thuận thì sẽ không bởi vì ở riêng, tìm các loại lấy cớ để ra sức khước từ. Tức phụ lão Nhi, hiện tại người không cầu ta, như vậy về sau người có chuyện gì, cũng đừng tới tìm ta! Ta cũng không tin tà ma!

Vương lão đầu có chút lo lắng cho mấy đứa con, lão đại, hiện tại là dựa vào Đại Bảo kiếm tiền nuôi sống, cũng chỉ có một mẫu đất trước kia, cũng không còn cái gì khác, hôm nay hạn hán, quên đi, Đại Bảo sẽ chuẩn bị tốt.

Lão Nhi, ông đã thất vọng rồi, ông cũng không quan tâm, để cho hắn tự sinh tự diệt đi thôi, dù sao đói không chết hẳn.

Lão Tam và lão Tứ mới là ông quan tâm, dù sao cũng là hai đứa con trai hiếu thuận nhất, nhà lão Tam lại nhiều con, nếu không có đủ ăn, vậy thì gian nan.

"Cha, sao người lại tới đây?" Vương Đồng Tòa đang cầm cái cuốc chuẩn bị đi làm cỏ cho ruộng cạn.

"Ta xem hôm nay trời cũng không có mưa, người chuẩn bị làm sao?" Vương lão đầu hỏi.

"Cha, người không cần lo lắng, con làm ruộng cạn còn có thể thu hồi được một ít, thật ra lại không thiếu ăn." Vương Đồng Tòa vội nói.

"Cũng là người nghĩ lâu dài, khai hoang thêm mấy mẫu ruộng cạn. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Cha là tới nói cho người, đến lúc đó thật sự xuất hiện nạn đói, người cũng đừng lại tốt bụng, nhà của mình còn ăn không đủ no còn phải tiếp tế nhà người khác, đầu tiên phải chăm sóc tốt cho phụ nữ và đám nhỏ của mình, biết không?" Lão Tam này chính là người tâm địa thật quá tốt.

"Cha, người nói con đều hiểu được, con cũng là cha bốn đứa nhỏ rồi, biết nặng nhẹ mà." Vương Đồng Tòa nói.

"Được rồi, ta đi qua bên Tứ đệ người xem thế nào, người làm việc đi "

Vương Đồng Tòa nhìn theo bóng dáng Vương lão đầu biến mất, thật lâu không hề cử động.

Hiến tế long vương cũng đi qua thật nhiều ngày nhưng mà bầu trời vẫn không có đám mây, xem ra là không thể trông cậy vào. Trần trên lưng thực cũng đã bắt đầu tăng giá, a di và tiểu cữu ở trên thị trấn đều gọi thư, kêu nhà mình trước tiên phải chuẩn bị lương thực. Tiểu cữu ở tiêu cục, người ta lo ăn lo ở, cũng không quan tâm, mà a di bọn họ cũng mua được lương thực rất tốt cũng đủ, cũng không cần lo lắng bị đói. Cho nên cả nhà Vương Phúc Nhi đang ở nông thôn mới làm hai nhà lo lắng nhất.

A di còn nói, nếu không thì đi lên huyện đi, tốt xấu gì thì trên huyện có nhiều đồ, chỉ là đắt đỏ một ít, cũng không đến mức mua không được lương thực.

Nhưng mà Vương gia thôn là địa phương Vương Đồng Tòa và Thích thị cảm rẫy, làm sao có thể rời đi, huống chi nhà mình cũng sẽ không thể nào bị đói. Đồ cất giấu ở trong sơn động, cũng không sợ bị người đánh cắp. Hiện tại nước giếng đầu thôn Vương gia thôn cũng bị người ta dùng để tưới vườn rau, đáng tiếc số lần nhiều, giếng này cũng sắp hết nước. Cuối cùng Vương Tài hạ lệnh, nước trừ bỏ dùng để uống, không thể dùng nước giếng này, còn đặc biệt cho người thay phiên canh giữ, mỗi ngày dựa theo khẩu phần một nhà có thể sử dụng bao nhiêu nước, như vậy mới cam đoan nước giếng không bị khô cạn.

Hết chương 80.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Mượn lương!

Editor: ChieuNinh

Đến mùa thu hoạch, vẫn không có mưa rơi xuống, người Vương gia thôn mười nhà có tám chín nhà đều gặp tai họa. Xem ra long vương gia cũng không có phù hộ bọn họ. Thật nhiều người chạy đi tìm lý chính nói chuyện. Vương Tài vận khí mắng: "Việc này các người còn muốn tính số sao? Bất kính với long vương gia, cẩn thận năm sau chúng ta ở đây lại không thuận lợi, đều nhanh trở về cho ta, ra chút tiền trời còn không có mưa, vậy khẳng định là long vương gia còn mất hứng, chúng ta chưa có làm được tới nơi tới chốn."

Lời này cũng không biết như thế nào lại truyền ra ngoài, có vài người lớn tuổi liền thương lượng muốn tu sửa miếu Long vương, cảm thấy hẳn là lúc nào cũng cung phụng mới được, làm sao có chuyện úp lên đầu mới nhớ tới muốn hiếu kính long vương gia?

Nhưng mà một số người bởi vì năm nay thu hoạch không tốt, lần trước cũng ra tiền, làm sao lại còn muốn ra tiền nữa, việc này liền tiếp tục giằng co. Sửa miếu cũng không phải là một chuyện nhỏ, lý chính Vương Tài cũng thực phiền, ông trời cũng không thương xót. Mắt thấy người trong thôn muốn đánh nhau, vì sao ông ta lại cảm thấy mình chỉ là một lý chính nho nhỏ như vậy mà cũng không thuận lợi đây?

Chuyện Vương gia thôn còn đang bị vây trong căng thẳng, thì lúc này thế nhưng trời đổ mưa, lại còn càng rơi xuống càng lớn. Những người muốn tu sửa miếu nói là long vương gia tức giận, mà người phản đối thì lại nói, long vương gia cũng không phù hộ Vương gia thôn chúng ta. Thời điểm trời nên đổ

mưa thì lại không mưa, thời điểm không cần đồ mưa thì cố tình mưa, như vậy có bất kính Long vương gia cũng thế.

Sau khi Vương Phúc Nhi nghe lời nói này không khỏi bội phục người nói ra, thật là rất mạnh. Có thể miệt thị thần linh, vào lúc này thực sự là không dễ dàng.

"Cha, năm nay chúng ta có thể giao ít thuế hơn hay không?" Vương Phúc Nhi hỏi.

"Đúng vậy, phía trên có nói là, toàn bộ huyện chúng ta đều bị thiên tai gây họa, sẽ giảm thuế, bằng không còn để cho mọi người sống thế nào được."

Vương Phúc Nhi thật tình cảm thấy nông dân thật sự rất khổ, thời điểm này, thuế má đều là dựa vào thuế nông nghiệp, mà nông dân còn phải dựa vào trời ăn cơm, không cần thận một cái thì sẽ đói bụng. Nhìn xem Vương gia thôn từ sau khi thu hạt thóc, thật nhiều người đi ra ngoài tìm công việc làm thuê, bằng không thật sự có thể đói chết người.

Ban đầu Chu địa chủ chết sống không giảm địa tô, bức người ta nóng nảy, có vài người nghĩ dù sao cuối cùng cũng chẳng phải đang sống mà đói chết sao, vậy còn không bằng liều mạng, liền thừa dịp nửa đêm đi trong nhà Chu địa chủ cướp lương thực. Diendanlequydon~ChieuNinh Tuy rằng sau đó lại bị gia đình nhà Chu địa chủ phát hiện, nhưng mà nương Chu địa chủ cũng bị dọa mà bị bệnh, Chu địa chủ lại là người hiểu thuận, đành phải giảm địa tô.

Thanh Mai lại nói: "Kỳ thật Chu địa chủ một chút cũng không muốn giảm địa tô đâu, nhưng mà mấy người bị bắt nói vài câu ngoan độc, bị nương Chu địa chủ nghe thấy được, bà bị dọa không thôi, cuối cùng mới thành như vậy."

Nhà nàng cũng không đủ lương thực, mỗi ngày chỉ có thể uống nước canh loãng, bỏ chạy đến trên núi tìm nọ, đáng tiếc hiện tại nhiều người đi lên núi lắm, cho dù là rau dại cũng bị người ta tranh đoạt. Thời kì thật sự là quá khổ.

Đại tẩu Thanh Mai muốn bán Thanh Mai cho nhà giàu người ta làm nha hoàn, cũng có thể kiếm được vài đồng tiền.

Chuyện như vậy, cũng có vài chỗ. Những người môi giới thì nhìn chỗ nào gặp tai họa, liền đi tới đó, vào lúc như vậy bán nhi (con trai) bán nữ (con gái) liền nhiều lên. Hôn nữa bởi vì cần dùng tiền gấp, giá phải thấp hơn trước kia rất nhiều. Người môi giới có thể kiếm một khoản to.

Vương Phúc Nhi cảm thấy trong lòng nặng trĩu, sự thật làm cho người ta rất bất đắc dĩ. Bán nhi bán nữ, ai nguyện ý bán cốt nhục của mình chứ, thật sự là không nuôi sống nổi, lại không có đường ra, đưa cho người ta làm nha hoàn, ít nhất còn có thể được ăn no.

"Đại tẩu người cũng thật quá đáng!" Vương Hoa Nhi tức giận nói: "Nàng ta dựa vào cái gì nói bán người? Người cũng không phải khuê nữ nàng ta, nàng ta không có cái quyền này, muốn bán cũng là bán nàng ta! Nàng ta hết ăn lại nằm!"

Thanh Mai cười khổ mà nói: "Cũng không phải như vậy, ta nghĩ nếu có thể tiến vào nhà giàu người ta làm nha hoàn, cũng có thể giảm bớt chút gánh nặng cho trong nhà, đại tẩu ta cũng sẽ không bắt nạt nương ta! Hoa nhi, hôm nay ta đến chính là từ biệt với người, người môi giới nọ tốt xấu cũng nhận biết với nương ta, nói là bán ta vào nhà người trong sạch, đến lúc đó ta tự mình có thể để dành bạc thì chuộc thân. Nói không chừng qua vài năm ta liền đi ra được."

Nếu có thể đơn giản như vậy thì tốt rồi, làm hạ nhân người ta, sống hay chết, mình cũng không thể làm chủ.

"Nhưng mà, người suy nghĩ một chút Đào Hoa cô cô của ta, cuối cùng nàng ta cũng mất mạng!" Vương Hoa Nhi khuyên nhủ, Thanh Mai là của đồng bọn tốt của nàng, năm nay mới mười mấy tuổi.

"Ta lớn lên cũng không dễ nhìn, tâm cũng không lớn, ta chỉ thành thành thật thật làm nha hoàn, không gây chuyện là được, các người không cần lo lắng cho ta. Ta nghe người môi giới nói, người như ta sẽ không bị chủ từ chọn trúng, đến lúc đó nói không chừng sẽ được phân đến trong phòng bếp, mỗi ngày có thịt ăn ngon."

Mỗi nhà có bản kinh khó niệm riêng, nhị tỷ khẳng định không muốn tách ra với tiểu đồng bọn của mình, nhưng mà không cho Thanh Mai đi, nhà nàng ấy liền không sống tiếp được.

Vương Hoa Nhi lần đầu tiên trong đời tách khỏi bằng hữu tốt, thời điểm đến tiễn đưa, thấy Thanh Mai chỉ chuẩn bị một cái bọc nhỏ, lên xe ngựa càng chạy càng xa, lúc này nước mắt rơi không ngừng.

"Nhị tỷ, tỷ đừng khóc, Thanh Mai tỷ nhất định sẽ rất tốt!" Vương Phúc Nhi khuyên nhủ.

"Tỷ cũng không muốn khóc, Phúc nhi, muội nói có phải rất ngoan độc hay không? Nếu tỷ chia một nửa thức ăn của mình cho Thanh Mai thì tốt rồi, nàng sẽ không cần đi làm nha hoàn. Nhưng mà tỷ lại một câu cũng không có nói." Hiện tại nàng thực tự trách ở trong lòng.

"Nhị tỷ, Thanh Mai tỷ là vì nương nàng ấy, cho dù tỷ chia cho nàng ấy một nửa, vậy nương nàng ấy phải làm sao? Còn có người nhà tỷ ấy nữa, đều đói bụng, chúng ta có thể chăm lo được hết toàn bộ sao? Thanh Mai làm như vậy, nương của tỷ ấy cũng có thể mua lương thực ăn, tỷ ấy cũng sẽ không bị đói. Chỉ cần tỷ ấy thành thành thật thật, khẳng định có thể đi ra ngoài được." Vương Phúc Nhi nói.

"Thật sự?" Vương Hoa Nhi lau khô nước mắt: "Hiện tại tỷ tốt hơn nhiều, vừa rồi tỷ nói đều là nói ngốc, muội cũng không cho chê cười nhị tỷ."

"Làm sao có thể, nhị tỷ, chúng ta về nhà đi."

"Ừ!"

Từ cửa thôn đi trở về nhà, ở cửa viện nhìn thấy đại cô đã lâu không có tới cửa, hai người cũng không muốn để ý tới, trực tiếp bỏ qua.

"Hoa nhi, Phúc nhi, các người đợi chút!" Vương Mai Hoa hô.

Đáng tiếc hai người cũng không nghe, chạy thẳng vào trong nhà. Vương Tiểu Bảo thấy nhị tỷ và Tam tỷ vào nhà, vô cùng vui vẻ hai tay dắt hai tỷ tỷ: "Nhị tỷ, Tam tỷ, các tỷ đã trở lại, đại tỷ nói thực đúng, nói các tỷ lập tức trở về, các tỷ thật sự lập tức đã trở lại!"

"Đây là Tiểu Bảo đi, đã lớn như vậy!" Vương Mai Hoa với tay vào trong cửa, ngăn cản muốn vào nhà.

Vương Tiểu Bảo tò mò nhìn Vương Mai Hoa: "Tỷ, nàng ta là ai vậy?"

Vương Mai Hoa lập tức nói: "Tiểu Bảo, ta là đại cô, mở cửa để cho ta đi vào được không?"

Vương Hoa Nhi lập tức cũng không quan tâm có thể kẹt cánh tay Vương Mai Hoa hay không, liều mạng giữ cửa rồi đóng lại, tay Vương Mai Hoa thu lại thật nhanh.

"Mặc kệ nàng ta, một người điên!" Hôm nay vốn tâm tình Vương Hoa Nhi cũng không tốt, hiện tại lại thấy một người đáng ghét, con tức đều hướng tới Vương Mai Hoa.

Vương Tiểu Bảo rất ngạc nhiên, nhưng mà biết nhìn sắc mặt người khác: "Nhị tỷ, tỷ đừng nóng giận, hôm nay Tiểu Bảo không có gặp rắc rối nga~."

Vương Hoa Nhi nhìn không được nô nức cười: "Đệ thật sự không có gặp rắc rối? Buổi tối đệ còn đi dạo không?"

Vương Tiểu Bảo đáp ứng: "Đó là thời điểm đệ nằm mơ thôi, đệ không biết."

Vương Phúc Nhi cũng nhìn không được cười ra tiếng, phía sau ở bên ngoài tiếng gõ cửa càng lúc càng lớn: "Tam ca, tam tẩu, các người mở cửa đi, ta thật sự là không có cách nào, các người cứu cứu cháu ngoại trai và ngoại sinh nữ các người đi. Tam ca, trước kia ta sai rồi, ta không nên như vậy, ca liền tha thứ cho ta đi. Tam tẩu, về sau ta không bao giờ như vậy nữa, làm ơn mở cửa đi."

Tiếng động này dẫn Thích thị và Vương Đồng Tòa đang ở sau nhà đi ra.

Vương Đồng Tòa vừa nghe, là tiếng muội tử của hắn thì không khỏi nhũn mảy, Thích thị cũng trầm mặc không nói, bên kia tiếng gõ cửa thì một chút cũng không giảm, Tiểu Hồ cũng đi theo sửa không ngừng.

"Cha bọn nhỏ, thế này phải làm sao đây?" Thích thị hỏi.

Đám người Vương Phúc Nhi cũng rất tức giận, Vương Hoa Nhi đang muốn mở miệng mắng, đột nhiên Vương Đồng Tòa mở cửa ra, Tiểu Hồ lập tức liền tiến lên muốn cản người. Nhắc tới mấy năm nay, bộ dạng Tiểu Hồ cũng cao lớn hung mãnh, Vương Mai Hoa bị dọa đến té ngã trên mặt đất, nhưng mà hiện tại nàng ta cũng đành phải vậy, trực tiếp quỳ xuống với Vương Đồng Tòa: "Tam ca, ca cứu cứu cháu ngoại trai và ngoại tôn nữ của ca đi. Năm nay thu hoạch ít không chịu nổi, hiện tại trong nhà đều đói. Hi oa tử cũng đói đến hôn mê vài lần, ta chỉ có một nhị tử này, ta thực sợ ngày nào đó nó đang sống mà chết đói. Tam ca, trước kia đều là ta sai, ca oán ta hận ta, không có vấn đề gì, nhưng mà Hi oa tử và Nhị Nữ bọn họ không có sai."

Vương Đồng Tòa nói: "Người muốn thế nào?"

Vương Mai Hoa cắn răng nói: "Tam ca cho ta mượn chút lương thực đi, năm sau ta khẳng định trả lại!"

"Ta hỏi người, cho người lương thực, là cả nhà người đều ăn hay là chỉ có Hi oa tử và Nhị Nữ ăn?" Vương Đồng Tòa hỏi.

"Này?" Vương Mai Hoa choáng váng.

"Vừa rồi người cũng nói, Hi oa tử và Nhị Nữ không có sai, bọn họ cũng là cháu ngoại trai (ý là cháu kêu bằng cậu; bên ngoại của đứa trẻ) của ta, ta thì không thể lơ đãng nhìn bọn họ đói chết. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^P^q^d Người trở về thu thập cho bọn nó một chút, cho hai đứa bọn nó tới đây, ta nói rõ ràng với nương bên kia, để cho hai đứa bọn nó đến ở nhà bọn họ tới mùa thu hoạch lúa mạch sang năm. Ta nói rõ ràng, chỉ chăm lo cho bọn nó ăn, bản thân ta cũng có bốn đứa nhỏ phải nuôi sống, người cũng không cần nghĩ cái khác. Nếu để cho ta phát hiện, người muốn làm cái gì khác, vậy người lập tức đều đón tụi nó trở về, đến lúc đó người có nói ta đây làm cữu cữu ác độc ta cũng nhận!"

"Được! Tam ca, ta biết rồi, ta đưa Hi oa tử và Nhị Nữ tới đây, ta tuyệt đối sẽ không lại muốn làm gì khác!" Vương Mai Hoa nói xong giống như sợ Vương Đồng Tòa đổi ý, lập tức bỏ chạy đi rồi.

Thích thị và mấy đứa nhỏ đều nhìn Vương Đồng Tòa: "Cha, sao người lại như vậy, đại cô đối xử với chúng ta như vậy, sao người còn quan tâm nàng ấy làm gì?"

Thích thị nặng nề thở dài một tiếng, Vương Đồng Tòa vội nói: "Nương bọn nhỏ, nếu Hi oa tử và Nhị Nữ thật sự chết đói, trong lòng ta đây không yên ổn. Ta làm cữu cữu thấy chết mà không cứu, ta làm không được."

Làm sao Thích thị không biết nam nhân của mình là dạng người gì, mềm lòng, cũng không có khả năng thấy chết mà không cứu, vừa rồi hắn có thể nói như vậy với Hoa Mai, cũng đã không tệ rồi.

"Các con, cha các con không có làm sai, nếu Hi oa tử và Nhị Nữ thật sự chết đói, người bên ngoài mà biết sẽ nói chúng ta thế nào? Cho dù hiện tại gia gia và nãi nãi các con không thích đại cô các con, nhưng mà ngày lễ ngày tết, Hi oa tử và Nhị Nữ đều về đây. Ân oán đời trước là chuyện của đời trước, các con không nên trách cha."

"Nhưng mà, vạn nhất lời đại cô nói là nói dối thì sao?" Vương Phúc Nhi hỏi. Tuy rằng nói Hi oa tử và Nhị Nữ không có sai, nhưng mà cha không biết thật giả đã đáp ứng ngay, vạn nhất lại là đại cô giờ trò bịp bợm thì sao đây.

Hết chương 81.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Triệu thị tuyệt vời!

Editor: ChieuNinh

"Đúng vậy, người như đại cô, miệng làm sao có thể nói lời thật? Nếu nàng gạt người thì sao?" Vương Hoa Nhi theo sát phía sau mà nói.

"Chờ hai đứa nhỏ tới đây, liền biết có gạt người hay không, nếu thật sự là gạt người, cha con và ta không bao giờ sẽ quan tâm nhiều nữa, để cho bọn họ trực tiếp trở về!" Người ăn không đủ no không thể không nhận ra được, cái này cũng không có cách nào gạt người khác.

Vương Phúc Nhi nhìn tức giận xuống, được rồi, nàng cũng không biết rốt cuộc mình đang tức cái gì, nếu như cha cái gì cũng không quan, vậy không phải là cha rồi. Hiện tại ở dưới tình huống hần có năng lực, tiếp tế thân cháu ngoại trai của mình, đó là hần cảm thấy phải làm. Không phải có thật nhiều người, cha mẹ đều chết, sau đó đi theo nhà cữu cữu sống sao?

Nhưng vấn đề là đại cô và đại cô phu đều còn khỏe mạnh, dựa vào cái gì muốn để cho trong nhà mình nuôi sống con của bọn họ, chẳng lẽ một khi có khó khăn liền nghĩ tới bên này? Làm cho người ta thực khó chịu. Nói cái gì thật sự không có biện pháp, nếu thật sự suy nghĩ vì con cái, vậy đi trên trấn trên huyện làm công, nuôi sống con của mình. Dựa vào cái gì yêu cầu nhà mình gánh vác chứ.

"Cha, nương, hai người nói xem đại cô và đại cô phu ở trấn trên hoặc là trong huyện có thể tìm được việc làm hay không? Nếu có việc làm, bọn họ có thể mua được lương thực hay không?"

Cha và nương không biết biến chuyển suy nghĩ, như vậy mình liền mở miệng thôi.

Đúng vậy, không phải còn có biện pháp này sao? Bọn họ luôn miệng là vì con cái, như vậy vì con cái cũng nên đi ra ngoài làm công.

Còn muốn chạy tìm biện pháp bớt việc nhất, làm sao có thể dễ dàng như vậy?

Thấy cha vẫn chưa nghĩ ra, Vương Phúc Nhi tiếp tục nói: "Cha, mười dặm tám thôn, trừ phi là cả cha nương đều mất hết, mới đưa con cái về nhà mẹ đẻ nuôi. Chúng ta làm như vậy, khẳng định người khác sẽ nói lời phê bình, còn tưởng rằng đại cô và đại cô phu đều mất rồi. Còn có biểu ca và biểu muội bọn họ, người ta sẽ nói bọn họ thế nào? Nói bọn họ không có cha mẹ, hay là làm sao? Chính người trong tộc (bên nội) của bọn họ cũng không hài lòng, cảm thấy trẻ con nhà bọn họ còn phải để họ nhà khác nuôi sống, tộc trưởng bọn họ có thể tìm phiền toái hay không?"

Kỳ thật nếu ban đầu cha nói tiếp tế chút lương thực cho nhà đại cô, vậy còn không có đề tài làm cho người ta nói. Nhưng mà có lẽ cha nhà mình bị đại cô làm sợ, sợ lương thực tới tay, không thể chân chính đến miệng cháu ngoại trai, mới suy nghĩ ra biện pháp như vậy. Nhưng mà biện pháp này cũng là thực làm cho người ta có chuyện có thể nói. Có người sẽ nói, sao đứa nhỏ Trần gia ta còn cần Vương gia các người đến nuôi sống. Tuy rằng hiện tại là mất mùa, nhưng mà vấn đề thể diện này khẳng định rất trọng yếu, cả nhà đại cô không quan trọng, nhưng mà không bảo đảm người khác không coi trọng, lão nhân trong tộc của bọn họ khẳng định có thể nói.

"Ài, Phúc nhi nói đúng, là ta không lo lắng chu toàn! Vậy chờ bọn hần đưa Hi oa tử và Nhị Nữ tới đây ta liền nói với bọn họ, để cho bọn họ đi tìm việc làm đi, dù là rửa chén giặt quần áo cho người ta đều được! Là cha hồ đồ rồi! Là cha hồ đồ rồi!"

Vương Hoa Nhi ngầm cắp ngón tay cái cho Vương Phúc Nhi, Vương Cúc Nhi cũng cười, Thích thị thở dài: "Chúng ta làm cha nương còn không suy nghĩ chu toàn bằng khuê nữ, thật sự là không nên."

"Cha nương là người rất thiện tâm, con thì nghĩ, mọi việc cũng không thể cứ dựa vào người khác, ai cũng không thể lo cho ai cả đời. Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh Lần này chúng ta thì giúp đỡ, vậy lần sau thì sao đây, vẫn muốn chúng ta phải giúp đến nơi đến chốn sao? Cho nên mọi chuyện đều phải dựa vào chính mình mới được!" Vương Phúc Nhi nói.

"Đúng! Phúc nhi nói rất đúng. Cha nhớ kỹ!"

Kết quả thời điểm Vương Mai Hoa đưa hai đứa nhỏ tới, Vương Đồng Tòa liền nói thế kia với nàng ta. Vương Mai Hoa có chút thất vọng, nàng cảm thấy

Tam ca mình là người nói chuyện giữ lời, vì sao thế này mới qua không lâu, thì lại biến thành nói khác đi.

"Tam ca, hiện tại công việc cũng không dễ tìm, mọi người đều đang tìm, ta và cha bọn nhỏ cũng không có tay nghề gì, tìm không thấy." Vương Mai Hoa nói. Nàng ta vốn nghĩ đưa con cái đến nhà mẹ đẻ nuôi dưỡng, mình và nam nhân ăn tiết kiệm, cũng có thể miễn cưỡng qua đi, nhưng mà hiện tại Tam ca còn muốn để cho mình đi làm việc nuôi con mình.

"Người khác có thể tìm được, sao tới người liền tìm không thấy rồi hả? Người cũng là nữ nhân, làm chút thiêu thừa may vá không phải có thể kiếm được tiền sao? Ta thấy là người nhìn ta đây dễ nói chuyện, người mới có tính toán này đi. Không cần nói những thứ này có được hay không, Hi oa tử và Nhị Nữ bên này, ta sẽ cho các người một túi bắp ngô, có thể kiên trì đến khi các người tìm được việc, cái gì khác ta cũng sẽ không làm! Bản thân ta cũng có lão bà đứa nhỏ phải nuôi sống, hơn nữa ai cũng không thể dựa vào người khác cả đời!"

Vương Mai Hoa nghe Tam ca nói chuyện, cho tới bây giờ cũng không có kêu nàng là muội tử, xem ra là Tam ca đã quyết tâm, trong lòng thất vọng, nhưng mà tốt xấu gì cũng có một túi bắp, cũng có thể chống đỡ một đoạn thời gian! Quên đi, thật sự là không thể trông cậy vào người khác, cùng lắm thì tìm không được việc lại đi qua là được. Nhìn xem Tam ca vừa ra tay chính là một gói bắp, khẳng định trong tay còn có nhiều. Đến lúc đó dù thế nào cũng phải kiếm nhiều một ít.

Vương Phúc Nhi nhìn biểu tình của Vương Mai Hoa, liền biết nàng ta đang có ý tứ chiếm tiện nghi, vì thế nói: "Cha người cũng thật là, mấy ngày nay chúng ta cũng ăn không đủ no, rốt cuộc ai mới là khuê nữ của người đây. Có người còn từng hăm hại qua cha, còn làm cho nương con không thoải mái, con nhất định không đưa bắp này cho người khác! Không cho chính là không cho!"

Nàng nói lời này một nửa là thực một nửa là giả, nhưng mà Vương Mai Hoa lại tưởng là sự thật, vội đi theo đoạt bắp này. Vương Phúc Nhi còn nhỏ khí lực càng nhỏ, dù sao nàng cố ý ở trong quá trình tranh đoạt vấp ngã một cái. Vương Đồng Tòa lập tức liền nổi giận, đồ đương nhiên ở trong tay Vương Đồng Tòa rồi.

"Tam ca, Tam ca, ta thật sự không phải cố ý, người xem xem Hi oa tử và Nhị Nữ, mặt bọn nó đều sưng lên, người xem cánh tay bọn hấn này, đều không có mấy lượng thịt. Hi oa tử, Nhị Nữ, nhanh chóng quỳ xuống cho Tam cữu người, cầu Tam cữu cứu cứu các người!"

Hi oa tử và Nhị Nữ lập tức đều quỳ xuống đất, mặt mày hai đứa nhỏ phù thũng lợi hại, nhìn túi bắp đều hận không thể tiến lên ăn sống.

"Hi oa tử, Nhị Nữ, không phải cữu không tình nguyện cho, chỉ là nương các người thật sự rất kỳ cục, lúc này đang ở trong nhà của ta còn xông về phía trước, còn có cái gì làm không được?"

"Tam cữu, con đói!" Ánh mắt Hi oa tử và Nhị Nữ tròn trắng!

Vương Phúc Nhi đứng lên nói: "Người muốn lấy túi bắp đi cũng được!" Ánh mắt Vương Mai Hoa lập tức liền sáng lên.

Vương Phúc Nhi tiếp tục nói: "Người viết giấy nợ mượn đồ! Ghi rõ mượn bao nhiêu, bao giờ trả, nếu không trả lại thì làm sao."

Nói giống sao, lương thực của nhà mình cũng không phải từ trên trời rơi xuống, có thể dễ dàng như vậy sao?

"Chúng ta là thân thích, sẽ không cần như vậy đi, đại cô ta không biết chữ."

Vương Đồng Tòa nói: "Ta sớm đã nói qua rồi, không thừa nhận cửa thân thích này!"

Vương Phúc Nhi cũng nói: "Người không biết chữ, ta thì biết, nếu người sợ ta lừa gạt người, như vậy chúng ta tìm người ngoài cuộc, để hấn làm người làm chứng. Dù sao hôm nay nếu người không viết giấy nợ mượn đồ, thì chúng ta sẽ không cho mượn lương thực."

"Tam ca!" Vương Mai Hoa nhìn Vương Đồng Tòa.

Vương Đồng Tòa nói như đinh đóng cột: "Liền chiếu theo Phúc nhi nói mà làm! Người cũng không cần nghĩ, đến lúc đó ăn hết thứ này rồi, lại qua mượn tiếp, đó là không có khả năng, ta có thể cho mượn một túi này, đều là nhìn ở mặt mũi Hi oa tử và Nhị Nữ, cũng không có một chút quan hệ nào với người! Hai người các người có tay có chân, nói như thế nào cũng có thể nuôi sống một nhi một nữ!"

Vương Mai Hoa không còn cách nào, cuối cùng đành phải viết giấy nợ, Vương Phúc Nhi không nói thêm một câu nào nữa, chỉ mượn lúc này đây, nếu lần sau lại mượn, vậy trả người cho mượn một lượng bạc, nếu còn không phục, người cho mượn có thể dựa vào giấy nợ này báo quan.

Vương Phúc Nhi cũng không tin, bắt nạt người thành thật, như vậy thì đi gặp quan là được, những người này thì lại sợ nhất gặp quan!

Vương Mai Hoa bắt đầu dĩ đáp ứng, cảm thấy nữ oa Vương Phúc Nhi này thật khó đối phó! Cái này không phải mượn lương thực, mà là mượn phiền toái đến đây! Xem ra không trả thì không được rồi!

Vương Mai Hoa đi một chuyến này biến thành cả nhà không vui mấy ngày, thật sự là người sống trên đời chỗ nào cũng có chuyện phiền lòng. Nhị bá mẫu Mã thị cũng da mặt dày đi lên mượn lương, thật sự là rất không biết xấu hổ! Lần trước Vương Chi Nhi còn chạy đến bên này khoe rằng mình ăn thịt, người có thể ăn thịt, còn thiếu lương thực sao?

Thích thị cũng không chút khách khí nói: "Lương thực của nhà ta chỉ đủ nhà của ta ăn, là sẽ không bên ngoài mượn!"

"Vậy sao các người cho Mai Hoa mượn?" Mã thị hỏi.

Vương Hoa Nhi nói: "Nhà của ta muốn cho ai mượn thì cho người đó mượn, người ngoài không cần xen vào!"

"Cái bà nương chết tiệt nhà ngươi, ngươi lại muốn làm gì?" Tiếng của Triệu thị vang tới, thì ra là Vương Phúc Nhi đi tìm viện binh!

"Ngươi và lão Nhi là thứ không lương tâm, cho tới bây giờ cũng không cho lão nương một hạt lương thực, ngay cả tiền cũng không cho, bây giờ còn muốn vơ vét tài sản mấy huynh đệ của mình. Ông trời của ta, sao ông lại không có mắt, không sét đánh cái thứ lang tâm cầu phước này đi. Lão Vương gia mọi người đi ra, nhìn xem cái thứ phụ nữ không ra hồn này, mặc kệ chết sống công công bà bà, nhìn thấy huynh đệ mình nuôi dưỡng cha mẹ, còn đỏ mắt, cứ thế mà muốn đến chiếm tiện nghi. Mọi người đều đến phân xử, nhìn xem thứ muốn thiên lời đánh xuống!" Có người tới vây xem, Triệu thị liền một năm một mười nói cho mọi người nghe sự tệ hại của Mã thị: "Các ngươi xem phụ nữ này, lần trước còn để tôn nữ của ta ăn thịt, thế nhưng nói không có lương thực, muốn đến giành lương thực của Tam nhi, các ngươi nói xem đây là cái người gì. Tam nhi của ta cũng có bốn đứa nhỏ, còn phải nuôi sống hai lão bất tử chúng ta, trong nhà ngay cả hần và tam nhi tức của ta đều làm lụng vất vả, thứ không lương tâm này còn muốn tới đây đòi lương thực, các ngươi nói, đây vẫn là người sao?"

"Thật sự là, lòng người không đủ rắn nuốt voi, nhà Vương Ngân Tỏa này rất kỳ cục."

"Lần trước ta ở Mã gia thôn còn gặp qua nàng, nàng còn nói đưa qua một rổ này nợ cho nhà mẹ đẻ nàng ta, không phải người thiếu lương thực."

"Đúng vậy, không phải nói nhà mẹ đẻ nàng ta giàu có hơn nhà người khác sao? Sao nàng không đi nhà mẹ đẻ hỏi lương thực đi?"

"Ta thấy lão Tam Vương gia là người thành thật, lần trước Mai Hoa hại hần như vậy, còn không so đo chuyện trước kia, cho người ta mượn một gói lương thực to, khẳng định không phải keo kiệt không cho mượn lương thực, mà nhất định là người ta cũng không đủ lương thực. Đáng tiếc nhà Vương lão nhị này, có lương thực cũng muốn đến chiếm tiện nghi, không phải muốn bức tử người ta mới được!"

"Ta đã sớm nhìn không vừa mặt ả đàn bà này, mỗi ngày lên mặt, đến đâu cũng muốn chiếm tiện nghi, lại còn bắt nạt người thành thật."

Mỗi câu mỗi tiếng, đều chui vào trong lỗ tai Mã thị, trước mặt lại là lão bà bà khóc kêu trời, cuối cùng nàng ta đành phải chạy trốn. Triệu thị lập tức dùng chửi rủa lại, nói với mọi người: "Đều trở về đi, náo nhiệt các ngươi cũng xem đủ, đừng vây quanh ở chỗ này."

Đám người dần dần tản ra, Triệu thị chỉ vào Vương Hoa Nhi nói: "Người khác đều nói ngươi tính tình giống nãi nãi ta, sao một chút cũng không dùng được? Lần sau bà nương này lại tới đây, ngươi trực tiếp dùng cái chổi quét cho ta!"

Vương Hoa Nhi muốn bấu môi: "Ai tính tình giống ngươi?"

Vương Phúc Nhi lập tức nói: "Nãi nãi nói đúng, vẫn là nãi nãi có bản lĩnh, xem ra Nhị bá mẫu cũng không dám lại đến đây nữa! Đều là công lao của nãi nãi!"

Vỗ mông ngựa tốt, Triệu thị là thần thanh khí sảng, cãi nhau cũng làm cho bà phát ra lửa dè nặng trong lòng rồi, hiện tại tôn nữ lại khen tặng bà, có thể không thoải mái sao?

"Lần sau bà nương này lại đến, ngươi chạy nhanh đi gọi ta, ta cũng không tin nàng ta dám làm gì!"

Trái ngược với nhị nhi tức, bà khẳng định thiên vị giúp đỡ nhà lão Tam, ai kêu Mã thị không biết làm người? Còn không cho mình tiền?

Triệu thị vui vẻ đi trở về, Thích thị lắc đầu cười nói: "Phúc nhi, sao con lại để nãi nãi con qua đây chứ? Nhưng mà, này biện pháp cũng không tệ. Nhị bá mẫu con chuyển này thành thật rồi."

"Hắc hắc, con cảm thấy cũng chỉ có nãi nãi có thể tranh cãi lại Nhị bá mẫu, cho nên đi tìm. Không nghĩ tới quả là như vậy." Vương Phúc Nhi cười tủm tỉm.

"Đúng vậy, lần đầu tiên ta cảm thấy nãi nãi mình khóc lóc om sòm rất tốt. Ha ha." Vương Hoa Nhi cười nói.

Vương Cúc Nhi cũng nói: "Nương, Hoa nhi nói không sai." Trước kia nàng không thích nhất là nhìn thấy Triệu thị khóc lóc om sòm, bởi vì như vậy liền có ý nghĩa mình và cha nương sẽ xui xẻo, nhưng mà hiện tại sao lại thoải mái thế này?

Hết chương 82.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 83: Nhiều năm chịu đựng làm nàng dâu giờ thành mẹ chồng?

Editor: ChieuNinh

Trải qua một năm đại hạn, người nghèo có biện pháp sống của người nghèo, người giàu có ấy à, đương nhiên là có biện pháp của người giàu có. Một năm này cũng quá thê thê thảm thảm, đợi cho thời điểm xuân về hoa nở năm thứ hai, đúng là thời kì giáp hạt, quả du trên cây du cũng bị mọi người hái xuống làm cơm ăn, chờ lúc cây hóc nở hoa, lại càng thậm tệ. Không có biện pháp, lúa mạch còn chưa có thu hoạch, trong nhà cạn lương thực, thật nhiều người chỉ có thể mua vỏ trấu làm món ăn chính, thật sự là muốn lấy mạng người ta.

Nhưng mà một năm này lượng mưa sung túc, lúa mạch mọc khả quan, cũng làm cho lòng người ta tuyệt vọng dần dần được sống lại. Sống sót trong khoảng thời gian này, là có thể không có khó khăn, đây là tiếng lòng của phần lớn mọi người, nhưng mà cũng có người bắt đầu trồng nhiều loại hoa màu ở trên ruộng cạn, ăn qua thiết thời năm trước, tuy rằng đồ trên ruộng cạn cũng không ra sao, nhưng mà có thể bảo trụ khẩu phần lương thực cho cả nhà.

Mặc kệ ông trời có nê mặt hay không, người Vương gia thôn vẫn tiếp tục sống.

Vương Cúc Nhi đại tỷ Vương Phúc Nhi năm nay đã mười sáu tuổi, là một đại cô nương, bên này vốn năm trước liền chuẩn bị làm mai, nhưng mà năm trước lại phát sinh khô hạn, còn ai có tâm tư làm mai? Bà mỗi đều rất ít đi ra ngoài lác lư, mà người môi giới từ Vương gia thôn mua đi không ít đứa nhỏ.

Nhưng mà phía trước Đại Bảo ca của nhà Đại bá còn chưa có làm mai, ngay cả Nhị Bảo, Tam Bảo đều còn chưa có. Tuy rằng nam oa có thể thành thân trẻ, nhưng mà cũng không thể sớm hơn bọn hần nhiều, bằng không rất kỳ cục.

Vương Phúc Nhi nghĩ, đại tỷ nhà mình mới bao nhiêu tuổi, liền muốn bắt đầu làm mai, thật sự là làm cho trong lòng người ta hoang mang rối loạn. Hiện tại Thích thị đã không cho Vương Cúc Nhi ra bên ngoài làm việc, đều ở trong phòng, hoặc là thiếu thừa may vá, hoặc là đồ Tiểu Bảo. Tiểu Bảo cũng lớn, như vậy chỉ còn lại có thiếu thừa may vá. Thích thị là sợ đến lúc đó đại nữ nhi nhà mình phơi nắng đen, không thể tìm được người trong sạch.

Vương Phúc Nhi đã bắt đầu dạy Tiểu Bảo nhận biết chữ, mặc kệ tương lai như thế nào, học tập phải bắt đầu từ nhỏ, không thể để cho Tiểu Bảo thành một người mù chữ.

Từ khi Thanh Mai đi rồi, trong khoảng thời gian này Vương Hoa Nhi lại đột nhiên trưởng thành không ít, tuy rằng tính tình vẫn nóng nảy, nhưng mà có chừng mực hơn trước kia rất nhiều.

"Phúc nhi, Tiểu Bảo, các người đều ở nhà sao?"

Vương Tiểu Bảo dặng dặng dặng chạy tới, túm chân người tới: "Đại ca, ca tới rồi!" Mỗi lần Đại Bảo ca tới đây đều mang đồ ăn ngon cho Tiểu Bảo, cho nên nó càng hoan nghênh Vương Đại Bảo đến.

Vương Đại Bảo ôm lấy Vương Tiểu Bảo, lại ném nó lên vài cái, làm Vương Tiểu Bảo rất vui vẻ.

Thích thị từ một gian phòng khác tiến vào, cười nói: "Đại Bảo về rồi à."

"Dạ, Tam thẩm, Tam thúc có nhà hay không?" Vương Đại Bảo hỏi.

"Hắn đi xuống ruộng rồi, mỗi ngày phải chuyển một vòng mới được, lập tức trở lại thôi, con trước ngồi chờ một lát đi. Hiện tại ở trần trên sao rồi?" Thích thị hỏi.

"Rất tốt!" Vương Đại Bảo nói.

Hần huyền một lúc, Vương Đồng Tỏa đã trở lại, mọi người thấy Vương Đại Bảo tìm riêng Vương Đồng Tỏa là có việc muốn nói, nên đều tránh ra, Thích thị cũng ở lại.

Vương Phúc Nhi nhìn cây Anh Đào đã bắt đầu ra trái xanh, mừng rỡ không thôi.

"Tam tỷ, cây này của đệ, cây kia của tỷ, cây bên kia của đại tỷ, cây phía trước kia của nhị tỷ." Vương Tiểu Bảo nói.

Tiểu tử này, còn đặc biệt chọn một gốc cây tốt nhất, bởi vì Anh Đào ăn ngon nhất. Vương Phúc Nhi cười nói: "Tự mình trồng mới là của mình, mấy cây này đều là tỷ và các tỷ tỷ trồng, nếu đệ muốn, từ giờ trở đi đều có thể trồng, qua vài năm nữa là có trái cây ăn, ai cũng không giành."

Vương Tiểu Bảo trầm tư rất lâu, cuối cùng thật sự gật đầu: "Tam tỷ nói rất đúng! Hiện tại đệ bắt đầu trồng!"

Mọi người đều bắt đầu nở nụ cười.

Vương Phúc Nhi vội hỏi: "Hiện tại cũng không được, trước kia Tam tỷ không phải nói với đệ rồi sao? Diendanlequydon-ChieuNinh Lúc nào trồng cây gì phải dựa theo mùa, đệ xem hiện tại trái cây này cũng đã mọc ra trái, nếu trồng khẳng định không sống được. Sang đầu năm tới lá non còn chưa có lớn lên, chúng ta trồng một cây, cam đoan có thể sống sót."

"Nhưng mà còn phải chờ một năm, quá chậm." Vương Tiểu Bảo nói.

"Như vậy đi, đệ có thể trồng rau, rau thì một năm bốn mùa đều có thể trồng, đến lúc đó xem nương mình trồng cái gì, đệ cũng theo học một chút, tỷ muốn ăn rau Tiểu Bảo trồng." Vương Phúc Nhi từ từ hướng dẫn.

Vương Hoa Nhi cũng nói: "Nhị tỷ cũng muốn ăn."

"Vậy được, mảnh đất này thuộc về đệ! Các tỷ đừng tranh với đệ."

"Có thể, nhưng mà cái gì cũng phải tự đệ làm, giống như xới đất, làm cỏ, tưới nước, bắt sâu, chúng ta cũng sẽ không giúp đệ, như vậy mới tính là chính đệ trồng." Đệ cho nó từ nhỏ liền cảm nhận được lao động là không dễ, cũng có thể cảm nhận được gian khổ của cha mẹ.

Vương Tiểu Bảo gật đầu, điểm ấy còn không làm khó được ta đâu.

Vương Đại Bảo đỏ mặt đi ra, Thích thị giữ hân ăn cơm, hân cũng không có ở, Vương Hoa Nhi vội hỏi nói: "Nương, Đại Bảo ca làm sao vậy, mặt đỏ giống như mông hầu tử (mông khi)."

"Ngươi là một nữ tử, nói chuyện vẫn không giữ miệng như vậy, cái gì mà mông hầu tử? Ngươi gặp qua rồi hả?" Thích thị cười mắng.

Vương Hoa Nhi nở nụ cười: "Cũng không phải là chưa thấy qua, trước kia luôn nghe người ta nói mông hầu tử, nhưng mà lại có ai thật sự gặp qua mông hầu tử đâu."

"Nha đầu kia càng nói lại càng dừng cảm nhĩ, con cứ nhiệt tình điên khùng đi, đến lúc đó nương cần phải quan tâm "

Thích thị lắc đầu, Vương Phúc Nhi nghĩ, là lo lắng đến lúc đó nhị tỷ không tìm được nhà chồng tốt đi. Nhưng mà Vương Phúc Nhi lại cảm thấy nhị tỷ tính tình mạnh mẽ rất tốt, ít nhất không lo lắng sẽ chịu thiệt, bản thân mình cũng không để cho mình chịu bức bối. Ngược lại là đại tỷ mới làm cho trong lòng người ta lo lắng, năng rất thành thật, ở trong nhà cũng không có cảm giác tồn tại, đến nhà chồng, vạn nhất bị người bắt nạt, vậy thì phải làm sao đây?

Buổi tối, Vương Đồng Tỏa và Thích thị phụ thê trò chuyện đêm khuya như cũ. "Ngày mai chàng nói với đại ca sao?" Thích thị hỏi.

"Đại Bảo thật vất vả tới đây cầu ta một lần, ta phải nói với đại ca một chút. Đại Bảo tuổi cũng không nhỏ, lại là Trưởng Tôn của cha chúng ta, thú tức phụ là chuyện lớn. Nhưng mà ta sẽ nói với đại ca, cũng không nhất định cảm thấy Đại Bảo nói tốt thì chính là tốt, dù sao cũng chưa có gặp qua người." Thì ra Vương Đại Bảo là tới nói việc hôn sự của mình, chính hân ở trần trên nhận biết một cô nương, chính là khuê nữ của một nhà thợ rèn đối diện cửa hàng. Nhưng mà trở về lại nghe nói nương mình chọn cho mình chính là chất nữ của bà, vậy thì sao được chứ? Người khác thì hân khó mà nói ra tâm tư của mình, nhưng đối với Tam thúc bên này, thì hân thực yên tâm, liền hy vọng Tam thúc có thể nói động được cha của mình, có thể để cho mình đạt được mong muốn.

"Ta thấy không bằng nói với cha chúng ta, nếu cha mình đồng ý, vậy thì đều mạnh hơn ai khác. Nếu như chúng ta đi nói với đại ca đại tẩu, nói không chừng đại tẩu còn tưởng rằng chúng ta cố ý đoạt chuyện của nàng ta ấy." Làm cha nương đều quan tâm hôn sự của nhị tử nữ nhi của mình, Vương Đại Bảo lướt qua cha mẹ nói với bên này, nếu để cho Đình thị biết được, khẳng định sẽ làm âm ỉ.

Hơn nữa hiện tại Đình thị còn muốn nói chất nữ của mình cho Vương Đại Bảo.

"Nàng nói đúng, mỗi ngày cha cũng sẽ đi một vòng ngoài ruộng, ta bớt chút thời gian nói với ông." Vương Đồng Tỏa nói.

"Chàng nên suy nghĩ kỹ rồi nói, đừng làm mọi chuyện thêm phức tạp." Thích thị nói.

"Yên tâm đi, trong lòng ta đều biết."

Một đêm trôi qua, quả nhiên Vương Đồng Tỏa nói chuyện này với Vương lão đầu, Vương lão đầu cảm thấy thú cô nương trần trên cho Trưởng Tôn của mình, cũng là chuyện có mặt mũi. ChiềuNinh-dien-dan~lequydonD^d^Y^q^d Vương Đồng Tỏa nhắc nhở ông, đại tẩu muốn nói chất nữ nhà mẹ đẻ của nàng ta cho Đại Bảo.

"Đại tẩu ngươi thì biết cái gì, chỉ nghĩ tìm một tức phụ nhi một lòng với mình, nhưng mà nhị tức và chất nữ (cháu gái) thì vẫn không giống. Nàng là nhìn uy phong bà bà đùa giỡn của nương ngươi, trong lòng rất hâm mộ. Việc này trong lòng ta đều biết, ngươi cũng đừng quản, bằng không đại tẩu ngươi lại trút xuống đầu ngươi, khẳng định muốn trách móc. Nếu khuê nữ kia được người, bản thân Đại Bảo lại vừa ý, ta thấy việc này rất tốt!"

Vương lão đầu lại vội đi trở về, kêu Vương Kim Tỏa đi qua, không biết nói gì với hân, mà về mặt Vương Kim Tỏa cao hứng. Đình thị hỏi: "Đây là làm sao, nhặt được vàng hả? Vui vẻ thành như vậy."

"Bà nương này nói cái gì đó, Đại Bảo ở đâu, ta có lời nói với nó." Vương Kim Tỏa nói.

"Ồ trong phòng của nó, ngươi nói lần này nó trở về sao thời gian ngày người lâu như vậy? Người thường lui tới cũng không đi nữa?" Đình thị kỳ quái hỏi.

"Ngươi cái bà nương này chẳng nói được chuyện gì hay, con ta trở về, ở thêm vài ngày còn không được sao? Ngươi là làm nương sao?"

"Còn không phải ta sợ nó đắc tội ông chủ, bị đuổi trở về hay không sao." Đình thị nói thầm, vài năm này đều dựa vào Đại Bảo, Nhị Bảo còn đang học thợ mộc, chưa có xuất sư, nếu Đại Bảo bị mất công việc này, vậy chi phí sinh hoạt cả nhà phải làm sao?

Nhưng mà nghĩ tới ông chủ của Đại Bảo là muối phu Tam đệ muối, lại an tâm không ít. Vương Kim Tỏa không để ý đến nàng ta, đi tìm Vương Đại Bảo nói chuyện, Đình thị muốn nghe, bị bỏ lại ở ngoài phòng.

Hai phụ tử nói tự nhiên là hôn sự của Vương Đại Bảo, Vương Kim Tỏa sợ nhị tử nhà mình đơn phương tình nguyện, đến lúc đó bà mỗi tối cửa, người ta

còn không biết chuyện gì, không phải thành một chuyện cười sao?

Vương Đại Bảo áp ứng nói: "Hắn là sẽ không, cha, con không làm chuyện không đáng tin."

"Đại Bảo à, con đừng làm chuyện gì hồ đồ đi, con cũng đừng làm cha mất mặt." Vương Kim Tòa thấy Vương Đại Bảo như vậy, còn tưởng rằng Vương Đại Bảo và khuê nữ tiệm thợ rèn kia có chuyện không đúng đắn. Tuy rằng những lời này nên là làm nương nói, nhưng mà phụ nữ của mình thật sự không biết nói chuyện, hẳn liền đảm nhiệm thay mẫu thân, hơn nữa giữa nam nhân với nhau nói chuyện càng phóng khoáng một chút.

Vương Đại Bảo lập tức tím cả mặt: "Cha, con trai của người là hạng người như vậy sao? Con cảm thấy cô nương kia thật sự không tệ, mấy năm nay con ở trên trên, cả nhà người ta giúp con không ít việc, con là cái dạng người gì, bọn họ cũng rõ ràng. Sao cha lại hoài nghi chính nhi tử của người." Vương Đại Bảo tức giận.

"Được được được, là cha nói sai, nếu là như thế, ta sẽ nói với nương con, nhưng mà con cũng biết nương con muốn nói biểu muội cho con, trong lòng con hẳn là đều biết, đến lúc đó nương con không nhất định đồng ý." Vương Kim Tòa nói.

"Cha, người có thể làm thân gia với cữu cữu của con sao?" Vương Đại Bảo nói.

"Đương nhiên không nguyện ý!" Mấy năm trước, thời điểm trong nhà không ra gì, chính đại cữu tử của mình thì nhìn ngang nhìn dọc khinh thường mình, hiện tại thấy Đại Bảo có tiền đồ, liền vội vàng muốn trèo lên, nào có chuyện tốt như vậy. Chiêu Ninh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Cũng không biết phụ nữ của mình nghĩ làm sao, lại còn đồng ý rồi! Nhưng mà mình là người đứng đầu trong nhà, lời nói của mình mới tính!

Vương Đại Bảo tranh thủ Vương Kim Tòa đồng ý, cảm thấy thành công một nửa. Đến sau đó Vương lão đầu cũng tìm hắn, hắn biết là Tam thúc nói với gia gia, trong lòng cảm kích Tam thúc, nếu gia gia đồng ý, đây là thành công bảy tám phần rồi!

"Gì? Khuê nữ nhà thợ rèn? Ta không đồng ý!" Đinh thị nói.

"Ồ ào cái gì! Người không đồng ý có cái rắm dùng! Ta là cha Đại Bảo, ta lại là đương gia, ta định đoạt là được!" Vương Kim Tòa phát cáu nói.

"Ta còn là nương Đại Bảo, nó là từ trong bụng ta đi ra, thời điểm ta sinh nó chịu bao nhiêu khổ? Tức phụ nó phải nghe ta!" Đinh thị cũng kêu lên.

"Nghe lời người, nói chất nữ nhà mẹ đẻ của người? Người nhìn xem tình huống nhà mẹ đẻ người, bây giờ còn đánh gió thu với người, người thú tức phụ nhi hay là chuẩn bị thú trở về một cái phiên toái hả? Khuê nữ nhà thợ rèn người ta thật tốt, lại là người trên trên, đến lúc đó còn có thể có đồ cưới, cưới chất nữ của người, thì có thể có cái gì? Đến lúc đó người còn phải giúp đỡ nhà mẹ đẻ của nàng ta, hiện tại Đại Bảo của chúng ta có tiền đồ, người muốn liên lụy nó?" Vương Kim Tòa không chút khách khí nói. (đánh gió thu: còn có nghĩa là mượn danh nghĩa để chiếm tài sản, trong trường hợp này là lợi dụng vì Đại Bảo có tiền đồ tốt)

"Ta chỉ biết người xem thường nhà mẹ đẻ ta, ghét bỏ nhà mẹ đẻ ta không bản lĩnh có đúng hay không? Không thể giống như nhạc gia lão Nhị lão Tam giúp đỡ chúng ta có phải hay không?" Đinh thị nổi giận dùng dùng nói.

"Người lại còn biết nói đúng, ta vẫn chính là cái ý tứ kia, sớm vài năm nay ta đi nhà mẹ đẻ người, sắc mặt kia của ca ca đệ đệ người, nhìn ta giống như nhìn con chó, ta đều ghi tạc ở trong lòng. Sao? Hiện tại thấy con trai ta có bản lĩnh, thì muốn bắt lấy không tha hả? Không có cửa đâu!"

Hết chương 83.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 84: Coi mắt nhi tử

Editor: ChiêuNinh

"Lão đại đang âm ỷ gì đó, đều tới đây cho ta!" Vương lão đầu ở bên ngoài kêu lên.

Trong lòng Vương Kim Tòa vui vẻ, vừa vặn cha ta có cùng một tâm tư với ta, đến lúc đó xem phụ nữ này còn có gì để nói.

Vương lão đầu nói một lần chuyện đi tới chỗ nhà thợ rèn hỏi thăm cô nương đó: "Việc này còn chưa có nói xong, chúng ta liền lặng lẽ đi hỏi thăm xem thế nào, miễn cho đến lúc đó chuyện không thành, Đại Bảo và cô nương người ta đều khó mà nói chuyện hôn sự. Nương Đại Bảo, người cũng phải nhớ kỹ, đây là tìm nhi tử cho người, người cũng không thể ra nhiều loạn gì."

Triệu thị cũng nói theo: "Lão nhân, người yên tâm, ta cũng sẽ đi theo, khẳng định hỏi thăm mọi người kỹ càng." Đại Bảo chính là tôn tử đầu tiên của bà, hiện tại bà và lão nhân lại ở cùng một chỗ với nhà lão đại, tôn tức (cháu dâu) này cần phải nhìn xem thật kỹ.

Đinh thị thấy ba người nói hai ba câu liền định xuống mọi chuyện nên vội nói: "Cha, nương, việc này ta cũng còn không có đồng ý, ta là nương Đại Bảo,

dù sao cũng phải để bản thân ta có ý kiến đi."

Triệu thị khiển trách: "Chỗ đàn ông nói chuyện, người chen miệng làm gì? Người là nương Đại Bảo, chẳng lẽ Kim Tỏa không phải là cha Đại Bảo? Chúng ta không phải gia gia và nãi nãi của Đại Bảo sao? Chẳng lẽ chúng ta sẽ hại hấn hay sao? Người là một nhi tức, sao không biết hiếu thuận như vậy."

Đinh thị nói theo: "Nương, sao ta không biết hiếu thuận chứ? Nhưng mà Đại Bảo chúng ta là người dễ coi, không nhất định phải là cô nương tiệm thợ rèn kia. Chắt nữ Quyên từ nhà mẹ đẻ của ta các người đều gặp qua, bộ dạng xinh xắn, tính tình cũng nhu hòa, lại là biểu muội của Đại Bảo, chuyện tốt thân càng thêm thân, vì sao không chọn nàng?"

Triệu thị cười lạnh nói: "Chắt nữ nhà mẹ đẻ của người tốt, còn tuổi nhỏ liền thích tô son điểm phấn, lão Vương gia ta còn không muốn nổi tức phụ như vậy. Cái gì mà thân càng thêm thân, nếu hiện tại Đại Bảo không ở trấn trên làm chương quây, ca tấu kia của người để mất Đại Bảo của ta sao? Ta vẫn còn nhớ rõ rất rõ ràng, tấu tử của người không chỉ một lần nói lão Vương gia chúng ta là quý nghèo đâu!"

Đinh thị vừa tức vừa thẹn, nói: "Chẳng lẽ nha đầu tiệm thợ rèn kia không phải coi trọng Đại Bảo là chương quây trấn trên?"

Triệu thị nói: "Đúng vậy, người ta là coi trọng, nhưng mà người ta đủ tư cách, người ta cũng mở cửa hàng ở trấn trên, cái này gọi là môn đăng hộ đối, còn chắt nữ kia của người trong nhà là cái tình huống gì? Lão Vương gia chúng ta cũng không thể lại thú một tức phụ thất bại về."

"Được rồi, đều không cần âm ỷ, đi trước trấn trên hỏi thăm rồi nói sau!" Vương lão đầu giải quyết dứt khoát. Làm sao Đinh thị lại có thể cam lòng như vậy, nhưng ngộ nghĩnh trường bối thì bà ta còn không dám, nhất là Vương lão đầu.

"Đại Bảo, đến đây cho ta, làm phản rồi!" Đinh thị càng nghĩ càng cảm thấy trong lòng nghẹn khuất, cái gì mà cô nương nhà thợ rèn trấn trên, nếu không phải Đại Bảo nói ra, người khác làm sao biết được? Diện*dan*le*quy*don ChiêuNinh Tiểu tử này thế nhưng gạt mình mà nói với công công còn có Vương Kim Tỏa, mà gạt một mình mình.

Tử Bảo tựa như con thỏ nhỏ đi tìm đại ca mình: "Đại ca, nguy rồi, nương muốn phát hỏa, hình như là nói chuyện đại tẩu."

"Đại tẩu gì? Tiểu tử người còn dám nói lung tung." Vương Đại Bảo cười mắng, biết nương mình sẽ phản đối, không nghĩ tới nhanh như vậy.

"Không phải đại tẩu thì là gì? Vừa rồi đệ ghé vào trên cửa nghe xong nửa ngày, nương muốn ca cưới Quyên biểu tỷ, còn gia gia nãi nãi còn có cha ta muốn thú người trấn trên. Đại ca, ca muốn thành thân với người nào?" Vương Tử Bảo hỏi.

"Tiểu oa nhi đừng nói lung tung, nhanh trở về đi."

Sau khi Vương Đại Bảo về nhà đã bị Đinh thị một phen nước mắt nước mũi nháo loạn một trận, chỉ nói mình mệnh khổ, ngay cả nhi tức cũng không thể làm chủ, còn nói nuôi sống ba huynh đệ bọn họ không dễ dàng như thế nào như thế nào, giống như khắp thiên hạ chỉ có nàng ta đáng thương nhất.

"Người nói Quyên biểu muội có gì không tốt? Bộ dạng đẹp, tính tình lại tốt, nương ngàn chọn vạn tuyển, mới chọn lựa cho người, người liền làm như vậy với nương, có phải người cũng coi thường cừu cừu người hay không?" Đinh thị chỉ trích.

Vương Đại Bảo hỏi: "Nương, vì sao người nhất định phải để ta thú Quyên biểu muội? Là vì người muốn khoe khoang ở trước mặt cừu cừu và cừu mẫu, hay là vì chỉ cần chúng ta đồng ý thì người liền đồng ý?"

"Sao người nói chuyện với ta như vậy? Người đây là ở đâm vào tim của ta nha." Đinh thị nói.

"Nương, ta đã lớn như vậy, người muốn cái gì, chỉ cần ta mua nổi, ta đều đã mua cho người, chỉ lúc này đây, hôn sự của ta, người liền y theo ta một lần được không? Huống chi, chúng ta hiện tại nháo lên, người ta không nhất định xem trọng Vương gia chúng ta."

"Nàng ta dựa vào cái gì mà xem thường chúng ta?" Đinh thị không thể chấp nhận người khác nói con mình không tốt, hiện tại ở Vương gia thôn có ai xuất sắc như con mình? Vài bà mỗi đều tới cửa mà bàn hôn sự, mình đều chọn hoa mắt, không phải là một cô nương ở trấn trên thôi sao? Nàng có tư cách gì khinh thường người khác?

Vương Đại Bảo cười khổ nói: "Chúng ta có vài mẫu đất? Có nhà mới không? Đến lúc đó ta và Nhị Bảo, Tử Bảo thành thân, phòng ở này còn có đủ ở hay không?" Mặt khác, nếu biết còn có một bà bà khó chơi, chỉ sợ đều phải biết khó mà lui đi.

Đinh thị bị nói nghẹn, việc này, nàng ta vẫn cố ý bỏ qua, phòng ở cũng là phòng ở cũ, mấy lão nhân nhà người ta đều ở trong nhà mới, nhà mình còn làm tổ ở trong này. Đúng vậy, nếu nhóm con cái đều cưới vợ, vậy căn nhà này căn bản không đủ ở, chẳng lẽ còn muốn cho con mình giống như trước đây, đều chen chúc ở một gian trong phòng?

"Nguyên nhân bởi vì là như thế này, Quyên từ mới có thể đi theo người chịu khổ, cô nương trấn trên có thể đi theo sao? Nương đều là vì tốt cho người." Đinh thị vội nói.

"Nương!" Vương Đại Bảo trình trọng nói: "Ta sẽ không thú Quyên từ, nếu thật sự muốn ta cưới Quyên từ, vậy ta trực tiếp trừ bỏ công việc ở trấn trên!"

"Sao người lại như vậy?" Nếu nhi tử từ bỏ công việc trấn trên, nhà mình cũng như trước đây rồi hả?

Đinh thị cắn răng nói: "Được, ngày mai ta liền cùng nãi nãi của người đi hỏi thăm nghe ngóng cô nương kia!" Về phần hỏi thăm được hay không, thì chính là chuyện khác.

Trong nhà Vương Phúc Nhi: "Nương, người nói ngày mai để cho con đi trần trên cùng với nãi nãi và Đại bá mẫu xem mắt đại tẩu tương lai hả?" Vương Phúc Nhi gạt mình chỉ vào mặt mình.

"Đúng vậy, nãi nãi con nói con thông minh, nói dù sau có một tiểu oa nhi đi cùng cũng thuận tiện một chút. Còn có chính là nãi nãi con đã có một thời gian thật dài cũng không có đi qua trần trên, con dẫn bà đi xem đi. Ngày mai mang thêm chút tiền, ở trần trên cho nãi nãi con ăn ngon một chút."

"À..." Vương Phúc Nhi có chút ừ rừ, sao nãi nãi nghĩ đến để cho mình đi theo đi chứ? Vì sao kêu mình thông minh hả, phòng chừng chính là lấy mình làm nguy trang. Diendanlequydon-ChieuNinh Được rồi, vì hạnh phúc của Đại Bảo ca, vẫn quyết định hy sinh cái tôi một chút đi.

"Còn có, Đại bá mẫu con có chút không nguyện ý, trong lòng con cũng biết phải không?" Thích thị dạn dò nói.

Là phòng ngừa Đại bá mẫu làm mấy chuyện xấu đi, Vương Phúc Nhi gật gật đầu. Sao Đại bá mẫu không thể yên tĩnh một lần nhỉ, mỗi lần náo loạn cũng không thể đạt được như mong muốn, còn biến thành mọi người đều phiền nằng ta, hà cớ gì chứ.

Buổi tối Vương Đại Bảo lại tới đây nói chuyện với Vương Đồng Tỏa và Thích thị. Sau đó một mình tìm Vương Phúc Nhi: "Ngày mai đại ca với muội cùng đi trần trên, Phúc nhi, chuyện đại ca liền trông cậy vào muội."

"Yên tâm đi, đến lúc đó đại ca cho muội thêm chút bánh kẹo cưới là được. Đúng rồi đại ca, Đại bá mẫu bên kia thì sao?"

"Nương ta chính là cảm thấy con mình tốt hơn người khác, kỳ thật ta cũng chỉ như vậy thôi." Vương Đại Bảo cười nói.

Đương nhiên rồi, làm cha mẹ đều cảm thấy con mình là tốt nhất, hơn nữa Đại bá mẫu cảm thấy con mình càng tốt. Phòng chừng có chút thổi phồng, nếu như bị người khác đâm một cái, sẽ nhụt chí.

"Đại ca, nếu thật sự nói không lại Đại bá mẫu, chúng ta có thể như vậy." Vương Phúc Nhi nói khẽ với Vương Đại Bảo.

"Như vậy có thể chứ?" Vương Đại Bảo hỏi.

"Không phải mới vừa ca nói Đại bá mẫu cảm thấy ca đều tốt hơn người khác sao? Bà nhất định là cảm thấy đại tẩu tương lai của muội không phải ca thì không gả, như vậy chúng ta khiến cho Đại bá mẫu nghe được đại tẩu tương lai cũng được người tranh giành, chúng ta còn không nhất định có thể tranh được, Đại bá mẫu khẳng định liền thay đổi tâm tư."

Tâm tính Đại bá mẫu, cảm thấy cô nương nhà thợ rèn vội vàng tiếp cận Đại Bảo ca, Vương Phúc Nhi cũng không tin, có một người có điều kiện tốt, Đại bá mẫu sẽ tuyển người có điều kiện kém, cái này không phù hợp với tác phong trước sau như một của Đại bá mẫu. Hơn nữa chuyện này vẫn chính là chuyện của con trai mình, giống như nương nói với mình, Đại bá mẫu muốn để cho Đại Bảo ca thú chất nữ của bà ấy, nhưng mà làm sao chất nữ có quan trọng hơn nhi tử đây? Hiện tại đơn giản là trong lòng không muốn thay đổi thôi.

Vương Đại Bảo nghĩ thông suốt, cười nói: "Muội nói rất đúng, kỳ thật trong nhà Tần cô nương cũng có thật nhiều người tới cửa cầu hôn, trong lòng ta sốt ruột, mới có thể gấp gáp trở về nói."

Ha ha, Đại Bảo ca còn rất đáng yêu: "Vậy càng không cần lo lắng, ngày mai chúng ta đi, hỏi thăm nghe ngóng, nghe được lời nói thật là được." Vẫn đang muốn gọi Đại Bảo ca đi trước bố trí một chút, hiện tại xem ra cũng không cần.

Vương Đại Bảo ngượng ngừng gãi gãi đầu, nói chuyện như vậy với tiểu muội tử còn nhỏ hơn mình, quả thật là ngượng ngừng. Nhưng mà đối với Phúc nhi mà nói, lại một chút cũng không cảm giác là không nên.

Ngày hôm sau, Vương Phúc Nhi và Triệu thị ăn mặc đổi mới hoàn toàn, trên đầu Triệu thị còn cắm một cây trâm bạc, cả người đều rất tinh thần. Diendanlequydon-ChieuNinh Có lẽ buổi tối Đình thị không có ngủ ngon, đôi mắt đều là màu xanh đen, tốt xấu gì nàng ta cũng thay đổi một bộ quần áo mới, nhưng mà biểu tình không ra làm sao. Triệu thị vừa thấy liền muốn phát tác, bị Vương Phúc Nhi túm tay áo: "Nãi nãi, chúng ta đi trần trên nhanh chút đi."

Vương Đại Bảo cũng ngồi trên xe kéo của Vương Đồng Tỏa, dọc theo đường đi Triệu thị nói cũng có vẻ nhiều, nhưng mà đều là ở hồi ức đã qua, Đình thị thì có vẻ trầm mặc.

Đến Tú Thủy trấn, Vương Đại Bảo và mấy người Vương Phúc Nhi gần tới tiệm tạp hoá thì mỗi người đi một ngã, nếu như âm thầm hỏi thăm, vậy cũng không thể để cho người ta biết là có liên hệ với Vương Đại Bảo, Vương Đồng Tỏa đưa người đến một cái quán trà bên cạnh nhà thợ rèn thì phải đi xử lý việc khác.

Ba người đi vào quán trà không lớn không nhỏ, kêu một ấm trà, Đình thị vội nói: "Ta cũng không mang tiền." Cái này thật đúng là, là xem mặt nhi tử cho người đó. Triệu thị trừng mắt liếc nhìn nàng ta một cái: "Người soi mói chết được!"

"Không phải Đại Bảo và Nhị Bảo muốn thú tức phụ sao? Ta không tiết kiệm sao được?"

Vương Phúc Nhi không muốn hai người tiếp tục ầm ỹ, vội nói: "Tiền trà này con ra, nãi nãi, Đại bá mẫu, đợi lát nữa chúng ta đi tìm một tiệm cơm nhỏ ăn cơm, nương cho con tiền!"

Thế này Đình thị sắc mặt mới tốt hơn chút. Vương Phúc Nhi nói, nếu không xem ở trên mặt mũi Đại Bảo ca, ta chết sống cũng sẽ không làm cái chuyện

vừa xuất lực lại tốn tiền này.

Quán trà này không phải trà lâu, người cũng đủ loại màu sắc hình dạng, gần đó có lão nhân lão thái thái nhân rồi cũng thích ở đây nói chút chuyện nhà. Vương Phúc Nhi làm bộ như nghe mê mẩn, nói với một lão bà bà mặt mũi hiền lành trong đó: "Trên phố này của chúng ta có một tỷ tỷ cũng thật tốt, lần trước ta ở bên cạnh bị đánh mất tiền, ta sợ trở về bị đánh, không dám về nhà, tỷ tỷ ở tiệm thợ rèn liền chủ động tìm giúp ta, cuối cùng thấy ta cũng chưa ăn cơm trưa, liền mang ta về nhà bọn họ ăn đó."

Hết chương 84.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Đình thị dựa vào bát quái!

Editor: ChieuNinh

Lão bà bà kia nghe xong Vương Phúc Nhi nói thì cười nói: "Tiểu Phụng là đứa bé ngoan, trong nhà trong ngoài ngoài ngoài đều rất có năng lực, đối với mấy người láng giềng chúng ta cũng đều cười tùm tùm, cha nương nàng cũng rất vui về."

Một người khác cũng nói: "Đúng vậy, người nói sao chúng ta lại không có khuê nữ và cháu gái có khả năng như vậy đây."

"Lần trước ta đi nhà nàng đánh một cái lưỡi liềm, trong tay không đủ tiền, nàng để cho ta cầm về dùng trước, chờ có tiền thì đi qua trả lại, người xem xem này, sinh ý nhà bọn họ có thể không tốt sao?"

Mọi người bảy miệng tám lời, Vương Phúc Nhi nhân cơ hội chuẩn bị, nói với Triệu thị và Đình thị: "Nãi nãi và Đại bá mẫu đều nghe rõ rồi chứ?"

Triệu thị thực vừa lòng, bà cảm thấy láng giềng nhiều năm mới là người hiểu biết nhất, đứa nhỏ kêu Tiểu Phụng này thế nhưng có thể làm cho nhiều người nói nàng tốt như vậy, vậy khẳng định là tốt thật, bằng không, ai nguyện ý nói tốt cho người khác chứ. Vương gia thôn hơi chút có chuyện rắc rối, đều bị truyền đi thật sự khó nghe. Bà là người hiểu rõ nhất.

Đình thị ở một bên nói thầm: "Con dâu quá lợi hại, cũng không được."

A, hiện tại cảm thấy người ta giỏi giang rồi. Triệu thị mắng: "Người cái đồ bạo ngược, ở trước mặt ta người biết ăn nói, còn có thể tranh luận, bây giờ còn sợ thú con dâu lợi hại? Người muốn thú về, người ta còn không nhất định đáp ứng đâu, người không có nghe những người đó nói sao, người ta tốt như vậy. Tuy rằng Đại Bảo chúng ta cũng không tệ, nhưng mà rốt cuộc là đi ra từ trong thôn, người ta mà để ý thì vẫn chướng mắt chuyện này, còn cái bộ dáng này của người nữa, đến lúc đó ta thật sự là giỏ trúc mức nước công dã tràng."

Wương Phúc Nhi thấy giọng nói của Triệu thị càng lúc càng lớn, bên cạnh có mấy người đã quay đầu lại nhìn, vội kéo tay áo Triệu thị: "Nãi nãi, chúng ta nhanh rời khỏi đây, mọi người đang nhìn mình kia, nếu như bị người biết được, thì có thể xong rồi!"

Thế này Triệu thị mới không có mắng Đình thị nữa, cũng túm Đình thị đi luôn. Đình thị nói: "Ta còn chưa có nhìn thấy người."

"Người còn muốn thương lượng trực tiếp ngay trước mặt bà, cũng không phải chúng ta cười một thiên tiên, đại khái có thể là được! Cuối cùng còn không phải sống cùng với Đại Bảo!" Hiện tại cũng để cho người ngoại lệ như vậy, người còn muốn sao?

Trong lòng Đình thị nói, lúc ấy ánh mắt người nhìn con dâu cũng không phải vậy sao, nào có tư cách nói ta?

Mà Vương Phúc Nhi nói trong lòng, xem ra Đại bá mẫu có chút buông lỏng.

Đình thị nghe xong người ta nói thì trong lòng thả lỏng, nhưng mà trừ bỏ biết tên là Tiểu Phụng, bên ngoài đều nói nàng tốt, quan trọng nhất là, người ta nói nhà nàng sinh ý tốt. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Nếu sinh ý tốt, vậy của cải sẽ không tệ, bà ta quanh năm suốt tháng chính là đến trấn trên cũng chỉ trực tiếp đi họp chợ, rất ít khi nhìn xem chỗ ở người trấn trên. Hiện tại thấy những người này đều mặc tốt hơn người ở Vương gia thôn, lại còn một nhà một cửa riêng, tốt hơn nhà mình là phòng gạch sống nhiều. Tâm tư lại động hơn phân nửa, nghĩ tới con trai cả của mình nếu thật sự có thể lấy một cô nương như vậy cũng không tệ. (gạch sống: gạch dùng bùn trộn rom rạ trát lên, không phải gạch nung)

Về phần chất nữ Quyên tử, thật đúng là giống như Kim Tỏa nói, thú về có gì dùng, nhà nàng còn nghèo hơn nhà mình, đến lúc đó chẳng lẽ còn muốn tiếp tục trả lại? Ưu thế rõ ràng, lại tận mắt nhìn thấy, rốt cuộc Đình thị cũng không phải hồ đồ, nên chọn người nào tự nhiên là rõ ràng.

Quả nhiên hiện thực là tốt đẹp, cũng tàn khốc. Triệu thị vừa thấy thần sắc của Đình thị liền biết nàng ta nghĩ thế nào, chỉ là mặc kệ nàng ta nghĩ gì, bà cũng hài lòng có một cháu dâu trấn trên. Ít nhất về sau sẽ không có thân thích nghèo, nhi tức con trai cả tốt xấu cũng thông minh một hồi.

Cũng không biết phụ nữ ngu xuẩn này lúc ấy là phát ma khí gì, lại còn nhận định chỉ có chất nữ của mình, có gì mới mẻ chứ. Thú cái quỷ nghèo trở về, người tốt làm sao?

"Nãi nãi, Đại bá mẫu, chúng ta đi ăn cơm đi."

Vương Phúc Nhi nói. Triệu thị và Đinh thị cũng đói bụng. Triệu thị nói: "Như vậy tùy liền tìm một quán, chúng ta ăn bát mì là được."

Đinh thị nói: "Không phải Phúc nhi nói Tam đệ muội cho nàng mang tiền sao, chúng ta cũng không dễ dàng mới đến một chuyến, dù sao cũng phải tìm chỗ nào ngon ăn một bữa đi."

"Không phải nguoi xài tiền, nói chuyện với nguoi không đau lòng đi, ta nói ăn ở ngoài sạp thì ăn ở ngoài sạp! Nếu nguoi không thích, tự nguoi bỏ tiền đi ăn đi!" Triệu thị mắng.

Cái phụ nữ chết tiệt, lúc nào thì cũng muốn chiếm tiện nghi, nguoi cũng còn biết xấu hổ hay không! Hôm nay là làm việc cho con của nguoi, nguoi để cho người khác ra tiền, lại còn là một chất nữ của nguoi, suy nghĩ một chút, thật là xấu hổ chết được!

Rốt cuộc Đinh thị không lay chuyển được Triệu thị, nàng ta cũng không muốn tốn tiền. Kỳ thật nàng ta cảm thấy, dù sao mấy năm này nhà lão Tam phát tài, mời ăn một bữa cơm thì có làm sao, làm gì mà keo kiệt vậy chứ, nếu không ở riêng, tiền này còn có một phần của nhà mình.

Vương Phúc Nhi không có nghĩ nhiều như hai người kia, dù sao mình cũng muốn ăn cơm, mời thì mời thôi. Vì một chén mì mà nháo túi bụi, thật không ra gì. Nói đơn giản chút, sợ phiền toái, cũng không phải nàng không thể để cho hai người kia trả tiền, dù sao mình là văn bối, đến lúc đó nói một câu trên người không có tiền, chủ quán người ta tìm cũng là hai người này, chỉ là nàng lười phải phản ứng thôi.

Vì thế ba người ngồi xuống ở một quán mì, kêu ba bát mì gà, đứng nhìn này quây hàng nhỏ, mì nhào đủ lực, ăn vào rất ngon, ba người đều ăn sạch sẽ. Dien*dan*e*quy*don ChiêuNinh Vương Phúc Nhi thanh toán tiền, Đinh thị mới yên tâm mà Triệu thị có chút chột dạ, nhưng vẫn cố nén, lại cảm thấy mình là trưởng bối, văn bối hiểu kính mình cũng là đương nhiên, liền quăng mắt chột dạ coi như không có.

Ba người chuẩn bị đi tìm Vương Đồng Tòa, chuyện đã xong xuôi thì phải về nhà.

Bọn họ đi đến chỗ đã hẹn trước, qua không bao lâu, Vương Đồng Tòa liền đánh xe lại đây, trên xe còn có một người, là Tổng Trưởng Khanh.

"Sao nguoi lại ở đây?" Vương Phúc Nhi hỏi.

Tổng Trưởng Khanh nói: "Cửu công có chút không thoải mái, cha ta kêu ta đi xem." Nhìn hấn còn vác một cái hòm thuốc.

"Nguoi cũng có thể xuất sư rồi hả?" Vương Phúc Nhi hỏi.

"Viết thương nhỏ bệnh nhẹ thì có thể, nhưng mà về sau sẽ rất tốt." Tổng Trưởng Khanh nói xong liền rầm thú, biết ngay hấn sẽ là người như vậy.

Bên kia Đinh thị lặng lẽ nói với Triệu thị: "Nurong, nhìn hai đứa bọn nó kia, gặp mặt đã nói không ngừng, nói không chừng..."

"Nói không chừng cái gì? Không lấp kín miệng thì nguoi không thoải mái hả, để cho Đồng Tòa nghe thấy được, cho nguoi đẹp mặt!"

Bọn họ cũng đều biết thái độ của hai người lão Tam đối với đứa nhỏ, nếu người khác dám chửi bới các nàng, vậy thì thật đúng là chọc tổ ong vò vẽ! Đinh thị ngậm miệng lại, nhưng mà vẫn thường xuyên nhìn lên Vương Phúc Nhi và Tổng Trưởng Khanh.

"Người kia là gì của nguoi, vẫn luôn nhìn chúng ta." Tổng Trưởng Khanh nhỏ giọng nói.

Vương Phúc Nhi không cần quay đầu cũng biết Tổng Trưởng Khanh nói là Đại bá mẫu của mình. "Là Đại bá mẫu của ta, nói cho nguoi biết, nguoi cũng đừng bị nàng ta quán lấy, bằng không nàng sẽ nói những lời chẳng hiểu ra sao."

Tổng Trưởng Khanh cười: "Ta thấy khẳng định nàng ta đã nói những lời chẳng hiểu ra sao với nguoi đi, bằng không sao nguoi nói như vậy."

"Ta là vì tốt cho nguoi, nguoi không tin thì quên đi, đến lúc đó có phiền toái cũng đừng tới đây tìm ta. Tú tài công sao rồi? Ta cũng không có nghe nói gì cả, hôm trước thấy ông còn rất tốt."

"Ngày hôm qua cửu công cảm nhiễm phong hàn, có chút nghẹt mũi. Thạch Đầu đi trấn lên rồi cha ta kêu ta tới đây. Yên tâm đi, ta còn có thể trị không hết cho cửu công sao?"

"Cái tật xấu rầm thú của nguoi có thể bỏ đi hay không hả, nói nguoi béo nguoi còn thờ hấn hấn."

"Ta nói là thật sự, nếu nguoi không tin, ta bắt mạch cho nguoi, cam đoan có thể nói ra thân thể nguoi có được hay không." Tổng Trưởng Khanh thấy Vương Phúc Nhi không tin, vội nói.

"Được rồi, lời lôi kéo kéo làm gì? Ta tin còn không được sao?"

"Nguoi là thiếu gia Tế An Đường?" Đinh thị nịnh nọt nói.

Vương Phúc Nhi cho một cái biểu tình nguoi tự cầu nhiều phúc đi.

Tổng Trường Khanh nhướng lông mày: "Ngươi là ai? Ta biết ngươi sao?"

"Hắc hắc, ta là Đại bá mẫu của Phúc nhi, con trai ta là Đại Bảo đã làm chương quây ở trấn trên, chính là tiệm tạp hoá ở phố tây bên kia. Tiểu thiếu gia lớn lên thật là đẹp mắt, nhìn còn đẹp hơn cả nữ oa."

Trong lòng Vương Phúc Nhi cười thầm, Tổng Trường Khanh tức giận đến bùng nổ, mình là một nam oa bị người ta nói còn đẹp hơn nữ oa, thật là quăng sạch mặt mũi! Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Chi là người nọ là Đại bá mẫu của Phúc nhi, nếu là người khác, hẳn đã sớm một đám một phát rồi.

"Quá khen!"

"Không có quá khen, không có quá khen! Ta nói là lời nói thật, chúng ta nông dân đều thích nói thật. Hắc hắc, tiểu thiếu gia có rảnh đi nhà của ta chơi đùa đi, Tứ Bảo của nhà ta tuổi cũng xấp xỉ với ngươi, nhất định nó thích chơi với ngươi."

Tổng Trường Khanh lạnh lùng nói: "Không cần, ta không có thời gian."

"Sao lại không có thời gian chứ, ta nói với ngươi, hiện tại tuổi của ngươi và Phúc nhi đều lớn, lúc này còn cùng chơi chung một chỗ nhiều cũng bất tiện, Tứ Bảo của nhà ta... Nha! Nương, ngươi làm gì vậy, làm sao nhéo ta."

"Ngậm miệng thôi của ngươi lại, không nói lời nào cũng không có ai nói ngươi thành câc điếc." Triệu thị mắng: "Tổng thiếu gia, ngươi đừng nghe nàng ta nói hươu nói vượn, nàng ta chính là một người hồ đồ, nói chuyện giống như đánh rắm. Trở về ta lại thu thập ngươi!"

Đinh thị không cam lòng không muốn ngậm miệng lại, tốc độ Vương Đồng Tòa đánh xe nhanh hơn, lúc tới cửa thôn, Tổng Trường Khanh xuống xe đi nhà tú tài công, người khác thì về nhà mình.

Thích thị đợi cả một ngày, thấy hai cha con trở về, vội hỏi tin tức thế nào, Vương Phúc Nhi liền nói chuyện hôm nay, Vương Hoa Nhi nói: "Xem tình hình này, Đại bá mẫu đáp ứng rồi?"

"Không sai biệt lắm đi, chúng ta có thể làm đến đây là được, chuyện về sau để cho Đại bá phụ và Đại bá mẫu con quản đi." Cho dù có thân hơn nữa, nếu nhúng tay nhiều quá, đến lúc đó còn có thể bị oán thầm, Thích thị rất hiểu rõ chuyện này.

Vương Phúc Nhi cũng cho là như vậy, lại nghĩ đến tú tài công sinh bệnh, mình muốn đi thăm ông, liền nói với cha nương, kết quả Vương Tiểu Bảo cũng muốn đi theo, Vương Phúc Nhi liền nắm tay nó cùng nhau đi qua.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Hùn vốn làm buôn bán?

Editor: ChieuNinh

Tổng Trường Khanh nói: "Lần này khẳng định sẽ không, ta về nhà còn luyện qua vài lần, tuyệt đối là không thành vấn đề." Vì luyện nhóm lửa này, phòng bếp trong nhà hẳn cũng bị hành hạ không ít, ngay cả hẳn cũng bị nải nải mắng qua vài lần, nhưng mà hiện tại thì tốt rồi, hẳn cũng không muốn bị một bé gái xem thường.

Vương Phúc Nhi nhìn hẳn làm cũng ra hình ra dáng, thì cũng không có nói gì nữa. Nàng lưu loát nhặt rau, rửa rồi cắt, sau đó bỏ vô nồi xào, không tới một lát, mùi thơm liền bay ra, khiến cho mọi người cũng muốn chảy cả nước miếng ra.

Trong lòng Tổng Trường Khanh vui tươi hơn hờ, cảm thấy phương diện này mình cũng có một phần công lao, lại nhìn đang Vương Phúc Nhi bận rộn, khóe miệng cũng vênh lên.

"Ngần ngươi làm gì? Lửa không đủ rồi." Vương Phúc Nhi lớn tiếng nói với Tổng Trường Khanh.

"À, đợi một lát lửa sẽ mạnh lên, ngươi là một bé gái, giọng nói lớn như vậy làm gì?" Tổng Trường Khanh nói.

"Không lớn thì ngươi không nghe thấy, mới vừa rồi ta đã kêu một lần, ngươi cũng không có nghe, đang nghĩ gì đâu."

Vương Phúc Nhi không để ý tới hẳn, ở trong phòng bếp còn có một con cá sống, kho tàu ăn mới ngon, nhưng mà tú tài công đang nhiễm bệnh, vẫn nên làm món nhẹ một chút, nếu không thì hầm canh cá đi.

Năm trước đại hạn, người nuôi cá đều chịu thiệt hại rất lớn, năm nay giá con cá cũng vô cùng đắt đỏ, cá sống người bình thường đều mua không nổi. Trong nhà tú tài công có nó, thật sự rất hiếm có.

Tổng Trường Khanh cũng thấy được con cá kia, nói: "Có phải thật lâu rồi ngươi không có ăn được cá sống hay không, lần sau ta mang tới đây một ít."

"Sẽ không phải là những con cá kia ở trong nhà người đi." Nhớ năm đó hẳn còn để cho mấy người bạn cùng trường cùng đi câu cá xinh đẹp trong nhà hẳn.

Tổng Trường Khanh cười nói: "Sao có thể được chứ, người ta thuê đất của nhà ta nuôi cá, sẽ đưa cho chúng ta một ít, cho nên thứ này không hiếm lạ."

"Vậy năm trước bọn họ cũng không có tồn thất?" Đó chính là đại hạn.

"Đúng là có tồn thất, nhưng mà cha ta nói miễn tiền thuê cho bọn họ, bọn họ đại khái cảm thấy trong lòng áy náy, cho nên sẽ đưa mấy thứ này tới đây. Ta nghe bọn họ nói, năm trước bọn họ cũng bắt hết cá rất nhỏ kia đều phơi nắng thành cá khô, mới giảm bớt một ít tồn thất. Chỉ là bọn họ còn nói, cuộc sống này vẫn còn theo lẽ thường mà trôi qua, còn phải tiếp tục nuôi cá."

"Lời này thật hay, cũng không thể bởi vì một năm khô hạn, năm sau cũng không dám trồng hoa màu." Vương Phúc Nhi nói xong rồi hầm cá thành canh: "Thì cũng giống như chúng ta, năm trước trứng gà thu vào không nhiều lắm, năm nay vẫn phải làm như thường."

"Vậy còn không bằng các người chuyển đến trấn trên đi, đến lúc đó trực tiếp mở cái xưởng, Vương lão bản cũng không có nói chính xác là các người không thể tự mình bán. Diendanlequydon-ChieuNinh Chỉ cần người và bọn họ bán ra giá giống nhau, ông ấy sẽ không nói gì."

"Cha và nương ta đều thích cuộc sống ở Vương gia thôn, cha ta thích chăm sóc hoa màu, ta và đại tỷ nhị tỷ lại đều là nữ oa, không thể ra mặt buôn bán."

Như bây giờ cũng tốt, hàng tháng đều có lợi nhuận, ở Vương gia thôn cũng coi như không tệ rồi. Ít nhất vào năm trước chúng ta đều được ăn rất no, không có bị đói, cũng không có giống người khác đâu, phải bán con mình đi."

"Nhưng mà ở Vương gia thôn có người thích tìm phiền toái nha." Tổng Trường Khanh vội vàng nói.

"Sao người biết được?" Vương Phúc Nhi hỏi, không có khả năng tú tài công nói cho hẳn việc này đi.

"Người đừng quan tâm làm sao ta biết được, ta nói với người chuyện này, ta và Triệu Thư Lâm đều thương lượng xong rồi, chuẩn bị cùng nhau mở một cửa hàng. Trong nhà hẳn mở từ lâu, muốn bán cũng là bán về phương diện ăn uống, nếu người có phương pháp gì tốt, hoặc là nghĩ ra cái gì món ăn ngon gì đó, giống như điểm tâm, còn có một loại như trứng gà muối này, người liền dùng cái đó nhập cổ phần, tự chúng ta cũng kiếm tiền."

Biện pháp như vậy thì thật tốt, nhưng mà: "Không phải nhà của người mở hiệu thuốc bắc sao? Làm gì phải làm cái này?" Vương Phúc Nhi hỏi.

"Có ai còn ngại có tiền chứ." Tổng Trường Khanh nói: "Ta đây cũng lớn như vậy rồi, tự mình làm chút việc buôn bán thì có làm sao? Người đồng ý hay không đồng ý thì nói một câu, thời gian không đợi người đâu."

"Dù sao người cũng phải để cho ta suy nghĩ chứ, chúng ta muốn làm việc buôn bán, còn mặt tiền cửa hàng này, tiền nhị nữa, cũng không chuẩn bị sao?"

"Nói cách khác là người đồng ý? Vậy là tốt rồi, cái khác người không cần quan tâm, để cho ta và Triệu Thư Lâm đi làm, người cứ nghĩ có thứ gì tốt xuất hiện là được. Càng nhiều càng tốt. Chờ thêm vài ngày, ta và Triệu Thư Lâm đi qua, chúng ta lại thương nghị."

"Được!" Có thể kiếm tiền đương nhiên Vương Phúc Nhi vui vẻ, huống hồ mình không cần ra tiền vốn, vì sao lại không làm chứ.

Chờ lúc cơm được bày lên bàn, tú tài công uống canh cá, cả người thật thư sướng, người ta nói ăn được thì thân thể mới có thể tốt, tú tài công cảm thấy mình bệnh đã khỏe hơn phân nửa. Bình thường Vương Tiểu Bảo ăn cơm rất là nhanh, cũng không biết tại làm sao, lúc này còn bắt đầu giả bộ nhả nhẹn, ăn cơm từng ngụm nhỏ từng ngụm nhỏ. Nhưng mà nhìn thứ mình thích ăn cũng sắp hết, lòng hẳn chưa xót làm sao, kết quả Tổng Trường Khanh bên cạnh gấp cho hẳn một đĩa, hẳn thích ăn thức ăn mặn nên làm cho hẳn rất vui vẻ.

Vốn trước kia không có cảm tình với Trường Khanh ca, Vương Tiểu Bảo quyết định về sau thích Trường Khanh ca này.

Buổi tối lúc trở về, Vương Phúc Nhi nói cho cha nương chuyện mình muốn mở tiệm cùng với Tổng Trường Khanh, Triệu Thư Lâm. Thích thị nói: "Hiện tại con đã lớn rồi, cùng chung một chỗ với hai nam hài, không tốt lắm."

Wương Phúc Nhi nói: "Con chỉ là hiền kế, làm ra này nọ, đến lúc đó phân phối là được, cái khác còn không tới phiên con bận tâm, cũng không tiếp xúc nhiều cùng với bọn họ, hơn nữa đều là bí mật, con cũng không ra mặt trong tiệm."

Wương Đồng Tòa nghĩ nghĩ: "Phúc nhi thích làm thì làm đi, cũng tại cha vô năng, không dám đi mở tiệm. Hiện tại có một cái cơ hội tốt như vậy cũng tốt, Trường Khanh và Thư Lâm thì chúng ta cũng đều biết đến, chúng ta cũng không cần lo lắng. Nương bọn nhỏ, nài nỉ cứ yên tâm đi. Mấy năm nay, số lần hai đứa nhỏ này đến nhà chúng ta cũng nhiều, là dạng người gì, nài nỉ cũng rõ ràng. Đừng nghĩ nhiều, để cho Phúc nhi tự mình kiếm ít tiền."

Thích thị thở dài: "Được rồi, nhưng mà Phúc nhi vẫn phải chú ý, không cần xuất đầu lộ diện, bằng không nương cũng không cho con lại tiếp tục làm nữa."

Wương Phúc Nhi ôm bả vai nương mình nói: "Nương, con đã biết, tuyệt đối sẽ không, người nhìn con chính là làm chút này nọ ra, bọn họ bên kia cũng sẽ mời người tới, đến lúc đó học xong, vốn không còn chuyện gì của con nữa. ChieuNinh-diendanlequydonD^d^Y^q^d Con chờ chia bạc là được, chờ con buôn bán có tiền, chúng ta lại có một khoản thu vào, chờ đến khi đại tỷ con xuất giá, chúng ta cấp cho đại tỷ nhiều của hồi môn một chút."

May mắn Vương Cúc Nhi không ở đây, bằng không khẳng định lúc này sẽ đỏ mặt, Thích thị cũng cười: "Vẫn là Phúc nhi của chúng ta suy nghĩ chu toàn, quả thật là đúng lý. Vậy nương sẽ chờ Phúc nhi kiếm tiền."

"Được, nương, người yên tâm đi. Con muốn làm chuyện gì thì nhất định phải làm tốt."

Mà nói thì dễ dàng đến khi bắt tay vào làm thì mới khó khăn. Vương Phúc Nhi suy nghĩ vài ngày, mới nghĩ ra mấy thứ, cũng thương nghị một phen với Tổng Trưởng Khanh, Triệu Thư Lâm.

Về phần cửa hàng, nếu là thử nghiệm, vậy thì không thể lớn, hơn nữa hai tiểu tử này cũng không có nhiều tiền riêng. Tính tới tính lui, chỉ có thể thuê một cái cửa hiệu mặt tiền rất nhỏ. Vương Phúc Nhi cảm thấy mặt tiền cửa hiệu nhỏ rất tốt, trước nhỏ sau lớn thôi.

"Đây là cái gì?" Tổng Trưởng Khanh nhặt lên một miếng rồi bỏ vào trong miệng ăn: "Ăn rất ngon, vừa thơm lại giòn."

"Người có rửa tay chưa? Còn bốc hả?" Vương Phúc Nhi nói.

Triệu Thư Lâm ở bên cạnh nhìn mà cười, vốn hán cũng muốn đưa tay ra bốc, nhưng mà hiện tại lại thôi, đương nhiên là phải rửa tay trước.

"Đã quên, đây là gì vậy?" Tổng Trưởng Khanh cũng không có cảm thấy ngượng ngùng một chút nào.

"Trứng gà cuốn." Vương Phúc Nhi nói: "Cũng được đi, ta làm vài lần mới làm thành công. Mấy thứ này làm tốt có thể để được thật nhiều ngày, cũng không sợ hỏng đâu." Vương Phúc Nhi suy nghĩ một thời gian dài mới nghĩ ra cái này, hơn nữa cũng thí nghiệm thật nhiều lần, làm lãng phí không ít trứng gà, đến nỗi nhĩ tỷ còn nói mình là đứa phá sản. Cũng may là ở trong nhà có rất nhiều trứng gà, còn không thì một rồi. Trứng gà cuốn, nguyên liệu dùng cũng đơn giản, chỉ là trứng gà, sau đó thêm đường trắng, chủ yếu là phải nướng giòn trong nhiệt độ cao, mới có thể có được vị kia. Như vậy mới dễ dàng bảo quản, nếu không có gì bất ngờ thì điểm tâm nhỏ cũng có thể để được chừng năm ngày cũng không sao.

Nói đến nướng, có thể sấy chút khoai tây miếng giòn tan hay không, thật đúng là có thể được, chẳng qua yêu cầu lò nướng thì cao. Nàng vẫn nhớ rõ lò nướng làm ra ở hiện đại, nhưng mà phần lớn là chiên kĩ qua dầu, chỉ là ở đây thì không có cái loại dầu thực vật này, đều là mỡ heo, hương vị không ngon. Cho nên nướng lại thành biện pháp tốt nhất, như vậy cũng tiết kiệm được dầu.

Hết chương 86.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Kim quy tế?

Editor: ChieuNinh

"Đang nghĩ gì?" Tổng Trưởng Khanh hỏi.

"Ta suy nghĩ có lò nướng tốt hay không, chúng ta có thể dùng loại biện pháp này, nướng khoai tây lát mỏng, khoai lang lát mỏng, làm thành mận, ngọt." Như vậy thì chủng loại cũng nhiều lên.

Triệu Thư Lâm nói: "Trong tủ lâu cũng có, nhưng mà không biết thích hợp hay không, không bằng người nói là dạng gì, chúng ta cho người ta làm ra."

Vương Phúc Nhi nghĩ nghĩ, nói: "Chủ yếu là bên trong có một tầng chuyên dùng để nướng đồ, đúng hơn là để đồ vào trong đó, không phải treo một bên, như vậy, có chút giống như nướng thịt, chẳng qua là bịt kín lại." Vương Phúc Nhi vừa nói vừa xoa tay múa chân, Tổng Trưởng Khanh và Triệu Thư Lâm đều hiểu được. Ở đây không có điện, chỉ có thể chỉ dùng lửa để nướng, đương nhiên cũng chính là dùng than để nướng, sợ dĩ phải phong kín, là vì như vậy mới có thể điều chỉnh độ nóng cao, hương vị được làm ra đã sửa lại sẽ chính tông hơn một chút.

Triệu Thư Lâm nói: "Được, ta trở về tìm người làm ra, thứ này chúng ta còn phải giữ bí mật, bằng không người khác cũng bắt chước rồi, thì chúng ta không chiếm được tiền cơ."

Tổng Trưởng Khanh cũng gật gù đầu: "Đến lúc đó trong tiệm nướng thứ này, phải là người của chính chúng ta, tốt nhất trên người là từ khế, nếu muốn người, rất có khả năng bị người khác trả tiền giá cao đào mất."

Không thể không nói, bọn họ lo lắng thực chu đáo, không hổ là đứa nhỏ trong nhà người ta, vì thế thương nghị xong, Vương Phúc Nhi tiếp tục cân nhắc mấy thứ này, hai người bọn họ đi làm việc vặt khác.

Mấy ngày nay Vương Tiểu Bảo thật vui vẻ, bởi vì Tam tỷ của nó muốn thử nghiệm ra này nọ, thứ làm ra được, còn không đều vào bụng của nó sao?

Diendanlequydon~ChieuNinh Cho nên hiện tại nó rất là hạnh phúc, cái bụng nhỏ cũng tròn vo, nướng nói nó ăn vậy thì ăn com cũng không ngon, nhưng mà nó mặc kệ.

"Tam tỷ, lại làm ra gì đó." Vương Tiểu Bảo ở trên bếp lò nhìn qua.

Vương Hoa Nhi từ bên ngoài đuổi theo vào: "Đi đi đi, đệ muốn ăn hồng người sao hả, đệ là cá à, ăn cũng không biết no."

"Nhị tỷ, vì sao tỷ nói đệ là cá? Con cá này thật sự là ăn không biết no sao?" Vương Tiểu Bảo hỏi.

Vương Hoa Nhi giải thích không được, nói thẳng: "Hỏi Tam tỷ của đệ."

Trước kia Vương Phúc Nhi có nói qua với mấy tỷ, cá vàng chính là cái loại cho ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu, cho dù là no đến chết cũng không biết là ăn no, không nghĩ tới hiện tại nhị tỷ lấy cái này nói Tiểu Bảo.

Nhìn ánh mắt trông mong của Vương Tiểu Bảo, Vương Phúc Nhi nói: "Có một loại cá, mặc kệ ăn bao nhiêu cũng không biết đói, Tiểu Bảo của chúng ta không phải như vậy, ăn no chính là ăn no, có đúng hay không?"

Vương Tiểu Bảo vội ưỡn ngực nói: "Dạ, Tam tỷ, đệ biết ăn no, tỷ xem hiện tại cái bụng của đệ vẫn còn xẹp lép, nó còn có thể chứa thức ăn ngon."

Vương Hoa Nhi ở một bên cười: "Còn nói không phải, chính là thêm ăn!"

"Nhị tỷ chỉ thích nói đệ, cũng không phải nhị tỷ làm."

"Ô, vậy là mất hứng rồi hả? Nhị tỷ nói đệ thì sao? Còn không thể nói rồi hả?"

Vương Tiểu Bảo thấy Vương Hoa Nhi muốn néo lỗ tai của mình, vội thuận tay cầm một miếng khoai tây vừa nướng xong, chạy đi ra ngoài.

"Thứ này trên mặt cũng không có gì khác, cũng không có mùi vị." Vương Hoa Nhi cũng ăn một miếng.

Vương Phúc Nhi nói: "Cuối cùng còn phải rắc lên muối còn có gia vị khác, muối đang thử, nhìn xem ăn ngon thế nào, bằng không cứ nướng như vậy, thì người khác đều sẽ làm."

"Đúng vậy, như vậy mới là vẻ độc nhất. Phúc nhi, muối làm, tỷ đến thử cho, cam đoan chọn ra cái ăn ngon nhất." Vương Hoa Nhi thực tự tin.

Lại qua mười ngày, Vương Phúc Nhi làm ra một loại thức ăn ngoài trứng gà cuốn ra thì chính là cái này, bên kia Triệu Thư Lâm và Tống Trường Khanh đã thuê xong cửa hàng rất nhỏ, đại khái cũng chỉ khoảng mười mét vuông, cũng may có chiều dài, bên trong đặt lò nướng, bên ngoài để bán.

"Sư phó đứng nướng đã chuẩn bị tốt rồi, vẫn là Thư Lâm lấy được từ trong nhà của hắn. Đến lúc đó ngời trực tiếp dạy hắn là được." Tống Trường Khanh nói.

"Được, nhưng mà nhất định phải giữ bí mật, bằng không chúng ta bán không đến vài ngày thì người khác sẽ học theo, vậy chúng ta sẽ không buôn bán có lời."

"Người cứ yên tâm đi, sư phó kia là con trai của đầu bếp trong nhà Thư Lâm, khế bán thân đều ở trong nhà Thư Lâm, sẽ không làm ra chuyện hồ đồ gì. Tiểu nhị bên ngoài là người trong nhà ta, ta cũng ăn theo tháng mà trả thù lao, nếu bán tốt, còn có thể có thưởng thêm, loại chuyện tốt này, bọn họ đều hài lòng."

Triệu Thư Lâm nói: "Tuy rằng là một tiểu điểm, nhưng mà cũng cần người chuyên ghi sổ, như vậy đến lúc đó lợi nhuận bao nhiêu cũng có thể biết."

"Các người thương nghị đi, đến lúc đó cho ta bạc là được." Vương Phúc Nhi đùa giỡn nói.

Bản thân nàng thật sự là lấy kỹ thuật nhập cổ phần, không cần quan tâm mấy thứ này, ba người đã thương nghị xong rồi.

ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^T^q^d Vương Phúc Nhi lấy ba phần tiền lời, Tống Trường Khanh nói hắn cũng lấy ba phần tiền lời, bởi vì hắn không thể đều đặt toàn bộ tinh lực ở chỗ này, Triệu Thư Lâm ra lực lớn nhất, cho nên hắn chiếm bốn phần. Kỳ thật mở tiệm này cũng là cha Triệu Thư Lâm cho Triệu Thư Lâm tới luyện một lần, dù sao hắn cũng sắp trưởng thành, buôn bán trong nhà cũng phải chậm rãi tiếp nhận. Trước khi tiếp nhận, Triệu Thanh Minh thì muốn rèn luyện cho Triệu Thư Lâm, bằng không đến lúc đó quản chuyện làm ăn ở trong nhà biến thành hồngбет. Vậy còn không bằng thừa dịp hiện tại nghĩ biện pháp khác.

Tống Trường Khanh đã nói, vậy về sau nghiên cứu thêm những thứ khác, Triệu Thư Lâm cũng nói, chờ tiệm sửa cũ thành mới là có thể khai trương. Ba người đều rất nhiệt tình, cảm thấy nếu chuyện này thành công, về sau muốn mở chi nhánh, mở càng nhiều càng tốt. Vương Phúc Nhi tưởng tượng thì thấy bạc đang rầm rầm bay tới đây, nghĩ vậy thì trong lòng ngứa ngáy. Đương nhiên giờ phút này cũng không ai nghĩ tới nếu thua thiệt thì sẽ làm sao. Dù sao nghĩ như vậy rất là đã kích người gây dựng sự nghiệp.

Ngay tại lúc hai đứa hái từ đến nhà thì Thích thị đã sớm giết một con gà trống, lúc này đồ ăn đã làm xong rồi, nên đi tới kêu ba người bọn họ.

"Mau tới đây ăn com, không có ăn no thì suy nghĩ cái gì cũng không tốt." Thích thị tới kêu, bởi vì Tống Trường Khanh và Triệu Thư Lâm thường xuyên tới đây, Thích thị xem hai người bọn họ giống như đứa nhỏ nhà mình, nói chuyện cũng không khách khách khí khí giống ban đầu, như vậy ngược lại làm cho người ta dễ chịu hơn.

Vương Tiểu Bảo từ bên ngoài trở về, vừa chạy vừa nói: "Nương, tỳ, Chi Nhi tỳ nhà Nhị bá mẫu lại tới đây!"

Cũng không biết từ bao giờ thì bắt đầu, Nhị bá mẫu chỉ cần biết rằng Tổng Trường Khanh và Triệu Thu Lâm tới bên này, thì sẽ mang Vương Chi Nhi đi qua. Sau đó, số lần nhiều hơn, sẽ khiến cho một mình Vương Chi Nhi tới. Ý tứ trong đó, Vương Phúc Nhi là người có tâm lý thành thực đương nhiên hiểu được, coi trọng kim quy tế (con rết rùa vàng _ ý nói là con rết giàu có). So sánh Tổng Trường Khanh và Triệu Thu Lâm với người ở trong Vương gia thôn, quả thật là cấp bậc tốt nhất. Nhưng mà vì sao Vương Phúc Nhi lại cảm thấy như vậy thì không được tự nhiên đây, tất cả đều vẫn còn là đứa nhỏ, nghĩ cũng quá xa rồi.

Nhưng mà người khác cũng sẽ không nghĩ như vậy, đều là cô nương hơn mười tuổi, cũng là đại cô nương rồi, cũng chỉ có Vương Phúc Nhi không tự biết lấy mà thôi, còn cảm thấy tuổi còn nhỏ. Vương Phúc Nhi mười hai tuổi, cũng bắt đầu trở mã, vóc dáng còn cao hơn Tổng Trường Khanh và Triệu Thu Lâm lớn hơn nàng một tuổi. Điều này làm cho hai nam hài rất là không phục, nghĩ trở về phải ăn nhiều lên, bằng không trưởng thành còn lùn hơn bé gái nhiều thì sẽ để cho người ta chê cười. Thật ra thì bé gái trưởng thành sớm hơn bé trai một chút, đến lúc đó vóc dáng của bọn họ sẽ không như vậy.

Tổng Trường Khanh và Triệu Thu Lâm vốn là vô cùng vui vẻ đến ăn cơm, kết quả nghe được tin tức này thì đều nhũn mỳ, ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d người đến không nói tốt cũng không nói xấu, chỉ là ánh mắt nhìn họ, như thế nào lại làm cho người ta không thoải mái như vậy chứ.

Chi là vụng trộm nhìn người, sau đó lại cúi đầu, dù sao chính là cái loại cảm giác bị người nhìn trộm này, nói chung không được tự nhiên.

"Nếu không chúng ta trở về đi." Triệu Thu Lâm không muốn bị một nữ oa nhìn trộm.

Tổng Trường Khanh nói: "Dựa vào cái gì mà trở về? Chẳng lẽ nàng ta tới đây, chúng ta phải mang theo cái đuôi rời khỏi? Ta cũng vẫn không tin, ta cứ ngồi ở đây."

Vương Chi Nhi tới đây, Vương Hoa Nhi mất hứng, Vương Cúc Nhi chào hỏi một tiếng với nàng ta rồi cũng không nói gì nữa.

Vương Phúc Nhi sẽ không chủ động nói chuyện với nàng ta, mấy năm nay, nhà Nhị bá mẫu là vô sự không đáng tam bảo điện (không chuyện thì không tới), trước kia Vương Chi Nhi là cái túi nước mắt, hiện tại trưởng thành thì thôi, da mặt trở nên dày hơn, lại làm cho người ta không thoải mái.

Thích thị nói: "Chi Nhi tới à."

Vương Chi Nhi cười nói: "Tam thẩm, nương ta kêu ta qua đây xem, các người có khách nhân tới, ta có thể giúp một tay hay không."

"Ai cần người giúp đỡ, chẳng lẽ chúng ta đều là bất tài?" Vương Hoa Nhi nói.

"Hoa nhi, nói gì vậy. Chi Nhi, quả thật chúng ta bên này không cần người hỗ trợ, nhưng mà vẫn là đa tạ nhị tẩu và Chi Nhi." Ý tứ là không cần người hỗ trợ, người trở về làm việc đi thôi.

Nhưng mà Vương Chi Nhi lại giống như không có nghe hiểu được, nói: "Ta nghe nói Trường Khanh ca và Thu Lâm ca tới đây, không biết là đang ở đâu."

Bên trong Tổng Trường Khanh và Triệu Thu Lâm hận không thể lập tức biến mất. Vương Phúc Nhi từ bên trong đi ra, nói: "Người tìm bọn hần có việc gì? Hôm nay bọn họ là tới làm khách của nhà ta, nếu người có việc tìm bọn họ, trực tiếp đi tới nhà bọn họ tìm là được. Hiện tại chúng ta đang muốn ăn cơm, trong nhà của người cũng đã làm cơm, nhanh trở về đi."

Hết chương 87.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Việc buôn bán không dễ dàng

Editor: ChieuNinh

Về mặt Vương Chi Nhi đồ bưng, dù sao nàng ta cũng không phải là nương mình, da mặt còn không có dày đến như vậy, nhưng mà ánh mắt thì bay thẳng ngắm nhìn đến bên trong: "Ta, ta không có chuyện tìm bọn họ, chỉ là thấy bọn hần tới đây nên qua chào hỏi."

Tổng Trường Khanh lập tức đi ra, nói: "Ta và người không quen, không cần người chào hỏi, người có thể đi rồi." Nước mắt Vương Chi Nhi muốn chảy xuống, trước kia Trường Khanh ca cũng không có không cho mình mặt mũi như vậy.

"Ta, ta..."

"Người cũng đừng khóc ở nhà của ta, bằng không người ta sẽ nói nhà của ta bắt nạt người." Vương Hoa Nhi ở một bên lạnh lạnh nói. Nếu y theo tính tình trước kia của nàng thì đã sớm mắng nàng ta một trận rồi nhưng hiện tại thì cố nén lại, chẳng qua là vì phiền toái không cần thiết.

"Vây, vây Thư Lâm ca." Vương Chi Nhi mắt nước mắt lưng tròng.

Triệu Thư Lâm cũng đi ra theo, chậm rãi nói: "Nhà của ta chỉ có một mình ta, ta không có muội tử, người đừng gọi ta là ca."

Vương Chi Nhi trực tiếp khóc chạy đi ra ngoài, Thích thị lắc đầu, một lát nữa nói không chừng nhị tẩu sẽ tìm tới cửa.

"Nương, người cứ yên tâm đi, Nhị bá mẫu cần phải để cho mình có ấn tượng tốt, sẽ không khóc lóc om sòm tìm tới cửa." Ít nhất vào lúc hai vị này còn ở đây, sẽ không như vậy, về phần đi rồi ấy à, ai sợ ai chứ. Bây giờ còn muốn bắt nạt nhà mình, vậy thì không được. Trong nhà Tiểu Hồ cũng không để yên.

"Đúng vậy, Nhị bá mẫu nói nàng là người thông tình đạt lý đó thôi. Làm sao khóc lóc om sòm tới cửa?" Vương Hoa Nhi nói.

Vương Cúc Nhi cũng cười.

Vương Đồng Tỏa cũng bị Vương Tiểu Bảo kêu trở lại, hai người cùng ăn cơm với Tổng Trường Khanh và Triệu Thư Lâm, Vương Đồng Tỏa còn uống thêm mấy ly rượu, năm nay lúa mạch trưởng thành tốt, trong lòng hẳn rất vui vẻ.

Tổng Trường Khanh và Triệu Thư Lâm bởi vì hôm nay cưỡng chế đuổi Vương Chi Nhi, trong lòng cũng vui vẻ, nên ăn nhiều thêm một chén cơm, nhìn sắc trời không còn sớm thì mới cáo từ rồi đi.

Mà bên kia Vương Chi Nhi đôi mắt đỏ hồng đi về nhà, Mã thị vừa thấy khuê nữ nhà mình như vậy, thì chỉ tiếc rên rỉ không thành tiếng: "Sao lại khóc trở về, người thật sự là vô dụng, một lần lão nương không đi theo, người liền không còn cách nào khác, chẳng lẽ đến lúc đó còn muốn lão nương bái đường với người?"

Vương Chi Nhi nghe xong khóc càng lợi hại hơn. "Khóc khóc khóc, khóc cái gì, đồ vô dụng, sao người không sống chết ở lại đó, chỉ biết đến trước mặt lão nương khóc." Hiện tại bà ta cũng không dám đi đến trong nhà lão Tam tìm phiền toái, dù sao nhà lão Tam đã không giống với trước kia. Diendanlequydon-ChieuNinh Hơn nữa trong nhà còn có một con chó rất hung dữ, không chú ý một cái nó sẽ cắn người một phát. Lần trước thừa dịp không có ai ở nhà, muốn vụng trộm đi vào, kết quả con chó đó lập tức nhảy ra, hù mình hoảng cả hồn mà chạy, hiện tại ngấm lại trong lòng cũng còn hoảng sợ.

Chỉ dám vào lúc có người ở nhà mới đi, vốn cho rằng nữ nhi mình đã nhắc lên được cùng với hai thiếu gia kia, kết quả hôm nay sao lại thành như vậy?

"Đừng khóc, nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì, người thật sự là vô dụng!" Mã thị quát.

Vương Chi Nhi khóc sụt sùi nói cho Mã thị lời Tổng Trường Khanh và Triệu Thư Lâm nói: "Nương, về sau ta không bao giờ đi nữa, người ta cũng xem thường ta, ta đi làm gì? Đều đuổi ta rồi rằng, ta hận không thể chui vào cái lỗ nào đó."

Mã thị hung hăng chỉ vào cái trán Vương Chi Nhi: "Người chính là cái thứ nhất gan, người cũng không kém hơn Phúc nhi, bộ dạng còn xinh đẹp hơn nó, sao không học được nửa điểm bản lĩnh của lão nương hả. Nếu người không phải khuê nữ của ta, ta thực sự đánh người rồi. Đuổi người đi, thì người bước đi hả, người không đi, chẳng lẽ bọn họ còn có thể nói cái gì khác? Người không đưa đồ người làm cho bọn hắn hả?

Ta nói sao người ngốc như vậy? Theo như người nói, người cũng không nhỏ, chẳng lẽ người thật sự muốn cả đời làm người quê mùa sống ở nông thôn hả? Tổng gia và Triệu gia kia ở trên trời cũng đều có cửa hiệu mặt tiền, Triệu gia còn mở tửu lâu. Ta nghe người ta nói, cũng có mở ở trên huyện thành, vậy có bao nhiêu tiền hả. Người không nắm được người ta, vậy thì sau này mỗi ngày người xuống ruộng làm việc đi, cơ hội thật tốt như vậy, người cho rằng cơ hội này có mỗi ngày sao?

Nhưng mà, để nương ngấm lại, có phải người đều đối xử tốt với hai thiếu gia, cho nên bọn họ mất hứng hay không? Ta thấy hay là như thế này, được rồi, về sau người cũng chỉ đối tốt với một người là được rồi, xác định mục tiêu rõ ràng một chút, để cho người ta không hiểu lầm thì sẽ tốt rồi. Ta thấy vẫn là thiếu gia Triệu gia có tiền hơn, về sau người cứ đặc biệt đối tốt với thiếu gia Triệu gia là được. Nghe lời của nương, nếu việc này thành công, thì mỗi ngày người sẽ đeo vàng đội bạc, còn có thể có nha hoàn hầu hạ. Ngấm lại, trong thôn chúng ta bán nha đầu đi nhiều như vậy, đến lúc đó có người quen biết, nói không chừng trong đó còn có hầu hạ người, người nói người xem có đẹp hay không? Có nghe hay không!"

"Nhưng mà, nương, người ta không thích ta." Vương Chi Nhi nói.

"Ai nói? Do mọi người đều ở đó, cho dù thích cũng không thể biểu hiện ra ngoài, Chi Nhi của ta tốt như vậy, không thể xinh đẹp hơn Vương Phúc Nhi nhặt nhẻo kia sao? Nam oa đều thích người đẹp mắt, người cứ yên tâm đi. Công việc chăm tuyển người cũng phải tiếp tục, ta thấy chỉ cần ở chung lâu ngày sẽ sinh ra tình cảm, việc này dễ làm hơn." Dù sao còn có nhiều năm, gấp cái gì? Mã thị lại tràn đầy tự tin đối với mình và nữ nhi, cảm thấy nữ nhi mình là tốt nhất Vương gia thôn, chỉ cần ai sáng mắt thì sẽ coi trọng nữ nhi của mình.

Cửa hàng buôn bán của ba người Vương Phúc Nhi lại trải qua một tháng cuối cùng cũng khai trương, không thể không nói, chuyện phía trước đó thì rất nhiều. Phải lấy chào hỏi bộ khoái trấn trên, bằng không đụng tới du côn vô lại vậy thì phải làm sao? May mắn là Triệu Thư Lâm và Tổng Trường Khanh quen thuộc ứng phó mới có thể xử lý thuận lợi, người vẫn luôn ở Tú Thủy trấn nên cũng có căn cơ.

Đây cũng là nguyên nhân Vương Phúc Nhi không muốn mình mở tiệm, làm sao mở tiệm có thể dễ dàng như vậy, hối lộ từ trên xuống dưới, người khác còn không biết người là ai, không nguyện ý quan tâm người đâu. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Chuyện gặp phải người chuyên đi gây phiền

toái, đập phá tiệm của người cũng có. Người là người nông thôn đến, dựa vào cái gì người ta khách khí đối với người, cho nên cậy vào bóng mát đại thụ Triệu gia và Tổng gia thôi.

Địa đầu xà (ý nói là người bản địa) chính là lợi hại, ai cũng đều nể mặt.

Vương Phúc Nhi lại nghĩ ra một thứ, để cho người ta vẽ ra, sau đó làm rất nhiều, phát ra ngoài giống như phát truyền đơn. Triệu Thư Lâm càng tuyệt hơn, trực tiếp bày ra ngoài ở Lai Cư, lúc khách nhân rời đi, đều đưa một phần.

Chương quầy cười nói, thiếu đông gia (con ông chủ) coi bên này trở thành chỗ tuyên truyền miễn phí, Triệu Thư Lâm cũng nghiêm túc: "Đồ ăn trong tiệm của ta cũng không giống với Lai Cư, ngược lại cũng có thể đề cao thanh danh cho Lai Cư, chỉ cần đồ trong tiệm của ta bán tốt, người ta đều sẽ nói, cũng nhờ Lai Cư mới biết được có chỗ này."

Chương quầy về mặt vui mừng nhìn Triệu Thư Lâm, quả nhiên thiếu đông gia trưởng thành rồi. Hắn thực xem trọng đối với sinh ý của tiệm này.

Tổng Trường Khanh cũng không ngoại lệ, cũng đặt ở Tế An Đường, lúc người ta rời đi thì phát một tờ, còn giải thích cho người ta ăn vào mấy thứ này như thế nào mới có lợi đối với thân thể, phương diện dưỡng sinh cũng nói ra.

Đương nhiên ở chung quanh tiểu điểm cũng muốn người phát ra rất nhiều, chỉ ngày chờ khai trương đó làm một khối đầu tốt đẹp.

Bởi vì trước đó đã chuẩn bị tốt, cho nên đến ngày khai trương, vậy mà lại sắp thành hàng dài. Trứng gà cuốn làm ra rất là được hoan nghênh, quả thực là làm ra không đủ bán, ngay cả miếng khoai tây nướng mặn mặn cũng bị mua không ít, hỏa kế và thu ngân mừng rỡ cười toe toét, bán càng nhiều, đến lúc đó được thưởng sẽ càng nhiều, bọn họ càng lúc càng nhiệt tình hơn.

"Khai trương ngày đầu tiên, còn nhìn không ra đồ của chúng ta được hoan nghênh như vậy, rất nhiều người đi xem đều ngạc nhiên, thấy người ta mua thì mình cũng mua, sau này mới có thể nhìn ra được tốt xấu." Tổng Trường Khanh nói.

Triệu Thư Lâm gật đầu: "Quả thật như vậy, trước cứ bán như vậy vài ngày, sau này vẫn náo nhiệt như thế này, chúng ta liền giới hạn bán ra, thông thường thứ gì mà nhiều người tranh giành, mới có thể là đồ tốt."

Tổng Trường Khanh tỏ vẻ đồng ý: "Ta thấy chủ yếu là đồ của chúng ta ăn ngon, để cho Phúc Nhi còn có thể cân nhắc ra thêm thứ gì đó hay không. Hôm nay ta nghe không ít người nói, lão nhân trong nhà thích ăn thứ mềm mại, đồ của chúng ta giòn thì có giòn đó, nhưng chưa chắc lão nhân gia cần được."

"Cũng đúng, mua đồ của chúng ta, trừ bỏ nhiều tiểu oa nhi ra, chính là lão nhân gia thích ăn. Nếu lão nhân gia cũng hấp dẫn tới đây, có thể kiếm nhiều gấp đôi." Dù sao mọi người đều nói hiếu đạo, không cho mua con của mình, cũng phải mua cho lão nhân.

Vương Phúc Nhi nghe được sinh ý tốt lắm, cũng đặc biệt vui vẻ, đó là bạc, bạc nha: "Thứ gì đó mềm mại?" Vương Phúc Nhi hỏi.

Tổng Trường Khanh nói: "Đúng, răng của lão nhân gia (người già) không tốt, đại đa số sẽ thích ăn gì đó mềm mềm. Như vậy khách của chúng ta sẽ đông rồi. Nói không chừng không được bao lâu, có thể mở ra thêm một tiệm nữa."

"Được, ta thử làm một ít, nhưng mà không dám cam đoan."

"Ta tin tưởng người, khẳng định có thể làm được." Tổng Trường Khanh nói.

Vương Phúc Nhi cười cười, người này thật tin tưởng mình, cũng tin tưởng người khác, làm cho người ta cảm thấy cũng tự tin không ít. Vương Phúc Nhi nghĩ trước kia ăn thức ăn mềm mại chỉ dùng để gạo nếp để làm, có thể bắt tay vào làm từ thứ này hay không?

"Nhà người đã ăn qua bánh gạo nếp đậu đỏ chưa?" Vương Phúc Nhi hỏi. Chỉ sợ người ta đã sớm có rồi, bên này còn tưởng rằng mình là người đầu tiên làm ra. Vậy thì có thể dọa người.

"Bánh gạo nếp đậu đỏ gì?" Tổng Trường Khanh hỏi.

"Chưa ăn quá là tốt rồi, ta nói đây chính là thứ thực mềm nhuyễn, chẳng qua bột gạo nếp hiện tại của chúng ta không được mịn, phải mài thêm mấy lần mới được."

"Được, để ta mài, người cảm thấy được mới dừng lại."

Tổng Trường Khanh cuộn tay áo lên làm việc, trong nhà Vương Phúc Nhi cũng có một cái cối đá nhỏ, cũng không cần hỏi mượn của người khác. Giờ phút này, giống bột mì, hạt thóc cũng phải tự mình xay vò bỏ trấu, có thể thấy được trình độ thô ráp của nó, cho dù là gạo đi mua ở tiệm cũng không có tinh tế như ở hiện đại. Ý tưởng của Vương Phúc Nhi là, làm bột này biến thành tinh mịn hơn bình thường một chút, đến lúc đó dù có người bắt chước được, cũng không có hương vị ngon như của nhà mình, thế này mới có thể làm được độc nhất vô nhị.

Nói làm thì làm ngay, Vương Phúc Nhi xem như cũng nhìn ra được, cũng không phải mài nhiều, bao nhiêu bột là tốt rồi, tốt nhất là mài năm lần, gạo nếp nhào chung mới đủ lực.

"Nếu có dầu khác thì tốt rồi, mỡ heo này có mùi." Vương Phúc Nhi nói.

"Vậy dùng mỡ gà, vị đó nhẹ." Tổng Trường Khanh nói.

Đúng vậy, sao lại không nghĩ ra cái này nhỉ, còn có mỡ gà mà: "Vậy trước thử xem, bên trong một bô một chút mỡ, đến lúc đó hương vị đi ra càng đỡ hơn, cái này đều là bí quyết, là không thể để cho người cùng nghề biết được.

Làm ra một đợt bánh gạo nếp đậu đỏ, Tống Trường Khanh thử một cái, cảm thấy hương vị thực không tệ, hẳn chuẩn bị mang đi, sau đó thử xem hiệu quả, là có thể đặt bán ở trong tiệm. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Đương nhiên trước hết mang cho nãi nãi của mình nếm thử, nếu bà cảm thấy ngon, vậy không thành vấn đề.

Cho nên khi Tống nãi nãi ăn một miếng tiếp theo lại ăn miếng thứ hai, trong lòng hẳn vui vẻ, lập tức liền đi thương lượng với Triệu Thu Lâm cũng đặt thứ này ở bên ngoài, đương nhiên phải để cho Phúc nhi chỉ cách thực hiện cho sư phó.

Buôn bán của đám người Vương Phúc Nhi xem như đi vào quỹ đạo, tháng đầu tiên lúc chia hoa hồng, Vương Phúc Nhi được ba lượng bạc, rất là không tệ.

Nhưng mà kia hai người nói, tháng đầu tiên là làm cho mọi người vui vẻ, về sau chính là đợi đến cuối năm lại tính toán một lần, tháng tháng tính tiền thật mất công. Vương Phúc Nhi thì chỉ đề ý có bạc lấy là được, chuyện khác thì mặc kệ, dù sao hai vị này sẽ không thiệt thòi mình.

Wang Phúc Nhi đưa ba lượng bạc cho Thích thị, Thích thị nói: "Về sau tiền này tự con cất giữ, cha và nương sẽ không lấy. Chúng ta biết trong lòng con đều hiểu chuyện, nên rất yên tâm."

Wang Đồng Tòa nói: "Đúng vậy, nương con nói rất đúng, thu nhập khác của chúng ta đều tốt, đây là lần đầu tiên con và người khác hùn vốn kiếm tiền, con cứ giữ lấy, chúng ta nhìn xem đến lúc đó ai kiếm tiền nhiều hơn." Vương Đồng Tòa đùa giỡn nói với nữ nhi.

Hiện tại khuê nữ đã lớn, càng ngày càng có bản lĩnh, trong lòng hẳn rất vui mừng.

Được rồi, mình thu thì mình thu thôi, có tiền riêng, Vương Phúc Nhi quyết định dùng ba lượng bạc này đều mua một bộ quần áo cho mọi người. Mình dày vò mấy thứ này, không thể thiếu sự ủng hộ của người trong nhà, giống như hiện tại lần đầu tiên lấy được tiền lương, muốn lấy số tiền kiếm được tháng này đều sử dụng trên người của người nhà.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Cha nương của Tiểu Phượng

Editor: ChieuNinh

Wang Phúc Nhi dùng ba lượng bạc này đều làm một bộ quần áo cho cha nương, hai tỷ tỷ, Tiểu Bảo, còn có gia gia nãi nãi. Trong lòng Triệu thị là vui sướng hài lòng, cảm thấy tôn tử tiểu bối cũng có người hiếu kính quần áo cho mình, trong lòng mừng rỡ không thôi. Đều quên sạch sẽ trước kia nói cái gì mà nha đầu đều là hàng lỗ vốn, giống như cũng chưa từng nói qua, vừa thấy được ai đến, đều khoe khoang quần áo mới của mình.

So sánh với Triệu thị vui sướng, Đinh thị có chút buồn rầu, nàng ta cũng thỉnh bà mỗi đến nhà thợ rèn trấn trên bên kia cầu hôn, ban đầu cũng nói xong rồi. Nhưng mà chính ca ca đại tẩu của nàng ta ở bên kia lại nghe được tin tức, tới đây làm âm ỉ một phen, cảm thấy mình không có lương tâm, nói chuyện không giữ lời gì hết, nhìn thấy cảnh cao thì bám vào. Còn nói năm đó đã bên mình còn nghèo cũng không có cơm ăn, vẫn là bên kia tiếp tế, nói Đinh thị không biết xấu hổ.

Wang Kim Tòa thấy nàng ta buồn bã ỉu xìu thì nói: "Người nghe ca tẩu người nói những cái đó làm gì? Năm đó, hẳn đã giúp được gì cho chúng ta, mỗi lần chúng ta mang theo mấy đứa nhỏ đi qua, mặt của đại tẩu người kéo dài còn hơn mặt con lừa, ta cũng chịu không nổi. Hiện tại chúng ta cưới tức phụ cho nhi tử, không thể hàm hồ, bọn họ muốn trách thì cứ để cho bọn họ trách đi, dù sao cũng không thể bởi vì muốn thỏa mãn bọn họ mà ủy khuất con trai chúng ta." Hẳn còn muốn nói là, người biết rõ ca tẩu mình khó chơi, lúc ấy người lại còn muốn nói Quyền tử cho nhi tử. Lúc này còn chưa có cưới đâu, mà đã nháo như vậy, nếu thật sự cưới rồi, đến lúc đó có chuyện gì, còn không đánh tới cửa sao?

Thấy Đinh thị vẫn còn mặt ử mày chau thì nói: "Ta biết người sợ về sau ca tẩu người không cho người về nhà mẹ đẻ, người còn tinh thần lo lắng cái gì, nếu ca tẩu người như vậy, về sau thấy chúng ta phát đạt, còn phải chủ động sáp tới cửa ấy. Ta không tin bọn họ có tính tình như vậy, mà lại không lui tới với nhà chúng ta, nếu thực sự là như thế, ta liền phục bọn họ rồi."

Tuy rằng ca tẩu nhà mẹ đẻ là cái bộ dáng kia, nhưng bị nam nhân nhà mình một chút thể diện cũng không chứa mà nói ra như vậy, Đinh thị vẫn là rất cảm tức: "Nhà mẹ đẻ của ta không tốt, lúc ấy người đừng cưới ta, muốn thành thân làm gì?"

"Được rồi, ta nói thật, người cứ càn quấy, vậy ta hỏi người, là con trai chúng ta quan trọng, hay là chất nữ con gái của ca tẩu người quan trọng? Người quanh năm suốt tháng về nhà mẹ đẻ được mấy lần? Mấy đứa con trai của người đều phải thú tức phụ, ta thấy số lần người về nhà mẹ đẻ cũng ít đi, chờ mấy đứa Đại Bảo bọn nó thú tức phụ hết, chỗ đi nhiều nhất cũng chính là nhà nhạc phụ bọn nó. Nếu quan hệ với nhà cữu cữu không tốt, nói không chừng sẽ không đi tới nữa, người lo lắng cái gì. Không có việc gì! Người vẫn nên quan tâm chuyện bên kia đi, ta còn sợ chuyện ca tẩu người hay sao, còn muốn phá hủy chuyện tốt của Đại Bảo."

Lời này thật đúng là đã để cho Vương Kim Tòa nói đúng, ca tấu Đình thị không biết làm sao mà lúc này lại tìm được nhà thợ rèn, vừa khóc lại vừa nháo, khiến cho phụ mẫu của Tiểu Phụng đều không còn mong đợi gì vào đối với hôn sự này. Vốn nhìn đứa nhỏ Vương Đại Bảo này cũng không tệ lắm, coi như là có cảm tình với Tiểu Phụng, không nghĩ tới lúc này mới vừa bàn bạc hôn sự thì đã có người tới cửa gây chuyện rồi.

"Tiểu Phụng của chúng ta cũng không phải không ai cưới, làm gì phải bị người xi và như vậy! Hôn sự này không đáp ứng!" Cha Tiểu Phụng nói.

Nương Tiểu Phụng nói: "Lão nhân, lời này cũng đừng nói sớm, ta còn không biết chuyện làm sao, dù sao cũng phải để cho bên nhà Đại Bảo giải thích rõ ràng mới được. Sao có thể nói không được thì không được đây? Ta thấy nhà này kết thông gia không được, muốn hại Tiểu Phụng của nhà chúng ta cũng không gả vào được. Nếu chúng ta thật sự không đồng ý, không phải vừa vụn như ý của bọn họ sao? Vậy thì người thật vui vẻ sao?"

Tiểu Phụng ở bên cạnh nói: "Nương nói đúng, con nghe Đại Bảo nói, cừu cừu của hắn muốn gả nữ nhi cho hắn, nhưng mà Đại Bảo không đồng ý, ta thấy là bọn họ giờ trò quý."

"Đúng vậy, ta cũng nghe nam nhân kia nói cái gì mà cháu ngoại trai cháu ngoại trai, đây không phải cừu cừu mới kêu cháu ngoại trai sao? Khẳng định là như thế rồi, ta đi tìm Đại Bảo đến, nhìn xem nói thế nào. Còn có chúng ta cũng không thể chịu oan uổng như vậy, để cho cha nương Đại Bảo tới đây, phải nói rõ ràng ra, cũng tăng thể diện cho Tiểu Phụng chúng ta. Nhìn Tiểu Phụng của chúng ta chịu oan ức, chúng ta cũng dễ nói tới chuyện sau khi gả Tiểu Phụng qua đó thì cùng sống với Đại Bảo ở trên." Nương Tiểu Phụng là nghĩ chu toàn.

Cha Tiểu Phụng nghĩ một chút rồi nói: "Vậy thì cứ làm như vậy đi, nếu không phải thấy Tiểu Phụng và Đại Bảo tốt đẹp, ta tuyệt đối không nhận được con tức này, cho rằng nhà ta dễ bắt nạt sao? Còn đến lần nữa, ta sẽ đánh gãy chân bọn họ!"

Sau khi Vương Đại Bảo biết tin tức thì vội vàng thu xếp công việc trong điểm cho tốt rồi chạy tới. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Nghe được chuyện đã qua hẳn thật sự là không biết phải nói như thế nào, chỉ có thể là liên tiếp chịu tội, nương Tiểu Phụng nói: "Đại Bảo, người xin lỗi làm gì? Cũng không liên quan gì tới người, là do cừu cừu và cừu mẫu của người, vậy cha nương phải người tới đây, Tiểu Phụng của chúng ta cũng không thể bị người ta mắng oan uổng. Nếu hôn sự này thành, Tiểu Phụng của chúng ta cũng phải kêu một tiếng cừu cừu, đến lúc đó nên sống làm sao? Thái độ của nương người cũng là một vấn đề, chúng ta làm cha nương đều phải hỏi rõ ràng, nếu tỷ ấy thật sự là không muốn của hôn sự này, thì sớm nói ra, chúng ta cũng không chậm trễ người cưới người khác."

Vương Đại Bảo vội nói: "Thẩm nhi, không phải ý tứ này, ta tuyệt đối sẽ không cưới người khác, cái kia, các người chờ, ta trở về đi tìm cha nương ta."

Vương Đại Bảo gấp tới mặt đỏ bừng, Tiểu Phụng có tâm muốn nói vài câu tốt đẹp với Đại Bảo, đều bị nương nàng ngăn cản. Nói giỡn à, hiện tại đều giúp đỡ Đại Bảo, về sau còn tưởng rằng nữ nhi của mình dễ ăn hiếp: "Cha nương hắn đến đây, người đi vào cho ta, đều nói con gái hướng ra ngoài, người cũng đừng làm cho nương mất mặt, cho dù tốt, cũng phải chờ nương nói chuyện xong mới được."

Vương Đại Bảo mang một thân mồ hôi chạy về nhà nói với cha nương hắn, cha hắn mắng: "Ta đã nói rồi mà, ca tấu người chính là thứ không bớt việc, hắn đây là làm cho con trai ta không cưới được tức phụ mà, đại cừu ca như vậy ta cần làm gì, về sau không tới nữa!"

Trong lòng Đình thị cũng thầm mắng ca tấu, đây không phải là cố ý gây rối loạn sao? Vạn nhất người ta không đồng ý hôn sự, vậy phải làm sao bây giờ?

"Cha bọn nhỏ, người nói một chút nên làm sao?" Đình thị giống như con ruồi mất đầu xoay tới đổi lui.

"Ta nói, người đừng đi lung tung, người ta để cho chúng ta tới đó nói chuyện, chúng ta phải đi nói. Đến lúc đó bọn họ nói gì người cứ nghe, cũng đừng nổi điên đó, người ta bị tui thân, khẳng định sẽ có tức giận, ca tấu người gây chuyện, chúng ta không chịu đựng thì ai chịu? Đại Bảo, đi gọi Tam thúc và Tam thẩm, để cho bọn họ đi theo, chúng ta đi xin lỗi." Vương Kim Tòa khó có khi thông minh một hồi, phát huy phong phạm đại gia trưởng của hắn.

Vương lão đầu và Triệu thị cũng biết, Triệu thị liên tiếp mắng ca tấu nhà mẹ đẻ của Đình thị, nói bọn họ có cừu oán với lão Vương gia: "Cho dù Đại Bảo của ta độc thân cả đời, cũng không cưới khuê nữ nhà hắn! Nhìn hắn làm sao!"

Vương Đại Bảo dở khóc dở cười, lại vội vàng đi tìm Tam thúc Tam thẩm, Vương Đồng Tòa và Thích thị nghe xong lời này, vội chuẩn bị xe ra rồi dặn dò Vương Cúc Nhi chăm sóc việc trong nhà.

Chuẩn bị xe ra xong, mấy người đi trấn lên. Đến trong nhà Tiểu Phụng, chỉ nhìn thấy cha và nương của nàng, Đình thị không biết phải nói gì, Thích thị vội nhận lỗi, Đình thị nhìn rồi cũng nói xin lỗi theo, nương Tiểu Phụng nói: "Việc này, lẽ ra cũng không trách các người, chỉ là chúng ta ngồi ở nhà cũng bị người mắng, làm gì mà có chuyện như vậy chứ? Tiểu Phụng của nhà ta, không nói trăm dặm mới tìm được một, nhưng cũng là ta thương yêu từ nhỏ đến lớn. Hôm nay bị người mắng gì mà hồ ly tinh, thanh danh của nữ nhân có bao nhiêu quan trọng thì mọi người cũng biết rồi đó."

"Đúng vậy, đại tấu, đều là lỗi của chúng ta, chúng ta làm việc thiếu suy xét rồi." Thích thị vội nói.

Nương Tiểu Phụng đã biết người họ là Tam thẩm của Đại Bảo, người ta ôn tồn nói chuyện cùng với người, tức giận của nàng cũng giảm hơn một phần nửa, vốn việc này cũng không có liên quan gì tới Tam thẩm của Đại Bảo: "Ta biết, Tam thẩm hắn là người tốt, ta sợ là, Tiểu Phụng của chúng ta gả qua, thời điểm thăm người thân thì sẽ bị người ta mắng chửi."

Vương Kim Tòa vội nói: "Thân gia, việc này là chúng ta không có làm tốt, vốn trước kia chúng ta không biết còn có đứa bé Tiểu Phụng tốt như vậy, cho nên có cái ý tứ muốn cùng nhà đại cừu ca của ta thân càng thêm thân. Diendanlequydon-ChieuNinh Nói thì nói vậy, nhưng khi biết có Tiểu Phụng là cô nương tốt như vậy, chúng ta lập tức cũng không có tâm tư kia nữa, Đại Bảo của ta là toàn tâm toàn ý muốn cưới Tiểu Phụng. Ta và nương bọn nhỏ cũng vui lòng. Nhưng mà bởi vì trước kia trong nhà nghèo, có chút tranh cãi không vui vẻ với đại cừu ca, khi nghe Đại Bảo chúng ta muốn đính hôn, trong lòng bọn họ mất hứng, cho nên mới sẽ như vậy. Chúng ta thật không nghĩ tới bọn họ lại tới tìm các người, đều là chúng ta không có làm tốt, ta ở

đây chịu tội với thân gia, về sau cũng sẽ không có chuyện như vậy nữa!"

Đinh thị cũng nói: "Ta cũng chỉ muốn Tiểu Phụng làm tức phụ của con trai ta, người khác ta cũng không hài lòng." Lời dễ nghe cũng đã nói xong, Đinh thị giống như đột nhiên thông suốt, nên nói một câu như vậy.

Vương Đồng Tỏa cũng chịu tội với cha Tiểu Phụng: "Đại ca, cái khác không nói, chúng ta là thành tâm kết thân gia cùng với ngài, đại ca và đại tẩu của ta mấy ngày nay đều cao hứng không thôi, bởi vì Đại Bảo phải thành thân. Từ nhỏ Đại Bảo đã nuôi gia đình, tục ngữ nói một nữ tể bằng nửa nhi tử, Đại Bảo tuyệt đối sẽ thật sự hiếu kính các người."

Cha Tiểu Phụng cũng nói: "Đại Bảo là dạng người gì, ta cũng biết, chỉ là ta lo lắng, hiện tại việc này còn chưa có thành công thì đã dám nháo tới cửa, nếu thực sự thành rồi, Tiểu Phụng nhà chúng ta còn không bị bắt nạt chết."

Vương Kim Tỏa vội cam đoan: "Tuyệt đối sẽ không, chuyện lão Vương gia chúng ta, người Đinh gia không thể trộn vào."

Nương Tiểu Phụng thấy đã nói coi như không kém thì cũng nói: "Ài, việc này như vậy thì coi như xong, vì suy nghĩ cho hai đứa nhỏ, chúng ta cũng theo thôi. Mọi người đều là người một lòng suy nghĩ cho đứa nhỏ, đều ngóng trông bọn nhỏ tốt đẹp, thân gia, người nói đúng hay không?" Nương Tiểu Phụng nương nói với Đinh thị.

Đinh thị vội nói: "Đúng vậy, đúng vậy." Người ta đều kêu thân gia rồi, chứng minh sau cơn mưa trời lại sáng.

"Vậy nếu suy nghĩ vì bọn nhỏ, ta nghĩ, nếu Đại Bảo làm việc ở trấn trên, vậy sau khi bọn họ thành thân, cũng ở trấn trên cùng nhau được không? Cũng có thể chăm sóc lẫn nhau, đến lúc đó các người cũng ôn tồn từ sớm một chút."

Đinh thị vừa nghe, làm sao được chứ? Nhưng mà bị Thích thị ngầm kéo một cái, lại nghe được Kim Tỏa cũng đồng ý, chỉ có thể oán hận gật đầu. Sau khi việc này xong rồi, nương Tiểu Phụng mời bọn họ ở lại ăn cơm, nhưng mà nhìn sắc trời cũng không còn sớm, phải nhanh trở về. Trên đường, Đinh thị bắt mắt Thích thị, nói: "Tam đệ muội, người lôi kéo ta làm gì? Nào có tức phụ nhi không hầu hạ bà bà, chạy đi ở cùng với trượng phu?"

"Đại tẩu, hôm nay việc này vốn chính là chúng ta đuối lý, nếu chúng ta không đáp ứng, hôm nay việc này sẽ không xong, hôn sự này cũng không định ra được. Diendanlequydon-ChieuNinh Đại tẩu, người suy nghĩ một chút, nương Tiểu Phụng cũng đã nói đó, nếu đại tẩu muốn sớm ôn tồn từ một chút, cũng phải để cho đôi phu thê trẻ ở cùng một chỗ. Đại Bảo bên này cũng có người chăm sóc, đến lúc đó hai người đồng tâm hiệp lực, vậy ngày lành còn không phải đến rất nhanh, chúng ta làm phụ mẫu, không phải là ngóng trông bọn nhỏ tốt hay sao? Người nhìn xem Trương tẩu bên cạnh nhà chúng ta, nhà bọn hắn cũng chỉ có một con trai, nhi tức còn đi theo, cuộc sống của người ta không phải trôi qua ngày càng tốt sao. Nhi tức phụ không nhất định phải hầu hạ ở bên người, nếu người đồng ý cho bọn họ ở cùng một chỗ, trong lòng bọn họ khẳng định cảm kích người, đến lúc đó cũng hiếu kính người, thứ tốt khẳng định là không chạy được, đại tẩu, ta nói có lý hay không?"

Đinh thị bị Thích thị vừa nói như vậy, thật ra thì trong lòng thư thái không ít: "Quên đi, ta cũng không phải bà bà không tốt, cứ như vậy đi, mặc kệ bọn họ ở đâu, ta còn không phải là nương Đại Bảo sao?"

Như vậy mới đúng, nghĩ thông suốt là được, Thích thị thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng còn sợ Đinh thị nắm chặt không tha, vậy thì có thể không thành.

Hết chương 89.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Có đưa hấu rồi!

Editor: ChieuNinh

Hôn sự của Vương Đại Bảo và Tiểu Phụng đã được định ra rất nhanh, bởi vì tuổi của hai người cũng không còn nhỏ, bàn bạc là sau mùa thu hoạch vụ thu thì thành thân. Hiện tại làm tiệc vui trong nhà cũ, sau đó đôi phu thê hai người lại trở lại sống ở trấn trên.

Vương Phúc Nhi trông đưa hấu đã bắt ra trái non rồi, thoát nhìn to bằng nắm tay, cuối cùng đã có thành quả. Cũng không uổng phí mình kiên trì không ngừng.

Từ ngày đưa hấu bắt đầu ra trái nhỏ, Vương Tiểu Bảo còn trở nên chịu khó hơn cả Vương Phúc Nhi, một ngày đi xem vài lần, còn phải tưới nước hai lần sáng tối, thấy Vương Phúc Nhi lại tới đây, còn hỏi thẳng: "Tam tỷ, bao giờ đưa hấu này mới chín?"

Vương Phúc Nhi mỗi lần đều nói sắp rồi sắp rồi, Vương Tiểu Bảo cứ tiếp tục kiên trì, cũng may đưa hấu mỗi ngày một lớn lên, tươi cười trên mặt Vương Tiểu Bảo càng lớn hơn nữa.

Qua vài ngày, lại là ngày họp chợ, Thích thị nói muốn mua chút đồ cho Đại Bảo thành thân. Tuy rằng bình thường đều trực tiếp cho tiền biếu, nhưng mà dù sao cũng là thân chất nhi (cháu trai ruột của chồng) thành thân, không thêm chút gì khác thì cũng quá kì cục.

Thích thị cảm thấy trong sinh hoạt, phải thực chất, cho nên chuẩn bị mua một ít đồ dùng hằng ngày cho đôi phu thê trẻ Đại Bảo, tỷ như bồn chậu, thùng các loại. Chăn mền thì tự nhiên có tân nương mới gả chuẩn bị, không cần người khác phải mua thêm, nàng cũng sẽ không mua. Mà Vương Phúc Nhi từ trong đất trồng rau hái được mấy trái dưa, chuẩn bị hái đưa qua cho Tổng gia và Triệu gia, đây chính là tự mình trồng. Nhưng nghiêm khắc mà nói, nếu không có Tổng Trưởng Khanh đưa dưa hấu tới, cũng không có hôm nay, hơn nữa hiện tại lại là đồng bọn hợp tác, đưa mấy trái dưa hấu cũng là nên làm.

"Trước tiên chúng ta vẫn nên đi cùng Phúc nhi đưa tặng dưa hấu đi, thứ này quý giá, nếu như va chạm bị hỏng rồi, vậy thì không tốt." Thích thị nói.

Vương Đồng Tòa nghe lời nương tử nói, đi tới Tế An Đường trước. Vương chương quỹ Tế An Đường thấy ba người bọn họ, thì rất là vui vẻ. Vương Đồng Tòa đề dưa hấu xuống, Vương chương quỹ vợ nói: "Dưa hấu này là các người tự mình trồng ra sao? Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh Vậy thì rất giỏi đó, thứ đồ chơi này người bình thường còn nhìn không ra đâu. Ta nói Vương huynh đệ, nếu người có tay nghề này, về sau trồng nhiều một chút, cam đoan có thể kiếm tiền!"

Vương Đồng Tòa vợ nói: "Là bọn nhỏ tiểu đánh tiểu nháo, lần trước Trường Khanh tặng mấy trái dưa hấu thì để lại hạt giống, đã nhiều năm mới trồng ra được. Ta là người ngu dốt, thứ càn tinh quý thì càng không được."

"Là Tiểu Phúc Nhi trồng đi." Biểu tình của Vương chương quỹ ta biết ngay là như vậy mà.

Vương Phúc Nhi cũng cười nói: "Vương bá bá khỏe, con cũng may mò thôi, cũng may nương con giữ được rất nhiều hạt giống, mới có thể để cho con gầy vò, bằng không năm nay vẫn không ra được đâu. Mấy lần trước ngay cả hoa cũng không nở luôn, chờ sang năm con khẳng định có thể đưa dưa hấu cho Vương bá bá."

"Vậy thì tốt quá, Vương bá bá chờ sang năm ăn dưa hấu của con." Vương chương quỹ cũng biết thứ này không dễ trồng, hần một chút cũng không đo mất, hơn nữa cam đoan sẽ đưa dưa hấu này đi qua cho ông chủ.

Vương Phúc Nhi và cha nương cáo từ rồi đi tới Lai Cư. Cũng đưa cho chương quỹ, để cho hần giúp đỡ đưa qua nhà Triệu Thư Lâm.

Đưa dưa hấu xong, Vương Đồng Tòa lại đưa đồ mình bận qua tiệm tạp hoá, thuận tiện thu tiền bán đồ của một tháng trước. Sau đó chính là Thích thị đạo diễn, đi mua đồ!

Không thể không nói, nữ nhân ấy mà, mặc kệ là thời đại nào, có một loại cuồng nhiệt đối với mua sắm, còn có tiền thì càng nhiệt tình gấp ba. Hai cha con Vương Phúc Nhi và Vương Đồng Tòa đều có chút bất đắc dĩ, Vương Phúc Nhi cảm thấy mình cũng đi không nổi, nhưng mà nương vẫn hưng trí bùng bùng. Vốn chính là muốn đặt mua chút đồ cho Đại Bảo ca, kết quả lại coi trọng thứ khác, mua đồng mua tây, trên xe lại là một đồng lớn, thoát nhìn thật nhiều, nhưng mà đều là hàng hóa tiện nghi. Từ khi trong nhà dư dả, nương cũng không tiếc mua này nọ, hơn nữa là kiếm tiện nghi mà mua.

Thật vất vả Thích thị mới mua xong, Vương Đồng Tòa sợ nàng còn tiếp tục muốn đi dạo, nên đánh xe thật nhanh, Thích thị nói: "Cha bọn nhỏ, chàng chậm một chút, nhanh như vậy, đồ trên xe cũng muốn rớt." Vương Phúc Nhi nghe xong thì cười thầm, còn không phải cha sợ nương sao, không nhanh chóng chạy trở về, còn phải chịu tội nữa.

Tổng Viễn Chí nhìn hai trái dưa hấu lão Vương đưa tới, không khỏi tò mò: "Dưa hấu này là?"

Lão Vương cười nói: "Là nha đầu Phúc nhi kia đưa tới, nói là chính nàng trồng ra được, thật là, hiện tại một trái dưa hấu này ước chừng có thể bán được mấy lượng bạc. Cũng may mắn người trong thôn không biết dưa hấu này quý giá, bằng không dưa hấu nhà bọn họ đã có thể không còn rồi."

Tổng Viễn Chí nói: "Nha đầu Phúc nhi kia cũng là quý tinh, người khác chiếm tiện nghi không được đâu, nhưng mà, nàng có thể trồng ra được dưa hấu, thật sự là không tệ."

"Đúng vậy, nàng và Trường Khanh, bạn tốt tiểu oa nhi Triệu gia khiến cho cái tiệm kia hiện tại buôn bán cũng rất náo nhiệt, ta cũng ăn đồ ăn trong tiệm đó rồi, thật sự là không tệ, ta chưa từng thấy quá đâu."

Tổng Viễn Chí nở nụ cười: "Ba đứa nhỏ này ngược lại ép buộc ra trò trống, trước kia ta còn lo lắng cho Trường Khanh, hiện tại lại thả lỏng một nửa tâm."

"Trường Khanh của chúng ta còn phải nói gì? Về sau khẳng định không thua kém ông chủ." Diendanlequydon~ChieuNinh Lão Vương cười hi hi: "Nhưng mà, nha đầu Phúc nhi kia cũng tốt, hiện tại ta lại nghĩ, nha đầu Phúc nhi kia cũng lớn, về sau cũng không biết tiện nghi cho tiểu tử nhà ai."

"Lão Vương, người còn nói lời hàm ý này." Tổng Viễn Chí cười nói.

"Ông chủ nói thế nào, ta là ăn ngay nói thật, người không biết nha đầu Phúc nhi kia tốt sao?" Lão Vương hỏi.

"Đúng là tốt. Nhưng mà lão Vương, hiện tại người lại nói lời đẩy đưa với ta." Tổng Viễn Chí nói.

"Đây còn không phải là suy nghĩ cho ông chủ sao? Nghe nói tiểu tử Triệu gia kia cũng đi lại rất gần với Phúc nhi, chúng ta không ra tay trước chiếm lợi thế, sau này muốn xuống tay bị trễ thì thiệt thòi sao?"

Tổng Viễn Chí nói: "Việc này thuận theo tự nhiên đi, nếu tiểu tử của nhà ta có cái phúc khí kia, ta đương nhiên vui vẻ, nhưng mà phạm là không thể miễn cưỡng. Nha đầu Phúc nhi kia thì tốt, ta cũng thật tình thích nó, đến lúc đó nó tự nguyện chọn ai thì chính là người đó, từ nhỏ đến lớn Trường Khanh chưa ăn qua đau khổ gì, có đôi khi quá mức tự tin, ngược lại ta hy vọng nó có thể nếm chút khổ sở, mới có thể thành thực lên."

Lão Vương nói: "Ngươi vẫn là người làm cha sao? Nếu ngươi không gấp gáp, nói không chừng đến lượt Triệu gia bên kia nóng này."

Tổng Viên Chí cười không nói gì, cô nương tốt đương nhiên mọi người đều muốn tranh giành, mỗi người đều phải dựa vào bản lĩnh là được. Bọn họ đều vẫn là đứa nhỏ choai choai, trong lòng của chính bọn nó nghĩ gì cũng còn không biết được rõ ràng, hiện tại để cho bọn nó bình tĩnh lại, cả hai còn chưa làm được, cho nên hết thảy thuận theo tự nhiên.

Triệu gia nhận được hai trái dưa hấu thì cũng rất vui vẻ, Triệu Thư Lâm còn cố ý mang đi qua cho nương mình. Nương Triệu Thư Lâm lớn lên là người dịu dàng yếu đuối, thấy nhi tử hiếu thuận với mình, trong lòng vui vẻ hỏi: "Dưa này là con mua về từ thị trấn sao? Về sau cũng đừng như vậy nữa, quá lãng phí."

"Nương, không phải mua, là nhà Phúc nhi trồng được, tặng cho nhà ta." Triệu Thư Lâm nói.

"Phúc nhi, chính là Vương gia thôn kia? Đã cứu con một lần hả?" Nương Triệu Thư Lâm hỏi.

"Đúng vậy, hiện tại chúng con cùng mở tiệm kia, điểm tâm bên trong đều là nàng nghĩ ra được, trứng gà cuốn nướng thích ăn, cái đó cũng là nàng làm ra." Triệu Thư Lâm nói.

"Thì ra là một đứa nhỏ trí tuệ, nhưng mà dù sao cũng là một nữ oa, về sau các ngươi cũng chú ý một chút, tuổi dần dần lớn lên, cũng đừng giống như ngày bé, cũng không có một chút cổ kị nào, đã biết chưa?"

"Nương, con hiểu được, đều rất chú ý. Còn có Trường Khanh ở cùng, Phúc nhi chỉ phụ trách làm ra điểm tâm, còn chuyện trong mặt tiền cửa hàng đều là hai người con và Trường Khanh trông coi." Triệu Thư Lâm biết nương thực chú ý mấy chuyện này, không khỏi nói giúp thay Vương Phúc Nhi vài câu.

"Được rồi, nương không nói gì, hiện tại con làm cha con rất vừa lòng, nương cũng cảm thấy vui vẻ. Diendanlequydon~ChieuNinh Tuy rằng ta chỉ có một mình con, nhưng mà đều mạnh hơn mấy đứa nhỏ con nhà người khác nhiều." Nương Triệu Thư Lâm thở dài: "Hiện tại chúng ta tốt hơn trước kia nhiều, trước kia ta lúc nào cũng lo lắng, có phải con cũng bị người khác hại hay không. Từ khi cha con làm cho cả nhà Nhị thúc ra khỏi trấn Tú Thủy này, tâm của ta mới xem như thả lại trong bụng. Con nhất định phải không chịu thua kém cho ta và cha con có biết hay không?"

Còn có lão thái thái kia, trước đó ý vào mình là kẻ mẫu, khiến cho nam nhân của mình không ngừng chịu thiệt thòi, cũng may cha của hấn cũng không phải là người chỉ biết nhẫn nhịn, đẩy nhà lão Nhị vào trong lao. Lão thái thái vì thân nhi tử của mình mà không thể không thỏa hiệp, hiện tại cũng đi theo cả nhà lão Nhị đi tới nơi khác. Đương nhiên sẽ không phải đi hưởng phúc, lão Nhị đã không còn bao nhiêu tiền, miễn cưỡng có thể sống, như vậy mới tốt, mắt không thấy tâm không phiền. Nếu đứa cha đứa nhỏ ác độc, trực tiếp làm cho lão Nhị không sống được, hấn cũng không có cách nào, chỉ dựa vào chuyện lão Nhị làm đối với cả nhà mình, bao nhiêu đó cũng coi như còn nhẹ!

Bọn họ vốn dĩ là muốn cho đại phòng này tuyệt hậu, muốn trời Thư Lâm lại bán đi rất xa, đáng tiếc ông trời có mắt, làm cho bọn họ bị thất bại. Trong lòng của cha Thư Lâm đều biết rõ, vẫn đang bố trí, ai biết thế nhưng lão thái thái lại có chủ ý ác độc như vậy. Muốn đẩy cha Thư Lâm và trong nhà lao, làm cho mình và Thư Lâm cũng không có một chút chỗ dựa nào! Nhưng mà kết quả, ngược lại là lão Nhị tự mình vào nhà lao, cái này kêu là lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt!

Ài, suy nghĩ nhiều, vẫn nên để dưa hấu vào trong giếng lạnh, chờ cha đứa nhỏ trở về cùng nhau ăn thôi.

Hết chương 90.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Huyện lỵ là địa phương tốt

Editor: ChieuNinh

Năm nay thu hoạch lúa mạch đặc biệt nhiều, đại khái là vượt qua tai nạn lớn thì sẽ có mùa thu hoạch lớn đi, Thích thị cố ý để lại mấy túi lúa mạch mới, đến lúc đó mài thành bột, làm thêm chút thức ăn từ bột mì cho mấy đứa nhỏ. **

Bên kia trong nhà cũ bởi vì Đại Bảo ca sắp thành thân, cho nên ở trên nền đất cũ xây thêm hai gian phòng ở, bởi vậy cho dù trời rất nóng cũng đi qua hỗ trợ.

Đinh thị khó khi có được hào phóng một lần, mỗi bữa cơm đều có bóng dáng của thịt, chỉ là trong lòng bà ta cũng muốn nói cho mọi người biết được, chúng ta cũng có tiền, không phải nghèo đói như trước.

Đối với Nhị đệ muội Mã thị lười biếng lao động, có việc thì trốn đi thì trong lòng bà ta vô cùng không thích, cảm thấy Mã thị là tới hỗn ăn hỗn uống, nhưng mà chuyện trong nhà cũng không thể gây gổ âm ỷ lớn với nàng ta trước mặt mọi người, nếu không lỡ việc còn không phải là mình sao?

"Nhị đệ muội, sao ngươi lại ăn vụng, ngươi bao nhiêu tuổi rồi hả, sao còn kém hơn cả hải tử không quản được miệng mình?" Lại một lần nữa bắt được Mã thị đang ăn vụng ở trong phòng bếp của mình, Đĩnh thị không nhịn được nữa, con trai của phụ nữ này cũng sắp thủ tức phụ rồi, còn không tiền đồ như vậy.

Mã thị miệng ăn một miếng thịt to, hàm hồ nói: "Đại tẩu, hiện tại ngươi có tiền tài, một miếng thịt cũng luyến tiếc hả, nhiều chuyện. Được rồi, không phải ta ăn một miếng sao? Đến, đại tẩu, ta nhóm lửa giúp ngươi."

Đĩnh thị ghen một hơi ở trong bụng, hận không thể đuổi Mã thị này đi, ngươi nói ngươi, lúc trước khi lão Tam và lão Tứ cất nhà, Mã thị lại không tới, cố tình nhà mình xây thì nàng lại ba ba chạy tới. Tới thì cứ tới đi, nhưng thị cũng chẳng làm được chuyện của người. Còn không bằng đừng có đến.

Mã thị nói: "Nhìn đại tẩu cũng sắp thủ tức phụ, ta đây làm đệ muội trong lòng cũng vui vẻ, ta nghe nói trong nhà cháu dâu cả rất có tiền? Vậy đại tẩu thật đúng là buôn bán lời; Nhị Bảo sắp thành thân là dạng tức phụ gì? Có muốn Nhị thâm ta đây tìm một người cho hần không? Trong thôn nhà mẹ đẻ của ta cũng có mấy cô nương tốt, hiện tại Nhị Bảo lại đang học thợ mộc, cũng xứng với người ta."

"Không phiền tới ngươi, ta và cha Nhị Bảo có tính toán của mình." Đĩnh thị oán hận nói.

"Ài, ta nói muốn hỗ trợ cũng giúp không được, người khác còn nói ta không để ý tình cảm trực lý, thật sự là không có cách nào. Đại tẩu, ngươi có phát hiện hai nam oa ở trên thường xuyên đi qua nhà lão Tam kia không, nếu ta nói, mấy đứa con gái nhà lão Tam một đứa rồi lại một đứa đều là như vậy, không biết kiêng dè một chút, truyền ra lời ông tiêng ve thì cũng không dễ nghe. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Ta thấy nha, ai cũng nói hai người lão Tam bọn họ là người thành thật, kỳ thật gian trá nhất chính là bọn họ. Bọn họ chính là muốn truyền ra chút gì đó, sau đó để cho khuê nữ của mình gả đến trong nhà kẻ có tiền đi, chỉ là cũng đừng để đến lúc đó trức giò mức nước công dã tràng!"

"Nhị bá mẫu không cần trức giò mức nước công dã tràng thì tốt rồi, chuyện nhà ta, không cần người ngoài chủ trương!" Vương Phúc Nhi đang muốn đưa chút rau dưa cho Đại bá mẫu, kết quả liền nghe được Nhị bá mẫu nói những lời khó nghe này.

Trên mặt Đại bá mẫu ngượng ngùng, tuy rằng không phải bà nói, nhưng mà vẫn xấu hổ. Nhị bá mẫu lại ngay người trong chốc lát, da mặt dày nói: "Nhị bá mẫu cũng là suy nghĩ cho mấy đứa các ngươi, nếu thanh danh nữ oa bị truyền ra không dễ nghe, đến lúc đó chịu thiệt đều là các ngươi, các ngươi nha, về sau nên chú ý một chút."

"Không phiền toái Nhị bá mẫu, chỉ cần bản thân Nhị bá mẫu chú ý một chút thì tốt rồi, không cần khách nhân của nhà ta vừa mới tới, thì Nhị bá mẫu kêu Chi Nhi tỷ dán lên là được. Bị người ta chê cười thì thật khủng khiếp rồi." Là người không biết xấu hổ, cũng chớ có trách ta nói chuyện không dễ nghe, bộ cho rằng mình dễ bắt nạt sao, thực không muốn cãi nhau với người như thế, nhưng mà có vài người chính là có năng lực làm cho người nhin không được muốn mắng họ.

Đại bá mẫu nghe xong thì cười thầm, Phúc nhi này, nói thật đúng là hay! Thì ra bản thân phụ nữ này muốn bám víu cành cao, cho nên ganh tị, xứng đáng bị tiêu bôi phê bình.

"Sao ngươi nói như vậy, ta cũng là trưởng bối của ngươi! Ngươi cẩn thận ta nói cho cha nương ngươi." Nhị bá mẫu then quá thành giận.

"Ta nói cái gì? Ai nghe được? Đại bá mẫu, ngươi có nghe thấy ta nói cái gì không?" Ở trong này chỉ có Đại bá mẫu còn có Mã thị, xem tình hình thì Đại bá mẫu cũng không quan tâm Nhị bá mẫu.

Đĩnh thị lập tức nhin cười nói: "Ta cũng không có nghe thấy qua cái gì." Nàng mới sẽ không giúp Mã thị này đâu, còn ăn vụng thịt của nhà ta.

Mã thị tức giận đến nổi trợn lồi đĩnh, Vương Phúc Nhi này, thật là làm cho người ta hận nghiền răng nghiền lợi.

Ta chính là gài ngươi đó, ngươi có thể làm gì? Vương Phúc Nhi cười meo meo nhìn Mã thị, bộ dáng Mã thị có phải bị chọc giận đến hôn mê hay không, đáng đời! Cho ngươi tùy tiện khua môi múa mép nói bậy, cái này cũng cho ngươi ném thử tư vị!

"Các ngươi giỏi lắm!" Mã thị nói xong thì rời khỏi phòng bếp, Đĩnh thị cười ha ha: "Phúc nhi, nên đối xử với phụ nữ này như vậy, một chút da mặt cũng không cần, vừa rồi còn ăn vụng thịt của nhà ta. Đáng đời!" Đại bá mẫu thì đau lòng thịt nhà mình, Vương Phúc Nhi thì cảm thấy có thân thích như vậy thật sự là làm cho người ta đau gan.

Không tức giận, không tức giận, vì một người như vậy tức giận thì không đáng, nếu bà ta đổi trắng thay đen, ta cũng ăn miếng trả miếng không phải sao?

Wương Phúc Nhi khắc sâu cảm nhận, ở trước mặt những người này, miệng mình sẽ trở nên càng ngày càng lợi hại, vô lượng thọ phạt.

A di và tiểu cữu của Vương Phúc Nhi nhấn tin từ trên huyện về, hy vọng cả nhà bọn họ đi lên huyện ở chơi vài ngày, chỉ là Thích thị nói: "Trong nhà còn có sáu con heo, mỗi ngày phải cho ăn, còn có một đám gà, cũng không thể thiếu người. Cha con phải chăm sóc hoa mầu cũng không rời được, chúng ta sẽ không đi, nhờ tứ thúc dùng xe của chúng ta đưa mấy tỷ đệ các con đến huyện đi."

Wương Cúc Nhi nói: "Nương, con cũng không đi, con ở nhà là được." Thích thị thấy đại nữ nhi cũng đến sắp tuổi làm mai, lo nghĩ nên cũng thôi. Vì thế Vương Hoa Nhi và Vương Phúc Nhi, Vương Tiểu Bảo chuẩn bị bọc quần áo rồi lên huyện.

Wương Phúc Nhi ngậm mang theo một lượng bạc, trên tay có tiền, trong lòng không hoảng hốt, đó là một đạo lý cứng rắn. Trên xe chất đồng đặc sản ở nông thôn chuẩn bị cho nhà a di và tiểu cữu, Vương Thiết Tòa vung roi, ba tỷ đệ Vương Phúc Nhi lần đầu tiên đi tới địa phương huyện lỵ.

Cũng đừng chê cười, thật sự là lần đầu tiên, địa phương bọn họ đi xa nhất chính là trấn Tú Thủy, bình thường cũng chẳng có ai không có việc gì thì chạy

lên huyện chứ, cho nên ba tỷ đệ đều rất hưng phấn.

Dọc theo đường đi còn trèo đèo lội suối, nhưng mà cũng may đường đi coi như rộng mở, tuy rằng là đường đất. Lúc xuống dốc thì rất nhanh, thời điểm lên dốc thì mọi người cũng chỉ có thể đi xuống, xong rồi lại leo lên xe đi tiếp.

Vương Tiểu Bảo thì có phúc lợi, nó là người duy nhất không cần phải xuống xe. Dọc theo đường đi cũng không thấy được mấy người, tứ thúc nói là sáng sớm thì người ta đã chạy đi huyện lỵ, giống chúng ta đặc biệt đi thăm người thân thì rất ít, một ngày có thể gặp được mấy người cũng coi là nhiều rồi.

Trên núi thường xuyên truyền đến tiếng chim kêu không biết là chim gì, Vương Tiểu Bảo còn thấy được nhò dại đã biến thành màu tím, đương nhiên ở trên đường thì hái ăn. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^I^q^d

Đại khái đi được chừng hai canh giờ, rốt cuộc cửa thành huyện lỵ ở ngay trước mắt, nhưng mà huyện lỵ này còn có người giữ cửa thành, xe cộ đi vào còn phải giao tiền, khó trách người bình thường cũng không thích đến nơi này, tuy rằng một lần tốn không bao nhiêu tiền, nhưng mà cũng làm cho người ta đau lòng.

Vương Thiết Tỏa đưa tỷ đệ ba người đến trước một cánh cửa, sớm đã có một người bộ dáng là nha đầu tới cửa nghênh đón: "Biểu tiểu thư đã đến rồi." A di nghe được tiếng cũng vội vàng chạy tới, nhìn thấy đám người Tiểu Bảo thì vui vẻ không thôi, để cho Vương Thiết Tỏa nhanh chóng tiến vào, lại một phen ôm lấy Vương Tiểu Bảo. Vương Hoa Nhi nói với Vương Phúc Nhi: "Từ lúc nào thì ta thành biểu tiểu thư rồi? Nghe được không thoải mái."

Vương Phúc Nhi nói: "Đó là nha hoàn a di mua, phỏng chừng là a di để họ kêu như vậy, chúng ta nghe là được."

Trong viện này của a di thì rộng rãi hơn nhà trước kia ở trấn trên, trên cửa chính còn có một bức phù điêu, qua khỏi phù điêu chính là nhà giữa. Nhưng mà Vương Phúc Nhi thấy mặt sau nhà giữa này còn có một tầng phòng ở, có thể thấy được này mấy năm nay nhà a di cũng phát tài. (phù điêu: tường xây làm bình phong ở cổng)

Vương Thiết Tỏa đưa người đến xong đã muốn rời đi, việc trong nhà cũng đang chờ hắn đi làm, a di thấy không giữ người ở lại được, đành phải để cho bà tử nhanh đi nấu cơm. Tốt xấu gì cũng phải ăn một bữa cơm rồi mới lên đường, bằng không bụng không trở về, vậy thì làm cho người ta nói nhà mình rất hà khắc.

Tiến bước Vương Thiết Tỏa, a di mới hỏi tình huống trong nhà, biết được hiện tại cuộc sống trôi qua càng ngày càng tốt, Vương Phúc Nhi còn hùn vốn buôn bán với người khác thì vui vẻ nói: "Phúc nhi của chúng ta càng ngày càng có bản lĩnh."

Vương Hoa Nhi nói: "A di, con cũng không có bản lĩnh sao?"

"Ha ha, Hoa nhi cũng rất giỏi giang, ta đều thích, còn có Tiểu Bảo, càng lúc càng lớn, cũng đã thay đổi rồi, sớm kêu các con tới đây chơi, các con cũng không tới, làm cho a di nhớ muốn chết rồi."

Sau khi Khương di phu đến huyện lỵ, vận khí đặc biệt tốt, bản thân dự trữ vài thứ đến sau đó thì đều tăng giá, đương nhiên hưng hăng buôn bán lời được một khoản lớn. Vốn là ở phòng cho thuê, hiện tại nhà ở cũng đã mua xong, có thể thấy được việc buôn bán này, trừ bỏ có bản lĩnh thì vận khí cũng chiếm một phần nhất định, Khương di phu chính là người có vận khí. Còn không phải sao, hiện tại a di cũng sống qua cuộc sống của thiếu phu nhân, ăn cơm có bà tử nấu, việc nhà có hai tiểu nha đầu làm. Phòng ở cũng tốt hơn trước kia nhiều.

Nàng vốn cũng thương lượng với nam nhân của mình, bán nhà ở trên trấn giá thấp cho cả nhà tỷ tỷ mình, nhưng mà tỷ tỷ và tỷ phu thì luyến tiếc không nỡ rời khỏi Vương gia thôn, không có biện pháp, chỉ đành phải từ bỏ. Cũng may cuộc sống của cả nhà tỷ tỷ tỷ phu cũng không quá kém nên người ở đâu không quan trọng.

"Hiện tại đứa nhỏ Khương Điền theo di phu các con đang làm buôn bán, cái năm dọn đi hẳn cũng không có đọc sách nữa, ta nói với mấy đứa nha, cũng may làm buôn bán còn được, di phu mấy đứa cũng không cần lo lắng. Khương Lỗi còn đang đọc sách. Diendanlequydon~ChieuNinh Chờ đến giữa trưa thì bọn họ đều sẽ trở lại." A di nói: "Sao đại tỷ các con không đến?" Nàng vốn là thay Vương Cúc Nhi nhìn trộm một hộ gia đình, nghĩ có thể đề cho người nhà kia cũng đến nhìn xem ngoại sinh nữ (cháu gái) ngoan của mình, nhưng là người lại không có đến.

"Đại tỷ nói muốn ở nhà, nương đồng ý rồi." Vương Tiểu Bảo nói.

"Ài, Cúc nhi từ nhỏ liền không thích đi lại ở bên ngoài, chỗ của a di nàng cũng không có tới được mấy lần." Quên đi, chuyện này, đến lúc đó tự mình nói với tỷ tỷ. Cũng đúng là chuyện lớn.

"Hôm nay tiểu cữu có tới đây không?" Vương Phúc Nhi hỏi.

"Còn có mỗ mỗ ngoại công! Cữu mẩu, biểu đệ!" Vương Tiểu Bảo nói tiếp.

"Đến tối thì sẽ tới, bọn họ rất nhớ các con! Ban ngày cữu cữu các con còn phải đi dạy, buổi chiều mới rảnh." A di vội nói, phân phó nha đầu lấy thức ăn ngon tới chiều đãi cháu ngoại trai, ngoại sinh nữ. "Lần này các con cần phải ở nhà của a di lâu thêm vài ngày, cho dù các con sống luôn ở đây cũng không có vấn đề gì!"

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 92: Chuyện bát quái

Editor: ChieuNinh

Khurong đi phu vẫn là đáng về hồi trước, thoát nhìn cũng không có chút thay đổi nào, mà Khurong Điền và Khurong Lỗi thì biến hóa rất lớn, Khurong Điền đã bắt đầu đôi giọng, mà Khurong Lỗi mập mạp từ nhỏ cũng trở nên gầy đi.

"Hoa nhi tỷ, Phúc nhi, Tiểu Bảo, các người đến rồi." Khurong Lỗi thật vui vẻ, Khurong Điền thì ra về người lớn, nhưng mà qua không được bao lâu, cũng hiện rõ ra. Mấy đứa nhỏ đều lủi rủ nói chuyện với nhau.

Khurong đi phu và a di ở một bên nhìn cười.

Cơm giữa trưa vừa phong phú lại ăn ngon, Vương Tiểu Bảo ăn tới cái bụng tròn vo, khiến cho mọi người đều muốn xoa xoa bụng của nó, hỏi dưa đã chín chưa, cuối cùng làm Vương Tiểu Bảo mắc cỡ, hơn nữa lại mệt nhọc, không bao lâu thì đã ngủ.

A di mang theo Vương Hoa Nhi và Vương Phúc Nhi đi thăm phòng mới của bọn họ, phía sau có một loạt phòng ở: "Ta và di phu các con đều thương lượng qua, đến lúc đó xây một tấm tường bên này rồi mở ra thành mặt tiền cửa hàng cho thuê, một năm cũng thật nhiều tiền, trong nhà nhiều chỗ bỏ trống không ở cũng không tốt. Trừ bỏ bốn người chúng ta, cho dù thêm hai nhà đầu một bà tử, thì phòng ở vẫn còn nhiều như vậy, lúc ấy ta nói mua nhỏ một chút, đi phu các con còn không đồng ý, hiện tại thì hối hận đi."

Không thể không nói, ý nghĩ của hai người a di rất kinh tế, có thể nghĩ đến chuyện cho thuê mặt tiền cửa hàng, thật đúng là một chút cũng không buông tha. Xây tường cũng không ảnh hưởng cuộc sống bên này, cách cũng xa, mặt khác còn có tiền thuê, quả nhiên là biện pháp tốt đến tiền không hết.

Vương Phúc Nhi nghĩ, có nên nhìn xem tiền trong tay có đủ rồi mua nhà cửa ở trên, sau đó thuê hay không? Đây cũng là tốt biện pháp, nhà cửa chỉ cần có kẻ ước mua bán vậy thì đó là cả đời, kiếp sau kiếp sau nữa đều là của người, và của con cháu người, căn bản không có cách nói cái gì mà quyền tài sản vài thập niên. Đó là thứ lợi nhuận ổn định không lỗ vốn, mua ruộng đất còn phải xem ông trời có nể mặt hay không, mà mua nhà cửa, tiền thuê là trốn không thoát đi.

Được, quyết định, trở về nói với cha nương. Nếu có thể mua được nhà ở khu vực buôn bán, vậy nói không chừng tiền thuê qua vài năm thì đã thu lại vốn mua nhà rồi.

Đi thăm nhà xong, đi nghỉ ngơi một lúc thì cảm thấy sáng khoái tinh thần.

"Buổi chiều người không đi học đường sao?" Vương Phúc Nhi hỏi Khurong Lỗi.

Khurong Lỗi nói: "Hiện tại là buổi sáng đi học đường, buổi chiều vốn không có bận, cho nên ta còn muốn học ở nhà."

"Trách không được bộ dạng người gầy như vậy." Vương Phúc Nhi nhỏ giọng nói thầm.

"Người nói gì?" Khurong Lỗi không có nghe.

"Ta nói sao người lại trở nên gầy như vậy?" Vương Phúc Nhi nói.

"Ha ha, ha ha." Khurong Lỗi ngượng ngừng nhỏ giọng nói: "Ta nói cho người biết, người đừng nói với người khác, người cam đoan đi."

Vương Phúc Nhi gật gật đầu, Khurong Lỗi nói: "Kỳ thật là có một lần ta nghe thấy người khác đều gọi ta là tiểu mập mạp, trong lòng ta không dễ chịu, cho nên, hiện tại một lần ta chỉ ăn một chén. Nhìn xem, ta có đẹp mắt hay không?"

Đẹp mắt cái đầu á, Vương Phúc Nhi lắc đầu: "Rất gầy, chỉ là có đánh nhau với người khác ngược lại có thể chiếm được tiện nghi."

"Vì sao?" Khurong Lỗi hỏi.

"Bởi vì người xương cốt có thể làm màng ngăn người ta." Vương Phúc Nhi nghiêm trang nói.

Khurong Lỗi suy sụp mặt: "Thật sự rất gầy?"

"Quả thật là rất gầy, nếu có thêm chút thịt thì tốt rồi." Ngày bé mũm mĩm thật dễ coi.

"Được rồi, ta quyết định, về sau mỗi bữa ăn thêm nửa bát thì tốt rồi. Thịt sẽ từ từ mọc ra." Khurong Lỗi cảm thấy chỉ là việc con con, để cho hấn biến gầy thì không dễ dàng, béo lên còn không được sao?

Lúc chàng vạng, mỗ mỗ ngoại công (=ngoại tổ phụ=ông ngoại), còn có cả nhà tiểu cữu cữu đều tới, tinh thần mỗ mỗ ngoại công đều rất tốt, con cái đều là người tài giỏi, tâm tình có thể không tốt sao? Hơn nữa hiện tại tiểu nhi tử được tiêu cực coi trọng, tôn tử cũng càng ngày càng lớn, đời này coi như là viên mãn.

"Mồ mỗ, ngoại công, sao mọi người đều không quay về thăm Tiểu Bảo." Vương Tiểu Bảo nói.

"Tiểu Bảo trưởng thành thì đi được, mồ mỗ và ngoại công lớn tuổi rồi, không chịu nổi dầy vò, cho nên Tiểu Bảo phải thường tới thăm chúng ta có được không?" Thích Lão Hán nói.

"Được! Con muốn nhanh chóng lớn lên, sau đó có thể đánh xe, như vậy mỗi ngày con đều có thể tới mồ mỗ ngoại công." Vương Tiểu Bảo đều chọc mọi người cười.

Vương Phúc Nhi và Vương Hoa Nhi đang ở đều đang chơi với tiểu biểu đệ Thích Lượng, nhũ danh kêu là Lượng Lượng, Lượng Lượng: "Nhị tỷ, Lượng Lượng rất giống tỷ nè." Vương Phúc Nhi như phát hiện đại lục mới.

Tiểu cữu mẫu Hà Hoa cũng nói theo: "Ban đầu ta cũng nói, xem đi, không phải một mình ta cảm thấy giống đi."

Mồ mỗ Hồ thị nói: "Vậy cũng không ngạc nhiên, con là thân cô cô của Hoa nhi, Gia An lại là thân cữu cữu của Hoa nhi, lớn lên có giống cũng bình thường."

Lượng Lượng cũng chớp ánh mắt xinh đẹp nhìn Vương Hoa Nhi, Vương Hoa Nhi và nó mắt to trừng đôi mắt nhỏ, nhìn như vậy càng thấy hai người càng giống nhau. Vương Hà Hoa vội nói với Lượng Lượng: "Lượng Lượng, đây là biểu tỷ Hoa nhi của con, gọi đi nào."

Lượng Lượng ngọt ngào ngào ngậy thơ nói: "Biểu tỷ khỏe."

Vương Hoa Nhi mừng rỡ ánh mắt cũng mị thành một đường nhỏ: "Lượng Lượng, chơi với biểu tỷ có được không, chỗ biểu tỷ có đồ ăn ngon, đệ có thích ăn kẹo hay không? Biểu tỷ mua cho đệ."

Ánh mắt Lượng Lượng cũng mị thành một đường thẳng: "Được!"

"Nhìn xem, thật giống. Phúc nhi, đứa nhỏ này hôm nay sao lại nói ít như vậy?" Mồ mỗ Hồ thị kêu Vương Phúc Nhi tới: "Nghe nói hiện tại con bắt đầu làm buôn bán hả, nữ oa vẫn không cần xuất đầu lộ diện nhiều, chúng ta cũng không cần kiếm nhiều tiền như vậy, bằng không người khác nói lời ong tiếng ve."

A di nói: "Nương, người lo lắng cái này làm gì, từ nhỏ Phúc nhi đã hiểu chuyện rồi, sẽ không gây rối gì đâu. Con thấy Phúc nhi rất tốt, trong nhà đại tỷ có thể có hiện tại, Phúc nhi của chúng ta có công lao lớn nhất."

"Con đó, từ nhỏ liền che chở Phúc nhi, được, ta cũng không nói nữa, Phúc nhi, con đừng trách mồ mỗ." Hồ thị vội nói.

"Mồ mỗ nói gì vậy? Con biết mồ mỗ là thật tâm tốt với con, con sẽ không làm cho mồ mỗ lo lắng, kỳ thật cửa hàng kia con cũng không có ra mặt."

Nói mọi chuyện cho bọn họ nghe một lần, ngoại công cũng gật đầu, như vậy rất tốt. Dù sao hiện tại Phúc nhi cũng lớn. Chuyện nên chú ý cũng phải chú ý.

Ngày hôm sau, a di nói muốn mang mấy đứa đi ra ngoài may quần áo, mấy đứa cháu tới thì làm một bộ quần áo cũng là đương nhiên.

Nha đầu Đậu Tương nói: "Nãi nãi (bà chủ, mẹ chủ; ở gia đình lớn còn có thể gọi là thiếu nãi nãi), tiệm may bên kia phố Phú Ninh làm không tệ."

Vương Phúc Nhi đối với tên của hai nha đầu rất là không cảm giác, một người tên là Đậu Tương, một người tên là Đậu Xanh. Nói với a di, a di còn nói, kêu hạt đậu thật tốt, hạt đậu cũng thực dụng hơn. Nàng muốn đổi thành tên như vậy.

Hai nha đầu này lớn lên cũng bình thường, Vương Phúc Nhi cảm thấy a di là người có năng lực, trong tiềm thức hết thấy đều bóp chết ở trong trạng thái còn chưa có này sinh.

Vương Phúc Nhi nói: "A di, tùy tiện mua mấy tấm vải làm quần áo là được, qua bên kia nhất định là quý."

"Bây giờ a di của con còn không tốn tiền nổi sao, con đừng tiết kiệm thay ta, ta đây quanh năm suốt tháng cũng không làm được mấy lần cho các con, cứ để cho a di tận tâm là được."

Ba người Vương Phúc Nhi và Vương Hoa Nhi còn có Vương Tiểu Bảo liền đi theo a di đi tới phố Phú Ninh. Ngày hôm qua tiểu bằng hữu Thích Lượng Lượng đi trở về với cha mẹ hẳn, Vương Hà Hoa còn hỏi tình huống của gia gia và nãi rất nhiều, nàng cũng tới mấy ngày lễ qua năm mới trở về được, bình thường đều ở trong huyện.

"Khuong gia nãi nãi tới rồi!" Người của tiệm may này thật nhiệt tình, cũng nhận biết a di, a di để cho nha hoàn nói ý đồ đến đây, trên mặt người nọ cười lớn hơn nữa. Tuy rằng Khuong gia này mấy năm gần đây mới đến sống ở huyện này, nhưng mà người ta coi như là kẻ có tiền, ra tay cũng không hẹp hòi. Hiện tại vừa ra tay chính là vài bộ quần áo. Mặc kệ nói thế nào, có thể trường kỳ làm quần áo cho người của Khuong gia, đến lúc đó cũng là một khoản thu lớn.

Trước mặt a di, người này tự mình đo kích cỡ cho mấy tỷ đệ Vương Phúc Nhi, ân cần không thôi.

"Thu Nương, người ở bên trong làm gì, đi ra!" Bên ngoài là tiếng của một nữ tử, nghe qua cũng không phải là người dễ chọc.

Người được gọi là Thu Nương ngượng ngùng nói với a di: "Khương gia nãi nãi, ngượng ngùng, bên ngoài là một người khó chơi đến đây, ta ra đi xem. Ta cũng đã đo xong cho các vị tiểu thư tiểu thiếu gia rồi, người xem xem chọn vài loại vải có được không?"

"Ai vậy, nghe giọng điệu này lại kiêu ngạo như vậy, tiệm này của người ở trên huyện chúng ta coi như là nổi danh ở bên ngoài, các nàng cũng không để vào mắt."

"Ài." Thu Nương thật có lỗi nói: "Chờ chuẩn bị tốt cho bên kia rồi, ta lại nói Khương gia nãi nãi ngài, bằng không trong một lát nữa, tiệm này của ta sẽ gặp phải tai ương."

A di cũng không muốn khó xử người khác: "Đi thôi, đi thôi, nhìn tình thần người khó chịu. Nhà của ta cũng làm buồn bán, biết người khó xử."

Thu Nương rất là cảm kích, vội chạy đi ra ngoài, a di chọn vài loại vải chất liệu tốt, sau đó để cho người ta nhớ kỹ, khi nào làm xong thì đưa tới nhà bọn họ.

Lúc đi ra ngoài, Vương Phúc Nhi thấy mấy người có bộ dáng là nha đầu vây quanh một nữ nhân, không biết đang nói gì. Về mặt Thu Nương mang cười, lại không ngừng nhận lỗi, ài, đạo này, ai cũng không dễ dàng, có quyền thế là đại gia!

Qua vài ngày, Thu Nương tự mình đưa quần áo tới cho a di: "Lần trước thật sự là xin lỗi, Khương gia nãi nãi đại nhân có đại lượng, không có so đo với ta, trong lòng ta cảm kích."

Vương Phúc Nhi và Vương Hoa Nhi ở bên cạnh nghe. A di hỏi: "Lần trước người nọ là ai, kiêu ngạo như vậy."

Thu Nương thở dài: "Là phu nhân Huyện thừa, đắc tội không nổi, lại nói tiếp, vị Trương gia nãi nãi này vẫn cùng quê với Khương gia nãi nãi đó."

A di có hứng thú: "Hả? Chẳng lẽ nàng cũng là người trấn Tú Thủy?" Những người này thật sự là đều đã hỏi thăm ra.

"Đúng vậy, nhà mẹ đẻ vị Trương gia nãi nãi này là trấn Tú Thủy, nghe nói nhà mẹ đẻ của nàng ta ở Tú Thủy trấn mở hiệu thuốc bắc. Cũng là chuyện bảy tám năm, về phần nhà mẹ đẻ nàng ta trước kia ở nơi nào thì ta cũng không biết."

Lỗi tai Vương Phúc Nhi dựng thẳng lên, hiệu thuốc bắc? Tú Thủy trấn? Chẳng lẽ là? Vương Hoa Nhi cũng cho Vương Phúc Nhi một ánh mắt. Tổng Trường Khanh nói qua hẳn có một cô cô gái đến huyện lỵ, chẳng lẽ chính là vị kia? Nhưng mà thế này thì tương phản cũng quá lớn đi, tuy rằng Tổng Trường Khanh nói chuyện ngông cuồng, nhưng mà không làm cho làm cho chán ghét. Ngay cả Tổng thúc thúc, đó là người rất tốt nha, người trấn trên đều tôn kính hẳn, chẳng lẽ phu nhân Huyện thừa này là đột biến gen?

"À~, thì ra là nhà kia, ta đã biết, nhưng mà ta biết danh tiếng nhà mẹ đẻ của nàng ta ở Tú Thủy trấn tốt lắm, sao người này lại như vậy?"

Thu Nương nói: "Tục ngữ nói rằng sinh chín loại, mỗi loại khác nhau, người từ trong bụng một mẹ thì cũng có tốt có xấu, cũng không nói chính xác được."

"Lời này nói đúng." A di nghĩ tới tiểu cô kia và nam nhân của mình, còn không phải không giống nhau sao. Lại nói chút chuyện phiếm với Thu Nương rồi Thu Nương mới cáo từ rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Vơ vét của dân!

Editor: ChieuNinh

Trên huyện mỗi khi đến tháng bảy thì sẽ có hội chùa, đến lúc đó người ở các trấn các thôn mới có thể tới đây đi trải hội, đương nhiên, người ở huyện khác cũng tới. A di thì kiên quyết không cho phép Tiểu Bảo đi, bởi vì chuyện một lần kia thiếu chút nữa đã đánh mất Vương Phúc Nhi, vẫn còn để lại bóng ma ở trong lòng nàng. Kết quả tiểu cửu cười nói: "Không có việc gì, để mạng theo bọn nhỏ đi, hội chùa là ban ngày, để ôm Tiểu Bảo, Hà Hoa ôm Lượng Lượng, Khương Điền và Khương Lỗi đều là người lớn, Hoa nhi và Phúc nhi cũng không nhỏ, sẽ không đi lạc"

A di nghĩ nghĩ, nói: "Vậy cũng được, các đệ cần phải trông kỹ bọn nó, còn có Khương Điền Khương Lỗi, các con cũng không thể tự mình lo chơi đùa, phải trông chừng đệ đệ muội muội, biết không?"

Vương Hoa Nhi nói: "A di, con lớn nhất đi, con thấy không có việc gì."

Thích Gia An nói: "Nhị tỷ, tỷ yên tâm, người của tiêu cục chúng ta cũng cùng đi trải hội, không có việc gì. Người tiêu cục cũng đều có chút tài năng, người khác còn không dám trêu chọc tới cửa."

Vì thế thương lượng xong, Thích Gia An dẫn bọn nhỏ xuất phát, địa điểm hội chùa cách nhà a đi có chút xa, chỉ có thể là ngồi xe đi. Nhưng mà cách càng gần thì xe ngựa càng khó đi, đến cuối cùng thì thực tiếp không đi được. Người đánh xe nói là nhiều người xe ngựa nhiều, rõ ràng là đường bị kẹt, đi xe không được.

Dù sao cũng sắp đến, mọi người đều xuống xe ngựa, Thích Gia An cõng Vương Tiểu Bảo ở trên vai, làm cho Vương Tiểu Bảo rất vui sướng. Lượng Lượng cũng quần quít lấy muốn như vậy, cuối cùng không còn cách nào khác, chỉ còn có Khương Điền là tiểu tử choai choai cõng lên, bên cạnh tiểu cừu mẫu còn trông chừng, sợ Lượng Lượng rơi xuống. Khương Điền nói: "Cừu mẫu, người yên tâm đi, Lượng Lượng không nặng, con có thể cõng được, con ở trong tiệm cũng từng khiêng gạo rồi, còn nặng hơn Lượng Lượng."

Vương Phúc Nhi và Vương Hoa Nhi nắm tay nhau, nhìn người đến người đi, đều bán rất nhiều thứ, bên này chủ yếu là bán các loại đồ chơi nhỏ, còn có một ít trầm hoa, trầm gỗ ... tự làm, Vương Hoa Nhi nhìn không nhắc chân đi được. Ở Vương gia thôn, mọi người cũng không có mang cái gì đẹp, nhiều lắm là cái hoa lụa, bình thường tóc đều là bện lại, đồ trang sức là dây cột, làm sao gặp qua mấy cái này?

Vương Hà Hoa thấy Vương Hoa Nhi như vậy, nói: "Hoa nhi, vừa ý loại nào?"

Vương Hoa Nhi có chút ngượng ngùng, Vương Hà Hoa trực tiếp chọn mấy thứ, nàng mua vài thứ cho chất nữ nhi kiêm ngoại sinh nữ. "Phúc nhi, con thích gì?" Vương Hà Hoa mua một ít đồ trang sức, lại hỏi Vương Phúc Nhi, Vương Phúc Nhi nói: "Cô cô, trên người con có tiền, tự con mua."

"Có tiền là của con, còn đây là đồ cô cô mua cho con." Vương Hà Hoa nói.

Vương Phúc Nhi nói: "Váy cô mua cho con cái trầm hoa đi. Con thích cái này."

Vương Hà Hoa cười nói: "Được, trầm hoa thì phải một đôi mới được, đến lúc đó ở trên hai búi tóc của con mỗi bên các mang một cái, nhất định sẽ đẹp."

Đó là đáng yêu có được không, Vương Phúc Nhi nói thầm.

Thích Gia An và người tiêu cục hẹn gặp mặt ở trong một túp lều. Mọi người đi dạo xong thì trong tay mỗi đứa bé đều có đồ ăn rồi di chuyển tới túp lều đó.

Vương Phúc Nhi nhìn túp lều này có chút nhìn quen mắt, nhìn tầm biển, Lai Cư, thì ra là chi nhánh của nhà Triệu Thư Lâm ở trên huyện, Triệu thúc thúc thật sự là lợi hại.

Thích Gia An nói phòng bao với điểm tiêu nhị, tiểu nhị vội dẫn mọi người lên lầu hai, đến phòng, bên trong cũng đã có vài người ở đó. Diendanlequydon-ChieuNinh Nhìn thấy Thích Gia An đều kêu một tiếng Thích sư phó.

Thích Gia An giới thiệu mọi người một phen, mấy người này cũng mang theo bọn nhỏ lên đây, vì thế rất náo nhiệt.

Nhưng mà người ta đều cho lễ gặp mặt, Vương Phúc Nhi cảm thấy mấy người này rất có ý tứ, đều cho hồng bao (tiền lì xì). Mấy nam nhân cũng giống như Thích Gia An, làm giáo tập ở trong tiêu cục. Ví dụ như người cao to kia, chỉ dạy còn bông, mà cái người có râu kia, thì lại là dạy đao thương, phụ nữ của bọn họ cũng đi theo cùng.

Phòng chừng là vật họp theo loài, người phân theo đàn, Vương Hà Hoa và mấy người phụ nữ nói chuyện rất quen thuộc.

Vương Hoa Nhi và Vương Phúc Nhi đều ngồi ở hai bên của Vương Hà Hoa, ngồi bên cạnh mấy người phụ nhân cũng có mấy tiểu cô nương tuổi tương đương như hai người.

Một nữ nhân mặt tròn trịa cười nói: "Đại muội tử, đây là người thường hay nói, khuê nữ của nhà đại tỷ người sao? Bộ dạng cũng thật xinh đẹp."

"Triệu đại tẩu cũng đừng khen các nàng, Ngọc Lan nhà người có ai dám bì?" Vương Phúc Nhi liền thấy tiểu cô nương bên cạnh người này đỏ mặt, phỏng chừng nàng chính là Ngọc Lan.

Nữ nhân mặt tròn nói: "Cũng đừng nói, Ngọc Lan cái gì cũng tốt, chỉ là tật xấu đỏ mặt này không đổi được, người nói có gì mà phải đỏ mặt? Đây là người quen, ta ấy, mỗi lần nói nàng cũng không có tác dụng, ngược lại là ta nóng lòng không biết phải nói làm sao."

Ngọc Lan nghe nương nàng nói như vậy thì mặt càng đỏ hơn. Một nữ nhân khác có gương mặt thoản vẹn nói: "Ta thấy là người không biết đủ đi, khuê nữ thật tốt, người còn nói này nói kia, ngược lại thì ta hy vọng có một khuê nữ, nhưng mà ông trời lại không cho ta. Hiện tại nhìn mấy tiểu cô nương xinh đẹp, ta thực hận không thể là của nhà ta."

Triệu đại tẩu nói: "Được rồi, biết người yêu thích cô nương, vậy qua vài ngày nữa người làm chủ mời khách, chúng ta đi tới nhà người tụ tập một hồi, nhìn người còn nói hay không."

"Làm sao lại không được? Lời này coi như đã định. Hà Hoa, người cũng phải đi, dẫn ngoại sinh nữ của người đi theo."

Nhóm người lớn nói chuyện với nhau, nhưng mà ở đây không phải là nhà của mình, chỗ cũng không lớn, chỉ tán gẫu thôi, có vài chuyện cũng không thể nói ở trước mặt bọn nhỏ. Chờ thức ăn được đưa lên, mọi người cũng không tán gẫu nữa, nữ nhân một bàn, nam nhân một bàn rồi bắt đầu ăn uống. Bởi vì cũng đều là người quen, các nam nhân lại là vũ phu, không quá chú ý cái gì mà nam nữ cùng phòng, cho nên cũng không dụng bình phong tách ra.

Bữa cơm này mọi người vẫn ăn đều rất vui vẻ, Vương Phúc Nhi nhìn món tôm hấp muối thì rất chút cảm khái, bên kia Triệu Ngọc Lan đã hẹn nàng và

nhị tỷ đi nhà nàng ấy chơi.

Đợi cho đến khi người a đi trông mong về nhà thì ánh trăng đã treo ở không trung, vậy là tránh không được a đi lại mắng tiểu cữu cho một trận. Vương Tiểu Bảo đều đã đi ngủ, buổi tối Vương Hoa Nhi có chút hưng phấn, hỏi: "Từ lâu hôm nay chúng ta đi, có phải là của nhà Triệu thúc thúc hay không? Ta thấy rất giống với ở trên trần, nhưng mà lớn hơn một chút."

Vương Phúc Nhi gật gù đầu, nói: "Là Triệu thúc thúc mở."

"Thật lợi hại! Phúc nhi, tỷ nói với muội, hôm nay tỷ nghe được nương của Triệu Ngọc Lan hỏi Khương Điền là con nhà ai, muội nói có thể có chuyện gì hay không?"

"A? Nhị tỷ, tỷ cũng thật là, lỗ tai cũng quá thính rồi. Quan tâm làm gì, đều là chuyện của người lớn, chúng ta đừng quản." Chẳng lẽ là vị Triệu thẩm kia coi trọng Khương Điền? ChiêuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Đứa nhỏ đáng thương, mới mười mấy tuổi, đều bị coi trọng làm nữ tể rồi.

Vương Hoa Nhi cười nói: "Còn không phải tỷ nghe được sao? Người lớn các nàng nói với nhau, có lẽ cảm thấy đứa nhỏ nghe không hiểu, thật sự là rất coi thường chúng ta. Ta cảm thấy, khẳng định là nương Triệu Ngọc Lan coi trọng Điền oa tử, hắc hắc."

"Nhị tỷ, tỷ cũng biết rồi vậy thì cũng đừng nói ra, nhanh đi ngủ, nhanh đi ngủ, muội cũng buồn ngủ muốn chết, đi dạo một ngày, mệt quá đi." Vương Phúc Nhi xoay người liền muốn ngủ.

"Muội nói tiếp với tỷ một lát rồi ngủ, tỷ ngủ không được." Vương Hoa Nhi không cho Vương Phúc Nhi ngủ.

"Nói cái gì? Được rồi, nhị tỷ, so ra thì tỷ còn lớn hơn Khương Điền, nói không chừng nương chúng ta cũng phải tìm cho tỷ rồi." Nhìn xem tỷ còn theo ta tán gẫu hay không.

Quả nhiên Vương Hoa Nhi bắt đầu xấu hổ: "Quên đi, không nói với muội, mọi người đều nói miệng tỷ lợi hại, tỷ thấy người lợi hại nhất chính là muội." Lại nhỏ giọng nói thêm: "Phía trước không phải còn có đại tỷ sao, có nói cũng không tới phiên ta." Nhưng mà rốt cuộc không tiếp tục nói gì với Vương Phúc Nhi nữa, trong phòng cũng an tĩnh lại.

Vương Phúc Nhi và Vương Hoa Nhi đoán đúng, nương Triệu Ngọc Lan quả nhiên là coi trọng Khương Điền, thỉnh thoảng hỏi thăm tình huống của Khương Điền với Vương Hà Hoa. Ngọc Lan nhà nàng ta cũng đã mười ba tuổi, là thời điểm phải định thân, định thân xong rồi, đợi ở nhà hai ba năm, là có thể xuất giá.

Vương Hà Hoa tiết lộ ý tứ này cho a di của Vương Phúc Nhi, a di Vương Phúc Nhi nói: "Điền oa tử của nhà ta mới có bao nhiêu đâu, sao có thể định thân sớm như vậy được. Dù thế nào cũng phải chờ nó qua mười lăm tuổi đi, tiểu oa nhi thành thân quá sớm thì biết cái gì?"

Nam hài tử nhà ai mà không phải mười bảy mười tám tuổi mới thành thân chứ, hiện tại Điền oa tử mới vừa lớn một chút thôi.

Vương Hà Hoa nói: "Bọn họ bên này đều là mười hai mười ba tuổi thì đính hôn, sau đó qua vài năm mới thành thân. Sợ người trong sạch đều bị người khác đoạt mất, cho nên muốn xuống tay trước thời gian. ChiêuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Đính hôn xong, đồ cưới cũng còn phải chuẩn bị trong nhiều năm, cho nên mới sẽ như vậy. Nhị tỷ, nếu không, ta nói với Triệu đại tẩu, Điền oa tử còn nhỏ, chờ vài năm nữa mới nói chuyện hôn sự."

"Được, muội cẩn thận nói với người ta, đừng đắc tội họ, các người là ở chung một tiêu cực, đừng để quan hệ trở nên bế tắc." A di Vương Phúc Nhi dặn dò nói.

"Nhị tỷ, tỷ yên tâm đi, ta sẽ nói với người ta."

Ở bên ngoài mấy đứa nhỏ nghe lén đều lặng lẽ chạy đi, Vương Hoa Nhi muốn cười nhạo Khương Điền thì bị Vương Phúc Nhi vụng trộm ngăn cản, ài, không thấy được người ta đang mắc cỡ sao?

Khương Lỗi nói: "Ca, có phải hỏi tức phụ cho ca hay không?"

Vừa nói xong thì trên đầu Khương Lỗi đã bị đánh một cái: "Nói gì đó, không có nghe thấy nương chúng ta nói chúng ta còn nhỏ sao? Người lại nói nữa, cẩn thận ta đánh người."

"Không nói thì không nói, đánh đệ làm gì? Cũng không phải đệ nói muốn ca thú tức phụ." Nhìn ca hấn vừa muốn đánh tới, Khương Lỗi vội chạy nhanh như chớp. Còn vụng trộm quay lại làm mặt quỷ. Làm cho mọi người đều nở nụ cười.

Mấy người lớn thì không muốn để cho đám nhỏ nghe, nhưng mà càng không cho nghe, thì càng muốn nghe, còn không phải sao, phòng ở lại không đóng kín, nói chuyện thì cũng truyền ra ngoài.

Nhưng mà Vương Phúc Nhi và Vương Hoa Nhi cảm thấy gấp gáp, hôn sự của đại tỷ nhà mình cũng đến lúc phải đề ra, nhìn thấy Khương Điền cũng có người nhớ thương, đại tỷ mình cũng đã mười sáu tuổi rồi. Tuy rằng không muốn để cho đại tỷ rời đi, nhưng mà nếu đại tỷ vẫn ở lại trong nhà, người khác sẽ nói nhảm. Đến lúc đó chịu tội là đại tỷ.

"Ài, Phúc nhi, muội nói xem vì sao chúng ta phải lớn lên chứ, trưởng thành rồi phải rời khỏi cha mẹ, phiền muốn chết!" Vương Hoa Nhi cảm khái.

Vương Phúc Nhi đối với vấn đề không có trả lời thế nào, chỉ nghe nàng ấy lải nhải. Nói thật, nàng cũng không muốn lớn lên, cảm thấy mình lại có thể trở

về thời thơ ấu, cũng là buồn bán có lời, đáng tiếc là lòng người không đủ, lại cảm thấy thơ ấu này thời gian quá ngắn. Nhưng mà không lớn lên, cả đời phải dựa vào cha mẹ, vậy chẳng phải cha mẹ sẽ mệt chết đi? Cho nên vẫn mau mau lớn lên, ít nhất có thể chia sẻ giúp cha mẹ.

Hôm nay Khương đi phu trở về, sắc mặt không tốt, a di hỏi: "Đây là làm sao? Bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?"

Khương đi phu thở dài: "Đều nói việc buôn bán của chúng ta náo nhiệt, bên ngoài nhìn thì nói chúng ta buôn bán lời bao nhiêu tiền, chỉ là có ai biết ở bên trong rất sốt ruột bận rộn. Còn không phải sao, phu nhân Huyện thừa đại nhân qua đại thọ, mấy người chúng ta đều phải tặng lễ, không đưa lễ mừng, đến lúc đó chính là đắc tội Huyện thừa."

"Sao lại là hấn hả, sao quanh năm suốt tháng hấn lại có nhiều chuyện như vậy, ta nhớ rõ mới trước đó không phải mới đi tặng lễ mà? Sao hiện tại lại có nữa?"

"Trước đó là mừng thọ nương Huyện thừa, hiện tại không là phu nhân hấn sao? Nếu tiếp tục qua vài cái thọ thế này, chúng ta quanh năm suốt tháng kiểm đầu cho nhà hấn rồi." Khương đi phu tức giận nói.

A di cũng thực tức giận: "Mấy người này làm quan, sao đều như vậy, rất không biết xấu hổ! Vơ vét sạch sẽ một lần lại một lần, tiền của nhà người khác cũng không phải theo nước lớn trôi tới được." Nhưng mà không cho lại không được, trừ phi người không muốn làm việc buôn bán ở huyện này. A di nói: "Lỗi oa từ của chúng ta nhất định phải không chịu thua kém, đến lúc đó cho Huyện thừa này đẹp mặt." Cũng không phải là huyện quan mà hấn còn cần quý như vậy!

Hết chương 93.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Oan gia quả thật đường hẹp

Editor: ChieuNinh

Vương Phúc Nhi thấy a di mặt ừ mày chau thì hỏi: "A di, có phải có chuyện gì khó xử hay không?"

A di trực tiếp thở dài, nói: "Còn không phải chuyện tặng lễ sao, lão bà Huyện thừa lại mừng thọ, những người làm ăn buôn bán chúng ta đều phải đi tặng lễ. Một đoạn thời gian trước mới vừa xong lão nương của Huyện thừa, hiện tại lại là lão bà của hấn, quanh năm suốt tháng cũng không có lúc nào ngừng nghỉ. Ta và di phu của con thật vất vả kiếm được ít tiền, cứ liên tục tặng lễ cũng có thể đi một nửa."

"Vậy Huyện lệnh bên kia thì sao? Nhà hấn có làm thọ?" Vương Phúc Nhi hỏi.

A di nói: "Huyện lệnh thì lại không có gì, ngược lại điểm này thì tốt lắm."

"Vậy ngược lại thì kỳ quái, Huyện lệnh cũng không mừng thọ, mà Huyện thừa dựa vào cái gì tìm đủ chuyện mừng thọ? Hấn còn không sợ cấp trên của hấn nói hấn sao?" Vương Phúc Nhi hỏi.

"Đúng vậy." A di nói: "Ta cũng thấy được kỳ quái, chờ di phu của con trở về ta hỏi một chút. Ta không thể để cho người ta lừa gạt mỗi ngày."

Khương đi phu nghe a di nói xong thì nói: "Việc này là phu nhân Huyện thừa bí mật phái người nói cái này cho mấy người chúng ta, tuy rằng là bí mật, nhưng mà có người nào có lá gan không đi? Mà nghe nói chức quan Huyện thừa của hấn đều là Huyện thừa phu nhân giúp đỡ mới có, hơn nữa quan lại bao che cho nhau, làm sao Huyện lệnh sẽ nói chuyện này đó thay cho dân chúng chúng ta?"

Nói cách khác, trong lòng mọi người đều biết rõ ràng, điển hình Diêm Vương dễ gặp tiểu quỷ khó chơi rồi! Vương Phúc Nhi nói: "Di phu, Huyện lệnh đại nhân nhậm chức ở bên này thời gian bao lâu rồi?"

"Sắp hai năm rồi. Vừa sang năm mới thì được đều đến nhận chức." Khương đi phu nói.

"Vậy di phu cảm thấy Huyện lệnh đại nhân này là muốn tiếp tục ở đây, hay là muốn rời đi?"

"Huyện chúng ta không có chuyện lớn gì, thuế má này kia thu cũng tốt, vậy nhất định là Huyện lệnh muốn ngốc ở đây. Kiểm lý lịch tốt thì đương nhiên ở bên này của chúng ta tốt hơn." Huyện lệnh không có núi dựa vào, thẳng quan khẳng định là không dễ, nếu đã không dễ dàng, như vậy đến ngốc ở một địa phương quen thuộc, so ra vẫn tốt hơn lại đổi một chỗ khác.

"Di phu, lời nói của con, người coi như là con nít thuận miệng nói đi, con cảm thấy, nếu như Huyện lệnh đại nhân muốn ngốc ở huyện chúng ta, như vậy khẳng định là hy vọng bên này không xảy ra chuyện gì. Nhưng mà Huyện thừa lòng tham không đáy, sớm muộn gì cũng sẽ phạm sai lầm. Nếu Huyện lệnh quản lý Huyện thừa, còn không bằng cấp chỗ tốt cho huyện thái gia."

"Con là nói?"

"Di phu, bên trong những người như di phu khẳng định có người của huyện thái gia, không bằng nghĩ một biện pháp chọc thủng chuyện của Huyện thừa cho huyện thái gia biết. Diendanlequydon~ChieuNinh Đương nhiên là không thiếu được lễ cho huyện thái gia, vậy phải xem là lễ cho huyện thái gia nhiều hơn, hay là lễ cho Huyện thừa đại nhân nhiều hơn."

"Con nói lễ này, nhưng mà tặng lễ cho huyện thái gia bên kia, đến lúc đó bị người biết, vậy cũng không tốt." Nếu không thì sao huyện thái gia lại không làm các loại thọ yến?

"Di phu, nếu Huyện thừa đại nhân cũng có thể tìm các loại danh nghĩa để thu lễ, mấy người bên di phu cũng tìm danh nghĩa để tặng lễ cho huyện thái gia. Tỷ như cũng là mừng thọ cho phu nhân huyện thái gia, còn có cái khác. Nếu huyện thái gia không muốn khiến cho mọi người đều biết rồi đàm tiếu, như vậy thì các người cứ bí mật. Còn có, đây là Huyện thừa đại nhân để cho phu nhân làm việc này, các người cũng có thể nói cho huyện thái gia, vậy nhất định huyện thái gia sẽ tìm Huyện thừa. Nói không chừng còn tưởng rằng Huyện thừa là bị phu nhân của hần giấu giếm mà làm, nếu là như vậy, vậy thì khẳng định Huyện thừa sẽ tìm Huyện thừa phu nhân nói chuyện. Cho dù là Huyện thừa cố ý giả vờ như không biết, mà khi huyện thái gia tìm đến hần thì hần cũng không dám lại thu lễ nữa. Lại qua vài năm ai biết sẽ là tình huống gì."

Khương di phu thở dài: "Phúc nhi con nói rất đúng, mấy người chúng ta cũng nên tụ họp lại mà thương lượng, trước kia những chuyện liên quan thế này, gặp chuyện không thể đoàn kết lại với nhau, đây cũng làm cho người ta chui chỗ trống. Kỳ thật tặng lễ này là không thể tránh khỏi, chỉ là chủ động tặng lễ và bị người khác buộc đưa lễ thì hoàn toàn là không giống. Ta phải đi tìm người thương lượng ngay."

Phòng chừng là phu nhân Huyện thừa đã chọc giận phần lớn mọi người ở đây, cho nên một khi thương lượng xong, mọi người đều đồng ý, dù sao qua không được bao lâu, trên mặt Khương di phu đều vô cùng vui vẻ, có lẽ là chuyện đã thành công!

Huyện thừa thật sự là mất hết mặt mũi, hôm nay hần bị huyện thái gia mắng cho một trận, nói hần quản không được phụ nữ của mình, khiến cho thương hộ trong huyện cũng sắp sống không nổi nữa, hần bị mắng đến nỗi muốn chui xuống lỗ!

Hần là biết phụ nữ nhà mình vợ vệt của cái, chẳng qua cũng mở một con mắt nhắm một con mắt, dù sao lúc ấy chức Huyện thừa này của mình vẫn là nằng tìm nhà mẹ đẻ vay tiền mới cho tới tay. Nhưng mà hôm nay nếu vị trí này của hần cũng khó giữ được, hần cũng không cần phải tiếp tục bảo vệ nằng.

Sau khi trở về thì mắng một chút, kêu nằng về sau đừng cũng không có việc gì thì đi làm thọ yến.

Phu nhân Huyện thừa nói: "Ta đây còn không phải là vì tốt cho người? Người làm quan một tháng mới có mấy văn tiền, nếu ta không như vậy, chúng ta uống gió Tây Bắc đi?"

Huyện thừa nói: "Người khác có thể sống qua, vì sao chúng ta thì không được? Ta thấy người là già mồm át lễ phải, khiến cho ta hiện tại cũng không dám đi ra ngoài, người ta đều nói ta là vợ vệt của dân!"

Phu nhân Huyện thừa Tống thị nói: "Ta phi, đó cũng chỉ là mấy thương hộ dễ tiện mới có thể nói như vậy, người khác ai dám nói? Ta thấy Huyện lệnh đại nhân là đồ mất chúng ta, ai kêu chính hần cũng muốn mà lại sĩ diện, đáng đời!"

"Người ngậm cái miệng thói của người lại cho ta, ta sớm muộn gì cũng sẽ bị người hại chết, ngay cả huyện thái gia mà cũng dám nói nói bậy, cái đàn bà phá sản, người phải tỉnh táo lại cho ta, đừng hờ ra thì khóc lóc om sòm, người ta bên ngoài nói có bao nhiêu khó nghe!"

"Ta biết ngay người là người không kiên nhẫn, có phải người chê ta lớn tuổi, cho nên muốn tìm mới mẻ hay không? Ta nói cho người biết không có cửa đâu, nếu không có ta, hiện tại người có thể ngồi trên vị trí này sao? Ta đánh bạc da mặt của mình tìm nhà mẹ đẻ đòi tiền, hiện tại ngược lại bị người ta nói không đúng! Có phải người có tiểu yêu tinh hay không?"

"Không thể nói lý!" Huyện thừa đại nhân phát tay áo rồi đi, phu nhân Huyện thừa Tống thị tức giận đến đập nát chén trà! Sau đó, nằng ta cũng không quan tâm, mang theo nữ nhi đi về nhà mẹ đẻ!

Thật không may, đúng lúc này, mấy người Vương Phúc Nhi phải về nhà, cũng gặp phải Tống thị này. Tống thị đi ở phía sau, xe ngựa chạy nhanh, thiếu chút nữa làm hoảng sợ con la của Vương Đồng Tòa, sau đó làm cho người ta tức giận là, Tống thị kia mở lời khiến cho bọn nha hoàn mắng chửi người, nói là quý nghèo chặn đường.

Vương Hoa Nhi và Vương Phúc Nhi tự nhiên mặc kệ, muốn tranh chấp với người ta, miệng Vương Hoa Nhi lưu loát, mắng nha hoàn kia và người ở bên trong tức giận đến muốn giơ chân. Tống thị đành đá ngoan độc nói: "Các người chờ coi, ta chính là phu nhân Huyện thừa, đừng để cho ta gặp mặt được các người, bằng không cho các người đẹp mặt!" Lại cảm thấy chậm trễ thời gian, nằng ta cũng đói bụng, hơn nữa nữ nhi của nằng ta ở bên cạnh khuyên giải, nên kêu xa phu vung roi bỏ đi. Diendanlequydon~ChieuNinh Vương Hoa Nhi cả giận: "Chạy trốn thật nhanh, đây là loại người nào vậy."

Vương Phúc Nhi nói: "Đừng để ý, cha, trên tay người có sao không?" Vì ngăn chặn con la bị kinh hoảng, Vương Đồng Tòa liều mạng lôi kéo dây cương.

"Cha không có việc gì, chúng ta đi thôi."

Vương Phúc Nhi tiến lên nhìn, thấy tay cha cũng đỏ máu thì vội vàng lấy khăn tay ra băng bó kỹ cho cha mình: "Cha còn nói không có việc gì, cũng chảy máu rồi, nhị tỷ, chúng ta nhanh chóng chạy tới trấn trên, phải đi khám cho cha."

Vương Đồng Tòa nói: "Chút vết thương nhỏ này đi nhìn đại phu làm gì, cha da dày thịt béo, không có việc gì."

Vương Tiểu Bảo nói: "Nếu cha không đi khám, trở về con sẽ nói cho nương, để cho nương nói người."

Vương Hoa Nhi nói: "Vẫn là Tiểu Bảo lợi hại!"

"Cha, chúng ta đi chậm rãi thôi." Vương Phúc Nhi sợ lại dùng lực thì tay cha sẽ càng nghiêm trọng.

"Chỉ rách da một chút, không có việc gì, các con ngồi cho vững, cha phải đánh xe!"

Dọc theo đường đi Vương Phúc Nhi rất trầm mặc, phu nhân Huyện thừa, quả nhiên là giỏi!

Đến Tế An Đường, Vương Phúc Nhi mời đại phu băng bó lại một lần nữa cho Vương Đồng Tỏa, hơn nữa còn thoa thuốc, lão Vương chừng quày hỏi: "Đây là làm sao? Lại còn đánh nhau sao?"

Vương Tiểu Bảo nói: "Chúng ta đụng phải một phụ nữ điên ở trên đường, làm kinh sợ con la của chúng ta, cha ta phải kéo con la nên bị thương."

Lão Vương thở dài: "Vậy thì thật đúng là tai bay vạ gió, sao phụ nữ điên kia chạy loạn khắp nơi vậy. Người nhà của nàng ta cũng không quản cho kỹ."

Vương Phúc Nhi cười thầm, nếu Vương bá biết phụ nữ điên này là muội tử của ông chủ của ông thì không biết có cảm tưởng gì? Nàng cũng đã gặp qua Tổng thị ở tiệm may, hơn nữa nàng ta tự giới thiệu nói là phu nhân Huyện thừa, vậy thì càng khẳng định thân phận.

"Phúc nhi, sao người đến đây?" Tổng Trường Khanh thật vui vẻ khi thấy Vương Phúc Nhi, chẳng qua Vương Phúc Nhi cho hắn một cái mặt lạnh. Không thể không nói, Vương Phúc Nhi là giận chó đánh mèo, Tổng Trường Khanh bị lạnh nhạt, còn không biết chuyện gì, thấy trên tay Vương Đồng Tỏa bị thương, lại hỏi tình huống: "Vương thúc, giữa trưa đến nhà của con ăn cơm đi."

"Không cần, bây giờ chúng ta còn vội vàng về nhà, thăm của con đều đang chờ." Vương Đồng Tỏa vội nói.

Tổng Trường Khanh lại vội liếc mắt nhìn sang Vương Phúc Nhi một cái, kết quả thực thất vọng, Vương Phúc Nhi vẫn không để ý tới hắn.

Mãi đến khi cả nhà Vương Đồng Tỏa rời đi, Tổng Trường Khanh còn không biết ra làm sao. "Vương thúc, phát sinh chuyện gì? Sao vừa rồi con thấy Phúc nhi hờ hững với con."

Lão Vương nói: "Cha của Phúc nhi bị thương, trong lòng nàng chịu khổ sở, Trường Khanh, có phải con suy nghĩ nhiều hay không?"

Quên đi, nói không rõ với Vương thúc được, trước kia Phúc nhi thấy mình, nhất định cũng có thể nói chuyện, nhưng mà hiện tại thì một câu cũng không có nói với mình, còn nghiêm mặt. Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh Cho dù là Vương thúc bị thương, cũng sẽ không như vậy. Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Hắn muốn làm rõ ràng.

Trên đường về Vương gia thôn, Vương Hoa Nhi huých chạm vào cánh tay Vương Phúc Nhi: "Mới vừa rồi muội rất lạnh nhạt với Tổng Trường Khanh, sao vậy? Không phải muội mới gặp mặt hắn sao? Người ta không có chọc giận muội."

Vương Phúc Nhi nói: "Tỷ, chẳng lẽ tỷ cũng đã quên cái bà điên hôm nay chúng ta gặp được?"

Vương Hoa Nhi nói: "Nhìn có chút nhìn quen mắt, phỏng chừng người xấu lớn lên đều là cái dạng kia."

Vương Phúc Nhi đau đầu: "Lần trước a di làm quần áo cho chúng ta, lúc đi ra ngoài, thấy nữ nhân lợi hại kia, đã nhớ chưa?"

"Hả, là nàng ta à, khó trách kiêu ngạo như vậy! Nhưng mà người đó và Tổng Trường Khanh có quan hệ gì?"

"Không phải nàng ta nói mình là phu nhân Huyện thừa sao? Cô cô Tổng Trường Khanh chính là phu nhân Huyện thừa!" Vương Phúc Nhi nói.

Vương Hoa Nhi tròn tròn mắt: "Sẽ không khéo như vậy đi."

"Thì đúng là khéo như vậy đó! Lúc trước a di và nữ nhân ở tiệm may đó có nói tới, nói nàng ta và a di của chúng ta là đồng hương từ một thị trấn, còn nói nhà mẹ đẻ của người nọ mở hiệu thuốc bắc. Mà trấn trên còn mở hiệu thuốc bắc trừ bỏ Tế An Đường này còn có nhà ai? Hơn nữa Tổng Trường Khanh cũng nói cô cô hắn ở trên huyện."

"Khó trách vừa rồi muội có thái độ không tốt với người ta, thì ra là như vậy, nhưng mà, Tổng Trường Khanh người ta cũng không có chọc giận muội, muội lạnh nhạt với hắn làm gì? Ta thấy Tổng Trường Khanh cũng bị khó chịu. Chỉ là, ai kêu hắn có một cô cô như vậy làm chi, còn làm hại cha mình bị thương, đáng!"

Nhị tỷ của ta ơi, rốt cuộc tỷ cảm thấy người ta có sai hay là không có sai hả, nói cũng như không. Nhưng mà Vương Phúc Nhi kiểm điểm chính mình, là có chút giận chó đánh mèo, ài, quên đi, đến lúc đó rồi nói sau.

Hết chương 94.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 95: Ta rất oan uổng!

Editor: ChieuNinh

Tổng Trường Khanh vốn muốn đi theo tới Vương gia thôn hỏi cho rõ ràng rốt cuộc phát sinh chuyện gì, hắn cũng không muốn bị Vương Phúc Nhi lạnh mặt, cảm thấy trong lòng rất khó chịu. Trước kia hai người nói nhao nhao, hắn cũng không cảm thấy như vậy. Chẳng lẽ là tại vì mình chưa có vợ tới xem vết thương cho Vương thúc, hay là người ở bên trong nói sai cái gì?

Tổng Trường Khanh có cả đồng câu hỏi, làm cho lão Vương vui vẻ hồng rồi, tiểu tử này, thật đúng là.

Nhưng mà rất nhanh đã có người trong nhà tới báo tin, cô nãi nãi đã trở lại, kêu Tổng Trường Khanh nhanh chóng trở về.

"Sao nàng ta lại trở về hà, thực đáng ghét!" Tổng Trường Khanh nói.

Lão Vương nói: "Không thích cũng đừng nói ra miệng, bằng không con không hay ho."

"Được rồi Vương bá cũng không nói gì, dù sao cũng là trường bối của con."

Tổng Trường Khanh nói: "Thật sự là thêm phiền!" Vẫn không thể không về, bằng không cô cô lại làm ầm ĩ, nói trong mắt mình không có nàng ta. Đến lúc đó cha mẹ cũng bị phiền.

Hắn trở về thì chợt nghe thấy cô cô lớn giọng: "Nương, người không biết đâu, ở trên đường đụng phải cái quý nghèo, hai đứa nha đầu của hắn, còn muốn theo ta nói này nói kia, cũng không nhìn xem mình có thân phận gì. Ta chính là phu nhân Huyện thừa, bóp chết bọn họ còn dễ hơn bóp chết một con kiến."

Nữ nhi Xảo Nguyệt của Tổng thị thấy Tổng Trường Khanh, vội hành lễ cho hắn. Con trai của Tổng thị còn nhỏ, được nha đầu ôm.

Nãi nãi Tổng Trường Khanh thấy Tổng Trường Khanh tới thì vội tiếp đón hắn: "Trường Khanh lại đây, cô cô của con tới rồi."

Tổng Trường Khanh nói: "Cô cô lại tới đây làm gì? Chẳng lẽ là đến trả tiền cho nhà ta?"

Về mặt Tổng thị xấu hổ, vài năm trước nàng ta mượn tiền, sao tiểu tử mỗi lần đều nhớ mãi không quên vậy.

"Trường Khanh, cô cô của con vừa mới đến, con nói gì đó." Mắt thấy bà bà và tiểu cô của mình đều mất hứng, nương Tổng Trường Khanh Lí thị vội mở miệng nói.

"Đại tâu, sẽ không phải là người dạy hắn nói đi, ta cũng không nói là không trả, người cần phải làm như vậy sao?"

Lí thị cũng không phải là quả hồng mềm nên nói: "Thiếu nợ thì trả tiền, thiên kinh địa nghĩa (chuyện đương nhiên), Trường Khanh hỏi một câu thì có gì sai? Nếu người không muốn Trường Khanh hỏi người, vậy thì trả tiền còn không phải là xong rồi? Nương, người nói xem con nói có đúng hay không?"

"Được rồi, cũng đừng nói nữa, tức phụ nhi, đi chuẩn bị cơm đi, tiểu cô của con đến một chuyến, cũng không thể ngay cả cơm cũng ăn không ngon."

Lí thị đáp ứng đi xuống, Tổng Trường Khanh nói: "Ta đây cũng đi xuống, hôm nay sách thuốc còn không có xem xong."

Tổng thị vốn đang muốn cho Tổng Trường Khanh ngốc thêm một lát, lại sợ hắn nói tới trả nợ, vì thế cũng không giữ.

Vừa thấy mẹ con hai người rời đi, Tổng thị vội oán giận nói: "Nương, người xem, đại tâu và Trường Khanh đều không có để con vào mắt."

Tổng nãi nãi nói: "Còn không phải chính người làm việc không nghiêm túc. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Ngay cả nương người mà người cũng lừa, là ai nói vay tiền xong rồi trả, lúc này cũng đã qua vài năm, một chút ý tứ trả tiền người cũng không làm, hiện tại nương người cũng biến thành không còn mặt mũi, lấy tiền nhĩ tử giúp đỡ nữ nhĩ!"

"Nương, người cũng đừng nói như vậy, là con không phải, ài, con rể của người làm Huyện thừa mới vài năm, làm sao kiếm được tiền. Con nói trả thì nhất định sẽ trả, sao con có thể để cho nương không tốt chứ, người cứ yên tâm là được. Tuyệt đối không chạy đi đâu được."

Tổng nãi nãi cảm thấy vẫn không cần ôm hy vọng cho khỏe, mình dung túng một lần thì biến thành hiện tại chính mình cũng không còn mặt mũi. Tuy rằng nữ tử vẫn đang hiếu thuận, nhưng mà trong lòng nhĩ tức và tôn tử lại có vương mặc, cũng đúng thôi, dùng tiền của con trai đi trợ cấp cho nữ nhĩ, có chút không thể nào nói nổi.

"Sao người lại chạy trở về? Cũng đừng nói là nhớ ta." Tổng nãi nãi nói.

Tổng thị thật đúng là muốn nói là nhớ bà, nhưng mà bị nói như vậy thì nói không nên lời: "Nữ tể của người thực không phải đồ tốt, thế nhưng lại nói khó nghe như vậy, còn không phải con là vì tốt cho hân sao, bỗng lộc kia của hân có thể kiếm được bao nhiêu tiền, lúc nào mới có thể trả lại tiền cho nương, nhưng mà hân không hiểu thì con không nói, còn mắng con." Tổng thị vừa thêm mắm thêm muối vừa nói chuyện, dù sao thì nàng ta không có sai, đều là người khác sai.

Tổng nãi nãi nói: "Ta thấy đều là tại ta nuông chiều người hồng rồi, người ở đây nghỉ một ngày rồi trở về đi, đừng không có việc gì thì chạy về nhà mẹ đẻ."

"Nương, sao người nói con như vậy, rõ ràng là lỗi của hân." Tổng thị không phục.

"Ta mặc kệ các người ai đúng ai sai, nếu người nói hân như vậy, vậy sao người không ngấm lại, hiện tại hân là Huyện thừa, nếu như có người nịnh bợ hân, đưa nữ nhân cho hân, hiện tại người không ở đó, đến lúc đó chuyện đã xong thì người phải làm sao? Vẫn trở về trông chừng đi, đừng đến lúc đó ăn một ngấm thì không tốt."

"Hân dám!" Nhưng mà Tổng thị không nắm chắc, lần này cũng có người dám làm trò với mình, vậy lần sau? Nếu có hồ ly tinh tới, vậy chẳng phải là? Nhưng mà nếu mình xám xịt trở về, thật sự là mất mặt.

"Nương, người kêu ca đi báo tin cho hân, kêu hân tới đón con."

"Người thật sự là chết vì sĩ diện tự mang vạ, quên đi, ta nói với ca người."

"Vẫn là nương dối với con tốt nhất." Tổng thị cười nói.

Nếu Tổng Trường Khanh đã thấy cô cô hân thì nghĩ muốn đi Vương gia thôn tìm Vương Phúc Nhi: "Nương, con có việc ra đi ngoài."

Lí thị tưởng con không muốn ngốc cùng một chỗ với cô cô của hân, nghĩ tới đức hạnh của tiểu cô thì nói: "Được rồi, con đi ra ngoài chú ý an toàn."

Vì thế Tổng Trường Khanh ra roi thúc ngựa đi đến Vương gia thôn. Đến cửa nhà Vương Phúc Nhi, lại có chút do dự không dám tiến lên, nhưng mà cảm thấy mình rõ ràng không có làm chuyện sai, làm gì phải chột dạ nên vội gõ cửa, Vương Tiểu Bảo vung chân đi mở cửa: "Trường Khanh ca, sao ca lại đến đây? Chúng ta đang ăn cơm."

Vương Đồng Tỏa và Thích thị cũng có chút giật mình, chỉ là nếu chạy tới thì là khách, vậy thì tự nhiên cùng nhau ăn cơm.

Tổng Trường Khanh không khách khí, hân rất quen thuộc với bên này, lại nói tới quả thật cũng là đói bụng rồi, nên vội ngồi xuống ăn vài bát, giống như ở trong nhà mình. Thích thị và Vương Đồng Tỏa đều đã thành thói quen.

Cơm nước xong, Vương Phúc Nhi vẫn không có nói chuyện với Tổng Trường Khanh, Tổng Trường Khanh nháy mắt với nàng, nàng cũng làm bộ như không phát hiện, Dien*đan*le*quy*don ChiêuNinh Tổng Trường Khanh nóng nảy, thừa dịp không ai chú ý, kéo Vương Phúc Nhi đến trong rừng trúc phía sau.

"Làm gì vậy?" Vương Phúc Nhi có chút thẹn quá thành giận.

Bên kia Thích thị nói với Vương Đồng Tỏa: "Hai đứa nó không có việc gì đi."

Vương Hoa Nhi nói: "Nương, không có việc gì, hai người bọn họ có chút hiểu lầm, nói xong thì tốt rồi."

Thích thị thở dài một hơi, nẩy đứa nhỏ đã lớn lên, việc này vẫn phải chú ý một chút có phải hay không? Nhưng mà nhìn biểu tình những người khác đều rất bình thường, chẳng lẽ là do mình nghĩ nhiều sao?

Tổng Trường Khanh nói: "Ta cũng muốn hỏi một chút là làm sao, ta cũng không có làm chuyện gì, người làm gì lại không để ý tới ta?"

"Ta không để ý người bao giờ." Vương Phúc Nhi mạnh miệng nói.

"Ồ hiệu thuốc bắc, còn có vừa rồi, người đều không có để ý ta, ta làm sai cái gì, người cũng nói rõ ra đi."

"Người không có làm sai cái gì, làm gì phải hỏi rõ ràng như vậy?" Vương Phúc Nhi sắp phát điên, đây đều là chuyện gì, người còn muốn đánh vỡ nồi cát để hỏi đến cùng.

"Không hỏi rõ ràng, ta cảm thấy vô cùng oan uổng. Nếu ta làm sai cái gì, người nói ra, cũng để ta sửa đổi, nhưng mà người cái gì cũng không nói, chỉ cho ta cái vẻ mặt lạnh lùng, trong lòng ta không dễ chịu." Tổng Trường Khanh nói.

"Được, ta sai rồi còn không được sao?" Vương Phúc Nhi bắt đắc dĩ, việc này nói sao đây.

"Không được! Người khẳng định có chuyện, ta phải biết, bằng không lần sau lại không cẩn thận như vậy, chẳng phải là lại muốn trong lòng ta chịu khổ sở?" Tổng Trường Khanh không thuận theo.

Được, nói thì nói, là người không nên hỏi đó, Vương Phúc Nhi nói: "Người hỏi vì sao ta tức giận, ta nói cho người biết, tay của cha ta, chính là người nhà của người làm bị thương. Hiện tại người không còn gì có thể nói đi, người ta chính là cô cô của người!"

"Khó trách!" Tổng Trường Khanh nghĩ đến khi mình về nhà thì nghe người nọ nói chuyện. Nhưng mà, hình như mình có vẻ bị oan nha, đây là cô cô đã làm sai chuyện, nào có quan hệ gì với mình đâu.

"Cái kia, Phúc nhi, người có nên xin lỗi ta hay không, ta và cô cô của ta không phải là một người nha. Bản thân ta cũng chán ghét cô cô."

"Hừ, xin lỗi! Người trông đẹp, tuy rằng cô cô người và người không phải là một người, nhưng mà dù sao nàng ta cũng là cô cô của người, ta không tìm thấy cô cô người tính sỗ, chẳng lẽ lại không thể phớt lờ không để ý tới chất nhi của cô cô người?" Vương Phúc Nhi nói.

"Ừc, này, được rồi, ta xin lỗi! Ài, vừa rồi ta còn ầm ỹ với cô cô ta một trận nè, người nói ta có thực oan hay không? Ta phải thay một thân nhân mà bản thân ta cũng không thích đi xin lỗi. Ta cũng không thích cô cô của ta đâu." Tổng Trường Khanh nói.

"Quả thật, người nếu thích cô cô người như vậy, quả thật là có chút kỳ quái." Vương Phúc Nhi thực đồng ý gật đầu. Nói ra lời trong lòng, Vương Phúc Nhi cảm thấy chính mình cũng sai rồi, Tổng Trường Khanh người ta làm người thực không tệ, căn bản không liên quan tới hắn. Nhưng mà nói xin lỗi, nàng cũng nói không nên lời.

"Cho nên nói, thôi đi, hôm nay ta thực oan uổng, nhưng mà, ta sẽ không trách người, người yên tâm là được." Người này lại bắt đầu rầm thúi rồi.

Hai người còn nói chuyện thêm một lát, sau đó hai người lại hòa hảo như lúc ban đầu, từ rừng trúc đi ra, mấy người Thích thị thở dài nhẹ nhõm một hơi. Thích thị cảm thấy nhất định phải nhắc nhở hai đứa nhỏ này, các người cũng đã lớn rồi, cũng không thể giống như ngày bé được nữa, nhưng mà lời này nàng cũng không biết nên nói thế nào.

"Người còn nhớ rõ lần đầu tiên đi tới nhà của ta, chuyện ta để cho mọi người câu cá không?" Tổng Trường Khanh hỏi.

"Đương nhiên nhớ rõ, ta còn hỏi cá đó có thể ăn được hay không mà." Vương Phúc Nhi nói.

"Chính là lần đó, cá kia là cô cô cho nãi nãi của ta, kỳ thật là trước kia, cô cô lấy trong nhà của ta một số tiền lớn, hơn nữa ngay cả cha nương ta mà nãi nãi cũng không nói tiếng nào thì đã đồng ý. Dien*đan*le*quy*don ChiêuNinh Ta cảm thấy nãi nãi bất công, sau đó ta câu cá của cô cô cho nãi nãi lên ăn. Lần đó vay tiền, sau đó lại cho cô phụ làm quan Huyện thừa, chỉ là tiền này cũng không có hoàn trả. Ta cũng không phải nói muốn nàng ta nhất định phải trả tiền, chỉ là bộ dáng của nàng ta cảm thấy giống như là đương nhiên, làm cho trong lòng ta rất không thoải mái. Vì việc này, cha nương ta đều khó chịu trong lòng, cho nên ta thực không thích nhà cô cô ta."

"Đã biết, về sau người là người, cô cô người là cô cô người. Ta cũng từ trên huyện trở về, ở bên kia gặp qua người cô cô được vài lần. Nhưng mà nói thật lòng, ta cũng không thích cô cô người đâu, mỗi lần nhìn thấy nàng ta, đều là cái loại bộ dáng này, giống như mọi người cũng không giống như nàng ta, cái dáng vẻ khinh thường người khác. Còn nữa, thật ra nàng ta ở sau lưng lại đang vơ vét của cải, đã chọc giận thật nhiều người, ta đoán lần này nàng ta trở về trấn Tú Thủy, khẳng định là vì sự việc đã bại lộ. Tuy rằng việc này không có liên quan gì tới nhà của người, nhưng mà dù sao nhà của người cũng là nhà mẹ đẻ của nàng ta, cần thận bị nàng liên lụy." Vương Phúc Nhi nói chuyện ở trên huyện.

Tổng Trường Khanh nói: "Ta đã nói sao nàng ta lại trở về, thì ra là việc này. Người nói ta đều đã biết, ta trở về thương lượng với cha ta, người yên tâm, tuyệt đối sẽ không liên lụy đến mấy người di phu của người."

Đây là chỗ tốt của Tổng Trường Khanh, biết mình lo lắng cái gì, Vương Phúc Nhi nói: "Loại chuyện này, nhẹ một chút thì người khác oán hận trong lòng, còn nặng nói không chừng sẽ ngồi tù, người phải thương lượng kỹ càng với Tổng thúc. Ban đầu người nói tiền để cô phụ của người lên làm Huyện thừa đều là các người cho mượn, vậy nếu thật sự xảy ra chuyện, các người không thoát được có liên can."

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là Huyện thừa kia bị người tố giác. Tổng Trường Khanh nói: "Hiện tại làm quan, có ai mà không đưa chút tiền, nhưng mà người nói cũng có đạo lý, ta phải trở về thương lượng kỹ với cha ta, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất."

Tổng Trường Khanh không có ở lại bao lâu thì vội vàng đi trở về.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Chuyện nhà

Editor: ChiêuNinh

Sau khi thu hoạch lúa xong, thì hôn sự của Vương Đại Bảo cũng bắt đầu giống trống khua chiến chuẩn bị.

Đến trước ngày thành thân một ngày, trong sân nhà cũ cũng bắt đầu làm tiệc rượu, bọn nhỏ trong thôn đều rất hân hoan, đã có thể được ăn ngon, cũng có thể ở cùng một chỗ chơi đùa. Mà trước đó một ngày trong nhà Tiểu Phụng cũng đưa đồ cưới tới cửa, vừa vận đặt vào trong hai gian phòng mới. Người trong thôn tới chúc mừng Đại bá và Đại bá mẫu cưới được tức phụ nhi tốt, nhìn xem đồ cưới này, thật là dày, ngay cả chăn đệm giường cũng có hơn mười bộ. Càng không cần phải nói còn tặng một bộ gia cụ, quả thực là làm cho người ta nhìn đỏ mắt. Đại Bảo Vương gia thật có tiền đồ, có thể lấy một cô nương ở trấn trên.

Thật nhiều người muốn làm mối cho Vương Nhị Bảo, Vương Nhị Bảo người ta cũng sắp xuất sư (học nghề xong), đến lúc đó có tay nghề, dù thế nào cũng sẽ không lo bị đói.

Đình thị tự nhiên là đặc ý đào dặt, còn phải nói sao, nhứt tức này rất là cho nhà mình có mặt mũi, không uổng phí mình làm cung với ca tẩu nhà mẹ đẻ.

Lại nói bởi vì hôn sự không thành, Đình thị và ca ca tẩu tẩu của mình coi như đã xong rồi. Lần này Vương Đại Bảo thành thân, ca ca tẩu tẩu của bà vốn cũng không có tới, nhưng lại có mấy đường huynh và đường tẩu tới đây, liền tiếp lên tiếng chúc mừng, làm cho Đình thị kiếm trở về không ít mặt mũi.

Wương Đại Bảo đã sớm trở lại, chỉ là hắn có chút khản trương, dù sao thành thân cũng là chuyện lớn đời người. Trong thôn hắn cũng có mấy người bạn tốt đều đã thành thân, lấy hắn mà đùa giỡn.

Thích thị và Sở thị ở trong phòng bếp vội vàng rửa rau cắt cắt, thật ra chuyện nấu cơm này cũng không cần bọn họ phải làm, trong thôn cũng có nhà chuyên làm tiệc rượu cho nhà người ta, đến lúc đó ắt yêu cầu mà trả thù lao là được. Nhưng mà người ta không phụ trách rửa rau cắt rau, cho nên chuyện này đều phải có người hỗ trợ.

Phụ nữ nông thôn, chính là cùng một chỗ hỗ trợ, cũng vui vẻ nói chuyện nhà, có người thì tìm cơ hội làm mai mối. Còn không đúng sao, đã có người đang hỏi Thích thị, muốn tìm dạng nữ tề gì cho Vương Cúc Nhi.

Thích thị cũng không ngại ngừng nói: "Cúc nhi của nhà ta thành thật, tìm cho nàng một người đối tốt với nàng, có tiền hay không thật ra thì không sao cả."

"Vương tam tẩu là người thật thương nữ nhi, làm nương như chúng ta đây, cũng không phải chỉ ngóng trông khuê nữ có thể tốt sao. Bản thân chúng ta chịu tội thì cũng không hy vọng khuê nữ cũng gặp phải theo giống vậy, ta ấy, chỉ hy vọng đến lúc đó khuê nữ của ta có thể tìm một nhà ít người, bằng không ở chung một chỗ thì phi nhiều, mọi người nói đúng không?" Trâu đại tẩu nói.

Thật nhiều người gật đầu, cũng không phải sao! Nhân khẩu ít thì thị phi cũng ít đi, hơn nữa lúc ở riêng, cũng sẽ không có nhiều người tranh giành với người. Diện*đan*le*quy*don Chiêu Ninh Nhưng mà, đơn độc một mình cũng không được, bởi vì một mình, vậy đến lúc đó công công bà bà chỉ có thể đi theo người, người quăng cũng quăng không được, quan hệ bà tức (mẹ chồng con dâu) làm không tốt, vậy cuộc sống cũng khó mà qua. Nhưng mà so sánh với nhà có bốn năm huynh đệ thì con một vẫn được hoan nghênh. Dù sao thì nhân khẩu nhiều, quan hệ bà tức còn không phải vẫn không tốt như thường?

Lại có người nói, Đại Bảo thành thân, kế tiếp là Nhị Bảo đi, đứa nhỏ Nhị Bảo này có tay nghề, đến lúc đó cũng tốt rồi, cũng không biết khuê nữ nhà ai có thể gả vào được.

Một người khác liền cười nói: "Đáng tiếc khuê nữ nhà người đã gả đi rồi, bằng không người cũng có thể làm nhạc mẫu người ta."

"Cũng không thể nghĩ như vậy, nếu ta lại có một khuê nữ thì tốt rồi." Nhóm phụ nữ nói đùa, công việc cũng làm nhanh.

Ngày hôm sau trời vừa sáng, Vương Đại Bảo liền bắt đầu đi đón dâu, mọi người nói không thể qua buổi trưa mới đón người trở về, như vậy là điềm xấu, cho nên đi từ rất sớm. Con la của Vương Phúc Nhi cũng được khoác lụa hồng treo lục lạc, hôm nay nó chính là đi đón tân nương tử (cô dâu mới). Đi theo đi đón dâu trừ bỏ đám người Nhị Bảo Tam Bảo, còn có đồng bọn tốt chơi chung với Vương Đại Bảo. Vương Phúc Nhi quét tước tân phòng lại một lần, lần này Vương Tiểu Bảo của chúng ta may mắn thành đồng tử áp giường, Vương Nha Nhi nhà Tứ thẩm thành đồng nữ, lần qua lần lại ở trên giường.

Wương Tiểu Bảo biết một lát nữa có thể nhận được hồng bao, nên vui vẻ, Vương Nha Nhi thì nhìn trên giường có đồ ăn ngon, đã muốn lấy tới ăn. Nhưng mà bị mọi người ngăn cản, nói giỡn sao, nếu người ăn mất, vậy tân lang và tân nương tử làm sao?

Wương Tiểu Bảo thấy Vương Nha Nhi thật sự đáng thương, nên lấy chút điểm tâm Tam tỷ mình vụng trộm giấu cho hắn ra cho Vương Nha Nhi. Vương Nha Nhi cũng ăn vui vẻ rồi.

"Thật sự là một đứa nhỏ!" Vương Tiểu Bảo nói thầm trong lòng, kỳ thật hắn cũng không lớn bao nhiêu.

"Tân nương tử đến đây!" Không biết ai hô to một tiếng, trong viện lại càng náo nhiệt lên, có người đã đi đốt pháo, tiếng bùm bùm lốp bốp vang lên, ngay trong tiếng pháo tân nương tử được đón trở về.

Đại bá Vương Kim Tỏa và Đại bá mẫu Đình thị đều mặc quần áo mới, vô cùng vui vẻ ngồi ở chính đường, nhận quỳ lạy của tân lang và tân nương tử. Đình thị cười đến miệng không khép lại được. Không tới một lát thì tân nương tử được đưa vào phòng tân hôn.

Wương Phúc Nhi được phân phó đi chăm sóc tân nương tử, Vương Phúc Nhi nghĩ tân nương tử bị ép buộc lâu như vậy, khẳng định là đói bụng, nên nâng tới phòng bếp chuẩn bị chút thức ăn bụng đi qua.

Lại nói khăn voan đã sớm được xóc lên, đại tẩu Vương Phúc Nhi mặc một bộ đồ thắm, đang xấu hổ ngồi ở chỗ kia: "Đại tẩu, chắc tẩu đói bụng rồi, muội làm chút thức ăn, tẩu ăn bổ sung đi." Vương Phúc Nhi nói.

Đại tẩu của Vương Phúc Nhi tên gọi là Toàn Tiểu Phụng, hiện tại hắn là kêu Toàn thị, nàng cũng thật đói, bởi vì sợ trên đường muốn đi nhà vệ sinh, cho nên ngay cả nước cũng không dám uống. Hiện tại Vương Phúc Nhi đưa đồ tới quả thực là hợp dạ dày của nàng.

Wương Phúc Nhi tự giới thiệu một phen, bằng không người làm sao ta nhận biết mình?

"Là Phúc nhi muội muội. Đa tạ muội, vừa vặn ta cũng đói bụng." Toàn thị cười ngọt ngào, Vương Phúc Nhi cảm thấy bộ dạng của đại tẩu này không phải đặc biệt xinh đẹp, nhưng mà nhìn thoải mái.

Vương Phúc Nhi cũng cười nói: "Không cần cảm tạ." Một tân nương từ rời khỏi căn nhà quen thuộc đi tới một hoàn cảnh hoàn toàn lạ lẫm, nói không hoảng hốt đều là giả. Diện*đan*le*quy*don ChieuNinh Nhà người ta là kẻ có tiền thì làm thiếu phu nhân, tốt xấu còn vài nha hoàn của hồi môn, còn đây là nhà nông dân, hoàn toàn đơn độc.

Vương Phúc Nhi nhìn đại tẩu, nghĩ tới đại tỷ của mình, về sau nàng phải làm sao.

"Phúc nhi, ta ăn no rồi, trang điểm trên mặt tẩu không có nhòe đi chứ?" Toàn thị có chút khản trương hỏi.

Vương Phúc Nhi cảm thấy đại tẩu thực đáng yêu, vì thế nói: "Đại tẩu nhìn đẹp lắm, không cần lo lắng, một lát nữa muội múc cho đại tẩu một chậu nước đến, đại tẩu có thể tắm rửa một chút." Hiện tại tuy rằng thời tiết trở nên lạnh hơn, nhưng mà một đường ép buộc, vẫn rất là nóng, nhất là tân nương từ lại mặc nhiều, trên đầu còn có đồ trang sức nhiều hơn bình thường, thật sự là khó chịu.

Trách nhiệm của Vương Phúc Nhi chính là chăm sóc tốt cho đại tẩu, không để cho nàng cảm thấy khó chịu.

Vị đại tẩu này là người hào phóng, Vương Phúc Nhi múc nước cho nàng, nàng lại tặng hồng bao cho Vương Phúc Nhi, cuối cùng Vương Phúc Nhi phát hiện bên trong còn có mười văn tiền, trong hồng bao như vậy hẳn là không tệ rồi.

Sở thị cũng ôm Vương Nha Nhi nói với Thích thị: "Đại chất nhi tức không tệ, cho Nha Nhi mười văn tiền."

Mấy năm nay bụng Sở thị vẫn không có động tĩnh, cho dù chỉ có một mình Vương Nha Nhi thì hai phụ thê bọn họ cũng rất là yêu thương nữ nhi mình. Chỉ là Triệu thị, không quen nhìn bọn họ thương nha đầu lừa đảo thành như vậy, thường hay nói vài câu, bọn họ cũng đều nhịn.

Nhưng mà, chuyện không có con trai, trong lòng Sở thị cũng không chịu nổi, bị người ta nói thành người già cô độc, thật là rất khó nghe, nhưng mà con người mệnh trời đã định trước, không có động tĩnh thì không có động tĩnh.

Thích thị khuyên nhủ: "Nha Nhi tốt như vậy, ta nhìn là thích, người cũng nói, mọi chuyện không thể yêu cầu quá nhiều, nói không chừng ông trời đều có an bài. Không phải ta nói lời châm chọc, ba khuê nữ này của ta, cho dù là người khác lấy con trai đến đổi ta cũng không tình nguyện. Ban đầu khi không có Tiêu Bảo, ta đã nghĩ, mặc kệ thế nào, ta đều sẽ đối tốt với khuê nữ của ta, người khác không thương các nàng thì cũng không có vấn đề gì, ta làm nương thì phải thương các nàng. Cho dù là ta lại chịu uất ức, ta cũng muốn che chở các nàng."

Sở thị nói: "Tam tẩu, tẩu nói rất đúng. Cúc nhi, Hoa nhi và Phúc nhi đều ngoan, rất hiểu chuyện, về sau có nữ tử thì tam tẩu càng thêm hưởng phúc. Dù sao hiện tại chúng ta đều đã ở riêng, cuộc sống của mình thì tự mình qua, cũng lắm thì, về sau ta tìm nữ tử tới cửa ở rể cho Nha Nhi của ta, sinh hoạt cũng vậy thôi." So sánh ra, Nha Nhi của mình sống còn dễ chịu hơn mấy đứa Cúc nhi, nghe nói trước kia lúc còn ở chung, các nàng thường xuyên phải làm việc, còn ăn không đủ no. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Nay Nha Nhi của mình cũng không cần phải như vậy, nhiều lắm bị bà bà ngầm nói vài câu, nói thì nói đi, dù sao lại cũng không mất miếng thịt nào.

Ngày hôm sau Vương Đại Bảo thành thân, cả một nhà đông đủ tụ lại cùng một chỗ ăn cơm, Toàn thị là người chịu khó, cơm giữa trưa đều là nàng chuẩn bị, trong lòng Đinh thị đắc ý, cảm thấy nhi tử này cưới thật không sai. Mã thị thì nhìn mà ghen tị, chừng nào thì Tam Bảo nhà mình cũng có thể cưới một túc phụ tốt đây? Nhưng thật ra bà ta muốn thú chất nữ nhà mẹ đẻ của mình về, chỉ là tẩu tử của bà không hài lòng, ghét bỏ bên mình nghèo? Người xem thường ta, ta còn coi thường người đâu.

Vương Đại Bảo và Toàn thị sau khi lại mặt thì ở lại trấn trên luôn, chỉ là đồ cưới của Toàn thị đều đặt ở bên nhà cũ. Đối với cái này thì Đinh thị vừa lòng, bà ta cảm thấy chỉ cần đồ cưới đều ở bên cạnh, vậy thì trong lòng là người cũng ở bên cạnh, khẳng định không chạy được.

Cứ như vậy, bà cũng nên quan tâm hôn sự của Vương Nhị Bảo. Ai, con nhiều cũng quan tâm nhiều, nhất là tuổi lại còn cách rất gần nữa. Nhị đệ muội Mã thị còn nói, muốn cho Nhị Bảo nhanh chóng thành thân, bằng không ngăn trở nàng ta, Tam Bảo nhà nàng ta cũng khó mà nói người ta. Trong lòng Đinh thị phun nước miếng, cho dù là Nhị Bảo của nhà ta làm mai, Tam Bảo của nhà người cũng nói không được người trong sạch.

Sau khi Đại Bảo thành thân thì Vương Nhị Bảo đã trở về, thủ nghệ của hắn học cũng không xê xích gì, bình thường làm ghế dựa cái bàn, cũng không có trở ngại. Chỉ là nhà nông dân, nhu cầu không nhiều lắm, cho nên Vương Nhị Bảo quyết định đi đến trấn trên xem thế nào, có ai cần làm gia cụ hay không. Vương Đại Bảo bên kia cũng hỏi thăm cho hắn, ngay cả Toàn thị cũng để cho người nhà mẹ đẻ giúp đỡ hỏi thăm. Dù sao tiểu thúc có thể tự lập, vậy nhà mình có thể bớt lo nghĩ một chút.

Vương Phúc Nhi thì lại cảm thấy nếu có tiền vốn thì có thể mở một cửa hàng gia cụ, vừa làm vừa bán, nhưng mà cái này nói thì dễ dàng, bắt tay vào làm thì lại khó khăn. Vương Nhị Bảo muốn tự dựa vào bản lĩnh của mình để kiếm tiền.

Lần trước Vương Phúc Nhi ở trên huyện thì đã nghĩ tới muốn mua nhà, đến lúc đó trở thành cửa hiệu mặt tiền cho thuê, cho nên đã nói ý tưởng và chỗ tốt của việc này cho cha nương. Vương Đồng Tòa suy nghĩ hồi lâu, cảm thấy cũng được, dù sao mua nhà ở này kia thì cũng sẽ không sợ mất, vậy mua đi, bạc để ở trong tay thì cũng không an toàn.

Thích thị thì cảm thấy từ khi nhà mình có tiền, ba năm nay thỉnh thoảng còn có người tới cửa vay tiền, khiến cho mọi người tổn thương hòa khí, bọn họ cũng không cần phải nói dối. Hiện tại đều lấy bạc đi mua nhà cũng tốt, trong tay không có tiền, cho dù là muốn mượn cũng mượn không được, vì thế cũng gật đầu đồng ý.

Vương Đồng Tò và Vương Phúc Nhi cùng đi tìm người môi giới, để cho bọn họ giúp đỡ xem có nhà thích hợp hay không. Sau khi Triệu Thụ Lâm biết thì nói: "Thật ra thì ta biết có một căn nhà, người nhà kia là chuyển đi vùng khác, bởi vì muốn muốn lá rụng về cội, cho nên muốn bán nhà đi. Nhà của bọn họ ở trong chợ, vừa vặn có thể trở thành cửa hiệu mặt tiền."

Vậy thì thật sự là quá tốt rồi, bởi vì người nhà này có lui tới buôn bán với Triệu gia, cho nên thành ra nhà ở này giao cũng nhanh, Vương Phúc Nhi tốn một trăm lượng bạc mua. Sau đó thì bắt đầu cải tạo, Vương Phúc Nhi quyết định làm giống như a di, như vậy cửa hàng cũng nhiều, đến lúc đó cho thuê cũng nhiều, về phần bên trong nhà ở, vậy người thuê khẳng định muốn mang người vào ở, tiền thuê cũng tính chung vào.

Kết quả sửa lại thành ba cái cửa hiệu mặt tiền, bởi vì là ở không xa khu náo nhiệt, cho nên rất nhanh đã có người thuê hết, viện ở phía bên trong mọi người đều muốn thuê, nhưng mà chỉ có một cái, cho nên người tới thuê trước tiên chiếm được. Thỏa thuận xong tiền thuê, trong tay lại có kế ước mua bán nhà, Vương Phúc Nhi cảm thấy thực thỏa mãn. Tiếp tục như thế này, vậy tiền mua nhà không qua được bao lâu cũng có thể kiếm trở về, đến lúc đó nhất định không tổn tiền cũng có nhà trong tay. Hắc hắc, quả nhiên ý tưởng này không sai.

Chỉ tiếc cơ hội kiếm được ít lại càng ít, lúc này càng tới gần chỗ phố xá sầm uất thật là không gặp nhiều lắm, có nhà khác bán đều là cái loại nhà hộ gia đình, mua rồi thì cho người khác thuê để ở, một tháng mới có một chút tiền, tính không lời. Cho nên Vương Phúc Nhi tạm thời dừng kế hoạch này. Làm người không thể quá tham lam, kiếm một chút thì cũng không tệ rồi.

Hết chương 96.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Đây là dịch bệnh gia cầm

Editor: ChieuNinh

Thích thì nhìn một con gà lại chết đi, không khỏi thở dài một hơi, sao gà lại chết liên tục thế này. Trước kia khi còn ở nhà cũ, cho dù là gà đã chết thì cũng phải nhổ lông rồi nấu ăn, hiện tại Phúc nhi nói là gà bị bệnh dịch không thể ăn được, tốt nhất là thiêu hoặc là chôn đi.

Dù sao hiện tại trong nhà cũng không thiếu ăn, gà này không ăn cũng không sao, thân thể người trong nhà mới quan trọng nhất.

Vương Phúc Nhi cũng hiểu bệnh dịch gà này là một vấn đề, trước kia người ta có thể chích thuốc dự phòng phòng ngừa bệnh dịch gà, nhưng mà ở đây nào ai có bản lĩnh này chứ. Chết thì chết thôi, để xem đến cuối cùng rốt cuộc có thể sống bao nhiêu con, còn sống đều là loại tốt. Thật sự là tai vạ loại bỏ chỉ còn lại xuất sắc rồi.

Nhưng mà, vẫn phải tận lực giảm bớt loại tổn thất này, mỗi ngày phải quét hai bên chuồng gà, còn phải rắc vôi bột lên, Vương Phúc Nhi lại lấy dấm chua pha trong nước, cũng cố gắng tưới một lần. Nàng hiểu biết cũng không nhiều nên đi qua chỗ tú tài công tìm sách, cũng không có tìm được biện pháp tốt.

Nhưng mà đối với chuyện gà chết thì nhà nàng vẫn không dám tùy tiện ăn thịt, vạn nhất ăn rồi xảy ra vấn đề gì, vậy thì đã có thể mất nhiều hơn được! Người quan trọng hay là thịt quan trọng?

Nhưng cho dù là đã chôn sâu binh đoàn gà này rồi thì vẫn có người không quen nhìn, Nhị bá mẫu Mã thị cũng không biết là nghe ai nói, nên đi tới nhất định phải lấy gà cho được. Bà ta còn nói, các người là người có tiền không cần chút này, vậy vì sao không thể đưa gà nhiễm bệnh này cho ta? Nhà của ta đã vài ngày đều không có thịt ăn.

Thích thị giải thích với bà ta cả nửa ngày cũng không có biện pháp, Vương Phúc Nhi nói: "Nhị bá mẫu, ta nói lời này thật rõ ràng ở đây, là gà này có bệnh, người ăn vào nói không chừng sẽ nhiễm bệnh, người không nên đòi hỏi, đến lúc đó ăn vào mà xảy ra chuyện thì ai chịu?"

Mã thị nói: "Đừng có nói cái khác, ta cũng không dám tới đây đòi, dù sao người cũng không cần, vì sao không thể cho ta? Ta biết người là không thích Nhị bá mẫu, ngay cả con gà chết cũng không muốn cho ta! Nhà người ta có ai mà không ăn, ta có thấy ai ăn mà sinh bệnh đâu?"

Lúc Mã thị nói chuyện, đã có vài người vây quanh, chỉ là phần đông mọi người nói này gà có thể ăn, trong lòng Mã thị đắc ý. Vương Phúc Nhi thấy nhiều người đều ở đây như vậy, cũng không sợ bà ta đến lúc đó ăn mà xảy ra chuyện thì đến đây tìm nhà mình tính sổ. Chỉ là nàng vẫn thật sự là không dám đưa gà bệnh này cho Nhị bá mẫu, mặc kệ nói thế nào thì nàng cũng không có tâm hại người. Vốn là một lòng thật tình vì bà ta, cuối cùng cô tình còn bị nói thành keo kiệt. Thật sự là cái gì nhĩ, lòng tốt tại trở thành lòng lang dạ thú.

Vương Phúc Nhi nói: "Các vị thúc thúc thăm thăm đều ở đây, cũng không phải con không muốn cho, dù sao đây là gà bệnh, vạn nhất ăn rồi xảy ra chuyện không may vậy cũng không phải là nói giỡn rồi. Nhị bá mẫu nói con là người keo kiệt, con đây cũng không dám chấp nhận, nếu như con thật sự keo kiệt, thì tự nhà con đều đã giữ gà này lại, cũng sẽ không thiêu hay là chôn. Như vậy đối với con có lợi ích gì? Hiện tại con đang muốn hỏi Nhị bá mẫu một câu, ăn gà bệnh này thật sự không có chuyện sao? Người cam đoan người ăn thì sẽ không có vấn đề? Nếu người không dám cam đoan, con liều mạng bị người khác nói là keo kiệt, cũng sẽ không đưa gà này cho người."

Nàng đúng là muốn chính miệng Mã thị nói ra, để tránh cho đến lúc đó ăn hỏng bụng rồi thì tìm đến nhà mình gây phiền toái.

Mã thị nghĩ cứ lấy gà tới tay, hơn nữa trước kia cũng đã ăn qua bao nhiêu gà như vậy, cũng không có một chút vấn đề nào, sợ cái gì? Diendanlequydon~ChieuNinh Nên cũng nói: "Ta nói không thành vấn đề thì không thành vấn đề, không phải trước đây chưa từng ăn qua?"

"Vậy nếu vạn nhất có vấn đề thì sao?" Vương Phúc Nhi tiếp tục hỏi.

"Tuyệt đối không có vấn đề." Mã thị nói.

"Con nói là vạn nhất, vạn nhất người ăn xong xảy ra bệnh tật gì vậy thì lại tới tìm chúng ta gây phiền toái đi, thật sự con không muốn cho người ăn rồi thì xảy ra chuyện. Nhưng mà con không cho thì ngài còn nói là con keo kiệt, cố ý không cho!"

Mã thị nói: "Vạn nhất có chuyện gì, ta cũng sẽ không đi qua tìm các người phiền toái, được chưa, lấy gà lại đây cho ta đi." Mã thị chia tay chuẩn bị muốn lấy gà.

Vương Phúc Nhi nói với mấy người náo nhiệt: "Các thúc thúc thăm thăm cũng làm chứng cho nhà của con nha, Nhị bá mẫu con đã nói, ăn này gà cho dù xảy ra chuyện gì cũng sẽ không tìm nhà con phiền toái, bà vẫn một mực khẳng định, ai mà nói không giữ lời, thì chính là không coi mọi người ra gì."

Người vây xem cười nói: "Chúng ta đều nghe được, làm chứng cho người, nhà Ngân Tòa, đến lúc đó người cũng đừng chơi xấu, chiếm tiện nghi không nói, còn bị quật ngược lại." Bọn họ cũng đều biết tính tình của Mã thị, cho nên mới nói như vậy.

Mã thị nói: "Chất nữ này của ta cũng thật đúng là, không nói không nói, ta muốn một con gà, còn làm nhiều chuyện như vậy, ta là một người lớn không so đo với người. Gà này ta bắt đi."

Người vây xem thấy Mã thị đi rồi thì đều tản ra, Thích thị có chút lo lắng: "Cái này thật sự không có việc gì đi."

Vương Hoa Nhi nói: "Nương, Phúc nhi cũng đã nói sợ vạn nhất xảy ra chuyện mà người ta còn muốn lấy, vậy chúng ta quản làm gì? Lòng tốt trở thành lòng lang dạ thú, chính bà ta thích chiếm tiện nghi!"

Thích thị nói: "Người cái nha đầu này, tính tình này sớm muộn gì cũng sẽ ăn thiệt thòi, tốt xấu gì cũng thu liễm một chút."

Vương Hoa Nhi vụng trộm thè lưỡi, Thích thị nghĩ trước kia cũng ăn nhiều gà bệnh như vậy, đều không có chuyện gì, lúc này cũng sẽ không có chuyện đi.

Mã thị tự cho là kiếm được tiện nghi, trở về hầm thịt cho người trong nhà, ăn đến miệng đầy mỡ, người trong nhà đúng là không có chuyện gì. Nên bà ta không khỏi khoe khoang ở bên ngoài, nói chất nữ nhà mình keo kiệt như thế nào như thế nào, một con gà bệnh cũng không tình nguyện cho người làm bá mẫu này, còn lừa bà ta nói ăn sẽ có chuyện, vậy hiện tại nè, không phải bà ta mạnh khỏe tung tăng sao? Còn nói mình ăn muối còn muốn nhiều hơn nha đầu kia ăn cơm lại còn muốn lừa mình, vậy thì không có cửa đâu.

Có vài người nghe cũng lười đi nói bà ta, có cho hay không, gà kia là của nhà chất nữ người, người ta vui vẻ cho thì cho, không muốn cho thì người ta cũng có quyền không cho, người nói lời này cũng thật không biết xấu hổ. Chẳng lẽ bởi vì người là Nhị bá mẫu của người ta, người ta liền nợ người hả.

Có người lợi hại hơn thì nói: "Người chính là một bá mẫu, không phải là nương, người cũng không có nuôi sống người ta, cũng không có trông nom người ta, dựa vào cái gì người ta phải hào phóng với người? ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Ta thấy người làm trưởng bối này, còn chưa từng làm cho chất nữ của người một thứ gì đi, sao thấy người cứ luôn đi qua đảo quanh nhà lão Tam vậy?"

Mã thị bị nói đến nội thương, nhưng mà vẫn không phục, lại muốn thừa dịp gà trong nhà Vương Phúc Nhi lại chết thì đi qua lấy nữa. Chỉ là gà của nhà Vương Phúc Nhi sau đó lại không có chết nữa, mà một nhà phía sau Vương gia thôn có gà bị chết, người nhà kia ăn, thì cả nhà đều thượng thổ hạ tả (bệnh thổ tả), không thể không mời đại phu thì mới biết được là trúng độc, nguyên nhân chính là gà bệnh kia. Lúc đó mới dọa được Mã thị, bà ta không dám ăn gà bệnh nữa.

Vị đại phu nói, không được ăn gà bệnh này, ăn không chết đó là vận khí, Mã thị tự nhận là mình có vận khí tốt cũng chỉ một lần như vậy, bà ta còn muốn mạng nhỏ của mình. So sánh với thịt gà mà nói, mạng của bà quan trọng hơn.

Đại phu xem bệnh cho nhà kia đúng là Tổng Trường Khanh, Tổng Trường Khanh xem bệnh xong thì đi qua bên này nói: "Ta phổi một ít được, người cho gà các người ăn, có thể phòng ngừa một chút."

Vương Phúc Nhi nhận lấy được nói: "Người đổi thành thứ y hời nào vậy?"

"Còn không phải thời gian này gà bị ôn dịch, thật nhiều người tìm tới cửa hỏi, cha ta nói, làm đại phu cũng không thể chỉ chữa trị cho người, giống như vậy cũng phải biết một ít. Bệnh dịch gà vốn chính là bệnh thông thường, hiểu rõ rồi cũng là chuyện tốt, còn không phải sao, ta đọc thật nhiều sách thuốc trước kia, sau đó thử vài thứ, đều là miễn phí cho những người đó, nhìn được có hiệu quả mới lấy lại đây cho người, người còn trêu ghẹo ta."

"Được rồi, ta cảm ơn người còn không được sao? Chỉ là ta cảm thấy Tổng thúc thúc nói đúng, trấn trên này của chúng ta vốn ít đại phu, hiểu được nhiều thêm một ít cũng tốt, bệnh dịch gà này quan hệ cũng gần với con người, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất. Ta với người nói, lúc ấy ta đã xử lý hết gà này, nhưng mà Nhị bá mẫu của ta nhất định bắt ta đưa gà cho bà ta, không cho thì không được. May mắn không có ăn xong lại xảy ra chuyện gì, bằng không lại có chuyện."

"Khẳng định trước tiên người cũng đã ngăn chặn miệng bà ta. Ta thấy người sẽ không ăn thiệt thòi." Tổng Trường Khanh cười nói.

"Tất nhiên, tùy theo dạng người gì mà cư xử thôi, chúng ta thì không đi chiếm tiện nghi cũng không thể chịu thiệt không phải sao? Chỉ là bệnh dịch gà khiến cho hiện tại trứng gà cũng không đủ cung, trứng gà muối của nương ta lại bị ảnh hưởng."

"Nếu không thì đi trần trên tìm cửa hàng chuyên bán trứng gà mà mua đi, mua nhiều, cũng sẽ tiện nghi một ít." Tống Trường Khanh nói.

"Như vậy cũng được, trước cứ chống đỡ qua trong khoảng thời gian này đi, đứng rồi, tiệm của chúng ta thì sao?" Vương Phúc Nhi hỏi.

"Không phải trước kia người chưa bao giờ hỏi sao? Nói muốn làm chương quầy phải tay mặc kệ mà?" Tống Trường Khanh nói.

"Còn không phải vì ta nhưng muốn góp thêm chút tiền sao, sau đó chuẩn bị thêm chút đồ cho đại tỷ ta, có đồ này về sau nàng cũng sẽ không chịu thiệt."

"Dù sao không cần lo lắng, người cứ chờ lấy bạc đi, hiện tại tiệm của chúng ta cũng nổi danh ở trấn Tú Thủy, Triệu thúc thúc còn có chút hăm mộ đó. ChiêuNinh~diên~dan~lequydonD^d^I^q^d Nhưng mà Triệu Thư Lâm nói, không cho Triệu thúc thúc nhúng tay." Tống Trường Khanh nói có chút tự hào.

Vương Phúc Nhi nói: "Triệu thúc thúc là cố ý nói như vậy thôi, sinh ý của thúc ấy làm lớn hơn chúng ta. Hắc hắc, nhưng mà có bạc thì ta vui vẻ. Đến lúc đó ta lại nghĩ nhiều thêm chút gì đó, cho dù người khác muốn bắt chước cũng bắt chước không được."

Tống Trường Khanh từ Vương gia thôn trở về, hiện tại hắn đã có thể độc lập ra ngoài chẩn bệnh rồi. Tống Viễn Chí vì muốn rèn luyện hắn, cũng không có lắp xe ngựa cho hắn, đều phải tự mình vác hòm thuốc đi bộ. Nói là chút đau khổ ấy cũng không ăn được, vậy thì không cần làm đại phu.

Hắn trở lại Tế An Đường giao trả hòm thuốc rồi từ cửa sau đi về trong nhà. Gã sai vật Nhạc An múc nước cho hắn rửa mặt rửa tay, Tống Trường Khanh rửa mặt xong thì nằm ở trên ghế nhắm mắt dưỡng thần, Nhạc An ở một bên hầu hạ. Hắn cảm thấy thiếu gia nhà mình rất khổ cực, mới tuổi này mà đã đi chẩn bệnh ở bên ngoài, còn phải đi bộ lại công cái hòm thuốc nặng như vậy. Cũng không phải không dùng nổi xe ngựa, lão gia cũng quá nghiêm khắc rồi, nhìn thiếu gia mệt mỏi này.

Tống Trường Khanh chớp mắt trong chớp lát rồi hỏi Nhạc An: "Mấy người kia đã đi chưa?"

Nhạc An biết thiếu gia hỏi là cô nãi nãi và mấy vị biểu tiểu thư, biểu thiếu gia đã tới đây ở qua một đoạn thời gian rồi. Ban đầu lão thái thái còn để cho lão gia đi gọi cô gia về đây đón cô nãi nãi, chẳng qua cũng không biết vì sao, cô gia cũng có chưa từng đến. Sau đó lại làm nháo loạn âm ỉ vài lần, hôm nay nói là phải đi về. Từ khi mấy người cô nãi nãi đến đây, thì thiếu gia thường xuyên không ở nhà, lão thái thái cũng không nhìn thấy thiếu gia, nên mỗi ngày đều hỏi mình.

Nhạc An nói: "Cô nãi nãi bọn họ đi rồi, tiểu nhân tận mắt nhìn thấy, sẽ không phải giả, thiếu gia người cứ yên tâm đi."

Đi là tốt rồi, mỗi ngày chít chít méo mó, rất là đáng ghét! Tống Trường Khanh hắn cũng không phải chuyên môn đi dỗ dành người khác, làm gì phải dỗ những người đó?

Hết chương 97.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Phiền não trưởng thành

Editor: ChiêuNinh

Tống Trường Khanh thay đổi một bộ quần áo khác rồi đến chính đường gặp nãi nãi, nãi nãi thấy hắn thì nói: "Rốt cuộc coi như nhìn thấy con, nãi nãi ở đây mà cũng khó được gặp con như vậy?" Bà cũng biết là bởi vì nữ nhi của mình. Ài, làm nương này hai đầu đều khó xử.

"Nãi nãi, mỗi ngày tôn nhi đều đến, chẳng qua ở bên này nhiều người." Tống Trường Khanh cười nói.

Tống nãi nãi nói: "Cha của con cũng thật sự là nhẫn tâm, để cho con còn nhỏ như vậy mà đi ra ngoài chẩn bệnh, còn không cho con ngồi xe ngựa. Chúng ta cũng không phải là du y (thầy thuốc dạo), phải đi gây chân mới là tốt sao." Tống nãi nãi thăm oản với nhi tử của mình.

"Nãi nãi, đây là do chính con tự mình yêu cầu, trên y thuật cũng có nói, lúc này đúng là lúc cơ thể con đang phát triển, phải vận động nhiều một chút, như vậy mới có thể cao lên. Hơn nữa, lúc này con không đi bộ nhiều một chút thì về sau lớn tuổi có muốn chạy cũng không đi được."

"Con mới có bao nhiêu tuổi, còn nói lời không may này, nếu như vậy, nãi nãi còn không phải nằm ở trên giường không động rồi sao?" Tống nãi nãi cười nắc nẻ.

"Nương nói gì mà vui vẻ như vậy?" Tống Viễn Chí và thê Lí thị tới đây cười hỏi.

"Nói người làm cha lại bạc đãi tôn tử của ta như thế nào." Tống nãi nãi cố ý nói.

Tống Viễn Chí vội nhận lỗi nói: "Cũng là lỗi của con. Trường Khanh, thay cha con chịu tội với nãi nãi đi."

Lời nói này làm mấy người đều nở nụ cười, Lí thị ở đó lại nói: "Con trai của nương cũng không ăn chút thiệt thòi nào, con trai của nhi tức có thể chịu được."

Tống nãi nãi cười nói: "Con trai của ta là rất tinh rồi." Nếu không nói tới Tống thị thì một nhà bốn người này vẫn rất hài hòa, Tống nãi nãi hưởng thụ thiên luân chỉ nhạc, tâm tình cao hứng không ít. (thiên luân chỉ nhạc: niềm vui con cháu vây quanh nói cười)

Ăn cơm chiều xong, ai về phòng nấy. Lí thị chăm sóc giấc ngủ của Tống Viễn Chí, nói: "Tiểu cô bên kia hẳn là không có chuyện gì?"

Tống Viễn Chí nói: "Ta đã để cho muội phu viết giấy nợ rồi, mặc kệ về sau hắn có trả hay không, trong tay ta có giấy nợ thì vấn đề cũng không lớn." Dù sao có giấy nợ thì có bằng chứng mượn tiền, đến lúc đó cho dù là bên kia xảy ra chuyện, cũng sẽ không nói là chính mình giúp đỡ hắn mua chức quan. Dù sao giữa thân thích vay tiền là chuyện bình thường, viết giấy nợ cũng là vì để ngừa vạn nhất bị người cần không tha, cố ý nói mình giúp người khác mua quan bán chức. Hắn không thể không lo lắng cho thế tử của mình. Đương nhiên nếu bên kia không quá phạm, hắn cũng sẽ không như vậy.

Còn có đã có giấy nợ này, nếu muội tử mình lại muốn vay tiền thì không có dễ dàng như vậy, có đôi khi quá quan trọng nề mặt như vậy thì thật đúng là hại người. Tống Viễn Chí hẳn cũng không phải như vậy, tìm được muội phu thì viết giấy nợ. Diện*dan*le*quy*don ChiêuNinh Không phải nói trước kia không cho viết, mà là trước kia còn không biết muội tử nhà mình làm chuyện quá đáng như vậy. Đại khái là cảm thấy muội phu làm Huyện thừa làm lâu có tư cách đã đứng vững vàng, cho nên bắt đầu lên mặt. Lúc ban đầu thì còn biết thu liễm.

Trong lòng Lí thị vui vẻ, nhưng mà lại nghĩ đến đề nghị của tiểu cô thì nàng lại không thoải mái. Lại nói, nàng đối với tiểu cô này cho tới bây giờ đều chưa từng thích qua, trước kia lúc tiểu cô còn chưa có xuất giá, đối với mình thì kén cá chọn canh, mình phải chịu bao nhiêu bực bội chứ?

Hiện tại đến lúc này rồi, lại muốn gả khuê nữ của nàng ta cho con trai mình? Lí thị thề, tuyệt đối không thể làm cho thảm kịch như vậy phát sinh!

Cho dù về sau bà bà của mình có khóc nháo cũng không đồng ý, nói giỡn sao, làm thân gia với tiểu cô, thật sự là móc đến tám đời.

"Trương công, ta nghe tiểu cô nói trong nói ngoài, ý tứ là muốn gả Xảo Nguyệt cho Trường Khanh chúng ta, hình như nương cũng không phản đối. Ta cũng không lấy ra chủ ý."

Tống Viễn Chí vừa muốn ngủ, nghe xong lời này thì sững sốt, nói: "Trường Khanh còn rất nhỏ, không vội mà làm mai. Chờ thêm vài năm rồi nói sau."

Cũng chính là không đồng ý rồi! Trong lòng Lí thị mừng thầm "Ta cũng hiểu được Trường Khanh còn nhỏ, chỉ là nếu nói như vậy với tiểu cô thì nàng rất không cao hứng. Chẳng cũng biết vì sao Trường Khanh không thích cô cô của nó, nếu hôn sự này định cho hắn rồi, không biết tiểu tử tông kia sẽ gây ra chuyện gì nữa."

"Tính tình này của Trường Khanh, ài. Việc này là không thể miễn cưỡng, nếu nương lại nhắc lại việc này nữa, nàng để cho nương nói với ta, ta đến giải quyết." Có một số việc làm con dâu không thể nói, vậy để con trai nói là được.

"Được, ta chỉ hy vọng Trường Khanh có thể tìm được người bản thân nó vừa ý, cái này đều tốt hơn tất cả, ta cũng không cần tìm nhi tức có tiền có quyền, như vậy Trường Khanh chúng ta còn có thể áp chế được sao? Tính tình của nó như vậy khẳng định sẽ huyền não gà bay chó sủa. Thời gian qua thật là nhanh, nháy mắt, Trường Khanh của chúng ta cũng phải làm mai rồi." Lí thị cảm khái.

Tống Viễn Chí cũng có chút cảm khái, đúng vậy, nháy mắt nhi tử đều trưởng thành, bọn họ đều bắt đầu trở nên già đi.

Triệu Thư Lâm khiến cho cửa hàng của mình náo nhiệt rực rỡ, Triệu Thanh Minh rất vui mừng, tuy rằng chỉ có một đứa con trai này, nhưng mà chỉ cần có bản lĩnh là được, hẳn rất là cao hứng. Từ sau khi áp chế Nhị đệ mình xuống, sinh ý chặt chẽ nắm ở trong tay của mình, cũng mở mấy cái chi nhánh rồi.

Hiện tại con trai cũng trò giỏi hơn thầy mà có tư thế gánh vác, so với cái gì cũng tốt hơn.

"Cha, con đã trở về!" Triệu Thư Lâm tới thỉnh an.

Triệu Thanh Minh gật gật đầu, hỏi: "Cửa hàng của con còn tốt không?"

"Thưa cha, cũng không tệ lắm. Con tính năm sau lại mở một chi nhánh nữa."

"Mọi chuyện không thể liều lĩnh, phải chuẩn bị đầy đủ mới được." Triệu Thanh Minh dạy.

"Cha nói đúng, con hiểu được."

"Lão gia. Lão gia, người bên Nhị lão gia tới." Hạ nhân tới bẩm báo.

Triệu Thanh Minh nhíu nhíu mày, nói với Triệu Thư Lâm "Con cũng cùng cha đi nhìn xem, rốt cuộc là chuyện gì."

Người kia tới rất là kinh hoàng, quỳ xuống dập đầu cho Triệu Thanh Minh nói: "Đại lão gia, lão thái thái sắp không xong, ngài đi xem đi."

Từ khi xảy ra chuyện kia, sau khi Triệu Thanh Minh tính kế ngược lại con trai của bà, cũng làm rõ với lão thái thái, thì lão thái thái đi theo ở với thân nhi tử ở bên kia. Dù sao tính kế người ta, còn bị người ta biết được, nếu còn ở lại, đó là tìm tội mà chịu, Triệu lão thái thái cũng không ăn cái khổ này. Diendanlequydon-ChieuNinh Nên đi theo thân nhi tử. Dù sao Triệu lão thái thái không phải là thân mẫu (mẹ ruột), lựa chọn ở chung với nhi tử thân sinh của mình, cũng sẽ không bị người ta bàn tán, Triệu Thanh Minh cũng để cho bà đi qua.

Chẳng qua từ sau lần này, gia sản Triệu Nhị đã bị hao tổn nghiêm trọng, cũng không còn như trước. Ngược lại một năm bốn mùa, Triệu Thanh Minh nên hiểu thuận Triệu lão thì đều rất hiểu thuận, nhưng mà kêu hấn làm nhiều hơn cho nhi tử của bà thì hấn còn không có rộng lượng như vậy. Thử nghĩ xem, nếu lúc trước chuyện bọn họ làm thành công, như vậy hiện tại chính là mình vào nhà tù ở, mọi thứ trong nhà cũng đều về tay bọn họ. Đưa hiếu kính cũng chỉ là vì để cho mình và con trai có cái thanh danh tốt ở bên ngoài thôi, dù sao lại không thiếu chút tiền kia.

Dương thị nương Triệu Thư Lâm cũng tới, nghe xong lời này, trong lòng nhất thời lộp bộp một cái, thật vất vả qua được mấy năm ngày lạnh, sẽ không lại có chuyện gì đi.

"Người đi về trước, nói là chúng ta lập tức đi qua." Triệu Thanh Minh nói với người tới.

Người nọ còn ma ma chít chít không chịu đi, lúc đi Nhị lão gia còn nói nhất định phải thỉnh người đi qua.

"Sao hả? Lời của ta nói đều không coi ra gì hết có phải hay không? Còn không mau trở về?" Triệu Thanh Minh cả giận nói.

Người nọ mới mới cẩn thận quay đầu trở về.

Dương thị lo lắng hỏi: "Lão gia, hiện tại làm sao?"

"Nương, đừng lo lắng, hiện tại sốt ruột không phải chúng ta." Đúng vậy, đang gấp gáp là Nhị thúc bọn họ. Nếu lão thái thái thật sự không xong, cha cũng không cần phải hiếu kính, dù sao đã ở riêng, dù sao cũng đã xé rách mặt.

"Nương nó, không cần lo lắng, ta đã phái người đi nhìn xem có phải là sự thật không. Nếu không phải thật sự, vậy ta cũng không cần đi. Nếu thật sự..." Triệu Thanh Minh dừng một chút: "Vội đi trễ chút!"

Dương thị hiểu được ý tứ của nam nhân mình, đi trễ chút, thì chính là kéo dài tới khi lão thái thái nói không ra lời, không đề ra được yêu cầu gì, như vậy thì xong hết mọi chuyện. Có thể khẳng định là lão thái thái muốn lợi dụng cơ hội trước khi chết này, tìm chút lợi ích cho thân nhi tử của mình. Mặc kệ thế nào, lão thái thái đều là mẫu thân trên danh nghĩa của nam nhân mình, nếu không nghe theo yêu cầu trước khi chết, thì chính là bất hiếu. Nếu truyền ra ngoài, nam nhân của mình không chiếm được chuyện tốt. Cho nên, chỉ một chữ, kéo!

Rốt cuộc Triệu lão thái thái không có đợi được con trai lớn nhất, chết không nhắm mắt, khi một nhà ba người Triệu Thanh Minh đến thì lão thái thái đã tắt thở. Ánh mắt mở thật to. Triệu lão nhị có tâm muốn ồn ào một trận, chỉ là bị ánh mắt của Triệu Thanh Minh dọa sợ. Hiện tại địa vị của hấn không ngang bằng, trong tay Triệu Thanh Minh còn có nhược điểm của hấn, hấn không dám nhảy dựng lên. Vốn tưởng rằng có thể để cho lão nương thừa dịp một cơ hội cuối cùng, kiếm cho mình chút lợi ích, nhưng mà Triệu Thanh Minh cũng quá độc ác, thế nhưng sau đó mới đến, người hấn phái đi đã đi rất sớm, hoàn toàn chờ được. Kết quả Triệu Thanh Minh nói mình ở bên ngoài mới vội vàng trở về, hoang mang rối loạn tới đây, đáng tiếc vẫn không gặp mặt được nương lần cuối cùng, thật sự là đau lòng.

Đau lòng cái rắm, coi Lão Tử là kẻ ngốc sao, Triệu lão nhị hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng mà còn phải tiếp đón, còn phải phụ họa, ai kêu người ta có tiền thì người là ông lớn chứ?

Thật vất vả bận rộn xong tang sự cho Triệu lão thái thái, tang sự này Triệu Thanh Minh vừa bỏ tiền lại xuất lực, lại vội về chịu tang có ai mà không khen Triệu Thanh Minh là hiếu tử, làm tang sự cho lão nương long trọng như vậy? Triệu lão nhị lại phun ra một búng máu ở trong lòng, mẹ kiếp, thế này là thế nào, thanh danh tốt đều là Triệu lão đại được, chẳng lẽ các người không biết rằng Triệu lão đại chỉ ngóng trông nương ta chết đi sao? Hấn đây là chúc mừng, chúc mừng! Căn bản không phải hiếu thuận có được không? Nhưng mà, không ai nghe được tiếng lòng của Triệu lão nhị, hấn bị tập thể mọi người bỏ qua.

Cả nhà Vương Đồng Tỏa cũng tới đây tiễn lễ tang, thấy Triệu Thư Lâm cũng mặc đồ tang màu trắng, ở đó làm ra vẻ đau đớn kịch liệt, còn có mấy người không biết là ai, tuổi cũng tương đương với hấn, hấn là con của Nhị thúc hấn, người ta như vậy mới là nghiêm túc khóc có được không? Diendanlequydon-ChieuNinh Triệu Thư Lâm vừa thấy chính là giả, từ bao giờ thì đứa nhỏ cũng trở nên như vậy? Chẳng lẽ thật là không gian thì không thương?

"Ài, người xem Triệu Thư Lâm, rốt cuộc hấn là khóc hay là cười nha." Tổng Trưởng Khanh lặng lẽ nói khẽ với Vương Phúc Nhi.

"Khóc là cười cười là khóc, tùy người nhìn thế nào." Vương Phúc Nhi ra vẻ thâm sâu nói.

"Bao giờ thì người nói chuyện có thiên cơ như vậy?" Tổng Trưởng Khanh nhìn nàng từ trên xuống dưới đánh giá.

Wương Phúc Nhi đẩy Tổng Trưởng Khanh cực nhanh ra: "Làm gì đó, chưa thấy qua à. Có người nhìn qua kia, trường hợp nơi đông người, chúng ta đều chú ý một chút."

"Người khác thích thế nào thì tùy, chúng ta cũng không có làm chuyện xấu, chỉ là cái này thì tốt rồi, về sau cuộc sống của Triệu Thư Lâm và Triệu thúc thúc sẽ dễ chịu. Nhưng mà, Triệu Thư Lâm phải giữ đạo hiếu, một năm này hấn cũng không được nói chuyện thành thân."

"Sao người lại lảm chuyện như bà tử vậy, có thành thân hay không lời này mà cũng nói ra được, ta nghĩ chuyện này đều là nữ nhân thích nói." Vương Phúc Nhi tỏ vẻ khinh bỉ.

"Còn không phải quan tâm hần sao." Kỳ thật là gần đây hần cũng thường thường nghe hai chữ nghị thân, theo thói quen nghĩ tới cái này, nghị hôn? Thành thân? Tổng Trưởng Khanh lắc đầu, ta cũng không muốn sớm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Nữ nhi đều là khoản nợ

Editor: ChieuNinh

Đào mất lại mùa đông một năm nữa đã tới, biểu cô Tú Nga của Vương Phúc Nhi lại sinh một song thai, vừa vặn trai gái song toàn. Biểu di phu Thủy Sinh đều đặc biệt đối xử tốt với nàng và cô nãi nãi, lúc người lão Vương gia đi ăn tiệc rượu trăng tròn thì trong lòng Triệu thị không thoải mái, vì sao? Còn không phải bởi vì tức phụ lão Tử đến bây giờ vẫn không có động tĩnh sao? Chỉ một cái nha đầu lừa đảo thì có cái rắm dùng. Chỉ là hiện tại bà nói cũng không có tác dụng, tức phụ lão Tử cũng không nghe lời bà, bà chỉ có thể là bí mật tìm Vương Thiết Tòa nói nói. Nhưng mà, Vương Thiết Tòa khi nghe lão nương nói chuyện thì trực tiếp gạt đầu, nhưng cuối cùng cũng cứ như vậy, Triệu thị cảm giác con trai thành thật của mình hiện tại trở nên rất gian xảo rồi!

Wương lão đầu kêu bà đừng có quan tâm mù quáng, con cháu đều tự có phúc của con cháu, quản nhiều làm gì? Nhưng mà bà chính là không nghe, người không chịu ngồi yên.

Sở thị đã sớm biết rằng ở trường hợp này thì sẽ bị bà xem thường, nhưng mà nàng cũng không sợ. Chịu đựng Triệu thị xem thường thì ứng phó tự nhiên, dù sao nàng cứ như vậy, hơn nữa lại cũng không nói cái gì bất hiếu bất kính với lão nhân, làm gì phải chột dạ?

Việc hôn nhân của Vương Nhị Bảo đến đây cũng đã định ra, là một cô nương ở thôn khác, người trưởng thành không tệ, trong nhà cũng có vài mẫu đất, coi như là môn đáng hộ đối với nhà Đinh thị. Công việc thợ mộc của Vương Nhị Bảo làm không tệ, trước đó không lâu nhà Chu địa chủ gả nữ nhi, đều mời hần đến đánh gia cụ, khi người ta nâng gia cụ, người xem nào nhiệt nhìn thấy gia cụ này thực không kém, thế là, thanh danh liền truyền ra.

Sau đó Vương Nhị Bảo đặc biệt mua hai cân kẹo ngon tới cho Vương Phúc Nhi. Nếu không nhờ Phúc nhi nghe được tin tức nói nhà Chu địa chủ gả nữ nhi, hơn nữa ra chủ ý tặng lễ cho quản gia của Chu địa chủ, thì chuyện này cũng không tới phiên một người lỗ mãng như hần.

"Phúc nhi, năm lượng bạc này là trước kia muội cho mượn. Lần này Nhị ca làm gia cụ cho nhà Chu địa chủ cũng đã kiếm trở lại." Vương Nhị Bảo nói.

Wương Phúc Nhi cũng không khách khí, chuyện tặng lễ này (hối lộ), cho đến lúc này đều là vạn sự thông. Nhị Bảo ca là một thợ mộc mới, tay nghề dù cho có giỏi thì người khác cũng không biết, chỉ có thể làm cho mọi người nhận ra rồi mới thành. Mà muốn cho người ta nhận biết, như vậy chỉ có thể để cho hần làm cái gì đó được mọi người thấy được, đúng lúc này thì nữ nhi Chu địa chủ phải xuất giá, hơn nữa còn gả cho người tốt. Nên thời điểm đưa đồ cưới, gia cụ chính là một phần chính trong đó, lúc đó nếu như được người khác nhìn thấy rồi khen ngợi, vậy là đạt tới hiệu quả tuyên truyền rồi.

Cho dù lần này không kiếm được tiền cũng đáng giá. Nghe được quản gia nhà Chu địa chủ ở phương diện làm việc này có thể làm chủ, hơn nữa quản gia này là người tham tài, như vậy thì đúng bệnh hốt thuốc. Bình thường thợ mộc nhất định sẽ luyên tiết đưa năm lượng bạc này, dù sao tương đương với một mẫu ruộng nước, lấy ra thì ai cũng đau lòng. Chính Nhị Bảo ca ban đầu cũng cảm thấy đau lòng, vẫn là Vương Phúc Nhi nói thật lâu mới đồng ý.

Trong tay Vương Phúc Nhi có tiền nhàn rồi, cũng vui vẻ ý giúp việc này, dù sao Đại Bảo ca và Nhị Bảo ca chính là đường ca của mình, hơn nữa bọn họ sống tốt, như vậy gia gia và nãi đi theo bọn họ cũng có thể tốt hơn một chút. Theo lâu dài mà nói, đối với nhà mình cũng có điều tốt.

Cho nên kết quả sau đó, chính là tay nghề của Nhị Bảo ca nhận được tán thành của mọi người. Tuy rằng làm việc cho nhà Chu địa chủ, hần không có kiếm đủ tiền, nhưng mà sau đó có rất nhiều gia đình mời hần làm gia cụ. Cũng bởi vì như vậy, hôn sự của hần cũng dễ dàng hơn, bà mới tới cửa, miệng Đinh thị đều cười toe toét, chọn tới chọn lui, thì chọn Nhị cô nương nhà Tổng Bàn Tử của Tổng gia thôn.

Nghe nói Tổng cô nương trưởng thành rất phúc tướng, dù sao đến lúc đó thành thân tự nhiên thì sẽ thấy được. Bởi vì hôn sự lần này định ra rất thuận lợi, Đinh thị cũng không có làm ra cái yêu thiếu thân gì, Vương Phúc Nhi cũng vui vẻ không chộn rộn lẫn vào.

Tiền thuê Vương Phúc Nhi mua cửa hàng cũng thu vào, tiền này nàng đều giao cho Vương Đồng Tòa. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Vương Đồng Tòa nhìn tiền này lại bắt đầu muốn mua đất. Mấy năm nay mua càng ngày càng nhiều, Vương Đồng Tòa vui vẻ làm tiểu địa chủ mới nổi, chỉ là tiểu địa chủ này cũng thích tự mình làm ruộng, ít nhất năm sáu mẫu ruộng cạ hần chăm sóc rất tốt. Vương Đồng Tòa nghĩ xong thì đặt mua thêm vài mẫu, đến lúc đó mấy đừa nha đầu xuất giá cũng có thể cho nhiều thêm một ít, có đất, ở nhà chồng cũng dễ thờ hơn.

Tự nhiên Thích thị cái gì cũng nghe nam nhân nhà mình, hơn nữa hiện tại nàng quan tâm nhất chính là hôn sự của Vương Cúc Nhi, khuê nữ mỗi ngày một lớn, nói chung cũng không thể giữ ở nhà cả đời. Nhưng mà nói dạng người gì, nàng đã chọn lại chọn, bà mới tới cửa cũng nhiều, dù sao hiện tại trong nhà Vương Phúc Nhi cũng là nhà có bản lĩnh, nhiều người muốn kết thân. Thích thị cũng để cho thân thích bằng hữu giúp đỡ hỏi thăm, bởi vì những người này đều hiểu rõ, càng đáng tin cậy hơn bà mới hé miệng toàn lời hay.

Vương Phúc Nhi phát giác đại tỷ của mình cũng rất khắt trương, đại khái là biết mình đang nghị thân, một nữ oa đối với chuyện nhà chồng sau này của mình hoặc nhiều hoặc ít sẽ có một loại tâm lý khiếp đảm. Vương Phúc Nhi nghĩ tới đại tỷ của mình cũng không tiếp xúc được mấy nam oa, Vương Phúc Nhi và Vương Hoa Nhi còn thích đi ra ngoài, dường như cũng gặp qua nam oa nhiều hơn không phải giống như đại tỷ chỉ có của Vương gia. Đại tỷ lớn như vậy gần như không có khả năng có người trong lòng, tuy rằng đây là cổ đại, nhưng mà ở đây cũng là nông thôn nên vẫn là có rất nhiều người nhìn vừa mắt nhau, tỷ như tứ thúc và Tứ thẩm, tỷ như tiểu cữu và tiểu cữu mẫu, tỷ như Đại Bảo ca và đại tẩu v.v...

Nhưng mà đại tỷ gần như là theo khuôn phép cũ chịu khó ở trong nhà, hơn nữa cảm giác tồn tại nhỏ nhất ở trong nhà. Nhưng mà mọi người đều thích đại tỷ. Vương Phúc Nhi thật tình cảm thấy là ai cũng không xứng với đại tỷ của mình, lại nghĩ vạn nhất đại tỷ bị làm mai cho người có bà bà lợi hại, đến lúc đó bị ức hiếp thì phải làm sao? Đại tỷ có loại tính tình này, thật sự không thể có bà bà lợi hại được, còn có nhà phải có nhân khẩu đơn giản, nếu có một đồng lớn trực lý, giống như nương bọn họ vậy thì còn không phải bị bắt nạt chết sao.

Ánh mắt Thích thị cũng soi mói, hơn nữa không biết ai nghe tin tức nói Vương lão tam gả nữ cho của hồi môn là ruộng nước, lại có thật nhiều người tới cửa.

"Nương, những người này đều là coi trọng đất của chúng ta, căn bản là không phải coi trọng bản thân của đại tỷ, người như vậy về sau đến bao nhiêu thì đuổi bấy nhiêu." Vương Phúc Nhi nói.

Thích thị nói: "Cũng không phải tất cả đều là coi trọng đồ cưới của đại tỷ con, người ấy mà, đương nhiên đều coi trọng thứ tốt. Việc đất đai của hồi môn của đại tỷ con vốn không có gì, chúng ta đề phòng chủ yếu chính là cái loại người chỉ coi trọng đồ cưới của đại tỷ con. Còn có một vài người cũng coi trọng nhân phẩm đại tỷ con, nhưng mà bọn hắn cũng thích đại tỷ con có của hồi môn, như vậy cũng không thể nói người ta đều là xấu xa. Giống như về sau ta tìm tức phụ cho Tiểu Bảo, đương nhiên là muốn nhân phẩm tốt, nhưng mà cùng với nhân phẩm tốt thì đồ cưới nhiều, mọi người đều muốn đoạt lấy thôi."

"Nương, con đã biết." Vương Phúc Nhi nói, thứ tốt mọi người đều thích, đây là chuyện bình thường của con người.

Hôn sự của Vương Nhị Bảo xử lý vào mừng tám tháng chạp. A di Vương Phúc Nhi thật lâu không trở lại thì lần này cũng đã trở về. Trước kia nếu chuyện của bên này, chỉ cần không phải trong nhà Vương Phúc Nhi thì nàng chính là tùy theo mà tặng lễ. Lần này trở về, đương nhiên là có chuyện tìm Thích thị thương lượng.

Đình thị đối với a di của Vương Phúc Nhi đến thì rất hoan nghênh, dù sao Vương Đại Bảo là chương quây của nhà nàng. Cái tính thần nhiệt tình kia làm cho người ta chịu không nổi.

A di Vương Phúc Nhi nhân lúc rảnh rỗi đi tới trong nhà Vương Phúc Nhi, nói chuyện cùng với Thích thị. Lần này ngược lại Thích thị được thanh nhàn, bởi vì đại tẩu Vương Phúc Nhi tìm người bao lo hết mọi chuyện, chẳng qua phải tốn nhiều hơn mà thôi. Vào mùa đông, tay cũng đông lạnh, Dien*đan*le*quy*don ChiêuNinh thà rằng dùng nhiều thêm chút tiền, cũng không thể để cho người ta chịu tội. Thịnh người tới làm quen tay, người ta kiếm tiền tự nhiên không sợ lạnh. Không giống như trước kia, mỗi người trong thôn hổ trợ, lại là miễn phí, mọi người bị đông lạnh, khó tránh khỏi sẽ có cảm xúc.

"Tỷ, việc hôn nhân của Cúc nhi rốt cuộc tỷ có cái tính toán gì, mắt thấy Cúc nhi sang năm cũng qua mười bảy rồi, nếu hôn sự không định ra thì có thể chậm rồi." A di Vương Phúc Nhi nói.

Thích thị thở dài: "Ta cũng chọn hoa cả mắt, không biết chọn ai mới tốt. Muội cũng biết, Cúc nhi là lão đại, trước kia đi theo chúng ta ăn bao nhiêu khổ? Tuy rằng cuộc sống mấy năm nay tốt hơn, nhưng mà Cúc nhi của chúng ta vẫn là mỗi ngày làm lụng vất vả, ta và cha Cúc nhi đều muốn tìm cho nàng nhà người tốt, để cho nàng về sau cũng có thể sống được thoải mái."

"Cúc nhi tính tình rất thành thật, tìm cho nàng cũng tìm người nhà thành thật là tốt nhất, bằng không tìm người lợi hại, đến lúc đó là Cúc nhi của chúng ta chịu thiệt." A di nói.

"Quá thành thật cũng không được, người ta bắt nạt tới cửa cũng không dám nói gì, vậy không phải không xong rồi sao?" Thích thị nói: "Ta đã nghĩ muốn tìm người ở gần một chút, đến lúc đó có chuyện gì cũng có thể chăm sóc một chút."

"Tỷ, nếu ở gần mà bà bà không tốt cũng không được. Tỷ, lần trước muội nói với tỷ cái gia đình làm mai cho Cúc nhi ấy, tỷ thấy được không?" A di nói.

"Muội là a di của Cúc nhi, muội nói thì khẳng định là có cơ sở dựa vào, nhưng mà ta đây làm nương vẫn không an tâm."

A di Vương Phúc Nhi cười nói: "Nếu không phải Điền oa tử và Lỗi oa tử còn nhỏ, ngược lại muội muốn rước Cúc nhi đến nhà của muội ấy, như vậy khẳng định tỷ an tâm."

Thích thị cũng cười, đúng vậy, nếu thật sự có thể nói đến trong nhà muội tử của mình, vậy thì rất tốt, đáng tiếc, việc này là không được.

Nhưng mà: "Ta nói một nhà này cũng không tệ, tỷ, một nhà này cũng là ở trên huyện, nhà ở cũng gần nhà muội. Trong nhà hắn chỉ có một con trai độc nhất, sau khi lão bà hắn mất đi, hắn cũng không có lại thú thê, một mình nuôi lớn con trai, trong tay cũng có một cửa hàng đèn cây, phía sau cửa hàng chính là sân viện. Nhân khẩu ít, cũng không có bà bà quản thúc, nhà kia có quen biết với muội phu của tỷ, bởi vì là nam nhân, hôn sự của con trai hắn là một đại nam nhân cũng là liên tiếp bó tay bó chân. Cho nên, bởi vì có quan hệ tốt với muội phu của tỷ nên mới tới tìm muội, nhờ muội tìm xem thay hắn. Muội thấy con trai nhà kia thật sự không tệ, năm nay mười tám tuổi, người thì hay ngai ngừng, bộ dạng cũng không kém. Hiện tại hắn đi theo cha hắn quản lý cửa hàng nhà mình cũng tốt. Muội đi qua gặp vài lần, ban đầu đưa nhỏ người ta còn có chút đồ mặt, nhưng mà quen biết rồi cũng thoải mái."

Thích thị nghe xong hỏi: "Người ta ở trên huyện cũng đã có nhà cửa, còn để ý khuê nữ ở nông thôn chúng ta sao? Sẽ không có gì vấn đề đi."

"Tỷ, tỷ nói lời này, muội có thể hãm hại chính ngoại sinh nữ của mình sao? Đến lúc đó muội cũng không còn mặt mũi đi gặp tỷ và nương!" A di vội nói.

Thích thị ngượng ngùng: "Muội tử, muội đừng vội, tỷ cũng là lần đầu tiên tìm phu gia cho khuê nữ, nên trong lòng ít nhiều có chút sợ này sợ kia, muội đừng trách tỷ."

A di Vương Phúc Nhi nói: "Tỷ, muội biết, giống như về sau muội tìm tức phục cho Điền oa tử và Lỗi oa tử, khẳng định cái gì cũng phải suy nghĩ.

Ngài cũng đừng nhìn người khác rất cao, hẳn ở trên huyện thì lại làm sao? Cúc nhi của chúng ta cũng không kém, luận tướng mạo, bộ dạng của Cúc nhi chúng ta còn không phải giống như một đóa hoa sao? Luận nhân phẩm, Cúc nhi chúng ta thật là không có chỗ chê, nếu không thì làm gì có nhiều bà mối tới cửa đến như vậy? Còn có tỷ, hiện tại nhà của tỷ cũng không kém, cũng là số một số hai ở Vương gia thôn này. Dien*đan*le*quy*don ChiêuNinh Còn có muội và Gia An bọn họ nữa, ở trên huyện cũng đều có nhân mạch, tỷ thấy thật tốt, dựa vào cái gì mà khinh thường Cúc nhi chúng ta? Cho nên muội nói chuyện này vừa vặn, chỉ là, muội thì nói vậy, vẫn là tỷ và tỷ phu đi xem, mọi người cũng yên tâm."

Thích thị gật đầu, kỳ thật muội tử nói cũng không sai, nhà này không có bà bà vậy giảm đi hơn một phần nửa lo lắng, lại là con trai độc nhất, cũng không có quan hệ trực lý, đến lúc đó cả hai cứ quản lý cửa hàng cho tốt, vậy thì cuộc sống sẽ không có quá nhiều sầu lo.

Thích thị quyết định cùng Vương Đồng Tỏa đi một chuyến lên huyện lỵ, phải cẩn thận xem mắt đã.

Việc này cứ quyết định như vậy, chờ hôn sự của Vương Nhị Bảo chuẩn bị xong rồi thì Vương Đồng Tỏa liền dẫn theo Thích thị, còn có Vương Cúc Nhi đi lên huyện, mặc kệ thế nào, nếu đều vừa lòng, cũng để cho hai bên gặp mặt một lần. Cho cả hai nhìn thấy nhau.

Vương Tiểu Bảo không được đi cùng, trong lòng còn rất khó chịu, đứa nhỏ tuổi này thì thích bám người, người lớn ra cửa thì đều vui vẻ đi theo.

Vương Phúc Nhi nói: "Cha nương và đại tỷ có việc đi làm, để cứ ngoan ngoãn ngồi ở nhà với tỷ và nhị tỷ đi, Tam tỷ làm ăn ngon cho đệ, được không?"

Lúc này Vương Tiểu Bảo mới chuyển sang sáng sủa: "Đệ muốn ăn giò heo kho tàu!"

Được rồi, heo trong nhà có sáu con bán đi năm, còn giết một con, tiểu gia hỏa này thì chỉ nhớ thương tới móng giò. Thứ này cũng không phải trân quý gì, Vương Phúc Nhi điểm điểm cái mũi Vương Tiểu Bảo: "Buổi tối liền làm cho Tiểu Bảo của chúng ta ăn, nhưng mà hôm nay đệ phải viết xong chữ mới được."

"Tam tỷ yên tâm đi, đệ cam đoan sẽ viết xong."

Hết chương 99.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Chọn nữ tể cũng không phải là chọn củ cải trắng

Editor: ChiêuNinh

Vương Hoa Nhi và Vương Phúc Nhi đều biết cha nương và đại tỷ đi huyện là làm gì, trong lòng vừa kích động, lại nói thì cũng nói không rõ. Dựa theo tư tâm, mọi người cũng không nguyện ý gả đại tỷ ra ngoài, nhưng mà vì tốt cho đại tỷ, cũng phải gả đi thôi. Buổi tối Vương Tiểu Bảo ăn được móng giò kho tàu mình muốn ăn thì cảm thấy mỹ mãn đi ngủ, Vương Tứ Bảo biết bên này chỉ có ba tỷ muội Vương Phúc Nhi thì lo lắng, cho nên lại qua bên này gác đêm. Vốn Vương Nhị Bảo cũng muốn tới, nhưng mà Vương Phúc Nhi cũng không muốn nhị ca nhà mình lạnh nhạt tân nương tử, cho nên chọn Vương Tứ Bảo gánh trách nhiệm này.

Tiểu Hồ cũng trưởng thành Đại Hồ, uy phong lẫm lẫm, trong đêm nay là bình an vô sự. Buổi sáng Vương Phúc Nhi thức dậy đun nước ấm, cho gà ăn, không thể không nói, bán heo sớm là một chuyện tốt, bằng không vẫn còn heo thì sẽ rất bận rộn.

Ăn xong điểm tâm, Vương Hoa Nhi cũng quét tước sân viện một lần thì bên ngoài truyền đến tiếng vó ngựa vang lên. Vương Phúc Nhi và Vương Hoa Nhi còn có Vương Tiểu Bảo đều chạy ra nhìn, kết quả đến không phải là cha nương nhà mình, mà là Tổng Trường Khanh và Triệu Thư Lâm. Vương Hoa Nhi nói: "Tim được đệ rồi, Tiểu Bảo, chúng ta đi chơi một lát."

Vương Tiểu Bảo vẫn không muốn đi, bởi vì mỗi lần hai người này đến, đều sẽ mang kẹo cho nó, nó cũng không muốn không có kẹo đâu.

Quả nhiên Tổng Trường Khanh và Triệu Thư Lâm lại mua hai bao kẹo cho tiểu tử này, Vương Tiểu Bảo mừng rỡ cười toe toét. Vương Hoa Nhi nói: "Cẩn thận đến lúc đó đệ thành người không có răng, khó coi chết đi được."

Vương Tiểu Bảo bỏ một viên kẹo vào trong miệng, nó cũng mặc kệ có bị sún răng hay không, kẹo này ăn thật ngon!

"Sao hôm nay các người lại tới đây?" Vương Phúc Nhi muốn dùng than nhóm lửa chậu than, năm nay mua có ba trăm cân than, đủ đốt.

Hai nam oa ở một bên hỗ trợ, rất nhanh chậu than đã bùng lên, nâng cái giá chậu than đến trong nhà chính, Tổng Trường Khanh nói: "Hôn nay đến cuối năm, đưa hoa hồng chia cho người."

Ánh mắt Vương Phúc Nhi đều cười nheo lại, đưa tiền, đưa tiền là ta thích nhất. Tổng Trường Khanh nhìn Vương Phúc Nhi cười cũng vui vẻ không thôi, nói với Triệu Thư Lâm: "Người xem ta nói đúng đi, khẳng định nàng sẽ vui vẻ. Này, sao người không biết rứt rề một chút?"

Wương Phúc Nhi nói: "Chuyện cao hứng như vậy có thể không vui sao? Đó đều là tiền nha."

Triệu Thư Lâm cũng mỉm cười, lấy ra một quyển sổ sách, ba người tỉ mỉ tính toán. Vương Phúc Nhi trên cơ bản là nhìn chứ không đi tra xét, dù sao việc này vốn chính là mình chiếm tiện nghi. ChiêuNinh~dien~dan~lequydonD^d^I^q^d Vì thế ba người dựa theo đóng góp mà chia tiền, trừ bỏ tiền thuê, còn có tiền công cho tiểu nhị, hơn nữa còn có thưởng vàng hạ cảm khác, Vương Phúc Nhi được chia đến năm mươi lượng bạc, làm cho Vương Phúc Nhi mừng rỡ không thôi. Thời gian còn chưa đến một năm mà có năm mươi lượng vào tay, thật sự không tệ.

Triệu Thư Lâm nói: "Sinh ý của tiệm chúng ta thực không tệ, cho nên ta quyết định năm sau lại mở thêm mấy tiệm, Trường Khanh, người cũng phải giúp đỡ ta. Phúc nhi, người phải nghĩ nhiều thêm vài món mới, ta nghĩ, mở tiệm mới, tiệm cũ bán tốt đương nhiên giữ lại, mặt khác còn phải gia tăng đồ mới, người khác muốn bắt chước cũng theo không kịp tốc độ của chúng ta."

Wương Phúc Nhi gật đầu, là ý này, biện pháp của tiệm là giới hạn mua bán làm tiệm có thêm càng nhiều người, thật nhiều người hôm đó mua không được, ngày hôm sau lại vội đi mua. Ba người thương nghị một phen, trên cơ bản đã đạt thành nhất trí, Tổng Trường Khanh hỏi: "Wương thúc Vương thăm đâu rồi?"

"Cha và nương ta đi lên huyện."

Wương Tiểu Bảo vừa tiến vào thì một câu: "Cha và nương đệ đi xem tỷ phụ cho đệ."

"Wương Tiểu Bảo, sao miệng của đệ không kín như vậy? Nói lung tung khắp nơi!" Vương Hoa Nhi ở bên ngoài đi theo vào mắng.

Wương Tiểu Bảo nói: "Người khác đệ mới không nói đâu, Trường Khanh ca và Thư Lâm ca đều là ca, có thể nói, có đúng hay không?"

Hèn chi, không phát hiện Cúc nhi tỷ. Tổng Trường Khanh và Triệu Thư Lâm liếc nhìn nhau, tỷ phụ này thôi, hẳn là có. Chi là đã làm mai cho đại tỷ, nhị tỷ cũng sẽ không xa, nhị tỷ không xa vậy Tam tỷ còn có thể xa sao? (ý của hai anh nì là gã đại tỷ rồi thì nhị tỷ cũng sắp gã thôi, vậy tam tỷ cũng chẳng còn bao lâu nữa)

Trong lòng hai người đều có chút kích động, lại không thể nói rõ là làm sao. Từ trong nhà Vương Phúc Nhi lên xe ngựa đi rồi, hai người cả nửa ngày đều không nói gì, không biết là đang nghĩ gì.

Hiếu kỳ (có tang) của Triệu Thư Lâm còn chưa xong, tự nhiên sẽ không nói gì đến chuyện hôn sự linh tinh. Hồi lâu sau Tổng Trường Khanh mới nói: "Sao hiện tại đều đột nhiên nói đến chuyện hôn sự đây? Đáng ghét!"

"Chẳng lẽ nhà người đã làm mai cho người?" Triệu Thư Lâm hỏi.

Tổng Trường Khanh nói: "Có làm mai thì ta cũng sẽ không đồng ý! Chi là nãi nãi của ta đơn phương tình nguyện, cha và nương ta cũng không đồng ý. Người thì sao? Người tuân thủ xong hiếu kỳ cũng nên làm mai đi, qua vài năm đều phải thành thân rồi. Về sau cũng không còn ngày thoải mái đâu."

Triệu Thư Lâm nói: "Ta không vội, trước làm sinh ý vài năm rồi nói sau. Trong nhà của người hẳn là sốt ruột đi. Nhà các người là ba đời đều là con một."

Tổng Trường Khanh có chút đắc ý: "Cha và nương ta đều nói, ta phải vừa ý mới được. Cho nên đến lúc đó ta cũng không sợ."

"Vậy người vừa lòng dạng người nào?" Triệu Thư Lâm lơ đãng hỏi.

Tổng Trường Khanh dừng một chút: "Đương nhiên là phải nhìn thuận mắt, tiếng nói phải có trọng lượng với ta, không yếu ớt. Người thì sao?"

"Cũng giống vậy." Triệu Thư Lâm nói.

Hai người lại liếc mắt nhìn đối phương một cái, Tổng Trường Khanh cười nói: "Vậy hy vọng chúng ta đều như ý."

"Đúng vậy, đều như ý."

Rốt cuộc Vương Đồng Tòa và Thích thị đã dẫn theo Vương Cúc Nhi trở lại, trong lòng Vương Phúc Nhi và Vương Hoa Nhi đều giống như là mèo cào. Chi là Thích thị sẽ không nói việc này với khuê nữ của mình, mà Vương Cúc Nhi lại thẹn thùng không thôi, hỏi cũng hỏi không ra được. ChiêuNinh~dien~dan~lequydonD^d^I^q^d Chẳng qua Vương Phúc Nhi cảm thấy việc này có chín phần là đã thành công, bằng không đại tỷ luôn luôn thực im lặng sẽ thẹn thùng, còn đỏ mặt như vậy sao?

Thật là nhìn trứng à, trong cuộc sống cảm tình thật đúng là kỳ diệu, có lâu ngày sinh tình, cũng có nhất kiến chung tình, đương nhiên ở đây là xem mắt, ài,

chỉ bằng một lần gặp mặt đã định chung thân, thật đúng là thói quen cổ đại, ai nói người cổ đại hàm súc chứ? Người ta lại rất là quyết đoán, giải quyết dứt khoát.

Quả nhiên qua hai ngày, thì đã có bà mối trên huyện đến nhà cầu hôn, làm mối chính là tiểu tử Phan gia mà a di đã nói. Dù sao nam nữ hai bên đều đã nguyện ý trong lòng, cha mẹ cũng đều vừa lòng, bà mối tới đây chẳng qua là làm thủ tục, cũng là nói cho người của Vương gia thôn, hôn sự của đại nữ nhi Vương lão tam bắt đầu định rồi.

Trao đổi canh thiệp gì đó, Vương Phúc Nhi không hiểu, nhưng mà từ sau khi bà mối đến, Thích thị đã bắt đầu để cho Vương Cúc Nhi chuẩn bị thêm giá y, còn mua thêm nhiều vải vóc, chuẩn bị làm nhiều quần áo cho khuê nữ nhà mình. Lại đi qua mời Vương Nhị Bảo đánh một bộ gia cụ cho khuê nữ. Lần đầu gả nữ nhi, phải làm cho thật vui vẻ thuận lợi, ít nhất còn có thời gian nửa năm để chuẩn bị đồ cưới. Vốn luôn thương yêu nữ nhi, ban đầu Vương Đồng Tỏa muốn mua đất ở gần đó, vì cũng cho rằng đại nữ nhi của mình có thể gả gần, như vậy mới mua gần, cũng thuận tiện cho Vương Cúc Nhi mang theo. Nhưng mà ai ngờ đến bây giờ là ở trên huyện chứ? Vương Phúc Nhi nghe vậy thì nói với cha: "Cha, còn không bằng mua một cái cửa hàng ở trên huyện cho đại tỷ của con đi, đến lúc đó tỷ trực tiếp mang đi qua, cho thuê cũng có thể thu tiền thuê.

Huyện lỵ bên kia mua đất cũng không thu được bao nhiêu, còn không có sản lượng gì. Hàng tháng tỷ con có tiền thuê, cũng dễ thở hơn. Cho dù là không cho thuê, tỷ mang theo một cái cửa hàng, người khác cũng xem trọng một bậc."

"Vẫn là Phúc nhi nói rất đúng, chờ qua năm, cha tìm di phu của các con, để cho hấn hỗ trợ tìm giúp, mua một cái cửa hàng." Vương Đồng Tỏa quyết định cho dù là dùng nhiều tiền hơn thì cũng phải chuẩn bị cửa hàng tốt cho khuê nữ. Tuy rằng nói Phan gia này tốt lắm, nhưng mà nhà mình cũng không kém.

Không qua bao lâu, mọi người ở Vương gia thôn đều biết khuê nữ của Vương Đồng Tỏa hứa gả cho người ta ở trên huyện, có hâm mộ, có ghen tị, cũng có nói lời châm chọc. Đương nhiên, rất nhiều người đều tới cửa chúc mừng. Thích thị cũng thật vui vẻ, người ta tới cửa chúc mừng, thì nàng thật sự cao hứng. Nữ nhi được làm mai cho người không tệ, cũng không sợ người khác hỏi.

Khi nghe nói nữ tử tương lai này còn có cửa hàng ở trên huyện thì đều nói Vương Cúc Nhi là đứa nhỏ có phúc khí. Đến khi hỏi thăm lại không có bà bà và trực lý, cái này thì có nhiều người làm con dâu nhiều năm, càng có chút hâm mộ ghen tị hận rồi. Bọn họ cũng bị bà bà trực lý chèn ép thật nhiều năm, cả đời đều hy vọng lưu manh mất đi, trực lý cũng về nhà mình. Hiện tại người ta căn bản là không có phiền lòng này, hơn nữa quan trọng nhất là, người ta còn ở trên huyện, bọn họ cảm thấy là gả đến trấn trên cũng đã là rất tốt rồi!

"Người cũng thật có phúc khí, thoáng cái thì đã bắt được một nữ tử tốt như vậy." Có người chúc mừng.

Thích thị cười nói: "Chính là a di của đám nhỏ giới thiệu cho, chúng ta làm sao mà nhận biết người như vậy?"

"Cúc nhi có a di tốt, lại có bản lĩnh, là phúc khí của nàng." Có người nói.

"Cũng không thể nói như vậy, nếu không phải khuê nữ Cúc nhi này không kém thì người ta cũng chướng mắt."

Thích thị nghe mọi người nói đông nói tây, trong lòng vui vẻ, khuê nữ của mình có nơi chốn tốt, làm nương mới yên tâm.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Người cũng không thể bị người ta lừa!

Editor: ChieuNinh

Hôn sự của Vương Cúc Nhi xem như đã định ra, lúc này chỉ còn Mã thị lo lắng, bởi vì hôn sự của Tam Bảo nhà bà đều không có tin tức. Tam Bảo còn lớn hơn Vương Cúc Nhi một tuổi đó, tuy rằng nói tuổi nữ oa xuất giá sẽ nhỏ một chút, nhưng mà vẫn không xuôi tai.

Cho nên sau khi bà ta nghe được tin tức chính xác Vương Cúc Nhi đính hôn, thì vội vàng chạy đến bên nhà cũ, muốn Triệu thị và Vương lão đầu làm chủ cho Tam Bảo.

"Cha, nương, các người nói cái này gọi là chuyện gì hả, Tam Bảo của ta cũng còn chưa có đính hôn đâu, ngược lại Cúc nhi này lại định ra trước, điều này làm cho Tam Bảo chúng ta về sau làm mai thế nào hả?" Mã thị lại bắt đầu chực cười.

Triệu thị nói: "Bọn họ cũng không phải thân huynh muội, các người đều ở riêng rồi, còn ai ẩn theo sắp xếp này hả. Ta nói người có thời gian đến chỗ chúng ta làm ẩm tửu còn không bằng dùng vào tìm việc hôn nhân cho Tam Bảo, người nói với chúng ta thì có tác dụng gì? Chẳng lẽ còn kêu Cúc nhi lui lại việc hôn nhân hả? Ta nói cho người biết, nếu người có ý tưởng này, ta cũng khinh thường phải đánh người, một nữ oa bị từ hôn rồi, về sau còn có cửa hôn nhân tốt gì?" Triệu thị biết tôn nữ tử của mình là ở trên huyện, từ trong lòng là cao hứng đắc ý, mấy ngày nay đi ra ngoài đi dạo trong thôn, người ta đều chúc mừng mình thôi. Cho dù là người trước kia bất hòa với mình, trên mặt cũng chỉ có thể cười, còn có Nhị đệ muội của mình, cũng không tình nguyện nói chúc mừng, bà đang đắc ý đây, cũng không thể làm cho người ta đập đổ việc này.

Mã thị thì sao, là qua đây oán giận, nhưng mà mục đích chủ yếu của bà ta không phải cái này, nghe Triệu thị nói như vậy, vội nói: "Con cũng nghĩ như vậy, chỉ là này Tam đệ muội cũng không nói trước một tiếng, làm cho con thật mất mặt, làm cho Tam Bảo cũng không ngẩng đầu lên được."

"Người cho là người là ai hả, mọi người ai biết người ở cái góc xó xỉnh nào, cái gì mà thật mất mặt?" Triệu thị không chút khách khí.

Mã thị da mặt dày: "Không phải ta đây là thân thích sao? Mọi người đều nói kìa, ta đây không phải không chịu nổi sao? Ài, không nói cái này, kỳ thật Tam Bảo của ta cũng tuân tể lịch sự, bà mỗi tới cửa cũng nhiều, ta thì chọn hoa mắt, mới không có định ra được. Trong số đó thật ra có một chỗ tốt lắm, bộ dạng cô nương người ta là một đóa hoa, hơn nữa có khả năng, cho dù là làm nương tử chính thê nhà giàu trong thị trấn cũng là có thể."

"Đừng nói những thứ có hay không đó, rốt cuộc người có ý tứ gì?" Triệu thị không kiên nhẫn.

"Ha ha, cô nương người ta tốt, thật nhiều người tới cửa cầu thân, nhưng mà cha nương của cô nương người ta thì coi trọng Tam Bảo chúng ta, Tam Bảo chúng ta cũng rất không tệ, liếc mắt một cái liền nhìn trúng. Chẳng qua ấy, nhà bọn họ muốn sinh lễ có vẻ nhiều, chúng ta còn không xoay sở đủ."

Nói đến nói đi, còn không phải nói đến vấn đề tiền? Triệu thị khinh bỉ, nói: "Người làm cha nương cũng chưa đủ tiền, chúng ta làm gia gia nãi nãi càng không có tiền, cô nương trong sạch người ta làm sao cần nhiều tiền như vậy? Ta xem cô nương như vậy không cần cũng được, ta cũng không phải mua cô nương." Triệu thị nói.

"Ài, nương, cũng không thể nói như vậy, nhà này đòi sinh lễ thì nhiều, nhưng mà đến lúc đó đồ cưới cũng nhiều, chẳng qua hiện tại là sĩ diện cho dễ nhìn một chút, nếu không ai sẽ như vậy chứ. ChiêuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Nương, Tam Bảo cũng là thân tôn tử của người, ngài sẽ không giúp đỡ ta sao?" Mã thị ủy khuất nói.

Triệu thị vẫn nói: "Ta không có tiền, người đừng tìm ta!"

"Tất nhiên, sao ta có thể tìm nương người đòi chứ, kỳ thật ta nghĩ là, cuộc sống của Tam đệ bọn họ hiện tại không phải trôi qua tốt lắm sao? Cho mượn chút tiền cũng thực dễ dàng, nương ngài đi nói với hân, ta sẽ không nói, sợ đắc tội Tam đệ bọn họ!"

Vương lão đầu ở bên cạnh ho khan một cái, Triệu thị vội nói: "Lão Nhị lão Tam đều là con ta, ta cũng không thể vì lão Nhị mà đi tìm lão Tam, đến lúc đó còn nói ta bất công. Ta và cha người già rồi, thăm nghĩ thanh thân qua những ngày còn lại. Lại nói người, mấy năm nay cũng không có cấp tiền hiếu kính cho ta và cha người, chừng nào thì có thể cho? Ta tính toán, mấy năm nay, tổng cộng người còn phải cấp cho ta và cha người, bao nhiêu tiền đây?"

Mã thị nghe Triệu thị nói như vậy, làm sao còn đứng đó nữa, vội nói: "Cái kia, nương nếu không được, vậy ta đây còn phải đi nghĩ biện pháp." Cuối cùng không thể mượn được tiền, ngược lại còn phải cho tiền? Giờ phút này không chuẩn thì chờ lúc nào? Mã thị chạy nhanh như chớp, Vương lão đầu nói: "Lão bà hôm nay không tệ, về sau người cũng đừng quản mấy chuyện vợ vãn này, ăn ngon uống khỏe, thật tốt!"

Lão nhân lần đầu tiên khen mình đấy, trong lòng Triệu thị vui vẻ, nói: "Ta một bó tuổi to rồi, cũng là lúc hưởng phúc. Ta cũng sắp có chất trai, ta còn tranh cái gì mà tranh."

Có thể nghĩ như vậy là tốt rồi, chỉ là hy vọng có thể dài lâu một chút.

Chuyện của Mã thị ở chỗ Triệu thị không thành công, Vương Ngân Tòa hỏi: "Nương ta có đáp ứng hay không?"

"Đáp ứng cái rắm, ta nói hơn nửa ngày, bà không phải chuyện này thì chính là chuyện kia, sau đó lại còn nói, nói mấy năm nay chúng ta cũng không có cho bọn họ tiền hiếu kính, muốn tìm ta lấy, ta thấy không thích hợp nên chạy nhanh, bằng không ta còn phải bỏ mấy lượng bạc."

Vương Ngân Tòa nói: "Hiện tại cha nương ta ăn mặc đều tốt hơn chúng ta, còn muốn tiền của chúng ta, một chút cũng không thông cảm cho những người làm vãn bối chúng ta, ta kiếm tiền cũng không dễ dàng giống như lão Tam."

"Đúng vậy, chỉ nghĩ tìm chúng ta đòi tiền. Chủ nhà, người nói chuyện này phải làm sao? Người ta ước chừng muốn mười lượng bạc mới bằng lòng gả khuê nữ cho Tam Bảo. Nếu thật sự cho mười lượng bạc, trong nhà chúng ta đã có thể không còn gì. Chỉ là khuê nữ Lục gia kia gả lại đây rồi, ta có thể có cái cửa hàng, về sau cũng kiên cường hơn trong nhà lão Tam. Nếu không thì chúng ta cứ cho mười lượng bạc này đi, tuổi của Tam Bảo cũng không nhỏ." Mã thị nói: "Qua thôn này thì vốn không có cái tiệm kia, Tam Bảo của chúng ta cũng để ý cô nương Lục gia kia, Đại Bảo có thể lấy cô nương trên, Tam Bảo chúng ta cũng có năng lực này!"

Mã thị nói cô nương Lục gia này cũng là trấn Tú Thủy, người ta cũng có cái cửa hàng điểm tâm. Chẳng qua kinh doanh không tốt, hơn nữa Lục gia lại có chút chuyện rối loạn, cửa hàng điểm tâm cũng không bảo đảm. Vì bảo trụ cửa hàng điểm tâm, người Lục gia mở miệng muốn mười lượng bạc này, mười lượng bạc, đối với nông dân mà nói, đó chính là một khoản tiền to, bình thường người ta cưới vợ cũng chỉ mấy lượng. Ngay cả khi Vương Đại Bảo cưới Toàn Tiểu Phụng, cũng mới dùng sáu lượng bạc, mà Lục gia này cũng thật sự là công phu sư tử ngọam.

Nhưng mà Lục gia người ta nói, cô nương nhà hân gia lớn lên xinh đẹp, nếu không phải đau lòng cô nương, chỉ bằng tướng mạo này, đã sớm có thể đến đại hộ người ta hưởng phúc rồi, hiện tại muốn mười lượng bạc cũng là hợp tình hợp lý. ChiêuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Người Lục gia còn nói, mười lượng bạc này chỉ dùng để bảo vệ cửa hàng, đến lúc đó cũng là đồ cưới của khuê nữ. Ai cưới khuê nữ nhà hân, đó là người được tiền cả hai đầu.

Kết quả Vương Ngân Tòa và Mã thị luyến tiếc chỗ tốt này, nhưng mà lại không muốn vét sạch tài sản trong nhà, nên ánh mắt không tốt đi đánh chủ ý tới trong nhà Vương Đồng Tòa.

Vương Ngân Tòa nói: "Trong nhà còn phải ăn cơm, ta đi nói với lão Tam, ta cũng không tin, ta là một ca ca, tìm hân vay tiền, hân còn không cho!"

Vương Ngân Tòa trực tiếp tìm được Vương Đồng Tòa nói chuyện này. Mấy năm nay Vương Đồng Tòa cũng đã trải qua không ít chuyện ở bên ngoài, nghe xong chuyện này còn có chút không không đáng tin: "Nhị ca, nếu thực sự chuyện tốt như vậy, đến phiên chúng ta sao?"

Vương Ngân Tòa cả giận nói: "Người có ý tứ gì? Chẳng lẽ Tam Bảo của nhà ta thì không tốt như vậy? Chuyện tốt như vậy thì không nên đến phiên nhà của ta sao?"

Vương Phúc Nhi ở bên ngoài chợt nghe được Nhị bá đang rống cha của mình, biết cha khẳng định chống đỡ không nổi nên vội vén rèm lên đi vào: "Nhị bá, người và cha con nói gì vậy, con cũng muốn nghe đây."

"Đi đi đi, nha đầu lừa đảo, chúng ta nói chuyện của chúng ta, người tới đây làm gì?" Vương Ngân Tòa không kiên nhẫn.

Vương Phúc Nhi đối với hấn như vậy thì hết sức bất mãn, rõ ràng là tới cầu người ta, giống như hấn đến cầu người là cho người mặt mũi cực kỳ to lớn vậy, người còn phải liếm mặt tiếp đón. Nàng cũng mặc kệ người ta nói gì, đặc biệt nghe xong cách hấn nói gì mà nha đầu lừa đảo, lại khó chịu.

"Nhị bá, nếu người không cho con nghe cũng có thể, nhưng mà chuyện trong nhà của con, con cũng có thể làm chủ một nửa, tiền bạc trong nhà cũng là con quản, có đúng hay không, cha?"

Cha của mình khó mà nói, vậy đổ lên trên người Vương Phúc Nhi ta đi, nàng cũng không phải là cái loại người sợ đắc tội với người khác, có vài người, nàng hận không thể hiện tại đắc tội để về sau không bao giờ đến đây nữa.

Vương Đồng Tòa gật đầu, thế này thái độ Vương Ngân Tòa mới cường ngạnh nói: "Vậy nếu như người làm chủ, hiện tại Nhị bá muốn mượn người mười lượng bạc, người nhanh đi lấy ra đây."

"Mười lượng bạc? Nhị bá, người nghĩ rằng trong nhà của con là tiền trang (ngân hàng tư nhân) hả, nói mười lượng thì mười lượng? Người còn không có nói chuyện gì với con đâu, vay tiền cũng phải có giải thích có phải hay không?" Vương Phúc Nhi nói.

"Không phải đã nói với cha người sao, Tam Bảo ca người muốn thành thân, thiếu mười lượng bạc." Vương Ngân Tòa không kiên nhẫn nói.

"Đón đầu muốn mười lượng bạc à, vậy người đó làm từ bạc hã, hay nàng là thiên kim đại tiểu thư? Nhị bá, người cũng không thể bị người ta lừa!"

Hết chương 101.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Cưới con dâu qua năm mới

Editor: ChieuNinh

Vương Phúc Nhi nói xong, sắc mặt Vương Ngân Tòa thật không dễ coi: "Ta cũng là trưởng bối của người, sao người nói chuyện với ta như vậy? Ta lớn như vậy còn bị người ta lừa sao? Người chỉ một câu, có cho mượn tiền hay không, cũng không phải là ta không trả?"

Nhìn xem, vay tiền mà còn ngang ngược như vậy, Vương Phúc Nhi thân nhiên nói: "Mười lượng bạc nhiều lắm, trong nhà của con tìm không ra!"

"Lão Tam, người cứ để cho khuê nữ của người bắt nạt đến trên đầu của ta vậy hả?" Vương Ngân Tòa bị sượng mặt, thì nói với Vương Đồng Tòa.

"Cha, nương con có việc tìm người, người mau đi ra đi." Vương Phúc Nhi nói, cha ở trong này, Nhị bá luôn dùng giọng điệu của trưởng bối để dạy dỗ. Vương Đồng Tòa vội đi ra ngoài, làm cho Vương Ngân Tòa tức không thôi.

"Nhị bá, người cũng thấy đấy, con nói nhà này con định đoạt, người còn không nghe, cha con chỉ cần con nói rất đúng thì sẽ đều nghe theo con. Việc này người nói một chút cũng không đáng tin, con khuyên Nhị bá vẫn không nên trộn vào thì hơn. Đến lúc đó ăn một, cũng đừng nói con không có khuyên người." Vương Phúc Nhi nói.

"Người chỉ là một đứa con nít, trong mắt người có trưởng bối hay không hả?" Vương Ngân Tòa cảm thấy thực khó giải quyết, đây là nói chuyện với văn bối, không giống như nói chuyện với đệ đệ thành thật của mình, không được thì hừ dọa dọa, nói không chừng có thể mượn được. Chất nữ này hiện tại giáo hoạt, cực kỳ khó trị.

"Trong lòng con có trưởng bối mới khuyên người, vừa rồi người nói, con cảm thấy thật sự là rất không đáng tin. Người suy nghĩ một chút xem, một cái cửa hàng thì làm sao có khả năng chỉ có trị giá mười lượng bạc, nếu thật sự trở thành đồ cưới người ta cho khuê nữ đưa lại đây, thì làm gì còn muốn đòi mười lượng bạc này nói cái gì mà để duy trì cửa hàng, đó không phải làm điều thừa sao?" Còn có một câu, nếu cô nương kia tốt như vậy, dựa vào cái gì sẽ coi trọng Vương Tam Bảo? Nhưng mà Nhị bá và Nhị bá mẫu đều là người thối phồng lên, nói lời này bọn họ sẽ không nghe.

"Việc này người đừng quản, ta hỏi lại người một câu, người cho mượn bạc hay là không cho mượn?" Thái độ Vương Ngân Tòa mạnh mẽ hỏi.

Vương Phúc Nhi nói: "Không cho mượn!" Thái độ như vậy, hơn nữa chuyện lại không đáng tin như thế, thái độ của Vương Phúc Nhi cũng cường ngạnh. Dù sao cùng với chi thứ hai này vẫn đều không có chuyện tốt, hy vọng lần này có thể làm cho Mã thị bọn họ không còn đánh chủ ý nhà mình nữa.

Mình là văn bối, nói lời này, cho dù là Nhị bá và Nhị bá mẫu ở bên ngoài tự khoe, người ta cũng sẽ nhiều suy nghĩ một chút, vì sao người ta là đứa nhỏ cũng không nguyện ý cho người mượn tiền?

Vương Ngân Tòa nổi giận đùng đùng bỏ đi. Vương Đồng Tòa và Thích thị đã sớm né tránh, sau khi trở về nghe Vương Phúc Nhi nói lời này, hai người đều có chút trầm mặc. Vương Hoa Nhi nói: "Phúc nhi làm tốt, tỷ thấy như vậy cũng tốt, tránh cho về sau không có việc gì thì đều tới đây vay tiền, chiếm tiện nghi. Cha và nương thì mềm lòng, hẳn nói mượn mười lượng thì mười lượng."

Thích thị nói: "Ta thì sợ về sau họ sẽ nói hổng thanh danh của Phúc nhi." Người khác nàng mới không lo lắng đâu.

Vương Phúc Nhi vội nói: "Nương, người yên tâm, nhà chúng ta là dạng người gì, người thật sự có quan hệ tốt với chúng ta đều sẽ biết đó là nói nói bậy, chúng ta không thích đi lại với bọn họ. Lại nói, người ở trên đời này, cũng không có ai đều được người ta nói tốt. Hôm nay thì không có, ngày mai sẽ nổi mình không tốt, cho dù là bên ngoài làm quan có tiền, có ai mà không bị người ta nói vài ba câu? Diendanlequydon~ChieuNinh Con thật sự cảm thấy việc này một chút cũng không đáng tin, con đã biết rõ là sai mà còn giúp bọn họ, vậy không phải càng sai hơn sao? Hơn nữa, giống như nhị tỷ nói, vay tiền này, lần đầu tiên mượn được, có thể mượn lần thứ hai, tiền của chúng ta cũng không phải theo nước lớn trôi vào nhà, đều là cha nương tần tần khổ khổ (vất vả) kiếm được. Bọn họ chỉ nhìn được hiện tại chúng ta có tiền, nhưng mà cha nương mệt nhọc như vậy, bọn họ một chút cũng nhìn không tới, con chỉ đau lòng cha và nương, người khác thích nói sao thì nói."

"Đúng vậy, nếu Nhị bá bọn họ vay tiền, còn không biết đến năm nào mới có thể trả lại đâu, còn không phải là bánh bao thịt đánh chó có đi không có về. Chúng ta cũng không thể coi tiền như rác." Vương Hoa Nhi kiên định ủng hộ quyết định của Vương Phúc Nhi.

Thích thị cũng hiểu được tiền nhà mình cũng không phải là theo nước lớn trôi vào, kiếm tiền mấy năm này, có vấn đề nào mà không phải tần tần khổ khổ trả giá bằng mồ hôi? Hiện tại mình không cho vay tiền còn thành có tội sao? Vậy cũng không được, một khi đã nghĩ như vậy thì trong lòng thoải mái, hơn nữa mấy người nhị tẩu vốn chính là không có chuyện thì không đến, có việc thì cứ tới đây, không phải là thấy mình và nam nhân dễ bắt nạt sao? Cho nên Phúc nhi nói rất đúng, cũng làm đúng.

"Cha bọn nhỏ, Cúc nhi của chúng ta cũng sắp xuất giá, mọi mặt đều phải dùng đến tiền thôi, vừa mở miệng thì mười lượng, nhà chúng ta không ra nổi. Nếu trong lòng nhị ca và nhị tẩu trách chúng ta, vậy để cho bọn họ trách đi. Cuối cùng chúng ta không thể bởi vì làm cho trong lòng bọn họ thoải mái mà làm cho trong lòng đứa nhỏ của chính mình không thoải mái được."

Vương Đồng Tòa nói: "Việc này cứ như vậy, về sau tiền cứ để Phúc nhi quản đi."

"Được, cha yên tâm, nếu các hương thân có khó xử tới đây vay tiền, con cũng con phải nhìn là ai rồi mới cho mượn." Cũng không thể nói là loại người nào đến vay tiền cũng không cho, như vậy thì không còn sống được ở Vương gia thôn nổi nữa đâu.

Chuyện của nhị bá không rõ ràng, cho mượn mà không ăn một mới là lạ.

Vương Ngân Tòa trở về thì phát câu kinh thật lớn một lần, Mã thị nghe xong Vương Phúc Nhi nói, trực tiếp mắng: "Con quỷ chết tiệt này, dám nói như vậy! Cha và nương nó đều không có nói gì?"

"Cả hai đều trốn đi ra ngoài, ta thấy lão Tam và tức phụ lão Tam đều trở nên gian xảo rồi! Tức chết ta, bị một đứa con nít nói như vậy, ta cả đời này còn chưa có mất mặt qua như vậy."

Mã thị nói: "Bọn họ đều nhận thức tiền không thừa nhận người, cha nương người cũng giống vậy, thấy ta tìm là muốn đòi tiền, ta thấy thân thích này đều là không đáng tin cậy. Việc này chúng ta tự quyết định chủ ý, chờ chúng ta lấy cửa hàng về tay rồi, buôn bán kiếm tiền, xem bọn hắn có cầu ta không! Khi đó ai cũng đừng quan tâm."

"Người nói ra cũng thật dễ dàng, tiền đâu? Thật đúng là đập nồi bán sắt à." Vương Ngân Tòa nói.

"Bên này một người cũng không đáng tin cậy, ta đi ta nhà mẹ đẻ mượn, cùng lắm thì đến lúc đó chia cho ca tẩu ta một chút là được. Trông cậy vào lão Vương gia, thì chúng ta uống gió tây bắc từ lâu rồi."

Như vậy cũng bình an vô sự qua vài ngày. Mã thị và Vương Ngân Tòa đều không có lại tới bên này. Nhưng mà qua vài ngày sau, trong thôn đều đang nói, nhà Vương Ngân Tòa nói việc hôn nhân tốt cho Vương Tam Bảo, là ở trấn trên. Cô nương người ta còn mang một gian cửa hàng theo làm của hồi môn, có hâm mộ, có ghen tị, còn có vài người đến nhà Vương Phúc Nhi tìm hiểu, như mà nhà Vương Phúc Nhi thì cái gì cũng không nói. Những người này cũng hiểu được không có ý nghĩa, nên đi tìm cách khác.

Nhưng mà nghe nói hôn sự của Vương Tam Bảo định ra rất gấp gáp, người ta bên kia nói là trước năm mới muốn bên này đón người về, nói là gì sợ lão nhân trong nhà qua đời, đến lúc đó chuyện sẽ bị kéo mà chậm trễ.

Ý định của Mã thị là muốn làm hôn sự này trước của Vương Cúc Nhi, hơn nữa nghĩ tới cái cửa hàng kia, cho nên làm sao mà không đáp ứng chứ? Vì thế hôn sự này liền khẩn cấp làm lên.

Tuy rằng xé rách mặt với lão Tam bên này, nhưng mà tiền biếu là không thể thiếu, cho nên Mã thị để cho Vương Chi Nhi tới thông báo một chút, đến lúc

đó trực tiếp thượng lễ là được.

Thích thị cũng không biết mất mát là gì, dù sao nàng cũng đã chuẩn bị xong tiền biếu, không mời nàng đi qua hỗ trợ thì sẽ không đi, giống như Hoa nhi nói, như vậy thì không bị đông lạnh.

Cho nên cách Vương Nhị Bảo thành thân không tới mười ngày, Vương Tam Bảo cũng bắt đầu thành thân. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^P^q^d Tuy rằng người trong thôn cảm thấy rất vội vàng, nhưng mà đó là chuyện nhà của người ta, cũng không liên quan gì nhà mình, cho nên mọi người muốn nhìn một chút tân nương tử có thể mang theo cửa hàng là có dạng gì, đồ cưới ra sao. Kết quả đồ cưới thì không có. Mã thị nói, đồ cưới chính là cái cửa hàng kia, một cái cửa hàng có ba bốn mươi lượng bạc đi, thử hỏi có nhà tức phụ nào có khoản lớn như vậy?

Lời kia vừa thốt ra, những người đó đều câm miệng, đúng vậy, một cái cửa hàng, còn là ở trần trên, nhà Vương lão nhị phát tài rồi.

Về sau nói không chừng còn có bản lĩnh hơn nhà Vương lão tam đâu, tân nương tử mở khăn voan, mọi người không nhìn thấy, dù sao là tiệc cưới vô cùng náo nhiệt. Ngày hôm sau tân nương tử đi gặp thân thích, Vương Phúc Nhi cũng gặp được, bộ dạng cũng không tệ lắm, nhưng mà nói xinh đẹp thì cũng không tính là xinh đẹp. Vương Tam Bảo thì lại vui tươi hơn hờ, phòng chừng rất vừa lòng tân nương tử.

Mã thị còn nói, cho dù là không có ai cho vay tiền, bọn họ cũng có thể thú được nhi tức vào cửa. Lời này là cố ý nói cho nhà Vương Phúc Nhi nghe, Vương Phúc Nhi cảm thấy buồn cười. Đúng vậy, không có ai cho vay tiền các người cũng có thể cưới dâu, như vậy lúc trước làm gì muốn bị khinh bỉ mà đi vay tiền đây?

Mã thị còn nói, lúc này đã cuối năm, cửa hàng kia còn không thể khai trương được, chờ qua năm mới ngày mười lăm tháng giêng đi lên trần trên chuẩn bị, nói không chừng về sau thì chuyển lên trần rồi. Nói trong nói ngoài chính là khoe khoang về sau như thế nào như thế nào.

Đinh thị ở bên cạnh mắng: "Lúc này cũng còn chưa có phát tài đâu, mà bắt đầu lên mặt rồi, ta cứ nhìn xem về sau người có bản lĩnh gì." Nhi tức và con trai đều ở trần trên, bà còn không có chánh qua như vậy, chỉ là được một cái cửa hàng, có gì mà giới lắm? Đến lúc đó nói không chừng người còn lỗ vốn đâu.

Nương tử của Vương Nhị Bảo chỉ cười tủm tỉm, tuy rằng Nhị thẩm này nói chuyện khó nghe, mỗi câu đều là con dâu trần trên, nhưng mà hôm nay là ngày vui, nàng cũng không muốn nói hai câu.

Mã thị thì mặt tròn trắng đối với đám người Thích thị, trở mặt thì trở mặt đi, ta lại không nợ của người? Vương Phúc Nhi cảm thấy họ rất kỳ quái, tìm nhà người ta vay tiền, người ta cũng không có thiếu người cái gì đi, không vay tiền còn thành cừ địch, người nói người có tiền chẳng phải là rất oan sao? Nếu không thì, mọi người đều giả nghèo là được.

Triệu thị nói thẳng: "Tức phụ Lão Nhị, hiện tại tốt xấu gì người đã thành bà bà, trở mặt xem thường cho ai xem hả, ngại lão bà tử ta đây, vậy thì người đừng tới."

Lục thị vụng trộm liếc mắt nhìn Triệu thị một cái, lại cúi đầu.

Mã thị bị Triệu thị gõ một phen, mới không có tiếp tục ngông cuồng, nhận thân kết thúc, mọi người ai về nhà nấy. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^P^q^d Bởi vì lễ mừng năm mới sắp đến, quét tước phòng ở gì đó, đều phải vội vàng làm, bởi vì tháng chạp, nhà Vương gia làm hai cọc hôn sự, các nhà còn chưa có chuẩn bị được gì đâu.

Thích thị thì cảm thấy thời gian sắp không còn kịp rồi, Vương Phúc Nhi đề nghị trực tiếp đến trần trên mua, gà có thể giết bây giờ, trứng gà cũng có. Trước mấy ngày qua năm mới có thể đi mua mấy con cá sống, mắc thì mắc đi, hàng năm phải có cá mới được, hiện tại tốt hơn trước kia, ăn nổi.

Trong nhà lại còn có giết heo, cải trắng muối chua, đồ ăn trong vườn ra cũng không có gì, lúc này muốn ăn rau dưa mới mẻ, thật sự không dễ dàng, bởi vì không có lều lớn.

Cho nên cái củ này, cải trắng thành món rau chủ yếu. Vương Phúc Nhi và cha đi chợ phiên lại tới tiệm hoa quả khô mua một ít mộc nhĩ, nấm hương và hoa quả khô, lại cũng phải mua thêm một ít kẹo, hạt dưa, mấy thứ này cho mấy đứa nhỏ tới chúc tết thì có mà ăn.

Mua này mua kia lại đầy xe, bởi vì nếu không mua thì cũng qua năm mới rồi. Hôn sự của Vương tam bảo là mười tám tháng chạp, lại nhận thân nữa, kéo đến bây giờ cũng đã hai mươi mấy tháng chạp, còn không phải là sắp qua năm mới sao?

Trên trời đột nhiên hạ xuống một trận tuyết nhỏ, từng mảnh từng mảnh, nhưng mà người bày quán cũng không có giải tán, biết lúc này nhiều người, cũng muốn thừa cơ hội này kiếm thêm chút tiền, cuộc sống không dễ mà.

Đi tới Tế An Đường, Vương Đồng Tòa để xuống một gói đậu xanh to nhà mình trông, đây là lệ thường mấy năm nay đã như vậy. Lão Vương vội nói: "Bên ngoài tuyết rơi, các người chờ tuyết ngừng rồi lại đi."

Vương Đồng Tòa nói: "Không được, nếu rơi không ngừng thì trên đường cũng không dễ đi, vẫn nên thừa dịp hiện tại, còn có thể đánh xe."

Lão Vương gật đầu, từ phía dưới quầy lấy ra một vài thứ, nói: "Đây là mấy bao lá trà ta có được, ta uống một mình cũng không xong. Đồng Tòa huynh đệ, người mang về đi, đến lúc đó để mình uống hay đãi khách gì đó, đều tốt."

"Vương đại ca quá khách khí."

"Già mà khách khí hay không khách khí chứ? Ngươi quanh năm suốt tháng, ta được phúc của ngươi, ăn thật nhiều thứ trong vườn. Đồng Tòa huyênh đê, ngươi làm ruộng thật sự là một tay lành nghề, trông ra cái gì thì cũng đều tốt, ta đây cũng chỉ là mấy lượng lá trà, ngươi nên nhận lấy."

"Vương bá bá, vậy thời điểm qua năm mới người đến nhà của con, nhà chúng con ăn rất ngon." Vương Phúc Nhi nói.

Vương Đồng Tòa nhận lá trà, lão Vương cười nói: "Được, đến lúc đó nha đầu con nấu cơm cho ta, bằng không ta cũng không đồng ý."

"Chỉ cần Vương bá bá đến, thì con làm."

Chờ Vương Phúc Nhi và Vương Đồng Tòa đi rồi, Tổng Trường Khanh mới tới, từ chỗ lão Vương nghe nói Vương Phúc Nhi vừa mới qua đây thì không khỏi dậm chân: "Sao không ở lại đây thêm một lát, ta còn có đồ cho nàng đây." Bây giờ còn có mấy ngày nữa sẽ qua năm mới, cũng không tốt đi qua nhà nàng.

Lão Vương cười nói: "Thứ tốt gì, không phải qua năm mới đưa Phúc nhi thì được sao?"

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Tặng ngươi một đôi ...

Editor: ChieuNinh

Tổng Trường Khanh cũng không nói, ài, quên đi, vẫn là đợi qua năm mới rồi đi đưa, hấn buồn bực đi về nhà. Lão Vương ở phía sau cười.

Chẳng qua tết năm nay hấn trôi qua không làm sao cả, cứ cảm thấy có việc không có hoàn thành, nên ngóng trông tết mau mau qua đi.

Ngày mừng tám đầu năm, lão Vương tới cửa, nói với Tổng Trường Khanh: "Ta chuẩn bị hôm nay đi đến nhà Phúc nhi, không phải con nói có cái gì cho Phúc nhi sao? Giao cho ta, ta mang đi qua dùm con."

Tổng Trường Khanh vội nói: "Con đi theo cùng là được, cha, con cũng qua bên kia, người nói với nãi nãi hôm nay con đi thăm người thân."

Tổng Viễn Chí và lão Vương liếc mắt nhìn nhau một cái, đều nở nụ cười. Tổng Viễn Chí nói: "Được, cữu công của con ngày mai cũng muốn tới đây, hôm nay con cứ đi qua bên nhà cữu công nghỉ một đêm, ngày mai cùng nhau về đây."

Tổng Trường Khanh đi trước vào phòng thay đổi một bộ quần áo, gã sai vặt Nhạc An cũng muốn đi theo, Tổng Trường Khanh nói: "Hôm nay cho ngươi nghỉ một ngày, không cần đi cùng ta, cũng trở về mừng năm mới cùng cha nương người đi."

Nhạc An cao hứng chạy nhanh như chớp. Tổng Trường Khanh tự mình mang theo này nọ, đi với lão Vương tới trong nhà Vương Phúc Nhi.

Xe ngựa đi tới Vương gia thôn rất nhanh, Tổng Trường Khanh đi chúc mừng năm mới với cữu công trước, sau đó đi cùng lão Vương tới bên nhà Vương Phúc Nhi. Sáng sớm trong nhà Vương Phúc Nhi đã biết lão Vương bọn họ muốn tới, cho nên đều ở nhà chờ. Thích thị thì nấu thịt ở trong nồi, Vương Phúc Nhi tự mình động thủ, Vương Tiểu Bảo ở bên cạnh đi theo ra ra vào vào, nhìn đồ ăn làm được thì đều muốn ăn một miếng. Vương Phúc Nhi nhìn bộ dáng tội nghiệp của nó, thì gấp mỗi món một chút đặt ở chén nhỏ cho nó, để cho nó bụng ăn. Vương Tiểu Bảo ăn miếng đây dầu mỡ.

Vương Hoa Nhi ở phía sau nhóm lửa: "Thật sự là con mèo tham ăn." Ài, khi mình lớn bằng nó thì còn đang suy nghĩ làm sao để ăn no, nào giống như hiện tại, nào cá nào thịt, còn thoải mái mà ăn.

"Vương đại ca tới rồi! Trường Khanh cũng qua đây!" Tiếng của Vương Đồng Tòa trong trèo, Tiểu Hồ đứng lúc kêu vài tiếng, Vương Phúc Nhi còn đang bận rộn trong phòng bếp.

Bên kia thì châm trà châm trà, bày này nọ bày này nọ. Vương Phúc Nhi thật vất vả làm đồ ăn chỉnh tề xong thì cảm thấy trên mặt đều là dầu mỡ, nên vội múc nước rửa mặt. Bên cạnh có cánh tay đưa khăn mặt qua, Vương Phúc Nhi tưởng là tỷ tỷ của mình, hoặc là Tiểu Bảo, vốn không có để ý, cứ nhận qua rồi lau mặt. Lau xong mở mắt ra mới nhìn thấy là Tổng Trường Khanh, không khỏi hỏi: "Sao hôm nay ngươi lại tới đây?"

Tổng Trường Khanh nói: "Vì sao lại không thể tới đây? Qua năm mới, chúc tết cho Vương thúc Vương thẩm."

"Được, vậy ngươi tìm cha nương ta đòi hồng bao đi." Vương Phúc Nhi cười nói.

"Ta lớn như vậy rồi, muốn hồng bao gì chứ." Tổng Trường Khanh có chút đỏ mặt, nhìn xem bốn phía không có ai, vội vàng nhét thứ gì đó vào trong tay Vương Phúc Nhi, thứ đó còn dùng vải gói lại: "Tặng cho ngươi, quà năm mới, tặng cho ngươi thì ngươi cần phải nhận." Lại giống như không có việc gì mà đi vào trong nhà.

Vương Phúc Nhi có chút tròn mắt, cái này gọi là gì hả. Lại không thể mở ra xem ngay tại chỗ, Vương Phúc Nhi cũng hiểu được có chút chột dạ, vội

nhìn bốn phía một cái rồi giấu đi.

Làm gì chứ, vì sao mình phải chột dạ hả, đều là bị Tổng Trường Khanh làm ảnh hưởng.

Vương Phúc Nhi trấn định bụng thức ăn với đại tỷ nhị tỷ, lại trấn định tiếp đón Vương bá bá dùng bữa, nam nữ không ngồi ăn chung, cho nên Vương Phúc Nhi và đại tỷ nhị tỷ còn có Thích thị ăn cơm ở trong một phòng khác. Bên kia Vương Đồng Tỏa và lão Vương cùng với Tổng Trường Khanh ăn cơm, Vương Tiểu Bảo cũng ngồi chung. Nhìn hán còn nhỏ, nhưng mà người ta là nam oa, tự nhiên là có cái quyền lợi kia.

Lão Vương vừa ăn vừa uống, cùng Vương Đồng Tỏa thì càng nói càng cao hứng, Tổng Trường Khanh không tập trung, lão Vương nói: "Đồng Tỏa huynh đệ, huynh là người có phúc, mấy đứa nhỏ đều ngoan, ta thật hâm mộ."

"Vương đại ca huynh quá khen rồi." Vương Đồng Tỏa khiêm tốn nói.

"Hắc hắc, ta nói là lời nói thật, cô nương và nhi tử nhà huynh đều ngoan, huynh nói chúng ta giao tình đã nhiều năm, ta còn có thể nói nói dối sao? Ta còn nhớ rõ lần đầu tiên gặp Phúc nhi nhà huynh, khi đó nàng mặc mũn vá lại thêm mũn vá, còn tự mình đi bán dược liệu, còn tuổi nhỏ, thì đã hiểu được chia sẻ với trong nhà, thật quá tốt. Còn đứa nhỏ nhà ta, khi đó đều đang ở trong lòng nung làm nũng thôi."

Vương Đồng Tỏa có chút đỏ mắt: "Đều là ta đây làm cha không có bản lĩnh, không có cho mấy đứa nhỏ được ngày lành."

Lão Vương vỗ vỗ bả vai Vương Đồng Tỏa: "Đồng Tỏa huynh đệ, lời này cũng không nên nói như vậy, ta muốn nói, hai người các ngươi phẩm hạnh tốt, cho nên mấy đứa nhỏ mới làm người ta thương yêu. Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh Tuy rằng bình thường chịu chút khổ cực, nhưng mà người tốt có hảo báo. Còn không phải sao, hiện tại không phải cuộc sống trôi qua càng tốt thôi? Về sau bọn nhỏ lớn rồi, hai người các ngươi chờ hưởng phúc đi." Lão Vương uống một ngụm rượu, tiếp tục nói: "Có phải đại cô nương nhà huynh đã đính hôn hay không, trước đó không lâu ta mơ hồ có nghe được một chút."

Vương Đồng Tỏa nói: "Ừ, là a di của nàng làm mai, chúng ta cũng đi xem qua, người thực không tệ."

"Ài, đáng tiếc, ta không có con trai tới tuổi làm mai, bằng không thì ta xuống tay trước." Lão Vương có một nhi tử một nữ nhi, con trai đã đón dâu, nữ nhi, đương nhiên là không được, Tiểu Bảo người ta cũng quá nhỏ.

Lão Vương tiếp tục nói: "Cũng không biết nhà ai có phúc khí, hỏi được Nhị cô nương và Phúc nhi kia của nhà huynh đây." Lão Vương cố ý vô tình nhìn thoáng qua Tổng Trường Khanh.

Vương Đồng Tỏa nói: "Huynh quá khen bọn nó rồi, ta đây làm cha, chỉ hy vọng bọn nhỏ về sau có thể sống tốt, ít chuyện phiền lòng là được, cái khác thật ra thì không cần."

Hai người nói những lời này, Vương Đồng Tỏa một chút không phát giác còn có Tổng Trường Khanh ở trong này, đại khái uống cũng có chút nhiều. Đúng rồi còn có Vương Tiểu Bảo, đứa nhỏ này há, phỏng chừng là cảm thấy Vương Tiểu Bảo nghe không hiểu.

"Đúng vậy, làm cha mẹ đều là tâm tư này, nữ oa nhà của ta, ta và nương nàng cũng là lo nát tâm, cảm thấy làm mai chỗ này cũng không tốt, cái kia cũng không tốt, chỉ sợ cô nương già đi ra ngoài chịu bất nạt thôi."

"Vương đại ca nói có lý, đại cô nương của nhà ta là người thành thật, ta sợ nàng già đến nhà chồng bị bắt nạt, hiện tại tìm nhà này là con trai độc nhất, còn không có bà, chỉ là như thế này ta cũng thả được nửa tâm tư."

"Ài, ai nói không phải chứ. Chẳng qua cuộc sống đều là tự mình qua thì tự mình biết thôi, ta nghĩ đại cô nương nhà huynh khẳng định sẽ sống tốt. Chúng ta làm cha mẹ nếu cả đời không buông tay, vậy bọn nhỏ không thể lớn được."

"Đúng vậy, cho nên ta cần rằng một cái thì quyết định, Nhị cô nương của nhà ta thì vốn ta cũng không lo lắng, chỉ lo lắng cái tính tình hóa bạo kia của nàng đến lúc đó đắc tội với người ta thôi. Muốn hạn chế bớt tính tình của nàng một chút, nhưng mà tính tình này đã theo nàng nhiều năm như vậy, cũng không sửa được, nhưng mà cũng may nàng là người không chịu ăn thiệt thòi, thật ra ta cũng thả lỏng bảy tám phần." Vương Đồng Tỏa cảm thấy có thể tìm một người nói ra lời nói trong lòng cũng thực không tệ.

"Vậy Phúc nhi thì sao, huynh sẽ không lo lắng hả?" Lão Vương hỏi.

"Phúc nhi là tiểu khuê nữ của ta, ta nói lời trong lòng, trong mấy đứa nhỏ, ta thích nhất chính là Phúc nhi, ta đều hận không thể tìm cho nàng một nữ tể tới cửa thôi." Vương Đồng Tỏa nói: "Trong trong ngoài ngoài của nhà chúng ta, thật nhiều chuyện đều là Phúc nhi quyết định. Ta nghĩ chúng ta làm cha mẹ có thể nghe nàng, nhưng mà nếu nàng đi tới phụ gia, người ta làm sao sẽ như vậy chứ. Ta luyện tiếu khuê nữ của ta chịu cái ủy khuất kia, cho nên vẫn muốn tìm con rể tới cửa cho nàng."

Tổng Trường Khanh cảm thấy có chút phiền chán, lão Vương nhìn mình là ý tứ gì chứ, cái ánh mắt kia, hán muốn đi ra ngoài, nhưng mà lại muốn nghe thêm. Còn có chút đứng ngồi không yên.

Lão Vương nói: "Đồng Tỏa huynh đệ à, ta nói chuyện huynh cũng đừng mất hứng. Thứ nhất, huynh là người có con trai, con rể tới cửa cũng không làm tốt, người ta cũng sẽ nói huynh. Rồi ràng có con trai, còn muốn con rể tới cửa, cái này gọi là chuyện gì chứ, đến lúc đó nói chuyện cũng không dễ nghe đâu. Thứ hai, người bình thường có thể làm con rể tới cửa đều là hạng người gì? Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh Hoặc là quá nghèo sống không nổi nữa, mới buông tha thể diện đi ở rể, thứ hai chính là huynh đệ nhiều, đa phần sợ tổn một phần gia sản, mới đuổi ra ngoài, người như vậy cũng không xứng với Phúc nhi chúng ta đâu. Thứ ba, nếu thật sự làm con rể tới cửa, khi người nghèo túng thì cung kính đối với huynh, chờ hán có thể, cảm thấy mình làm

con rẽ tới cửa thì ừy khuất, trái lại cấp sắc mặt cho chúng ta nhìn, huynh nói ta nói có đúng hay không?"

"Vương đại ca, huynh nói rất đúng, quả nhiên con rẽ tới cửa không được. Tuy rằng Phúc nhi của nhà ta đánh bại được hắn, nhưng mà đây cũng ừy khuất Phúc nhi của nhà ta. Ài, làm phụ mẫu, nào ai hy vọng con mình rời khỏi mình chứ, đều là thịt trong lòng mình."

Bên này ăn uống tiệc tùng, xong xuôi lão Vương muốn cáo từ mà đi, Tổng Trường Khanh phải đi qua chỗ cửu công, nên đi cùng lão Vương.

"Vương bá, vừa rồi người nhìn con làm gì?" Tổng Trường Khanh thực buồn bực.

"Hắc hắc, sao con biết ta nhìn con? Trường Khanh à, Vương bá ta lớn hơn con bao nhiêu tuổi, tâm tư của tiểu tử ngươi ta cũng hiểu được."

Tổng Trường Khanh đỏ mặt tía tai: "Con có tâm tư gì chứ."

"Dù sao hôm nay ta nên hỏi điều hỏi, ha ha, nói không chừng về sau Phúc nhi muốn tìm một con rẽ tới cửa đấy, sẽ có người phải nóng lòng." Lão Vương hừ một khúc, rất là đắc ý. Khiến cho Tổng Trường Khanh rất mất mặt.

Bên kia Vương Phúc Nhi vào trong phòng mình, lấy ra xem thứ gì đó Tổng Trường Khanh đưa. Là một đôi vòng tai, ở đây nữ oa từ nhỏ sẽ xỏ lỗ tai, không có tiền thì dùng nhánh cây trà mang ở trên lỗ tai, hoặc là người hơi khá hơn một chút thì khuyên tai hoặc vòng tai bằng bạc. Hiện tại Vương Phúc Nhi mang là một đôi vòng tai Tiểu Đình hương, cũng là bằng bạc, mua ở trấn trên, không đáng giá bao nhiêu tiền.

Nhưng mà Tổng Trường Khanh đưa một đôi này, cũng là khuyên tai bằng ngọc, ngọc màu trắng chạm khắc thành hình dạng hoa nhỏ, đây giá trị phải mấy lượng bạc rồi. Đột nhiên Vương Phúc Nhi cảm thấy thứ này thực phỏng tay. Đồ chơi này nếu mình mang đi ra ngoài, phỏng chừng mọi người đều sẽ hỏi.

Tổng Trường Khanh này, tiểu tử ngươi là ý tứ gì hả, sẽ không phải là trưởng thành sớm như vậy đi. Đưa vòng tai cho nữ oa, cái này có tính là vụng trộm trao nhận hay không? Đương nhiên ta không phải thiên kim tiểu thư nhà giàu người ta, không có quý cù chó má này, chỉ là vẫn không thể nào nói nổi nha.

Nói thật, trước kia Vương Phúc Nhi coi Tổng Trường Khanh trở thành tiểu oa nhi mà nhìn, cảm thấy đó là một đứa nhỏ ngạo kiều không được tự nhiên. Sau đó lại thôi, Vương Phúc Nhi bị tuổi tác đồng hóa, xem Tổng Trường Khanh thành bạn chơi đùa, bằng hữu. Chỉ là hiện tại là gì đây? Ngươi không thay đổi, người khác ở vẫn biến hóa, đột nhiên Vương Phúc Nhi cảm thấy, vì sao người ta phải lớn lên chứ.

Hết chương 103.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Vương Cúc Nhi sắp xuất giá

Editor: ChieuNinh_

Đột nhiên Vương Phúc Nhi cảm thấy có chút đỏ mặt, lại cảm thấy làm gì đỏ mặt chứ, không phải là người ta tặng một đôi vòng tai thôi sao? Người ta cũng không có ý tứ khác, do mình nghĩ nhiều thôi. Người ta mới bao nhiêu tuổi chứ. Nàng vội cất vòng tai vào, ài, trưởng thành phiền não quá đi.

Vương Phúc Nhi khôi phục rất nhanh, người khác cũng không biết có chuyện này đâu, Vương Phúc Nhi cũng sẽ không tự mình đa tình chạy tới hỏi Tổng Trường Khanh, người đưa ta vòng tai là ý tứ gì.

Nói không chừng người ta sẽ nói, ừ, lần trước ta nhìn thấy ở đâu đó, cảm thấy cũng không tệ lắm, đều mua cho nương ta còn có mỗ mỗ, chúng ta là bạn chơi thân, nhìn người cũng không có đồ tốt, cho nên liền đưa tới đây cho người.

Cho nên hết thấy phiền não đều là lo sợ không đâu.

Mười lăm đầu năm qua đi, Vương Ngân Tỏa và Mã thị còn có Vương Tam Bảo cùng với nương tử hắn là Lục thị đều vô cùng cao hứng đi trấn trên tiếp nhận cửa hàng kia. Chỉ là kích động đi, phần nộ trở về, ngay cả Lục thị kia cũng biến thành tóc tai bù xù. Như vậy càng náo nhiệt hơn nữa. Trương thâm tới nói với trong nhà Vương Phúc Nhi: "Các người không đi, nhưng ta có qua bên kia, thấy được rất nhiều người xem náo nhiệt, ta cũng đi nhìn. Nghe nói, cửa hàng kia căn bản không phải là của tức phụ vị Tam chất nhi kia của người, nghe nói bọn họ đi qua, người ta cũng có người trông coi. Người hai bên xảy ra xung đột, vị nhị tẩu kia của người trực tiếp kêu cháu đầu người lấy khế nhà ra nữa, cháu đầu kia muốn chạy, nhưng mà bị nhị ca người bắt được. Sau đó thì mới biết được, cửa hàng kia cũng đã sớm bán đi, người Lục gia ki chạy hết, bọn họ còn muốn tìm tới cửa, làm gì còn có ai."

Thích thị thở dài: "Vậy Lục thị cũng là kẻ lừa đảo?"

Trương thâm nói: "Lục thị kia thật ra là khuê nữ Lục gia, chẳng qua nghe nói là con riêng của Lục gia kia và người khác sinh ra, nuôi lớn thì chuẩn bị bán lấy tiền. Kết quả đám người nhị tẩu người vừa vặn rơi vào trong hố."

"Đây không phải nghiệp chướng sao?" Thích thị nói: "Đại tẩu, ta không nói gạt ngươi, lúc trước nhị ca hán tới đây vay tiền, chúng ta đều nói có vấn đề, nhưng mà bọn hán nói chúng ta không nguyện ý cho vay tiền, mới nói như vậy, hiện tại, ài."

Trương thâm nói: "Liên quan gì tới các ngươi? Là bọn hán muốn tham lam, cho nên mới như vậy. Ngươi đó, chính là mềm lòng, ta thấy lần này các ngươi không cho vay tiền là đúng, bằng không tiền kia đều trôi theo dòng nước rồi."

Việc này Mã thị và Vương Ngân Tỏa huyền náo rất lớn, Mã thị bị lừa tiền, đương nhiên mặc kệ hết thầy chỉ muốn báo quan, hơn nữa còn muốn đưa Lục thị đến trong nha môn, chỉ là Vương Tam Bảo không đồng ý. Bà ta khóc than kêu trời, cảm thấy mình rất thảm!

Lục thị cũng thật sự là thảm, ngày bé không nhận được đôi đũa từ tể, ở Lục gia cũng không có qua được ngày lành, sau này trưởng thành, cha mẹ trên danh nghĩa còn lợi dụng nàng đi lừa tiền, tiền đã lừa được vào tay thì cả nhà đều chạy, thế là, lừa gạt của người khác đều đổ xuống trên người nàng.

Hiện tại trong nhà cũ biến thành túi bụi, lão Vương gia xảy ra chuyện này, mọi người lại bắt đầu cùng một chỗ thương nghị. Mã thị liên tiếp nói muốn báo quan, bằng không bà mất tiền thì phải làm sao? Bà ta cũng chấp và lung tung còn về nhà mẹ đẻ mượn mới đủ, còn cam đoan với đại tẩu lúc đó phàn cho bọn họ một phần. Hiện tại hết thấy đều là bong bóng nước, còn bị người toàn thôn chê cười, bà ta không cam lòng.

Vương Kim Tỏa nói: "Báo quan? Vào nha môn phải hiệu kính tiền, kiện cáo còn không nhất định sẽ thắng, người cũng chạy, người đi tìm ai?"

Mã thị nói: "Vậy cũng không thể để cho kẻ lừa đảo mình vui vẻ, tiền của ta nhiều như vậy. Đây là tiện nhân nhà ngươi, ngươi nói, có phải ngươi và bọn họ liên kết gạt chúng ta hay không?" Bà ta đánh Lục thị đầu người thành đầu cầu.

Lục thị vừa trốn vừa khóc, Sở thị xem chướng mắt, nói: "Nhị tẩu ngươi đánh nàng làm gì? Nàng là cô nương trong sạch, chính là ngươi dùng mười lượng bạc cưới trở về không phải được rồi. Diendanlequydon-ChieuNinh Nếu nàng thật sự lừa ngươi, vào đêm thành thân đã bỏ chạy rồi, làm gì còn đi theo các ngươi cùng đi xem cửa hàng?"

Lục thị cảm kích nhìn Sở thị, Mã thị hừ lạnh nói: "Ai biết ả có giả bộ hay không, chính là cho người nhà của ả tìm thời gian chạy trốn?"

"Nếu thực sự là như vậy, thì cháu dâu thật đúng là người tốt thiên địa không có ai bằng, vì cha mẹ, vui bản thân mình vào." Sở thị châm chọc nói.

Lục thị quỳ xuống ở trong nhà chính, nói: "Gia gia, nãi nãi, con thật sự không biết, hai người phải tin tưởng con, con là thành tâm thành ý muốn sống cùng Tam Bảo. Ở nhà mẹ đẻ mỗi ngày con ăn không đủ no, sau đó thật vất vả cha mẹ mới tốt với con, con còn tưởng rằng khổ tận cam lai, nào biết đầu bọn họ là đồ con, là muốn đòi con lấy tiền. Lúc ấy khi con tiếp nhận khế đất thì không biết là vui vẻ bao nhiêu, nào biết sau đó lại thành như vậy."

Vương lão đầu nói: "Ngươi đứng lên đi." Lại nói với Vương Ngân Tỏa và Mã thị: "Chuyện đã như thế này, các ngươi coi như chỉ dùng bạc kia để cưới nhi tức. Nếu không phải tại các ngươi tham lam, sẽ như vậy sao? Còn có mấy người các ngươi, đều nhớ kỹ giáo huấn này, nên của ngươi thì chính là của ngươi, đừng tưởng rằng tiền bạc có thể từ trên trời rơi xuống, từng bước một, thật kiên định thực tế mới là chính đạo."

Mã thị vội hỏi: "Vậy thì sao được? Ắ như vậy, cũng đáng mười lượng bạc?"

"Bằng không ngươi muốn làm sao? Báo quan? Được, ngươi và lão Nhị đi báo, các ngươi tự mình chuẩn bị bạc, mọi người đều ở riêng, cũng không có đạo lý ra tiền thay các ngươi, cuộc sống này đều phải tự mình qua, qua tốt hay qua tệ, ai cũng đừng oán. Tam Bảo, gia gia hỏi ngươi, ngươi có muốn hòa thuận sống với tức phụ của ngươi?" Vương lão đầu hỏi.

Vương Tam Bảo do dự một chút, sau đó nói: "Nàng cũng là tức phụ của con, tự nhiên là con sinh sống với nàng."

"Vậy được, hai người lão Nhị, các ngươi đều nghe thấy rồi đó, Tam Bảo nguyện ý sống với tức phụ của nó. Việc này vốn là các ngươi cũng không chiếm được lý lẽ, về sau cũng đừng tận lực nghĩ nhiều chuyện, thiết thực kiên định mà sống thì đều tốt hơn mọi thứ. Được rồi, việc này thì cứ như vậy đi, đều tan đi."

Mã thị vội hỏi: "Mười lượng bạc ta đều là mượn khắp nơi, hiện tại ta không có cách nào khác sống!"

Vương lão đầu nổi giận: "Vậy ngươi muốn làm gì? Còn muốn người khác tiếp tế ngươi? Mọi người đều cũng có nhi có nữ, đều không dễ dàng, ta đã biết, không phải là ngươi nhìn hai người lão Tam hiện tại có chút tiền, hành động đều muốn để cho lão Tam ra chút tiền sao? Nhưng mà lão Tam có lý do gì ra tiền cho các ngươi, các ngươi tự mình gây ra sai lầm, còn muốn lão Tam gánh vác cho các ngươi? Đừng nói hiện tại ở riêng, cho dù là không ở riêng cũng không có chuyện như vậy. Còn có các ngươi, hôm nay ta nói rõ, đừng có mãi nghĩ chiếm tiện nghi người khác, tự mình kiên định thực tế mà kiếm tiền, vậy là tốt hơn tất cả. Nếu ai không biết xấu hổ, về sau cũng đừng nhận thức ta đây làm cha làm gia gia!"

Vương lão đầu nói lời ngoan độc, người khác cũng không dám nói gì, hai người lão Nhị xám xịt đi trở về.

Sở thị nói với Thích thị: "Tức phụ của Tam Bảo về sau sống không dễ chịu lắm. Tam Bảo cũng không phải là người có trách nhiệm, lại có cái chuyện này, trong lòng nhị tẩu có vương mắc."

Thích thị nói: "Ài, ta cũng không biết nói gì cho tốt nữa."

Sở thị nói: "Mạnh ai nấy sống thôi, ta thấy tức phụ Tam Bảo cũng không phải là nắm bột mềm, nếu không sao lúc trước nghĩ muốn chạy? Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Nói lời trong lòng, Lục gia kia chỉ có một cái cửa hàng đó, nghe nói tức phụ Tam Bảo trước kia không được đôi đũa tốt, người ta nói làm đồ cưới thì nàng cũng thu, ta thấy, cũng không nhất định là người yếu ớt đâu."

Vương Phúc Nhi cũng hiểu được như thế, Lục thị có thể thu khế đất cửa hàng kia, hơn nữa là duy nhất của Lục gia, đã nói rõ trong lòng nàng ta vẫn có một chữ tham. Nếu không, người suy nghĩ một chút nếu chuyện như vậy mà đặt ở trên người Vương Phúc Nhi và mấy tỷ tỷ, sẽ có chuyện lúc gả đi thì mang theo cửa hàng duy nhất ở trong nhà sao?

Nói không chừng người Lục gia kia cũng biết rõ tính tình này của nàng ta mới có ý thiết kế như vậy đấy, mười mấy năm trước đều chịu khổ, chờ đến khi sắp làm mai thì mới đối tốt với người, thì người cảm thấy đó là thật lòng sao? Hoặc chính là người quá ngu ngốc, hoặc chính là nhẹ dạ cả tin.

Nhưng mà chuyện này cũng không liên quan tới chuyện của Vương Phúc Nhi, chỉ cần Nhi bá và Nhi bá mẫu không tìm nhà mình phiền toái là được. Từ lúc bắt đầu, ta cũng đã nói, việc này nhìn không thích hợp, nhưng mà các người không nghe, còn cảm thấy ta là bất cận nhân tình, như vậy hiện tại chịu thiệt bị lừa, cũng không oán được chúng ta.

Giống như gia gia nói, coi như là mười lượng bạc cưới một con dâu, tuy rằng có chút đắt, nhưng lúc trước không phải các người khen người giống như đoá hoa sao?

Đồ cưới cái gì, đều là mây bay.

Trận trò khôi hài này vừa qua đi, thì trong nhà Vương Phúc Nhi cũng gia tăng chuẩn bị đồ cưới cho Vương Cúc Nhi. Vương Đồng Tòa thỉnh người ở trên núi đốn mấy cây đại thụ trở về, mỗi ngày Vương Nhi Bảo tới đây đánh gia cụ. Vương Phúc Nhi ở thời điểm qua năm mới thì có gặp qua tỷ phu Phan Hồng tương lai của mình. Bộ dạng không tệ, chỉ là có chút đen, hẳn đến đưa lễ mừng năm mới, ở đây người ta đính hôn, nhà trai sẽ đưa quà tặng trong ngày lễ ngày tết.

Ài, kỳ thật lo lắng nhiều như vậy thì có tác dụng gì? Cuộc sống này là chính mình phải qua, Vương Phúc Nhi cũng không thay thế được cho đại tỷ mình. Đại tỷ là hiền lương thực đức điển hình, không ngờ nàng và Vương Hoa Nhi, ăn theo cách nói hiện tại, thì có chút phản nghịch.

Mỗi ngày Vương Cúc Nhi đều trốn ở trong phòng thêu đồ cưới, cái này không riêng gì giá y, còn có khăn tay, hài miệt cho trường bối, còn có quần áo, giày cho vị hôn phu, đều phải chính tâm nương tử tự mình làm.

Bà mối cũng thường xuyên tới cửa để trao đổi chút chuyện, không gì khác là sinh lễ, ngày thành hôn... Phan gia bên kia cũng sẽ phái đến một người thân thích, dù sao Phan Hồng đã không có nương, cha Phan Hồng là một đại nam nhân cũng không tốt làm việc này. Tóm lại là có khác nhau nhưng mà cuối cùng đều nói xong, bởi vì tuổi song phương đều đến lúc thành thân, còn bởi vì định ra vào cuối năm, cho nên hôn kỳ định ở tháng ba.

Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Thời điểm xuân về hoa nở, Thích thị càng bận rộn, nàng làm nương, có thể không vội sao? Chuẩn bị trước sau, mua vải, còn có đủ loại quần áo xuân hạ thu đông cho khuê nữ, ít nhất đều phải chuẩn bị hai bộ.

Vương Đồng Tòa đã để cho Khương đi phu tìm mua một cái cửa hiệu mặt tiền ở trên huyện cho khuê nữ, đến lúc đó làm đồ cưới mang đi qua.

Vương Nhi Bảo dùng một tháng thời gian để làm xong hết gia cụ, lại quét nước son lên, thoạt nhìn thật sự là khí phái! Đợi đến cuối tháng hai, mỗ mỗ và tiểu cữu mẫu của Vương Phúc Nhi đều từ trên huyện trở lại, chính là giúp đỡ chuyện Vương Cúc Nhi xuất giá.

Đương nhiên bọn họ cũng thêm trang cho Vương Cúc Nhi, về phần là cái gì, ở đây sẽ không nói tỉ mỉ ra hết. (thêm trang: tặng quà cho cô dâu)

Vương Phúc Nhi cho đại tỷ hết năm mươi lượng tiền chia hoa hồng cửa hàng năm trước, hy vọng trong tay nàng có tiền, cũng đỡ lo lắng hơn một chút.

Vương Cúc Nhi vội nói: "Chỗ nào cần nhiều như vậy, Phúc nhi, muối nhanh thu lại."

"Đại tỷ, muối vốn cũng muốn mua vài thứ, chỉ là nghĩ lại còn không thuận tiện bằng tiền, đến lúc đó tỷ muốn mua gì đều được. Về sau tự muối còn có thể kiếm được, bọn muối cũng đã mở chi nhánh, về sau kiếm tiền sẽ càng nhiều, tỷ cảm đi. Đến lúc đó người khác cũng không dám bắt nạt tỷ!"

Đôi mắt Vương Cúc Nhi ửng đỏ, thu ngân phiếu kia vào, Vương Hoa Nhi ở đó nói: "Phúc nhi, về sau muối cũng nên cho tỷ giống vậy."

Vương Cúc Nhi cười nói: "Không xấu hổ."

"Có gì phải xấu hổ? Tỷ, tỷ đến Phan gia kia, cũng không thể yếu đuối, chúng ta làm tốt bổn phận của mình, còn bị người bắt nạt thì chính là không được."

Vương Phúc Nhi cũng nói: "Đại tỷ nhất định phải sống thật tốt, chỉ là nếu có người bắt nạt tỷ, đại tỷ cũng đừng giấu giếm, trên huyện còn có a di và cữu cữu nữa. Cữu cữu của chúng ta là giáo tập tiêu cục, còn có chúng ta, chúng ta và cha nương đều sẽ ra mặt cho tỷ. Đại tỷ, tỷ phải nhớ kỹ, tỷ không hề kém người khác đâu, chính tỷ cũng có cửa hàng, cho dù tự mình nuôi sống chính mình cũng được, chúng ta không phải ăn cơm mà không làm. Cho nên chúng ta thả lỏng một ít."

Hiếu kính cha mẹ chồng gì đó, không cần đám người Vương Phúc Nhi nói, khẳng định đại tỷ sẽ làm tốt, cho nên hiện tại là cố động cho nàng, hy vọng có thể có hiệu quả.

Mặc kệ đám người Vương Phúc Nhi không đành lòng hay không thì Vương Cúc Nhi cũng mặc giá y vào, ngồi trên kiệu hoa xuất giá. Một nhà Vương Đồng Tòa rất mất mát, thiếu một người chính là không giống với. Thích thị lau nước mắt, nói: "Ngày kia đại tỷ các con sẽ trở về, chúng ta đừng nghĩ nữa."

Khó trách mọi người muốn nuôi nhi tử, nữ nhi lớn lên rồi xuất giá, thật sự rất làm cho người ta khó chịu. Mà con trai trưởng thành cưới tức phụ, là thêm người, hoàn toàn không giống.

Hết chương 104.

Chương 105: Khuê nữ lại mặt

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Ngày thứ ba lại mặt, Vương Phúc Nhi thấy đại tỷ nhà mình vẫn tóc kiểu phụ nhân, khí chất cả người đều đã thay đổi. Mà trên mặt tỷ phu Phan Hồng thì lại lộ ra nụ cười tươi ôn hòa, lấy lễ lại mặt từ trên xe xuống.

Thích thị thì kích động đến rơi nước mắt, nữ nhi gả cho người, sao cảm giác giống như qua mấy đời. Lo lắng nàng không thích ứng ở nhà chồng, lo lắng nàng chịu ủy khuất, dù sao thật lo lắng.

Người nhà cũ bên kia hôm nay cũng đều tới, giúp đỡ bên này chuẩn bị đồ ăn tiếp đón nữ tể mới. Một nhà ba người Sở thị cũng đến đây, mà ngay cả mấy người Nhị bá mẫu cũng tới. Đây chính là cô nương đầu tiên trong nhóm tiểu bối của Vương gia xuất giá, nam nhân thì tự nhiên là vây quanh tiếp đón Phan tỷ phu, mà còn lại bên này thì kêu Vương Cúc Nhi vào trong phòng, hỏi thăm kỹ càng một phen.

Đương nhiên trong lúc đó cũng không có chuyện gì của tiểu cô nương, bởi vì, có một số việc thì không thể nói với tiểu cô nương rồi.

Wương Phúc Nhi và Vương Hoa Nhi dứt khoát ngồi ở trong phòng bếp, đi nấu cơm.

Wương Chi Nhi cũng tới, không biết là suy nghĩ gì. Hôm nay đại tẩu và nhị tẩu muốn trở tài bản lĩnh, tam tẩu Lục thị cũng đi theo giúp đỡ ở dưới bếp.

Mặc kệ những người này ở nhà là quang cảnh gì, hôm nay là đại cô nương lại mặt, chỉ cần là người có chút đầu óc thì sẽ không làm ầm ĩ.

Mặt trên Triệu thị và Vương lão đầu rất vui vẻ. Trong phòng mấy vị bá mẫu thăm thăm đều hỏi Vương Cúc Nhi tình huống ở nhà chồng. Vương Cúc Nhi chịu đựng xấu hổ nói: "Tướng công và công công đều đối xử với con tốt lắm, ngày hôm sau thì công công giao chuyện trong nhà cho con, tướng công cũng đưa hết tiền riêng của hắn cho con bảo quản."

Đại bá mẫu Đinh thị vội nói: "Cúc nhi đúng là đưa có phúc khí, công công của con và cháu rể đối với con cũng thật tốt! Xem như con tiến vào tổ phúc rồi."

Mã thị muốn châm chọc vài câu, lại nghĩ tới hôm nay nếu thật sự làm như vậy, khẳng định là sẽ bị đánh, vì thế nên cũng nín hót vài câu.

Thích thị thì lại thở dài nhẹ nhõm một hơi, nếu ông thông gia và nữ tể có thể giao tiền tài quyền quản gia cho nữ nhi, như vậy chính là coi trọng nữ nhi. Phải biết rằng cuộc sống này, lúc nào cũng không rời được tiền. Nàng nói với Vương Cúc Nhi: "Nếu công công của con và nữ tể đều đã đối xử tốt với con thì con cần phải cẩn thận phận làm con dâu cho người ta, hiểu thuận công công của con, hầu hạ tốt nữ tể, biết không?"

"Dạ, nương nói con đều nghe hiểu được." Vương Cúc Nhi nói.

Wương Cúc Nhi trên không có bà bà, dưới không có trực lý, những cái này nếu ai đều đã làm nữ nhân làm nương cũng đều có kinh nghiệm nhưng mà không truyền thụ được cho Vương Cúc Nhi. Diendanlequydon-ChieuNinh Chi là trong lòng vẫn hăm mộ Vương Cúc Nhi, Mã thị còn nghĩ, có phải cũng tìm cho Chi Nhi một người nhà như vậy hay không? Chặng qua lại nghĩ người nhà như vậy không nhất định có tiền, xem ra lần này Vương Cúc Nhi và tướng công nàng trở về, cũng không thấy có bao nhiêu phú quý, vẫn nên gả khuê nữ cho thiếu gia nhà có tiền mới tốt thôi. Giống như Tống thiếu gia và Triệu thiếu gia không phải đều là người rất tốt để tuyển chọn sao?

Đinh thị lại nghĩ mình không có một khuê nữ nào, một năm bốn mùa, cũng không có ai đưa chút gì mình, đều là nhi tử và nhi tức tặng đồ cho nhạc mẫu của nó, tính toán như vậy thật đúng là tính không lời rồi.

Sở thị là thật tâm vì vui mừng cho Vương Cúc Nhi, đương nhiên cũng nghĩ tới nữ nhi Vương Nha Nhi của mình, chờ nó trưởng thành, cũng phải quan tâm hôn sự của nó.

Thích thị thấy nói vậy cũng được rồi nên để cho Vương Cúc Nhi đi một gian phòng khác tìm Triệu thị, tuy rằng Triệu thị làm người không tốt thế nào nhưng rốt cuộc là nãi nãi Vương Cúc Nhi, không thể không dập đầu cho Triệu thị.

Wương Phúc Nhi thật tình cảm thấy đại tỷ xuất giá rồi, mình và nhị tỷ căn bản là không tìm được cơ hội đơn độc nói chuyện với nàng. Chỉ có thể về sau đi lên huyên nhiều hơn nữa.

Bên kia phòng chừng Phan tỷ phu bị hỏi có chút chống đỡ không nổi, cũng may Thích thị kêu ăn cơm, bằng không thật tình là muốn chạy trời chết, đây là chỗ tốt trong nhà có nhiều thân thích. Phan Hồng cảm thấy nếu thật sự không cẩn thận bắt nạt Cúc nhi, mấy vị đại cữu từ tiểu cữu từ nhất định sẽ không tha cho mình nha.

Cái gọi là ra oai phủ đầu thì chính là như thế này đi.

Bởi vì lại mặt không thể qua đêm ở nhà mẹ đẻ, cho nên Vương Cúc Nhi và Phan Hồng com nước xong không được bao lâu thì cáo từ mà đi. Thích thị lại cảm thấy trong lòng trống vắng, Vương Đồng Tòa nâng cánh tay của nàng, nhìn xe ngựa nữ nhi và nữ tể càng chạy càng xa.

Lúc này các nhà cũng mang theo lễ Phan nữ tể tặng mà đi về nhà. Đinh thị nói: "Lại nói tiếp ta sinh ba tên tiểu tử, nhưng mà hiện tại so sánh với mấy người lão Tam bọn họ, trong lòng ta không phải tư vị. Ngươi xem xem thú tức phụ tổn tiền, mỗi lần đi tới nhà nhạc mẫu bên kia cũng chỉ có ra không có vào, suy nghĩ một chút thực tính không lời."

Vương Kim Tòa nói: "Vậy nếu không ngươi và nhà lão Tam thay đổi?"

Đinh thị lập tức nói: "Đổi gì mà đổi?" Tuy rằng bà nói như vậy, chẳng qua là trong lòng không thẳng bằng mà thôi, nhưng mà có con trai ai muốn khuê nữ chứ. Hôm nay nhìn tình thân Tam đệ muội khó chịu như vậy, gã khuê nữ đi ra ngoài thật là như nước hắt đi, rốt cuộc không thu lại được.

Mã thị vuốt tấm vải bóng loáng, nói: "Không nghĩ tới nữ tể Cúc nhi này không hiện son không hiện thủy (không phô trương ra ngoài), còn có thể xuất ra được thứ này, đến lúc đó đều làm một bộ quần áo cho ta và Chi Nhi. Chi Nhi tuổi cũng lớn, ngươi làm cha cũng không có ý kiến gì sao?"

Vương Ngân Tòa nói: "Làm quần áo cái gì? Có ý tưởng gì? Ngươi nhanh chóng bán tấm vải này đổi tiền, đưa qua cho ca ca tàu tàu ngươi đi, tránh cho qua mấy ngày nữa lại đến nháo, nói chúng ta lừa tiền của bọn hắn. Vương Ngân Tòa ta cũng chịu không nổi con tức này!"

Nói đến cái này, thì Mã thị chỉ cây dâu mà mắng cây hòe: "Còn không phải tại cái sao chổi kia! Vừa vào cửa thì gặp chuyện không may! Cho dù là ta mua cái đầu heo đến lúc đó còn có thể ăn được thịt, ả thì có khả năng gì?"

Trong một gian phòng khác Lục thị chỉ có thể yên lặng rơi lệ, Vương Tam Bảo nhìn không chịu nổi, trực tiếp quát: "Nương, người làm gì hả, còn ngại chuyện nhà mình không đủ nhiều à, mỗi ngày không làm ầm ĩ thì không chịu được hả?"

"Ôi uy, ta đây một vốc phân một vốc nước tiểu nuôi ngươi lớn, hiện tại cánh tay rẽ ra bên ngoài rồi! Lão nương là nương ngươi, còn không nói được người ngoài?"

Lục thị ở một bên khuyên nhủ: "Tam Bảo, đều là lỗi của ta, là ta gây thêm phiền toái cho trong nhà. Nương, ngài đừng mắng Tam Bảo, muốn mắng thì mắng con đi. Con, ủa!" Lục thị nhịn không được nôn khan.

Mã thị nói: "Ngươi xem nhìn cái bộ dáng kia của ngươi, già bộ cho ai xem? Ừa? Không đúng! Tức phụ Tam Bảo, có phải ngươi có hay không?" Mã thị lập tức chuyển qua chuyện khác, đương nhiên kết quả cuối cùng là, Lục thị thật sự mang thai. Mã thị xem ở trên mặt mũi tôn tử mà cũng không có không chừa mặt mũi, ánh mắt không phải ánh mắt cho Lục thị, ngược lại nói với người khác, nhitức của mình mới vào cửa thì đã có bầu, quả nhiên là tốt.

Đương nhiên lời này của bà ta cũng gây tội cho người khác, là ai hả? Chính là Tổng thị tức phụ của Nhị Bảo, bởi vì Nhị Bảo và Tam Bảo thành thân cách nhau rất gần, mà bây giờ Tổng thị còn không có tin tức, Mã thị nói như vậy, không phải là đánh mặt Tổng thị sao?

ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Nhất là Mã thị thường xuyên đến nhà cũ bên này khoe khoang với Đinh thị, Đinh thị tức giận không chịu nổi, thì có vài lời nói không tốt đối với Tổng thị. Đại nhitức (dâu cả) Toàn thị trước đó cũng đã sớm có thai, chỉ chờ sinh ra. Tổng thị cảm thấy thật oan uổng, cũng may Vương Nhị Bảo là người săn sóc, thân làm con dâu có ai mà không chịu chút ủy khuất đâu, nhưng mà Tổng thị là thật tâm chương mất đối với Mã thị đến châm ngòi ly gián.

Cái gọi là đường xa biết sức ngựa lâu ngày thấy lòng người, là hạng người gì thì thời gian dài cũng sẽ biết. Bà bà Đinh thị của mình không thể nói rõ là tốt cũng không thể nói rõ là xấu, nhưng Tam thâm và Tứ thâm thì rất tốt, đáng tiếc không phải là bà bà của mình, chỉ có Nhị thâm Mã thị này là đặc biệt làm cho người ta chán ghét. Bây giờ còn lấy việc này nói chuyện, thế nhưng bà bà còn nghe lọt được!

Vương Nhị Bảo nói: "Nương nói gì thì cứ nghe là được, bà chính là nói nhiều thôi, chờ ca ca chúng ta sinh đứa nhỏ rồi thì nương mình bận rộn, nàng đừng để trong lòng."

Tổng thị nghĩ, mặc kệ thế nào, nam nhân của mình hướng về mình là được, như vậy thì so với cái gì cũng tốt hơn cả. Kỳ thật nếu thật sự cãi nhau, nàng cũng không nhất định thua người khác, ngay cả Nhị thâm như vậy nàng cũng có thể nói ra một đồng lớn được. Lúc trước còn nói Tam đệ muội thế này thế kia, hiện tại lại như vậy, thật sự là, làm cho người ta khinh thường.

Vương Phúc Nhi mới mặc kệ việc này, năm nay nàng lại trồng nhiều thêm một ít dưa hấu, về sau dưa hấu lớn lên, tặng lễ cũng là thứ tốt, nếu có được nhiều thì bán đi cũng là tiền. Trên cây Anh Đào nhanh biến đỏ (chín), Vương Tiểu Bảo theo tú tài công bên kia sau khi tan học thì thích nhìn cây Anh Đào này. (TQ gọi là anh đào, anh đào còn có tên là Cherry! Ăn rất ngon ^_^)

Đúng vậy, tiểu bằng hữu Vương Tiểu Bảo đã nhập học đọc sách, hiện tại trong nhà cũng ra nổi học phí, nên đưa đến chỗ tú tài công. Chẳng qua hiện tại tú tài công cũng lớn tuổi, không thể nào dạy học, nhưng mà tú tài công có một đệ tử tới đây tiếp tục dạy đám trẻ này. Đệ tử này xuất thân cũng là tú tài, chỉ là khảo cử nhân vài lần không có trúng, trong nhà cũng không cung cấp nổi nữa, cho nên vốn không có tiếp tục tham gia khoa thi, nghĩ có thể dạy vài đệ tử sống tạm nuôi gia đình. Chẳng qua bên quê nhà của hắn đã có học đường, cho nên cuối cùng liên hệ đến tú tài công bên này, tú tài công đang sầu lo mình không dạy thì không phải chậm trễ đám nhỏ trong thôn sao? Vì thế liền để cho vị Từ tú tài này tới đây. Phía trước học đường đều để cho Từ tú tài dùng, Từ tú tài cũng dẫn theo cả nhà tới, tiếng đọc sách ở Vương gia thôn cũng không có mất đi. Mấy thôn gần đó cũng đưa oa nhi tới học.

"Tam tỷ, tỷ hái cho đệ một trái Anh Đào, đệ rất muốn ăn." Vương Tiểu Bảo ở dưới tàng cây đang chảy nước miếng, Anh Đào đỏ au, thật sự thực làm cho người ta thèm ăn.

Vương Phúc Nhi nói: "Được, một lát tỳ hái một ít, để đều đưa qua một ít cho tú tài công và tiên sinh của đệ, trước khi chúng ta ăn cái gì cũng phải hiếu kính trưởng bối, tiên sinh trước."

Vương Phúc Nhi đòi một cây thang nhẹ tới, cây thang này là Vương Đồng Tỏa tự mình làm. Sau đó nàng leo lên đi hái Anh Đào, đều nói Anh Đào ăn ngon, nhưng mà này hái nó thì thật là tốn sức. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Hơn nữa trên cây này còn có sâu lông, một khi không cẩn thận thì sẽ bị đeo ngay lập tức, chỉ chốc lát sau thì tay sẽ sưng lên.

Vương Phúc Nhi thật vất vả hái được một mâm to quả Anh Đào, sau đó rửa sạch, nhét một trái vào trong miệng Vương Tiểu Bảo nói: "Trước đi đưa cho các vị tiên sinh, tỳ lại hái thêm một lát, để trở về thì có ăn ngay."

Vương Tiểu Bảo vui vẻ đi đưa Anh Đào. Vương Phúc Nhi xoa xoa bả vai, cánh tay nâng lâu cũng mệt chết đi. "Nhị tỳ, tỳ giúp muội hái Anh Đào đi."

Vương Hoa Nhi gánh hai thùng nước từ bờ sông, nói: "Tỳ còn phải tưới nước vườn rau đây, tự muội hái trước đi, có phải Tiểu Bảo lại muốn ăn hay không?" Vương Hoa Nhi cảm thấy đại tỳ lập gia đình thì mình chính là lão đại trong nhà rồi, cho nên các khoản trách nhiệm đều phải gánh vác.

Vườn rau mọc rất tốt, nhìn một màu xanh mướt, thừa dịp đúng lúc ngày xuân mà liễu mạng hấp thu chất dinh dưỡng. Bên kia cây non dưa chuột cũng đã mọc ra, còn có rải hạt tiêu cũng nảy mầm.

Trương thâm cười hì hì đi tới, thấy hai tỳ muội đều đang bận việc, nên đã nói: "Hoa nhi, Phúc nhi, ta nghe nương các con nói hạt tiêu nhà các con đã nhú mầm, ta tới đây lấy mấy cây."

Vương Hoa Nhi lạnh lẽo nói: "Được ạ, Trương thâm, ở bên kia!" Quả nhiên là rải nhiều, mọc lên quá dày đặc, người khác không đến lấy thì đến lúc đó cũng phải nhổ bỏ đi một ít.

"Trương thâm, một lát nữa ăn Anh Đào." Vương Phúc Nhi ở trên cây hô.

"Được rồi! Cây Anh Đào này của con năm nay kết quả cũng thật nhiều, nhà của ta cũng không có được mấy trái, phỏng chừng phải sang năm thì mới nhiều, năm nay thì mất mùa trái cây rồi."

Vương Phúc Nhi nói: "Cây này của con có phải sang năm cũng phải như vậy hay không?"

Trương thâm nói: "Cũng không nhất định, có cây là ba năm mất mùa một năm, có khi là hai năm, có khi còn có thời gian lâu hơn. Ta nhớ rõ mười mấy năm trước, cây ăn quả ở Vương gia thôn đều mất mùa."

Thích thị đi theo Vương Đồng Tỏa ra ruộng cày làm việc, đến bây giờ còn chưa có trở về. Chẳng được bao lâu, có người trong thôn hoang mang rối loạn chạy tới, hô lên với Vương Hoa Nhi và Vương Phúc Nhi: "Hoa nhi, Phúc nhi, chân cha người bị rắn cắn!"

Hết chương 105.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Chuyện không lớn bao nhiêu

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

"Gi?" Thùng nước trong tay Vương Hoa Nhi cũng đã rớt, Vương Phúc Nhi vội trượt từ trên cây xuống dưới. Trương thâm vội nói với hai tỳ muội: "Đừng nóng vội, đừng nóng vội! Nhị Tăng, người nói từ từ, tình huống gì? Cha Hoa nhi có nghiêm trọng hay không?"

Người kêu Nhị Tăng vội nói: "Đất của nhà của ta và Vương tam thúc gần kề, lúc Vương tam thúc đang gầy cỏ thì một con rắn từ trong bụi cỏ lao ra, cắn Tam thúc một ngụm, Tam thâm đang ở bên kia trông chừng Tam thúc, ta chạy qua đây báo tin."

Trong lòng Vương Phúc Nhi thực vội, nói với Vương Hoa Nhi: "Nhị tỳ, tỳ chạy nhanh đi qua nhà cũ tìm Nhị bảo ca đến đây, chúng ta lấy xe đẩy qua, đưa cha đi trấn trên xem bệnh!"

Nhị Tăng cũng nói: "Tam thâm cũng kêu ta nói như vậy."

Vương Phúc Nhi nói: "Nhị Tăng ca, cha ta có nghiêm trọng hay không?"

Nhị Tăng nói: "Ta không có thấy rõ ràng, nhưng mà cha ta đã làm một chút chuẩn bị cho Tam thúc, cha ta nói hiện tại không có vấn đề, phải nhanh chóng đi tìm đại phu."

Cũng chính là xử lý khẩn cấp một chút, ở vùng nông thôn, đều có chút phương pháp dân gian, hy vọng có thể có tác dụng! Vương Phúc Nhi cũng gấp

gấp, nhưng mà nếu trong lòng lại tiếp tục rối loạn nữa vậy thì hồng bát rồi.

Vương Nhị Bảo vừa nghe nói thì vội vàng buông hết việc trong tay, chạy qua đây lấy xe đẩy, trực tiếp chạy đi đón Vương Đồng Tỏa. Vương Phúc Nhi nói với Trương thẩm: "Trương thẩm, phiền toái người trông nhà dùm con một chút, con lo lắng cha con! Nhị tỷ, tỷ ở nhà chờ Tiểu Bảo trở lại, tỷ xem rồi tính, muội đi xem rồi đi trấn trên!" Đầu tiên lấy tiền, Vương Phúc Nhi đều mang theo tiền riêng của mình, sau đó đuổi theo Nhị Bảo ca!

Bên kia Tống thị cũng chạy đến trong nhà Vương Phúc Nhi, nàng nghe Nhị Bảo nói xong, muốn trông nom cả nhà này. Tự nhiên là Trương thẩm không phản đối, bà vốn có quan hệ tốt với cả nhà Vương Đồng Tỏa, lại là hàng xóm, vội khuyên Vương Hoa Nhi đừng khóc, bằng không Tiểu Bảo trở lại, cũng sẽ đau lòng.

Ài, trăm ngàn lần Vương Đồng Tỏa cũng đừng gặp phải chuyện không may, bằng không cả nhà này phải làm sao?

Vương Phúc Nhi đuổi theo xe kéo, nhìn nương đang lau nước mắt giúp đỡ cha. Mà Vương Đồng Tỏa thì đang nhắm mắt lại: "Nương, cha con nhất định sẽ không có việc gì!" Vương Phúc Nhi cầm tay Thích thị. Diện*đan*le*quy*don ChiêuNinh Phát hiện tay Thích thị đang run run: "Phúc nhi à, đều là nương không tốt, con rấn đó vốn là muốn cần nương, cha con chặn cho nương nên cần phải hấn! Nếu cha con có cái gì không hay xảy ra, nương cũng không sống nữa."

Vương Phúc Nhi gắt gao nắm tay Thích thị: "Nương, không có việc gì, con cũng nghe nói, cha con một chút cũng không có nghiêm trọng, trên sách có nói người trúng kịch độc thì chân sẽ xanh xao. Mà cha con chỉ có sưng lên, khẳng định không có việc gì!" Tuy rằng nàng cũng rất muốn khóc, nhưng mà lúc này cũng không thể, nàng chỉ có thể mạnh mẽ chống đỡ.

Vương Nhị Bảo cũng nói: "Tam thẩm, Tam thúc khẳng định không có việc gì, chúng ta lập tức đi trấn trên, đại phu nhất định có thể chữa khỏi cho Tam thúc."

Vương Nhị Bảo nhanh chóng đánh xe rồi đi, Vương Phúc Nhi xóc nảy lợi hại, nhưng mà hiện làm gì còn để ý những thứ này. Rót cuộc đến cửa chính Tế An Đường, đi vào nói rõ tình huống rồi thì đại phu vội vàng đi tới cứu trị: "Đừng chạm vào chân!" Một đại phu trong đó nói.

"Độc tính của con rấn này không mạnh, cũng may đưa tới kịp lúc, ta đây khai mấy thang thuốc, trước tiên uống vào sẽ tiêu sưng, nhưng mà trong nửa tháng này cũng không được xuống giường." Sau khi đại phu kiểm tra kỹ rồi nói.

Mọi người đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, Thích thị hỏi: "Nhưng mà sao đến bây giờ cha bọn nhỏ còn không có tỉnh?"

Đại phu kia nói: "Tuy nói độc tính không mạnh, nhưng mà vẫn có độc, vị bệnh nhân này ngất đi chính là do độc rấn gây ra, uống trước một viên giải độc rấn, sau nửa canh giờ thì tự nhiên sẽ tỉnh."

Lão Vương sớm đã đưa tin tức này cho ông chủ và Tống Trường Khanh, Tống Trường Khanh vội vàng chạy từ bên ngoài vào, thấy Vương Phúc Nhi và cha mẹ nàng ở đó thì vội hỏi: "Vương thúc không có chuyện gì chứ?" Đại phu kia lặp lại lời nói mới rồi một lần nữa, Tống Trường Khanh đột nhiên thấy sao tay Vương Phúc Nhi lại đỏ thì vội hỏi: "Tay người làm sao vậy?"

Thích thị cũng thấy, lập tức kéo tay Vương Phúc Nhi qua: "Sao cũng sưng thành như vậy? Rốt cuộc là làm sao?"

Vương Phúc Nhi vội nói: "Nương người đừng lo lắng, lúc con ở trên cây hái Anh Đào thì bị sâu lông bám một chút." Kỳ thật là nghe được chuyện của cha thì cấp hoang mang rối loạn tềo xuống, sau đó bị sâu lông bám vào. Trước đó thì không biết đau, hiện tại chuyện của cha có tin tức, mới cảm giác tay nóng rất đau.

Bên này dành cho Vương Đồng Tỏa một gian phòng nhỏ chờ Vương Đồng Tỏa tỉnh lại. Tống Trường Khanh lập tức lấy một hộp thuốc mỡ từ trong hiệu thuốc, thấy Thích thị ở đó nên đã nói: "Thoa cái này lên, sẽ không đau."

Vương Phúc Nhi không khách khí, bôi thuốc này lên quả nhiên là mát rượi, thì cái loại nóng rất đau này lập tức giảm bớt: "Đa tạ!" Vương Phúc Nhi cười nói, chỉ là Tống Trường Khanh xụ mặt kéo dài. Làm cái gì chứ, ta không có chọc người đi.

Vương Nhị Bảo đi bên ngoài mua chút thức ăn tới đây: "Tam thẩm, Phúc nhi, ăn một chút gì đi, bằng không thân thể chịu không được."

Thích thị gạt đầu, trong lòng Tống Trường Khanh buồn bực, hấn đã cho người chuẩn bị mấy thứ, hiện tại thể nhưng bị người này cướp mất rồi. Còn phải phân phó người không cần đưa tới đây. Diendanlequydon~ChiêuNinh Lão Vương ở một bên nhìn trong lòng cười, tiểu tử này hiền ân cần mà hiền không được, phỏng chừng thực buồn bực đây.

Chờ Vương Đồng Tỏa tỉnh lại, mọi người xem như hoàn toàn thở dài nhẹ nhõm một hơi, Vương Đồng Tỏa lo lắng trong nhà nên muốn đi về, Tống Trường Khanh nói: "Vương thúc, vết thương này của người tốt nhất không được dịch chuyển, ít nhất cũng phải qua một đêm sau mới có thể. Ban đầu lúc mọi người tới nhanh, nếu không dù độc tính này không mạnh, phỏng chừng sẽ rất nghiêm trọng."

Đại phu chữa bệnh cho hấn cũng nói: "Đúng như vậy, bây giờ người vừa động thì máu sẽ chảy nhanh, độc tính cũng chảy nhanh theo, tốt nhất không cần di động."

Cuối cùng thương lượng ra, ở lại bên này một đêm, Thích thị đi về trước báo tin cho trong nhà, Vương Nhị Bảo và Vương Phúc Nhi ở lại đây chăm sóc Vương Đồng Tỏa. Tống Trường Khanh cho người đưa Thích thị trở về.

Chẳng được bao lâu, Tống Viễn Chí cũng tới đây, kiểm tra một lần nữa cho Vương Đồng Tỏa, xác định không có việc gì thì lại phân phó vài câu. Buổi

tới lại chuẩn bị một bàn cơm, Vương Đồng Tòa nói: "Thế này rất phiền toái, chúng ta tới đây xem bệnh, còn phiền toái các huynh."

Tổng Viễn Chí nói: "Vương đại ca cũng không nên khách khí với ta, huynh tới ta nơi này xem bệnh là chiếu cố sinh ý của ta đây. Chúng ta có nhiều năm giao tình như vậy, phụ trách một bữa cơm cho huynh cũng không quá đáng, nếu huynh không ăn, thì chính là xem thường ta."

Vương Đồng Tòa vội nói: "Ta không có ý tứ này."

"Biết Vương đại ca không có ý tứ này, chờ Vương đại ca hết bệnh rồi, ta còn muốn uống hai chung với Vương đại ca đâu, đến lúc đó muốn đi đến nhà huynh quấy rầy làm phiền."

Vương Đồng Tòa nói: "Ta chờ tổng huynh đệ đến."

Vương Phúc Nhi cơm nước xong, chuẩn bị về phòng bếp phía sau chuẩn bị nước ấm cho cha, Tổng Trường Khanh giúp đỡ tiếp nhận chậu nói: "Bên này cũng có gã sai vặt, ngươi để cho bọn họ làm là được."

Vương Phúc Nhi nói: "Gã sai vặt là gã sai vặt, ta bung nước cho cha ta cũng là theo lẽ thường phải làm, sao ngươi còn không có về nhà? Nài nài và nương ngươi nóng lòng chờ."

Tổng Trường Khanh nói: "Hôm nay tới phiên ta trực."

"Hiện tại ngươi ngồi ở đây rồi hả?" Vương Phúc Nhi rất hoài nghi.

Tổng Trường Khanh thực kiều ngạo nói: "Cha ta nói ta đã có thể, càng muốn ta làm gương tốt, việc nặng dơ bẩn đều phải cướp mà làm. Cho nên chuyện trực đêm chính là ta rồi."

Phải không? Vương Phúc Nhi nói: "Các ngươi bên này ban đêm người đến xem bệnh rất nhiều sao? Sao ta không thấy được?"

"Hôm nay không phải ít người sao, trước kia người rất nhiều, có đôi khi một đại phu cũng bận qua không nổi, có đôi khi còn phải chạy đến trong nhà bệnh nhân để chẩn. Diendanlequydon~ChieuNinh Nếu gặp gỡ trời mưa tuyết rơi, vậy thì chính là khảo nghiệm người rồi, bởi vì bệnh nhân cần chữa cũng sẽ không bởi vì gió lớn trời mưa thì không bệnh nữa."

Vương Phúc Nhi cười: "Ngươi nói cũng đúng, xem ra làm đại phu cũng rất vất vả."

"Đó là đương nhiên!" Tổng Trường Khanh rất là kiều ngạo: "Đồ ta đưa cho ngươi, sao ngươi không có đeo lên?"

"Hả?" Vương Phúc Nhi không đề phòng bị hấn đột nhiên hỏi chuyện cái này: "Đồ đó rất quý, ta sợ mang đi ra làm hỏng rồi thì không tốt."

"Ngươi thật sự là sẽ không nghĩ vậy chứ, đồ quý gì đó, không mang ra ngoài thì đó là không đáng một đồng. Ngươi đặt ở trong góc thì nó sẽ mất đi giá trị bản thân nó." Tổng Trường Khanh nói: "Còn không bằng đeo lên."

"Ta đeo lên, chẳng lẽ nói là ta tự mình mua? Vậy mua hồi nào? Mua ở đâu? Ta trả lời sao đây? Nếu như đồ bình thường thì ta còn nói là mua được khi đi chợ phiên." Vương Phúc Nhi nói.

Tổng Trường Khanh có chút ngượng ngùng: "À, cái kia, ta cũng mua cho nương ta, không phải mua cho một mình ngươi, chúng ta có quan hệ tốt, có phải hay không?"

"Đúng vậy, cho nên ta không có nghĩ gì." Vương Phúc Nhi nói.

"Người nào nói ngươi nghĩ nhiều?" Tổng Trường Khanh giống bị đập cái đuôi mèo, lập tức xù lông lên, chỉ là trong chốc lát thì giọng nói lại thấp xuống: "Là ta không có nghĩ chu toàn, quên đi, cái kia không đeo thì không đeo, lần sau lại mua cho ngươi cái bình thường."

"Còn muốn mua hả?" Vương Phúc Nhi nói.

"Sao hả? Ta nói mua thì mua, ngươi phải nhận lấy! Sắc trời không còn sớm, ta phải đi về nhà." Tổng Trường Khanh hoang mang rối loạn rồi khỏi Tế An Đường. Không phải người này nói đến phiên hấn trực sao? Vì sao lại chạy?

Vương Phúc Nhi lắc đầu đi trở về, ai nha, nước ấm của ta, bồn của ta, Tổng Trường Khanh thế nhưng cũng bụng thứ này cùng đi rồi. Qua một hồi lâu, mới có gã sai vặt đưa lại cho Vương Phúc Nhi, người này, thật sự là lộn xộn.

Vương Phúc Nhi hỏi gã sai vặt kia: "Đại phu bên này của các ngươi có trực đêm không?"

Gã sai vặt có chút mơ hồ: "Đại phu thay phiên trực gì chứ? Tế An Đường chúng ta ở buổi tối đều đóng cửa, nếu thật sự buổi tối có người đến xem bệnh, thì bên này có người trở về trong nhà đại phu tìm người."

Tổng Trường Khanh chết tiệt, lại bị hấn lừa rồi! Vương Phúc Nhi thật muốn tóm lỗi tai Tổng Trường Khanh dạy dỗ hấn một trận!

Hết chương 106.

Chương 107: Hoa đào nở nhiều đóa

Editor: ChieuNinh_

Ngày hôm sau, vết thương của Vương Đồng Tỏa đã tốt hơn rất nhiều, bởi vì nhớ mong trong nhà, cho nên sau khi hỏi đại phu nói có thể đi chuyển thì hẳn kêu Nhị Bảo chuẩn bị xe. Vương Phúc Nhi tự đi thanh toán tiền chẩn bệnh và phí tổn thuốc men, sáng sớm thì Tổng Trưởng Khanh đã chạy tới, cũng đi theo qua Vương gia thôn. Nhưng mà bị Vương Phúc Nhi trừng mắt nhìn mấy lần, Tổng Trưởng Khanh người ta da mặt dày, một chút cũng không có cảm thấy ngượng ngùng.

Chờ Tổng Viên Chí đi vào Tế An Đường, nghe nói con trai đi Vương gia thôn, lão Vương ở một bên trêu chọc: "Xem hình dáng này, tên nhi tử này của người xem như nuôi không rồi. Chuyện y quán của chúng ta cũng không để bụng, ba ba chạy tới, nói là muốn xem Vương huynh đệ có đi chứng hay không, chẳng lẽ y thuật của đại phu trong y quán chúng ta còn không bằng hẳn? Có đi chứng thì đã sớm nói."

Tổng Viên Chí cười lắc đầu: "Ta chỉ sợ tiểu tử này là nóng đầu chạy theo không công, đến lúc đó cũng đừng khóc nhè."

"Ha ha, ông chủ, ta thấy cũng không đến mức đi, Trường Khanh chúng ta tốt như vậy, ta thấy Vương huynh đệ đối với Trường Khanh cũng tốt lắm à." Đương nhiên ông sẽ không nói Vương Phúc Nhi đối với Trường Khanh như thế nào như thế nào, dù sao cũng là quan hệ đến thanh danh của nữ oa. Nói Vương Đồng Tỏa thích Trường Khanh, chuyện hôn nhân đại sự là lệnh của cha mẹ lời của mối mai, cũng thành một nửa rồi.

Lại nói Trường Khanh và Phúc nhi coi như là thanh mai trúc mã cùng lớn lên, so với những người chưa từng gặp mặt, ông tin tưởng lựa chọn này hẳn là không có vấn đề đi.

Lại nói đoàn người Vương Đồng Tỏa từ trấn trên trở về, Vương lão đầu và Triệu thị đều ở trong phòng bên cạnh chờ, con trai mình bị thương, trong lòng không thể nói là không đau. Hơn nữa Triệu thị cũng đau lòng, đồng thời cũng sợ lão Tam xảy ra gì vấn đề gì, thì cả nhà này và chi phí sinh hoạt của bà đều không có. Cho nên vừa thấy con trai trở lại thì hô to bỏ nhào lên, kêu nhi a thịt a, còn đây Thích thị qua một bên. Vẫn là Tổng Trưởng Khanh và Vương Nhị Bảo nói Vương Đồng Tỏa cần phải nghỉ ngơi nhiều, cảm xúc không thể kích động, lúc này Triệu thị mới buông Vương Đồng Tỏa ra. Nhưng trên quần áo Vương Đồng Tỏa đã bị Triệu thị một phen nước mắt nước mũi làm dơ.

Làm Vương Phúc Nhi nhìn xem mà tròn mắt há hốc mồm, tổng cảm thấy, nãi nãi Triệu thị là có chút hăng hái, nhưng mà cũng không nghĩ cảm tình lộ ra ngoài như vậy, khiến cho giống như trời sập xuống. Trước kia sao không có cảm thấy bà yêu thương con trai như vậy đây?

Vương Hoa Nhi thấy mình không chỗ nhúng tay, thì kéo Vương Phúc Nhi qua một bên hỏi tình huống, còn nói thêm: "Vì sao tiểu tử kia cũng đến đây?"

Vương Phúc Nhi nói: "Đi qua đây chẩn."

"Ai bị bệnh hả?"

Vương Phúc Nhi nói: "Không phải cha chúng ta còn không chưa có tốt sao? Hẳn qua để xem có cái đi chứng gì không?"

"Hả? Cái đó là phải kiểm tra, cũng may cha mình là phúc lớn mệnh lớn, con rắn chết tiết kia thật sự là không có mắt, làm gì phải cần cha mình chứ, ác nhân thì không cần, thật sự là nó mù mắt chó! Không đúng, là mắt rắn!"

Cũng không phải là mù quá hỏng sao? Mọi người nói rắn là mắt cận thị, Vương Phúc Nhi cảm thấy nhị tỷ nhà mình thật sự là mắng làm cho người ta vui vẻ trong lòng, lại hỏi hỏi tình huống trong nhà, Vương Hoa Nhi nói: "Đều tới đây thăm, nhưng mà tỷ không quen nghe Nhị bá mẫu nói chuyện, bộ dáng giống như chúng ta sẽ không hay ho. Diendanlequydon-ChieuNinh May mắn cha mình không có việc gì, bằng không thì bà ta như vậy, nói không chừng thật đúng là muốn bắt nạt tới cửa đây."

Ài, có thể thấy được tầm quan trọng của người đứng đầu một nhà, nếu cha nhà mình thật sự xảy ra chuyện, cho dù là nếu không thiếu tiền xài, cũng sẽ bị người bắt nạt tới cửa, nương lại là người tính tình thành thật, căn bản không có khả năng dậy lên khí thế. Tiểu Bảo còn rất nhỏ.

Vương Phúc Nhi cũng cảm thấy có chút mệt, nên rửa mặt một phen, thay đổi quần áo bản ngày hôm qua rồi đi ngủ, nạng cũng mặc kệ người khác.

Tổng Trưởng Khanh lại đi qua bên tú tài công, nói chung không thể luôn ngồi ở bên đó được, đến cửu công bên này người khác cũng sẽ không nói gì.

Chỉ là đến chỗ cửu công, cũng làm cho hắn rất là buồn bực, trong nhà Từ tú tài có một nữ oa mười hai mười ba tuổi, cũng không biết là làm sao, gặp được hắn thì vây quanh chuyện động bên người hắn. Mà nương từ Từ tú tài lại cũng không có nói gì.

Mà chẳng được bao lâu, Vương Chi Nhi đường tỷ Vương Phúc Nhi cũng không biết làm sao lại đến đây nữa, trong tay mang theo cái rổ, nói là làm thứ tốt cho tú tài công, nhưng mà lại trông mong ngóng nhìn Tổng Trưởng Khanh. Tổng Trưởng Khanh trực tiếp cho cái mặt lạnh, hiện tại là ngay cả nói cũng lười nói.

"Trường Khanh ca, ta làm cho có bao nhiêu, người cũng uống một chén." Vương Chi Nhi cầm chén đưa qua, bên kia nữ tử Từ Tú tài Từ Ngọc Phân liếc mắt xem thường nói: "Trường Khanh ca người ta không thích đồ người nấu, có vài người chính là không da mặt không biết xấu hổ, gấp gấp tới đây, đáng tiếc không có tác dụng."

Về mặt Vương Chi Nhi đồ bưng, nói: "Ai gấp tới đây? Người gấp là người khác."

Từ Ngọc Phân gào thét: "Người nói đến người khác là ai?"

"Ai cảm thấy thì chính là người đó. Tú tài công, con thật là một mảnh hảo tâm, đáng tiếc người khác lại nói thành như vậy. Nếu không, con trở về đây."

Tú tài công khụ một tiếng, nói: "Về sau không cần đưa nước canh gì đó cho ta, bản thân ta cũng có bà tử và gã sai vặt. Cô nương gia không cần nói chuyện sắc bén như vậy, bằng không về sau đến nhà chồng thì phải làm sao? Trường Khanh, theo ta đi thư phòng một chuyến."

Tổng Trường Khanh nói: "Dạ, cữu công!"

Hai cô nương kia đều không có vớ được ưu việt, đều cảm thấy là đối phương phá hủy chuyện tốt của mình, khi đợi hai người này đi rồi thì bắt đầu châm chọc trả đũa nhau. Một người nói là da mặt dày, đến nhà nàng ta làm gì, một người nói, đây cũng không phải là nhà người, người một hộ bên ngoài, còn muốn chiếm nhà của tú tài công người ta?

Nếu Vương Phúc Nhi nhìn tình huống này, nhất định sẽ chấn động, bởi vì ở trong mắt bọn họ, Vương Chi Nhi vẫn là mít ướt, làm sao có bản lĩnh cãi nhau với người khác như bây giờ?

Tú tài công nói: "Mỗi khi con đến, chỗ của ta sẽ không yên tĩnh."

Tổng Trường Khanh nói: "Cữu công, con cũng phiền muốn chết, người còn nói cái này."

"Nhìn con hôm nay cũng chưa nói gì, cái này không giống tính tình của con, ta nghĩ rằng con sẽ mắng hai nữ oa này một chút, không phải chỉ một chút thì muốn nói lời đã thương người, hiện tại sao không như vậy?"

"Con là lười nói chuyện với các nàng, càng nói các nàng càng mạnh hơn, cữu công con nói thật với người, trong lòng con là muốn quát cho hai người kia nấy roi thôi. Khiến cho các nàng khỏi lại phiền con."

Tú tài công nói: "Ta còn tưởng rằng con trưởng thành, tính tình thu liễm, lại vẫn táo bạo như thế này. Như vậy là không thể được, sao có thể nói động thủ thì động thủ, con là người học y, cảm xúc không ổn định cũng không được."

"Cũng biết ngay là cữu công sẽ nói như vậy, vừa rồi là con lừa gạt người thôi, con mặc kệ bọn họ, để cho hai người bọn họ tự mình đi khắc khẩu đi, không phải giám bớt rất nhiều chuyện cho con sao? Cữu công, nếu người cảm thấy không thú vị, thì đi trần trên đi, nãi nãi cũng nhớ người." Hiện tại cữu công cũng không dạy học nữa, còn ở đây không khỏi rất cô đơn.

Tú tài công nói: "Ở đây sinh hoạt mười mấy năm, một cái cây một ngọn cỏ đều có cảm tình, cho dù ngay cả tiếng đọc sách của tiểu oa nhi đều nghe thật dễ nghe, nếu rời khỏi nơi này ta còn không thói quen. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Con thường xuyên tới đây thăm cữu công là được, ta ấy, cũng thích phong cảnh Vương gia thôn này. Người ta nói ở nông thôn dưỡng người, ta đã lớn từng tuổi này rồi, thì dưỡng một chút, ta cũng có thể sống lâu thêm nhiều năm."

Tổng Trường Khanh thấy cữu công nói như vậy, biết là không khuyên được, cũng may Vương gia thôn cách Tú Thủy trấn không tính là xa, về sau đến thăm cữu công nhiều một chút, cũng không uống công ông cô đơn một mình.

Vương Chi Nhi và Từ Ngọc Phân khẩu chiến một trận xong, mới xem như chấm dứt. Vương Chi Nhi vẫn không được thấy Tổng Trường Khanh, bên cạnh còn có Từ Ngọc Phân như hổ rình mồi, thì biết hôm nay không được, chỉ có thể là phần nộ rồi đi. Mà Từ Ngọc Phân kia nghĩ đến mình đã bại Vương Chi Nhi, đang cao hứng, lại không nghĩ tới Tổng Trường Khanh đã được gã sai vặt Thạch Đầu tiễn bước rồi đi từ bên kia, chỉ có thể dậm chân một cái rồi về nhà.

Về nhà nhìn thấy nương nàng, không khỏi oán giận: "Nương, người nói để cho con tiếp xúc nhiều với Trường Khanh ca ca, nhưng mà con thấy cũng không có tác dụng gì, người ta căn bản là không quan tâm con. Con thấy vẫn nên quên đi, con tốt xấu cũng là nữ nhi tú tài, cũng không cần người khác bố thí, làm gì phải nịnh bợ người như vậy. Dù sao, hân cũng không có công danh, còn không bằng cha con nữa."

Nương tử Từ Tú tài nói: "Không bằng cha người, cha người chỉ có cái thanh danh tú tài, còn có gì khác? Vai không thể gánh, làm việc cũng không lưu loát, khảo cử nhân thì đều biến chúng ta thành một nghèo hai trắng. Nếu không phải bây giờ còn có nghề dạy học này, cả nhà chúng ta cũng uống gió Tây Bắc đi! Ta đã hỏi thăm kỹ rồi, trong nhà Tổng Trường Khanh chính là phú hộ nổi danh trấn trên, nhà giàu ở trong nhà cao cửa rộng, bên người cũng có nha hoàn gã sai vặt hầu hạ. Người ta không có công danh thì làm sao, chẳng lẽ ăn ngon, mặc đẹp giống chúng ta? Người xem xem quần áo trên người chúng ta, đều là bao nhiêu năm trước rồi? Chỉ dựa vào chút học phí của cha người, đủ dùng cái gì? Khó trách mọi người nói trăm không dùng được một là thư sinh, lúc ấy mất ta cũng bị mù, cảm thấy cha người có thể có tiền đồ, mới gả cho hân, nhưng mà mười mấy năm nay ta đã bao giờ qua được một ngày lành? Còn không bằng tìm một kẻ có tiền rồi gả cho, về sau mỗi ngày ăn ngon uống ngọt, còn tốt hơn hiện tại ngay cả cái nhà ở cũng là ở của người khác."

Bà ta có tính toán, hiện tại ở trong nhà của tú tài công nói chung cảm thấy danh bất chính ngôn không thuận, nếu khuê nữ nhà mình và cháu trai tú tài công thành phu thê, như vậy không phải ở đây cũng là theo lẽ thường rồi hả? Hơn nữa tú tài công không có con cái, còn không phải đến lúc đó tiện nghi là nhà

mình. Bà còn có hai tiểu tử phải nuôi sống đây, tìm con rể có tiền đồ, đều mạnh hơn tất cả.

Từ Ngọc Phân nghe nương nàng nói như vậy, lòng lên: "Nương lấy ta làm bề, không phải là muốn dùng ta tìm núi dựa vững chắc cho hai con trai tốt của người dựa vào sao?"

"Vì sao kêu hai con trai của ta, đó không phải đệ đệ ruột thịt của người hả? Người làm tỷ tỷ nâng đỡ bọn họ thì có làm sao? Chẳng lẽ về sau người không dựa vào bọn họ? Ta nói với người, việc này ta cũng lo lắng thật lâu, Vương gia thôn này chân chính có tiền cũng chính là Chu địa chủ, người ta nói còn có lão Tam Vương gia bên kia, nhưng mà ta thấy cũng chỉ như vậy. Chu địa chủ bên kia nghe nói giàu có bất nhân, ta còn không muốn đâu. Dù sao người là thịt rơi xuống từ trên người ta, Tổng Trường Khanh thì không giống vậy, danh tiếng trong nhà người ta lại rất tốt, hơn nữa có tuổi tương đương với người, nhìn sao ta cũng thấy tốt."

"Nhưng mà, hấn căn bản là không quan tâm con." Từ Ngọc Phân nói.

"Đây không phải còn nhỏ sao? Người cũng mới mười ba tuổi, chúng ta chậm rãi cọ sát hai năm, ta cũng không tin lấy nhân phẩm tướng mạo của người mà hấn chướng mắt, vừa rồi người nói ai? Vương Chi Nhi? Chỉ với cái bộ dáng kia của nó, sao có thể so sánh theo khuê nữ của ta. Mà thanh danh cha mẹ của nó ở Vương gia thôn cũng không tốt, trong nhà cũng nghèo rớt, làm sao có thân phận tú tài dễ nghe của cha người? Các người mới là môn đăng hộ đối, ta cũng không tin tưởng bởi Tổng Trường Khanh kia không chọn người nữ nhi của một tú tài, mà tuyển chọn nữ nhi quê mùa nghèo khổ. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^P^q^d Ta thấy Vương Chi Nhi là si tâm vọng tưởng. Hôm nay Tổng Trường Khanh có phải cũng không có quan tâm Vương Chi Nhi hay không?" Thấy nữ nhi gật gật đầu, nương tử Từ tú tài tiếp tục nói: "Vậy là được rồi, vậy người còn sợ gì, bộ dạng người đẹp hơn nó, thân phận cũng cao hơn nó, trước tiên người đừng nói xui xẻo nếu không thì nương cũng đánh người."

Một phen nói làm cho ý chí chiến đấu của Từ Ngọc Phân sục sôi, quyết định là xuất ra thủ đoạn và bản lĩnh, nhất định tóm được Tổng Trường Khanh.

Mà Vương Chi Nhi là cảm canh mình làm đi về, chán ngán thất vọng. Vốn ban đầu tưởng rằng có thể đỡ được tú tài công, gián tiếp làm cho Tổng Trường Khanh cũng có ấn tượng tốt với mình, ai biết nửa đường Từ Ngọc Phân nhảy ra, làm cho mình chuyện gì cũng không có hoàn thành.

"Người lại làm sao rồi hả? Mỗi ngày rầu rĩ không ra tiếng, hôm nay lại sắc mặt cho nương người xem hả?" Mã thị nói.

Vương Chi Nhi vội nói: "Không có gì."

Mã thị cười lạnh nói: "Đúng là không có gì, chỉ là bị một bụng tức giận trở về. Ta nói cho người rồi, Tổng Trường Khanh kia người cũng đừng nghĩ nữa, chủ yếu là bám vào Triệu Thư Lâm kia kia, người không nghe, hiện tại tự mình sinh hờn đối đi."

"Nương, sao người nói chuyện khó nghe như vậy? Vì sao kêu bám?" Vương Chi Nhi tức giận đến muốn khóc.

"Đóng nước chua trong ánh mắt người lại cho ta! Cả ngày có một chút không hài lòng thì khóc, khóc có cái rắm dùng! Ta đã sớm nói cho người, Tổng Trường Khanh kia tính tình không tốt, người bám hấn khẳng định không được. Triệu Thư Lâm tính tình tốt, người chỉ cần đối hấn nhẹ tiếng mềm giọng thì hấn nhất định mềm lòng. Còn có, ta nói với người, Triệu gia có tiền nhiều hơn Tổng gia, người cũng không thể phạm hồ đồ! Bằng không lão nương không thừa nhận người nữ nhi này! Có nghe thấy được hay không?"

Mã thị nói, Vương Chi Nhi không nghe vào, nàng cảm thấy Tổng Trường Khanh tốt hơn Triệu Thư Lâm. Vì sao nương nhất định muốn mình đi chuẩn bị quan hệ tốt với Triệu Thư Lâm chứ?

Hết chương 107.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Tiểu nha đầu của Vương Cúc Nhi

Editor: ChieuNinh_

Vương Đồng Tòa bị rần rần, thế là công việc cũng làm không được, nhưng mà hiện tại không xối đất, không phải sẽ luống cuống sao? Vương Phúc Nhi thương lượng với hấn, vẫn là giống như trước đây, thỉnh vài người làm công nhật, các loại mầm móng thì đều đã mua, đến lúc đó ngâm một đêm, trông đi xuống nảy mầm cũng nhanh.

Thích thị cũng không muốn cho nam nhân nhà mình bận tâm lo nghĩ, phải nghỉ dưỡng thật tốt nên đã nói: "Công việc trong ruộng ta cũng đã làm năm nhiều như vậy, không có chuyện gì, giống như Phúc nhi nói, chúng ta mời người tới làm là được. Mời nhiều thêm vài người, làm vài ngày rồi đều gieo hết mầm móng xuống. Phúc nhi, mời người thì con tính tiền công cho bọn hấn."

Vương Phúc Nhi vội đáp ứng, việc này thì cứ định như vậy rồi, mấy ngày nay hiếm khi thấy được Triệu thị làm chút thức ăn ngon đưa lại đây cho Vương Đồng Tòa, khiến cho Thích thị đều cả kinh muốn rút cằm. Triệu thị giống như không có phát hiện, thật sự là, bà cũng có vẻ sợ, so sánh giữa mấy đứa con trai, vẫn là lão Tam hiếu thuận với bà nhất. Trước kia khi không có chuyện gì xảy ra việc thì còn không biết, lần này nhi tử đã xảy ra chuyện, Triệu thị

nghĩ, vạn nhất đứa con trai thứ ba của bà mất đi, vậy về sau nhiều hiếu kính như vậy cũng không còn, phỏng chừng bà còn phải xuống ruộng làm việc nữa. Nhà bà đều là Vương Đồng Tòa giúp đỡ trồng trọt, thu lương thực cũng là một mình lão Tam ôm lấy mọi việc. Còn có bình thường một năm bốn mùa đều có quần áo mới hiếu kính. Nhưng mà hết thấy điều kiện tiên quyết là Vương Đồng Tòa không có chuyện gì, bà cũng biết nếu Vương Đồng Tòa mất đi, cần nhờ Thích thị và đám người Vương Phúc Nhi, là không có khả năng hiếu thuận giống như trước đây đâu. Cho nên Vương Đồng Tòa tự nhiên phải thật khỏe mạnh đứng lên, đây cũng chính là nguyên nhân Triệu thị thường xuyên làm chút thứ tốt mang tới. Đương nhiên, cũng có một chút nhỏ phần tình thương của mẹ đi, dù sao cũng là thịt rơi xuống từ trên người bà.

Nhưng mà, Vương Nhị Bảo và Vương Tứ Bảo lại tới hỗ trợ, Đinh thị tự nhiên là chít chít méo mó: "Mấy người Tam thúc của người có bản lĩnh tới đâu, có thể mời người tới làm công nhật, các người đi theo xem nào nhiệt gì? Trong nhà còn một đồng việc đâu, cũng làm chưa xong, còn đi hỗ trợ cho người khác."

Lại nói với Tống thị: "Người chăm sóc mấy đàn ông trong nhà này thế nào vậy? Ngày thường đã không có được một ngày nhàn rồi, bây giờ còn đi giúp người khác." Bà không hài lòng với Tống thị, bởi vì bụng nàng không có động tĩnh, mà bụng Lục thị lại lộ ra rồi.

Vương Nhị Bảo nói: "Nương người nói cái gì vậy? Tam thúc bọn họ là người khác sao? Nếu không có mấy người Tam thúc, chúng ta có thể có cuộc sống hiện tại sao? Còn có con, nếu không có Phúc nhi, hiện tại trong tay con cũng không có nhiều việc làm như vậy, cho dù không có nguyên nhân này thì hiện tại Tam thúc bị rấn cản, không làm việc nhà nông được, chúng con làm cháu đi giúp một tay thì lại làm sao? Nương, những năm gần đây, trước kia khi chúng ta nghèo, người có chút không hài lòng, chúng ta đều không có nói gì, mấy năm nay chúng ta phiên toái Tam thúc và Tam thâm còn ít sao? Vào lúc ngày mùa, Tam thúc và Tam thâm không có giúp qua chúng ta ư? Con là nhà họ mỗi lần chúng ta đều sử dụng, hiện tại con đi giúp một tay, là theo lý thường phải làm."

Vương Tứ Bảo cũng nói: "Nhị ca nói rất đúng, trong nhà Tam thúc có ăn ngon, thì đều gọi con đi. Hiện tại con trưởng thành, tuy rằng không còn hiếm lạ, nhưng mà con còn nhớ rõ có một năm, nương trở về nhà mồ mồ, người khác cũng không quan tâm chúng con, là Tam thúc và Tam thâm trông nom chúng ta."

Đinh thị bị hai con trai nói có chút thẹn quá thành giận: "Ta đây sinh con trai đều hướng về nhà người khác, Diendanlequydon~ChieuNinh nhà Tam thúc người tốt như vậy, các người đi làm con trai cho hẳn là được." Bà đây là rất không phân rõ phải trái, Vương Tứ Bảo ngạnh cổ nói: "Ta cũng muốn vậy đó, chỉ cần Tam thúc cần ta."

"Tứ Bảo, nói gì đó." Dù sao Vương Nhị Bảo lớn hơn một chút, lại đã thành thân nên hiểu chuyện hơn. Hắn nói với Đinh thị: "Nương, chúng ta vui vẻ hòa thuận sống không được sao? Cả ngày tính kế thì mình phải mệt bao nhiêu, có tốt gì đâu? Nếu có thời gian rồi, còn không bằng chúng ta làm nhiều một chút, có bao nhiêu thiệt thòi đều đã kiểm trở lại. Tứ Bảo, đệ cũng lớn, nương chúng ta cũng chỉ là đau lòng chúng ta, về sau đệ nói chuyện cũng không thể tùy tiện lung tung như vậy. Nương, con và Tứ Bảo đi hỗ trợ cho nhà Tam thúc bên kia, người yên tâm, chúng ta sẽ không chậm trễ chuyện nhà mình."

Tống thị vì nam nhân của mình mà trầm trồ khen ngợi, thế này mới giống nam nhân có đảm đương. Xem như mình đã gả đúng rồi! Tuy rằng bà bà thực không đáng tin, nhưng mà bà bà không đáng tin, có nam nhân đáng tin là được. Không phải nương mình đã nói sao, làm thân nữ nhi sống có được không, có ăn thiệt thòi hay không, mấu chốt là phải nhìn vào nam nhân. Nếu nam nhân biết xử lý, như vậy thì chuyện phiên toái sẽ ít đi, nếu nam nhân là người không biết giải quyết vấn đề, vậy chúc mừng người, người cứ chuẩn bị đánh trận đánh ác liệt đi.

Giống như mối quan hệ bà tức (mẹ chồng con dâu) này, ai nói nam nhân không thể điều chỉnh tốt chứ? Đó đều là bậy bạ, giống như một người chỉ biết ngu hiểu, căn bản chính là kẻ ngu ngốc, cuối cùng biến thành cả đời mình cũng bị hủy. Còn chỉ lo cho lão bà, quan tâm lão bà, mà đã quên nương, thì đó chính là muốn thiên lôi đánh xuống.

Vương Đồng Tòa cũng không có chối từ Vương Nhị Bảo và Vương Tứ Bảo tới hỗ trợ, chất nhĩ của mình, tự mình biết nếu không cho bọn nó làm, ngược lại trong lòng bọn nó sẽ khó chịu.

Mà Vương Cúc Nhi nghe được cha mình bị rấn cản, cũng từ trên huyện trở lại, lần này Phan Hồng không đến được, bởi vì trong cửa hàng đúng là thời điểm bận rộn, hắn và ông thông gia đều không buông tay ra được. Nhưng mà để cho người mang đến rất nhiều thuốc bổ, cho dù là mấy người a di cũng để cho Vương Cúc Nhi đi theo mang theo rất nhiều thứ về.

Thích thị sắc giọng: "Con đây là làm gì, mới xuất giá mà cứ khách khí như vậy? Mang nhiều thứ như vậy làm gì? Các con không cần sống sao?"

Vương Cúc Nhi nói: "Nương, mấy thứ này đều là tướng công và công công kêu con mang về, là một mảnh tâm ý của bọn họ, bọn họ nói bản thân họ không thể tới đây đều rất ngưng ngừng, đưa chút đồ cũng không có gì, chỉ cần cha con có thể khỏe lại nhanh chút, thì quan trọng hơn hết. Mấy thứ này là của a di và di phu kêu con mang, cái này là cữu cữu và cữu mẫu kêu mang về. Nương, sao cha con lại bị rấn cản chứ? Con nghe xong cũng sợ tới mức muốn chết." Xuất giá rồi, Vương Cúc Nhi không có ngại ngần như trước kia, cũng nói nhiều hơn trước kia. Đại khái là cuộc sống hài lòng, trên mặt đỏ bừng.

Nhưng mà lần này về đây, sao phía sau còn đi theo một tiểu nha đầu? Vương Cúc Nhi nhìn lão cha, biết là không có chuyện gì, Vương Phúc Nhi và Vương Hoa Nhi đều đến hỏi đại tỷ sống thế nào, tỷ phu đối với nàng có tốt không. Thấy Thích thị có chuyện muốn nói một mình với Vương Cúc Nhi, Vương Phúc Nhi và Vương Hoa Nhi đành đi vào phòng bếp làm đồ ăn tỷ thích.

Thích thị ở bên trong hỏi: "Tiểu nha đầu đi theo con là chuyện làm sao?"

Vương Cúc Nhi nói: "Bình thường công công và tướng công đều đi tới cửa hàng, trong nhà chỉ có một mình con, tướng công sợ con sợ hãi, nên mua một nha hoàn, bình thường quét dọn trong nhà, cũng có thể trò chuyện với con."

"Cúc nhi của chúng ta thật sự thành thiếu phụ nhân rồi, nương rất cao hứng, nhưng mà, con cũng phải chú ý, đừng để cho tiểu nha đầu kia chui chỗ trống,

đến lúc đó có lẽ nàng với nữ tỳ thì không tốt! Chiêu Ninh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Ài, nương thật sự là lo lắng cho con, sợ con chịu ủy khuất."

Vương Cúc Nhi cười nói: "Nương, tướng công hẳn không phải người như vậy, tiểu nha đầu kia mới bao nhiêu tuổi chứ, không có việc gì."

"Ta nói là để ngừa vạn nhất, chúng ta cũng không thể không có chút tâm nhãn, có vài người con đối với nàng càng tốt, nàng càng cảm thấy con dễ khi dễ. Trước kia nương đã ăn qua thiệt thòi, cho nên có đôi khi nên cứng ngạnh thì phải cứng ngạnh."

"Nương, con đã biết." Vương Cúc Nhi nói.

Thích thị hỏi: "Trên người con có động tĩnh hay không?" Gả nữ nhi, cái gì cũng phải quan tâm, trước muốn xem nàng sống có tốt không, sau đó còn phải quan tâm bụng của nàng.

Vương Cúc Nhi về mặt đồ bưng: "Nương, con mới gả đi qua có bao lâu chứ, sao có thể nhanh như vậy?"

"Không phải nương lo lắng sao? Con vẫn nên nhanh chóng sinh con trai, nương mới có thể đặt tâm vào ở trong bụng. Chờ nương đi miếu nương nương xin lá bùa cho con, đến lúc đó con mang theo, ta chờ ngoài tôn tử ta đi ra đâu."

Những lời này quả nhiên không thích hợp cô nương chưa gả nghe, Vương Phúc Nhi cũng không muốn nghe, tiểu nha đầu kia thì chủ động đi tới muốn giúp Vương Phúc Nhi và Vương Hoa Nhi làm việc. Bằng không trong tay nàng không có việc làm, thật sự là đứng cũng không được mà ngồi cũng không xong.

Ài, đều là cha sinh nuôi dưỡng lại thành nha đầu hầu hạ người ta, cũng không phải nhà nào cũng nguyện ý. Vương Hoa Nhi nhớ tới Thanh Mai, cũng không biết hiện tại nàng bị bán đi đâu rồi, có phải cũng gặp được một nhà chủ nhân tốt hay không? Hay là chịu khổ ở nơi nào đó? Cho nên nàng có chút thương tiếc đối với nha đầu kêu Thanh nhi này. Hỏi thăm tình huống trong nhà nàng, Thanh nhi nói: "Trong nhà tỳ muội nhiều, cha ta không nuôi dưỡng nổi, cho nên bán ta đi, tốt xấu cũng có thể thu chút bạc, tỳ muội ta cũng có thể sống được."

Thì ra là trong nhà Thanh nhi cũng đông tỳ muội, mà các trưởng bối cảm thấy đều là hàng lỗ vốn, cho nên rõ ràng bán đi.

Vương Phúc Nhi nghĩ, may mắn mình không phải sinh ra ở trong dạng gia đình kia, bằng không, bị bán thật sự là không có chỗ mà khóc. Cha và nương chưa từng có bởi vì mình là nữ hài tử mà muốn bán mình đi.

Nhìn bộ dáng Thanh nhi cũng mới bảy tám tuổi, thật sự cuộc sống của mình chính là ở trên trời.

Vương Phúc Nhi nói: "Tình tình của tỳ ta tốt lắm, người cẩn thận hầu hạ tỳ của ta, nàng nhất định sẽ không bạc đãi người."

Thanh nhi vội nói: "Thiếu phu nhân là người tốt, coi ta thành muội tử mà nhìn, ta cũng thích hầu hạ thiếu phu nhân."

Cơm nước xong, Vương Cúc Nhi muốn cáo từ, Thích thị luyến tiếc, nhưng mà nữ nhi gả đi thật là như hắt nước ra ngoài, hiện tại khuê nữ là người Phan gia, tự nhiên hết thấy lấy Phan gia làm chủ, nàng còn phải trở về chăm sóc mấy người Phan Hồng. Chiêu Ninh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d

Vương Phúc Nhi và Vương Hoa Nhi lấy một ít quần áo cũ của mình cho Thanh nhi, chẳng qua, cũng là chút tâm ý. Thanh nhi cảm thấy cái mũi ê ẩm, Vương Cúc Nhi cười nói: "Các muội còn sợ tỳ không cho quần áo Thanh nhi mặc à."

"Đại tỳ là đại tỳ, của chúng ta là của chúng ta. Thanh nhi, người cầm." Vương Hoa Nhi nói.

Vương Phúc Nhi cũng không có nói gì, ở đây là cổ đại, muốn nói coi nô bộc trở thành muội tử mà nhìn, vậy thì tuyệt đối không thể nào nói nổi. Người giống như đại tỳ phòng chừng cũng sẽ không thật sự nghĩ như vậy, cho mấy bộ quần áo này cũng đã có chút bù nhìn rồi.

Hơn nữa mấy bộ quần áo đều cũng có một ít là các nàng không mặc được, cho Thanh nhi mặc, vừa vặn coi như là người tốt ta cũng tốt. Con người đều là động vật có cảm tình, trong lòng Vương Phúc Nhi cũng hy vọng Thanh nhi có thể cẩn thận hầu hạ đại tỳ. Đương nhiên không phải nói cho vài món quần áo thì đã lung lạc được người ta, ở đây còn có suy nghĩ một chút là nếu cha mẹ Thanh nhi giống như phụ mẫu của mình, thì bây giờ nàng còn cảm giác là khuê nữ được trong nhà yêu thương. Nói như thế nào đây? Có chút đồng tình đi.

Mà Vương Hoa Nhi là từ Thanh nhi nghĩ tới Thanh Mai, hy vọng Thanh Mai có thể giống như Thanh nhi gặp được người trong sạch, bạn chơi từ thơ ấu, nay không biết ở nơi nào, trong lòng Vương Hoa Nhi khẳng định là khó chịu.

Tiền bước Vương Cúc Nhi, Thích thị cũng thu hồi mấy thứ thuốc bổ này, chọn ra mấy thứ, đưa đi qua cho Triệu thị và Vương lão đầu. Ài, thời gian thật sự trôi qua nhanh, cũng phải bắt đầu tìm người làm mai cho Hoa nhi rồi. Trước định ra, sau đó để cho Hoa nhi ở nhà ngốc hai năm, mãi bết tính tình, sau đó gả đến nhà chồng mới không ăn thiệt thòi.

Không thể hoang mang rối loạn giống như Cúc nhi được, Thích thị tính toán, quá vài ngày đi miếu nương nương xin lá bùa cầu con trai cho khuê nữ. Tuy rằng nàng cũng yêu thích ngoại tôn nữ, nhưng mà nếu khuê nữ có thể lần đầu được con trai thì bà an tâm không ít. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Cúc nhi có thể có tin tức tốt nhanh chút.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Không thể không nói chuyện cũ

Editor: ChieuNinh

Vương Đồng Tỏa dường nửa tháng, đã tốt được bảy tám phần, công việc dưới ruộng cũng đều làm xong rồi, Vương Phúc Nhi ấn theo số ngày kết toán tiền công. Mọi người khen tiểu khuê nữ của Vương Đồng Tỏa là đứa có bản lĩnh, tính số tính rất là rõ ràng, hơn nữa không khát nợ, đều nói lần sau còn muốn mời làm công nhật, trước tiên cứ thông báo, bọn họ sẽ lập tức sẽ tới.

Vương Phúc Nhi thì không thích thiếu nợ tiền công gì đó, trước kia khi ở hiện đại, thường xuyên nghe được chuyện khát nợ tiền lương này, cảm thấy ông chủ rất là trơ trẽn. Rõ ràng trong tay có tiền, làm gì lại không trả tiền công cho người ta? Người ta tần tần khổ khổ làm việc, người còn không trả tiền, còn để cho người ta sống nữa hay không? Cho nên phải trả bao nhiêu thì nài trả bấy nhiêu, tuyệt đối nghiêm túc.

Lại nói, Thích thị thật sự đi miếu nương nương xin lá bùa cho Vương Cúc Nhi, nài mang theo Vương Tiểu Bảo đi lên huyện thăm Vương Cúc Nhi, còn có đi tới thăm mấy người a di.

Hôm nay, trong thôn đột nhiên có một chiếc xe ngựa chạy tới, xe ngựa kia không nhanh không chậm đi vào trong thôn, khiến cho một đám người chạy tới xem náo nhiệt. Cuối cùng xe ngựa kia chạy tới bên ngoài sân viện nhà Vương lão đầu. Có người muốn biết chuyện nên ở bên ngoài kêu: "Đại bá Vương gia, nhà người khách tới thăm!"

Triệu thị lớn giọng truyền ra: "Ai đó?" Đồng thời cửa cũng mở ra, trong xe ngựa có một nam nhân chừng bốn mươi tuổi bước xuống. Mặc là áo choàng gấm tơ lụa, khom người hỏi Triệu thị: "Xin hỏi, nơi này có phải là nhà Vương Triệu thị không?"

Triệu thị cảm thấy có chút kỳ quái, người tới đây tìm, có ai mà không hỏi nơi này có phải là nhà Vương Hữu Căn không, làm sao sẽ hỏi tới bà?

"Người là vị nào? Ta chính là Vương Triệu thị!" Triệu thị nói.

Nam tử nghe Triệu thị nói như vậy, rất là cẩn thận nhìn Triệu thị trong chớp lát, sau đó kích động nói: "Đại tỷ, là đệ, đệ là Dân oa tử."

Triệu thị ngây người, Dân oa tử! "Người thật là Dân oa tử?"

"Đúng vậy, đại tỷ, là đệ, đệ đã trở về!"

Triệu thị vội vỗ đùi: "Lão nhân, mau ra đây, Dân oa tử đã trở lại!"

Thì ra vị này là thân đệ đệ của Triệu thị, sau đó cha Triệu thị lại cưới một quả phụ vào cửa, mang theo hai đứa con trai tới. Bà và đệ đệ Triệu Dân giống như có mẹ kế thì có người bố dượng, chịu rất nhiều đau khổ, tính tình ngang ngược của Triệu thị cũng chính từ khi đó mà dưỡng ra. Bởi vì nếu không ngang ngược thì sẽ bị người ta hung hăng bắt nạt, bà còn phải che chở cho chính đệ đệ của mình. Sau đó trưởng thành, mẹ kế làm mai cho bà một người dưng méo táo nứt, bà cũng chống lại mẹ kế. Cuối cùng là làm mai cho Vương lão đầu Vương Hữu Căn nghèo khổ cùng cực, mà ngay sau đó cha Triệu thị cũng đã qua đời, còn lại Triệu Dân ở bên kia, bị bắt nạt rất nhiều. Tuy rằng Triệu thị có thể trở về làm chỗ dựa cho hắn, nhưng mà dù sao cũng đã gả đi ra ngoài, ngoài tầm tay với, cuối cùng Triệu Dân liền quyết định rời nhà đi ra ngoài lang bạt kiếm sống. Bởi vì mẹ kế thật sự là làm cho người ta không có cách nào sống được, bà có con trai ruột của mình, cưới vợ không cần tiền, nhưng mà phòng ở lại chỉ có bao nhiêu đó, bà cũng không muốn cho Triệu Dân. Tuy rằng Triệu Dân là chủ nhân danh chính ngôn thuận của căn nhà, nhưng mà bà làm lão bà cho cha Triệu thị nhiều năm như vậy, không có công lao cũng có khổ lao. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Hơn nữa bà luôn dùng thân phận trưởng bối đè nặng Triệu Dân, Triệu Dân là một thiếu niên còn chưa có thành thân, làm sao chịu được? Vì thế trong con tức giận liền bỏ đi lang bạt ở bên ngoài, chờ khi Triệu thị biết được, thì cũng đã không tìm thấy Triệu Dân. Đương nhiên, bà lại đánh nhau với mẹ kế, hơn nữa từ đó về sau cũng không lui tới, rõ ràng cũng không có nhà mẹ đẻ rồi!

"Khó trách chưa từng có nghe nói chúng ta cũng có cữu công gì, thì ra là nguyên nhân này." Vương Phúc Nhi nói ở trong lòng.

Triệu thị cũng chưa từng có nói chuyện nhà mẹ đẻ của bà, Vương Phúc Nhi còn tưởng rằng nhà mẹ đẻ của nãi nãi mình cũng không còn ai, không nghĩ tới còn có đoạn ân oán tình cừu này!

Tính tình Triệu thị như vậy nếu đi lại với bên kia mới là lạ ấy, vốn cũng không có quan hệ huyết thống, còn đuổi đệ đệ duy nhất của mình đi lang bạt không còn bóng dáng, không đốt nhà của họ cũng coi như là tốt rồi.

"Lúc ấy nãi nãi các con muốn đi đốt cái nhà kia, bên kia nói tiểu cữu đã qua đời ở bên ngoài, nãi nãi các con cực kì tức giận, nói là tiện nghi ai cũng không tiện nghi mấy người kia. Cuối cùng vẫn là trưởng bối trong thôn khuyên trở về, nhưng mà cũng từ đó về sau, bên kia và chúng ta bên này cũng không có nửa điểm liên hệ! Hơn nữa lúc ấy gia gia cũng nghèo, bọn họ cũng không thích tới." Vương lão đầu nói.

Nhìn phụ nữ của mình và tiểu cữu từ đoàn viên, Vương lão đầu cũng kể chuyện, bọn người Vương Phúc Nhi có hứng thú nên ngồi chăm chú nghe.

Vương Phúc Nhi nói: "Nãi nãi cứ như vậy không có tính toán gì sao? Cái này nhi cũng không giống bà nha." Với cái tính tình kia của Triệu thị, làm sao có thể để cho mẹ kế của bà chiếm tiện nghi lớn như vậy? Một chút cũng không giống bà.

Vương lão đầu nói: "Dù sao nãi nãi các con không phải người Triệu gia, Triệu gia bên kia nói cô nương gả đi như nước hắt ra ngoài, nếu còn quản

chuyện của Triệu gia, vậy thì không khách khí. Còn nói muốn trục xuất cữu công các con ra khỏi gia tộc, nãi nãi các con sợ cữu công trở thành cô hồn dã quỷ, cho nên cuối cùng cứ nhẫn nhịn như vậy. Ài, nói đến cùng, là trong tay chúng ta không có tiền, bên kia trước tiên tặng lễ cho mấy trưởng bối, chúng ta bên này đều nghèo đói, thật sự là không có cách nào. Khi đó nãi các con đã nói, sinh ra khuê nữ cũng không có được một tác dụng gì, còn không thể lấy lại công đạo giúp thân đệ đệ của mình."

Gia gia là đang gián tiếp giải thích thay nãi nãi nguyên nhân bà trọng nam khinh nữ sao? Ài, mặc kệ là nguyên nhân gì, còn không phải đều thích nam oa không thích nữ oa sao? Vương Phúc Nhi đều đã cảm thấy chết lặng rồi, đây là xu thế thời đại này, trách được ai đâu?

Triệu thị và đệ đệ của mình nói chuyện với nhau, lại giới thiệu con cháu của mình cho Triệu Dân. Triệu cữu công cười nói: "Hiện tại tỷ tỷ cũng là con cháu cả sảnh đường. Trong lòng đệ vui về!"

Thì ra Triệu cữu công cũng đã năm mươi tuổi, chỉ là thoát nhìn mới hơn bốn mươi tuổi, năm đó ông đi ra ngoài, ăn rất nhiều đau khổ. Nhưng mà cảm thấy không hồn ra được thành tích thì không trở lại. Sau hai mươi năm phấn đấu, đã từng làm thuê làm mướn qua, đã làm công việc nặng việc bần, giống như chuyện lập tức trở thành đại phú ông không tới phiên tới trên đầu ông. Sau đó ông dành dụm tiền làm chút nghề nghiệp của người bán hàng rong, chậm rãi có thể thuê cửa hàng, lại phấn đấu thêm nhiều năm, trong tay có chút tiền, mới mua cửa hàng. Cuối cùng cưới vợ sinh con, sinh ý cũng càng làm càng náo nhiệt, đã mở ra được mười cửa tiệm, coi như là một phú ông. Nhưng mà phải dùng hết hai mươi mấy năm mới phấn đấu tới được, gian khổ trong đó không tự thể nghiệm thì cũng không biết.

Vì sao nhiều như vậy năm cũng không có tin tức? Phía trước luôn luôn phải phấn đấu, sau đó phấn đấu tốt rồi, lại không có thời gian, hơn nữa đủ loại nguyên nhân. Hơn nữa ông rời nhà lại xa, làm cho ông vẫn không thể trở về. Sau đó ở trong mộng mơ thấy nương đã chết đi, tỉnh lại là lệ đầy mặt, cảm thấy nếu còn không trở về thì thực có lỗi với nương mình. Diendanlequydon~ChieuNinh Đương nhiên, đối với người cha chưa bao giờ quan tâm mình, ông không có cảm tình gì. Mà tỷ tỷ xuất giá tiếp tế, lúc ấy ông thật sự không dám trở về, chỉ sợ tỷ tỷ mất, thương tâm khổ sở.

"Dân oa từ à, chỉ cần đệ còn sống, tỷ sợ cái gì, đệ thật nhẫn tâm, cứ bỏ đi từng ấy năm như vậy, hiện tại hàng năm ta lại đốt vàng mã cho đệ, đệ thật sự là nhẫn tâm mà."

Có lẽ nam nhân trời sinh vốn không có tâm địa mềm yếu như nữ nhân, vừa đi chính là vài thập niên, đến khi già đi, mới hối hận.

Bên này cháu ngoại trai nhận thân với cữu cữu, bên kia mọi người có tính toán của mọi người.

Triệu cữu công nói: "Đại tỷ, lần này đệ trở về, muốn tu sửa phần mộ của nương chúng ta cho tốt."

Triệu thị gật gật đầu: "Đây là cũng nên, nhưng mà Dân oa từ, nếu đệ chỉ tu sửa cho nương, không sửa cho cha, người khác sẽ nói nhảm"

Triệu cữu công thờ dài một hơi: "Hiện tại cũng đã có tôn tử, rất nhiều chuyện đều đã thấy rõ, khiến cho cho nương chúng ta hợp táng đi."

"Nhưng mà cái nữ nhân kia cũng mai táng ở bên kia đấy." Triệu thị nói.

Triệu cữu công cười lạnh nói: "Chẳng qua chỉ là một quả phụ gả lần hai, chẳng lẽ bà ta còn thật sự muốn nhập vào phần mộ tổ tiên Triệu gia ta? Cũng không sợ xuống địa phủ bị cưa người thành hai đoạn."

Ở đây có mê tín nói cái này, sợ phu trước và vợ sau đương nhiệm tranh nhau.

Triệu cữu công nói lời này, Sở thị cũng là quả phụ tái giá đấy, nhưng mà Sở thị một chút cũng không có cảm thấy xấu hổ. Bởi vì nàng chính trực không sợ gian tà, không làm chuyện xấu nàng sợ cái gì. Cữu cữu nói câu kia là vô tâm. Cái nữ nhân kia cũng không có nổi hương khói cho Triệu gia, còn có con chồng trước, căn bản con đường không phải giống như mình.

Ngược lại Mã thị thì có chút châm chọc chế nhạo Sở thị, nhưng mà thấy Sở thị một chút kiêng kị cũng không có, thì ngậm miệng lại. Bởi vì hiện tại bà ta càng có chuyện trọng yếu phải làm đây.

Triệu thị liễu mạng gật đầu, đứng rồi, hiện tại là đệ đệ mình có tiền, không bao giờ sợ người Triệu gia kia âm thầm làm mấy chuyện xấu nữa!

Triệu cữu công nhìn nhiều tôn tử tiểu bối như vậy, không khỏi hâm mộ: "Đại tỷ thật phúc khí, đệ chỉ có một đứa con, đến bây giờ cũng chỉ có một tôn tử."

Triệu thị có chút đắc ý, Vương lão đầu ở bên cạnh nói: "Mặc kệ có bao nhiêu, chỉ cần có tiền đồ là được."

Khi Triệu cữu công đến không nghĩ có nhiều người như vậy, cho nên cũng không có mang nhiều lễ gặp mặt, nhưng mà còn nhiều thời gian, ông còn muốn ở lại đây một thời gian dài. Lần này ông đến không phải chỉ có một mình một người, còn dẫn tôn tử theo, chỉ là sợ đến lúc đó đại tỷ mất, cho nên tự mình đến đây xem đường trước. Hiện tại cả nhà đại tỷ đều khỏe mạnh, ông cũng phải đi trấn trên đón tôn tử đến đây ở một đoạn thời gian, cũng thuận tiện chuẩn bị lễ gặp mặt cho mọi người được thỏa đáng.

Tôn tử và hạ nhân của Triệu cữu công bỏ ở khách điểm trấn trên, Triệu thị vội để cho Vương Đồng Tòa chuẩn bị xe kéo đi đón người, Triệu cữu công cười nói: "Tam cháu ngoại trai hiện tại có tiền đồ."

Triệu thị vội nói: "Đúng vậy, mấy năm nay Đồng Tòa cũng mua không ít ruộng đất đâu, trong mấy đứa con trai này của ta thì hắn có tiền đồ nhất. Ăn mặc của ta và tỷ phu đệ đều là hắn lo lắng phần lớn."

Bản lĩnh của bà chính là lão Tam, không ở nói trước mặt đệ đệ mình, vậy thì sao được?

Vương Đồng Tòa vội nói: "Cửu cửu, nương con quá khen rồi."

Triệu cửu công cười nói: "Nói người hiếu kính cha mẹ cũng quá khen sao?"

Vương Đồng Tòa không nói, nếu nói đúng, chẳng lẽ không nên hiếu kính cha mẹ, nếu như nói không phải, chẳng lẽ không có hiếu kính cha mẹ sao?

Vương Phúc Nhi lại vừa nói: "Cửu công, cha con là bị khen ngược ngùng, ngài cũng đừng trêu ghẹo cha con."

"Ha ha, Đồng Tòa à, đây là khuê nữ người đi, nhìn xem chính là một đứa bé lanh lợi. Người đó, nếu có một nửa thông minh như khuê nữ người thì tốt rồi. Con kêu là Phúc nhi đi, ta nhớ không lầm chứ?" Triệu cửu công cười hề hề hỏi.

Vương Phúc Nhi gật gật đầu, Triệu cửu công nói: "Năm đó ta cũng có nữ danh kêu là Phúc oa tử, con xem hai người chúng ta có bao nhiêu duyên phận."

À, Phúc oa tử? Người này thật đúng là? Chẳng lẽ tên mình là lúc ấy nãi nãi đặt cho? Đúng là vì cửu công? Sau đó thì Vương Phúc Nhi mới biết được phụ thân nhà mình giống như từ đâu đó biết được rằng có một cửu cửu tạ thế nữ danh đã kêu là Phúc oa tử. Bởi vì nương nàng liên tiếp sinh ra đều là khuê nữ, mà Triệu thị ngầm nói nếu sinh khuê nữ thì mang đi cho người ta, vì phòng ngừa bị kịch phát sinh, nên hẳn đặt tên cho Phúc nhi như vậy. Diendanlequydon-ChieuNinh Chi ngóng trông Triệu thị có thể nghe được này tên thì mềm lòng một phen, mà giữ người lại. Xem ra hiệu quả rất không sai, Vương Phúc Nhi không có bị cho đi. Nói như vậy, mình thật đúng là cảm tạ vị cửu công này rồi. Bằng không ai biết hiện tại Vương Phúc Nhi ở chỗ nào.

Vương Đồng Tòa đi theo Triệu cửu công đến trần trên đón người. Ở phòng bếp cũng bận rộn lên, Mã thị ở bên ngoài phòng hung hăng chỉ chỉ cái trán Vương Chi Nhi: "Sao người không thông minh chút hả, lại để cho kia Phúc nhi nổi bật, thật sự là cái đầu gỗ!"

Cửu cửu này lại có đến mười cái tiệm gạo, mười cái tiệm gạo đó, thế này thì có thật nhiều tiền. Nhìn quần áo hôm nay ông mặc, còn có đeo trên người, ánh mắt Mã thị lóe sáng lấp lánh, nếu có thể được cửu cửu thưởng thức, vậy còn có cái gì không làm được?

Đinh thị cũng nhiệt huyết sôi trào, thật không nghĩ tới, bà bà của mình thế nhưng có đệ đệ có tiền, hơn nữa bây giờ còn đi tìm đến đây, thật sự là vui như lên trời, nếu vị cửu cửu này tùy tiện khảy một chút, thì đủ cho mọi người ăn ngon uống đủ trong thời gian rất lâu. Nên bám chặt rồi.

Thích thị chỉ vì trong nhà có thêm một thân thích mà cao hứng, về phần được thơm lây gì đó, bà một chút cũng không có nghĩ, người khác thì cũng là của người khác, tự mình kiếm tiền mới vững bụng.

Sở thị cũng không có nhiều ý tưởng được nhờ lắm, chỉ là đối với có thêm một thân thích có tiền cũng cao hứng, dù sao không phải cái loại ăn không uống không.

Mà Triệu thị thì sao, sống lưng thật sự rất thẳng, trước kia là nhà mẹ đẻ không có người, hiện tại đệ đệ đã trở lại, còn có bản lĩnh, cái này có thể không làm cho sống lưng thẳng tắp sao?

Vương lão đầu nói: "Lên mặt cái gì? Đệ đệ người có bản lĩnh cũng là của hắn, người cũng không thể lại làm ra chuyện gì." Cho dù có một đệ đệ có bản lĩnh, người cũng là phụ nữ của ta, sao, còn muốn làm phản lật trời à.

Thật sự là một viên đá làm gọn ngàn tảng sóng, tâm tư mọi người khác nhau.

Hết chương 109.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Có tiền là đại gia

Editor: ChieuNinh_

Chờ sau khi mọi người thấy tôn tử của Triệu cửu công, đều cảm thấy đứa trẻ này thật sự lớn lên rất đẹp mắt. Hắn mặc áo ngoài màu thiên thanh, mỗi hành động cử chỉ cũng không giống dân quê bọn hắn, hơn nữa rất có lễ phép, cũng chỉ mười bốn mười lăm tuổi, thật sự là nho nhã lễ độ.

Triệu thị thì thích không thôi, vội lôi kéo tay nhìn hắn từ trên xuống dưới, đứa nhỏ này thế nhưng một chút cũng không có không kiên nhẫn, mặt còn luôn mang mỉm cười. Thật sự là tu dưỡng rất tốt, Vương Phúc Nhi than nhẹ ở trong lòng.

Đứa nhỏ có tu dưỡng tốt kêu là Triệu Minh Vũ, là con trai một của nhi tử duy nhất của Triệu cửu công, có thể nói là con trai một cả ba đời. Sản nghiệp trong nhà chỉ rơi vào trên người một mình hắn, nhưng mà theo Triệu cửu công nói, muốn để cho tôn tử về sau đi quan trường, cho nên ông cũng mua rất

nhiều đất, cũng coi như là địa chủ, không phải cái loại thương hộ, con cháu cũng có thể tham gia khoa cử.

"Bộ dạng giống như tiên đồng trên trời, cừu cừu bọn nhỏ, vậy đệ muội của ta lớn lên hẳn là đẹp lắm đây." Triệu thị hỏi.

Vấn đề này, sao Triệu cừu công lại không biết xấu hổ mà trả lời, chẳng qua người thật tình mắt hẳn là hiểu được, nếu không phải dựa vào cừu mẫu có bộ dáng xinh đẹp, thì chính là phụ mẫu của vị Triệu Minh Vũ này đẹp mắt. Triệu thị thấy Triệu Minh Vũ thì mấy tôn tử khác đều nhường đường ra rìa rồi, chỉ là lần này ngay cả Mã thị cũng không có chút chút méo mó, dù sao Mã thị còn muốn chuyện tốt ấy mà.

Triệu cừu công cũng nói với Triệu Minh Vũ, đến nơi đây, không thể tự cao tự đại, gia gia hẳn cũng là đi ra từ chỗ này, cội nguồn của người là ở đây, mặc kệ hiện tại người phú quý bao nhiêu, cũng đều là người Tử Thủy trấn này.

Kế tiếp chính là thương lượng vấn đề chỗ ở của hai ông cháu này, Triệu thị nói: "Vậy đi qua nhà lão Tam ở đi." Bà nói như vậy là có căn cứ, bởi vì nhà cũ ở bên này trừ bỏ hai gian phòng của hai đứa nhỏ đặc biệt vì thành thân mà sửa lại ra, mấy cái khác đều là phòng đất, không thích hợp cho đệ đệ của bà ở. Mà nhà của lão Tam đã sớm là nhà gạch ngói xanh lớn, phòng ở cũng rất nhiều, và lại, lão Tam và tức phụ lão Tam khẳng định sẽ không bạc đãi đệ đệ và cháu trai mình.

Mã thị mặc kệ, nói: "Nương, vẫn là để cho cừu cừu đi theo chúng con ở đi, Tam đệ và Tam đệ muội đất cũng nhiều, hơn nữa không phải Tam đệ mới bị răn cấm sao? Làm sao có tình lực chăm sóc cho hai người của cừu cừu?" Bà ta sợ cừu cừu bí mật có lợi lộc gì đều cho hết trong nhà lão Tam, cho nên mới nói như vậy. Nếu thân thích bình thường, bà ta mới sẽ không tích cực chủ động như vậy đâu.

Mọi người nghe xong lời của bà ta đều giật mình, người này cho tới bây giờ chỉ chiếm tiện nghi bây giờ còn chủ động sao? Quả thực là khó có thể tưởng tượng nha. Triệu thị lập tức phủ quyết: "Với tay nghề nấu cơm kia của người, cũng đừng mất mặt, lại nói nhảm của người còn có thân mình, người không chăm sóc tốt được, tranh cái gì mà tranh? Diện*đan*le*quy*don ChieuNinh Cứ quyết định như vậy đi, đến ở trong nhà lão Tam, lão Tam, người và tức phụ của người nên chăm sóc cừu cừu và chất nhi người thật tốt."

"Nương yên tâm đi, con nhất định."

Vì thế hai vị này ở lại ngay trong nhà Vương Phúc Nhi, Thích thị cũng là ngồi thực lòng, quét tước dọn ra hai gian phòng, sau đó đều lấy ra chăn mới tinh nữa, chỉ sợ chiếu đài không chu toàn.

Triệu Minh Vũ đại khái là lần đầu tiên đến nông gia, nhìn cái gì cũng rất ngạc nhiên, đối với cái sân trong nhà Vương Phúc Nhi cảm thấy rất là hứng thú, cảm thấy cái gì cũng tốt, trên cây đào cũng biến đỏ. Mà ngay cả quả nho cũng bắt đầu kết quả, biến thành một rặng nho, phía dưới đó còn có ghế đá, cảm giác đặc biệt thú vị.

Phía sau nhà còn có một mảnh rừng trúc Thúy Lũ, trên đường từ cửa chính thông tới phòng ở là một con đường dùng tảng đá lót, hai bên đường trồng một ít hoa nhỏ không biết tên.

Vương Phúc Nhi và Vương Tiểu Bảo dẫn theo biểu ca đi thăm chung quanh, thấy phía sau còn có sơn động, Triệu Minh Vũ rất là ngạc nhiên, biết là chứa đựng lương thực, vội nói: "Địa phương tốt như thế, lương thực của nhà người thoát nhìn rất nhiều."

Vương Tiểu Bảo ưỡn ngực lên nói: "Đó là đương nhiên, cha ta nói nhà chúng ta trong bốn năm năm cũng không cần lo lắng cái ăn."

Đại khái trong nhà hẳn là bán lương thực, cho nên Triệu Minh Vũ đối với cái này cảm thấy rất hứng thú, Vương Phúc Nhi ở một bên cũng không có nói nhiều, Triệu Minh Vũ nói: "Vừa rồi thấy ở trong nhà người còn có sách, trong nhà các người ai nhận biết chữ?"

Vương Tiểu Bảo vội nói: "Tam tỷ của ta biết chữ, ta cũng biết! Hiện tại ta đang đọc sách chỗ ở Tử tiên sinh đấy."

Triệu Minh Vũ có chút giật mình nhìn Vương Phúc Nhi, đứa nhỏ ở nông thôn được đọc sách thì đã ít thấy rồi, nữ oa nhi nông thôn biết chữ lại càng hiếm thấy hơn. Hẳn nhớ rõ trước kia khi còn bé hẳn theo cha đi ở nông thôn một lần, nữ oa bên kia đều không biết chữ, cho dù là bên chỗ của hắn, nữ tử biết chữ cũng rất ít. Giống như nãi nãi, chính là không biết chữ, còn có nha hoàn trong nhà hắn, cho dù là nương hắn cũng chỉ biết vài chữ. Phúc nhi biểu muội thế nhưng biết chữ? Thật sự là không thể tưởng tượng.

Vương Phúc Nhi vội nói: "Chẳng qua chỉ là biết vài chữ, không tính là cái gì."

"Tam tỷ, tỷ biết chữ chỉ có hơn, tú tài công người ta còn nói với đệ, lúc ấy tỷ học biết chữ thật là nhanh, mọi người ai kém hơn tỷ, còn kêu đệ phải theo tỷ học kìa." Vương Tiểu Bảo lập tức phản bác, ở trong lòng hắn, Tam tỷ của mình cái gì cũng mạnh.

Vương Phúc Nhi hận không thể chặn miệng Vương Tiểu Bảo, người muốn khoe ra cũng phải xem đối tượng có được không, vị này người ta cũng muốn khảo khoa cử đó.

"Phúc nhi biểu muội cũng không thể quá khiêm tốn, Tiểu Bảo biểu đệ cũng là đứa bé thật thành thực."

"Triệu biểu ca sao lại cảm thấy Tiểu Bảo thành thực, chẳng qua nó bởi vì muội là tỷ nó, nên nó cảm thấy là tốt nhất. Diendanlequydon~ChieuNinh Kỳ thật muội không có tốt hẳn như nói đâu." Vương Tiểu Bảo, nếu người còn nói nữa, cẩn thận ta đánh người. Vương Phúc Nhi âm thầm cảnh cáo. Vương Tiểu Bảo không phục bĩu môi.

Triệu Minh Vũ nhìn cảm thấy buồn cười, nhưng cũng không có hỏi nhiều, xem xong phía sau núi này rồi, trở về đi đến phía trước.

Thích thị kêu Vương Phúc Nhi tới, bà chuẩn bị đi mua con cá, để cho Phúc nhi buổi tối làm ngon một chút.

Vương Hoa Nhi lặng lẽ nói với Vương Phúc Nhi: "Vừa rồi Nhị bá mẫu tới đây, tỷ thấy bà ta là lo lắng cửu công ở chỗ chúng, cũng không suy nghĩ một chút xem mình là dạng người gì, cửu công thích ở nơi đâu thì cứ ở đó. Tỷ thấy nếu cửu công không có tiền, khẳng định bà ta sẽ không như vậy."

Nhị tỷ thật ra là một châm thấy máu, mỗi người đều thích tiền, nhưng mà cái loại ý tưởng không làm mà hưởng này, thật sự là không được. Chúng ta vẫn nên chăm chỉ siêng năng làm việc kiếm tiền mới hợp lý.

Lúc tối, Vương Phúc Nhi làm một mâm cá chần nước sôi, làm Triệu cửu công ăn rất là thoải mái, nói với Vương Đồng Tỏa: "Tức phụ của ngươi nấu com nước rất là không tệ, con cá này làm vừa thơm lại ăn ngon."

Vương Đồng Tỏa ngốc ngốc cười nói: "Đây là Phúc nhi làm."

"Hả? Đồng Tỏa à, ngươi thật sự có khuê nữ tốt, chỉ ngày hôm nay có thể ăn ngon, cửu cửu đều hâm mộ ngươi."

Ông thú lão bà com nước không ngon, trước kia khi còn chưa có phát đạt, phải tự mình làm, với ông được ăn no là tốt rồi, sau đó lại có tiền thì mua người hầu, hơi tốt hơn một chút, càng về sau lại càng có tiền, ông cũng không cảm thấy tốt xấu. Ở bên ngoài cũng ăn qua đồ ăn ngon, chỉ là chưa từng ăn qua cách làm cá như thế này.

Vương Phúc Nhi không hy vọng người khác cứ mãi khen mình, cứ tận lực giảm bớt cảm giác tồn tại, ài, đáng tiếc không được như nguyện. Triệu cửu công ăn ngon, tâm tình tốt, liền kêu Vương Phúc Nhi đi ra, quả thật là muốn hỏi nàng con cá này làm sao làm được như vậy. Chờ sau khi nghe xong, ông còn nói thêm "Ài, cách thực hiện này nghe qua thì đơn giản, nhưng mà nếu tay nghề người làm không giống nhau, rõ ràng cho dù thực hiện giống nhau, đến lúc đó hương vị chính là không giống được. Nếu như ta có một tôn nữ như vậy thì tốt rồi, ta đây mỗi ngày đều có thể được ăn ngon."

"Cửu công muốn cháu gái chỉ là vì mỗi ngày được ăn ngon, vậy ai làm tôn nữ của ngài thì rất mệt rồi." Vương Phúc Nhi nói.

"Ha ha, xem đứa nhỏ này, một chút cũng không gò bó, hai người các ngươi chính là quá mất tự nhiên, ta là cửu cửu các ngươi, có gì mà khó nói chứ? Cửu cửu trở về một chuyến không dễ dàng."

Vương Đồng Tỏa nói: "Lúc nào cửu cửu trở về cũng được, bên này con đều chuẩn bị tốt."

"Được được được, có những lời này của ngươi là được. Minh Vũ à, về sau vô luận như thế nào đều chớ quên biểu thức của con. Ông đã vài thập niên đều không có tin tức, lo lắng nhất chính là cô nãi nãi của con, ta thực có lỗi với nàng."

Ông đã biết được chuyện phát sinh sau khi mình rời đi, tỷ tỷ mình lấy lại công đạo cho mình, kết quả thì cũng bởi vì nghèo, lại chỉ có thể nén giận. Mà cuối cùng căn nhà vốn phải thuộc về tỷ đệ bọn họ lại bị người họ khác chiếm đóng rồi.

Ông biết trở về lần này, bên kia khẳng định sẽ biết, lần này ông vốn cũng không gat tin tức mình phát đạt, tin tưởng bên kia rất nhanh sẽ có phản ứng. Thật muốn nhìn sắc mặt bên kia là cái gì!

"Gia gia nói, Minh Vũ ghi nhớ trong lòng!" Triệu Minh Vũ cung kính nói.

Mã thị lần qua lộn lại không ngủ được, Vương Ngân Tỏa đột nhiên có một cửu cửu có tiền cũng rất hưng phấn, Mã thị nói: "Không được, không thể để cho cửu cửu ở trong nhà lão Tam, vạn nhất sau lưng ông ấy cho lão Tam cái gì đó thì không phải chúng ta chịu thiệt sao?"

Vương Ngân Tỏa tưởng tượng, cũng đứng à: "Không cho ông ở đó, chúng ta có gì biện pháp để cho cửu cửu ở chỗ chúng ta? Ta thấy cứ như vậy đi, ngươi suy nghĩ một chút, lão Tam muốn lấy lòng cửu cửu, có phải mỗi ngày giết gà làm cá hay không? Tiêu phí một ngày như vậy chúng ta cũng không lo nổi. Dù sao chúng ta không cần chút đồ ấy, chúng ta đề ý là về sau."

"Ngươi là nói?" Mã thị hưng phấn hỏi.

"Minh Vũ là đứa tốt đi, nước phù sa không chảy ruộng người ngoài, bộ dạng Chi Nhi của chúng ta giống như một đóa hoa, chúng ta lại là thân thích, ngươi nói nếu chuyện này thành, vậy thì thật quá tốt, chúng ta muốn gì mà không có? Ngươi không có nghe cửu cửu nói sao?"

Diendanlequydon-ChieuNinh Đến lúc đó Minh Vũ còn muốn khảo công danh làm đại quan đấy, nếu Chi Nhi của chúng ta thật sự gả cho hắn, vậy về sau chính là quan phu nhân, lúc đó hưởng thụ vinh hoa phú quý vô cùng." Vương Ngân Tỏa nói.

"Nhưng mà, cửu cửu có thể coi trọng Chi Nhi của chúng ta sao?" Mã thị có chút do dự, tuy rằng trong lòng bà rất thích ý.

"Sao hiện tại chân tay ngươi lại rụt rè rồi hả? Trước kia không phải ngươi còn cổ vũ Chi Nhi đi lôi kéo tình cảm với tiểu tử Tổng gia và Triệu gia sao? Hiện tại Minh Vũ lại là thân thích của Chi Nhi, tuổi cũng tương đương. Ta thấy, cửu cửu có áy náy đối với nương chúng ta, chúng ta chỉ cần thuyết phục nương, để cho nương nói với cửu cửu, cam đoan là vừa nói thì được."

"Chi là nương sẽ giúp đỡ chúng ta nói chuyện sao? Ta còn thiếu nương thật nhiều tiền đây." Mã thị nói.

"Thì ngươi cứ nói với nương, chỉ cần việc này thành công, hàng tháng chúng ta đều cho bà một lượng bạc tiêu dùng, nương ta thích tiền, khẳng định có thể nói động. Hơn nữa, Chi Nhi là thân tôn nữ của bà, chẳng lẽ bà không muốn nàng tìm nơi chốn tốt sao? Cậu mới trở về, tại sao nương chúng ta phải sợ hắn chạy đâu, vừa vận kết thân, chạy cũng chạy không được!"

"Người nói đến cũng đúng, ngày mai ta đây nói với nương." Mã thị ôm mộng đẹp đi ngủ.

Chỉ là còn không có chò bà ta đi nói, người Triệu gia thôn bên kia đã tới, Triệu gia thôn là thôn nhà mẹ đẻ của Triệu thị. Cũng không biết là ai biết tin tức, đường huynh đường đệ trước kia của Triệu thị, bao gồm bốn người đường thúc cũng tới đây. Cho dù là hai con trai của bà mẹ kế kia cũng đi theo tới, thật ra mười phần tư thế.

Mà Vương Mai Hoa cũng nhận được tin tức, mang theo Hi oa tử và Nhị Nữu đi theo về đây, lúc này chỉ một chữ: loạn!

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Chó cắn chó!

Editor: ChieuNinh

"Dân huynh đệ à, người đã trở lại sao không đi về nhà hả, người Triệu gia thôn chúng ta đều ngóng trông người trở về đâu." Nói chuyện là một lão hán gầy, người nọ là Triệu lão đại một đường huynh bàng chi của Triệu thị và Triệu cửu công. Triệu thị nghe xong người này nói chuyện, hừ một tiếng thật lớn, phải biết rằng, năm đó chính là Triệu lão đại này và người khác cùng nhau đuổi bà ra khỏi Triệu gia thôn, hiện tại đây mạo xưng người tốt cái gì?

Còn có cái lão hán kia này giờ không nói gì, bày ra cái vẻ gì hả? Không phát hiện người nhà của ta không muốn gặp người sao? Người này chính là cái người mình phải gọi là tứ thúc, năm đó vì một chút tiền, cứ thế mà đưa nhà cửa cho hai người khác họ kia!

Nhiều năm như vậy không có tới lui, hiện tại tới đây làm gì? Thật sự là không biết xấu hổ! Không phải là thấy đệ đệ nhà mình phát tài, muốn chiếm tiện nghi sao? Cũng xứng sao!

Triệu thị vừa muốn nói chuyện, Vương lão đầu ở bên cạnh nói: "Đề cho tự huynh đệ nói, người xen mồm ngược lại không tốt cho hần!"

Triệu thị oán hận ngậm miệng lại. Triệu Dân cũng không chút khách khí: "Huynh đệ? Sao ta nghe nói ta đã được chôn vài thập niên trước rồi đây? Nhà? Nhà của ta hiện tại đều đã sửa họ rồi đi."

Triệu lão đại vội nói: "Xem Dân huynh đệ nói này, lúc trước không phải là vì nghe người khác đồn đãi, cho rằng người đã mất sao? Về phần nhà cửa, hai huynh đệ của người, đều chuẩn bị rất tốt cho người, người về nhà là lập tức còn có phòng ở."

"Ai hiếm lạ phòng ở của các người! Huynh đệ của ta ở bên ngoài nhà cửa đầy đủ cả rồi, hiếm lạ lắm sao? Hiện tại tới đây làm gì? Lúc trước không phải nói, ta và huynh đệ của ta cũng không còn là người Triệu gia thôn sao? Hiện tại ở đây làm ra về soi đuôi dài cái gì? Đừng có tới lôi kéo cho ta, muốn nói mấy câu như vậy thì cho qua việc này hả, không có cửa đâu! Đề nói người muốn mặt cây muốn vỏ, ta thấy các người là không mặt mũi không da, trước kia không phải các người còn muốn đánh ta sao? Không phải nói cha nương ta để nhà cửa lại cho hai súc sinh kia sao? Hiện tại muốn hòa hảo, các người nghĩ đẹp quá!" Triệu thị nhìn không được, lập tức mắng tới.

Ông chủ phía trước khụ một tiếng, nói: "Triệu đại nữu, sao người nói chuyện như vậy, ở chỗ này không phải huynh đệ người thì chính là trưởng bối của người, người có lễ phép hay không hả!"

Vương Thiết Tòa đứng ở trước mặt của Triệu thị: "Sao hả? Các người còn muốn đánh nương ta hả, bốn huynh đệ chúng ta, cũng không phải là ngồi không, ca, ở trong nhà chúng ta còn để cho nương ta chịu bắt nạt, các huynh nói phải làm sao?"

Mấy người Vương Đồng Tòa lập tức đứng thành một hàng, bao gồm mấy người Vương Nhị Bảo, lần này hô một tiếng là bảy tám tráng đinh, lúc này dọa người Triệu gia thôn một cái.

Bên cạnh Triệu thị là kẻ huynh Trình Đại ở lại nói: "Sao rồi? Còn đánh người à. Có vương pháp hay không? Người Triệu gia thôn chúng ta cũng không phải là dễ chọc."

Triệu Dân hừ lạnh: "Dễ chọc thì thế nào? Không dễ chọc thì lại làm sao? Hiện tại ta nói rõ ràng tại đây, ta trở về chẳng qua là muốn sửa mộ phần của cha nương ta, sau đó thăm tỷ của ta, cùng với mấy cháu ngoại trai. Về phần người Triệu gia thôn, ta vẫn luôn không biết, cũng không có một chút quan hệ với ta. Ta không sợ người khác nói ta lục thân không nhận, dù sao ta đã là một người chết, các người muốn chọc ta, thì nhìn mà làm. Diendanlequydon-ChieuNinh Ta cũng không sợ nói cho các người, ta là ý thể hiếp người, ta còn sẽ ý thể hiếp người! Các người có thể làm sao? Nếu các người không đến, thì chuyện trước kia cũng thôi, hiện tại các người thật đúng là làm cho người ta thất vọng qua đây, như vậy cũng dễ nói. Muốn ta về Triệu gia thôn, thứ nhất, trả nhà của ta lại cho ta, thứ hai, năm đó người bắt nạt tỷ của ta phải tới đây dập đầu nhận tội cho nàng, thứ ba, đuổi Trình Đại và Trình Nhị ra khỏi Triệu gia thôn cho ta, thứ tư, để cho nữ nhân kia chuyển ra khỏi phần mộ tổ tiên Triệu gia cho ta! Bốn điểm này, thiếu cái nào cũng không được!"

Triệu cửu công nói một điều, trên mặt người Triệu gia thôn biến sắc một cái, đến bây giờ đã đủ mọi màu sắc, Trình Đại nhảy dựng lên mắng: "Triệu Dân, ta nói cho người biết, người không cần quá bắt nạt người!" Thế nhưng bắt hần chuyển ra Triệu gia thôn, bốn điều này, bất luận là một điều nào cũng bất lợi đối với mình và Trình Nhị, hiện tại nhà hần cũng nghèo khổ, nếu thật sự chuyển đi, vậy thì phải làm sao?

Triệu thúc công nói: "Mặc kệ nói sao, đó cũng là mẹ kế của ngươi, là phụ nữ cha ngươi cưới hồi đảng hoàng, ngươi bắt nàng chuyển đi ra ngoài, vậy không phải thành cô hồn dã quỷ sao? Người chết là lớn nhất, Dân oa tử, ngươi cũng không thể như vậy."

"Không phải bà ta có chồng trước sao? Cùng một chỗ với chồng trước của bà ta không phải được rồi sao? Không phải Trình Đại Trình Nhị họ Trình sao? Chẳng lẽ là họ Triệu? Nữ nhân kia lại không có để lại thế hệ sau cho cha ta, thì vốn đã không đủ tư cách nằm ở phần mộ Triệu gia ta! Ta lười vô nghĩa với các ngươi, các ngươi chỉ nói đáp ứng không đáp ứng, chẳng qua các ngươi không đáp ứng thì cũng đúng lúc, ta còn bớt việc. Dù sao ta cũng không nguyện ý trở về Triệu gia thôn, vừa vận tiết kiệm tiền."

Triệu lão đại ở một bên nói: "Việc này chúng ta thương lượng một chút."

"Ai cần thương lượng với ngươi, đệ, ta sẽ không đi, bọn họ không phải là nhìn đệ có tiền, muốn lừa gạt một chút sao. Về sau lui tới với đệ rồi, thường xuyên đánh giở thu, chúng ta không làm mua bán lỗ vốn này." Triệu thị vội nói.

Triệu thúc công nói: "Mặc kệ nói sao, phần mộ của cha nương ngươi còn ở Triệu gia thôn, việc này cũng đột ngột, chúng ta cần thời gian cân nhắc. Đại Nữu à, trước kia là bọn hắn đã làm sai chuyện, nhưng mà nhìn ở trên mặt mũi đều là người một nhà, thì ngươi tha thứ cho bọn họ đi, con người mà, có ai không có thời điểm làm chuyện sai lầm?"

Triệu thị còn muốn nói, Triệu cửu công cấp cho bà một ánh mắt, Triệu cửu công nói: "Được, nhìn vào phần đều là họ Triệu, ta cho các ngươi thời gian hai ngày để cân nhắc, đến lúc đó mặc kệ thế nào, ta đã nói thì sẽ làm được."

Những người này xám xịt rồi đi, Triệu thị nói: "Dân oa tử, sao đệ cứ buông tha bọn họ như vậy?"

Triệu cửu công nói: "Tỷ, ta cái này gọi là chó cắn chó, những người này vốn tham lam, cho rằng hiện tại đệ có hai đồng tiền, đều muốn được thom lây. Tỷ suy nghĩ một chút, là chúng ta bên này quan trọng, hay là Trình Đại Trình Nhị kia quan trọng hơn? Với cái loại người như bọn họ, đều nên chọn chúng ta bên này đi, vậy Trình Đại Trình Nhị còn không bị buộc rời khỏi Triệu gia thôn sao? Trước kia cũng là bọn hắn hợp lại với nhau đến bắt nạt tỷ, hiện tại hai nhà bọn họ đối đầu nhau, chúng ta cứ chế giễu thì tốt rồi."

"Đúng vậy." Triệu thị vỗ tay lớn một cái: "Lão bà Trình Đại và Trình Nhị kia đều là người lợi hại, nhất định không đồng ý chuyển đi ra ngoài, bọn họ ở Triệu gia thôn cũng đã vài thập niên, căn cơ cũng vững vàng, muốn bắt bọn họ chuyển đi ra ngoài, thì hẳn là khó càng thêm khó. ~~ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d~~ Chẳng qua mấy người kia khẳng định sẽ nghĩ biện pháp, với cái dạng tham lam kia của bọn họ. Ha ha, đến lúc đó thật sự là chó cắn chó. Nhưng mà, Dân oa tử, nếu cuối cùng bọn họ thật sự làm cho Trình Đại và Trình Nhị chuyển đi rồi, vậy không phải đệ sẽ bị bọn họ dính lên sao, chúng ta cũng không làm chuyện lỗ vốn này."

Triệu cửu công cười nói: "Cho dù bọn họ đuổi Trình Đại và Trình Nhị đi, ta cũng không để cho bọn họ chiếm tiện nghi một văn tiền nào. Ta còn có thật nhiều khoản nợ còn chưa có tính sổ với bọn họ đâu, cái khác không nói, phải làm cho người năm đó bắt nạt tỷ, đều đập đầu cho tỷ!"

Triệu thị cao hứng miệng đều không thể khép lại được, thân đệ đệ này cho mình chỗ dựa, chính là thoải mái. "Dù sao không cần đệ tiêu tiền là được, những người đó, ta thấy giống như là cái rắm, ta không cần." Đương nhiên, có thể cho họ đập đầu nhận tội với mình vậy không thể tốt hơn, Triệu thị có chút lảng lảng.

Vương Phúc Nhi nghe xong Triệu cửu công đề ra yêu cầu, thì thật tình bội phục, cao thủ chính là cao thủ, phỏng chừng Triệu gia thôn bên kia làm âm ỉ rồi. Con người quả nhiên không thể có tham niệm, bằng không hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Trong mắt Vương Hoa Nhi đâu đâu cũng là sao sáng: "Cửu công của chúng ta nói chuyện phải nói là thật thoải mái, ta chính là ý thế hiệp người, ha ha, cho đến bao giờ ta cũng có thể nói như vậy thì tốt rồi. Phúc nhi, có phải muội cũng cảm thấy thực thoải mái hay không?"

Đương nhiên đây là lời nói với kẻ ác, thoải mái, còn nói lời này với người vô tội thiện lương, thì chính là ác bá rồi, không được a không được.

Bên kia người Triệu gia thôn đi trở về, Triệu thúc công mắng: "Không phải đã nói đi phải nói chuyện thật tốt sao? Sao cuối cùng lại ầm ỹ hả? Hiện tại biến thành như vậy đây."

Triệu lão đại nói: "Thật sự là miệng Triệu đại nữu kia nói quá khó nghe, không ầm ỹ cũng không được. Thúc, ta thật sự phải đáp ứng yêu cầu của bọn họ sao? Vậy thật đúng là mặt mũi bên trong bên ngoài gì cũng đã bỏ đi."

Trình Đại và Trình Nhị đã đi về nhà mình. Những người này đang thương nghị, Triệu thúc công nói: "Trừ bỏ điều thứ hai, hai điều khác đều không có liên quan gì với chúng ta, không phải là đập đầu nhận tội sao? Cũng sẽ không thiếu miếng thịt nào, ngấm lại về sau từ đường của chúng ta xây dựng rồi, lúc đó ngươi làm tộc trưởng rồi, có bao nhiêu uy phong."

Thì ra nhóm người này biết Triệu Dân phát đạt rồi, nên nghĩ muốn để cho Triệu Dân ra tiền xây từ đường. Bình thường từ đường này là do một người nào đó trong họ có tiền đồ, tỷ như làm quan, hoặc là phát đạt, trở về xây dựng, làm cho người trong họ càng đoàn kết, cũng là bằng chứng chứng minh cho công tích vĩ đại của mình. Đương nhiên, còn điền sản trong từ đường đều giữ lại cho người già yếu trong tộc lấy đó mà dựa vào. Trong lúc này thì phải chọn ra một tộc trưởng, tộc trưởng quản mấy thứ này, đến lúc đó thiếu cái gì, trực tiếp báo lên, phương diện này cũng không ít lợi lộc đâu, ngay cả những tộc lão già đó, đều có thể thu lợi từ trong đó.

Đương nhiên, những người này thật sự là nghĩ đẹp, Triệu gia này chẳng qua cũng chỉ là dân chúng bình dân lại càng thêm bình dân, cũng muốn học theo nhà giàu người ta xây từ đường, thật là không biết tự lượng sức mình, lại còn đánh chủ ý tói túi tiền của Triệu cửu công, thật là có đủ không biết xấu hổ.

Nhưng mà dụ hoặc này rất là vĩ đại, nếu như từ đường xây xong, cũng chỉ là chuyện có tổ tông tông, lợi ích chính là tề điền (đất cùng từ đường), cũng không thể thiếu được. Bản thân mình mất rồi còn có thể truyền tiếp cho đời sau, là kế hoạch trăm năm, làm sao bọn họ không đồng tâm được.

Đều nói Triệu Dân kia buôn bán kiếm được núi vàng núi bạc trở về, bọn họ không cắt chút thịt sao được? Cho dù là ăn không được thịt, uống canh cũng được.

Ở trước mặt lợi ích thật lớn, tôn nghiêm cái gì, mặt mũi cái gì, đều là đồ bỏ đi! Về phần Trình Đại và Trình Nhị, chẳng qua chỉ là người khác họ, cho bọn họ ở Triệu gia mấy thập niên đã đủ rồi, cũng là lúc về Trình gia của bọn hắn, nuôi dưỡng đứa nhỏ Trình gia mấy thập niên, đã đạt đến một trình độ nào đó rồi. Đối với nương Trình Đại và Trình Nhị, người đàn bà kia cũng không có một chút cống hiến nào cho Triệu gia, sao có thể nằm ở trên phần mộ Triệu gia chứ? Nên đòi! Bọn họ bí mật đạt thành hiệp nghị.

Chẳng qua, Trình Đại và Trình Nhị cũng không phải là dễ chọc, Trình Đại và Trình Nhị từ lúc trở về, cũng đã biết dựa theo tính tình của mấy người này, khẳng định là muốn đuổi nhà bọn họ ra khỏi thôn. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^I^q^d Nhưng mà nhà mình cũng không phải dễ khi dễ, con trai Trình Đại nói: "Cha, Nhị thúc, chúng ta đừng sợ, trong tay chúng ta cũng có nhược điểm của mấy lão bất tử đó, nếu bọn hắn thật sự đuổi chúng ta đi, cùng lắm thì chúng ta cá chết lưới rách. Con cũng không tin ai được lợi ích hơn, hôm nay vốn không nên đi, còn không phải đi tìm mắng!"

Trình Nhị cũng nói: "Đúng vậy, nhìn bộ dáng Triệu Dân kia, chính là người ngoan độc, chúng ta cũng không cần chiếm tiện nghi này. Dù sao trước kia là nương chúng ta có lỗi với Triệu Dân, không phải chúng ta có lỗi với hắn, nương cũng mất, ta thấy chúng ta không cần chen vào."

"Người nghĩ rằng ta không có nghĩ như người sao? Nhưng mà dù sao cũng là chúng ta chiếm nhà này không phải sao? Nếu Triệu Dân không phải người nhu nhược, chẳng lẽ không muốn trả thù? Chúng ta không đứng chung với mấy lão bất tử kia thì còn có thể làm sao?"

Lão bà Trình Đại nói: "Vậy chúng ta cứ chờ bị đánh hả? Ta cũng mặc kệ, ai bắt ta chuyển đi ra ngoài, ta sẽ chết cho hắn xem."

Trình Đại nói: "Không phải Triệu Dân nói sao? Đáp ứng thiếu cái nào trong ba điều kiện, hắn cũng sẽ không trở về, vậy ta sẽ không để cho mấy lão già này đáp ứng là được. Ta thấy Triệu Dân căn bản cũng không cần mấy gian phòng ở này. Chẳng qua là không nuốt trôi con giận mà thôi. Lão Nhị, ngày mai người cùng đi với ta đi tìm Triệu Dân, chúng ta quỳ xuống dập đầu cho hắn, sau đó nói, chúng ta sẽ đòi phần mộ của nương đi. Dù sao cha mình ở bên kia cũng cô đơn, cần gì phải chen chúc ở bên này? Mấy đứa nhỏ các người, ở lại ứng phó mấy cái lão già kia, nếu bọn họ thật sự muốn bắt chúng ta chuyển, thì các người nói nhược điểm trên tay các người cho bọn họ, ta cũng không tin!"

Trình Đại phân phó xong, lại lấy tiền ra đếm đếm, căn răng dầm lòng, cùng lắm thì mua lại cái nhà này là được, xem ra là đắc tội Triệu Dân không nổi, chúng ta không thể cứng đối cứng. Ngày mai dập đầu vang một chút, tư thái hạ thấp một ít. Dù sao trước kia là làm sai, tận lực bù lại đi, Trình Đại cảm thấy so sánh với giữa mình và Nhị đệ, bọn họ lại càng hận mấy lão già đã giúp mình hơn. Dù sao mình và bọn họ không phải cùng họ, nhưng mấy lão già này lại có quan hệ họ hàng còn mang cùng họ với bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Theo đuổi cao phú suất

Editor: ChieuNinh

Triệu Cửu công nhìn Trình Đại và Trình Nhị dập đầu cho mình, không biết trong lòng nghĩ cái gì.

"Năm đó đều là chúng ta sai rồi, ta nói gì cũng đã trễ, chỉ có thể sửa sai lầm như vậy thôi. Hiện tại chúng ta tuổi một bó to, cũng không có ý nghĩ khác, chỉ hy vọng bọn nhỏ có thể được sống tốt. Đây là tích cốp của ta, nếu người không ngại, chúng ta mua lại nhà cũ trước kia. Người cũng yên tâm, về sau chúng ta cũng không sang đây tìm người gây phiền toái, về phần mộ phần của nương ta, chúng ta cũng đồng ý dời đi." Tư thái hạ đủ thấp, từng tuổi như vậy còn phải dập đầu nhận sai. Triệu thị ở một bên hừ lạnh, chẳng qua bà cũng nói không lời gì khó nghe, lúc trước chuyện đó là kế mấu làm, tuy rằng không có quan hệ gì với hai người này, nhưng đó là kế mấu lại vì hai người bọn họ.

Hiện tại người ta nhận tội, ngược lại bà không biết sao cho tốt. Chẳng lẽ thật sự đuổi tận giết tuyệt người ta? Triệu thị tự nhận là vẫn làm không được tới nông nỗi kia, bà chỉ muốn là như ý mà thôi.

Trước kia thì ngóng trông hai người này dập đầu nhận tội cho mình, hiện tại cũng có được rồi, lại không biết nói làm sao, không khỏi nhìn huynh đệ nhà mình một chút. Triệu Cửu công nói: "Các người đã nói như vậy, vậy tiền này ta đều nhận, nhưng mà các người viết cho ta một giấy chứng nhận, chứng minh nhà hiện tại các người ở là Triệu Dân ta, bây giờ là ta không cần, các người dùng tiền mua lại. Còn phải để cho người cả thôn biết mới được." Mặt mũi là phải lấy, tuy rằng mấy gian phòng ở kia không đáng giá bao nhiêu tiền, nhưng mà trước kia còn không phải vì vấn đề phòng ở thuộc sở hữu của ai mới nháo ra nhiều chuyện như vậy sao? Ông không cần là không cần, nhưng cũng không nói phòng ở này vốn của Trình Đại và Trình Nhị bọn hắn.

Trình Đại căn răng một cái, nói: "Được!" Như vậy về sau mọi người cũng phân chia rõ ràng, cũng tốt! Tuy rằng đủ mất mặt, nhưng mà chuyện này có mất mặt hơn dập đầu nhận tội sao? Hắn ngay cả cái này cũng đã làm, còn sợ cái khác? Xem ra mình đã đoán đúng rồi, Triệu Dân càng hận là người Triệu gia bỏ đá xuống giếng.

Việc này cứ như vậy mà hiểu rõ, Triệu Dân đưa tiền cho Triệu thị, Triệu thị vội chối từ: "Dân oa tử, tiền này hẳn là của đệ, ta sao có thể lấy?" Lần đầu tiên thấy Triệu thị có tiền không lấy, nếu Vương Phúc Nhi thấy được, khẳng định là rất khiếp sợ.

"Đại tỷ, tỷ cảm, đệ có lỗi với tỷ nhiều năm như vậy, cho tỷ bị nhiều ủy khuất như vậy, chút tiền ấy đệ cũng vậy vì cho tỷ hết giận. Hiện tại chúng ta dễ chịu, tiền cũng lấy vào tay, nên cái gì cũng cao hứng. Vốn đệ sẽ không tính lấy cái nhà kia, chỉ là nghe những người đó bởi vì chuyện nhà cửa mà bắt nạt tỷ, đệ còn muốn bán nhà đi, còn làm cho người ta biết là Triệu Dân ta không cần mới bán đi. Hiện tại là chúng ta chiếm thượng phong, vậy là mạnh hơn cả. Chờ đệ sửa xong mộ phần của cha nương, đệ đón đại tỷ đi tới nhà của đệ chơi."

Triệu thị vội xoa tay: "Tỷ lớn tuổi rồi, đi cũng không đáng, không đi xa nhà được, đệ cũng đừng ép buộc tỷ, nếu đệ nhớ tỷ, thì ở lại lâu một chút, đại tỷ cả đời xem như không rời được nơi này."

Bên kia quả nhiên là không có đạt thành nhất trí, sau đó đám người Triệu thúc công biết Triệu Dân không chỉ có lấy lại phòng ở, còn để cho Trình Đại Trình Nhị ra tiền thì biết là có chuyện xấu, lại biết là Trình Đại Trình Nhị chủ động đi tìm Triệu Dân, lại cảm thấy xong rồi xong rồi.

Triệu Dân thỉnh người đến sửa mộ phần cha nương, mà Trình Đại Trình Nhị cũng đòi mộ phần nương bọn họ đi ra ngoài. Đám người Triệu lão đại mặc kệ, không cho đám người Triệu Dân khởi công, còn lấy trường bối Triệu gia nói chuyện. Triệu cửu công cũng không nhấp nhắng nước đôi, trực tiếp từ huyện nha mời vài bộ khoái, ai muốn nháo chuyện vậy trực tiếp bắt đi ra ngoài. Cho dù ông có tiền cũng dùng đến trên người làm việc cho mình, mới sẽ không dùng đến trên người đám sâu mọt đó đâu.

Ông cũng không lo lắng khi mình đi rồi, mộ phần cha nương bị người ghi hận trong lòng phá hư, bởi vì Triệu gia này còn là có người muốn nịnh bợ mình, hoặc là còn có chút hiếu lý lễ, để cho bọn họ giúp đỡ coi sóc mộ phần, thì làm ít công to. Dù sao đến lúc đó khi đưa lễ mừng năm mới cho đại tỷ thì ông cũng nhân tiện đưa một phần cho bọn hắn cũng thì tốt rồi, có cù cả rốt này, cũng không tin con lừa không kéo cối xay!

Hơn nữa nếu ai dám phá hư mộ phần cha nương, vậy thì bọn họ cứ chờ coi, trước giết gà dọa khỉ khi làm cho bọn họ nhìn xem, cho nên nói có tiền thật tốt, có thể vĩnh vào tận trời! Hơn nữa nhân duyên quan hệ giao tế, lại thỏa mãn như ý.

Làm xong chuyện đại sự này, Triệu cửu công nghĩ Triệu Minh Vũ còn có việc học trong người, nên thương lượng phải đi, nhưng mà rốt cuộc luyến tiếc cả nhà đại tỷ, nên lại ở thêm một đoạn thời gian. Trong lúc đó, cả nhà Vương Mai Hoa có trở về, Triệu cửu công cũng cho lễ gặp mặt. Vương Mai Hoa nghe nhị tẩu nói Triệu Minh Vũ kia tốt, cũng động tâm tư, liền nói cùng nương nàng, muốn gả Nhị Nữu cho Triệu Minh Vũ. Diendanlequydon~ChieuNinh

Triệu thị nói: "Việc này ta cũng không làm chủ được, Minh Vũ người ta có cha có nương."

"Nương, không phải người là tỷ tỷ của cửu cửu sao? Người cứ đề cập với ông thì cũng thành mà, nếu quan hệ chúng ta và cửu cửu thành thân gia, không phải càng gần sao? Tốt xấu gì đều là người nhà, nước phù sa không chảy ruộng người ngoài thôi." Vương Mai Hoa nói.

Triệu thị lo lắng hồi lâu, nói với Vương Mai Hoa: "Việc này ta còn phải nghĩ lại."

Vương Mai Hoa thấy Triệu thị có chút động tâm, thì càng cao hứng, nếu thật sự kết làm thân gia với cửu cửu, vậy thì cả nhà đều có hi vọng, không bao giờ phải sống nghèo khổ nữa. Triệu Minh Vũ chất nhi nghe nói đọc sách cũng giỏi, nói không chừng chính là một Trạng Nguyên Lang thì sao, đến lúc đó, hắc hắc. Nàng ta tích cực chủ động để cho Nhị Nữu đi đến nhà Vương Phúc Nhi liên lạc cảm tình với biểu ca.

Vương Phúc Nhi thực không nói gì nhìn Nhị Nữu và Vương Chi Nhi vây quanh Triệu Minh Vũ, quả nhiên là nam nhân cao phú suất rất được ưa chuộng. Nhìn thấy hai nữ oa này vây quanh như ruồi bọ, à, không đúng, so sánh như vậy rất ghê tởm người ta, là giống như ong mật vây quanh đóa hoa, thật sự là không được.

Tình cảm của Vương Chi Nhi thay đổi quả thực rất nhanh, ban đầu là Tống Trường Khanh, sau đó là Triệu Thư Lâm, hiện tại dĩ nhiên lại là Triệu Minh Vũ. Vương Phúc Nhi không khỏi thực buồn nôn thâm nghĩ, nếu tiếp theo là công tử ca làm quan nào đó, có phải Vương Chi Nhi lại sẽ bỏ rơi Minh Vũ ca ca của nàng, đi tìm công tử ca quan gia kia hay không?

Thật sự là nhìn người không thể nhìn tướng mạo, trước kia Vương Chi Nhi là cái mít ướt, người ta thật là thuận theo trào lưu, kêu một cái dễ thay đổi.

Đương nhiên Triệu Minh Vũ thân là đóa hoa rất không kiên nhẫn, nhưng mà người ta có tu dưỡng tốt, cho dù là không kiên nhẫn, cũng bảo trì mỉm cười. Khiến cho cô gái hoài xuân mặt đỏ tim đập.

"Minh Vũ ca ca, đây là hà bao ta tự mình làm, ta thấy ca tới đây cũng không có hà bao để đổi, hy vọng ca có thể thích." Vương Chi Nhi thẹn thùng nói, đưa qua một cái hà bao.

Triệu Minh Vũ hơi cười nói: "Đa tạ Chi Nhi biểu muội, chỉ là hà bao của ta vẫn còn tốt, không cần đổi cái mới, hà bao này của ta là ta nương làm cho ta, ta không nỡ đổi đi."

Nhị Nữu thấy Vương Chi Nhi kinh ngạc, trong lòng cao hứng, nữ oa nhi phải rút rè, Nhị Nữu chỉ để ý hỏi Triệu Minh Vũ chuyện trong nhà hắn, tính tình Triệu Minh Vũ cũng tốt mà đáp lại, Nhị Nữu hưng phấn hai mắt sáng lên.

Bên cạnh cách đó không xa Vương Phúc Nhi và Vương Hoa Nhi xem náo nhiệt, đang ngồi ở trên ghế đá dưới tàng cây nho, thật là rảnh rỗi.

Vương Hoa Nhi đẩy đẩy cánh tay Vương Phúc Nhi: "Muội cảm thấy hai người các nàng ai có thể thắng được?"

"Ai cũng không thắng được, hiện tại là bận rộn toi công." Vương Phúc Nhi nói.

"Hả? Không thể nào, không phải nói cừu công có ý tứ này sao?" Vương Hoa Nhi nói.

"Đó là lời nói Nhị bá mẫu thả ra, tỷ đúng là tin thật sao?" Nhị bá mẫu tự mình nói nãy nãi Triệu thị không được, thì xúi giục đại cô Vương Mai Hoa đi lên, để cho Vương Mai Hoa và Triệu thị nói vừa thông suốt. Hiện tại biến thành hai nữ theo đuổi một nam, tuy rằng là phương pháp theo đuổi thực hàm súc. Đại khái Nhị bá mẫu cảm thấy Nhị Nữ căn bản không phải đối thủ của Vương Chi Nhi. Đứa nhỏ Nhị Nữ này nữa, mấy năm nay cũng không có gặp qua vài lần, nguyên nhân bởi vì người lớn nên cũng không tới lui, hiện tại Vương Phúc Nhi cũng không biết Nhị Nữ này là dạng tính tình gì, nhưng mà nhìn nàng ta như bây giờ, khẳng định cũng không phải tốt lành gì.

"Nói không chừng cừu công nghe xong những lời này, thật sự còn có ý tưởng này." Vương Hoa Nhi nói: "Trong nhà cừu công mình có tiền, Nhị bá mẫu và đại cô còn không vội vàng bám lấy sao?"

Vương Phúc Nhi ngẩng đầu hái được một chuỗi nho, thật sự là không cần rửa thì cũng sạch sẽ, vừa vào trong miệng đã ngọt ngào: "Chúng ta đừng lo nhiều như vậy, không chọn rộn theo là được."

"Cái gì mà không chọn rộn?" Triệu Minh Vũ cũng tìm một cái ghế đá ngồi xuống.

Vương Hoa Nhi tròn trắng mắt: "Ngươi tới đây làm gì? Một lát nữa hai người kia cũng tới đây."

"À, các nàng sẽ không tới đây." Triệu Minh Vũ nói.

"Vì sao?"

"Ta nói rất muốn ăn nho đại ở trên núi, trước kia chưa từng được ăn qua, các nàng đã nói đi tìm cho ta." Triệu Minh Vũ cười nói.

A, người này, thật đúng là gat người không nháy mắt nha, để cho hai nữ oa đi lên núi hái nho, người này cũng biết rõ hai người kia đều muốn lấy lòng mình, cho nên đặc biệt cố ý nói như vậy. Sau đó Vương Chi Nhi và Nhị Nữ nhất định vì Triệu Minh Vũ, sẽ đi lên núi hái, mà một chuyến đi này ít nhất thì tốn hơn nửa ngày, mà trời lại còn nóng như vậy, thật sự là làm khó hai cô nương kia.

"Cẩn thận hái trở về chua chết người." Vương Hoa Nhi nói.

"Không sao cả, các nàng hái được, ta mời mọi người cùng nhau ăn." Triệu Minh Vũ nói.

Đây hoàn toàn là xem hai người kia làm thành chân chạy vật, nhưng mà bị hai nữ oa quần quít làm phiền, cũng đủ làm cho người ta đau đầu, người này, thật là có biện pháp.

Vương Hoa Nhi chống nạnh: "Thì ra ngươi thật sự không thành thật. May mắn ta không có chọc giận ngươi, bằng không hiện tại ta nhất định đã ở bên kia làm việc cho đại thiếu gia ngươi."

Vương Phúc Nhi buồn cười: "Nhị tỷ, Minh Vũ biểu ca nhất định sẽ không đối với tỷ như vậy." Bởi vì tỷ không có cái tâm tư kia.

Kết quả Vương Chi Nhi và Nhị Nữ đi lên núi hái nho đại trở về đều bị bụi bẩn, quần áo trên người cũng bị thứ gì đó cào rách. Hai người này rất ít khi lên núi, cho nên mới sẽ chật vật như vậy, nếu như là mấy người Vương Hoa Nhi, nhất định sẽ không như vậy.

Hai người đều là một không thôi, cũng không có tinh lực lại đi vòng vo vây quanh Triệu Minh Vũ.

Chuyện như vậy lại có vài lần, đương nhiên đều là Triệu Minh Vũ đắc thắng, không có biện pháp, là các người muốn lấy lòng hắn, như vậy muốn lấy lòng hắn, phải thỏa mãn yêu cầu của hắn, thỏa mãn yêu cầu của hắn phải mất công sức, mất công sức còn phải mệt, mệt mỏi vốn không có thời gian và tinh lực vòng vo vây quanh hắn.

Vương Chi Nhi thì khóc không ra nước mắt: "Nương, trên chân của con đều mài đầy bọt nước rồi, bao giờ mới có thể thành hả?"

"Ngươi khóc cái gì? Kiên trì cho ta, bằng không để cho Nhị Nữ kia được việc, chịu khổ trước kia của ngươi đều uổng phí. Ta thấy Minh Vũ biểu ca của ngươi không chán ghét ngươi, vậy là tốt rồi, chờ hắn phát hiện tốt đẹp của ngươi rồi, nói không chừng thì định ra luôn. Chúng ta cũng không thể kêu khổ." Sớm biết vậy sẽ không nói chuyện này với Vương Mai Hoa, làm có thêm một người tranh nữ tể với mình, nhưng mà không sao, dù sao cuối cùng khẳng định là mình thắng!

Bên kia Nhị Nữ lại không có oán giận, vẫn là trước sau như một nên làm cái gì thì làm cái đó. Vương Phúc Nhi không khỏi bội phục tiểu biểu tỷ này, quả nhiên là ăn khổ trong khổ, mới là người trên người, còn phải xem nàng có thể như nguyện hay không. Mấy ngày nay cừu công cũng thờ ơ lạnh nhạt, không biết nói trong lòng ông đang nghĩ gì.

Hết chương 112.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Thăm người thân

Editor: ChieuNinh_

Thật ra bên Triệu thị cũng có ý tưởng thân càng thêm thân với cả nhà đệ đệ, nhưng mà nếu nói trên đời này, ai là người mà bà đau lòng nhất, vậy thì không ai ngoài Triệu cửu công. Bình thường bà tham tiền, nhưng mà nếu nói muốn tham tiền của đệ đệ vậy thì đã có thể oan uổng bà.

Lần này thuần túy là muốn thân càng thêm thân, không muốn quan hệ với đệ đệ càng ngày càng xa. Nhưng mà đối với tôn nữ Chi Nhi này của bà, thì bà thật tâm thương mến, mà Nhị Nữ thì sao? Là bình thường, nhưng mà cũng không đủ để làm cho bà mở miệng nói chuyện thân càng thêm thân này với đệ đệ mình. Dù sao hiện tại đệ đệ là kẻ có tiền, bà còn không có da mặt dầy vãn cứ mở miệng kêu hấn cho tôn tử của hấn cưới tôn nữ của mình. Đứa nhỏ Minh Vũ này có bộ dạng tốt, hơn nữa đọc sách giỏi, về sau nói không chừng có thể làm đại quan đâu, bà thật có chút lo lắng không đủ.

Chẳng qua nếu đệ đệ của mình chủ động mở miệng, vậy thì có thể, cho nên mấy ngày nay bà vẫn chờ đợi trong sự mâu thuẫn. Đối với chuyện Vương Chi Nhi và Nhị Nữ, bà cũng mặc kệ không can thiệp.

Sắp tới lúc Triệu cửu công phải đi về thì kêu tôn tử tiến vào một mình nói chuyện.

"Mấy ngày nay gia gia thờ ơ lạnh nhạt, trong lòng của con có tính toán gì?" Tuy rằng trong lòng có chút ý kiến, nhưng mà vẫn là chính tôn tử mình vui vẻ mới được. Ông cũng không phải là cái loại gia trưởng ở trên chuyện gì đều nói một không hai.

Triệu Minh Vũ là người thông minh, nói: "Gia gia, con nghĩ trước chuyện tâm đọc sách rồi nói sau."

Cũng chính là không có tâm tư này? Triệu cửu công thở dài: "Được, vậy gia gia cũng không nói nhiều. Mấy ngày tới chúng ta phải đi về, con nên thu thập thi thu thập, trước kia trong nhà cũng đều có nha hoàn sai vặt giúp đỡ con, lần này gia gia cho con đến một mình, cũng là để cho con biết khó khăn của người nhà bình thường, năm đó gia gia và cô nãi nãi của con trôi qua có thể khổ hơn thế này nhiều."

Triệu Minh Vũ gật đầu, mấy ngày nay quả thật là cuộc sống trước kia cho tới bây giờ mình đều chưa có trải qua. Vương gia thôn này non nước hữu tình thật sự thực làm cho người ta vui vẻ thoải mái.

Lần này Triệu cửu công là thật sự chào từ biệt cùng với Triệu thị, trong nhà ở bên kia cũng nhớ mong, hơn nữa việc học của Triệu Minh Vũ không thể chậm trễ. Triệu thị thì luyện tức Triệu cửu công rồi đi, nhưng mà cũng biết nhà ai cũng có việc, cũng không thể cả đời không quay về, nên đã nói: "Đệ đi trở về về sau có rảnh thì cứ tới đây, đại tỷ cũng không biết còn có thể sống được vài năm hay không."

Tâm tình của Triệu cửu công cũng có chút thương cảm: "Đại tỷ, cái khác thì đệ không nói, chính tỷ phải bảo trọng, muốn ăn cái gì thì cứ ăn thoải mái, đệ đệ ta đều để cho người đưa tới. Trước kia là đệ có lỗi với tỷ ty."

Triệu thị nói: "Dân oa từ đệ đừng nói thế này với tỷ ty, tỷ nghe xong khó chịu, mấy năm nay đệ ở bên ngoài khẳng định ăn không ít đau khổ, tỷ ngay cả đi tìm đệ một lần cũng không có đi tìm." Diendanlequydon-ChieuNinh

Hai tỷ đệ nhận lỗi với nhau, cuối cùng Triệu cửu công nói: "Đại tỷ, hiện tại cũng rảnh, không bằng lần này cùng theo đi chúng ta tới nhà của đệ chơi một đoạn thời gian đi, cũng để trông thấy đệ muối và chất nhĩ, cháu dâu của tỷ ty."

Triệu thị vốn cũng không hề nghĩ sẽ rời khỏi Vương gia thôn, nhưng mà đệ đệ nói gặp mấy người đệ muối các nàng, đây cũng là nên làm, bà còn có chút do dự thì Triệu cửu công còn nói thêm: "Bọn nhỏ trong nhà còn chưa có đi tới nhà bên kia của cửu công đệ đây, lần này cũng cùng đi theo nhìn xem đi."

Nhà Triệu cửu công gia cách bên này đại khái chừng mười ngày lộ trình, thật sự là đủ xa. Suy nghĩ một chút, mười ngày, ở trên đường. May mắn không phải là một tháng, bằng không thời gian chỉ dùng ở trên đường cũng sắp một quý. Khó trách nói ở cách xa.

Trong lòng Triệu thị lại do dự thêm rất nhiều: "Ta phải thương lượng một chút với lão nhân còn có bọn nhỏ."

"Còn thương lượng cái gì, tiểu cửu tử cho người đi thì người cứ đi, người cả đời này cũng chưa từng có đi ra ngoài, còn không thừa dịp hiện tại xương cốt còn khỏe, ra đi ngoài nhìn ngắm. Chẳng lẽ người thật sự muốn cả đời cũng không thấy đệ muối và mấy đứa chất nhĩ của người một lần sao?" Vương lão đầu nói.

"Lão nhân chết tiết, người rửa ta hã, ta còn có thể sống lâu, người nói gì mà cả đời?" Triệu thị phát uy: "Còn không phải ta lo lắng người ở nhà một mình sao? Ai nấu cơm giặt quần áo cho người?"

"Ta nói, lão bà chết bầm nhà người đã hiền lành như vậy từ bao giờ? Người đi rồi, ta một mình vui vẻ tự tại, mỗi ngày uống rượu cũng không còn bị người dong dài, người nhanh chóng đi đi, đi đi." Vương lão đầu nói.

"Chỉ biết lão nhân chết tiết nhà người không có lòng tốt! Ta đi rồi, người có thể bay lên trời có phải hay không? Không có cửa đâu!" Tuy rằng ngoài miệng Triệu thị nói như vậy, nhưng mà cũng chỉ là đầu võ mồm với bạn già đầu riết thành quen, sau đó hỏi: "Ta đi, mang ai đi qua cùng đây, Dân oa từ nói để cho bọn nhỏ cũng đi mở mang kiến thức."

"Một nhà mang một đứa là được, miễn cho lại cảm thấy không công bằng!" Vương lão đầu nói.

"Nhà Lão Nhị ta cũng không muốn dẫn theo, sợ đến lúc đó dọa người!" Triệu thị nói.

"Đến trong nhà người khác còn tùy vào nó sao? Nhà Lão Tam kêu Phúc nhi cùng đi qua, để cho nó trông chừng, vấn đề hấn là không lớn." Vương lão đầu đề nghị.

Triệu thị thầm chấp nhận, vì thế đặc biệt kêu Vương Phúc Nhi tới dặn, để cho nàng trông chừng mọi người một chút, đừng làm ra cái nhiễu loạn gì.

Wương Phúc Nhi nói trong lòng, cái này thật đúng là coi trọng mình à, chẳng lẽ thật sự phải ngăn cản không cho người ta theo đuổi hạnh phúc của mình? Chỉ là nếu thật sự làm xấu mặt ở trong nhà người khác, mặt mũi mọi người cũng không quá tốt, vậy thì hơi nhìn một chút đi, đừng để cuối cùng làm quan hệ thân thích cũng không còn gì.

Wương Mai Hoa cũng biết chuyện này, vì thế cũng nấn nì Triệu thị dẫn Nhị Nữ theo, tốt xấu cũng là thân thích. Trong khoảng thời gian này Vương Hà Hoa có trở về một lần, nhưng mà nếu thật sự kêu nàng để đứa nhỏ Lượng Lượng của nàng đi, vậy thì thật sự là không có khả năng. ChiềuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Cho nên bên Vương Hà Hoa sẽ không có ai đi, mà Sở thị bên kia, cũng là bởi vì nữ nhi của mình còn nhỏ, lại không nỡ để một đứa duy nhất này đi ra ngoài, cho nên sẽ không đi theo qua. Vương Đại Bảo và Vương Nhị Bảo đều có chuyện của mình, không thoát thân được, lão bà Vương Tam Bảo mang thai, cũng rồi không được. Vì thế cuối cùng chỉ có Vương Tứ Bảo, Vương Chi Nhi, Nhị Nữ, Vương Phúc Nhi cùng đi qua đó. Vương Tiểu Bảo còn nhỏ, Thích thị và Vương Đồng Tòa thì luyến tiếc, đương nhiên cũng không phải nói bỏ được Vương Phúc Nhi, bởi vì tuổi của Vương Phúc Nhi lớn hơn một chút, cũng biết chăm sóc cho mình. Nếu thực sự dẫn Vương Tiểu Bảo theo, dọc theo đường đi khẳng định không yên.

Cho dù là như thế này, tính ra thì Vương Phúc Nhi là nhỏ nhất ở trong đoàn người. Tốt xấu gì cũng phải có nam đinh trưởng thành đi theo, cuối cùng dĩ nhiên là Vương Kim Tòa đi, Vương Ngân Tòa cũng muốn đi nhưng bị Vương lão đầu và Triệu thị mắng một trận, lập tức liền không ra mặt nữa. Bởi vì hai lão biết đức hạnh của con trai thứ hai, sợ hấn đi qua chỉ biết có chiếm tiện nghi dọa người.

Lão đại thì sao, tốt xấu gì mấy năm nay cũng đỡ hơn một chút, hơn nữa đám nhĩ tử đều thành gia, hấn cũng nhàn rồi, vì thế để hấn đi.

Wương lão đầu là muốn Triệu thị rời đi thì mình có thể có một đoạn thời gian tiêu dao thật dài, cho nên mới không đi theo đâu.

Thích thị thấy tiểu nữ nhi phải đi địa phương xa như vậy nên mấy ngày nay luôn luôn dặn dò, giống như phải chăm sóc mình, không cần gây phiền toái cho thân thích, còn có chú ý an toàn ở trên đường, đừng có chuyện gì đều ra mặt, chúng ta phải chuẩn bị tốt cho chính mình là được.

Wương Hoa Nhi cũng nói: "Nhị tỷ không nói gì khác, muội trở về thì mang chút đồ tốt về cho tỷ là được, hắc hắc, tỷ biết trong tay muội có tiền, cũng không thể keo kiệt."

Vốn nhà Tứ thẩm không ai đi, nghĩ tới muốn nhường cho Vương Hoa Nhi đi, chỉ là Vương Hoa Nhi cảm thấy hiện tại mình là lão đại ở trong nhà, sao có thể cứ làm ra vẻ mặc kệ trong nhà như vậy? Cho nên nàng không đi. "Chúng ta còn nuôi nhiều heo như vậy, còn có muối trứng gà, đều phải có người nhìn, nương mình còn phải chăm sóc Tiểu Bảo, tỷ thì ở nhà gốc là được. Tỷ nói với muội, bất cứ lúc nào muội cũng phải nhớ nhị tỷ, có thứ gì tốt nhớ rớ mang một phần trở về cho tỷ, bằng không tỷ muốn tính sổ với muội."

Wương Phúc Nhi cười nói: "Nhị tỷ bao giờ cũng không chịu thiệt, đã biết, khẳng định cho tỷ vừa lòng."

Không dễ dàng được đi xa nhà, động tĩnh này của nàng, khiến cho Tổng Trường Khanh và Triệu Thư Lâm trấn trên đều đã biết.

Tổng Trường Khanh hỏi: "Không đi không được sao, địa phương kia rất xa. Còn không tốt bằng Tú Thủy trấn chúng ta đâu."

Wương Phúc Nhi nói: "Đó là nhà của cữu công ta, chúng ta nhiều năm như vậy cũng không có đi nhận biết thân thích, lần này đi theo cữu công, ta không đi thì chính là tỷ của ta đi, tỷ của ta tùy tiện, vẫn là ta đi mới yên tâm."

Tổng Trường Khanh thấy nói Vương Phúc Nhi không được, trong lòng buồn bực: "Vậy người đi sớm về sớm, tiệm chúng ta còn chờ người làm ra thứ gì đó mới đây."

Nếu đi thị trấn, hấn còn có thể tìm một cơ hội đi qua, nhưng mà hiện tại đi chỗ xa xôi đó, ài, trong lòng Tổng Trường Khanh thật không thoải mái. Hơn nữa cái tên kêu Triệu Minh Vũ kia, bộ dạng trắng như vậy, cũng làm cho hấn có chút bất an, nhưng mà hấn ta và Phúc nhi là quan hệ biểu huynh muội.

Wương Phúc Nhi nói: "Trong tiệm của chúng ta không phải mới ra vài loại sao? Chờ ta thăm người thân trở về, lại nghĩ tiếp, địa phương xa nhất cả đời ta đi đều là thị trấn, hiện tại có cơ hội, cũng có thể đi địa phương xa đó, về sau cũng có thể khoe khoang một chút." Mắt thấy giống như ngày một lớn, nói không chừng qua không bao nhiêu thời gian nữa, cha nương cũng tìm nhà chồng cho mình, thử nghĩ một nữ nhân có nhà chồng, sao có thể tùy tiện ra ngoài đây? Cho nên lần này cũng là một cơ hội đi ra ngoài với Vương Phúc Nhi.

Sở dĩ nhị tỷ không thể đi, trừ bỏ nàng phải chăm sóc việc nhà ra, Vương Phúc Nhi cũng biết, cha mẹ mình đang quan tâm tìm nhà chồng cho nàng, cô nương lớn rồi, còn đi ra ngoài làm gì, vậy thì không thể nào nói nổi. ChiềuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d

Tổng Trường Khanh cho Vương Phúc Nhi thật nhiều được hoàn, có dự phòng cảm mạo, có phòng ngừa con côn trùng cắn, còn có phòng ngừa bị cảm nắng, đủ loại, hơn nữa đều làm rất nhỏ, thuận tiện mang theo.

Triệu Thư Lâm tới đây thì cũng không nói gì khác, chỉ là chuẩn bị một cái rương chuyên dùng để cất đồ cho Vương Phúc Nhi. Rương này thợ làm thực khéo, còn có thể lấy tay kéo đi, quả nhiên là thứ tốt.

"Đi xa bên ngoài, hết thấy cẩn thận." Triệu Thu Lâm nói như thế.

Vương Phúc Nhi vội cam đoan: "Yên tâm đi, ta cũng sẽ biết chăm sóc mình."

Tổng Trường Khanh từ sau khi Vương Phúc Nhi đi rồi, còn có chút ỉu rĩ ỉu rĩ, làm cái gì cũng đều không dậy nổi tinh thần. Lại nói, trước kia cũng không phải như vậy. Cũng không phải gặp mặt Phúc nhi mỗi ngày, cách cái mười ngày tám ngày không thấy mặt cũng có, nhưng mà vì sao lần này Phúc nhi đi địa phương khác, mình lại không thoải mái như vậy đây?

Tổng Trường Khanh không thoải mái tự nhiên là bị nải nải và nương hấn nhìn ở trong mắt, Tổng nải nải đau lòng tôn tử, nói: "Có phải hôm nay bị nóng hay không, con chịu không nổi sao? Con và nải nải đi lên huyện tới trong nhà cô cô con đi, chúng ta cũng tránh nóng."

Tổng Trường Khanh nói: "Trên huyện càng nhiều người, càng nóng hơn chúng ta bên này, con còn phải đi hiệu thuốc bắc ngồi chẩn nữa, không có thời gian, nải nải, người đừng lo lắng cho con, con qua vài ngày thì tốt rồi."

Hấn mới không cần đi thị trấn đâu, nải nải đơn giản là muốn để mình và Xảo Nguyệt vui vẻ ở chung, nhưng mà hấn một chút cũng không muốn như vậy.

Lí thị cũng nói: "Không được, con đi cứu công bên Vương gia thôn kia đi, bên chỗ ông nhiều núi, nhất định mát mẻ."

"Không đi, con còn có việc, con đi ra ngoài trước."

Lí thị và Tổng nải nải nhìn bóng dáng Tổng Trường Khanh rời đi, trong lòng đều cảm thấy kỳ quái.

Đương nhiên xuất phát từ quan tâm, các nàng đều đã hỏi thăm tình huống với gã sai vặt Nhạc An của Tổng Trường Khanh. Nhạc An chỉ nói, thiếu gia không có vấn đề gì, đại khái là thời tiết nóng trong lòng phiền chán cho nên mới như vậy.

Tổng nải nải cũng không có hỏi thêm nữa, nhưng Lí thị thì không tin cái này, vừa hù dọa lại là dỗ dành Nhạc An, rốt cuộc để cho nàng biết được một ít tình huống.

Lại nói Lí thị phát hiện một ít tình huống rồi thì đặc biệt ngóng trông Tổng Viễn Chí có thể trở về, nhưng mà đến buổi tối nam nhân của mình mới trở về: "Con trai chúng ta có tình huống." Lí thị nói.

Tổng Viễn Chí hỏi: "Có gì tình huống gì?"

"Mấy ngày nay nó phờ phạc ỉu xiu, một chút tinh thần cũng không có đó sao? Ta còn nghe nói nó ở Tế An Đường cũng như vậy. Ta liền hỏi người hầu hạ bên người nó, chàng đoán xem, ta phát hiện gì?"

Hết chương 113.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Người đi trên đường

Editor: ChiêuNinh_

Tổng Viễn Chí thì hỏi ngược lại: "Ồ Tế An Đường cũng phờ phạc ỉu rĩ? Vậy thì kỳ cục, trị hổng cho bệnh nhân, đây cũng không phải là hành động của đại phu nên có."

"Chàng đó, con của mình mà chàng còn không hiểu được sao? Ta cũng hỏi lão Vương, Trường Khanh chữa bệnh cũng tốt, ài, ta nói là chuyện khác, sao chàng chỉ nghĩ tới trên mặt này chứ? Chàng một chút cũng không quan tâm con, vì sao con trai của chúng ta như vậy sao?" Lí thị có chút tức giận, cảm thấy người làm cha không quan tâm con.

Tổng Viễn Chí vội đỡ nói: "Là ta sai rồi, phu nhân nói đi, rốt cuộc làm sao?"

"Ta phỏng đoán tâm tư con trai chúng ta đều ở chỗ khác." Lí thị nói chuyện biết được từ chỗ Nhạc An với Tổng Viễn Chí: "Chàng nói xem, đứa nhỏ này trong nháy mắt cũng lớn rồi, thật sự là quá nhanh. Nhà đầu kêu Phúc nhi kia, ta cũng gặp mặt qua vài lần, ta cũng thích từ trong lòng."

Tổng Viễn Chí nói: "Nàng không ghét bỏ nàng ta chỉ là con gái nhà nông sao?"

Lí thị sáng giọng: "Ta là hạng người như vậy sao? Trước kia ta đã nói, chỉ cần con trai chúng ta thích là được. Ban đầu ta còn sợ hấn thích phải một người phẩm hạnh không đoan chính, nên cũng có chút hối hận nói ra những lời này, hiện tại có một cô nương tốt như vậy, trong lòng ta cao hứng còn không kịp đâu. Con gái nhà nông thì lại làm sao? Thiên kim tiểu thư mỗi ngày không ốm mà rên, các nàng biết bách tính trăm họ mỗi ngày ăn gì uống gì sao? Ta

thấy một khi gặp phải biến cố, cũng chỉ có biết chờ chết."

"Vẫn là nương tử nhìn thông thấu, nhà chúng ta chẳng qua là xuất thân đại phu, nhìn quá cao cũng chẳng ích lợi gì với chúng ta. Ta nghĩ chúng ta không lo ăn không lo uống, chỉ cần gia hòa mọi sự hưng là được. Cho nên, ta thật sự cảm thấy nha đầu Phúc nhi kia tốt lắm, làm người thông minh, cũng có thiện tâm, nhưng cũng không phải là người yếu đuối dễ bắt nạt."

"Nói như vậy tướng công đã sớm có quyết định này rồi?" Lí thị cười nói: "Vậy Trường Khanh chúng ta cũng sẽ mừng rỡ không thôi đây. Ta thấy không bằng chúng ta định ra chuyện này trước cho bọn nó đi, tuổi một ngày một lớn, định ra đến mới yên tâm."

"Vẫn không vội, nàng chỉ thấy Trường Khanh chúng ta thích người ta, nhưng mà không nhất định Phúc nhi cũng thích Trường Khanh. Chúng ta không thể cưỡng cầu." Tống Viễn Chí nói.

Lí thị không cho là đúng, cảm thấy oa nhi mới bao nhiêu tuổi, ai có thể tự mình làm chủ chứ, dù sao người không thể tóm tắt cô nương người ta tới hỏi, người có thích con ta hay không nha, cái này thật đúng là sẽ làm người ta sống không nổi. Và lại, hai đứa nhỏ này coi như là thanh mai trúc mã, nói như thế nào lại không có cảm tình chứ?

Ài, chuyện trên đời này, Lí thị hy vọng con trai có thể tìm được người mình thích, nhưng mà về phương diện khác lại cảm thấy trên đời này còn nhiều lệnh của cha mẹ lời của mai mối, hơn nữa con của mình mình cảm thấy là tốt nhất, chẳng lẽ đối phương còn sẽ chường mắt sao? Vậy thì khẳng định không được.

Vương Phúc Nhi đang ngồi ở trên xe ngựa, trong xe có Triệu thị, Vương Chi Nhi và Nhị Nữ. Vương Tứ Bảo và Vương Kim Tỏa ở một chiếc xe ngựa khác, Triệu cửu công cũng ở cùng một chỗ với bọn họ, Triệu Minh Vũ ở trong xe một lát, thì đã đi xuống cưỡi ngựa. Đoàn người bọn họ xuất hành, Triệu cửu công cố ý thỉnh người tiêu cực tới bảo vệ, nếu chỉ có tôn hai người bọn hắn, tự nhiên sẽ không cần thành bảo tiêu, nhưng mà hiện tại nhân số nhiều hơn, còn có nữ quyến, thành bảo tiêu là ở tình thế phải làm.

Ngược lại Vương Phúc Nhi có chút hâm mộ Triệu Minh Vũ, có thể cưỡi ngựa ở bên ngoài, tốt hơn nhiều thời gian dài ngồi trong xe ngựa như nàng. Ngày đầu tiên ngồi xe ngựa thì mới mẻ, mấy ngày hôm sau ngồi liên tiếp, thì chính là chịu tội, không nói là ngột ngạt hoảng người, nhất là con đường này cũng không bằng phẳng, đều làm cho mọi người chịu không nổi.

Trước khi ra cửa Vương Phúc Nhi còn mang theo hai cái đệm, cái này chỉ dùng để ngồi lên, đương nhiên là nãi nãi Triệu thị chịu không nổi, cho nên cho bà một tấm. Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh

Vương Chi Nhi và Nhị Nữ thì nhìn trông mong nhìn một tấm kia của Vương Phúc Nhi, Triệu thị mắng: "Phúc nhi còn nhỏ hơn các người, chính mình không biết chuẩn bị, làm gì trông mà thêm của nàng? Đều thành thật ngồi yên cho ta!" Vẫn là Phúc nhi hiểu thuận, cũng chuẩn bị cho mình, bằng không cánh tay cái chân già này, thực là chịu không nổi!

Đến ngày thứ ba, hai người này thật sự chịu không nổi, vẫn trông mong nhìn Vương Phúc Nhi. Vương Phúc Nhi mới không lấy ra đâu, phòng chừng cho các nàng ngồi rồi, thì mình không lấy lại được, đây là chắc chắn, nàng cũng không phải là loại người quên mình vì người khác, nên đã nói: "Nghe cửu công nói, phía trước không xa cũng có chợ, đến lúc đó các người tự mình mua một cái đi, đến xe ngựa đi bên kia, cái đệm xe này đều có bán."

Nhị Nữ vội nói: "Lúc rồi đi, nương ta không có cho tiền. Mổ mổ (bà ngoại), ngài mua cho con một cái đi. Có được hay không? Nếu không thì, con nói với cửu công, để ông mua cho con một cái."

Vương Phúc Nhi cảm thấy Nhị Nữ này thật đúng là biết chỗ gây khó dễ cho Triệu thị, biết Triệu thị không muốn Triệu cửu công tốn tiền, cố tình nói như vậy. Quả nhiên Triệu thị mắng: "Người nữ tử đáng chết, người là đi thăm người thân trong nhà người ta, sao người không biết xấu hổ còn để cửu công người mua này nọ!" Nhưng mà mình không đi mua cho, thật sự là nha đầu kia sẽ nói ra miệng, làm cho người ta rất lúng túng, Triệu thị cắn chặt răng, mua thì mua đi.

Thật ra bà ta lại nghĩ để cho Phúc nhi ra tiền, chỉ là nhìn Vương Phúc Nhi một câu cũng không chen vào, cuối cùng đành phải nhịn đau mua cái đệm cho hai nha đầu này. Tốn tiền nên trên mặt Triệu thị không thể nào để coi, đau lòng mà!

Khi đến khách điểm nghỉ ngơi, Triệu thị nói: "Để cho Phúc nhi đi theo ở chung một gian phòng với ta, hai nha đầu các người một phòng."

Này dọc theo đường đi, Triệu cửu công cho Triệu thị là phòng thượng hạng tốt nhất, Vương Chi Nhi và Nhị Nữ đều muốn ở ngủ một đêm, nhưng mà Triệu thị lại muốn ở một mình. Có lẽ là hôm nay làm Triệu thị tức giận, cho nên mới để cho Vương Phúc Nhi đi theo bà, nhưng mà Vương Phúc Nhi mới không yêu thích đái ngộ đặc thù như vậy, nàng thật sự không muốn ở chung một gian phòng với Triệu. Trước kia thì không có kinh nghiệm này, hiện tại trưởng thành, cho tới bây giờ đều là ngủ một mình, mấy ngày nay ở một gian phòng với Vương Chi Nhi, Nhị Nữ, tốt xấu gì cũng không phải chen chúc một cái giường, cũng có thể trôi qua.

Nhưng mà cùng với Triệu thị, nàng cảm giác là lạ, trước kia một người chưa từng đối tốt với người, đột nhiên đối xử tốt với người, còn biểu hiện thực từ ái, cái này thật là gió lạnh vù vù.

Vương Chi Nhi và Nhị Nữ thì hâm mộ ghen tị, Vương Phúc Nhi nghĩ rằng, ta thật tình muốn thay đổi với một trong các người.

Tuy rằng phòng này là tốt nhất, nhưng mà Vương Phúc Nhi lại ngủ không được, bởi vì buổi tối nãi nãi ngủ thế nhưng lại ngáy, nàng lăn qua lộn lại không ngủ được. Đến khi thật vất vả đi vào giấc mộng, thì lúc này cũng không còn sớm, cho nên ngày hôm sau phía dưới đôi mắt đều là xanh đen.

Vương Chi Nhi thở dài: "Tối hôm qua khẳng định là Phúc nhi cao hứng hồng rồi, nhìn xem đôi mắt đều lòi ra rồi."

Nhị Nữ cũng nói: "Đúng vậy, đáng tiếc chúng ta không có phúc khí, đến bao giờ mới có thể ở trong một gian phòng thượng hạng thì tốt rồi."

Vương Phúc Nhi nói: "Ý tứ lời này của các ngươi là không hài lòng cữu công không có cho các ngươi ở thượng phòng sao? Có muốn ta đi nói với cữu công, đều chọn thượng phòng cho các ngươi?"

Châm chọc khiêu khích gì hả, không thể đánh ngã được Vương Phúc Nhi, cũng không phải ta không biết ăn nói, nếu thật sự để cho cữu công biết các ngươi không hài lòng ông, như vậy hắc hắc, kim quy tể (rể rùa vàng) của các ngươi chỉ sợ càng ngày càng xa.

Quả nhiên Vương Phúc Nhi vừa nói hết lời, hai người này vội giải thích: "Chúng ta không phải cái ý tứ kia, Phúc nhi, ngươi cũng đừng nói với cữu công, chúng ta chỉ là nói như vậy, trong lòng chúng ta cũng không có cái ý tưởng kia."

"Đúng vậy, đúng vậy, hiện tại phòng ở của chúng ta rất tốt, trước kia ta chưa từng có ở qua phòng ở tốt như vậy đâu. Phúc nhi, ngươi đừng nói với cữu công, được không? Đều là chúng ta nói sai."

"Được, ta không nói, nhưng mà các ngươi cũng đừng lấy cữu công ra nói chuyện." Đây là chỉ Nhị Nữ dùng cữu công bắt chẹt Triệu thị, cũng không phải nàng bất bình vì nãi nãi tổn thương, còn dùng thủ đoạn như vậy đến đối phó chính nãi nãi và mỗ mỗ của mình, thật sự thực làm cho người ta khó chịu. Nhất là Nhị Nữ này, trước kia trong nhà đại cô làm ra nhiều chuyện như vậy, đều là Triệu thị vẫn quan tâm các nàng, hiện tại thế nhưng lại như vậy, làm cho người ta khinh thường.

Hai người tạm thời bị ổn định, Vương Phúc Nhi nghĩ liền đau đầu, lúc này ở trên đường mà còn như vậy, đợi đến trong nhà cữu công rồi, không biết hai người này còn biến thành gì dạng đâu. Chẳng lẽ mình chính là mắc nợ họ?

Vương Tứ Bảo rất hưng phấn, bởi vì Minh Vũ biểu ca dạy hắn cưỡi ngựa, cái này trước kia dù nghĩ cũng không dám nghĩ, bé trai ấy mà, trời sinh thích mấy thứ này, trước kia là không có cơ hội, hiện tại đã có cơ hội còn không thích sao?

Cho nên hắn từ ban đầu sợ tới mức chân phát run, đến bây giờ đã có thể cưỡi ngựa đi qua đi lại chạy chậm, còn thảnh thơi đến sau xe ngựa mấy người Vương Phúc Nhi, cố ý làm ra tiếng động, để cho các nàng hâm mộ ghen tị.

Triệu thị cười mắng: "Đồ ranh con, là đang bắt nạt chúng ta không thể cưỡi ngựa có phải hay không? Ngươi cẩn thận một chút, đừng đề và chạm."

Triệu thị đối với tôn tử luôn luôn rất tốt, đây là mọi người đều biết đến, Vương Tứ Bảo rất là đắc ý nói: "Nãi nãi, người cứ yên tâm đi, Minh Vũ biểu ca đã dạy cho con thật tốt rồi, hiện tại con cưỡi ngựa cũng không có một chút vấn đề nào. Phúc nhi, muội nhìn xem hiện tại ta thế nào? Hắc hắc, các ngươi cũng không thể đi bên ngoài chơi được, các ngươi đó mất đi."

"Nhìn hán đắc ý kia, nếu không phải Minh Vũ biểu ca cho hắn cưỡi ngựa, hắn có thể như vậy sao?" Diendanlequydon-ChieuNinh

Vương Chi Nhi là nhỏ giọng nói thầm, Nhị Nữ nghĩ, nếu Minh Vũ biểu ca cũng có thể dạy ta cưỡi ngựa thì tốt rồi.

"Phúc nhi, muội đi ra đây, ca dạy cho muội cưỡi ngựa có được không?" Vương Tứ Bảo hô.

"Tứ Bảo biểu đệ, ngươi vừa mới học được, cũng không thể tùy tiện dạy người khác cưỡi ngựa." Triệu Minh Vũ ở trên một chiếc xe ngựa khác lớn tiếng nói: "Nếu mấy biểu muội muốn học cưỡi ngựa, đợi tới trong nhà, đều có thể học."

Vương Chi Nhi và Nhị Nữ đều là mở cờ trong bụng, Vương Phúc Nhi nhìn Vương Tứ Bảo vừa rồi còn thích thú, hiện tại bị nói có chút ngượng ngùng, không khỏi cười thầm.

Trên đường thì buồn tẻ, nhưng tốt xấu gì cũng không có ai bị cảm nắng, trải qua mười ngày lộ trình, rốt cuộc đến huyện Tịnh châu nhà cữu công, nhà cữu công ở ngay tại huyện lỵ. Có lẽ trước đó cữu công viết thư cho trong nhà, cho nên khi đến cửa thành thị trấn, đã có gã sai vặt đang chờ, hai gã sai vặt kia gặp qua chủ nhân, nói là đoán chừng mấy ngày nay mấy người lão thái gia sẽ đến, cho nên mỗi ngày đều có người chờ ở cửa thành. Trong nhà lão thái thái và nãi nãi đều sốt ruột chờ, lại làm lễ chào hỏi với đám người Vương Phúc Nhi, chân chính là người cơ trí.

Trong lòng Vương Chi Nhi và Nhị Nữ xúc động lớn hơn nữa, các nàng thật sự không nghĩ tới sẽ có lễ ngộ như vậy, trước kia chỉ biết là nhà cữu công giàu có, nhưng mà thật sự là cũng không có khái niệm giàu có thế nào. Hơn nữa cữu công ở Vương gia thôn đều rất bình dị gần gũi, bọn họ không cảm nhận được không khí. Lúc này mới vừa đến huyện, đã có người xem các nàng làm tiểu thư chủ tử, thân phận lập tức được đề cao, tâm hư vinh cũng bành trướng.

Trong lòng Vương Phúc Nhi trực tiếp lắc đầu, hai đứa nhỏ này, sao cứ lên mặt như vậy đây? Không lẽ cho rằng mình là cầm tới tay đi. Cũng đừng đề đến lúc đó không có gặp may gì, còn biến thành mọi người không còn mặt mũi.

Hết chương 114.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115: Thăm người thân không dễ dàng

Editor: ChieuNinh

Cữu bà của Vương Phúc Nhi là một phụ nhân hơi béo khoảng bốn năm mươi tuổi, thoát nhìn rất hòa thuận. Bởi vì Triệu thị là tỷ tỷ, cho nên bà hành lễ cho Triệu thị, khiến cho Triệu thị trở nên có chút luống cuống tay chân. Bởi vì ở trong mắt Triệu thị, đệ muội này thoát nhìn giống như quý phu nhân trong hát kịch, mặc tốt như vậy, còn mình thì thật quê mùa, thật tình là không có khí thế.

Hơn nữa nha đầu bên người đều giống như tiểu thư, bà càng nhìn càng lo lắng không thôi. Triệu cữu bà cười nói: "Sớm nghe lão gia nói chuyện của tỷ tỷ, vẫn không có đi thăm tỷ tỷ, đều là lỗi của chúng ta. Lần này tỷ tỷ đến, thì nhất định phải ở đây một đoạn thời gian, bằng không trong lòng chúng ta bất an."

Triệu thị chà tay, nói: "Trong nhà còn có hoa màu chưa có thu hoạch, không thể ngồi thật lâu đâu."

Mẫu thân của Triệu Minh Vũ là Ôn thị cười nói: "Tình tình của cô thật sự là thật tình, trong lòng nhớ thương lương thực trong ruộng. Triệu gia chúng ta cũng là mở tiệm lương thực, mỗi khi đến thời điểm thu hoạch, nam nhân bọn họ bận rộn không thôi." Lại duỗi tay kéo mấy tiểu cô nương: "Đây đều là biểu ngoại sinh nữ đi, nhìn xem, bộ dạng thật dễ nhìn, nhà chúng ta thì hiếm lạ khuê nữ, lần này lại có được ba người, nương, lần này ngài nhất định cao hứng đi."

Vương Phúc Nhi cảm thấy biểu cữu mẫu này thật sự rất khéo nói, nhìn xem mọi người nghe xong đều thật cao hứng, hơn nữa có người còn có ý chuẩn bị lễ gặp mặt, và lại đều dùng hạ bao gói lại, Vương Phúc Nhi vụng trộm nhéo nhéo, phỏng chừng là bạc. Ra tay hào phóng nha.

Gặp mặt chào hỏi lẫn nhau một phen, bởi vì mọi người đều có vẻ mệt nhọc, biểu cữu mẫu Ôn thị tự mình kêu người đến an trí phòng, lại để cho nhóm tiểu nha đầu đi hầu hạ. Kế tiếp nàng còn muốn an bài tiệc đón gió. Vương Phúc Nhi không chút khách khí để cho người ta chuẩn bị nước ấm, nàng muốn tắm rửa một cái, lúc này toàn thân không thoải mái.

Vương Chi Nhi và Nhị Nữ ban đầu có chút ngại ngùng, cảm thấy vừa tới đã sai sử nha hoàn người ta, có chút không tốt. Vương Phúc Nhi cũng mặc kệ, chính mình thoải mái quan trọng hơn. Huống chi biểu cữu mẫu an bài các nàng ấy (nha hoàn) chính là tới chăm sóc các nàng, nếu người không cần các nàng ấy, các nàng còn cảm thấy mình có làm sai hay không đây.

Vương Chi Nhi và Nhị Nữ ban đầu còn nhớ, nhưng mà thấy Vương Phúc Nhi tinh thần sáng khoái thì cũng nhịn không được, để cho nha đầu chuẩn bị nước cho các nàng tắm rửa. Một khi đã mở đầu, thật giống như được mở công tắc, chỉ huy mấy nha đầu xoay quanh, ngược lại là Vương Phúc Nhi vốn không có thêm chuyện gì. Trong lòng nha đầu hầu hạ Vương Phúc Nhi thở dài nhẹ nhõm một hơi. Cảm thấy vẫn là vị biểu tiểu thư này tốt, tuy rằng là đến từ nông thôn, nhưng mà không kiêu ngạo không siểm nịnh, cũng không thật sự làm khó dễ, làm sao giống hai vị kia, thật sự là cảm lòng gà mà coi như là lệnh tiễn, giật tung lên rồi.

Đương nhiên lời này cũng bị truyền ra, tự nhiên là Triệu cữu bà và Ôn thị đều đã biết. Ôn thị nói với bà bà: "Nương, người nói cha là có ý tứ gì? Ba biểu cô nương tuổi cũng sắp đến lúc đính hôn, lúc này bọn họ đi theo Minh Vũ về đây, có phải có chút không tốt hay không?"

Triệu cữu bà thở dài: "Làm sao mà ta không nghĩ như vậy chứ? Nhưng mà công công của người mấy năm nay vẫn không có đi tìm cô cô người nên trong lòng áy náy cuống cuống. Hơn nữa khi hân còn trẻ, đều là cô cô người chăm sóc, phần tình cảm này là người khác đều so sánh không được, chúng ta coi như là thân thích tới đây, cần thận chăm sóc đi."

"Nhưng mà, vạn nhất?" Ôn thị lo lắng hỏi.

"Ta biết ý tứ của người, cái này trong lòng ta đều biết, đến lúc đó Minh Vũ phải đi thi khoa cử, làm sao có thể lấy một nữ nhi nông gia? Chi là công công người có nghĩ rằng muốn thân càng thêm thân, ta cũng sẽ không nguyên ý. Tuy rằng đều là thân thích, nhưng mà cũng phải nhìn xem có môn đăng hộ đối hay không. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Chúng ta vốn chính là thân phận không cao, nếu như để cho Minh Vũ lại cưới một người thân phận càng thấp, Triệu gia chúng ta cũng không thể sống yên ở trên huyện. Việc nhỏ thì ta có thể đáp ứng, nhưng về chuyện đại sự, ta sẽ không nể ra, nhà của cô cô người hân là không quá giàu có, chúng ta tiếp tế nhiều một chút là được. Nhưng mà cũng không thể bồi thường Minh Vũ của chúng ta đi ra ngoài." Triệu cữu bà nói.

Ôn thị nói: "Nương nói đến tâm khảm trong lòng con, con nghĩ, nếu như thật sự nói không thông, thì lấy có Minh Vũ muốn khảo khoa cử, chờ Minh Vũ khảo xong, lúc này thân phận khác biệt, tin tưởng bên cô cô có thể hiểu được."

Triệu cữu bà gật gật đầu: "Để cho bọn nha hoàn cũng đừng dùng mắt chó nhìn người thấp. Mặc kệ nói như thế nào, đều là quan hệ huyết thống ruột thịt của công công người, không cho bọn họ mặt mũi, chính là làm cho chúng ta không mặt mũi. Trong phủ chúng ta có một ít hạ nhân đều là điệu bộ nịnh hót, nếu để cho ta biết, sẽ không dễ dãi như thế đâu!"

Ôn thị nói: "Dạ, nương, nhi tức nhất định đều an bài thỏa đáng!" Có vài lời nói, cũng không thể nói với bà bà được, vẫn là trở về rồi lại tính.

Ôn thị hầu hạ bà bà xong, về tới phòng ở của mình, bên kia có một đại a đầu đang chờ, Ôn thị nói: "Biểu tiểu thư bên kia hết thấy đều bình thường? Có mượn cơ hội đi tìm thiếu gia hay không?"

Đại a đầu kêu là Thúy nhi vội cung kính nói: "Hồi nãi nãi, Phúc nhi biểu tiểu thư mỗi ngày đều ở trong phòng, nếu không chính là đi hầu hạ dưới gối cho cô nãi nãi. Chi Nhi biểu cô nương và Nhị Nữ biểu cô nương, thì lại có mấy lần muốn đi tìm thiếu gia bên kia."

Tay Ôn thị đang cầm chung trà ngừng một lát, thực bình tĩnh nói: "Vậy trông chừng các nàng, cũng đừng xuất hiện chuyện khó coi gì."

Thúy nhi vội đáp ứng. Ôn thị lại hỏi: "Thúy nhi, người nói Phúc nhi kia, nàng có thể là thâm tàng bất lộ hay không? Có ý làm như vậy?"

Thúy nhi nói: "Cái này, nô tỳ cũng không rõ ràng lắm, nhưng mà nghe nha đầu hầu hạ Phúc nhi biểu cô nương nói, Phúc nhi biểu cô nương cũng là người thật tình, các nàng hầu hạ đều rất nhẹ nhàng. Mỗi ngày Phúc nhi biểu cô nương tự mình mặc quần áo rửa mặt. Cũng không có nói tiếng nào không tốt. Đại khái là ở nông thôn trong thời gian dài, Phúc nhi biểu cô nương thực cảm thấy hứng thú đối với hoa cỏ. Chính vì tứ biểu thiếu gia kia, cũng nhiều lần tìm Phúc nhi biểu cô nương chơi."

"Ý của người là hai vị biểu cô nương khác không như thế này?" Ôn thị hỏi.

"Nô tỳ không dám nói chủ tử không phải." Thúy nhi vội nói, nói biểu cô nương cũng không được, ai biết về sau là cái quang cảnh gì?

Ôn thị nói: "Người là đại a đầu của ta, người cũng không nói thật với ta, thì còn có ai nói thật cho ta đây? Có cái gì thì cứ nói, bằng không ta cũng không biết rốt cuộc nên làm như thế nào."

Thúy nhi liền nói hành vi có chút nhà giàu mới nổi của hai vị biểu cô nương cho Ôn thị. Nói chung tóm lại mà nói, chính là cái loại cảm giác người lập tức được rất nhiều vàng không biết tiêu xài như thế nào, Vương Chi Nhi và Nhị Nữ thật sự nghiệm được làm thiên kim tiểu thư một phen. Nhưng mà về hồ không thành ngược lại về thành chó, có chút quá mức, ngược lại rơi xuống thấp kém.

Vốn các nàng ban đầu tới đây, còn cảm thấy nha hoàn kia còn mặc tốt hơn mình nên đều thực tự ti. Nhưng mà đột nhiên giống như được mở chốt, một khi ý thức được mấy nha đầu đều là hạ nhân, mà chính mình là tiểu thư cao cao tại thượng, nên mấy nha đầu làm gì các nàng cũng đều để ý, cho nên làm cho người ta thực khó chịu. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh

Mấy nha đầu này ở trong Triệu phủ coi như là từng trải việc đời, vốn đối với mấy thân thích đến từ nông thôn này, thật nhiều người đều khinh thường ở trong lòng. Bây giờ còn bị mấy người này khinh thường tùy ý giày xéo mình, vậy thì tâm tình có thể nghĩ.

Nhưng mà làm một hạ nhân có tố chất, các nàng sẽ không đâm chọc, nhưng mà lời đồn đãi gì đó, không bị truyền ra mới là lạ, làm bản thanh danh của người cũng tốt, cho người tùy ý bắt nạt người ta!

Ôn thị nghĩ, cô nương như vậy, làm sao có thể gả đến nhà mình? Làm sao xứng với con trai mình? Nếu lão gia tử thật sự muốn như vậy, vậy thì mình cũng không khách khí, việc này đều lấy ra nói, dù sao còn có nhiều nha đầu có thể làm chứng như vậy đây.

Chẳng qua đáng tiếc đứa nhỏ kêu Phúc nhi kia, nếu trong nhà không phải là nông dân, nói không chừng nàng còn có chút nguyện ý thân càng thêm thân. Chỉ là, thôi, cũng chỉ suy nghĩ như vậy, con trai mình nên xứng đôi tốt nhất.

Bên này Triệu thị và Triệu cửu bà nói chuyện vui vẻ, mấy ngày nay bà có chút cảm giác nông dân vào thành. Triệu cửu công thực cung kính với Triệu thị, bọn hạ nhân cũng không phải là người mù, cho dù là lão thái thái này mũi nhà quê đây người, nhưng cũng không ai dám chậm trễ bà, lão gia tử đều cung kính với bà, huống chi bọn họ?

Triệu thị cảm thấy mỹ mãn, còn nói chút chuyện chê cười ở nông thôn cho Triệu cửu bà nghe, Vương Phúc Nhi cứ cảm thấy nãy nãy Triệu thị ở trước mặt cửu bà có chút không thẳng nổi thất lưng. Không duyên cớ cảm thấy thấp hơn người ta một đầu, khi nói chuyện cũng lấy Triệu cửu bà làm chủ, cái này làm sao như là khẩu khí của một người làm tỳ tỳ nói chuyện với đệ muội chứ? Ài, thật đúng là sữa cũng không đổi được, Triệu thị đối với cửu công, còn bởi vì là thân đệ đệ của mình, đều không có bản khoản thân phận gì đó, nhưng mà đối với đệ muội mới lần đầu tiên gặp mặt này, không có khả năng giống như với Triệu cửu công.

"Phúc nhi, người ở nhà làm cái gì kia, ừ, cá chần nước sôi, hôm nay người làm cho người cửu bà ăn đi, đệ muội à, ta nói với người, đúng lúc, tôn nữ này của ta không có gì khác, nhưng trên mặt trừ nghệ là giới giang, tuyệt đối không thể chê."

Nãy nãy, người không cần vì mình bỏ đệ muội này, coi ta trở thành nấu cơm vội đẩy đi cho người ta, người này bản thân mình cũng khinh thường chính mình, vậy người khác ai sẽ để mắt tới người đây? Hiện tại phòng bếp của Triệu gia đang nấu cơm đều là hạ nhân làm, ngài muốn ta tự mình đi làm, đây không phải là tự mình hạ thấp thân phận sao? Cũng phải nhìn xem là ở chỗ nào chứ, ở đây cũng không phải là Vương gia thôn, đến đây là khách nhân, chủ nhân người ta tự mình xuống bếp, thì chính là coi trọng, qua đây rồi nếu ngài giống như đầu bếp tự mình đi làm cơm, vậy cũng là bị người xem thường.

Mất thấy Triệu thị còn muốn nói thêm cái khác, Vương Phúc Nhi vội nói với Triệu cửu bà: "Không biết phòng bếp của cửu bà có am hiểu nấu cơm hay không, cháu gái nói một lần cách thực hiện đồ ăn, cũng để cho cửu bà ném thử loại cách làm này, cửu bà cảm thấy như thế nào?"

Triệu cửu bà cười nói: "Như vậy tốt, ta cũng có thể có phúc miệng." Trong lòng âm thầm khen ngợi, tiểu nha đầu này thì lại tốt, không xem nhẹ bản thân mình. Trái lại hai nha đầu kia, vì lấy lòng mình, chuyện gì cũng làm được, đáng tiếc cũng là không đầu vào đâu.

Nếu là biểu tiểu thư, có một số việc không thể để cho tự bản thân làm, nhưng mà trong lòng nhưng không có tính toán trước, làm cho người ta nhìn chê cười.

Triệu thị còn đang trách Vương Phúc Nhi ở trong lòng sao không tự mình đi làm, nếu Vương Phúc Nhi biết ý tưởng của Triệu thị, có lẽ sẽ tức giận đến không lời nào để nói.

Triệu cửu bà giữa trưa ăn món cá đó, cảm thấy hương vị tốt lắm, không khỏi khen Vương Phúc Nhi vài câu. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh

Vương Chi Nhi và Nhị Nữ đi qua tìm Vương Phúc Nhi, xin nàng dạy cho mình cách làm vài món thừa ăn mới mẻ. Ý tứ không cần nói cũng biết, các nàng thấy hôm nay Vương Phúc Nhi được khen, cũng muốn có thể được khích lệ, tốt nhất là tự mình làm ra được, thế này mới xem như một mảnh hiếu tâm.

Làm sao Vương Phúc Nhi không biết các nàng nghĩ gì? Vốn đang muốn khuyên vài câu, nhưng mà nghĩ các nàng khẳng định cho rằng mình không muốn làm cho các nàng nổi trội, cho nên cố ý không nói, vì thế nàng trực tiếp cự tuyệt. Dù sao nói và không nói, cuối cùng đều bị thâm oán, nàng làm điều thừa làm gì? Biết rõ cuối cùng các nàng sẽ bị người chê cười, còn nói cho các nàng, đến lúc đó xảy ra sai trái, oán cũng là mình, còn không bằng cứ cự tuyệt ngay từ đầu.

"Các người ở nhà đều không có làm mấy lần cơm, nói cho các người, các người cũng làm không được, vì sao ta phải nói cho các người." Vương Phúc Nhi cố ý nói như vậy. Nàng cũng không sợ đắc tội với người, người như vậy yếu lòng làm gì? Nàng lại không nợ các nàng ấy. Hơn nữa nhân phẩm hai người này không tốt, mặc kệ thế nào, đều phải rơi vào thâm oán, vậy trước để cho mình thông khoái rồi nói sau.

Vương Chi Nhi nói: "Phúc nhi, không phải là người sợ đến lúc đó chúng ta được cứu bà khích lệ, trong lòng người không thoải mái đi, nếu không làm gì không nói ra?"

Bộ dáng Nhị Nữ cũng chính là ý tứ này.

Vương Phúc Nhi cười nói: "Đây là nói các người đi, các người thích nghĩ gì thì cứ nghĩ, ta không sao cả, nhưng mà các người cần phải nghĩ cho rõ ràng, đến lúc đó làm ra chuyện gì, thân thích bên này cũng đừng đi."

Nãi nãi Triệu thị để cho mình trông chừng các nàng, Vương Phúc Nhi thật tình cảm thấy bất lực, nàng không phải bảo mẫu hai người này, không phải bảo tiêu của các nàng, không thể suốt cả ngày suốt đêm không nhắm mắt nhìn các nàng.

Hai người nghe Vương Phúc Nhi nói xong, đều có chút chột dạ, cảm giác giống như là bị người nhìn thấu. Nhưng mà, các nàng cũng không phải là người bị nói hai ba câu thì đánh mất ý niệm trong đầu, con người ấy mà, không ăn một là không có khả năng thông minh lên.

Hiện tại Vương Phúc Nhi chỉ hoài niệm cuộc sống ở Vương gia thôn, bên kia thật tốt! Xem ra, mình không thích hợp cuộc sống như thế này.

Hết chương 115.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Phải lượng sức mà làm, các vị!

Editor: ChieuNinh

"Người xem, biểu tiêu thư kia, còn tưởng rằng là ở nông thôn, thật là chê cười chết người, vội vàng đi tới phòng bếp nấu cơm, còn tỏ vẻ hiếu tâm nữa, ta thấy, cứ như vậy, càng làm cho người ta xem thường!" Một nha hoàn nói.

"Đúng vậy, cũng không nhìn xem là ở đâu? Giả bộ làm người rộng rãi gì chứ, suốt cả ngày không an phận. Theo ta thấy, có phải là coi trọng thiếu gia chúng ta hay không? Chỉ là cũng không nhìn một cái xem mình có thân phận gì, có xứng với thiếu gia chúng ta hay không, một chút cũng không biết tự lượng sức mình, làm cho người ta chê giễu." Một nha hoàn khác nói.

"Về sau thiếu gia chúng ta chính là người phải làm quan, làm sao có thể tìm thiếu phu nhân ở nông thôn, thật sự là chê cười!"

Đoàn người đang đi dạo ở trong vườn hoa, kết quả thì nghe được mấy nha đầu nói những lời này ở sau lưng. Mặt Vương Chi Nhi và Nhị Nữ một trận xanh một trận trắng, trên mặt Triệu thị cũng khó coi, trong lòng Vương Phúc Nhi bất đắc dĩ, sớm muộn gì sẽ có một ngày này, người không tự trọng, người khác muốn nói, cũng không có biện pháp.

"Đều và miệng cho ta! Nhóm chủ tử mà các người cũng có thể nói sao?" Ôn thị như sấm sét giữa trời quang, làm cho đám nha đầu đang trộm nói sợ tới mức hồn phi phách tán. Nói bậy thân thích, bị chủ tử bắt quả tang, cái này thật đúng là, đòi mạng rồi.

Nhóm bà đi theo cùng cũng mặc kệ những người này có quan hệ với người nào trong phủ, liền trực tiếp và lên miệng, tiếng chát chát vang lên. Triệu thị cảm thấy miệng mình đều đang đau, nhưng mà Triệu cửu bà và Ôn thị thì không biến sắc, giống như đều đã thói quen.

Mà Vương Chi Nhi và Nhị Nữ nghe xong những lời vừa rồi, trong lòng rất là phần nộ, hiện tại thấy những người này bị đánh, lại có chút sợ hãi. Các nàng chưa bao giờ biết, trong phủ thế nhưng lại trừng phạt hạ nhân như vậy, vượt qua phạm vi thừa nhận của các nàng. Bình thường các nàng nghĩ nhiều nhất chính là để mấy nha đầu này làm nhiều việc, còn bây giờ đánh miệng người chảy máu, chuyện như vậy, các nàng còn không làm được. Nhưng mà thấy bộ dáng biểu cửu mẫu giống như là tập nãi thành thói quen, lông mi cũng không buông lỏng cái nào, mà bộ dáng cửu bà cũng thực bình thản, các nàng là thật sự bị dọa!

Ài, trong lòng Vương Phúc Nhi thờ dài, chỉ mong hai vị này có thể tỉnh lại từ trong mộng đẹp, chỉ với chút đạo hạnh ấy của các người, còn muốn gả vào trong nhà giàu người ta, lúc này cũng nhìn không được, so với cái này thì còn có bao ác độc hơn.

Ôn thị ra lệnh đánh mấy nha hoàn đến cha mẹ đều không nhận ra, lại phân phó cho người bán đi.

Đám người Triệu thị đứng là hoảng sợ. Triệu thị cầm chặt tay Vương Phúc Nhi nói: "Phúc nhi à, đó tốt xấu gì cũng là người, sao nói bán thì bán." Bà thật sự là không thừa nhận nổi, không phải chỉ nói có vài câu tán gẫu sao? Có đến nỗi phải bán đi sao? Vậy nếu giống như bà, vậy thì còn không phải bị đánh chết bán đi sao.

Nếu Vương Phúc Nhi không biết được nhiều, có lẽ cũng sẽ bị khiếp sợ, ở đây mua hạ nhân, trên cơ bản sẽ không thể làm người mà nhìn, người cứ xem các nàng trở thành vật phẩm là được. Một khi những vật phẩm này tổn hại lợi ích chủ tử, như vậy thực xin lỗi, ta không cần còn không được sao?

Wương Phúc Nhi nhìn nãy nãy thật sự là chịu không nổi, nói: "Nếu không, qua vài ngày nữa chúng ta trở về đi." Diendanlequydon-ChieuNinh

"Đứng, trở về, trở về, ta không có mệnh hưởng phúc, ở đây ta thực không thoải mái, Phúc nhi à, người nói sao lại nói bán thì bán vậy? Không phải chỉ nói vài câu phàn nàn thôi sao?"

Triệu thị vẫn đang rối rắm đề tài này. Chẳng lẽ Vương Phúc Nhi giảng cho bà, mấy người biểu cửu mẫu mua người về thì sống hay chết đều là tùy ý theo chủ nhân người ta? Xem ra Triệu thị cho dù là khiến người ta chán ghét, nhưng chuyện thương tổn mạng người, bà còn làm không được, hôm nay đã chịu kích thích.

"Nãi nãi, chúng ta đừng nghĩ nữa, chúng ta đang ở nhà người khác làm khách, chuyện của chủ nhà, chúng ta cũng không quản được."

"Không phải ta muốn xen vào, nãi nãi vẫn nghĩ không rõ, sao chỉ nói mấy câu cũng có thể bị bán đi." Triệu thị còn đang rối rắm, vẫn là về nhà đi thôi, mình không quen gốc ở đây, gốc không quen, tình nguyện ở nông thôn làm bà tử nhà quê, cũng không làm phu nhân nãi nãi gì nữa, chịu không nổi.

Đồng thời, chịu không nổi còn có Vương Chi Nhi và Nhị Nữ, chuyện hôm nay đủ kích thích các nàng. Vương Phúc Nhi quyết định thêm chút lửa, vì thế nói: "Coi như là người thấp kém, thật muốn vào nhà giàu người ta, lúc người ta cho người dùng cách ngáng chân người, còn có giết người hạ độc, thật sự là cho người nghĩ cũng không nghĩ ra được. Ta đọc sách cũng nhiều, chuyện biết được cũng không ít, kẻ nhà có tiền, có người nào không phải trừ bỏ bà lớn còn có bà nhỏ? Hơn nữa họ dùng đều là ám chiêu, người như vậy chúng ta có nghĩ cũng không nghĩ tới! Đào Hoa cô cô trong thôn chúng ta, không phải là mất mệnh lập tức sao? Ai sẽ đề ý chứ."

Bất kể các nàng có nghe lọt vào được nghe không, chuyện nên làm mình đã đều làm, nếu các nàng còn khư khư cố chấp, như vậy thì thực xin lỗi, chuyện các người tự mình làm thì tự mình phụ trách.

Wương Chi Nhi thì đang nghĩ, nếu có thể trở thành người như biểu cửu mẫu, có phải là có thể mặc sức bắt chẹt hạ nhân hay không? Vậy sẽ không sợ bị người khác và miệng. Hôm nay thật sự là rất làm cho người ta sợ! Nếu năng làm chủ mẫu, tuyệt đối sẽ không đối đãi hạ nhân như vậy.

Mà Nhị Nữ thì lại nghĩ là, tuy rằng hôm nay biểu cửu mẫu có chút dọa người, nhưng mà thoạt nhìn thật là uy phong, nếu mình thành người như nàng vậy thì tốt rồi.

Uổng công Vương Phúc Nhi đều là nói vô ích, người ta đều có ý nghĩ của chính mình đấy, ai có chí nấy.

Nhưng mà này hai người cũng không dám đi chọc biểu cửu mẫu, chỉ sợ mình không cẩn thận cũng bị và miệng.

Ôn thị nói với Triệu cửu bà: "Lần này trước mặt mấy nha đầu kia, nhi tức vừa làm ra như vậy, hy vọng các nàng có tự mình hiểu lấy."

Triệu cửu bà cười nói: "Nha đầu Phúc nhi thì lại một chút cũng không sợ hãi đâu, lại nói tiếp năng trưởng thành cũng không tệ lắm, chỉ là gia đình quá mỏng."

Trong lòng Ôn thị sốt ruột, nói: "Nương, việc này?"

"Ta cũng chỉ nói như vậy, người gấp cái gì? Minh Vũ cũng là thân tôn tử của ta, ta có thể không suy nghĩ cho nó sao? Phu nhân huyện lệnh chúng ta không phải có ý định chọn Minh Vũ làm nữ tể sao? Tốt nhất là tìm một cơ hội, để cho phu nhân huyện lệnh tới đây một chuyến, mặt khác làm cho hai nha đầu bọn họ đánh mất ý niệm trong đầu mới được."

Qua vài ngày, Triệu phủ mở tiệc chiêu đãi phu nhân huyện lệnh, cùng đi còn có rất nhiều người có uy tín danh dự trong huyện đến, hơn nữa là tiểu thư các nhà. Họ đều ăn mặc trang điểm xinh đẹp, mấy người Vương Phúc Nhi cũng mặc quần áo mới làm, đi theo mấy tiểu thư đó cùng nhau chơi đùa, nhưng mà con người ấy mà, luôn luôn phân chia cao thấp quý tiện, ba người Vương Phúc Nhi rõ ràng đã bị xa lánh và xem thường.

Wương Phúc Nhi cảm thấy không sao cả, nếu không phải biểu cửu mẫu nói trong nhà không ai chiêu đãi mấy tiểu thư đó, nàng cũng sẽ không đi qua. Người cả đời nói không chừng chỉ thấy mặt một lần, thân phận của người chính là một nữ nhi nhà nông, người ta coi thường người, chẳng lẽ còn dám nói ra tận mặt? Bản thân mình cũng sẽ không bởi vì chịu vài cái xem thường, thì cảm thấy mất cái gì? Ta còn cảm thấy người mặc giống như nhà giàu mới nổi đấy, người xem thường ta, đồng thời cũng bị rất nhiều người xem thường. Cho nên ở trên yến hội này Vương Phúc Nhi lại là người tự tại nhất.

Mấy cô nương kia rõ ràng là muốn làm nhi tức cho biểu cửu mẫu, có địch ý đối với người đang ở trong Triệu phủ này là bình thường. Không thể không nói sức quyến rũ của Triệu Minh Vũ rất lớn, đại khái người lớn lên dễ nhìn, đến đâu cũng được ưa thích đi. Nhưng mà đến cuối cùng, cũng chỉ có một

người trở thành lão bà Triệu Minh Vũ, thương tâm là đại đa số.

Hắc hắc một khi nghĩ như vậy, thật là tâm tình sáng khoái. Ta không có nhiều hùng tâm tráng chí như vậy, coi như là xem diễn, xem náo nhiệt. Đợi qua mấy ngày nữa, chúng ta sẽ về Vương gia thôn, người là ai, Vương Phúc Nhi không biết.

Làm gì phải học Vương Chi Nhi và Nhị Nữ muốn dung nhập vào cái vòng luẩn quẩn kia, nịnh bợ lợi hại như vậy? Đến lúc đó đều sẽ bị đánh ra nguyên hình.

Wương Chi Nhi nói: "Người không hiểu ta, trong nhà của ta không có tiền như nhà của người, nếu ta không cố gắng, về sau cả đời ta gặp cảnh khó khăn, cho nên ta không thể không như vậy."

Đại khái Nhị Nữ cũng là nghĩ như vậy, vì sao đều ký hy vọng cho việc gả tốt, mình tự cố gắng không được sao? Nhớ năm đó, chúng ta cũng nghèo không thể thể nghèo hơn, còn không phải nhà mình cố gắng, mới có ngày lành hiện tại sao? Trông cậy vào người khác, là chuyện không đáng tin nhất, nhất là câu rở rủa vàng. Vốn là muốn câu cá lớn, kết quả vớt lên lại là chiếc giày rách.

Lần yến hội này qua đi, Ôn thị có ý vô tình nói, thiên kim nhà huyện lệnh tốt như thế nào như thế nào, chỉ còn thiếu chút nữa thì nói như vậy mới xứng với Triệu Minh Vũ. Chỉ cần không phải là kẻ ngốc, đều có thể nghe hiểu được ý tứ trong lời này. Diendanlequydon~ChieuNinh

Triệu thị cảm thấy tiếp tục ngốc ở đây nữa thì ăn không tiêu, đã muốn cáo từ, nói với Triệu cửu công là, cũng không yên lòng trong nhà, một mình lão nhân ở nhà đều sợ hấn bị đối. Còn có mấy cô nương rời nhà cũng có một đoạn thời gian thật dài, là lúc nên về nhà.

Khuyên can mãi, mấy người Triệu cửu công khuyên, nhưng mà chủ ý Triệu thị đã định, không có biện pháp, Triệu cửu công đành phải an bài người tiêu cục đưa người về. Đương nhiên, mang về thật nhiều thứ, về phần có bí mật cho Triệu thị cái gì hay không, thì Vương Phúc Nhi không biết.

Wương Chi Nhi và Nhị Nữ bị đá kích, chắc hẳn phải vậy, làm sao các nàng là đối thủ của Ôn thị. Người ta kêu không chiến mà thắng thắng không tổn binh, làm cho hai người các nàng tự biết xấu hổ, các nàng không phải là nha đầu nhà giàu người ta, còn thật không nghĩ biện pháp gạo nấu thành cơm, dù sao lần này đã kích rất lớn đối với hai người bọn họ.

Triệu Minh Vũ thì lại tặng cho Vương Phúc Nhi mấy quyển sách, biết Vương Phúc Nhi biết chữ nên cố ý chuẩn bị. Ôn thị khề cau mày, chỉ là lại buông xuống, dù sao người đều phải đi rồi, làm gì phải phức tạp đây?

Ôn thị cảm thấy con trai của mình đối với Vương Phúc Nhi và người khác không giống nhau, nên sợ Triệu Minh Vũ có tâm tư khác. Tuy rằng nha đầu Vương Phúc Nhi này không tệ, nhưng mà trong nhà thì không ra sao, cũng không giúp gì cho Minh Vũ, cho nên, khẳng định là không được.

Mà mình tìm thiên kim huyện lệnh, đến lúc đó đối với cuộc thi của Minh Vũ cũng là có giúp đỡ thật lớn, cho dù là sau khi vào quan trường, cũng có người chỉ điểm một chút. Chuyện thật tốt. Quang Tông Diệu Tô phải dựa vào một mình Minh Vũ, cũng không thể có sơ xuất gì.

Triệu thị cảm thấy đi một chuyến thăm thân thích này là muốn mạng già, không chỉ có thân thể mệt, mà tâm tư cũng mệt mỏi. Trước kia bà ở Vương gia thôn muốn mắng ai thì mắng người đó, muốn lăn lộn trên mặt đất thì lăn lộn trên mặt đất. Nhưng mà ở trong nhà đệ đệ, mọi hành động còn có người nhìn, hơn nữa nói thô tục người khác còn chê cười, thật sự là ghen muốn chết!

Đi đâu cũng có người đi theo, cái đó và ngồi tù có gì khác nhau? Cho nên bà ước gì lập tức về nhà, về nhà rồi, bà có thể kéo cổ họng mắng người! Lại nói, ghen lâu như vậy, cổ họng bà đều ngứa, già vờ lão thái thái cái gì, ghét nhất luôn!

Ngược lại Vương Tứ Bảo thì có chút lưu luyến không rời, mấy ngày này, hấn cười ngựa cũng không kém lắm, hiện tại trở về, cũng không có ngựa cười, rất thất vọng. Cho dù là Vương Kim Tòa, ở bên cạnh mỗi ngày ăn ngon uống ngọt, rất khoái hoạt, mọi người đều tôn kính hấn, gọi hấn là lão gia, trong lòng hấn ngáy ngất, hiện tại lão nương phải đi về, hấn đành phải buông bỏ rồi.

Có thể thấy được suy nghĩ của nam nhân và nữ nhân là khác biệt cỡ nào, đương nhiên, nam nhân ở ngoại viện, thuận tiện, hành động lại chẳng phải nghĩ ba nghĩ bốn, tự nhiên là rất dễ chịu. Còn nữ nhân, chuyện lông gà vò tới nhiều hơn, hăm hại không nổi a hăm hại không nổi.

Triệu thị có vẻ may mắn là, ba cháu gái còn không có vút mặt mũi của bà, cái này coi như là kết quả không tệ. Được rồi, hiện tại về nhà, ai tìm nương đó, về sau cũng không dẫn các nàng có đi ra ngoài, mệt đầu! Ngay cả yêu thích mắng chửi người nhất của bà đều bị ghen liên tục, bà dễ dàng sao!

Hết chương 116.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Hoa đào ghen tị!

Editor: ChieuNinh_

Thật vất vả trở về từ huyện, Triệu cửu công mang theo rất nhiều thứ về cho mọi người. Triệu thị một tay cầm giữ, phân chia cho từng phòng, cái này thật thỏa mãn lòng hư vinh của bà. Nhiều năm như vậy, khó được có thời điểm thế này, có đệ đệ có tiền thật là tốt, địa vị của mình trong nhà này thẳng tắp bay lên.

Nhưng mà bà cố ý cho nhà lão Nhị là đồ kém cỏi nhất, trái tim đều là thịt, nhà lão Nhị đối với mình như thế nào, trong lòng bà cũng rõ ràng, cho nên vì sao phải cho đồ tốt? Có thể cho người đã không tệ rồi! Còn có, đừng tưởng rằng bà không biết Chi Nhi ở bên kia làm chuyện tốt gì, mắt mặt muốn chết!

Thật ra Mã thị cũng đã vài lần muốn hỏi thăm nhà khác đều được cái gì, nhưng mà ai để ý tới bà ta? Đáo mắt là tới mùa gặt, cũng không có ai có cái thời gian rỗi kia.

Vương Đồng Tòa đã mời người đầu thu hết lương thực trong nhà, đang phơi nắng hong khô ở trong sân phơi. Nếu không phơi khô, đến lúc đó sẽ bị ẩm mốc mốc!

Sau khi Vương Phúc Nhi trở về, Vương Hoa Nhi hỏi nàng chuyện bên cửu công. Vương Phúc Nhi lựa chút chuyện quan trọng hơn nói, sau đó nói: "Muội cảm thấy vẫn là chúng ta bên này tốt, tỷ không biết, đến bên kia muội cũng không thể xuống bếp nấu cơm, đồ ăn phòng bếp làm cũng bình thường, muội đều cảm thấy miệng không có vị."

Vương Hoa Nhi nói: "Muội chính là người không chịu ngồi yên, nhà bọn họ nhiều nha hoàn, khẳng định sẽ không để cho khách nhân động thủ. Chi Nhi và Nhị Nữ không có làm ra chuyện xấu gì chứ?" Vương Hoa Nhi hỏi.

"Như thế không có, muội đoán các nàng là bị dọa." Vương Phúc Nhi liền nói cho nhị tỷ chuyện biểu cửu mẫu và miệng nha hoàn, sau đó bán đi.

Vương Hoa Nhi rất là khiếp sợ nói: "Nương của ta ơi, người nhà như vậy thật sự không dám đi, đáng sợ, nha hoàn đó cũng là người mà, sao có thể tùy tiện thì đánh thì mắng chứ, lại còn bán đi!" Nàng nghĩ tới Thanh Mai, có thể cũng như vậy hay không đây?

Vương Phúc Nhi nói: "Đối với chủ tử mà nói, các nàng là người dùng tiền mua, sinh tử của họ đều là ở trong tay nhà chủ nhân, muốn đánh muốn mắng còn không phải là một chuyện đơn giản? Nhưng mà chỉ cần bản thân nha hoàn không nhiều chuyện, không nói huyền thuyên, cũng sẽ không có việc gì." Chi có thể khuyên giải nhị tỷ như vậy, bằng không có thể làm sao? Còn có thật nhiều người là chịu tai bay vạ gió, người ta thật nhiều bởi vì diệt khẩu, vì không cho nhân ngôn toái ngữ truyền ra đi, còn không phải khiến cho người khác tử vong? Những thứ này đều là một bữa ăn sáng, căn bản là không phải trường hợp to tác gì.

Đương nhiên chuyện lần này, mấy nha đầu kia cũng là bí mật nói chủ tử, bị bắt được, coi như là có nguyên nhân, không tính quá oan.

Vương Hoa Nhi vẫn nói: "Tỷ cảm thấy cửu công và Triệu Minh Vũ kia đều rất tốt, không nghĩ tới biểu cửu mẫu thế nhưng lợi hại như vậy!"

Có thể không lợi hại mà được sao? Nhà lớn nghiệp lớn, không có thủ đoạn quản thúc hạ nhân, vậy nàng cũng là thật đáng thương.

"Đúng vậy, chúng ta cũng không phải hạ nhân nhà họ, không cần phải sợ hãi! Muội xem như vậy rất tốt, nói không chừng Chi Nhi và Nhị Nữ đều phải hết hy vọng, cho dù là chưa từ bỏ ý định, lúc này đã cách xa như vậy, cũng không có chuyện của các nàng rồi! Nghe lời nói ý tứ kia, thì biểu cửu mẫu hy vọng Minh Vũ biểu ca kết thân với quan gia đấy, làm sao là người nhà như chúng ta làm cho được?"

"Đúng vậy, Phúc nhi muội nói rất đúng, quên đi, chúng ta quản chuyện này làm gì, ta tồn tâm tư làm gì!"

Đúng vậy, quả thật không cần các nàng quan tâm, chẳng qua sau khi Vương Chi Nhi và Nhị Nữ về nhà, đều đã bị nương các nàng quở trách, cho rằng các nàng không có bản lĩnh, người nhà tốt như vậy đã không còn. Còn có chính là trong lòng thâm oán Triệu thị, bà vốn là đại cô, nói chuyện sẽ rất có ích, kết quả người ta lại không mở miệng. Đây đều là cháu gái, người sẽ không ngóng trông cháu gái có thể gả đến người trong sạch sao, cuối cùng một chút việc cũng không giúp!

Trong lúc này, tức phụ Đại Bảo sinh con trai, làm cho Đinh thị cao hứng cả ngày cứ cười toe toét, bà cũng chuyển đến trấn trên đặc biệt chăm sóc đại tôn tử. Mà tức phụ Nhị Bảo Tổng thị cũng đã có thân mình, con dâu Tam Bảo Lục thị cũng sắp sinh, để cho người ta cao hứng là đại tỷ Vương Cúc Nhi của Vương Phúc Nhi cũng có thai, làm Thích thị và Vương Đồng Tòa rất vui vẻ. Một đám đời sau sắp sinh ra, thật sự là làm cho người ta cảm khái, thời gian trôi qua thực nhanh.

Vương Phúc Nhi lại nghĩ qua không được bao lâu nữa, nhị tỷ cũng phải lập gia đình, con người nếu không lớn lên thì có bao nhiêu tốt.

Sau khi thu hoạch vụ thu xong, Thích thị phải đi lên huyện chăm sóc cho Vương Cúc Nhi, thật sự là Vương Cúc Nhi trên không có bà bà, nhà đều là nam nhân, cũng không thuận tiện. Diendanlequydon~ChieuNinh Thích thị làm mẫu thân, tự nhiên là khẩn trương lại khẩn trương không thôi. Hơn nữa đại tỷ phu cũng luôn mãi khẩn cầu, Thích thị liền dặn dò rõ ràng chuyện trong nhà xong thì đi lên huyện.

Vương Tiểu Bảo từ khi Vương Phúc Nhi trở về, trừ bỏ đi học đường, thì đi theo nàng, đại khái là nó chưa từng cảm thấy Tam tỷ rời đi thời gian dài như vậy, nên rất dính.

Vương Hoa Nhi cười nói, Tiểu Bảo là theo đuôi Phúc nhi. Vương Tiểu Bảo mới không cần, dù sao đi theo Tam tỷ có ăn ngon, nó mới không sợ bị cười đầu.

Hôm nay Vương Phúc Nhi nghĩ đã lâu không có đi hái hoa cúc đại, tuy rằng cuộc sống trong nhà đã khá hơn, nhưng mà hoa cúc đại phơi nắng hong khô cũng có thể làm trà uống, đối thân thể cũng có lợi. Vì thế cùng Vương Tiểu Bảo mang theo rổ đi hái, bên kia có một mảnh hoa đại thật lớn, Vương Phúc Nhi ở

bên đó lại gặp một khách không mời mà đến.

"Người chính là Vương Phúc Nhi?" Đối phương là tiểu cô nương có tuổi tương đương như Vương Phúc Nhi, chỉ là sắc mặt kiêu căng, người ta nhìn thực không thoải mái. Vương Tiểu Bảo nhận biết nàng, nàng là Từ Ngọc Phân nữ nhi Từ tú tài.

Thấy Vương Phúc Nhi không có lập tức trả lời, không khỏi cười lạnh nói: "Cũng không gì đặc biệt, chẳng qua chỉ là đứa nhỏ ở nông thôn, ta còn tưởng rằng thật đẹp chứ."

Nàng ở bên tú tài công thường xuyên nghe thấy tú tài công khen Vương Phúc Nhi, cho dù là Tổng Trường Khanh khi nhắc tới Vương Phúc Nhi thì tình thần cũng phấn chấn, làm cho Từ Ngọc Phân cảm thấy tự tôn bị hao tổn. Thật ra nàng ta muốn nhìn xem nữ oa này đến tốt cùng có cái gì tốt, nàng chính là khuê nữ tú tài, còn không mạnh hơn nhiều kẻ quê mùa ở nông thôn sao?

Wương Phúc Nhi cảm thấy chẳng hiểu ra sao cả, gia hỏa đưa lên cửa là người nào vậy, tới đây tìm mắng?

"Tam tỷ, nàng là khuê nữ Từ tú tài." Vương Tiểu Bảo nhỏ giọng nói.

A~, thì ra là nàng ta à, xem ở mặt mũi Từ tú tài, không cho người mất thể diện: "Là không có bao nhiêu tốt, Từ cô nương, ta còn có việc, không rảnh nói nhiều."

"Nếu biết ta là khuê nữ của ai, người còn có thái độ này?" Từ Ngọc Phân ngăn đón không cho đi.

Wương Phúc Nhi tức giận đến nổi nộ cười: "Từ cô nương, người ngăn đón người khác không cho đi, ban đầu người muốn cản ta nói chuyện, bản thân ta có việc, chẳng lẽ đi còn không được? Cho dù là khuê nữ huyện thái gia cũng không có quyền lợi không cho người ta đi này. Về phần người nói thái độ, ta nghĩ thái độ của ta rất tốt, ta cũng nghe nói qua một câu, nếu muốn người khác cho người sắc mặt hoà nhã, đầu tiên người đừng cho người khác sắc mặt, có đúng hay không, Từ cô nương?"

"Người!" Từ Ngọc Phân chỉ vào mặt Vương Phúc Nhi: "Khéo mồm khéo miệng! Người khác đều là mắt bị mù!"

"Ha ha. Quá khen, quá khen!" Vương Phúc Nhi cười nói: "Ta chính là tính tình này, không có biện pháp, Tiểu Bảo, chúng ta đi thôi. Trở về còn có việc."

"Người đứng lại đó cho ta, ta nói còn không có nói xong đâu." Từ Ngọc Phân nói. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^f^q^d

"Nga, thì ra vừa rồi Từ cô nương nói đều là vô nghĩa hả, như vậy, Từ cô nương, rốt cuộc người tìm ta có chuyện gì?"

Từ Ngọc Phân bị tức đỏ tới mặt tía tai, nói mình đều nói là vô nghĩa, quả thực là buồn cười, chẳng qua nàng ta còn có chuyện quan trọng hơn: "Về sau người không được lui tới với Tổng Trường Khanh, người như người một chút cũng không xứng lui tới với Trường Khanh ca."

Thì ra là chuyện này à, Vương Phúc Nhi cười tủm tỉm: "Xin hỏi, người là cha hay là nương của Tổng Trường Khanh hử? Hay là nói, người là đại ân nhân cứu mạng của ta? Người nói gì, ta phải nghe lời người? Tổng Trường Khanh là người lớn như vậy, hẳn có tay có chân, nếu không, người có bản lĩnh cột lầy hẳn, thì ta đây cũng không nói lời nào. Từ cô nương, làm người phải phúc hậu nha."

Từ Ngọc Phân nhìn khuôn mặt tươi cười của Vương Phúc Nhi, hận không thể xé rách mặt của nàng, nữ oa này vừa nói nói thì gây tức giận, nàng ta cảm thấy mình cũng muốn gào thét: "Ta nói cho người, cha ta chính là tú tài, nếu người còn lui tới với Trường Khanh ca, người, đệ đệ của người cũng đừng mong đọc sách ở trong học đường, cha ta rất nghe lời ta, ta nói được thì làm được."

Này còn uy hiếp nữa chứ, Vương Phúc Nhi cũng lạnh giọng nói: "Ta đây cũng nói cho người, ta còn tiếp tục lui tới với Tổng Trường Khanh! Về phần đệ đệ của ta, trong thiên hạ này cũng không phải chỉ có một mình cha người có thể dạy học! Tiểu Bảo, chúng ta đi, thật sự là, nói nửa ngày vô nghĩa, nghe được lỗ tai đều khó chịu!"

Nói xong thì bỏ đi cùng Vương Tiểu Bảo, còn lại Từ Ngọc Phân tay còn chỉ vào một phương hướng, không có hạ xuống.

Wương Tiểu Bảo vụng trộm nhìn Tam tỷ nhà mình: "Tam tỷ, tỷ đừng tức giận, cùng lắm thì đệ không đi qua Từ tú tài đọc sách nữa!"

Wương Phúc Nhi nhìn Vương Tiểu Bảo trong chốc lát, nói: "Tiểu Bảo à, Tam tỷ cũng không phải là tức giận, chỉ là cảm thấy liên lụy đến Tiểu Bảo, trong lòng có chút khó chịu. Nhưng mà, đệ yên tâm, tỷ nhất định sẽ không để cho đệ không có đọc sách."

Thật không nghĩ tới khuê nữ Từ tú tài lại là cái dạng này, còn có Tổng Trường Khanh kia, không có việc gì trêu chọc hoa đào làm gì, hiện tại hoa đào này ăn bảy dấm chua, ăn đến đầu lên bốn cô nương đây! Thật muốn mắng chửi người mà, vì sao kêu mình không được lui tới với Tổng Trường Khanh, người là lão bà hay là nương Tổng Trường Khanh hẳn hử, có gì quyền nói như vậy!

Như vậy nếu như ở hiện đại thì mình giống như kẻ thứ ba, cảm giác này, thật sự là làm cho người ta khó chịu đến cực điểm!

Sao có người da mặt dày như vậy, nói ra thì mình quen biết Tổng Trường Khanh trước, tốt xấu gì cũng phải có thứ tự đến trước và sau đi. Ài, muốn gì hử.

"Tam tỷ, tỷ cũng sắp vật hết lá cây rồi!" Vương Tiểu Bảo cứu vớt lá cây hoa cúc đại vô tội.

"Hả, ha ha, không cần thận, không cần thận. Đi, ta đi phía trước lại hái một ít!" Vương Phúc Nhi nói.

Vương Tiểu Bảo nghĩ là, khẳng định tam tỷ tức giận, xem ra, phải nói cho Trường Khanh ca một chút. Muốn làm gì trò hả, là một nữ hài, cũng có thể tới đây nói tỷ của ta một lần, một mình còn tưởng rằng Trường Khanh ca là người tốt! Hừ, chỉ chọc phiền toái cho tỷ ta!

Vì thế Vương Tiểu Bảo liền thừa dịp thời gian đi học đường nói chuyện này cho tên sai vặt Thạch Đầu của tú tài công, Thạch Đầu thì sao, lại nói cho Tổng Trường Khanh. Tổng Trường Khanh hấp tấp chạy qua đây, nhưng mà phải nói làm sao hả. Hắn lại một lần gặp tai bay vạ gió, rất đáng thương.

"Cái kia, Phúc nhi, ngươi đã trở lại hả?" Tổng Trường Khanh vừa nói vừa nhìn sắc mặt Vương Phúc Nhi.

Vương Phúc Nhi nói: "Làm gì lên lút hả? Ngươi làm chuyện trái lương tâm rồi hả?"

"Nào có? Ta đây sẽ làm chuyện trái lương tâm sao? Cái kia, cái kia..."

"Gi mà cái kia, có việc thì nói, ta đang bận." Vương Phúc Nhi nói.

"Ta, ta nghe nói có người tìm ngươi gây phiền toái? Có phải hay không?" Tổng Trường Khanh hỏi. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d

Vương Phúc Nhi như cười như không hỏi: "Sao lỗi tai của ngươi thính như vậy chứ? Ta nghiêm trọng hoài nghi, có phải ngươi muốn làm quỷ gì rồi hay không?" Đã vậy còn biết tin tức quá nhanh.

Tổng Trường Khanh ngây người, nói: "Ta muốn làm gì quỷ chứ, có người nói với ta, ngươi coi như nàng ta không tồn tại thì tốt rồi, ta không quan tâm nàng ta."

Vương Phúc Nhi thở dài một hơi: "Đáng lẽ, ta cảm thấy chẳng qua cũng chỉ là việc rất nhỏ, cũng không có cảm thấy gì, nhưng mà nhìn ngươi trịnh trọng chuyện lạ như vậy, chẳng lẽ, ngươi và người kia, thật sự có gì?"

"Tuyệt đối không có!" Tổng Trường Khanh vội nhấc tay thề: "Còn không phải ta sợ ngươi tức giận sao? Dù sao, người kia lấy ta ra nói chuyện, ban đầu ngươi còn vì chuyện của cô cô ta mà trách ta, ta lại sợ ngươi tức giận cả đời không để ý tới ta!"

"Tổng Trường Khanh, ban đầu thì ta rất tức giận, dựa vào cái gì ta phải vô duyên vô cớ bị một nữ nhân chỉ vào mặt mà mắng? Nếu như đó thân thích gì của ngươi, ta còn hơi chút cảm thấy có thể thừa nhận, nhưng mà Từ cô nương kia là ai chứ, vừa đến thì mắng ta! Nguyên nhân còn bởi vì ngươi, ngươi nói ta có oan hay không?"

"Oan, tuyệt đối oan! Cho nên ngươi muốn ta làm gì cũng được!" Tổng Trường Khanh vội cam đoan.

"Quên đi, ở trước mặt người kia ta cũng không chịu thiệt, ta là người chịu thiệt sao? Ta muốn nói là, nếu ngươi có ý tứ đối với cô nương người ta, như vậy thì để cho bà mối tới cửa cầu hôn. Nếu không có ý tứ gì, cũng nói rõ một chút, bằng không nếu lại tiếp tục hiểu lầm, nói không chừng Từ cô nương kia còn đánh tới cửa nhà của ta đây. Đến lúc đó ta cũng mặc kệ nàng ta có phải là khuê nữ tú tài hay không, cứ đánh không sai, ngươi cũng không nên đau lòng!"

"Lòng ta đau cái gì? Nàng cũng không phải là gì của ta! Chẳng qua thật sự ta vì cữu công bên kia mới biết! Nhưng mà ta một chút ý tứ cũng không có! Nữ nhân kia phát điên gì chứ, thật chẳng hiểu ra làm sao!" Tổng Trường Khanh đi qua chỗ cữu công, đã có một lần nào cho sắc mặt hoà nhã với Từ Ngọc Phân kia? Vậy mà người ta lại còn không tự biết! Quả thực là buồn cười!

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 118: Người không biết chuyện này

Editor: ChieuNinh

Thật sự là, xem ra trước kia vẫn làm rất nhẹ, hẳn là lạnh giọng lạnh ngữ cộng thêm không có sắc mặt hoà nhã!

Nhưng mà trước kia mình cũng làm như vậy rồi, có thể thấy được là nữ oa này da mặt dày, thật là vô địch! Tổng Trường Khanh cảm thấy hẳn là phải nói rõ chuyện này cho cữu công, để cho cữu công nói một câu với Từ tú tài kia, quán giáo nữ nhi của hắn. Dù sao cũng phải là trách nhiệm của làm cha mẹ đi, nếu ngay cả thanh danh của khuê nữ mình mà cũng không quan tâm, như vậy Từ tú tài này cũng không nên dạy dỗ người khác.

Về phần Tổng Trường Khanh nói như thế nào, Vương Phúc Nhi không có hỏi kỹ, bởi vì nàng phải đi lên huyện bên đại tỷ. Sau khi đại tỷ có thai, ăn gì cũng không ngon, bị nôn kịch liệt, Thích thị cho rằng tiểu nữ nhi của mình ở phương diện trù nghệ có chút tài năng, cho nên để cho Vương Phúc Nhi đi qua làm cơm một đoạn thời gian cho đại tỷ, tốt xấu gì phải ngừng nôn nghén rồi nói sau. Nữ nhân có thân mình thật là rất khổ, ăn không ngon ngủ không tốt, Thích thị cũng là không có biện pháp rồi.

Mặt khác, bà còn có việc cũng phải đi về thương lượng cùng với cha bọn nhỏ.

Không biết bởi vì nguyên nhân chuyện lần đó của Từ Ngọc Phấn bị Từ tú tài thế nào, ngược lại nghe Vương Tiểu Bảo nói, trên mặt Từ tú tài có một vết cào, theo Từ tú tài nói là mèo cào, lý do này thật sự thật cường hãn, quả thực là vạn năng. Vương Phúc Nhi nghĩ rằng, không phải là nương tử tú tài cào đi. Chẳng lẽ là bởi vì chuyện Từ Ngọc Phấn, hai người nổi lên tranh chấp, sau đó một lời không hợp, móng vuốt nương tử tú tài, a~, không phải, là tay, liền vurun ra rồi hả?

Nếu thật sự là như vậy, nương tử tú tài này đúng là người bư hãn!

Tổng Trường Khanh nghe nói Vương Phúc Nhi lại muốn đi ra ngoài, không khỏi nói: "Sao lại phải đi nữa rồi, ta thấy năm nay nàng ở nhà cũng không có được bao nhiêu thời gian."

"Tỷ của ta không thoải mái, ta phải đi thăm nàng." Chuyện cụ thể, Vương Phúc Nhi cũng không muốn nói với hân, dù sao nam nữ có khác biệt.

"Được, ta cũng chuẩn bị đi lên huyện, nếu không chúng ta cùng đi qua đó. Lần trước nói với Thư Lâm muốn đi lên huyện nhìn xem có cửa hiệu mặt tiền tốt hay không, ta cũng nên quan tâm một chút, hiện tại cửa hàng của chúng ta phát triển không ngừng." Lại nói cửa hàng ba người bọn họ hùn vốn thật sự rất may mắn, hiện tại đều mở vài cái, còn không phải sao, đã nghĩ đi qua huyện phát triển rồi.

Cửa hàng có thể phát triển tốt, Vương Phúc Nhi cũng vui vẻ, vậy ý nghĩa là tiền sẽ càng ngày càng nhiều, tiền nhiều hơn, thì hứng thú gì đó nhiều hơn. Ha ha.

"Ta chính là ngày mai sẽ xuất phát, người đuổi kịp không? Còn có không phải người phải chữa bệnh sao?" Vương Phúc Nhi hỏi.

"Chữa bệnh cũng không phải mỗi ngày đều làm, ta cũng là thiếu đồng gia (ông chủ nhỏ), cũng có quyền lợi nghỉ ngơi một chút. Cho nên, nàng không cần lo lắng."

Ai lo lắng cho người chứ? Vương Phúc Nhi phi báng ở trong lòng: "Vậy được rồi, ngày mai chờ ở đầu cửa Tú Thủy trấn, cha ta sẽ đưa ta đi qua."

"Không phải Vương thúc rất bận rộn sao? Nhà của ta cũng có xe ngựa, có thể trực tiếp đưa đến trên huyện, nếu không, ngày mai ta qua đây đón nàng được rồi." Tổng Trường Khanh nói. Diendanlequydon~ChieuNinh

"Vẫn là không nên, như vậy, ta để cho cha ta đưa ta đến cửa trấn, sau đó lại ngồi xe ngựa nhà người đi huyện là tốt lắm." Vương Phúc Nhi đề nghị.

"Cũng được, ta đây về nhà trước chuẩn bị một chút, ngày mai gặp." Tổng Trường Khanh vui rạo rức đi về nhà, hân bảo với nương Lí thị của hân sáng mai muốn đi lên huyện. Lí thị kinh ngạc hỏi: "Con đi lên huyện làm gì? Chẳng lẽ con muốn đi qua chỗ cô cô con?" Bà đúng là lo lắng tiểu cô muốn gả Xảo Nguyệt nhà nàng ta cho con trai mình, nhi tử đi không phải đưa dê vào miệng cọp sao? Ai biết tiểu cô kia sẽ đùa giỡn âm mưu thủ đoạn gì?

"Tiệm của con và Thư Lâm, còn có Phúc nhi muốn ở mở một nhà ở trên huyện, con đi lên huyện nhìn xem trước." Tổng Trường Khanh đáp.

Lí thị nói: "Việc này không phải luôn luôn đều là tiểu tử Triệu gia làm được sao? Con đừng giới trò cho nương, nói thật đi, vì sao muốn đi lên huyện!"

"Nương, con cũng lớn như vậy rồi, người cứ lo lắng như vậy?" Tổng Trường Khanh thực buồn bực.

"Có lớn hơn nữa thì cũng là đứa nhỏ của ta, con nói như vậy, nương càng khẳng định con có quý, con nói thật đi, nương chỉ có mình con là độc đinh như vậy."

"Nương, không phải là con cái gì kia thôi." Tổng Trường Khanh bị ép buộc có chút lấp bắp.

Xem cái dạng này của con trai, đột nhiên Lí thị giật mình, hỏi: "Chắc không phải có liên quan với Phúc nhi đi? Con trai, con nói có phải hay không?" Đối với con trai và Vương Phúc Nhi, Lí thị là vui mừng khi việc thành. Mà Tổng Trường Khanh không biết từ bao giờ thì bắt đầu, nương mình lại cứ thích trêu ghẹo mình, cho nên lần này đi lên huyện hân đã không muốn nói, nhưng mà vẫn là bị nương nghĩ tới, ài!

Xem mặt con trai càng đỏ hơn, Lí thị nhìn không được cười lên tiếng: "Con trai ta thật không tệ, lúc này cũng đuổi theo tới huyện lỵ, tốt lắm, nương cái gì cũng không hỏi. Bây giờ chuẩn bị một chút cho con, chỉ là, chuyện con đi lên huyện, cũng đừng để cho nãi nãi con biết, bằng không nhất định sẽ để cho con đi tới nhà cô cô."

"Nương, con biết rồi, con ở khách điểm là được." Tổng Trường Khanh nói.

"Nói vậy, ở khách điểm cái gì? Con còn nhớ rõ trước kia nương đã nói với con, ở trên huyện cũng có một viện tử đi, phía trước ta để cho người ta thuê, mặt sau chính là một cái tiểu viện, đến lúc đó con qua bên kia vào ở vài ngày cũng không có việc gì." Lí thị cũng có ý nghĩ kinh tế, dùng tiền riêng của mình mua căn nhà rồi sau đó cho thuê, điểm này thì lại có cùng ý tưởng giống Vương Phúc Nhi. Cho nên sau khi Lí thị nghe nói Vương Phúc Nhi cũng mua cửa hàng rồi cho thuê, trong lòng lại càng thích Vương Phúc Nhi hơn. Bà cảm thấy chương mắt với những người coi thường thương nhân thấp kém, không kiếm tiền, chẳng lẽ miệng ăn núi lở hả.

Ngày hôm sau, Vương Phúc Nhi và Tổng Trường Khanh cùng đi lên huyện, có lẽ hai người còn không có ý tứ gì mà nam nữ lớn không chung phòng, nên cũng không có cảm thấy không được tự nhiên, dù sao từ nhỏ đến lớn đều như vậy. Vương Đồng Tỏa là một nam nhân, còn là nông dân, trước kia đi chợ phiên còn không phải cả trai lẫn gái ngồi lẫn lộn ở trên một chiếc xe trâu sao? Cho nên căn bản không có ý thức phương diện này.

Mà Vương Phúc Nhi lại càng không có, ta cũng không phải tiểu thư nhà giàu, chẳng lẽ ngồi cùng một chỗ sẽ đòi chết đòi sống sao? Thực xin lỗi, ta

không có tính tự giác kia.

Tổng Trường Khanh thì sao, hẳn mừng rỡ ngồi cùng một chỗ với Vương Phúc Nhi, hơn nữa cũng không có cảm thấy có gì không ổn.

Đến huyện rồi, Tổng Trường Khanh trước đưa Vương Phúc Nhi đến trong nhà Vương Cúc Nhi, Thích thị nhìn xe ngựa đi xa, hỏi: "Trong xe là Trường Khanh?" ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d

Vương Phúc Nhi gật đầu, trong lòng Thích thị thờ dài, nha đầu kia, sao còn mơ hồ như vậy hả, đều lớn như vậy rồi. Nhưng mà người vừa mới tới, chẳng lẽ cứ nói một chút như vậy sao? Đây còn là trong nhà nữ tể, vẫn là quên đi, chờ về nhà phải gõ một chút, nha đầu giống như một ngày lớn.

"Ngày mai nương và tiểu cữu cữu còn có tiểu cữu mẫu cùng nhau trở về." Thích thị nói: "Con nhìn xem tỷ con muốn ăn gì thì làm cho nàng một lần, nương chỉ có thể dựa vào con."

Vương Phúc Nhi cũng thấy tỷ trở nên gầy hơn, đại khái là không ăn được thứ gì, cho nên sắc mặt tái nhợt, Vương Phúc Nhi vội nói: "Nương, người yên tâm, cam đoan sẽ dưỡng đại tỷ trắng trẻo mập mạp. Tiểu cữu cữu và cữu mẫu trở về làm gì?"

"Đi thăm gia gia và nãi nãi con, Lượng Lượng cũng đi theo cùng, đã có một thời gian dài không có đi trở về, nếu còn không quay về, thì kỳ cục rồi. Vừa vặn cữu cữu con có ngày nghỉ, nên cùng đi theo trở về." Thích thị nói.

Cũng đúng, nữ nhi nữ tể, quanh năm suốt tháng cũng nên trở về thăm nhà: "Vậy ngoại công và mỗ mỗ con thì sao?"

"Ngày mai qua ở đây vài ngày, sợ một mình con chăm sóc không xuê, mỗ mỗ con lo lắng, đây chính là chất trai đầu tiên của bà. Xem ra còn coi trọng hơn cả ta." Thích thị cười nói.

Thân thể Vương Cúc Nhi khó chịu, Vương Phúc Nhi hỏi: "Tỷ, nếu không muội làm cho tỷ một chậu cá nấu cải chua đi, món đó chua ngọt, một chút cũng không nhiều dầu mỡ!"

Vương Cúc Nhi vừa nghe chua, vội gật đầu: "Phúc nhi, tỷ cảm ơn muội!"

"Đại tỷ, tỷ nói gì vậy, muội chăm sóc cháu ngoại trai, trong lòng muội vui vẻ. Tỷ, tỷ cần phải ăn nhiều một chút, bằng không cháu ngoại trai của muội sẽ không vui vẻ."

Vương Cúc Nhi nở nụ cười, nàng để cho nha đầu Thanh nhi đi ra chợ mua một con cá trắm cỏ, chuẩn bị cho Vương Phúc Nhi nấu com ăn.

Thích thị lại đi tạm biệt trong nhà a di. Vương Phúc Nhi và Vương Cúc Nhi nói chuyện, chỉ là nhìn một thân mặc của đại tỷ, khẳng định đại tỷ phu đối với nàng rất tốt. Vương Cúc Nhi nắm tay Vương Phúc Nhi, nói: "Có phải tỷ thực vô dụng hay không? Cho muội và nương đều bận tâm như vậy!"

"Đại tỷ, cũng không được nói như vậy, muội nghe đại phu nói, vào lúc này tâm tình cần phải thoải mái, tỷ đừng nghĩ nhiều, muội ở chỗ đại tỷ, trong lòng muội cũng vui vẻ. Vốn muội còn nghĩ, cho đến bao giờ mới có thể lên huyện một chuyến, kết quả đại tỷ nhanh như vậy khiến cho muội tới đây, hắc hắc."

"Muội đó, chỉ nói tốt đồ tỷ vui vẻ, từ ban đầu tỷ đã biết, nếu trong nhà chúng ta không có muội, bây giờ còn đang gặp cảnh khốn cùng đây. Tỷ đều suy nghĩ, tỷ thực may mắn, có một muội muội tốt như vậy!"

Vương Cúc Nhi chưa từng có nói nhiều như vậy, Vương Phúc Nhi một lần nữa nhận thức đại tỷ mình, thì ra nàng cũng có thể nói thật nhiều. Chẳng được bao lâu, Thanh nhi đã mua đồ ăn từ trên chợ trở lại, Vương Phúc Nhi đi tới phòng bếp bắt đầu bận rộn, Thanh nhi ở bên cạnh hỗ trợ. Vương Phúc Nhi cảm thấy còn phải mua thêm chút đồ ăn thoát nhìn thanh đạm, ví dụ như mầm đậu chần hạn, vừa có dinh dưỡng, ăn lại không ngán ngấy, còn có thể rau dưa dùng nước sôi chần qua một lần, sau đó dùng dấm chua trộn lại, đại tỷ cũng là vì mấy món ăn đây mỡ mới có thể ăn không vô.

Từ từ sẽ đến đi, Vương Phúc Nhi múc cá nấu cải chua, Thanh nhi ngửi thấy mùi thơm, nói: "Cô nương thân gia làm thức ăn thơm quá." Về mặt sùng bái, Thanh nhi này chẳng qua cũng chỉ là tiểu nha đầu gần mười tuổi, Vương Phúc Nhi cười nói: "Vậy, hôm nay làm nhiều, một lát múc thêm cho người một ít."

Thanh nhi cười nói: "Đa tạ cô nương thân gia, ta đi dọn bàn ăn, một lát nữa lão gia và thiếu gia sắp trở lại."

Phan Hồng và cha hẳn quả nhiên là không đầy một lát thì đã trở về, nhìn thấy Vương Phúc Nhi cũng đều cười chào hỏi, thậm chí cha Phan Hồng lại còn cho Vương Phúc Nhi lễ gặp mặt. Vốn đề cho thân thích người ta tới chăm sóc nhĩ tức của mình cũng đã có chút không nên, cho lễ gặp mặt này là theo lẽ thường phải làm. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d

Phan Hồng là thật cẩn thận giúp đỡ Vương Cúc Nhi đi tới bàn ăn, ài, đại tỷ phu này đối với đại tỷ cũng thật tốt! Hẳn thấy đại tỷ có thể ăn ngon, cũng cười vui hơn ai khác: "Đa tạ Phúc nhi muội muội! Thật sự là rất phiền toái muội!" Thậm chí Phan Hồng còn cúi đầu với Vương Phúc Nhi.

Vương Phúc Nhi vội né tránh: "Tỷ phu, huynh làm lễ lớn như vậy, làm sao muội nhận nổi chứ, tỷ của muội có thể ăn ngon, muội cũng vui vẻ đây."

Cha Phan Hồng cũng nói: "Đều là thân thích nhà mình, cũng đừng nhiều lễ như vậy, ngược lại biến thành xa lạ! Nhưng mà, Phúc nhi cũng đang chăm sóc tôn tử của ta, làm bá phụ vẫn muốn nói tiếng cảm ơn."

"Bá phụ, đó cũng là cháu ngoại trai của con đây. Hắc hắc, chúng ta nhanh chóng ăn com đi, bằng không một lát nữa sẽ nguội lạnh." Nếu tạ đến tạ đi, lúc nào mới xong chứ, Vương Phúc Nhi vội dúi tay đi, vì thế sau đó bỏ qua không đề cập tới.

Ngày hôm sau Thích thị và mấy người tiểu cữu cữu đi trở về, Vương Phúc Nhi ở lại chuyên tâm nấu cơm cho đại tỷ. Tổng Trường Khanh cũng vụng trộm đi qua tìm Vương Phúc Nhi, không phải báo cho nàng là tìm được cửa hàng nào, thì cũng nói chút chuyện khác, có một lần thế nhưng còn đi cùng Vương Phúc Nhi lên chợ mua đồ ăn.

Trừ mấy chuyện này ra, Vương Phúc Nhi nghe được tin tức cực kì thú vị chính là a di cố ý để cho Khương Điền thú nhị tỷ nhà mình. Cái này vẫn là Vương Phúc Nhi và đại tỷ nói chuyện phiếm mà nghe được. Đây, đây, cũng quá ngoài dự kiến người ta đi.

Vương Cúc Nhi nói: "Kỳ thật cũng không ngoài ý muốn, a di vẫn luôn cảm thấy tính tình Hoa nhi và nàng rất hợp nhau, hiện tại trong nhà a di cũng là nhà lớn nghiệp lớn. Nếu cưới một nhị tỷ yếu ớt trở về, cũng không ra thế thống gì. Hơn nữa tuổi Hoa nhi và Điền oa tử cũng không sai biệt lắm, đây không phải vừa vặn sao? Chúng ta lại đều là thân thích, hiểu rõ nhau, mạnh hơn nhiều so với nhà người khác."

"Nhưng mà..." Vương Phúc Nhi cũng không nói ra được, thời đại này, biểu huynh muội kết thân nhiều, cũng không có thấy qua sinh ra đứa nhỏ có bệnh gì, lại rất tán thành như vậy. Dĩ thành bà bà, cái này không phải tốt lắm sao? Mà cháu ngoại trai thành nữ tể, mọi người đều rất vui vẻ.

Được rồi, Vương Phúc Nhi không còn lời có thể nói, hôn nhân thời đại này đều là lệnh của cha mẹ. Làm cha mẹ cũng không có khả năng hãm hại chính tử nữ của mình, cho nên tuyển chọn cũng đều là tốt, nếu các nàng đều cảm thấy có thể, vì sao Vương Phúc Nhi còn phản đối? Cũng không có tư cách phản đối.

Ặc, chỉ là nghĩ đến về sau phải kêu Khương Điền là nhị tỷ phu, sao cảm giác cứ là lạ nhỉ?

Hết chương 118.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Làm tỷ phu chúng ta?

Editor: ChieuNinh

"Ngược lại tỷ cảm thấy rất tốt, hiện tại nhà a di ở trên huyện, về sau nếu nhị tỷ của muội cũng ở đây, thì chúng ta có thể chăm sóc lẫn nhau." Vương Cúc Nhi nói, tuy rằng thân thể nàng không thoải mái, nhưng mà làm quần áo cho đứa nhỏ của mình chứ cũng không có rảnh rỗi. Hơn nữa nói những lời này với tiểu muội mình, một chút cũng không cảm thấy có gì không ổn. Có lẽ là trải qua thời gian dài tới nay, Phúc nhi cho người trong nhà cảm giác là trưởng thành sớm, rất nhiều lời cũng có thể với nàng.

Hơn nữa đây là chuyện riêng tư giữa tỷ muội với nhau, lại quan hệ đến chung thân đại sự muội từ nhà mình, nói trong lòng với Phúc nhi cũng an tâm.

Đúng vậy, là rất tốt, nếu a di làm bà bà nhị tỷ, còn không tốt hơn nhà khác biết bao nhiêu đâu? Còn có đến trên huyện này sinh sống, cữu cữu và đại tỷ đều ở đây, cũng sẽ không không có người quen mà xa lạ. Chúng ta có người thân ở đây.

"Năm trước hay là năm kia gì đó, trong nhà một đồng nghiệp của tiểu cữu cữu muốn làm mai khuê nữ nhà nàng cho Khương Điền biểu ca đó, hình như kêu là Ngọc Lan." Vương Phúc Nhi nói.

"Việc này, tỷ có nghe a di nói qua. Chỉ là a di chúng ta không quá nguyện ý. Trong lòng vẫn thích Hoa nhi thôi. Việc này ta cũng không cần bận tâm, các trưởng bối sẽ tự làm rất tốt."

Đương nhiên là như thế này rồi, thật nhiều đại bộ phận nam hôn nữ gả đều là cha mẹ thấy được thì trực tiếp định ra. Mọi người chính là thời điểm động phòng mới gặp mặt lần đầu tiên, tình huống giống như nhà mình thật sự quý lắm rồi.

Vương Phúc Nhi cũng không nghĩ nhiều, dù sao cha nương mình sẽ không để cho tử nữ của mình chịu thiệt là được. (từ nữ: con trai con gái)

Mỗi ngày Vương Phúc Nhi làm món ăn kích thích khẩu vị cho đại tỷ, mặt đại tỷ dần dần tròn lên, đám người đại tỷ tự nhiên là vô cùng cảm kích với Vương Phúc Nhi. Đương nhiên đối với chuyện đề tiểu di tử (cô em vợ) đến chăm sóc cho phụ nữ của mình, trong lòng hẳn cũng băn khoăn, cho nên bớt chút thời gian đi mua vài thứ tốt cho Vương Phúc Nhi, đương nhiên cũng không thể thiếu Vương Cúc Nhi.

Tổng Trường Khanh lại qua tìm Vương Phúc Nhi vài lần, bị đại tỷ Vương Cúc Nhi biết được, Vương Cúc Nhi cũng quen biết Tổng Trường Khanh thật nhiều năm, thấy vậy thì không khỏi nói: "Đều đến cửa nhà tỷ rồi, sao không tiến vào ngồi một chút?"

Tổng Trường Khanh ngượng ngùng cười cười, Vương Phúc Nhi nói: "Đúng lúc, người bắt mạch cho đại tỷ ta, nhìn xem thân thể có tốt không."

Có đại phu sẵn mà không cần, lãng phí à.

Vương Cúc Nhi cũng cười đồng ý, Tổng Trường Khanh rất tự tin đối với chuyện bắt mạch này, xem xong rồi nói Vương Cúc Nhi không có vấn đề gì

lớn, chỉ là không cần làm lụng vất vả là được. Vương Phúc Nhi nói: "Đại tỷ, muội nói tỷ không nên thiêu thừa may vá, thân thể chúng ta phải làm trọng. Thiêu thừa may vá thì cũng không tốt cho đôi mắt."

"Tỷ phải tự tay làm vài món quần áo cho oa tử mình mới an tâm." Vương Cúc Nhi cười nói.

"Đại tỷ, nếu tỷ không ghét bỏ tay nghề của muội kém, muội giúp tỷ làm vài món đi." Vương Phúc Nhi nói.

"Đại tỷ không có việc gì, muội tới đây cũng qua một đoạn thời gian dài, tỷ cũng ăn được cơm rồi, Thanh nhi cũng đã làm được món muội làm, cha nương chúng ta nhất định nhớ muội."

"Đại tỷ, tỷ đuổi muội trở về hả?" Vương Phúc Nhi cố ý cười nói.

"Nào có đâu. Tỷ là nương ngừng, muội nhỏ như vậy cũng đến chăm sóc tỷ, hiện tại tỷ thật sự không có vấn đề." Làm sao có thể để cho muội tử mình vẫn luôn chăm sóc nàng chứ, cái này cũng không thể nào nói nổi: "Tỷ phụ muội cũng nói, muốn thuê một bà tử chuyên môn chăm sóc tỷ, cũng tìm bà tử có kinh nghiệm. Muội tới huyện cũng chưa có đi qua bên a di, tốt xấu gì cũng đi thăm đi, sau đó về nhà, bằng không cha nương cũng nhớ muội rồi."

Vương Phúc Nhi cảm thấy đại tỷ nói rất đúng, vì thế mang theo đồ đại tỷ chuẩn bị đi qua bên a di. Tổng Trường Khanh cũng bởi vì đi ra ngoài thời gian quá dài, trong lúc đó hẳn còn trở về Tú Thủy trấn một lần, lúc này nghe được Vương Phúc Nhi qua không lâu thì sẽ đi về, nên quyết định về nhà trước.

"Cửa hàng ta nhìn trúng vài chỗ, đến lúc đó sẽ thương lượng với Thư Lâm một chút. Nếu có thể thành, chúng ta ở trên huyện cũng có cửa hàng. Hiện tại ta về nhà trước, nàng vào trong trấn thì đi tìm ta." Tổng Trường Khanh nói.

"Đã biết, trong khoảng thời gian này Triệu Thư Lâm đang làm gì? Sao không nhìn thấy hắn." Vương Phúc Nhi hỏi.

Tổng Trường Khanh trả lời: "Cha hắn muốn để cho hắn tiếp nhận quản lý tửu lâu của nhà, trong khoảng thời gian này rất bận rộn, nên không có rảnh."

"Hắn mới bao nhiêu tuổi chứ, Triệu thúc cũng quá nóng vội." Vương Phúc Nhi nói.

"Bởi vì cửa hàng chúng ta càng tốt, làm cho Triệu thúc cảm thấy tửu lâu của nhà là nhân tài buôn bán, cho nên muốn mau chóng giao sinh ý trong tay cho hắn. Dù sao sớm muộn gì cũng là hắn tiếp nhận, tiếp nhận sớm thì về sau cũng sẽ không quá loạn." Diendanlequydon~ChieuNinh

Xong rồi, Tổng Trường Khanh tự đi về nhà, Vương Phúc Nhi đi đến nhà a di, a di thấy Vương Phúc Nhi thì rất là cao hứng, Vương Phúc Nhi cảm thấy a di có chút mập ra, chẳng lẽ thật là người phú quý rảnh rồi rồi?

"Ta cũng nghe nương con nói con đến đây, cũng không qua đây thăm a di một lần."

"A di, bên cạnh đại tỷ không thể thiếu người, lúc con vừa tới nàng gây lợi hại, ăn gì cũng không vô, con nghĩ thật nhiều biện pháp, hiện tại mới tốt, a di còn trách con." Vương Phúc Nhi cười nói.

"Không trách, không trách, chỉ biết Phúc nhi là có biện pháp, đến nhà a di ở thêm vài ngày, bằng không a di không bỏ qua."

"A di, con cũng chỉ có thể ở đây qua một đêm, trong nhà còn có việc đâu. Con sợ cha nương ở bên kia chịu thiệt." Vương Phúc Nhi nói.

"Sao nữa? Chẳng lẽ gia gia và nãi nãi con lại làm yêu thiêu thân gì?" A di hỏi.

"Không phải, tính tình cha nương con ngại còn không biết sao, bình thường đều quá thành thật, cho dù là ở phương diện nào cũng tình nguyện bán thân mình chịu thiệt chứ không để cho người khác chịu thiệt. Máu chốt lúc này là, tam tẩu con cũng sắp sinh, con sợ Nhị bá mẫu con các nàng lại làm ra chuyện gì, đến lúc đó cha nương con chịu thiệt."

A di nghĩ nghĩ, nói: "Cũng đúng, tính tình đại tỷ và đại tỷ phụ là có chút quá yếu đuối. Ta cũng sẽ không giữ con lại. Để ta kêu Đậu Tương Đậu Xanh chuẩn bị thêm chút đồ, con mang về nhà đi. Lần trước con đi nhà cữu công chơi thế nào?"

"Cũng tốt lắm, a di, bên kia nhà cao cửa rộng, con còn có chút không quen đâu, có thật nhiều người hầu hạ, hơn nữa người rất nhiều. Đông người thì phức tạp, thị phi cũng nhiều, chúng con ở một đoạn thời gian thì đã trở về."

"Cũng đúng, cho nên nhân khẩu vẫn đơn giản như chúng ta là tốt. Di phụ của con còn nói muốn mua thêm vài người, ta đã nói quên đi, không chỉ phải dùng nhiều tiền, hơn nữa đến lúc đó làm ra chuyện cũng nhiều. Hiện tại người trong tay chúng ta cũng đủ rồi, ở phòng bếp có người nấu cơm, hầu hạ có Đậu Tương Đậu Xanh bọn họ. Cho dù là biểu ca biểu đệ của con, bên người cũng chỉ có một gã sai vặt hầu hạ, cái này còn không mạnh hơn trước kia nhiều sao, còn muốn nhiều người như vậy làm gì? Con đến bên này của a di, chuyện gì cũng không cần làm, cứ trò chuyện với a di. Đúng rồi, Đậu Tương, người đi lấy hộp gỗ màu đỏ ngày hôm qua ta cất lại đây."

Đậu Tương lên tiếng trả lời rồi đi, chẳng được bao lâu thì mang đến một cái tráp màu đỏ, a di đưa cho Vương Phúc Nhi: "Đây là một ít đồ trang sức di phụ của con mang về từ bên ngoài, ta tuổi một bố to rồi, cũng không dùng được, cũng chỉ nhóm tiểu cô nương các con mang thì đẹp. Con mang về chia đều với Hoa nhi."

Vương Phúc Nhi cười tủm tỉm thu vào, hắc hắc, đồ a di nhà mình cho, nhận lấy cũng không cảm thấy ngượng ngùng. Hơn nữa, a di có thông qua mình để mang đồ cho nhị tỷ hay không nhị, cái này thật đúng là nói không chính xác.

Buổi chiều Khương Điền và Khương Lỗi đều trở lại, đại khái Vương Phúc Nhi là nghe xong những lời này, thì nhìn Khương Điền vài lần, ừ, không tệ, lớn lên giống người lớn, thành thực không ít. Khương Điền bị Vương Phúc Nhi nhìn mà ngượng ngùng, vội hỏi: "Phúc nhi, trên mặt ta có dính gì hay không? Muội nhìn làm ta không được tự nhiên."

"Không có, không có, muội đang thấy biểu ca hiện tại giống người lớn rồi." Vương Phúc Nhi vội nói.

"Ta đây thì sao?" Khương Lỗi vội hỏi.

"Người à, lại qua vài năm rồi nói sau." Vương Phúc Nhi cười nói, bây giờ Khương Lỗi còn đang đọc sách, chỉ là sang năm sẽ đi thi, có thể khảo trúng hay không thật đúng là khó mà nói.

Vương Phúc Nhi nghĩ tới Triệu Minh Vũ, tên kia đọc sách lợi hại, trúng tú tài hẳn là không thành vấn đề đi.

Ở nhà, biểu đệ có chút nhỏ tuổi, đọc sách cũng không có lợi hại như Triệu Minh Vũ, nhưng mà Vương Phúc Nhi hy vọng trên người hắn. Khương đi phu vẫn muốn thoát khỏi cái danh thương hộ, vì thế còn mua thật nhiều đất, nếu Khương Lỗi có thể trúng tú tài, như vậy thật là việc vui vô cùng lớn.

Đến lúc đó, Khương Điền kiếm tiền, Khương Lỗi khảo công danh, cuộc sống càng ngày càng huy hoàng. Diendanlequydon~ChieuNinh

A di có chút nghi hoặc nhìn nhìn Vương Phúc Nhi, lập tức suy nghĩ cẩn thận lại, thì cũng nở nụ cười. Quý nha đầu này, có phải đã biết chuyện gì hay không. Chẳng qua chuyện này cũng sớm muộn thôi, đến lúc đó cũng không ngượng ngùng gì.

Khi Khương đi phu trở về, Vương Phúc Nhi phát hiện hắn cũng béo hơn, quả nhiên là phu thê mà, ngay cả phát phúc (béo lên) cũng giống nhau. Hiện tại Khương đi phu cũng không còn xuất đầu lộ diện ở bên ngoài, dù sao tiểu nhi tử muốn khảo công danh, hắn cũng chú ý một chút không phải sao? Cho nên chuyện trong tay đều giao cho chương quầy tín nhiệm, cho dù là Khương Điền, cũng ở phía sau nhìn, không cho hắn xuất đầu lộ diện quá nhiều. Đương nhiên là có vài trường hợp cũng phải mang hắn theo, dù sao chiều bài ông chủ này vẫn rất trọng yếu. Hơn nữa Khương Điền cũng không đi thi khoa cử, về sau sinh ý chính là căn bản cuộc sống của hắn, không có thủ đoạn là không được.

Buổi tối Khương đi phu thật cao hứng, còn cố ý uống mấy chén, a di đoạt ly rượu lại, Khương đi phu còn trêu ghẹo nói a di bình thường cứ thích quản hắn.

A di cười mắng: "Đều đã bao nhiêu tuổi rồi, còn như vậy. Chờ con trai chàng thú tức phụ, chàng còn như vậy không sửa sao?"

Nói làm Khương Điền và Khương Lỗi có chút đỏ mặt, dù sao phải thú tức phụ, là bọn hắn đó, Vương Phúc Nhi thực bình tĩnh.

A di lại phân phó, ngày mai Khương Điền không cần đi ra ngoài, đặc biệt đưa Vương Phúc Nhi về nhà. Vương Phúc Nhi nghĩ, sẽ không phải là để cho Khương Điền cùng nhị tỷ ta tiếp xúc nhiều chút đi. Nếu là như thế này, cũng thật là dụng tâm lương khổ nha.

A di chuẩn bị thật nhiều thứ cho Vương Phúc Nhi, Khương Điền chuẩn bị một xe ngựa, vung roi điều khiển đi. Vương Phúc Nhi rất kinh ngạc: "Biểu ca, huynh còn có thể đánh xe?"

"Đó là đương nhiên, ta cũng không thể luôn dựa vào xa phu, nếu có tình huống đột xuất phát sinh, mình không biết vậy thì thảm rồi."

Ôi, người còn rất tự tin. Nhưng mà tự tin tốt, dù sao vẫn tốt hơn không có tự tin.

Suy nghĩ một chút, dường như nhị tỷ nhà mình muốn lớn hơn Khương Điền mấy tháng, nữ lớn nam nhỏ, oa nhi Khương Điền này có thể chấp nhận hay không đây? Vương Phúc Nhi cảm thấy mình lại bắt đầu ngăn người, người cho rằng đây là hiện đại sao, còn hỏi người nguyện ý hay không? Được rồi, Khương Điền không tệ, lại biết gốc biết ngọn, làm tỷ phu chúng ta cũng có thể nhận.

Hết chương 119.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Vương Hoa Nhi có chủ!

Editor: ChieuNinh

Thích thị thấy Vương Phúc Nhi đã trở lại thì rất là vui vẻ, lại thấy Khương Điền cũng đi theo tới đây, liếc mắt nhìn nhau với nam nhân nhà mình một cái, sau đó nhiệt tình kêu Khương Điền vào nhà.

"Điền oa tử, con cũng rất ít đến nhà chúng ta, lần này nhất định phải ở lại qua đêm." Thích thị nói.

"Dạ, đại di (dì cả), nương con cũng nói với con, nếu khuya rồi, thì ở lại một đêm bên nhà đại di."

Vương Phúc Nhi nghĩ đến, xem ra đứa nhỏ này còn không biết hôn sự của mình đâu, nhìn xem, hiện tại biểu hiện có bao nhiêu tự nhiên. Nếu như mà cha nương hấn muốn hấn và Vương Hoa Nhi gom thành một đôi, hấn còn có thể thân nhiên như vậy sao? Phòng chừng đã sớm đỏ mặt.

Thích thị nói với Vương Hoa Nhi: "Hoa nhi, mức cho biểu đệ con một chậu nước rửa mặt, xem này đi một đường tới đây, trên mặt đều là bụi."

Vương Hoa Nhi cũng không biết chuyện gì, thật là giống như bình thường bưng nước cho Khương Điền. Qua không bao lâu thì Vương Tiểu Bảo cũng học về, thấy Vương Phúc Nhi đã trở lại, hấn không thể ôm đùi Vương Phúc Nhi, lại thấy biểu ca tới thì đi theo biểu ca lẫn lộn.

Mấy năm nay, Khương Điền trở nên càng ngày càng chịu khó, thấy trong lu hết nước, thì chủ động đi múc nước. Thích thị để cho Vương Hoa Nhi dẫn theo Khương Điền đi múc nước ở cái giếng đầu thôn.

Vương Tiểu Bảo có chuyện báo cáo với Vương Phúc Nhi, cho nên túm Vương Phúc Nhi phòng nhỏ của mình. Đại khái là năm rồi, Vương Tiểu Bảo nhất định muốn có phòng riêng của mình, Thích thị không lay chuyển được nó, liền cho nó một gian.

"Làm gì?" Vương Phúc Nhi hỏi.

"Tam tỷ, tỷ còn nhớ rõ Từ Ngọc Phân lần trước tự xưng đi kiếm chuyện với tỷ không, nàng ta đính hôn rồi." Vương Tiểu Bảo cảm thấy tin tức này, đối với tỷ nhà mình tốt lắm.

"Định thì định thôi, cũng không có quan hệ gì với tỷ." Vương Phúc Nhi nói.

"Hắc hắc, không phải đính hôn này có quan hệ gì với chúng ta, mà ngày đó đính hôn nàng và nương nàng khóc thảm lắm, bọn đệ thật nhiều người đều nghe được, mọi người đều xem náo nhiệt, Từ tú tài tiên sinh nể các nàng một chút, cuối cùng là vẫn định ra."

Thì ra là bởi vì Từ Ngọc Phân khóc, tiểu bằng hữu Vương Tiểu Bảo cảm thấy hả lòng hả dạ, mới tới hiến vật quý.

Vương Tiểu Bảo cảm thấy Từ Ngọc Phân đối phó với Tam tỷ, nàng bị khóc, đương nhiên là một chuyện cao hứng, cho nên mới hấp tấp nói cho Tam tỷ, kiêu ngạo cho rằng Tam tỷ sẽ khen ngợi mình, nhưng mà vì sao Tam tỷ đều không có tỏ vẻ gì vậy?

"Được, tỷ đã biết, về sau chuyện của nàng không có liên quan gì tới chúng ta, biết không?" Vương Phúc Nhi mang về một túi kẹo cho Vương Tiểu Bảo, thấy Vương Tiểu Bảo cười cũng không thấy ánh mắt, nói: "Một ngày chỉ có thể ăn hai viên, bằng không răng của đệ rụng hết, Tam tỷ cũng không phụ trách."

Lại nói hiện tại Vương Tiểu Bảo cũng sắp sửa thay răng. Vương Tiểu Bảo vội nói: "Đệ nhớ kỹ, Tam tỷ, tỷ có muốn biết Từ Ngọc Phân định cho nhà ai hay không? Vì sao nàng phải khóc không?"

Tiểu gia hỏa này, bắt quái trong lòng còn rất nặng, liền hỏi: "Là nhà ai? Vì sao phải khóc?"

"Hắc hắc, đệ biết rõ ràng, ngày đó nương từ tú tài khóc mừng hơn nửa ngày, mấy người bọn đệ đều nghe được. Các nàng lại cho rằng bọn đệ không biết, kỳ thật chúng ta đều rõ ràng đâu, Tam tỷ, đệ nói với tỷ." Vương Tiểu Bảo blah blah nói liên tục.

Thì ra là không biết vì sao, Từ Ngọc Phân và nương từ tú tài bị Từ tú tài mắng một trận, vì thế, trên mặt Từ tú tài còn treo màu (bị đánh). Nhưng mà, qua đi không lâu, nương từ tú tài đã tìm một hộ nhà giàu làm mai cho Từ Ngọc Phân, thế là, là nhắm vào con trai của Chu địa chủ. Đương nhiên Từ tú tài sẽ không chấp nhận, hấn là người có công danh, nếu gả khuê nữ cho một thổ tài chủ, còn trưởng thành như vậy, Từ tú tài cảm thấy có nhục nhã. Vì thế tự mình làm chủ nói khuê nữ cho con trai một nhà cũng là tú tài, chẳng qua, nhà này cũng không giàu có gì, còn có chút thanh cao.

Đương nhiên nương từ Tú tài không chấp nhận, nhưng mà cũng không biết vì sao, lần này thái độ Từ tú tài rất cứng rắn, đã trực tiếp định xuống luôn. Kết quả, nương từ tú tài liền phát tác, ngay cả Từ Ngọc Phân cũng không nguyên ý, làm âm ỉ lên, nhưng mà Từ tú tài là người đứng đầu một nhà, vẫn nhất định không thay đổi. Nghe Tiểu Bảo nói, cuối cùng việc này cứ định ra như vậy.

"Vậy trong nhà tiên sinh các đệ xảy ra chuyện như thế, còn có tâm tư dạy các đệ đọc sách sao?" Vương Phúc Nhi không quan tâm cái khác, chỉ quan tâm cái này.

"Mấy ngày nay đúng là không có tinh thần gì, tú tài công còn dạy bọn đệ mấy ngày, nhưng mà đệ nghe nói tú tài công chuẩn bị chuyển đến trấn trên ở. Tỷ, tỷ có biết không?"

"Há? Thật sự? Tỷ đây đi thăm tú tài công!" Chẳng lẽ là bởi vì cả nhà Từ tú tài làm âm ỉ như vậy, tú tài công có chút ngại phiền toái này rồi sao?

Vương Hoa Nhi và Khương Điền nói nói cười cười từ cửa thôn trở lại, Thích thị nhìn trong lòng gật gật đầu. Ở trong lòng Thích thị, chỉ cần hai người nói chuyện được với nhau, điều này cũng chính là đại khái hợp nhau. Hơn nữa đối phương còn là cháu ngoại trai của mình, lại hiểu rõ, nàng là một trăm lần nguyện ý. Vẫn còn lo lắng tính tình ngoan cố của Hoa nhi, đến lúc đó không đồng ý, nhưng mà nhìn hai đứa nhỏ này có thể nói chuyện, vậy cũng chính là không kém rồi.

Com nước xong, Vương Phúc Nhi cầm theo quà tặng mình mua về từ trên huyện qua thăm tú tài công. Gã sai vật Thạch Đầu cũng đã đón đầu, nhưng mà hấn và phụ nữ của hấn cũng đi theo tú tài công, bà tử ban đầu nấu com cũng đã không còn ở đây, nên hai người Thạch Đầu ở bên cạnh hầu hạ ông.

Tú tài công nhìn thấy Phúc nhi thì rất là cao hứng, nói: "Đứa nhỏ nhà ngươi, một năm này đi không biết bao nhiêu thân thích, ta nghe nói một đoạn thời

gian trước, con còn đi lên huyện kia hả?"

"Dạ, cứu công của con ở bên kia, nói là để cho chúng ta nhận biết họ hàng một chút. Lần này là đại tỷ con ở huyện mình, lúc này, vừa trở về là đi thăm ngài." Vương Phúc Nhi cười nói.

"Được, ta đang muốn tìm người trò chuyện đây. Lại đây ngồi. Phúc nhi à, ta chuẩn bị chuyển lên trấn rồi, lúc này ta đã lớn tuổi, cũng không dạy học nữa, cho nên ở bên cạnh cũng không ý nghĩa. Thứ hai là, nãi nãi Trường Khanh cũng muốn ta chuyển đi qua đó, ta đây tuổi cũng một bó to, là thời điểm nên rời đi." Còn có nguyên nhân ông cũng không nói ra, chỉ cần ông ở lại đây, thì khuê nữ của Từ gia sẽ còn phải qua đây tiếp cận Trường Khanh. Tuy rằng hiện tại nàng đính hôn, nhưng mà thoát nhìn việc này còn chưa có xong đâu.

Ài, lúc trước cảm thấy Từ tú tài học vấn cũng khá tốt, đáng tiếc không có xử lý tốt chuyện trong nhà, dạy học sẽ thành một vấn đề. Cả đời này của ông cũng không có xử lý qua chuyện như vậy, cho nên vẫn không cần ở đây trộn lẫn vào. Nơi này, coi như cho Từ tú tài thuê đi, Từ tú tài còn không phải hoàn toàn nâng không nổi, sau khi nữ nhi nhà hắn già rồi khỏi đây rồi, có lẽ chuyện sẽ không lớn.

"Về sau con đi trấn trên thăm ngài, Vương gia thôn chúng ta cách trấn trên cũng không xa, nhà của con cũng có xe la, đi thăm cũng dễ dàng." Vương Phúc Nhi nói.

"Được, lão nhân ta thật có phúc khí, chúng ta sẽ gặp ở trấn trên."

Vương Phúc Nhi từ chỗ tú tài công trở về, trong lòng trống rỗng, đối với người Vương gia thôn mà nói, tú tài công là tồn tại đặc thù. Mà cũng bởi vì có tú tài công ở đây, Vương gia thôn mới trở nên có không khí thư hương. Lúc trước nếu không mình nhờ có tú tài công, nói không chừng cũng không dám biểu hiện biết chữ, trong nhà cũng phải tiếp tục gặp cảnh khốn cùng.

Hiện tại tú tài công phải lên trấn trên, ấn theo tình lý mà nói, là chuyện cần phải vậy, nhưng mà về mặt cảm tình, lại cảm thấy khó chịu.

Ài, không thêm nghĩ nữa, tú tài công nói cũng đúng, ông ở đây có một mình, tuổi cũng lớn, ít nhiều vẫn nên ở gần thân nhân. Người cả nhà Tổng thúc thúc không kém, nhất định sẽ chăm sóc tú tài công thật tốt.

Ngày hôm sau Khương Điền rời đi, sau đó qua không bao lâu, Thích thị và a di đúng là bắt đầu thương lượng chuyện hôn sự của hai người này. Sau khi Vương Hoa Nhi biết được thì trợn mắt há hốc mồm, nhưng mà lập tức lại đỏ mặt, xem ra không phải không nguyện ý. Vương Phúc Nhi không dám chế nhạo nàng, bằng không với cái tính tình nóng nảy kia của nhị tỷ, chịu không nổi đâu.

Nhóm người lớn thương lượng thế nào, Vương Phúc Nhi không thêm hỏi thăm, dù sao hôn sự này đã định ra rồi, chờ đến sang năm sẽ thành thân. Sang năm Vương Hoa Nhi cũng mười sáu tuổi, là tuổi nên xuất giá, gả đi còn là nhà a di quen thuộc, hẳn là sẽ không hoang mang gì. Nhưng mà không hẳn như vậy, buổi tối Vương Hoa Nhi không thêm ngủ trong phòng mình, đặc biệt chạy đến bên Vương Phúc Nhi: "Phúc nhi, muội nói xem, đến lúc đó a di thành bà bà, nàng có thể cũng giống như nãi nãi chúng ta đối với nương mình hay không?" Vương Hoa Nhi không phải không có lo lắng hỏi.

"Nhị tỷ, tỷ nghĩ đi đâu vậy, nhiều năm như vậy a di đối với ta có bao nhiêu tốt? Nếu không thích tỷ, nàng cần gì tìm tỷ làm nhi tức chứ, trên huyện có bao nhiêu là cô nương tốt kia."

"Cho dù là vì vậy, muội nói xem, tỷ luôn luôn ở Vương gia thôn chúng ta, so với người trên huyện thì kém hơn, nếu Khương Điền không yêu thích tỷ thì phải làm sao?"

Thì ra là lo lắng cái này, Vương Phúc Nhi nói: "Vậy tỷ khiến cho hắn yêu thích thôi, hắn cũng là thân thích của chúng ta, hai người lại quen biết từ nhỏ, sau lưng tỷ còn có a di và di phụ, hẳn sẽ không quá đáng."

"Ai nha, không phải nói với muội ý tứ này, nếu tỷ ý vào a di và vô bực này đè nặng hẳn, vậy không phải hẳn càng chán ghét tỷ sao? Tỷ là sợ, hắn ở trên huyện năm nhiều như vậy, nếu có đề ý cô nương nào, không phải tỷ tự mình đi tìm đau khổ sao?" Vương Hoa Nhi sâu kín nói.

"Nhị tỷ, tỷ đúng là người có tính tình nhất trong chúng ta, sợ cái này làm gì? Nếu hắn thực sự như vậy, thì tỷ đánh hắn, làm cho hắn cũng không dám nghĩ động tưởng tây nữa."

"Quên đi, tỷ không thêm nghe muội nói nữa, muội không hiểu tỷ." Vương Hoa Nhi thờ dãi: "Được, ta sợ cái gì? Nếu ai tranh giành với ta, ta làm cho nàng nở hoa đầy đất, ta cũng không phải là hạng người dễ bắt nạt, chờ người khác tới cửa bắt nạt!"

"Thế này mới đúng chứ. Nhị tỷ của muội làm sao là tính tình chịu thiệt đây? Hơn nữa Khương Điền biểu ca cũng không phải người như vậy, nếu hắn không nguyện ý cũng sẽ nói ra."

"Thật vậy chẳng? Muội nghe hắn nói rồi hả?" Vương Hoa Nhi lo lắng, một chút cũng không giống nàng. Quả nhiên là nữ nhân một khi nói chuyện nhà chồng, thì trở nên không giống với.

"Nhị tỷ, cuộc sống của mình thì tự mình qua, muội tin tưởng nhị tỷ nhất định có thể sống tốt."

"Ừ, tỷ cũng tin tưởng tỷ có thể sống tốt, chẳng qua nếu tỷ đi rồi, trong nhà này muội chính là lớn nhất. Muội phải chăm sóc tốt cho cha nương chúng ta, còn có Tiểu Bảo, không thể để cho người ta bắt nạt, cha nương tính tình yếu đuối, muội phải trở nên mạnh mẽ."

ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d

"Ha ha, nhị tỷ, tỷ còn có nửa năm mới gả đó, cứ như vậy, có phải đang gấp hay không nha?" Vương Phúc Nhi trêu chọc.

Vương Hoa Nhi có chút xấu hổ: "Tỷ cho muội nói tỷ, tỷ cho muội nói tỷ." Hai tỷ muội nháo thành một đoàn.

Đây là lần đầu tiên a di thú tức phụ nhị, tư thế kia biến thành phải nói là đầy đủ, làm tiểu định đại định đưa gì cũng nhiều, làm cho người Vương gia thôn nhìn xem mà đỏ mặt. Mã thị cũng nói chua chát: "Thật đúng là nước phù sa không chảy ruộng người ngoài, nhà lão Tam thật sự là biết tính kế!"

Đinh thị nói: "Lão Tam người ta có nước phù sa, nếu người không hài lòng, người cũng để cho nước phù sa của nhà người chảy vào nhà người đi."

Mã thị bị tức mà ngực thở gấp phập phồng. Vương Chi Nhi sau khi từ huyện trở về cho tới bây giờ, thì vẫn không có đi ra ngoài, đại khái là đã bị đá kích. Mã thị mất thấy cái này cũng không được, cái kia cũng không thành, thì đánh chủ ý tới trên người chất nhi nhà mẹ đẻ của mình. Chẳng qua tẩu tử của bà ta cũng không phải dễ đối phó, nói rõ churóng mắt Chi Nhi, làm cho Mã thị tức giận đến quá độ. Hiện tại Đinh thị còn nói như vậy, không phải đâm vào lòng của bà sao?

Đinh thị ở trên một đoạn thời gian, cũng hiểu được mình cao hơn Mã thị này một bậc, từ trước đến nay lại không hòa hợp với Mã thị. Hơn nữa ông chủ của Vương Đại Bảo chính là a di của Vương Hoa Nhi, hiện tại Vương Hoa Nhi lại sắp trở thành nhi tức nhà người ta, cho nên khẳng định là đứng ở phía Vương Hoa Nhi, nói cho Mã thị mặt đỏ lại trắng, hết trắng rồi đỏ.

Còn Vương Mai Hoa đứng ở xa xa nhìn thì cảm thấy khổ trong lòng, vì sao Nhị Nữu của mình không có phúc khí như vậy, chẳng lẽ thật sự phải gả cho một tên nhà quê, cả đời làm thôn phụ? Nàng ta không cam lòng.

Một khi không cam lòng, thì nghĩ tới chuyện nhà Chu địa chủ trước đó không lâu.

Hết chương 120.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Nhị Nữu và nhà Chu địa chủ?

Editor: ChieuNinh

Không phải trước kia khuê nữ Từ tú tài nói muốn gả cho con trai Chu địa chủ sao? Cuối cùng không phải không thành sao? Nếu Nhị Nữu nhà mình có thể gả vào, vậy chẳng phải là có thể để cho nhà mình nâng cao một bước?

Mọi người đều xem thường mình có phải hay không? Còn không phải bởi vì trong nhà mình không có tiền? Tốt lắm, ta cho các người nhìn xem, ta có tiền rồi, các người cũng phải kính ta.

Vương Mai Hoa nghĩ rằng, chẳng qua Nhị Nữu chỉ là một nữ tử, có thể gả cho người trong sạch, còn có thể kiếm tiền đồ tốt cho đệ đệ nó, mình cũng mang vàng đội bạc, quả thực là một lần đếm không hết.

Cho nên khi Vương Hoa Nhi định ra hôn sự rồi, Triệu thị bên này mới biết khuê nữ nhà mình gả khuê nữ Nhị Nữu của nó cho một đứa con trai của Chu địa chủ.

Vương lão đầu thì thuận tức giận, không muốn nói chuyện với khuê nữ này, nhìn bộ dáng khuê nữ đặc ý đào dật đi qua báo tin vui kia, quả thực là hận không thể không có khuê nữ này.

Triệu thị mắng: "Người nghĩ làm sao vậy hả, bộ dạng của con trai Chu địa chủ béo như vậy, còn đi đứng không linh hoạt, có người làm nương người vậy sao? Nhị Nữu không phải là khuê nữ người hả?"

Vương Mai Hoa nói: "Nương, nhìn người nói kia, sao con lại không đau lòng khuê nữ mình chứ? Nhà Chu địa chủ có bao nhiêu ruộng đất, một thế hệ này ở chung quanh đây đều biết đến, chúng ta từ nhỏ đến lớn đều là vừa nghe nhà Chu địa chủ thì trực tiếp chảy nước miếng. Trước kia cũng không phải nương muốn làm thân với Chu địa chủ sao? Hiện tại người khuê nữ làm được, ngoại tôn nữ của người thành nhi tức nhà Chu địa chủ, chuyện thật tốt mà? Về phần người nói bộ dạng béo của con trai Chu địa chủ? Vậy thì lại có quan hệ gì, béo mới có phúc khí! Về phần đi đứng không linh hoạt, cũng chỉ là người khác nói thôi, có người nào nhìn thấy được? Nhà bọn họ có tiền, cho dù là thật sự đi đứng không linh hoạt, muốn đi đâu thì đi nơi đó?"

Con thì sao, cũng chỉ là qua đây báo hi cho cha và nương, dù sao đó là một chuyện vui mừng lớn. Nương, người không biết, Chu địa chủ người ta hạ sinh lễ có bao nhiêu dâu, trời của ta, cả đời này của con cũng không có gặp qua đồ tốt như vậy. Vòng tay xanh mượt, thoát nhìn cũng phải chảy cả nước, còn có gấm vóc kia, trước kia con nghĩ cũng không cần nghĩ, còn có bạc kia, trắng bóng đâu. Có mấy thứ này, nhà chúng ta cũng có thể xây xong nhà, ta cũng giống như Tam ca, đổi thành nhà ngói xanh, không phải Tam ca không lui tới với chúng ta sao?

Vậy chúng ta cũng không hiếm lạ. Nếu không phải bát tự của Nhị Nữu và Chu gia hòa hợp, ta cũng không có phúc khí này không phải sao? Trước kia nãi nãi Nhị Nữu đối với ta cái mũi không phải cái mũi, ánh mắt không phải ánh mắt, bây giờ còn không phải cái gì cũng nghe ta? Đây cũng là nguyên nhân ta sinh khuê nữ tốt, nương à, về sau khuê nữ cũng có thể hiểu kính người không phải sao? Cho nên đây là việc vui bằng trời, con tới đây muốn để cho

cha và nương vui vui về về, ta còn muốn đi báo tin vui cho mấy người đại ca nữa." Có thể hãnh diện, Vương Mai Hoa cảm thấy thư sướng trước nay chưa có, ha ha, rốt cuộc ông trời cũng mở mắt, Vương Mai Hoa ta cũng không bao giờ cần phải cầu người khắp nơi nữa rồi.

Triệu thị tức giận đến trực tiếp quăng đồ: "Ngươi nhìn cái bộ dáng lên mặt kia của nó, có người làm nương như nó sao? Cho dù ta có sống không tốt, cũng không có nói bán khuê nữ, cho dù là Hà Hoa ta đòi nhiều tiền lễ hỏi, cũng đều cho nó hết. Ngươi nhìn xem nó!" Diendanlequydon~ChieuNinh

"Được rồi, dù sao chúng ta không phải là gia gia và nãi nãi của Nhị Nữ, không mang họ của chúng ta, ngươi có thể quản sao? Tùy nó làm gì thì làm đi!"

"Hừ, ánh mắt cũng chỉ nhìn đến tiền, sao ta sinh ra cái thứ như vậy!" Triệu thị cảm thấy bị kích thích nghiêm trọng, khuê nữ này vốn chưa từng làm cho mình hài lòng qua!

Vương Phúc Nhi và Vương Hoa Nhi cũng biết chuyện Nhị Nữ gả cho con trai của Chu địa chủ.

"Nghe nói con trai của Chu địa chủ hàng năm đều ở trên giường, đại cô mình cũng thật quyết tâm ngoan độc!" Vương Hoa Nhi nói.

Sao mà không ngoan (độc) tâm được, đối với phần lớn người mà nói khuê nữ chính là bát nước hắt đi ra ngoài, nếu nước này còn có thể giúp trong nhà một phen, vậy sao mà không vui về hắt đi chứ? Có vài nơi bởi vì sinh khuê nữ mà không tắm rửa, trực tiếp vừa ra sinh ra thì dìm chết kìa, cái này coi như là nhẹ rồi.

"Chúng ta cũng chỉ nghe một chút thôi, nói không chừng là Trịnh thị Nhị Nữ muốn thì sao." Nhìn nàng ta lôi kéo làm quen Triệu Minh Vũ, nếu Triệu Minh Vũ là một tiểu tử nghèo, khẳng định nàng ta sẽ không liếc mắt nhìn một cái. Chẳng qua Triệu Minh Vũ vừa vặn là bộ dạng đẹp mặt, nếu có thể bắt được Triệu Minh Vũ thì đó chính là một người được cả hai. Đáng tiếc không có thành công, như vậy đành phải tuyển chọn sang cái khác rồi, phòng chừng đã tuyển chọn gần hết người giàu có rồi đi.

Thích thị hỏi: "Hôn sự của Nhị Nữ nhà Hoa Mai định gấp như vậy, chúng ta có cần tặng lễ hay không?"

"Đều nói rồi, không qua lại thì chính là không qua lại!" Vương Đồng Tỏa là càng thất vọng đối với muội tử nhà mình rồi, vậy mà bán khuê nữ lấy tiền bạc.

"Cũng tốt, không đi thì cứ không đi thôi, bằng không còn có người nói chúng ta nhìn thấy trong nhà Hoa Mai trở nên giàu có lại bám lên rồi." Khẳng định có người sẽ nghĩ như vậy. Cũng không biết làm sao với bộ dạng của Hoa Mai lại có thể kết thân gia với nhà Chu địa chủ, quên đi, mặc kệ, nàng ta thích làm gì thì làm nấy đi.

Tam tẩu Lục thị sinh một khuê nữ, làm Mã thị quá mức tức giận, bà ta cũng giống như Triệu thị, trực tiếp mắng Lục thị sinh hàng lỗ vốn, tốt xấu lần đầu tiên bà sinh đẻ là một nhi tử, Triệu thị là người lợi hại như vậy cũng không có nói gì. Hiện tại nhi tử làm mình bị mất mặt như vậy, thù mới hận cũ cộng lại, làm cho Mã thị càng phát ra không thể văn hồi, cả ngày hùng hùng hổ hổ. Hiện tại nghe Nhị Nữ lại kết thân với trong nhà Chu địa chủ, cũng thăm oán lên Vương Chi Nhi: "Sao ngươi vô dụng như vậy đây? Ta nuôi sống ngươi nhiều năm như vậy, quả nhiên đều là hàng lỗ vốn!"

Vương Tam Bảo đã sớm trốn đi ra ngoài, đối với tức phụ sinh khuê nữ, hần cũng không vui, nhưng mà dù sao cũng là đứa nhỏ đầu tiên của mình, hơn nữa bình thường Lục thị cẩn thận nịnh nọt, hần cảm thấy được. Dù sao còn có thể sinh nữa, đến lúc đó lại sinh một đứa thì tốt rồi, chỉ cần không giống Tam thăm liên tục sinh ba nha đầu như vậy là được, hần cũng không ném nổi mặt này. Nhưng mà mấy đứa Vương Hoa Nhi đều gả tốt, cái này có khuê nữ cũng không phải chuyện xấu, nghe xong chuyện Nhị Nữ thì hần càng cảm thấy khuê nữ này nuôi lớn cũng mới có lợi, cho nên cũng không có quở trách gì với Lục thị.

Vương Chi Nhi bị mắng, khóc nói: "Chính người không có bản lĩnh, thì trách lên chúng ta, vì sao Nhị Nữ có thể tìm được trong nhà Chu địa chủ, còn không phải đại cô nghĩ biện pháp sao? Người thông minh nói cho ta người này tốt, người kia tốt, nhưng mà người ta không quan tâm ta, ta có biện pháp gì? Là tự bọn họ cũng làm không thể chủ, ta lấy lòng cũng không có tác dụng gì, nếu ngài có năng lực, cũng trực tiếp chủ trương cùng cha nương mấy người kia đi, ta cần gì phải đi cố gắng." Vừa nói vừa khóc.

Mã thị mắng: "Ngươi còn có bản lĩnh nhì, hiện tại nói ta không bản lĩnh, ta không bản lĩnh, có thể sinh ra được người? Khóc gì mà khóc? Ngươi có biết hay không, chỉ bởi vì ngươi giống như mít ướt, người khác nhìn thấy xui, cho nên người ta không cần ngươi đó." Mã thị nói bừa không đắn đo, lại nghe được cháu gái khóc lên: "Đồ đứa nhỏ cũng không biết, ta mua đầu heo còn tốt hơn ngươi! Đồ sao chổi, gả vào nhà của ta, ta cũng không có chuyện tốt! Đều là khắc tinh!"

Mã thị cảm thấy mình nên đi thấp hương, phải trừ xui xẻo, tiến vào mọi việc không thuận. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^P^d

Lại nghĩ đến sinh lễ của Vương Hoa Nhi và Nhị Nữ, lại đau lòng một trận, nếu là của nhà mình thì tốt bao nhiêu! Người này ấy, đã nghĩ không làm mà hường, một chút cũng không muốn tự mình cố gắng!

Chẳng qua tuy rằng sinh cháu gái, Mã thị cũng sẽ không quên làm rượu trắng tròn, bởi vì làm tiệc rượu trắng tròn, thân thích bằng hữu trong thôn đều sẽ đến tặng lễ, tặng lễ này còn không đều là đồ của nhà mình? Vì thế cũng bận rộn mở tiệc, bà ta nghĩ nếu hiện tại làm tốt thân thích với Vương Mai Hoa, như vậy đến lúc đó tặng lễ cũng có thể cao đi. Nhưng mà đến ngày đó, Vương Mai Hoa cũng giống như bình thường, cho chút đồ như vậy, Mã thị tức giận đến giờ chán. Còn bí mật tìm Vương Mai Hoa nói chuyện.

Vương Mai Hoa nói: "Nhị tẩu có thể tưởng tượng thật tốt, nhà ngươi đi tặng cho nhà của ta cũng chỉ chút đồ như vậy, dựa vào cái gì muốn ta cho nhiều? Ta cũng không phải đứa ngốc."

"Trong nhà của ngươi hiện tại không phải phát tài sao?" Mã thị tức giận nói.

"Đúng là phát tài. Nhưng mà đó là đồ của nhà ta, làm sao ta phải cho nhà của người? Ha ha, nếu ta cho nhiều hơn, đến lúc đó nhà của ta làm việc vui, người không ra nổi thì làm sao? Cho nên chúng ta vẫn là nhất mã về nhất mã. Nếu người không hài lòng, ta cũng không có biện pháp, cùng lắm thì đến lúc đó khi Nhị Nữ của nhà ta xuất giá, người cũng cho đồ giống vậy là được, ta một chút cũng sẽ không tức giận!" Hừ, muốn chiếm tiện nghi từ chỗ ta, người không có cửa đâu. (nhất mã về nhất mã: có thể hiểu là bánh ít đi bánh quy lại)

Tiền đều là của mình, ta còn tồn đến trên người nhà người.

Mã thị xem như nhìn thấu Vương Mai Hoa, nàng ta chính là quỷ keo kiệt!

"Coi như ta xui xẻo, nhưng mà không phải người phát tài sao? Trước kia thiếu lương thực Tam ca người chẳng lẽ còn không trả nổi? Đừng để cho người ta biết, cho thân gia người chê cười, thân gia của người cũng là người có nhiều ruộng như vậy, người ta biết người còn thiếu lương thực người khác, không phải người đánh lên mặt thân gia người? Nói không chừng người ta còn tưởng rằng người có ý giả bộ như vậy, chính là muốn kiếm thêm chút tiền đây." Làm cho ta không dễ chịu, ta cũng không cho người tốt.

Các nàng ở đây chó cắn chó, kết quả bị Vương Phúc Nhi và Vương Tiểu Bảo không cẩn thận đụng tới nghe thấy được, hai tỷ đệ bọn họ liền tránh ở trong góc khuất, nhìn hai người này người tới ta đi, rất náo nhiệt. Một lát người chiếm thượng phong, một lát nàng lại đụng phải, dù sao là cắn một miếng đầy lông, cũng không ai chiếm được lợi ích.

Vương Phúc Nhi cảm thấy hai người này đủ vô sỉ, thật sự là muốn mệnh mà.

Nghe một chút, Nhị bá mẫu còn muốn để cho Vương Mai Hoa làm mai kẻ nhà có tiền cho Chi Nhi nhà bà ta, bằng không thì nói ra một ít chuyện gièm pha của Vương Mai Hoa. Vương Mai Hoa cũng không cam lòng yếu thế, nói ra thì cứ nói đi, đến lúc đó chúng ta cũng xé rách mặt, để cho Chu gia phải chăm sóc nhà nhị tẩu.

Chắc chắn, thật sự là làm cho người ta không biết nói gì. Vương Phúc Nhi và Vương Tiểu Bảo nghe xong một hồi thì đỏ mặt, liền lặng lẽ chạy đi, cũng không phải ta cố ý muốn nghe, thật sự là đúng lúc.

"Tam tỷ, sao đệ cảm thấy hai người các nàng giống gà chọi vậy, lông mao đều xù cả lên." Vương Tiểu Bảo nói.

"Được rồi, việc này chúng ta coi như không có nghe thấy, cũng đừng nói với người khác, biết không?" Vương Phúc Nhi phân phó nói.

"Đã biết, việc này không dễ nghe, đệ mới không nói đâu, tỷ, tỷ nói con trai nhà Chu địa chủ kia có phải chính là người ban đầu làm mai cho Từ Ngọc Phân hay không?" Vương Tiểu Bảo hỏi.

"Nhà Chu địa chủ có mấy người con trai, hẳn là không phải cùng là một người đi." Bản thân Chu địa chủ không đọc bao nhiêu sách, nhưng mà vẫn hâm mộ người đọc sách, kết thân với nhà Từ tú tài, vậy khẳng định không thể lấy con trai khó coi như vậy mà nói đi.

Lại nói, từ khi tú tài công chuyển lên trấn trên rồi, thì Vương Phúc Nhi cũng không còn đi qua bên kia. Hơn nữa chuyện nhà Từ tú tài không yên, Vương Phúc Nhi đã quyết định cho Vương Tiểu Bảo đi tới trấn trên đọc sách. Nếu như biết đọc biết viết gì đó, ở bên Từ tú tài thì không chậm trễ, nhưng mà muốn tiến thêm một bước, ở bên cạnh thì không được.

Chỉ là mỗi ngày phải đưa đón Vương Tiểu Bảo đi, nhưng mà cha nhà mình nhất định sẽ nguyện ý.

Vì thế tham dự xong tiệc trăng tròn khuê nữ tam tẩu, Vương Phúc Nhi liền đề xuất chuyện này ra. Vương Đồng Tòa nói: "Cũng được, hiện tại Tiểu Bảo đọc sách rất tốt rồi, không thể chậm trễ nữa."

Thích thị cũng nói: "Trong nhà Từ tú tài mỗi ngày rất nhiều chuyện, chúng ta không thể làm chậm trễ cho Tiểu Bảo, trong thôn nhiều người cân nhắc là để cho mấy đứa nhỏ nhận biết một hai chữ, Tiểu Bảo chúng ta cũng không phải là như vậy, chàng nói sao tú tài công lại chuyển đi chứ?"

"Tuổi lớn rồi, cũng phải có người chăm sóc." Vương Đồng Tòa nói: "Ngày mai chúng ta phải đi trấn trên nhìn xem, ta tìm học đường tốt chút, Tiểu Bảo của chúng ta đọc sách rất lanh lợi."

Vương Tiểu Bảo bởi vì được đi trấn trên đọc sách, nên trong lòng cao hứng, Vương Phúc Nhi cố ý làm cho hắn cái túi sách đeo vai, bên trong có thể đựng sách và giấy. Vương Phúc Nhi nghĩ đến không phải trước kia Khương Điền và Khương Lỗi đọc sách ở một tư thực sao? Cũng không biết chỗ kia có còn hay không, nghe nói hoàn cảnh bên kia rất tốt.

"Không phải Thư Lâm tới đây sao?" Thích thị nhìn người đến bên ngoài, vội nói.

"Thắm, là con đến đây. Phúc nhi có nhà hay không?" Giọng nói trong trẻo của Triệu Thư Lâm truyền tới.

"Ở đây, đứa nhỏ này, đã rất lâu rồi thắm không có gặp con, con đã cao hơn không ít." Thích thị thật nhiệt tình, kéo Triệu Thư Lâm vào trong phòng.

Hết chương 121.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 122: Da mặt dày!

Editor: ChieuNinh

Vương Đồng Tòa cũng chào hỏi với Triệu Thu Lâm, Vương Hoa Nhi bởi vì đã định thân rồi, tuy rằng nàng vẫn hấp tấp, nhưng mà vẫn tránh ở trong phòng làm giả y. Vương Phúc Nhi cười nói: "Khoảng thời gian này ngươi đã đi đâu vậy, ta nghe Tổng Trưởng Khanh nói, ngươi tiếp nhận chuyện trong nhà hã, hiện tại thành người bận rộn rồi."

Triệu Thu Lâm vội nói: "Cũng không tính là tiếp nhận, cha ta còn trẻ, ông nói ông còn muốn xông xáo một lần đấy, còn không phải sao, một đoạn thời gian trước ta và cha ta đi Châu Phủ, ông muốn mở một Lai Cư ở Châu Phủ, ta cũng đi theo đi mở mang kiến thức."

"Chúc mừng chúc mừng, Triệu thúc càng ngày càng có bản lĩnh." Vương Phúc Nhi nói.

"Ha ha, nếu cha ta nghe thấy ngươi nói, khẳng định thật cao hứng, đây nè, là một ít đặc sản chúng ta mang từ Châu Phủ bên kia về."

Thích thị vội nói: "Đưa nhỏ con cũng quá khách khí, đi thật xa còn mang này nọ trở về."

"Cũng chỉ là chút vật nhỏ, nếu thăm thích con còn thật cao hứng nữa kia." Triệu Thu Lâm cười nói.

Được đó, tiểu tử này, có thể nói, nhìn hấn nói làm nương nhà mình cười tủm tỉm.

Vương Tiểu Bảo muốn nói chuyện với Triệu Thu Lâm, nhưng mà lại nghĩ tới gì đó, thì dừng lại không tiến lên. Triệu Thu Lâm mang theo một cái cung tiễn nhỏ cho Vương Tiểu Bảo, thật sự là rất đẹp, phòng chừng nam oa đều sẽ thích, nó bất chấp rụt rè tiếp nhận.

"Đa tạ Thu Lâm ca." Vương Tiểu Bảo rất lễ phép nói.

Triệu Thu Lâm vốn là muốn trò chuyện một mình với Vương Phúc Nhi, nhưng mà xem tình hình là không thể được, Vương Đồng Tòa đang ở một bên kia. Hấn đành phải nói: "Trưởng Khanh cũng nói với ta, hấn ở trên huyện chọn được địa phương cũng không tệ, chúng ta quyết định mở ở trên huyện, chẳng qua còn phải phiền toái ngươi nghĩ thêm một ít món ăn ngon."

Đó là đương nhiên, thứ làm ra mấy năm trước, đã có thật nhiều đều bị người ta bắt chước ra được. Tuy rằng hương vị không giống với, nhưng mà đối với cửa hàng nhà mình vẫn có lực đánh vào nhất định. Cũng may Vương Phúc Nhi lại nghĩ ra thật nhiều thứ khác, xem như không có làm cho tiệm bị suy sụp. Ở đây, cũng không thể nói có cái gì độc quyền, người ta chính là bắt chước, người cũng không có cách nào, vì sao niên đại này coi trọng đối với phương tử như vậy, còn không phải là vì giữ bí mật sao? (phương tử: phương pháp, công thức...)

"Được, đến lúc đó làm ra được rồi, thì cho các ngươi tới đây nếm thử." Vương Phúc Nhi gật đầu đáp ứng, như vậy mới có vẻ mình không phải lấy tiền không, đúng không? Giá trị của ta thể hiện ở chỗ này.

Bên kia Mã thị nhìn xe ngựa đến cửa thôn, sau đó thì đi trong nhà Vương Đồng Tòa. Bà ta vốn muốn ra đồng, thì lại thay đổi chủ ý, vụng trộm đi theo, thấy là Triệu Thu Lâm đã lâu lắm không thấy qua đây, bà ta cảm thấy trước mắt sáng ngời, vội vàng chạy trở về, lời kéo Vương Chi Nhi nói: "Nhanh chút đi qua đó với nương, thiếu gia Triệu gia đến đây!"

Vương Chi Nhi vội nói: "Con còn chưa có đôi quần áo đâu. Mặc thành như vậy, có cái gì nhìn?"

"Đúng vậy, đúng vậy, vậy ngươi trang điểm nhanh một chút, có được hay không thì phải nhìn lần này hôm nay. Ta thấy xe ngựa thiếu gia Triệu gia còn tốt hơn trước kia nữa, ta nên bắt lấy cơ hội!" Về phần làm sao bắt lấy cơ hội, bà ta còn không có suy nghĩ cẩn thận, chỉ biết là nhất định phải gặp được thiếu gia Triệu gia một phen.

Bộ dạng nữ nhi nhà mình cũng dễ nhìn lắm, cũng không tin là không được!

Mã thị mang theo Vương Chi Nhi trang điểm đôi mới hoàn toàn đi qua, Mã thị ở bên ngoài kêu: "Tam đệ muội, kéo chó đi chỗ khác đi, nếu cần phải người khác thì phải làm sao?" Tiểu Hồ thành Đại Hồ, đối với người không quen cũng sẽ sửa, lúc này Mã thị vốn muốn trực tiếp vào cửa, kết quả gặp phải chướng ngại vật ngăn cản. Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh

Thích thị có chút không nói gì, nhưng mà người ta tới cửa, nói chung không thể không để cho người ta đi vào nhà. Vì thế kêu tiểu Hồ tránh ra, Thích thị thấy Mã thị mang theo Vương Chi Nhi tới, Vương Chi Nhi còn mặc một bộ quần áo mới. Nếu không có nhớ lầm, vài này là cữu công bên kia đưa, trên mặt còn bôi một tầng phấn, Thích thị cau mày, Mã thị đã tiến dần từng bước.

"A, đây không phải là thiếu gia Triệu gia sao? Ngài đã tới à, địa phương nhỏ này của chúng ta, cũng may còn có người có thể lại đây. A nha, không phải ta nói Tam đệ và Tam đệ muội, Phúc nhi cũng không nhỏ, sao các ngươi có thể để cho một mình nàng và thiếu gia Triệu gia cùng một chỗ chứ, Chi Nhi, cùng muội muội ngươi trò chuyện bồi thiếu gia Triệu gia."

Triệu Thu Lâm đang nói chuyện mở cửa hàng ở trên huyện với Vương Phúc Nhi, kết quả một người ba phải đến đây như vậy, trong lòng thực mất hứng. Chi là hấn đã học xong không lộ cảm xúc ở bên ngoài nên chỉ gật gật đầu.

Không nghĩ tới Mã thị thấy Triệu Thu Lâm gật đầu, lại mở cờ trong bụng, liền tiếp nói đông nói tây: "Triệu thiếu gia cũng đã lâu không thấy, Chi Nhi chúng ta đều muốn hoảng đầu." Vương Phúc Nhi thiếu chút nữa thì nằm sấp xuống, này, này cũng quá cái kia đi, nhìn Vương Chi Nhi cũng xấu hổ đỏ mặt.

Triệu Thu Lâm nói: "Ai là Chi Nhi? Ta không biết."

Mã thị ghen hờn, nhưng mà người ta chính là thần kinh dũng mãnh, lập tức túm Vương Chi Nhi tới: "Đây không phải là Chi Nhi sao, là khuê nữ ta, năm nay cũng vừa mười bốn, khuê nữ này của ta, không phải ta làm nương mà khen nằng, bộ dạng đẹp, châm tuyến cũng tốt, nấu cơm cũng ngon, hơn nữa tính tình mềm mại, mười dặm tám thôn có ai không khen nằng đâu?"

Vương Đồng Tòa nghe không nổi nữa, vội nói: "Nhị tẩu, nếu người không có chuyện gì, Thu Lâm còn phải đi về." Vốn muốn giữ hẩn lại ăn cơm, nhưng xem ra cũng không thể ở lại được, bằng không không biết nhị tẩu của hẩn nhất định còn có thể làm ra chuyện gì nữa.

"Hả? Nhanh như vậy là phải đi về rồi hả, không phải muốn ăn cơm sao? Thì ở đây ăn một chút, ài, chúng ta ở nông thôn thì không có gì thứ ngon, nhưng mà trong nhà lão Tam chúng ta, người ta coi như là số một số hai Vương gia thôn, cũng có thể làm ra mấy thứ tốt, nếu không thì người ở lại chỗ này ăn một chút? Ta cũng đã lâu không có ăn cơm ở đây."

"Nhị bá mẫu, Triệu gia mở từ lâu, gì thứ ngon mà còn chưa có ăn qua?" Vương Phúc Nhi nói.

"Cũng đúng, trong từ lâu toàn là sơn trân hải vị, ta đây cả đời cũng không có gặp qua, vẫn là thiếu gia Triệu gia có phúc khí, không như chúng ta ở nông thôn, cũng sắp sống không nổi nữa, ài, đông đến tây đi đều phải tiêu tiền. Thật sự thu vào không bằng xuất ra." Mã thị lau lau nước mắt không tồn tại, lại xoay chuyển lời nói: "Nhưng mà thiếu gia Triệu gia là người nhân từ, đối tốt với người khác, tâm tính tốt, ta đây cũng là thật sự qua không nổi nữa, người xem xem Chi Nhi chúng ta, lớn lên đẹp như vậy, thì xin ngài thương xót, mua nằng đi làm nha hoàn đi."

Mọi người trong đó bao gồm Vương Chi Nhi cũng có chút trợn mắt há hốc mồm, đây là yêu thiêu thân gì vậy? Mã thị muốn gì, xem ra Chi Nhi làm bà lớn không được, vậy trước tiên làm bà nhỏ ở bên người Triệu Thu Lâm, đến lúc đó được sủng ái, hạ bệ bà lớn xuống, còn không phải giống nhau sao?

Vương Phúc Nhi cũng nghĩ tới ý tưởng Mã thị, vô cùng khinh bỉ bà ta, đồng thời vì có một thân thích như vậy mà cảm thấy dọa hoảng người. Vương Chi Nhi thấy nương nhà mình muốn bán mình đi, vậy cũng không làm, vội giẫy dụa muốn nói chuyện lại bị Mã thị đè lại. Mã thị vẻ mặt ân cần nhìn Triệu Thu Lâm, lúc này trước mặt nhà lão Tam, người cũng không tốt cự tuyệt đi.

Triệu Thu Lâm cười nhẹ: "Nha hoàn trong nhà của ta đều là làm việc vặt, bên người ta chưa bao giờ dùng nha hoàn. Hơn nữa ta muốn dùng nha hoàn, phải là mẫu thân ta tự mua trở về, cho nên yêu cầu này của người ta không thể đáp ứng." Diendanlequydon-ChieuNinh

"Vậy, vậy nếu không ngài trở về nói với phu nhân Triệu gia? Ta đây thật sự cũng là sống không nổi nữa, bằng không ai sẽ bán nhi bán nữ chứ." Mã thị vội nói.

Sắc mặt Vương Đồng Tòa đã rất khó coi, nếu không phải Triệu Thu Lâm còn ở đây, khẳng định hẩn đuổi người! Cái này kêu là cái gì chứ.

Triệu Thu Lâm nói: "Không cần hỏi nương ta, nha hoàn của nhà ta đều bắt đầu từ năm sáu tuổi, nhà người tuổi đã rất già đi!"

Rất già đi! Rất già đi! Vương Phúc Nhi nhìn không được muốn cười, một tiểu cô nương mười ba mười bốn tuổi bị người ta nói thành rất già đi, Triệu Thu Lâm này thật đúng là lời nói ác độc, không thấy được mặt Vương Chi Nhi đều biến tái rồi sao?

Triệu Thu Lâm cũng mặc kệ mấy thứ này, ôm quyền cáo từ với Vương Đồng Tòa, Mã thị chỉ có thể trơ mắt nhìn Triệu Thu Lâm rời đi, bà ta cũng đắm chìm ở bên trong ba chữ rất già đi này, vì sao lại như thế này hả.

Vương Đồng Tòa đưa tiễn Triệu Thu Lâm xong, trực tiếp nói với Mã thị: "Nhị tẩu, nhà của ta phải ăn cơm, mời người trở về đi."

Mã thị nói: "Ta đây cũng chưa có ăn cơm đâu, ta ăn ở bên này của các người đi."

Thật sự là chưa thấy qua da mặt dày như vậy, Vương Tiểu Bảo nói thẳng: "Không cần Nhị bá mẫu ăn cơm ở đây, không cần Nhị bá mẫu ăn cơm ở đây." Rất có ý tứ khốc lóc om sòm, dù sao Vương Tiểu Bảo nhỏ nhất, người ta chỉ cho là đồng ngôn vô kỵ (lời trẻ con không đáng để ý). Rốt cuộc mặt Mã thị cũng không chịu được, trực tiếp kéo Vương Chi Nhi đi trở về, Vương Phúc Nhi tỏ vẻ, Vương Tiểu Bảo, làm tốt lắm!

Vương Hoa Nhi cũng đã sớm muốn đi ra âm ỷ một trận với Mã thị, cái này là cái gì hả, chưa thấy qua không biết xấu hổ như vậy, quả thực là da mặt còn muốn dày hơn tường thành. Thích thị nói: "Được rồi, chúng ta không cần nghĩ chuyện của các nằng, chúng ta cũng không thể tự mình ghé thăm đến mình."

Những năm gần đây, Nhị tẩu càng ngày càng không biết điều, đại tẩu tốt xấu gì còn thu liễm một chút, cho dù là Triệu thị cũng tốt hơn trước kia nhiều, chỉ có nằng ta làm tâm trọng thêm, làm cho người ta không thể chịu đựng được!

Vương Phúc Nhi nói: "Đúng vậy, nương nói rất đúng, ta không thể bị các nằng ảnh hưởng, kỳ thật hôm nay việc này cũng là chuyện tốt, về sau thì Nhị bá mẫu sẽ không đi tìm Triệu Thu Lâm gây phiền toái." Hơn nữa Triệu Thu Lâm cũng sẽ không để cho bà ta tìm mình gây phiền toái.

Vương Đồng Tòa không phát biểu ý kiến, đó là tức phụ của ca ca hẩn, hẩn khó mà nói bậy cái gì, chỉ là trong lòng cực kỳ chán ghét.

Vương Phúc Nhi cố ý gấp một miếng thịt cho Vương Tiểu Bảo, dùng để khen ngợi hẩn làm ra công hiến nổi bật ở trong đấu tranh với Nhị bá mẫu,

Vương Tiểu Bảo ăn thật vui vẻ.

Vốn đang muốn hỏi Triệu Thư Lâm tình huống tư thực Tú Thủy trấn bên kia một chút, đáng tiếc bị vị Nhị bá mẫu can thiệp, đáng tiếc đáng tiếc.

Nhưng mà, Vương Phúc Nhi cũng đi theo Vương Đồng Tỏa đi lên trấn trên cẩn thận tìm mấy nhà tư thực. Hơn nữa cũng quen biết lão Vương ở Tế An Đường, ông chính là thổ địa ở Tú Thủy trấn, cho không ít đề nghị, nên rất nhanh thì tìm được một nhà cho Vương Tiểu Bảo, gọi là Thúc Tu. Vương Tiểu Bảo liền chính thức đi trấn trên đọc sách, cũng may chỉ là buổi sáng, buổi chiều tan học rất sớm, cũng không cần lo lắng về khuya không an toàn, Vương Tiểu Bảo thì vui vẻ đi học.

Tổng Trường Khanh biết, nói: "Không được, phải để Tiểu Bảo ở nhà của ta, cứ đưa đón mỗi ngày rất phiền toái."

Vương Phúc Nhi nói: "Vây cũng không được, chúng ta cũng không phải thân thích, đi vào ở người khác sẽ bị nói lời ông tiêng ve, ta cũng không muốn đệ của ta bị người khác nói." Cho dù là thân thích cũng sẽ bị người ta nói này nói kia đấy. Diendanlequydon~ChieuNinh

Kỳ thật còn có thể đến nhà trước kia của a di ở trấn trên, nhưng mà một khi nghĩ đến tiểu cô kia của a di, thì nằng hừ bỏ dự tính này. Tiểu cô của a di cũng nhìn chằm chằm cái nhà này đó, nếu không phải thái độ của a di cường ngạnh, vị này đã sớm dọn vào ở rồi, nằng không muốn chọc phiền toái cho a di. Hơn nữa trong nhà cũng không có nhiều người đặc biệt lên trấn trên ở được, cho nên vẫn là mỗi ngày đưa đón là tốt nhất. Tiểu Bảo bên này mười ngày còn có một ngày nghỉ ngơi, ngày lễ ngày tết cũng không lên lớp, cho nên cũng không tính là vất vả.

Rất nhanh đã đến ngày thành thân của Nhị Nữ và con trai Chu địa chủ, trong nhà Vương Phúc Nhi không hề có động tĩnh, bá phụ và thúc thúc Vương Phúc Nhi đều đi, Sở thị trở về nói cùng Thích thị: "Thật không biết đại cô tỷ sao nhẫn tâm như vậy, tân lang đều được người ta nâng tới, khuê nữ nhà mình cũng không đau lòng."

"Mỗi người có duyên phận của mình, chúng ta thì cảm thấy khuê nữ là bảo bối, người khác không nhất định cho là như vậy." Thích thị nói.

"Đúng vậy, Nha Nhi của nhà ta ta hận không thể mang hết tất cả mọi thứ cho nó." Sở thị cảm khái: "Mới chỉ chớp mắt đám nhỏ đều đã lớn rồi, Tiểu Hồng trong nhà tỷ của ta cũng làm mai rồi."

"Thật sự, vậy thì chúc mừng, đến lúc đó ta cũng đi ăn cưới." Thích thị cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123: Khoe khoang là phải có vốn

Sau khi Nhị Nữ xuất giá rồi, còn đặc biệt đi về bên này thăm người thân, trong lòng cha và nương Vương Phúc Nhi có khoảng cách đối với Vương Mai Hoa, nhưng mà đối ngoại sinh nữ của mình vẫn lui tới, nhìn Nhị Nữ mang theo người tới tặng đồ, cũng nhiệt tình chiêu đãi.

Vương Phúc Nhi thấy Nhị Nữ mặc quần áo tơ lụa, trang sức trên đầu đều là vàng lóng lánh, không khỏi nói ở trong lòng, thật giống nhà giàu mới nổi.

Có lẽ mỗi người lựa chọn đều không giống nhau, nếu Nhị Nữ lựa chọn tiền, như vậy về sau con đường đều của chính nàng ta.

Cũng may Nhị Nữ không có đặc biệt khoe khoang. Vương Mai Hoa cùng đi theo đến bên này, nhưng không có đi cùng Nhị Nữ đến trong nhà Vương Phúc Nhi. Có lẽ trong lòng còn có chút sợ hãi đối với Tam ca mình, chỉ có Nhị Nữ mang theo đồ sang, Vương Mai Hoa ở bên nhà cũ.

Vương Phúc Nhi còn được Nhị Nữ đưa một cái vòng tay bạc. Mấy biểu tỷ muội cùng một chỗ nói chuyện. Vương Mai Hoa không kiên nhẫn nói chuyện với Nhị Nữ, cứ cảm giác nàng ta đang khoe khoang gì đó, vì thế liền đi ra ngoài, còn lại Nhị Nữ và Vương Phúc Nhi. Nhị Nữ hỏi Vương Phúc Nhi: "Phúc nhi, ngươi có khinh thường ta như vậy hay không?"

Vương Phúc Nhi nói: "Vì sao ta phải khinh thường ngươi?" Mỗi người có lựa chọn riêng mình, nàng ta nghĩ tới ngày lành, mình cũng không có tư cách gì mà nói. Lại nói ta cũng không phải cha nương của ngươi, còn nói ngươi tham mộ hư vinh. Cha nương nàng ta cũng nguyện ý kia.

"Ta chỉ biết ngươi khinh thường ta, nếu như trong nhà của ta có thể kiếm tiền giống như của nhà ngươi, ta cũng sẽ không như vậy. Từ nhỏ ta đều ăn không đủ no mặc cũng không tốt, trong nhà nầy nầy cũng không muốn thấy ta, cha và nương lại chỉ lo cho Hi oa tử, mỗi lần ta chỉ có thể nhặt được thứ còn thừa. Ngươi có biết ta hăm mộ ai nhất không? Ta hăm mộ nhất chính là mấy người ngươi và Hoa nhi Cúc nhi, tuy rằng các ngươi cũng là nữ oa tử, nhưng mà tam cửu và tam cửu mẫu đều xem các ngươi giống như là bảo bối. Mỗi lần ta đều nghĩ, nếu ta là con của tam cửu thì tốt rồi, nhưng mà cũng chỉ là suy nghĩ một chút, ta còn tiếp tục chịu đựng. Chờ ta trưởng thành, thì nương ta chỉ cảm thấy ta có thể bán được giá tốt, ngươi nghĩ rằng ta nguyện ý bỏ da mặt mình làm chuyện gì sao? Ta cũng muốn thể diện, nhưng mà ta không làm như vậy, cả đời ta phải sống khổ. Ngươi không có hưởng qua cái loại tư vị này."

Ai nói, ngày bé ta còn thường xuyên ăn không đủ no kia. Trước kia nầy nầy đối với chúng ta thật hung tàn! Vương Phúc Nhi cảm thấy Nhị Nữ này thật là kỳ quái, sao lại nói tâm tư với mình đây? Cảm giác mình lớn lên giống tỷ tử tri âm sao?

Một người luôn oán giận mình sống không hài lòng, mà không đi cố gắng, vậy cũng không cần phải nói ông trời bất công gì. Nếu Vương Phúc Nhi cũng giống Nhị Nữ, thăm oán ở trong lòng, cũng không có ngày lành hiện tại.

Nhị Nữ nói: “Hiện tại tốt lắm, ta gả đến Chu gia, Chu gia còn có nhiều ruộng đất như vậy, người chung quanh đây đều là tá điền Chu gia, ta đi đến đâu người khác lại không gọi ta một tiếng thiếu phu nhân chứ? Chỉ là nam nhân nhà mình nửa tàn phế thôi, vậy thì lại làm sao? Mỗi ngày ta có thịt ăn, có cá ăn, còn có thể mặc quần áo đẹp, mang trang sức, ta sống rất tốt. Trước kia ta ở nhà mẹ đẻ không được coi trọng, hiện tại ta về nhà mẹ đẻ, có ai còn dám bày nét mặt cho ta, chỉ có ta bày sắc mặt cho cho các nàng thôi, các nàng đều muốn nói tốt với ta, mặt cười làm lành. Ta tính ra. Người đừng thấy hiện tại các người có chút tiền, nếu so sánh với Chu gia, đó cũng không là gì.”

Vương Phúc Nhi nói: “Chúng ta cũng chưa từng có so sánh cùng với người khác. Người đã nói hết lời chưa? Ta còn phải đi làm việc.” Thật sự là, nghe lời vô nghĩa hết nửa ngày, muốn khoe khoang cũng chỉ nói, chúng ta có phải phối hợp người một chút?

Nhị Nữ không nghĩ tới Vương Phúc Nhi là thái độ này, nàng ta là thật sự muốn thấy ánh mắt hâm mộ của Vương Phúc Nhi, chỉ tiếc không thấy được: “Ta ghét nhất bộ dáng người không để ý gì như vậy, rõ ràng hiện tại không bằng ta, còn như vậy!”

A..., hiện tại bắt đầu nổi cáu? Vương Phúc Nhi nói: “Ta lại không xài tiền của người, không cần của người, không tìm người vay tiền, vì sao ta phải hâm mộ người? Nếu người lại âm dương quái khí, ta chỉ phải mời người rời đi.” Ta cũng không phải bị khinh bỉ.

Nhị Nữ vội nói: “Đừng, ta, ta muốn hỏi người một chút, người có tin tức của Minh Vũ biểu ca hay không, ta chỉ là hỏi một chút, trước kia không phải người và hắn có thể nói chuyện với nhau sao?”

Này, thật sự là buồn cười, đã xuất giá, còn nghĩ nam nhân khác, thật sự là ngại mệnh quá dài đi. Vương Phúc Nhi nói: “Hiện tại không phải người mang vàng đội bạc sao? Ta khuyên người, nếu không muốn lại gặp cảnh khốn cùng chịu khổ, có vài tâm tư nên tắt thì tắt đi. Chu địa chủ cũng không phải là người lương thiện, đến lúc đó người cũng đừng hối hận.”

“Ta, Minh Vũ biểu ca, là biểu ca của ta, ta hỏi tình huống của hắn một chút, chẳng lẽ không nên sao?” Nhị Nữ nhìn ánh mắt trào phúng của Vương Phúc Nhi, cảm thấy không nói được nữa: “Quên đi, không hỏi thì không hỏi, ta cũng không có ý tứ khác, người không cần nói bừa. Ta đi đây, bọn nha đầu đều đang chờ ta.” Nhị Nữ hoang mang rối loạn rời đi, Vương Hoa Nhi tiến vào nói: “Muội còn nói với nàng ta cả nửa ngày, ta nghe cũng phiền! Trước kia ngày còn bé nàng ta còn coi được, bây giờ trưởng thành sao càng ngày càng chán ghét vậy? Trên đầu hận không thể mang mấy chục cân vàng nặng. Nếu có cướp đường, ta đoán tóc của nàng ta cũng không còn.”

Vương Phúc Nhi nghe xong cười, “Nhị tỷ, muội phát giác tỷ càng ngày càng có thể nói chuyện, Khương Điền biểu ca mà biết nhất định sẽ thích.”

“Người cái nha đầu chết tiệt kia, trêu ghẹo ta làm gì?” Trên mặt Vương Hoa Nhi ửng hồng một mảnh: “Được, ta mới không sợ người trêu ghẹo đâu.”

Vương Tứ Bảo đã chạy tới nói nải nải kêu cả nhà Vương Phúc Nhi đi qua nhà cũ ăn cơm, dù sao ngoại tôn nữ xuất giá trở về, mọi người đều ăn cùng một bữa mới tốt.

Vương Hoa Nhi nói: “Cơm đều làm xong rồi?”

Vương Tứ Bảo vội nói: “Nhị Nữ có dẫn tới nha hoàn bà tử, nói không cho chúng ta động thủ.”

Xem ra còn có lợi, bằng không lại để nương ta nấu cơm. Vương Phúc Nhi và Vương Hoa Nhi khóa kỹ cửa, cùng Vương Đồng Tòa và Thích thị đi qua nhà cũ. Vương Tiểu Bảo còn ở trên trăn đọc sách.

Đến nhà cũ, một đám người đều cười hớ hớ, Mã thị đào chung quanh Nhị Nữ, ý tứ lấy lòng thực rõ ràng. Vương Mai Hoa đang ba hoa khoác lác, thấy cả nhà Vương Phúc Nhi tới, cũng không có chào hỏi. Đám người Vương Phúc Nhi cũng không thèm để ý, cùng chào hỏi gia gia nãi nãi, an vị bên dưới tìm người nói chuyện. Đương nhiên, trực lý hai người Thích thị và Sở thị quan hệ tốt, nên các nàng cùng một chỗ nói chuyện, Vương Phúc Nhi và Vương Hoa Nhi cùng ở bên cạnh nghe. Vương Đồng Tòa tự nhiên là cùng một chỗ với các nam nhân nói chuyện khác.

Sở thị vụng trộm nói: “Nhìn thấy không, đại cô của chúng ta tinh thần thật tùy tiện, giống như nhà nàng chính là nhà Chu địa chủ, muội cũng không biết nàng cao hứng vậy làm cái gì. Chu địa chủ người ta cũng không phải kẻ ngốc, chỉ chút tiền lẻ hỏi, cũng sẽ không cho nàng ta cả đời, làm như sản nghiệp Chu gia đều thành của nhà nàng ta.”

Thích thị cười nói: “Khó được có cơ hội như vậy, nàng ta không như vậy một chút, về sau cũng không có cơ hội.” Từ sau khi Vương Mai Hoa làm chuyện ghê tởm như vậy, Thích thị cũng không có một chút cảm tình nào với đại cô này.

“Cũng đúng, nếu là muội thì muội cũng ngượng hoàng rồi, bán nữ nhi để làm giàu, có thể so sánh với Nhị thẩm của chúng ta. Tam tẩu, tẩu có biết hay không, Nhị thẩm của mình hiện tại lại tính đưa một đứa cháu gái của bà đến Trần gia trên thị trấn. Cũng muốn giống như Hoa Đào, làm nửa chủ từ đấy, thật sự là không coi nữ oa tử làm người. Năm đó Hoa Đào chết không minh bạch, lại còn đẩy thêm người vào hố lửa.”

Thích thị vội nói: “Là đúng một nhà kia? Cha nương nó cũng không nói gì?”

“Đúng, là lão đại (đứa con lớn nhất) trong nhà nhị ca bên kia, năm nay cũng mười ba tuổi rồi, bộ dạng không kém gì Hoa Đào, bằng không cũng sẽ không chọn nó, nhà muội và các nàng ở có vẻ gần nhau, nghe người ta nói. Muội thấy xấp xỉ. Hai người nhị đường ca kia nào dám nói gì, bọn họ không có bản lĩnh gì, trong nhà cũng là Nhị thẩm xếp đặt. Hơn nữa Hoa Đào ở Trần gia cũng cho nhà hắn không ít tiền, lúc này ước gì đưa đi ra ngoài thôi. Muội thấy nữ oa tử kia cũng rất vui.”

“Mọi người có cách sống của riêng mình, ta cũng ngăn không được, ta chỉ quản oa từ của chính mình, tuy rằng tại nó đều là cô nương, nhưng mà còn tốt hơn cả con trai.” Thích thị nói.

Sở thị cười nói: “Tất nhiên, có ai mà chẳng biết trong nhà Tam ca và tam tẩu có ba đứa Kim Hoa. Hiện tại đều tìm được nữ tể tốt về, về sau khẳng định Phúc nhi cũng có thể tìm một người tốt.”

Trong lòng Sở thị vốn có ý định, oa từ của đại tỷ nàng và Phúc nhi tuổi tác không kém nhiều, nếu có thể thành, cũng là một cộc chuyện tốt. Trong nhà đại tỷ ở cách Tú Thủy trấn cũng gần, mấy năm nay cũng kiếm không ít tiền. Nha đầu Phúc nhi kia mình nhìn từ nhỏ đến lớn, là một oa nhi trầm dậm mới tìm được. Chỉ là mình vừa mới nói với Thiết Tỏa, Thiết Tỏa kêu mình từ bỏ tâm tư này.

Suy nghĩ một chút, hiện tại a di người ta ở trên huyện, nếu làm mai cho người trong sạch, không phải rất thuận tiện sao? Dù cho con trai của đại tỷ nhà mình có tốt, cũng là đứa nhỏ ở nông thôn, không sánh được với người trong thành. Hơn nữa hai tỷ tỷ phía trước nàng đều gả tốt, đứa nhỏ này, khẳng định cũng hướng tới cái tiêu chuẩn kia.

Chỉ là cảm thấy Tam ca tam tẩu không phải cái loại tác phong này, trong lòng vẫn là nghĩ có thể thành công. Được rồi, chờ thêm một đoạn thời gian rồi nhắc lại đi, dù sao bây giờ Phúc nhi còn không được mấy tuổi, nhị tỷ nàng cũng còn chưa có xuất giá đâu.

Giữa trưa ăn cơm cùng nhau, nam một bàn nữ một bàn, chỉ tiếc nam nhân của Nhị Nữ không có cùng đến. Theo Vương Mai Hoa nói, là vì thân thể có chút không thoải mái, cho nên sẽ không tới đây, có lẽ là khinh thường đám thân thích nghèo này, cho nên không thèm đến. Trên mặt Triệu thị thật không tốt, chẳng qua nghe nói con trai Chu gia kia cũng không có trở về nhà chồng Vương Mai Hoa, trong lòng bà mới cân bằng.

Đang ăn cơm ăn náo nhiệt, có người tới truyền tin, thì ra là Triệu cửu công bên kia nhờ người mang thư đến. Ở đây cũng chỉ có Vương Phúc Nhi nhận biết mấy chữ, tự nhiên là để nàng xem. Vương Phúc Nhi nhìn thư xong cười nói: “Gia gia, nãi nãi, cửu công của con hỏi thăm sức khỏe thân thể nhị lão hai người thế nào, còn có tặng một chút thuốc bổ cho hai người, còn đang để ở tiểu cục trên bên kia. Nói là thời điểm qua năm mới sẽ không về, bởi vì năm sau Minh Vũ biểu ca sẽ tham gia khoa thi, mọi người trong nhà đang vì cái này mà bận rộn. Nhưng mà trên này có nói, kèm theo thuốc bổ ra còn có tặng lễ năm mới cho bốn nhà chúng ta.”

Triệu thị cười nói: “Cửu công người cũng thật sự là cẩn thận, chúng ta là người quê mùa, muốn thuốc bổ gì chứ.” Tuy rằng là nói như thế, nhưng bà vẫn cười đến miệng đều không thể khép lại, đệ đệ của mình thực cấp cho mình mặt mũi lớn. Tuy rằng Nhị Nữ cũng mang theo không ít thứ, nhưng dù sao Chu gia kia coi rẻ người khác, trong lòng bà cũng không thoải mái.

Vương Mai Hoa nghe xong Vương Phúc Nhi nói, có chút không thể tin được, liền tiếp hỏi: “Chỉ có bốn nhà các người, không có của ta? Ta không tin, Phúc nhi, có phải người bắt nạt ta không biết chữ hay không, cho nên mới cố ý nói như vậy hả, có phải người thấy Nhị Nữ nhà ta gả tốt, trong lòng người không thoải mái hay không hả?”

Trong lòng Vương Phúc Nhi tròn trắng mắt, Vương Mai Hoa đã sớm nói: “Ai hiếm lạ các người, cửu công không cho người, cũng nói rõ ánh mắt cửu công chúng ta rất sáng.”

Vương Phúc Nhi cũng nói: “Nếu cô cô không tin, dù sao thư cũng ở đây, trong thôn còn có người khác biết chữ, cô cô đi qua gọi tới, nhìn xem có phải nói như vậy hay không.”

Cuối cùng Vương lão đầu lên tiếng: “Người cũng là người gả đi ra ngoài, không cho người cũng là bình thường, không phải Hà Hoa cũng không có sao? Người chút chút méo mó cái gì? Không phải người có một nữ tể có tiền sao? Còn để ý chút đồ này? Đồng Tỏa, cửu công người đã nói như vậy, thì người đi lên trên trên xem đi, mang đồ trở về.”

Mã thị vội nháy mắt cho Vương Ngân Tỏa, Vương Ngân Tỏa cười nói: “Chỉ sợ Tam đệ một người làm không xuê, ta cũng đi theo đi thôi. Còn có thể giúp một tay.” Vương Ngân Tỏa cũng không có tâm tốt như vậy, hẳn là sợ Vương Đồng Tỏa nửa đường bí mật giấu đi.

Làm sao Vương lão đầu không biết đức hạnh đứa con trai này? Vì thế nói: “Vậy Kim Tỏa và Thiết Tỏa cũng cùng đi, miễn cho có người không thoải mái trong lòng.” Lão Tam là người thành thật như vậy, còn bị huynh đệ nhà mình hoài nghi, đây thật sự là con lớn không do cha mẹ.

Thư của Triệu cửu công gửi tới, ngược lại lần lượt chuyện Nhị Nữ về đây khoe khoang. Dù sao Nhị Nữ về đây cũng không cho mọi người được lợi ích thực tế, mà Triệu cửu công thì lại đưa thứ tốt cho các nhà. Vương Mai Hoa bởi vì cửu công nhà mình không cho mình cái gì, trong lòng oán giận, ăn cơm xong thì đi cùng Nhị Nữ rồi. Cảm thấy sao mình lại uất ức như vậy? Rõ ràng là muốn để cho những người này nhìn sắc mặt của mình mà!

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 124: Bạch nhãn lang!

Editor: ChieuNinh

Ngày trôi qua nhanh, chỉ chớp mắt lại đến tháng chạp, vào mừng một tháng chạp, nhị tẩu Tống thị sinh một tiểu tử, làm Đình thị mừng rỡ gặp người thì nói

nhà mình là địa phương vương tử. Nhìn xem, không chỉ có chính mình sinh ba tiểu tử, cho dù là nhi tức của mình cũng hết người này tới người khác đều sinh tiểu tử. Dương khí sung túc!

Mã thị nhìn Đinh thị thì sẽ tức giận, cố tình nhi tức của bà không tốt, sinh một nha đầu lừa đảo, mà hôn sự Vương Chi Nhi cũng là cao không thành thấp không phải. Còn Triệu Thư Lâm bên kia thì chỉ có thể nhìn chứ không hơn, Mã thị còn muốn đến sống chết bám vào, nhưng mà Triệu Thư Lâm người ta cũng không phải dễ chọc, căn bản không để cho bà thực hiện được.

Bà lại chuyển đầu sang Tống Trường Khanh, vì sao vẫn là hai người kia? Bởi vì bà ta cũng chỉ nhận biết có hai thiếu gia này là người nhà có tiền. Đương nhiên còn có Triệu Minh Vũ, chẳng qua người ta ở cách xa, Vương Chi Nhi lại bị dọa. Tống Trường Khanh há lại để bị bắt nạt sao? Còn có một lần đi cùng điểm tiêu nhị qua đây, trực tiếp để cho hán quăng Mã thị ngã chồng vó, lớn tiếng kêu khóc. Biện pháp Tống Trường Khanh áp dụng là đơn giản thô bạo, ngược lại cũng có hiệu quả, hiện tại Mã thị thấy Tống Trường Khanh thì trốn tránh đi, càng không cần phải nói mang theo Vương Chi Nhi đến hiến ân cần.

Hai vị này không được, bà ta lại đánh chủ ý tới trên người Nhị Nữu, đương nhiên bản thân Nhị Nữu thì bà ta không thấy được, vì thế thì nói với Vương Mai Hoa. Chi là Vương Mai Hoa cũng không phải tốt lành gì, ban đầu là không để ý tới, sau đó Mã thị lại vỗ mông ngựa tốt, Vương Mai Hoa lại đạt thành hiệp nghị gì đó với bà ta. Sau đó đi tìm Nhị Nữu, chẳng qua Nhị Nữu căn bản là mặc kệ, còn kêu Vương Mai Hoa đừng trộn vào, bằng không sẽ không nhận thức bà ta nữa.

Vương Mai Hoa không có cách nào, chỉ có thể trốn tránh Mã thị, cho nên ngược lại hôn sự Vương Chi Nhi cứ tiếp tục kéo dài. Mã thị gấp không có cách nào, sau đó lại tìm được Nhị nãi nãi, bởi vì nghe nói Nhị nãi nãi có phương pháp, có thể đưa nữ oa tử tới cho Trần phủ. Không phải bà ta đang muốn đưa cháu gái tới cho Trần phủ sao? Thêm một người cũng không tính vấn đề khó khăn đi.

Nhưng mà Vương Chi Nhi lại chết sống không đồng ý, nói là nếu đưa nàng tới cho Trần phủ làm nha hoàn, còn không bằng hiện tại nàng đi chết. Mấy năm trước Vương Chi Nhi cũng nghe nói chuyện của Đào Hoa cô cô, bản thân nàng rất tiếc mệnh, cũng không muốn sẽ chết nhỏ như vậy.

Mã thị là đánh cũng đánh, mắng cũng mắng, Nhị nãi nãi chờ không kiên nhẫn, cuối cùng vốn không có thêm để ý bà ta, trực tiếp đưa cháu gái mình đi vào. Mã thị thì hối hận cũng không còn kịp rồi.

Dù sao là rất nhiều chuyện phiền lòng, chuyện không như ý!

So sánh với chi thứ hai bên kia, cả nhà Vương Phúc Nhi trôi qua rất thuận lợi, bên đại tỷ được tin tức là ăn ngon ngủ tốt, lại còn béo lên một vòng. A di thì mỗi khi có lễ tiết là tặng đồ qua đây, mỗi lần còn để cho Khương Điền đưa tới. Mặc kệ nói sao, Khương Điền này cũng là nữ tể tiêu chuẩn của Thích thị và Vương Đồng Tỏa. Vương Hoa Nhi mỗi lần chờ Khương Điền tới, đều trốn tránh vào phòng, Vương Phúc Nhi cũng kêu gọi bọn họ, khiến cho bọn họ xấu hổ đầy mặt.

Vương Tiểu Bảo ở trên đọc sách rất vui sướng, quen biết không ít bạn cùng trường. Hơn nữa miệng nó ngọt, người lại nhỏ nhất, mọi người đều nhường nó, nó ở tư thực thật tình hồn không tệ.

Mùa đông ngày lạnh, gà cũng không đẻ trứng, tiến bước một lần trứng gà muối cuối cùng cho Vương lão bản, trong nhà mà bắt đầu tổng vệ sinh. Bởi vì là một cái tết cuối cùng của Vương Hoa Nhi trôi qua ở nhà, cho nên mọi người đều rất coi trọng. Vương Phúc Nhi dùng bạc của mình mua cho mọi người mỗi người một bộ quần áo da lông, mặc ở trên người vừa nhẹ lại ấm áp.

Vương Đồng Tỏa và Thích thị từ khi tiến vào tháng chạp đã bắt đầu chuẩn bị đồ tết, trên tay có tiền, mua này nợ cũng sẽ không còn do do dự dự.

Triệu cửu công vốn tặng rất nhiều vải, Thích thị liền động thủ làm quần áo cho mọi người, hơn nữa trong ruộng cạnh nhà mình sinh ra bông, để làm quần áo mùa đông một chút cũng không khó khăn.

Đương nhiên, Thích thị cũng chuẩn bị làm thêm mấy bộ chăn giường, đến lúc đó cho Vương Hoa Nhi đưa đến trong nhà a di, cái này phải được lót bông. Chăn gấm đỏ thẫm, sau đó bông phơi nắng làm khô rồi nhét vào bên trong, đều ngửi được hương vị có ánh mặt trời.

Hôm nay người thu mua heo tới, trong nhà Vương Phúc Nhi nuôi sáu con heo to béo, tự nhiên là bán năm con, giữ lại một con qua năm mới. Người thu mua heo là người quen, nhìn heo to béo trong chuồng, không khỏi cười đến ánh mắt đều mị thành một đường: "Đại ca, heo trong nhà hàng năm đều nuôi tốt như vậy." Heo mua nhiều, lại nặng, người ta cũng có thể ở trung gian lời thêm ít tiền, cho nên người mua heo rất là khách khí với Vương Đồng Tỏa.

Vương Đồng Tỏa cười nói: "Đều là nương bọn nhỏ chăm tốt."

"Đúng vậy, tẩu tử làm việc thật lưu loát, nhưng mà đại ca cũng có công lao, nhiều heo như vậy, nếu không đủ ăn, cũng không lớn nổi, trong nhà đại ca khẳng định thu hoạch tốt." [ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d](#)

Vương Đồng Tỏa bị nói thì ngượng ngùng, một lát thì giúp đỡ người mua heo bắt heo, tính tiền xong, người thu mua kia còn muốn đi tới nhà khác, vốn không có ở lại.

Vương Đồng Tỏa giao tiền bán heo cho Vương Phúc Nhi: "Khuê nữ, cắt kỹ đi!"

Bạc trắng bóng, thật sự thực chói mắt, năm con heo này thế nhưng có thể bán được mười hai lượng bạc, tính ra một con heo cũng có khoảng hai trăm cân, có thể thấy được thật sự là heo béo!

Vương Phúc Nhi vui vui vẻ vẻ đem bạc vào trong phòng khóa kỹ, hiện tại Vương Phúc Nhi chính là quản gia tiền tài trong nhà, còn tùy thời ghi lại sổ sách,

dù sao mấy năm nay bạc là chỉ nhiều không ít.

Bán heo xong, Thích thị và Vương Đồng Tòa rửa sạch chuồng heo một chút, phân heo cũng phải kéo đến bờ ruộng, đến lúc đó bón phân cho ruộng. Vương Đồng Tòa nghĩ, qua vài ngày nữa thì cảm tình con trâu, cũng phải giết heo mừng năm mới, đều phải đưa mỗi nhà mỗi hộ một ít.

Vương Hoa Nhi nói với Vương Phúc Nhi: "Hãy chờ xem, Nhị bá mẫu bên kia nhất định là cũng không giữ một con heo nào, sẽ chờ chúng ta đưa thịt qua cho nhà bà mừng năm đấy."

Chuyện này đều đã làm nhiều lần, Vương Đồng Tòa và Thích thị cũng không phải là người keo kiệt, giết heo, đều sẽ đưa cho các huynh đệ bên kia một phần. Nhưng nhị bá mẫu bên kia thấy có thịt heo miễn phí, được thôi, cũng không giết heo mừng năm mới, cứ chờ là được.

Người lại không thể nói gì, chẳng lẽ không đưa cho nhà bà ta, cũng không có khả năng, Vương Đồng Tòa làm không được. Lại nói, hẳn cảm thấy một miếng thịt heo cũng không có gì, nói chung không thể ngay cả huynh đệ cũng không cần đi.

Vương Phúc Nhi nghĩ nghĩ rồi nói: "Cha, năm nay chúng ta giữ thịt heo thêm chút đi, con muốn làm dồi (tương tự như Lạp Xưởng)."

Đều dồn vào trong ruột già của heo, cái này ít nhất phải mấy chục cân thịt, còn phải giữ lại đôi khách, sau đó ướp muối, còn có xông thịt khô, tất cả đều dùng thịt. Vương Phúc Nhi quyết định, chuẩn bị làm dồi cho tốt trước, sau đó nói sau. Chúng ta là đưa tặng thịt heo, chứ không phải thiếu nợ bọn họ, nếu như có người nói năm nay đưa ít, được thôi, ngại ít cũng đừng lấy, chúng ta cũng không phải Quan Thế Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn.

Từ thâm người ta sẽ không như vậy, chính mình giết heo, cũng sẽ đưa lại đây một chút, cho dù là Đại bá mẫu vẫn luôn keo kiệt bủn xỉn, cũng sẽ đáp lễ. Chỉ có Nhị bá mẫu là vua soi mói, là chỉ có vào không ra. Quen bà ta như vậy rồi!

Vương Đồng Tòa do dự một chút, vẫn là gạt đầu, hiện tại hẳn cũng không phải quên mình vì người, tốt xấu gì thì ý kiến của bọn nhỏ là quan trọng nhất. Nếu khuê nữ muốn giữ lại làm dồi, vậy thì giữ lại đi. Dù sao cũng phải nhà mình vừa lòng mới được.

Vương Hoa Nhi cười nói Vương Phúc Nhi có biện pháp, đã sớm nên như vậy, vì thế năm nay thịt heo đưa cho các nhà đều ít hơn năm rồi.

Hôm nay Vương Phúc Nhi đang tẩy rửa ruột heo, chuẩn bị nhồi thịt, thì Nhị bá mẫu Mã thị đã tìm tới cửa: "Thật sự là càng có tiền thì càng keo kiệt, đuổi ăn mày hay sao hả, cho chút thịt ấy, làm sao để cho chúng ta qua năm mới?" Mã thị ở bên ngoài sân kêu réo. Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh

Có người đi qua, thì giữ lại chế giễu.

Vương Hoa Nhi tức giận đến mức: "Ta quả thật không biết, có lòng đưa chút thịt cho người ta, thế nhưng dẫn tới thâm oán, nếu người không hài lòng, cảm thấy ít, được thôi, trả thịt của nhà ta lại đi!"

Mã thị cười lạnh nói: "Nói chuyện với người làm gì? Một khuê nữ sắp xuất giá, còn cãi nhau với ta, thật sự là một chút quy củ cũng không có. Lão Tam, người cũng không quản hà, đến lúc đó đến nhà chồng chịu thiệt cũng đừng khóc! À, ta nói sai rồi, bà bà của người ta là thân a di mà, đương nhiên sẽ không để ý cái dạng này của nó. Lão Tam, người có còn là đàn ông không! Tức phụ người bắt nạt nhị ca người như vậy, người cũng không quản hà? Sao, đuổi ăn mày hả, chút thịt ấy đủ cho ai ăn hả?"

Vương Phúc Nhi buông việc trong tay, lập tức mạnh mẽ kéo cổng rào ra, Tiểu Hồ đi theo ở phía sau sủa ầm lên. Vương Phúc Nhi cười lạnh nói với Mã thị: "Thật sự là chê cười, các vị hương thân, cha nương con có lòng, nhà mình giết heo, tặng cho các thúc thúc bá bá con một miếng thịt. Hiện tại khen ngược, lúc này còn có người ghét bỏ đưa ít, tìm tới cửa cãi nhau ầm ĩ, mọi người nói xem, cái này có lý hay không? Nga, nhà người qua năm mới thịt không đủ ăn, ta muốn hỏi là, cha nương ta là trường bối nhà người sao?"

Phải xen vào trong nhà người đủ ăn uống đủ dùng hay không? Vốn cha ta là đệ đệ, theo đạo lý mà nói, hẳn là làm ca ca trợ cấp cho đệ đệ có đúng hay không? Cũng chính là cha ta thiện tâm, Nhị bá mẫu, công đạo ở trong lòng người, nếu người cảm thấy thiệt thòi, vậy trả thịt của nhà ta lại đi, người đi tìm người cũng cho nhà người đủ thịt người muốn đi, nhà của ta chính là tình huống này. Cũng chỉ có thể cho như vậy. Nói thật, cho dù là cha nương ta cũng không cho một chút gì, cũng không có ai sẽ nói cha nương ta làm không phải, dù sao mọi người ở riêng đã bao nhiêu năm?

Vì nuôi heo, cha và nương ta đi sớm về tối, Nhị bá mẫu người có tư cách gì, lại tới đây đòi thịt heo? Nga, người nói người là Nhị bá mẫu của ta, hay là tẩu tử của cha nương ta? Vậy ta hỏi người, người làm Nhị bá mẫu và tẩu tử thì có cái bộ dáng kia sao? Đồ trong nhà của ta, có cái nào là người cho? Ta suy nghĩ một chút, thật là một chút cũng nghĩ không ra, năm kia Nhị bá mẫu muốn rau khô từ trong nhà của ta, năm đó khi giết heo lại cầm một miếng, năm trước cũng là như thế này, năm nay, ha ha, chỉ vì một miếng thịt heo thì tới cửa gây náo loạn. Các hương thân, mọi người cảm thấy cái này có lý sao?"

"Đa mặt thực dày, người ta có lòng cho người thịt heo, người cảm là được, còn ngại ít, cái này cũng chưa tính, tới cửa gây náo loạn, thật sự là không biết xấu hổ." Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh

"Đúng vậy, ta còn nhớ rõ trước kia gà trong nhà Đồng Tòa đã chết, cũng là nàng ta tới đây đòi, ngay cả gà bệnh cũng không buông tha, có thể thấy được bình thường là cái dạng gì."

"Nếu như huynh đệ của ta đưa thịt cho nhà ta, ta cao hứng còn không kịp đâu, làm sao sẽ ngại ít chứ? Thật sự là không biết đủ, Phúc nhi người ta nói rất đúng, có bao nhiêu thịt vốn đều là nhà họ tân tân khổ khổ nuôi dưỡng, cho ai bao nhiêu, còn không phải người ta định đoạt, nàng ta dựa vào cái gì đòi bao nhiêu thì đòi? Cái này còn cho là trong nhà mình à, cho dù là trong nhà mình cũng sẽ không phải nàng ta nói gì thì đều nghe nàng ta đi."

"Ngại ít cũng đừng lấy, thật sự là dọa người, ta thấy cho dù là cho chó ăn cũng đừng cho nàng ta là được."

"Thật là có mặt mũi, ta thấy Mã thị là ý vào hai người Đồng Tòa thành thật, mới đến nháo. Cũng không cho mặt mũi cho con cái của mình, khó trách nữ oa nhà nàng ta không thể làm mai được cho người ta, có nương như vậy, ai cũng sợ."

"Nghe nói nàng ta đối xử với nhi tức rất không tốt, nữ nhân như vậy, còn sống thì chỉ lãng phí lương thực!"

Trên mặt Mã thị một trận xanh một trận đỏ, lúc này cũng nói đến chết, còn không biến sắc à. Bà ta đứng lên từ trên mặt đất, chạy nhanh như bay, phía sau là một trận tiếng cười vang. Mọi người thấy không còn nào nhiệt để nhìn, cũng đều tản ra.

Vương Phúc Nhi còn đang tức giận, nói với cha nương: "Về sau cái gì cũng không cho nhà Nhị bá nữa, chúng ta cũng không phải thiếu nợ bọn họ, cho người khác còn có thể nhận được tiếng tốt, đến chỗ bà ta, chúng ta không chỉ chẳng được gì tốt, còn nhận phải thâm oán! Thịt heo của chúng ta, bà ta muốn thì có hả. Còn có hôm nay bà ta dám đến nhà chúng ta gây nháo loạn, chính là bắt nạt cha nương thành thật!" Có vài người là không thể nường chiều!

Thích thị thở dài, Vương Đồng Tòa thấy tiểu khuê nữ tức giận, cũng có chút chân tay luống cuống, Vương Hoa Nhi cũng nói: "Cha nương, hai người nghĩ tới tình cảm huynh đệ, nhưng mà bọn hần thì một chút cũng không hề nghĩ tới. Cho dù là quan hệ bình thường, cũng sẽ không tới đây huyên náo tới bụi đi. Cái này còn không bằng người xa lạ đâu."

Thích thị nói: "Cha bọn nhỏ, về sau sẽ không tặng gì cho bên kia nữa." Nàng cũng thấy mệt tâm.

Vương Đồng Tòa nói một tiếng: "Được!" Cũng thực thất vọng với cả nhà nhị ca mình.

Hết chương 124.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125: Tâm tư Hỉ oa tử

Editor: ChieuNinh_

Hai mươi ba tháng chạp, ngày cúng ông táo, ngày hôm nay bày rất nhiều đồ ngọt cúng cho Ông táo, bởi vì Ông táo chính là đồ ăn thích ngọt, cũng có người nói là Ông táo ăn đồ ngọt, để dán miệng lại, đến trước mặt Ngọc Hoàng đại đế sẽ không nói bậy.

Hôm nay phải thỉnh tượng thần táo Vương gia đi ra, treo lên cao, cung kính thỉnh ông ăn khói lửa nhân gian.

Vương Tiểu Bảo bắt đầu từ mừng tám tháng chạp, tư thực cũng đã cho nghỉ học, người ta nhỏ, đối với việc có thể mỗi ngày không cần dậy sớm cũng rất là thích ý. Mấy ngày hôm nay chơi đùa điên rồi, nhớ năm đó, chúng ta cũng là như thế này, cứ ngóng trông nghỉ hè nghỉ đông, mỗi ngày có thể ngủ thẳng đến tự nhiên mới tỉnh, chỉ cần làm xong bài tập nghỉ hè nghỉ đông là được.

Hiện tại Vương Tiểu Bảo không thích nói chuyện, bởi vì nó bắt đầu thay răng, vừa nói thì hờ ra, nói chuyện hờ ra thì cảm thấy có chút làm cho người khác buồn cười. Người ta cũng là nam tử hán, cho nên ngăn chặn hiện tượng như vậy phát sinh.

Nhưng mà rốt cuộc là không nhịn được, còn không phải sao, lại bắt đầu lú lú. Vương Hoa Nhi nghĩ về sau mình sẽ không qua năm mới ở nhà nữa, tâm tình có chút buồn bực, làm khuê nữ một khi gả ra ngoài, quả thật là người của nhà người khác.

Thì nói đại tỷ Vương Cúc Nhi đó, quanh năm suốt tháng số lần trở về cũng không nhiều, hiện tại sắp sinh tiểu oa nhi, lại càng không đi được.

Về sau chờ Phúc nhi cũng gả đi rồi, trong nhà này chỉ còn có ba người cha nương và Tiểu Bảo, tính tình cha nương lại yếu đuối, Tiểu Bảo lại nhỏ, vậy thì phải làm sao đây.

"Vương Tiểu Bảo, về sau đệ cũng đừng chỉ nghĩ ăn, phải che chở chúng ta không bị người ta bắt nạt mới được, đệ có nghe hay không?" Vương Hoa Nhi nói với Vương Tiểu Bảo.

"Nhị tỷ, tỷ cứ yên tâm đi, đệ là nam tử hán trong nhà, sẽ che chở cha nương chúng ta, tỷ cứ yên tâm gả đi." Nói chuyện rất có phong phạm đại nhân.

Vương Hoa Nhi gõ trên trán hần vang lên một cái: "Tuổi còn nhỏ, không học giỏi, nói lung tung, cẩn thận tỷ đánh đệ."

"Hừ, đều nói đệ nhỏ, đều cảm thấy đệ không hiểu chuyện, cái gì đệ cũng biết đó. Tỷ cùng với Khương Điền biểu ca thành thân, có phải hay không? Về sau Khương Điền biểu ca cũng là biểu ca, còn là tỷ phu của đệ, đừng có coi đệ trở thành tiểu oa nhi. Nhị tỷ, tỷ không lớn hơn đệ được bao nhiêu, đệ rất hiểu chuyện." Vương Tiểu Bảo thực kiêu ngạo nói xong. Làm cho Vương Hoa Nhi là đánh trừng phạt cũng không được, mắng cũng không thể mắng.

Trương thâm đi qua hỏi: "Đã cúng ông táo xong rồi sao?"

Thích thị cười nói: "Đúng vậy, tẩu tử, bánh bao nhà tẩu đã bắt đầu chưng chưa?" Qua năm mới khách nhân đến nhiều, có bánh bao đã chưng xong, đến lúc đó cũng sẽ không lộn xộn, bởi vì bánh bao cũng có thể lấp đầy bụng.

"Còn không có, chờ ngày kia lại làm, sớm quá, sợ để hỏng rồi. Tuy rằng hiện tại thời tiết rất lạnh, nhưng mà đến lễ mừng năm mới cũng phải mười ngày nữa tháng đầu. Bánh bao nhà muội đều đã làm xong rồi hả?"

"Cũng còn chưa có, hàng năm chúng ta đều là hai mươi bảy tháng chạp mới bắt đầu chưng."

"Ha ha, cũng giống như bên nhà chúng ta, nếu không hai nhà chúng ta chưng cùng nhau, đến lúc đó lại chia ra?" Trương thẩm đề nghị nói.

"Được, vậy ngày kia đi." Cùng chưng với nhau cũng có chỗ tốt, ít nhất người hai nhà có thể cùng một chỗ trò chuyện tán gẫu, tiểu hài tử có thể ở bên ngoài chơi đùa, đến thời điểm chưng xong, cầm bánh bao nóng hổi hấp ăn, khỏi nói có bao nhiêu khoái hoạt.
ChieuNinh~dien~dam~lequydonD^d^I^q^d

"Hoa nhi nhà muội sang năm cũng phải xuất giá rồi, thời gian qua thật là nhanh." Đề tài giữa các nữ nhân với nhau, đại bộ phận đều là con cái, đương nhiên, còn có vài người thích bát quái chuyện nhà này nhà kia.

"Đúng vậy, ngẫm lại thực luyến tiếc, trước kia các nàng còn nhỏ, cũng không có được hưởng phúc, hiện tại thật vất vả."

Thấy Thích thị thương cảm, Trương thẩm vội nói: "Người có phúc khí là trước khổ sau ngọt, hiện tại không phải Cúc nhi và Hoa nhi tìm được nhà chồng tốt sao? Muội đó, cũng đừng quan tâm quá mức. Nữ nhi ấy, trưởng thành đều phải rời khỏi cha nương sống cuộc sống của mình, đây là lẽ thường."

Trương thẩm còn nói thêm: "Phúc nhi nhà muội qua năm cũng mười bốn, có thấy nhà nào tốt hay không? Ta thấy vị thiếu gia Tống gia và thiếu gia Triệu gia cũng không tệ." Hiện tại Trương thẩm và Thích thị liên tương đương với khuê mật, thật nhiều điều cũng có thể nói với nhau.

Thích thị nói: "Hai đứa nhỏ đó đều tốt, nhưng mà muội cũng rất lo lắng, Phúc nhi của nhà muội là tiểu nha đầu ở nông thôn, người ta đều là nhà giàu trăn trên, ra vào đều có hạ nhân hầu hạ, người nhà như vậy dễ đối phó sao?"

"Ta nói muội chính là quá lo lắng, Phúc nhi nhà muội cũng không phải đứa kém cỏi gì, hơn nữa bọn nhỏ đều là quen biết từ nhỏ, phẩm hạnh đều biết được rõ ràng một hai, so với chỉ nghe bà mối lung tung khoác lác thì tốt bao nhiêu chứ. Về phần muội nói người ta là người nhà giàu, nhà muội kém đi chỗ nào? Vương gia thôn có nhà ngói xanh lớn như vậy trừ nhà muội ra thì cũng chính là nhà Chu địa chủ. Nhà Chu địa chủ ta cũng không nhắc lại, đó là sản nghiệp tổ tiên người ta, các ngươi thì chính là tự mình kiếm được, còn sợ cái gì?"

Đương nhiên ở trong lòng Thích thị cho rằng nữ nhi của mình đó là ngàn tốt vạn tốt, nghe Trương thẩm vừa nói như vậy, trong lòng cũng chấp nhận, chỉ là: "Việc này cũng không phải chúng ta mở miệng trước, như vậy đến lúc đó cũng chúng ta không có gì tốt. Huống chi, nói không chừng người ta cũng không có ý tứ này, đến lúc đó còn làm cho thanh danh của Phúc nhi không tốt."

Trương thẩm nói: "Ta nói với muội mấy thứ này, là muốn trong lòng muội có tính toán, tình huống này nhà muội, hiện tại hai khuê nữ cũng đều có nhà chồng tốt. Mười dặm tám thôn khẳng định có không ít người đánh chủ ý tới Phúc nhi, các ngươi làm cha nương trong lòng nên có cái đo lường, còn có bên kia nói không chừng trong lòng người ta còn có ý nghĩ rồi."

Thích thị hiểu được nói bên kia là nói một đám người nhà chồng của bà, ngược lại thật đúng là có khả năng này. Ban đầu hôn sự của bọn Cúc nhi và Hoa nhi bọn họ không chen miệng vào được, khẳng định trong lòng bèn lửa rồi, nói không chừng sẽ đánh chủ ý lên Phúc nhi nhà mình.

Quả thật là đúng như hai người suy đoán, lúc này Vương Mai Hoa từ sau khi thành thân gia nhà Chu địa chủ rồi, tâm tư ban đầu không dám nghĩ hoặc là nghĩ nhưng mà không dám hành động thì bắt đầu linh hoạt lên. Mấy ngày nay bà ta cũng mỗi ngày mang vài thứ tốt cho Triệu thị, Triệu thị người này à, tuy rằng trước kia cũng có chút cảm tức với Vương Mai Hoa, nhưng mà giờ tay không đánh khuôn mặt tươi cười, huống hồ còn chính là thân khuê nữ của mình, cho nên lúc này cảm tình chậm rãi đã trở lại.

Wương Mai Hoa nắm giữ kế sách rồi, thế là, thời điểm qua năm mới thăm người thân về nhà mẹ đẻ, đầu tiên là đổi mới ăn mặc hoàn toàn cho Hi oa từ nhà bà ta, sau đó trước là chúc tết cho Triệu thị, hai mẹ con mới bắt đầu nói lên lời riêng.

Wương Hà Hoa thì về nhà mẹ đẻ từ mừng hai tết, Vương Mai Hoa muốn thăm Nhị Nữ, cho nên mừng năm tết mới về.

"Nương, người xem hiện tại bộ dạng Hi oa từ tốt hơn nhiều đi, ta đã nói trước kia là chúng ta không có tiền, không thể ăn mặc đẹp đẻ, Hi oa từ cũng là ngoại tôn tử của nương, có thể kém đi chỗ nào? Nhìn xem cũng tuần tú lịch sự chứ, đi ở trên đường cái có ai không quay đầu lại nhìn? Không phải ta làm nương khen con trai của mình, hiện tại Hi oa từ có thật nhiều khuê nữ người ta đều muốn gả cho hắn đó."

Triệu thị nói: "Tốt hơn trước kia nhiều."

"Ài, nương người cũng thấy đấy, chuyện mấy năm trước, ta làm muội tử cũng làm sai, cứ nghĩ có thể bù lại một chút, nhưng mà tam ca và tam tẩu chính là không quan tâm ta, trong lòng ta rất khó chịu. Ta và Tam ca đều là con của nương, tiếp tục như vậy, khó chịu nhất đều là nương."

Triệu thị bị nói lời tận đáy lòng rồi, đúng vậy, đều là con của bà, bà thấy bọn hắn xa lạ như vậy, cũng không chịu nổi, chỉ là cũng không có cách nào không phải sao? Chuyện năm đó quả thật là Hoa Mai làm không đúng.

Triệu thị nói: "Trước kia ngươi quả thật làm rất không đúng, ta cũng không đi tranh cãi."

Vương Mai Hoa lập tức lấy ra một đôi vòng bằng vàng cho Triệu thị, đúng vậy, vòng tay vàng, Triệu thị nhìn thấy mắt sáng bắn ra bốn phía: "Nương, người xem nữ tể của ta thật tốt, vàng này đều giống như không có gì đáng lo mà đưa cho nhạc mẫu ta đây. Nhìn xem, chất lượng này, trước kia ta từng nói thấy, nghe cũng không nghe được, bây giờ còn không phải đều có sao?" Vương Mai Hoa nhìn sắc mặt Triệu thị, tiếp tục nói: "Nhưng mà cho dù tốt, ta cũng không tiếc cho ngài, ai kêu ngài là nương ta đâu, ta không hiểu kính ngài thì hiểu kính ai chứ, không có nương thì không có ta." Vương Mai Hoa đeo vòng tay ở trên tay Triệu thị: "Vẫn là tuổi nương mang vòng vàng thì đẹp, thật phù hợp, chúng ta thì không được, vòng vàng này đều như là cố ý làm cho nương, ha ha."

Triệu thị được nịnh hót lâng lâng, Vương Mai Hoa thêm chút lửa: "Nương, người nói hiện tại khuê nữ sống thế nào, có tốt hơn trước kia nhiều hay không? Hiện tại ở nhà cũng đặt mua thật nhiều ruộng đất, ít nhiều ta cũng là một địa chủ, trong nhà bà bà cũng không dám dùng sắc mặt với ta, hiện tại tâu tử và đệ muội đều vội vàng nói tốt với ta thôi. Hi oa tử của nhà ta, thật nhiều người tới cửa cầu hôn, theo tâu tử và đệ muội ta đều muốn gả chất nữ nhà mẹ đẻ các nàng lại đây đó, nhưng mà ta lười quan tâm các nàng, trước kia cũng đối với ta như vậy, còn muốn tiến vào cửa nhà của ta sao? Ta phi! Nhà mẹ đẻ của ta có chất nữ, ta còn muốn của nhà các nàng sao?" ChiêuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d

"Nói cũng đúng." Triệu thị đột nhiên lớn tiếng hỏi: "Gi? Chất nữ nhà mẹ đẻ? Hoa Mai, người sẽ không lại có tâm tư gì chứ?"

"Xem nương nói kìa, hiện tại Hi oa tử của nhà ta cũng là kẻ có tiền, nếu như trước kia, ta cũng sẽ không đề cập tới, hiện tại không giống không phải sao? Ta nghĩ tiện nghi người khác còn không bằng tiện nghi chất nữ nhà mẹ đẻ ta đâu, dù sao ta còn là thân cô cô các nàng, nương nói đúng không?"

Triệu thị trầm mặc hồi lâu, hỏi: "Rốt cuộc người coi trọng ai? Nói rõ ràng cho ta, đừng quấy nhiễu cho ta, ta nghe lời nói thật."

Vương Mai Hoa ngượng ngùng cười: "Nương, chính là, ta và Tam ca, ta muốn hòa hảo cùng với Tam ca, đáng tiếc vẫn không có cơ hội, nay bọn nhỏ đều lớn, ta nghĩ thừa dịp cơ hội này, ta và Tam ca thân càng thêm thân, để Hi oa tử chúng ta và Phúc nhi kết làm một đôi, ngài có chịu không? Nương, người xem xem, nếu là trước kia, ta khẳng định không nói ra chuyện này, dù sao trước kia nhà của ta cũng không làm ra được cái gì, nhưng mà hiện tại không giống với. Chúng ta vàng cũng lấy ra được, hơn nữa, lại là thân cô cô của Phúc nhi, đến lúc đó khẳng định đối với nàng ngàn tốt vạn tốt, khúc mắc giữa ta và Tam ca cũng không còn, ngay cả tam tẩu bên kia, chúng ta hòa thuận vui vẻ thật tốt! Nương, người cũng không cần bận tâm cho chúng ta!"

Triệu thị không nói chuyện hồi lâu, Vương Mai Hoa vội khẩn cầu nói: "Nương, ngài nói một câu đi, ta cam đoan là thành tâm thực lòng, ngài suy nghĩ một chút, Nhị Nữ gả tốt, hiện tại quang cảnh của nhà ta tốt như vậy, dạng nhi tức gì mà nói không được? Nhưng mà ta là thật sự muốn hòa hảo với nhà Tam ca, cũng không có biện pháp khác. Tam ca thấy ta thì giống như không nhìn thấy, hơn nữa đây là hôn nhân đại sự, ta cũng sẽ không coi là vui đùa có đúng hay không?"

Cuối cùng Triệu thị nói: "Người cũng nói Tam ca người không để ý tới người, người nói chuyện này nó cũng sẽ không đáp ứng."

Vương Mai Hoa nắm cô tay đang mang vòng vàng của Triệu thị: "Nương, chuyện này chỉ hy vọng người đi nói thôi, ngài là mẹ ruột Tam ca, Tam ca ta lại luôn luôn là người hiếu thuận, ngài nói với Tam ca, cam đoan có thể thành."

Hôm nay Triệu thị được vòng vàng, khẳng định không nỡ trả lại, hơn nữa Vương Mai Hoa nói có đạo lý, sau đó nghĩ nghĩ rồi nói: "Ta đây sẽ nói với Tam ca người."

"Nương đi nói khẳng định có thể được, ai chẳng biết Tam ca ta nghe lời người nhất chứ."

Vương Mai Hoa đi về nhà, vừa đến trong nhà, Hi oa tử liền vội vàng chạy vào theo, Vương Mai Hoa tức giận nói: "Làm gì hả, chuyện của nương người cũng không có thấy người để bụng qua như vậy, không phải là một nha đầu lừa đảo thôi sao, người để nương người nói nhiều như vậy, còn lỗ vốn một đôi vòng vàng."

"Nương, còn không phải nương thương ta! Chỉ cần nương giúp ta cưới được Phúc nhi, ngài kêu ta làm gì ta đều nghe ngài." Hi oa tử nói.

Hết chương 125.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Thân tình tính là cái gì?

Editor: ChiêuNinh

"Hiện tại nói thật dễ nghe, đến lúc đó có tức phụ thì đã quên nương!" Vương Mai Hoa nói.

"Sao có thể chứ, nương, người xem cha con, đều vẫn rất là nghe nãi nãi con."

"Đừng cho nhắc cha người với ta! Ta đây cả đời chính là hối hận theo cha người, nếu ta không dựa vào chính mình, bây giờ còn đi theo chịu khổ đâu, làm sao có ngày lành hiện tại? Nhưng mà vẫn là con trai ta thật tình mắt, Phúc nhi kia lớn lên cũng không tệ lắm, hơn nữa tam cữu người rất thương nữ nhi,

đến lúc đó đồ cưới khẳng định không thể ít, người cũng không tính là chịu khổ." Vương Mai Hoa tính kế.

"Nương, mỗ mỗ đi nói thì có thể thành sao?" Hi oa tử có chút lo lắng.

"Yên tâm là được, tam cữu người rất nghe lời của mỗ mỗ người, mấy năm nay mọi việc còn không phải đều nghe theo mỗ mỗ người sao, người cứ chờ tin tức tốt đi. Chỉ là đáng tiếc đôi vòng vàng kia. Ài. Tuy rằng là mạ vàng, nhưng mà cũng là dùng vàng đâu, may mắn mỗ mỗ người không có kiến thức, mới có thể coi thành đồ thật, ta nghĩ chỉ bằng một đôi vòng vàng kia, mỗ mỗ người cũng sẽ làm cho chuyện hoàn thành. Lão cha ma quỷ kia của đâu?" Vương Mai Hoa hỏi.

Hi oa tử nói: "Nương, con và người cùng đi nhà ngoại công, cũng vừa mới trở về mà. Con cũng không biết."

"Hừ, phỏng chừng lại là câu tam đáp tứ từ bên ngoài, nếu như để ta phát hiện xem ta lột da hán không, cầm tiền nữ nhi nữ tể của lão nương, còn đi đường đã nữ nhân, cũng không mở to mắt chó của hán, còn tưởng rằng ta là Vương Mai Hoa trước kia sao? Trước kia bị hán bắt nạt còn chưa tính, bây giờ còn để cho ta như vậy, thì ta để cho hán đi ra ngoài uống gió Tây Bắc. Hi oa tử, người kêu nha đầu đi nói cho nãi nãi người, nếu con trai bà còn không trở về, tháng này ta sẽ không cho phí gia dụng, ăn của ta uống của ta, còn cùng người ngoài tính kế ta, ta cũng không phải là hiền lành!" Vương Mai Hoa đều là bù trừ lại âm ức trước kia. Hiện tại ở nhà nói một là không hai, đúng là vì bản thân bà ta dựa vào bản lĩnh của mình tìm nữ tể tốt cho Nhị Nữ, khiến cho trong nhà giàu lên. Lúc này tương ứng với địa vị gia đình cũng bay lên, quả nhiên là địa vị kinh tế quyết định địa vị gia đình, lời này một chút cũng không lừa người!

Chỉ là bà ta mắng nam nhân của mình là chó này chó nọ, vậy đứa nhỏ của nam nhân là gì? Bà ta lại là loại phụ nữ gì?

Vương Mai Hoa lòng tràn đầy cẩn thận chờ mong tin tốt của nương mình bên kia, trong đầu đã thực khẳng định có thể thành, kỳ thật trong lòng bà ta cũng có chút tâm lý âm u. Trước kia chịu chèn ép cũng là Vương Phúc Nhi cấp cho bà ta, này nếu gả tới đây thành nữ tể của mình, xem mình thu thập năng như thế nào, hắc hắc. Cho dù là Hi oa tử nhà mình thích năng bảo vệ năng, nhưng mà một chữ hiếu có thể lớn hơn trời, còn không phải bà muốn chà xát như thế nào thì chà xát như thế đó sao?

Chỉ là Vương Mai Hoa đã có chút dự đoán sai lầm, khi Triệu thị kêu Vương Đồng Tòa tới, nói thắng chuyện của Hi oa tử và Vương Phúc Nhi, hoàn toàn cho rằng lão Tam luôn luôn nghe lời mình sẽ đáp ứng ngay lập tức. Chỉ là Vương Đồng Tòa âm trầm nửa ngày, một câu cũng không nói!

Triệu thị nghiêm mặt: "Lão Tam, tuy rằng trước kia Hoa Mai làm không đúng, nhưng mà mấy năm nay nó vẫn rất hối hận, thường xuyên khóc ở trước mặt ta, nói mình có lỗi với người và nương Phúc nhi. Bây giờ còn không phải nó muốn tìm một cơ hội giải hòa cùng các người sao, hơn nữa Hi oa tử là cháu ngoại trai của người, bộ dạng cũng không tệ, hiện ở nhà đã phát tài, Phúc nhi gả đi qua còn có hạ nhân hầu hạ, còn không tốt hơn đến nhà khác sao? Hơn nữa Hoa Mai là thân cô cô Phúc nhi, nó khẳng định sẽ không làm khó dễ Phúc nhi, Hoa nhi nhà người còn không phải đã làm mai cho a di của nó sao?"

Sao? Có thể gả khuê nữ của người cho muội từ nhà mẹ đẻ của tức phụ người, thì không thể nói cho muội từ người bên kia hả? Còn có ta đây làm nương mở miệng, người cứ một chút mặt mũi cũng không cho ta như vậy, ta nuôi người có tác dụng gì? Nếu nhà muội từ người còn không được việc gì giống như trước với người, ta cũng sẽ không mở miệng, nhưng mà hiện tại người ta không giống vậy, nếu người vì khó chịu của mình, làm chậm trễ đại sự cả đời của Phúc nhi, người còn làm cha gì? Ta nói với người, việc này cứ định như vậy rồi, nếu người còn nhận thức ta là nương, thì người liền đồng ý cho ta, nếu người không đồng ý, vậy người coi như đã không có nương, ta cũng không có người là đứa con trai này!

Ài, sao mệnh ta khổ như vậy, một phen phân một phen nước tiểu nuôi lớn các người, ai biết được các người có tức phụ thì đã quên nương, một đứa hai đứa đều sống tốt cho mình, quãng ta và cha người ở một bên. Đến lúc đó đã chết thì chính là đã chết, còn không bằng lúc trước không có sinh ra các người, hiện tại ta nói chuyện không ai nghe xong, ta không sống nổi!" Triệu thị bắt đầu khóc lóc om sòm, đây chính là bí tịch độc môn của bà, trước kia Đinh thị và Mã thị cũng học qua, nhưng mà thần tình không giống, Triệu thị phải nói là tôi luyện thành thực. Vương Đồng Tòa rất bất đắc dĩ, nhưng mà chuyện liên quan tới khuê nữ mình, hán cần rằng một cái, không nhìn Triệu thị trên mặt đất, hoang mang rồi loạn chạy đi, còn lại Triệu thị ở phía sau khóc nức.

Thích thị thấy Vương Đồng Tòa mặt đầy mồ hôi chạy về, vội hỏi: "Nương chúng ta tìm chàng có chuyện gì? Nhìn chàng đầu đầy mồ hôi!"

Vương Đồng Tòa cảm thấy khó có thể mở miệng nói lại lời nương nhà mình, nhưng mà dù sao đề cập đến đại sự cả đời Phúc nhi, hơn nữa chuyện như vậy phụ nữ nhà mình nhất định phải biết, vì thế liền nói Triệu thị tìm hán để làm gì, nói hết cho Thích thị nghe. Diendanlequydon-ChieuNinh

"Tuyệt đối không được! Cho dù ta cược cả mệnh mình cũng không đồng ý! Vương Đồng Tòa, nếu người nghe lời nương người nói, ta không để yên với người, ta mang theo bọn nhỏ tự mình đi sống một mình, cho một mình người đi sống với nương người đi."

Vương Đồng Tòa vội la lên: "Nhìn nàng nói cái gì vậy, không phải ta không đồng ý sao, ta là cha Phúc nhi, ta có thể đẩy khuê nữ của chính mình vào trong hồ lửa sao?"

"Người cũng biết đó là hồ lửa hả, muội từ kia của người ngay cả thân khuê nữ cũng có thể bán, còn có chuyện gì không làm được, hừ, coi trọng khuê nữ ta, à cho rằng à là ai hả? À muốn ai thì người đó sẽ ngoan ngoãn nghe lời à, cho dù ta có chết cũng sẽ không để cho khuê nữ của ta gả đến nhà à. Đứ nhỏ Hi oa tử kia, hiện tại cũng không được việc gì, đừng cho là ta không biết, đứa nhỏ mới bao nhiêu tuổi, học người ta làm thiếu gia, còn dùng thông phòng, trong nhà chính là con đẻ nhũ, còn muốn làm khoai tây, có hai đồng tiền đã nghĩ cánh hoa tôi to lớn, ta phi!" Cho tới bây giờ Thích thị đều là dụ ngoan, lần này thái độ khác thường, nói chuyện có thể đạt tới nông nổi bén nhọn. Hề là việc gì liên quan đến đứa nhỏ của bà thì cho dù là cừu cũng sẽ biến thành sư tử.

Hi oa tử ngày bé nhìn còn coi được, lúc này trong nhà có tiền, cũng không lo học hành, đi tới Chu gia vài lần, thấy người ta có nha đầu thông phòng, chính mình cũng học đòi. Vương Mai Hoa còn nói như vậy mới tốt, thứ người nhà như vậy, làm sao có thể để cho Phúc nhi của mình đi chịu khổ? Còn

có, không phải Thích thị lòng dạ hẹp hòi, đối với Vương Mai Hoa bà vẫn lo lắng, trước kia cũng kết thù với nhà mình, hiện tại ba ba đến cầu hôn, có quý mới trong này không có nguyên nhân gì, cho nên việc này là kiên quyết không được!

Nhưng mà chỉ sợ đến lúc đó bà bà mình nháo nhất định phải thành, tuy rằng đã biết bên mình sẽ không đồng ý, nhưng mà nháo lớn, thanh danh Phúc nhi sẽ bị các nàng phá hư, mấy thứ quý quái này, sao cứ không buông tha nhà mình đây.

Lời nói của hai phu thê bị Vương Tiểu Bảo nghe được, Vương Tiểu Bảo nghe xong đại khái, biết là biểu ca muốn cưới Tam tỷ của mình, nhưng mà cha nương không đồng ý, nó cũng không đồng ý đâu. Hi biểu ca bộ dạng như vậy, sao xứng với Tam tỷ của mình? Huống chi, chính mình cũng không thích cô cô đâu.

"Tiểu Bảo, một mình đệ trốn ở chỗ này làm gì đây?" Vương Hoa Nhi thấy Vương Tiểu Bảo nâng cằm, ngồi dưới đất không biết đang phát ngốc cái gì.

"Ài, nhị tỷ, hiện tại có phiền toái!" Vương Tiểu Bảo thở dài.

"A, tiểu oa nhi nhà đệ, có phiền toái gì? Nói cho nhị tỷ, nhị tỷ bàn bạc với đệ."

"Nhị tỷ, tỷ nghe xong không được nói cho Tam tỷ, đệ sợ nàng nghe xong trong lòng phiền muộn." Vương Tiểu Bảo vội nói.

"Được, đệ nói, là chuyện gì hả?" Vương Hoa Nhi có chút kỳ quái, sao có liên quan tới Phúc nhi?

Vương Tiểu Bảo nói một lát ở bên lỗ tai Vương Hoa Nhi, Vương Hoa Nhi càng nghe càng tức giận: "Thế nhưng tính kế đến trên đầu muội tử của ta, bà ta muốn chết! Nhưng mà Tiểu Bảo, đệ nói rất đúng, việc này chúng ta gạt Tam tỷ của đệ, đừng để cho nàng biết, tránh cho trong lòng nàng khó chịu." Chuyện liên quan hôn sự Phúc nhi, nàng quả thật không nên liên lụy đến bên trong.

Vương Hoa Nhi hận chết cô cô vô liêm sỉ nhà mình, vừa hận nãi nãi thị phi chẳng phân biệt được, thế nhưng áp chế cha mình!

Quả nhiên mình và muội muội đều là hàng lỗ vốn, một chút cũng không chiếm được quan tâm thật tình của bà ấy sao? Hừ, cũng không cần! Dù sao việc này cũng đã như thế này, còn chưa tính, nếu còn muốn nháo, vậy cũng không sợ, ai sợ ai. Hi oa tử kia bộ dáng xấu xí, còn muốn tơ tưởng Phúc nhi, nằm mơ! Có mấy đồng tiền dơ bẩn thì rất giỏi hả, còn không phải bán nữ cầu vinh à!

Vương Hoa Nhi thầm hận mình không phải là một nam oa, không thể đi đánh nhau với Hi oa tử! Cho hắn biết biết mình lợi hại, xem hắn còn dám có tâm tư như vậy không.

"Nhị tỷ, nếu không ta tìm Trường Khanh ca hỗ trợ đi." Vương Tiểu Bảo nói.

"Khi nào thì đệ và Tổng Trường Khanh thân thiết như vậy?" Vương Hoa Nhi hỏi: "Có phải tiểu tử kia cho rút được cho đệ không?"

"Nhị tỷ, nào có? Đệ thấy Trường Khanh ca và chúng ta quan hệ rất tốt, trong nhà cũng có bản lĩnh hơn chúng ta, nếu Trường Khanh ca nghĩ biện pháp, khẳng định được." `ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^I^q^d`

"Đệ đó, trước đừng đánh chủ ý như vậy, việc này không phải đệ nói cha mình đã từ chối lập tức rồi sao? Đó chính là không được, ta cũng không tin nãi nãi mình còn có thể bức bách cha nương già nữa nhi! Không có chuyện như vậy!"

Nhưng mà Vương Hoa Nhi xem nhẹ da mặt nãi nãi nhà mình, Triệu thị kia thấy chuyện không thành, mang vòng vàng cũng không thoải mái, thì bắt đầu giả bộ bệnh. Tuổi tác của bà cũng không nhỏ, vốn là già bệnh, đến sau đó thế nhưng lại thành bị bệnh thật, đã như vậy, còn không quên kêu Vương Đồng Tòa đến, mắng hắn không có lương tâm, là bạch nhãn lang. Hơn nữa còn nói, chỉ cần nếu hắn không đáp ứng hôn sự này, vậy thì sẽ không là nương hắn, có chết cũng mặc kệ chuyện của hắn, dù sao con trai cũng không hiếu thuận.

Đây là tội danh rất lớn, thế đạo này nói ai bất hiếu, thì chính là nhân phẩm người này có vấn đề. Vương Đồng Tòa vẫn quý gối trước giường Triệu thị, nhưng mà Triệu thị chỉ cần Vương Đồng Tòa không đáp ứng, thì chính là không được.

Vương lão đầu cũng biết chuyện từ đầu đến cuối, ông vốn định khuyên lão bà từ một chút, chỉ là nhìn lão cái bộ dáng kia của bà tử, nếu thật sự tức giận, vậy thì có thể nguy rồi. Lại nói, Hi oa tử nhà Hoa Mai cũng tốt, hắn là rất xứng đôi với Phúc nhi, lão Tam đáp ứng đi. Ông không biết tình hình ở nhà Hi oa tử, còn cho rằng Hi oa tử là bộ dáng ngày bé.

Nguyên nhân vì có tâm tính này, tuy rằng Vương lão đầu không có nói rõ giúp Triệu thị, nhưng mà thái độ cũng là đồng ý.

Thích thị biết nam nhân nhà mình chịu khổ ở bên kia, trong lòng đau không chịu được, nhưng mà vì khuê nữ của mình, bà cắn răng tiếp tục kiên trì, Mã thị vừa biết thì vừa nói mát: "Đều là nông dân, chẳng lẽ về sau còn muốn trở thành Kim Phụng Hoàng, cũng không khác lắm đi, còn giả mồm cái lão cái gì nữa?" Chi Nhi nhà bà ta còn không có tin tức đâu, ngược lại Phúc nhi này lại có người nhớ thương rồi. Trong nhà Hi oa tử cũng có tiền, vì sao đại cô sẽ không nghĩ tới Chi Nhi chứ?

Đến cuối cùng Vương Đồng Tòa cũng ngã bệnh, cho dù là Triệu thị vẫn là cắn chặt không buông, lúc này bên ngoài cũng dần dần truyền ra một ít tiếng gió. Vương Phúc Nhi tự nhiên là đã biết: "Nương, vì sao các người gạt con?"

"Chuyện như vậy nương nói với con thế nào? Dù sao con cứ yên tâm, ta và cha con sẽ không đồng ý, chúng ta cho dù có tiếp tục hiếu thuận, cũng không thể lấy đại sự cả đời của các con mà hiếu thuận đi. Hi oa tử không phải đứa tốt, cô cô kia của con cũng không phải người hiền lành gì, trừ phi ta chết, không đúng, cho dù ta có chết cũng sẽ không đáp ứng!"

Vương Phúc Nhi hận nghiêng răng nghiêng lợi, cổ đại bảo vệ thanh danh không dễ dàng, nhưng mà nếu bắt đầu phá hư, vậy thì rất đơn giản. Mấy ngày nay đi cửa thôn gánh nước, thì có ánh mắt khác thường của một vài người, cuối cùng mới biết được là chuyện này, cha và nương thế nhưng vẫn gạt mình. Vương Phúc Nhi từ trong phòng nương đi ra, thấy nhị tỷ và Tiểu Bảo lên lút nói: "Không phải là hai người đã sớm biết chứ? Vì sao không nói cho ta biết?"

Vương Tiểu Bảo uể oải nói: "Tam tỷ, chúng ta sợ tỷ khó chịu."

Vương Hoa Nhi nói: "Vốn cho rằng nãi nãi giả bộ bệnh, không nghĩ tới hiện tại thể nhưng lại thật sự bị bệnh, bây giờ thành cái dạng này." Hiện tại cha nhà mình cũng bị nói thành không hiểu thuận, trước kia đều là bộ dáng giả bộ. Đương nhiên người hiểu lý lẽ thì sẽ không nói như vậy, nhưng mà cũng có vài người không hòa hợp với nhà mình, ước gì thấy nhà mình không hay ho, còn không phải sao, nói gì cũng có!

Nãi nãi thật đúng là tốt, tình nguyện để cho thanh danh cháu gái biến thái, cũng không buông tha. Đây vẫn là thân nhân sao, quả thực là kẻ thù!

Hết chương 126.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Biện pháp ngoạn độc!

Editor: ChieuNinh

"Con không sao, cả nhà cũng không cần lo lắng khó chịu cho con. Thanh danh gì chứ, ai thích truyền liền cứ truyền đi." Cha mẹ vì kiên trì cho mình, đến lúc đó cho dù mình trở thành nhân vật đề tài cũng không có vấn đề gì. Cùng lắm thì cả đời này không gả cho người, dù sao xuất giá cũng không phải chuyện tốt gì.

Ài, làm nữ nhân ở cổ đại thật sự không dễ dàng, rõ ràng mình cũng không có làm chuyện gì sai, lại còn phải bị người trách móc. Làm phiền hà cha mẹ, làm cho bọn họ bị khinh bỉ theo. Tặng đồ cho nãi nãi? Để cho bà không cần đưa ra yêu cầu thân sao? Vương Phúc Nhi cười lạnh, dựa vào cái gì? Mình đã làm sai chuyện, còn muốn chúng ta đi đưa lợi ích cho bà? Cho dù là trưởng bối cũng không phải làm theo cách này!

"Tiểu Bảo, đệ đi tìm Tứ Bảo ca tới đây, nhớ kỹ, phải lạnh lẽ, đừng để cho mấy người nãi nãi biết được." Vương Phúc Nhi nói với Tiểu Bảo.

"Phúc nhi, muội có biện pháp hả?" Vương Hoa Nhi thực kích động.

"Trước muội muốn làm rõ ràng đã, vì sao nãi nãi kiên trì như vậy, mới có thể đi bước tiếp theo, nhị tỷ, tỷ không thấy là kỳ quái sao? Trước kia nãi nãi đối người kia cũng không thấy thế nào, vì sao hiện tại lại như là thật lòng thật dạ như thế này đây? Nếu không chuyện gì, muội cũng không tin!"

"Đúng vậy, khẳng định là có chuyện! Cái tính tình kia của nãi nãi, tuyệt đối sẽ không đơn thuần là vì để cho cha và người kia hòa hảo. Nếu hòa hảo, vì sao không cần khác biện pháp, lại còn như vậy?"

Vì thế Vương Tiểu Bảo kêu Vương Tứ Bảo đến, Vương Tứ Bảo đang lo không có biện pháp giúp Phúc nhi, thấy Tiểu Bảo đi tìm hắn, thì thí diên thí diên cũng đi tới.

Vương Phúc Nhi liền hỏi trong khoảng thời gian này nãi nãi có gì không tầm thường. Vương Tứ Bảo nói: "Từ cuối năm trước, đại cô lại rất thường xuyên tới đây, mỗi lần đều mang theo này nọ nữa, ta còn nói trong lòng, khi nào thì nàng ta hào phóng như vậy. Nương ta nói là nàng ta vô sự hiển ân cần phi gian tức đạo. Còn không phải sao, cứ như vậy, Hi oa từ kia tính là cái thứ gì, ngay cả ta cũng đánh không lại, nước mũi cũng chưa sạch, còn mơ tưởng chuyện tốt này."

Này này, đề tài của người cũng không nên lệch quá xa có được không. Vương Phúc Nhi nghĩ, Vương Mai Hoa kia khẳng định là bắt được khuyết điểm nãi nãi tham tài, sau đó để cho nãi nãi chậm rãi nghe lời của nàng ta.

"Đúng rồi, mấy ngày hôm trước ta thấy ta nãi nãi còn mang theo một đôi vòng tay vàng óng ánh lờ lờ nữa, ta còn hỏi nãi nãi có thứ đó hồi nào vậy, nãi nãi nói là tổ truyền. Nhưng mà ta nghe nương ta nói, trước kia chúng ta nghèo cái gì cũng không có, thiếu chút nữa cũng chết đói hết mấy người rồi, nếu thật sự có vòng tay vàng này, khi đó sao không lấy ra chứ? Cái này không thể nào nói nổi."

Đúng vậy, là không thể nào nói nổi, Vương Phúc Nhi nghĩ, Vương Mai Hoa thật đúng là dám hạ tiền vốn ha, thế nhưng xuất ra vòng tay bằng vàng, vòng tay bằng vàng đó, Vương Mai Hoa có thể lấy ra được sao? Một đôi vòng tay bằng vàng, ít nhất có ba bốn mươi lượng, bao nhiêu bạc như thế, phải có ba bốn mươi lượng. Cho dù Nhị Nữ gả cho con trai Chu địa chủ, cũng không có khả năng lập tức sẽ đưa đi ra ngoài nhiều như vậy, cái này không phù hợp tính tình của Vương Mai Hoa.

"Tứ Bảo ca, trước kia nương Hi oa từ cho đồ nãi nãi chúng ta đều là cái gì?" Vương Phúc Nhi hỏi. Diendanlequydon-ChieuNinh

"Đều là chút bánh ngọt, điểm tâm."

Điểm tâm, bánh ngọt, thế này giá trị mới bao nhiêu tiền? Trước đó chỉ lấy ra được vài đồng tiền, sau đó lập tức lại xuất ra một đôi vòng tay bằng vàng, cái này cũng quá đột ngột rồi. Vương Phúc Nhi thật tình cảm thấy mình ở trong lòng Vương Mai Hoa không đáng giá tới cái giá này.

Đột nhiên nàng có một ý tưởng, chỉ là việc này một người không dễ làm.

"Phúc nhi, muội nghĩ được biện pháp rồi?" Vương Hoa Nhi lo lắng hỏi.

"Chỉ là trong lòng muội có một ý tưởng, nhớ rõ trước kia khi đọc sách, trong đó có nói có vài vòng tay bằng vàng đều là mạ ở trên mặt một tầng phân vàng, còn bên trong chính xác đều là đồng, nhưng mà thoát nhìn là rất đáng giá."

"Muội là nói, vòng tay bằng vàng kia của nãi nãi là giả sao?" Vương Hoa Nhi giật mình nói.

"Có loại khả năng này, nương Hi oa tử là người có thể lập tức bỏ ra ngoài bốn mươi lượng bạc sao?" Vương Phúc Nhi hỏi mọi người.

Mọi người nhất trí lắc đầu, cái này tuyệt đối không có khả năng. Cho nên vòng tay vàng này có vấn đề.

"Nếu vòng tay vàng thật sự có vấn đề, vậy chuyện này dễ làm rồi, nãi nãi mình nhất định sẽ hận chết người kia, sao còn có khả năng bức cha chúng ta?" Vương Hoa Nhi hưng phấn nói.

"Tứ Bảo ca, ta phải nhờ ca hỗ trợ!" Vương Phúc Nhi nói với Vương Tứ Bảo.

Vương Tứ Bảo vỗ ngực: "Muội nói, chúng ta là ai với ai chứ."

Vương Phúc Nhi thì thầm với Vương Tứ Bảo trong chốc lát. Vương Tứ Bảo nghe được thì gật đầu lập tức: "Ta đây đi làm cái này, Phúc nhi, việc này chuẩn bị cho tốt, muội phải làm cơm mời ta ăn." Vương Tứ Bảo là tên cật hóa.

"Được! Muội nhất định mời ca!"

Trong lòng Triệu thị thực buồn bực, bà vốn tưởng rằng chuyện rất dễ làm, kết quả lão Tam thế nhưng chết sống không đáp ứng, cho dù là hiện tại mình bị bệnh, cũng không chịu đáp ứng. Cảm thấy mình làm nương rất không có mặt mũi, còn sợ việc này không xong, vòng tay vàng này cũng bị Hoa Mai đòi lại.

Hôm nay, Đình thị mang theo đại nhi tức đi qua tới chăm sóc bà, Triệu thị nói: "Cũng là các người có lương tâm, không giống những người khác, thấy như ta vậy, còn không nghe ta."

Tức phụ Đại Bảo nói thầm trong lòng, người đều muốn hại khuê nữ người ta, người ta có thể nghe lời người sao?

"Nãi nãi, con lau thân mình cho người đi."

"Trời lạnh như thế, vẫn là quên đi, người rửa mặt rửa tay cho ta là được." Có cháu dâu chiều cố, bà cũng có thể bày ra vẻ. Trong lòng Đình thị không thoải mái, sao tức phụ Đại Bảo vừa về đến thì đã tới hầu hạ tở bà bà này rồi, còn muốn tích cực hơn hầu hạ chính mình.

Nhưng mà tức phụ Đại Bảo đều đã lấy nước ấm và khăn mặt tới đây, hầu hạ phải nói là rất cẩn thận.

"A, nãi nãi, vòng tay vàng này cũng thật là xinh đẹp, cũng thật sự rất giống." Tức phụ Đại Bảo lau tay cho Triệu thị, đương nhiên thì thấy được vòng tay vàng trên tay bà.

"Vi sao kêu là thật sự rất giống chứ, đây chính là đồ thật, vàng thật!" Triệu thị có chút mất hứng, sao lại nói như vậy chứ.

Đình thị cũng nhìn chăm chăm vòng tay vàng kia, nếu mình có một đôi thì thật tốt, không phải bà bà nói đây là tổ truyền sao, vậy về sau khẳng định là cho con dâu trưởng là bà rồi. Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh

"Ha ha, nãi nãi, người đừng nóng giận, thật sự là ở trên chúng ta có xảy ra vài chuyện lừa dối, có người dùng đồ mạ vàng coi trở thành vàng ròng, sau đó nói là để gán nợ cho người ta, người kia nhận được vàng còn tưởng rằng chính mình được tiện nghi thật lớn nữa. Ai biết khi đi tới cửa hiệu vàng bạc, người ta nói chính là đồ mạ vàng, cũng chính là trên mặt mạ một tầng phân vàng, bên trong đều là sắt, đồng không đáng giá tiền. Còn có chuyện cười là, có người nghĩ lấy thứ tốt cho phụ nữ nhà mình, kết quả phụ nữ nhà kia khoe khoang khắp nơi, bị người biết nhìn hàng đã nhìn ra, trực tiếp làm người nọ mất cả mặt mũi. Cuối cùng điều tra mới biết được thật sự là đồ giả, đã làm cho hai phụ nữ thiếu chút nữa cùng cách (ly hôn). Người nói những người này có oan hay không? Nhưng mà mấy người đưa cho người ta mấy thứ này cũng quá đáng giận, thế nhưng ý vào người khác không nhìn được hàng, làm ra việc này. Con thấy nếu như người nọ bị bắt được thì trực tiếp lột da đi. Đây vẫn là không quá nghiêm trọng đó. Cũng có những người chuyên môn mua một ít hàng giả, đưa cho thân thích bằng hữu không nhìn được hàng, cảm thấy dù sao cũng không nhận ra được, nói không chừng còn cảm thấy chính mình hào phóng đâu. Nãi nãi, người nói có buồn cười hay không chứ!"

Mặt Triệu thị đã xanh mét: "Người nói rất đúng, là rất buồn cười, ta mệt mỏi rồi, các người đi ra ngoài đi."

Tức phụ Đại Bảo cũng không chậm trễ. Đình thị ở ra khỏi phòng hỏi: "Người muốn làm trò gì?"

"Không có, con thấy vòng tay vàng của nãi nãi nên mới nghĩ tới chuyện này, thật sự có người dùng hàng giả còn tưởng là thật, người ta còn vô cùng cảm kích nữa."

Chẳng lẽ thứ đồ chơi kia của bà bà thật sự là đồ giả? Rất có khả năng nha, bà nói cái gì mà đồ giả truyền, khẳng định là không có. Hiện tại đột nhiên lôi ra một đôi đồ chơi kia, nếu là giả thì sao? Ngược lại Đình thị không hy vọng là giả, dù sao mình có khả năng có được cái đồ kia nhất, nhưng mà nếu thật sự là giả, về sau mang vào, cũng bị người ta giễu cợt.

Không được, để cho bà bà đi kiểm tra xem rốt cuộc là thật hay là giả. Sáng sớm ngày hôm sau Đình thị đã tới bên Triệu thị, cũng không biết nói gì với Triệu thị, hai người lén lút đi Tú Thủy trấn. Đương nhiên nói với bên ngoài là phải đi thăm người thân, Triệu thị cũng phảng phất như lập tức không có bệnh, hận không thể lập tức bay đi đến trấn trên.

"Tức phụ Đại Bảo nói chính là hiệu cầm đồ này?" Triệu thị hỏi.

"Đúng vậy, nương, ngày hôm qua ta vụng trộm hỏi rồi, chúng ta đi vào coi trộm một chút đi." Đình thị tự kéo Triệu thị.

Triệu thị có chút do dự, nhưng mà cuối cùng vẫn đi vào.

"Giả! Đừng lấy thứ này lừa gạt người khác, giá trị nhiều lắm là một trăm văn! Ta nói các ngươi coi hiệu cầm đồ này của ta trở thành cái gì, đồ giả mà cũng đưa đến?"

Triệu thị chỉ cảm thấy tim mình thoáng cái vỡ nát, Đình thị ở một bên hỏi: "Hay là ngài nhìn lầm rồi, nhìn lại một lần."

"Ta nói người đây nói cái gì? Ta cũng làm nghề này nhiều năm như vậy, thật giả còn xem không rõ sao? Nếu người không tin, thì người đi nhà khác nhìn xem, trong tiệm của ta không thu hàng dỏm như vậy!"

Triệu thị thất hồn lạc phách ra khỏi hiệu cầm đồ, không được, bà còn phải đi nhà khác nhìn xem, vạn nhất nhà này nhìn trông nhầm thì sao? Nhưng mà, nhưng mà nhà khác cũng là cách nói giống như vậy, cũng đã nói rất rõ ràng cho Triệu thị, bọn họ là hoá nhân kim tinh, tuyệt đối sẽ không nhìn lầm.

"Ngay cả lão nương cũng dám lừa! Ta không tha cho người!" Triệu thị hận không thể lập tức ngắt đi, bị chính khuê nữ của mình lừa gạt cảm giác này thật sự là khó chịu!

Triệu thị thật không ngờ, còn cho rằng vòng tay vàng này có lẽ là Vương Mai Hoa cũng bị người lừa, đó là bởi vì Vương Mai Hoa nói vòng tay vàng là nữ tể của nó cho nó. Nhưng lại nghĩ Chu địa chủ người ta tội gì cho một cái vòng tay giả, quảng mặt mũi xuống hầm phân à. Còn có tính tình Vương Mai Hoa, trách không được thông khoái như vậy, mượn ra thứ này, thì ra chính là mở to mắt bắt nạt mình! Tốt, tốt, còn làm cho mình náo loạn cấu gắt với lão Tam nhiều ngày như vậy, mình còn bị bệnh một trận! Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh

Đình thị thấy Triệu thị cái dạng này, cũng không dám lắm miệng, xem ra, bà bà thật sự là được người ta cho, tuyệt đối không phải là tổ truyền gì nha, may mắn đến kiểm tra, bằng không đến lúc đó thành một chuyện cười lớn, quảng mặt mũi không còn gì.

Triệu thị thế nhưng không kiên trì, buông tha Vương Đồng Tỏa, hơn nữa cho thấy không hề can thiệp chuyện đứa nhỏ nhà lão Tam, làm cho Vương Đồng Tỏa và Thích thị thở dài nhẹ nhõm một hơi. Hơn nữa còn bắt đầu quan tâm một phòng lão Tam, làm đồ ăn ngon tặng qua, bà cũng biết đã biết nháo một trận này, làm thanh danh lão Tam trở nên có chút không tốt, cho nên muốn biện pháp bù lại, tặng đồ cho bọn nhỏ coi như là một phương pháp đi.

Vương Mai Hoa lại tới cửa, bị Triệu thị trực tiếp quảng vòng tay vàng kia tới trên mặt, Vương Mai Hoa biết chuyện vòng tay vàng bại lộ, đầu tiên là giả mù sa mưa nói mình cũng không biết nên bị lừa, bị Triệu thị gào thét cường chế đuổi đi. Bà nói, về sau mình sẽ không có nữ nhi này nữa!

Hi oa từ gấp gấp không có cách nào, Vương Mai Hoa nói: "Ngươi gấp cái gì? Nương nói cho người như ý thì sẽ khiến cho người được như ý."

"Vậy nương còn có gì biện pháp gì? Mỗ mỗ cũng không đứng ở phía chúng ta!"

"Không phải còn có tỷ phu người bên kia sao? Tỷ người gửi thư về nói, nàng có có thai, lúc này, chúng ta cầu bên tỷ phu người làm việc hẳn là không thành vấn đề."

"Nương, người muốn làm gì?"

"Vương gia thôn người nhiều như vậy đều thuê đất của nhà tỷ phu người, khiến cho nhà tỷ phu người truyền ra tin tức, nếu Vương Phúc Nhi không gả cho người, vậy không cho người Vương gia thôn thuê đất. Cái đám người quê mùa đó, vì một chút lợi của mình, còn không đi bức tam cữu người. Ta cũng không tin tam cữu người còn có thể làm cho nhiều người tức giận! Trừ phi hẳn không nghĩ lẫn lộn ở Vương gia thôn, trừ phi hẳn bị người Vương gia thôn hận!" Vương Mai Hoa ngoan độc nói.

Hết chương 127.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Bức bách

Editor: ChieuNinh

Không thể không nói, con người một khi đề cập đến lợi ích của chính mình, như vậy mặt mũi sẽ trở nên đáng ghét. Một năm mới bắt đầu là mùa xuân, mùa xuân cũng là thời điểm nông dân đang bận rộn, nhưng mà Vương gia thôn rất nhiều người lại bởi vì một câu của quản gia Chu địa chủ, mà lại gặp phải loại nông nổi này. Nguyên nhân dĩ nhiên là thân tiên đánh nhau, phẩm nhân gặp họa.

Có người đã nghĩ, lúc này không có trồng trọt, còn không phải cả nhà đói chết sao? So với nhà mình, không phải là gả khuê nữ nhà người đi qua sao? Lại còn là cháu ngoại trai ruột thịt của người, có cái gì mà già mồm cãi láo?

Loại suy nghĩ này dần dần nhiều lên, mắt thấy ngày cày bừa vụ xuân sắp qua, lại không thuê được ruộng, một năm vốn không có bận rộn. Trước kia vì sao có nhiều nông dân khởi nghĩa như vậy, vô nghĩa? Còn không phải người chặt đứt đường sống của hắn, làm cho hắn không thể không phản kháng sao?

Cũng giống như vậy, ở trong hoàn cảnh giống nhau, người ta cho người một cái biện pháp tương đối đơn giản và ít nguy hiểm hơn tạo phản, người còn không đi làm à. Con người ấy mà, người không vì mình trời tru đất diệt, lại nói ta cũng không phải bức người đi chết. Quê nhà hương thân, người cũng không thể nhìn chúng ta chết đói mà không để ý đi.

Cho nên mấy ngày qua nhiều người đi tìm Vương Đồng Tòa, mà phụ nữ tìm Thích thị cũng nhiều hơn trước kia, nói trong nói ngoài ý tứ chính là Hi oa tử người ta là đứa nhỏ tốt, lại là thân thích với các người, có bao nhiêu xứng với Phúc nhi, sau đó lại kể ra mình không dễ dàng, lúc này cũng sắp chết đói!

Còn có người trực tiếp làm rõ, chỉ bởi vì chuyện hư hỏng của các người, làm liên lụy chúng ta, hiện tại cả nhà đều không có trồng trọt, đến lúc đó nếu không có ăn, chúng ta đi tới nhà người.

Thích thị gấp gáp tức giận thiếu chút nữa té xui, bà thật không ngờ Vương Mai Hoa kia lại còn quá ác độc như vậy, một chút đường sống cũng không chừa. Cũng thực thất vọng đối với các hương thân Vương gia thôn. Tuy rằng bọn họ là bị bức, nhưng mà hết thảy đều là lỗi của nhà Chu địa chủ, vì sao đều đến bức nhà mình?

Chẳng lẽ các người như vậy, ta sẽ bồi khuê nữ của mình đi ra ngoài sao?

Vương Hoa Nhi cầm một cây gậy trong tay: "Ta đi liều mạng với bọn họ, dù sao đã không còn tình cảm gì nữa rồi! Bất nạt người thành thật hả!"

Nhưng mà hiện tại là nhiều người Vương gia thôn đều đang ép như vậy, chẳng lẽ là đối địch với toàn bộ người của thôn?

Vương Đồng Tòa cũng cầm lấy khảm đao, người này vẫn là hán tử thành thật, lần này cũng bị bức nóng này.

"Cha bọn nhỏ, chàng đừng như vậy, giết bọn họ chàng phải đền vào, cả nhà chúng ta phải làm sao đây?" Thích thị khóc nói.

Sắc mặt Vương Phúc Nhi trắng bệch: "Cha nương, đều là con hại cả nhà." Hiện tại là đều đang ép chính nhà của mình: "Cha, nương, hai người hãy trực xuất khuê nữ khỏi nhà đi, chỉ có như vậy, các hương thân mới sẽ không tìm nhà mình gây phiền toái!" Vương Phúc Nhi suy nghĩ biện pháp này, tuy rằng không được tốt, nhưng mà trước mắt cũng không có biện pháp khác. Vương Mai Hoa chỉ là muốn dùng một vài người vô tội bức bách cha nương mình, không đáp ứng, cha nương cũng không thể sống yên ở Vương gia thôn, nói không chừng còn liên lụy đến toàn bộ Vương gia đều không tiếp tục ở đây được nữa. Không phải mấy người Nhị bá mẫu cũng muốn tuyệt giao với nhà mình sao? Không phải là không muốn bị liên lụy sao?

Như vậy mình cũng thoát ly quan hệ cùng trong nhà, khi đó người khác cũng bức bách không được cha nương. Tốt nhất là để cho mọi người biết mình trở mặt với cha mẹ, Chu địa chủ, được lắm, được lắm!

Vương Mai Hoa, sớm muộn gì có một ngày người phải tự nhận báo ứng!

"Không được, khuê nữ ta tân tân khổ khổ nuôi lớn, cha bọn nhỏ, cho dù ta có chết cũng không thể để cho khuê nữ ta đi! Chàng nói muội tử của chàng lại là thứ người gì vậy, phải bức chúng ta chết mới được sao! Phúc nhi à, con đừng rời xa nương, phải đi thì hai mẹ con chúng ta cùng nhau đi, chúng ta cũng không ở lại Vương gia này nữa, chúng ta đi lên huyện tìm mỗ mỗ ngoại công của con đi!" Thích thị bởi vì Vương Mai Hoa mà giận chó đánh mèo lên Vương Đồng Tòa, nếu không phải vì Vương Mai Hoa, trong nhà đang yên lành sao có thể thành như vậy?

Vương Hoa Nhi cũng khóc nói: "Nương, con và Tiểu Bảo cùng nhau đi với người, nếu không phải ban đầu nài nài con đáp ứng việc này, cũng sẽ không biến thành như vậy. Còn có Vương Mai Hoa kia, là cái loại người gì vậy." Đã trực tiếp kêu thẳng tên.

"Nương, con nghĩ là, trước tiên con ra bên ngoài trốn vài năm, đến lúc đó chúng ta đều chuyển đi ra ngoài. Vài năm sau, bên kia khẳng định cũng kết thân, việc này sẽ không tiếp tục náo loạn, hơn nữa con đi rồi, nhà Chu địa chủ không có người bức bách, tự nhiên sẽ cho người khác thuê lại, chính bọn họ cũng trồng không được nhiều như vậy, chẳng lẽ đều bỏ hoang sao? Cho nên chúng ta chính là một chữ - kéo."

"Không được, con là một cô nương gia, đến bên ngoài sao ta yên tâm hả. Còn có, con nói, thoát ly quan hệ cùng với chúng ta, ta có chết cũng không sẽ đồng ý. Con có biết con làm như vậy, về sau thanh danh cũng hoàn toàn hỏng rồi không? Khuê nữ, nương tuyệt đối sẽ không đồng ý!" Vương Mai Hoa chết tiệt, hại khuê nữ của ta thành như vậy. Diendanlequydon-ChieuNinh

Vương Phúc Nhi nghĩ, hiện tại thanh danh của mình cũng đã hỏng rồi, thật sự là buồn cười, rõ ràng mình không có làm chuyện gì sai. Vốn nghĩ cùng cha nương đi lên huyện ở chừng nửa năm là được, chỉ là đến lúc đó sẽ liên lụy đến nhà cũ và mấy người tứ thúc, cha và nương cũng không phải loại người chỉ lo cho chính mình.

"Tam ca, tam tẩu, chúng ta kiên quyết đứng ở phía của nhà ca, một đám người không lương tâm, mấy năm nay Tam ca và tam tẩu cũng giúp bọn họ không ít. Chính là trong nhà Trần Tam trước kia thiếu chút nữa cả đám nhỏ đều chết đói, vẫn là Tam ca và tam tẩu cho bọn hắn mượn lương thực, không nghĩ tới hiện tại bọn họ là nhanh nhẹn nhất! Còn có Hồ Lão Cửu kia, năm đó hắn té gãy chân, vẫn là Tam ca lấy xe đẩy đưa hắn đi trấn trên, bằng không chân hắn cũng đã què rồi, kết quả hiện tại thế nhưng vong ân phụ nghĩa, buộc Tam ca đến vậy!"

Người như vậy, chúng ta dựa vào cái gì làm theo những người này, làm hỏng chất nết của ta? Tam ca, tam tẩu, đệ và Hương Cầm đều đã nói rõ rồi, thân thích bên kia chúng ta cũng sẽ không lui tới nữa, chỉ bằng hành động việc làm này của nàng, hoàn toàn không cần phải trở thành thân nhân. Đệ cũng không tin nàng không biết, nàng làm như vậy, bọn người chúng ta cũng không phải dễ làm người, đều phải bị các hương thân bài xích. Nếu nàng không coi chúng ta trở thành thân nhân, chúng ta cũng không cần phải!"

Sở thị là kiên định đứng ở phía nam nhân của mình, cùng lắm thì, đến lúc đó đi chỗ khác tự tìm mưu sinh, người này có thể tính kế chính ca ca mình như vậy, cũng có thể tính kế chính đệ đệ của mình, nếu người ta đã không có lương tâm, vậy còn có cái gì có thể nói? Tình huynh đệ quan trọng, không thể bởi vì cái lợi hại của mình mà bỏ đá xuống giếng, hơn nữa Tam ca tam tẩu đều là người phúc hậu, đi theo bọn họ nhất định sẽ không ăn thiệt thòi. Hiện tại mình chỉ có một nữ oa, về sau còn phải dựa vào người khác tới chăm sóc giúp đỡ chính mình và khuê nữ, cho nên, nhất định phải đứng về phía Tam ca tam tẩu.

Vương Đồng Tòa đối với đệ đệ, rất là cảm động: "Lão Tứ, đều là chúng ta liên lụy tới các đệ!"

"Ca, đã là lúc nào rồi, đừng nói mấy lời này, dù sao đệ đã nghĩ rõ, đệ không cần thiết phải ủy khuất chính mình, những người này nếu như một chút tình cảm cũng không có, chúng ta không đáng chỉ vì thành toàn cho bọn họ mà ủy khuất Phúc Nhi, bọn họ cũng không xứng. Nếu đắc tội vậy hoàn toàn đắc tội luôn đi, dù sao chỉ cần người còn, đến đâu mà không sống được?" Hắn cũng xem như hiểu được, tình cảm gì đó, đó là khi không có nguy hiểm cho đến cái lợi ích của chính mình thôi. Nhìn xem nhóm người này, bọn họ sống hay chết quan chúng ta đánh rắm!

Vương lão đầu và Triệu thị cũng đi tới: "Lão Tam, ta đã thương lượng xong với mấy người lý chính, cùng đi tìm Chu địa chủ nói chuyện, xem có thể dễ dàng cho mọi người thuê tiếp hay không, người cũng không nên suy nghĩ nhiều quá. Thật sự là giống như lão Tứ đã nói, nếu không được, thì chúng ta chuyển đi, cây chuyển thì chết người chuyển thì sống. Chỉ cần chúng ta giữ khí lực, đến nơi nào mà không sống được? Nhớ năm đó, Vương gia thôn này cũng chỉ là một mảnh đất hoang thôi, còn không phải đòi đòi khai khẩn mà ra? Chúng ta cũng không sợ!"

"Cha, con đều hiểu được! Đa tạ cha!" Lão cha đều ủng hộ mình, còn có cái gì không thể nói? Trong lòng Vương Đồng Tòa rất kích động.

Triệu thị cũng chỉ mắng: "Làm bậy, ta sinh cái thứ không ra gì như vậy, sao tâm địa lại ác độc như vậy. Về sau ta cũng không nhận đứa khuê nữ này, để cho nó và tiền của nó qua cả đời đi."

Từ sự kiện vòng tay giả, chuyện này đến bây giờ, Triệu thị có thể không cảm tức sao, giữa thân nhân cũng có lúc cãi nhau, sao có thể giống như vậy, phải bức từ người nhà.

Ban đầu Triệu thị cũng nghĩ, nếu không, để cho Phúc Nhi gả cho Hi oa tử là được, như vậy còn không phải cũng chẳng có chuyện gì nữa sao? Nhưng mà chủ động kết thân và bị người ta ép buộc kết thân, cảm giác này hoàn toàn không giống với. Hơn nữa gần đây Triệu thị cũng bị các hương thân tới cửa bức bách, tính tình của bà liền nổi lên, cho rằng lão Vương gia dễ bắt nạt hả? Chu địa chủ không cho các người thuê đất, các người liền bức ta, bức cả nhà chúng ta, không có cửa đâu! Cùng lắm thì, thực sự giống như lão nhân nói, ta không ở đây nữa, tuy rằng sinh hoạt cả đời ở đây, thực luyện tiếc, nhưng mà cũng không có cách nào!

Người Đại phòng cũng chạy tới, Đình thị có tình nói chút tình cảnh, thì bị Vương Kim Tòa trừng mắt. Lúc này, mặc kệ trước kia có mâu thuẫn gì, đều phải đoàn kết nhất trí, nhất trí đối ngoại. Bằng không thân huynh đệ còn dùng đến để làm gì? Trái phải rõ ràng trước mặt không thể hàm hồ!

Đình thị nghĩ, Đại Bảo của mình vẫn là a di của nàng thu nhận, nếu như vì việc này, nói không chừng có thể đề bạt đề hấn, Nhị Bảo của mình có tay nghề, ở đâu cũng không đói, mỗi ngày Tứ Bảo cũng dính với bên này, nghĩ tới nghĩ lui, dù sao nhà mình không ăn thiệt thòi, vậy nể mặt thân tình một chút thì có gì không thể? Cho nên cũng nói lời chính nghĩa: "Tam đệ muội, chúng ta đều đứng về phía các người, Vương Mai Hoa nghĩ đẹp, bức bách người ta cũng không phải bức bách như vậy, được, phải đi, thì đại tẩu cùng đi theo với các người, thật sự là đến đâu mà không phải sống chứ."

Hiếm khi Đình thị có thể nói ra lời thông tình đạt lý như vậy, Vương lão đầu hỏi: "Lão Nhị đâu?" Diendanlequydon-ChieuNinh

Không có người trả lời, xem ra cả nhà Nhị bá là muốn chặt đứt liên hệ với bên này. Đình thị nói: "Cha còn hỏi Nhị đệ bọn họ, mấy ngày nay Nhị đệ muội qua lại rất gần với Vương Mai Hoa, nói không chừng đều có nàng giới thiệu ở bên trong đâu, hiện tại người ta cũng mang vàng đội bạc rồi."

Đình thị đã có mấy lần qua nhìn Mã thị, thấy nàng ta mặc quần áo cũng tốt hơn trước kia, không chừng là thông đồng một giục với Vương Mai Hoa.

"Giỏi, giỏi, giỏi, ta thật sự là sinh ra nữ nhi tốt, một đứa lại một đứa, cho các người thù tạc tương tàn. Nếu đã như vậy, vậy thì các người nhớ kỹ cho ta, lão Nhị gia, về sau cũng đừng tới lui với bọn họ! Chơi đùa giúp người xấu làm việc ác, mấy năm nay chọc bao nhiêu họa cho mọi người. Lão đại, lão Tứ, các người cùng đi theo ta, chúng ta đi tìm Chu địa chủ cầu tình."

Tuy rằng mọi người trong ngày thường có mâu thuẫn, nhưng mà thời điểm mấu chốt vẫn có thể đoàn kết, trong lòng Vương Phúc Nhi cảm động thật sâu.

Bên kia Tổng Trường Khanh cũng từ miệng Vương Tiểu Bảo đọc sách ở trần trên mà nhận được tin tức: "Sao đệ không nói sớm cho ta biết một chút hử, hiện tại Tam tỷ của đệ có phải rất khó chịu hay không?"

Vương Tiểu Bảo nói: "Vốn việc này đều đã ổn rồi, Tam tỷ đệ cũng thu xếp nải nải xong, ai biết người kia ngoan độc như vậy. Bản thân không làm gì được, để cho người khác đều đi đến nhà của đệ nói, có vài người còn uy hiếp chúng ta nữa, tỷ của đệ cũng nói nàng muốn rời nhà trốn đi."

"Vậy hiện tại nàng khỏe không?" Tổng Trường Khanh hận không thể lập tức chạy đi xem, chỉ là việc này cũng phải giải quyết, bằng không đi cũng uổng công.

"Tỷ của đệ có thể khỏe sao? Bị người ta bức thành như vậy, bọn họ đều nói hiện tại thanh danh của tỷ xem như đã không còn, về sau chỉ có thể ở nhà làm gái lơ thì."

"Nói hươu nói vượn! Người bịa đặt mới đáng chết! Tỷ của đệ có gì sai! Thanh danh cái rắm, tùy tùy tiện tiện thì bị người khác nói linh tinh cũng có thể phá hỏng thanh danh, còn muốn làm gì! Tiểu Bảo, đệ nói cho tỷ của đệ, đừng có gấp, ta sẽ làm tốt mọi chuyện. Còn có đệ khuyên nhủ tỷ của đệ, để cho nàng đừng nghĩ tới việc này mỗi ngày."

Tổng Trường Khanh gấp gấp hoang mang rối loạn đi trở về, nghĩ nghĩ, lại đi tìm cha Tổng Viễn Chí của mình. Vừa nói mọi chuyện với hấn, Tổng Viễn Chí nói: "Con thật sự hiểu rõ rồi chứ? Thanh danh hiện tại của Phúc nhi."

"Cha, người còn nói như vậy, thanh danh có thể làm cơm ăn sao? Huống chi, nếu thanh danh này dễ dàng bị người ta phá hỏng như vậy, cũng có thể bị người gạt mất hết rồi. Mấy thứ hư đầu bại não gì đó, con còn chúng mắt." Tổng Trường Khanh nói.

Hết chương 128.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Phương pháp giải quyết!

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

"Được, đúng là con trai ta, người đời đều thích nhìn thứ giả dối, vì vài thứ mà không tiếc mất đi thứ càng quan trọng hơn, người như vậy cũng được nghe theo, thì gọi là kẻ ngốc, nói khó nghe chính là ra vẻ đạo mạo. Tổng gia chúng ta cũng không cần quá chú ý thứ này, việc này, cha muốn nghe xem con có tính toán gì."

Tổng Trường Khanh nói: "Cha, Chu địa chủ con cũng hiểu biết qua, trong nhà sản nghiệp tổ tiên cũng nhiều, chỉ là có nhiều người Vương gia thôn đều thuê đất của nhà hấn. Hiện tại nói không cho người ta thuê thì sẽ không làm cho người ta thuê, cái này đối với Chu địa chủ chẳng lẽ là chuyện tốt?"

Hơn nữa gần đây Chu địa chủ rời khỏi Vương gia thôn, con nghĩ không ra, hấn sẽ lấy xa bỏ gần, để cho người ở chốn xa đi qua đây thuê đất của hấn sao?"

Cho nên mới thả ra tin tức nói như vậy, đơn giản là lợi dụng người dân ở Vương gia thôn tâm tư vội vàng đến bức bách người nhà Phúc nhi đồng ý. Nhưng mà thời gian dài quá, nhà Chu địa chủ cũng sẽ sốt ruột, Chu địa chủ làm địa chủ nhiều năm như vậy, sẽ làm ra loại chuyện ngớ lẩn không thấy tiền này sao?"

Cho nên con cảm thấy, việc này, suy cho cùng Chu địa chủ cũng không biết rõ tình huống, nói không chừng là người phía dưới giờ trò quỷ.

Con nghe Phúc nhi nói, biểu tỷ kia của nàng chính là gả đến nhà Chu địa chủ, mà cô cô nàng chính là bức bách Phúc nhi gả qua. Cho nên con khẳng định việc này là do biểu tỷ kia để cho bọn hạ nhân làm như thế. Đã như vậy, tình huống thì dễ làm hơn rồi, chỉ cần người có ân với nhà Chu địa chủ nói cho Chu địa chủ, con tin tưởng Chu địa chủ khẳng định sẽ chỉnh đốn gia phong, vấn đề là phải có người nói với Chu địa chủ."

Tổng Viễn Chí gật gù đầu, nói: "Con nói không sai, quả nhiên đã trưởng thành, phân tích thực có lý. Cha đã tra xét rồi, một đoạn thời gian trước Chu địa chủ đi Châu phủ, không có ở nhà, đương nhiên hấn không biết sẽ phát sinh chuyện như vậy. Hơn nữa nhĩ tức kia bên nhà hấn đã có thai, cha nghĩ, đây là nguyên nhân vì sao chuyện sẽ trở thành thế này. Con trai khác của Chu địa chủ đều còn chưa có sinh oa từ đâu."

"Vậy cha cảm thấy Chu địa chủ có thể bởi vì tôn từ của hấn, mà phối hợp với biểu tỷ Phúc nhi, không cho người Vương gia thôn thuê đất hay không?"

Tổng Viễn Chí lắc đầu: "Chu địa chủ người này nhất định sẽ không như vậy, chỉ cần người hỏi thông minh một chút thì sẽ biết, như vậy sẽ có hậu quả thế nào. Một người dựa vào đất mà ăn cơm, thật sự áp bức khiến cho người ta không có đường sống, về sau hấn cũng không cần ở bên kia lẩn lộn. Cha đã hỏi thăm xong rồi, mấy ngày nay Chu địa chủ sẽ từ Châu phủ trở về, cha đã kêu người nhìn chăm chăm, đến lúc đó chúng ta gặp Chu địa chủ một lần."

"Nói như vậy, trước kia cha đã chú ý tới chuyện này? Vậy cha còn hỏi con."

"Ha ha, cha hỏi con là nhìn xem con có rộng lượng hay không, vẫn tốt, tiểu tử nguoi. Cha thấy cha vẫn nên định ra chuyện cho con và Phúc nhi nhanh chút cho rồi, bằng không lại có người coi trọng Phúc nhi, vậy thì con chỉ có thể hối hận." Tống Viễn Chí cười nói.

Tống Trường Khanh vốn cảm thấy rằng, đính hôn rồi, hai người cũng không thể gặp mặt. Năm nay Phúc nhi cũng mới mười bốn tuổi, đến lúc xuất giá ít nhất phải mười lăm tuổi, ngót ngét hơn một năm không thể gặp mặt, vậy cũng rất khó lường. Từ rất lâu trước kia, đó là lý do hắn quyết định vẫn nên đi cầu hôn trễ chút, ít nhất còn có thể trông thấy mặt nàng. Chỉ là tình thế ép người, còn không phải sao, còn có người không có mắt mơ tưởng tới nàng dâu của hắn, cho nên, chuyện này trước vẫn nên định xuống rồi nói sau, ít nhất đến lúc đó không có ai đánh chủ ý tới Phúc nhi. Tốt, cũng quyết định như vậy đi. Nhưng mà: "Cha, chuyện lần này chúng ta đừng để cho nhà Vương thức biết, con không muốn bởi vì nhà Vương thức cảm kích chúng ta mới đáp ứng." Tống Trường Khanh nói, hắn cũng có kiêu ngạo của hắn.

Tống Viễn Chí cười nói: "Được! Chúng ta và Vương thức con vốn là có giao tình, xảy ra chuyện giúp hỗ trợ nhau, nên."

Triệu Thư Lâm vội vàng muốn rời phủ đi, bị nương hán Dương thị vội kêu đi qua. Diendanlequydon~ChieuNinh

"Nương, người tìm con có chuyện gì?" Triệu Thư Lâm hỏi.

Dương thị nhìn Triệu Thư Lâm từ trên xuống dưới một lần, nói: "Có phải con đi ra ngoài vì chuyện nha đầu kia hay không?"

Triệu Thư Lâm thờ dài một hơi: "Nương, người cũng đã biết?"

Dương thị nói: "Thì ra đúng là thật, nương cầu xin con, con đừng đi."

Triệu Thư Lâm không thể tin được: "Nương, sao người nói như vậy, con và Phúc nhi cũng đã quen biết nhau từ nhỏ, nàng đã còn cứu mạng của con, hiện tại nàng có khó khăn, chẳng lẽ con một chút cũng không quan tâm sao? Con sẽ thành dạng người gì?"

Dương thị nói: "Con nói đều có lý, nhưng mà nương cũng không thể cho con đi, Thư Lâm, con cho là nương không biết tâm tư của con sao? Nương cũng đã đi qua từ thời tuổi trẻ, trước kia, Phúc nhi kia ta cảm thấy cũng không tệ lắm, nhưng mà hiện tại thanh danh của nàng đã không dễ nghe như vậy, Triệu gia ta còn có thể cần người như vậy sao? Nếu đã không cần, vậy phải kiêng dè một chút, tránh cho có tiếng gió gì truyền ra ngoài, đến lúc đó thanh danh của con cũng không dễ nghe."

"Nương, cái này căn bản không phải là lỗi của Phúc nhi, đều là người khác hại nàng." Triệu Thư Lâm phân tích.

"Có đúng hay không, ruồi bọ không bầu trứng không nứt, vì sao người ta nhất định phải dùng loại thủ đoạn này đến bức nàng? Vì sao không bức người khác? Nương không nói cái khác, hiện tại các người cũng lớn, nhưng các người cũng không kiêng dè một chút. Vậy thời điểm các người không ở đó, nàng và nam oa khác có phải cũng giống nhau hay không? Muốn buộc nàng đính hôn chính là biểu ca của nàng đi, là thân thích, nếu không thực coi trọng nàng, có thể làm ra chuyện như vậy, buộc nàng phải gả đi qua sao? Con không nghĩ qua sao?"

Nương chỉ có một con trai là con, nương không hy vọng con chịu ủy khuất, Thư Lâm, con nghe nương lần này đi, việc này con cũng không quản được. Nếu con quản, đến lúc đó nước bần đều hắt trên người con, nương chịu không nổi con có một chút tổn thương nhỏ nào. Năm đó con bị những người đó bắt đi, nương đã nghĩ, nếu con xảy ra chuyện gì, nương cũng không sống nữa. Từ khi nương gả qua đây, nãi nãi đã không thích nương, tìm mọi cách nhét người cho cha con, trừ con ra nương còn có thể dựa vào ai? Cho nên nương không thể để cho con có sơ xuất gì." Dương thị cũng đi nương nương miếu dâng hương cầu con trai, nhưng mà nhiều năm như vậy cũng chỉ có một mình Triệu Thư Lâm. Chính bởi vì thế này, kể mẫu bà bà làm khó để khắp nơi. Hiện tại đuổi được cả nhà đó đi rồi, nàng không muốn oa từ mình lại bị người ta nói lời ong tiếng ve.

"Nương, cho dù là bằng hữu bình thường, người ta gặp nạn chúng ta cũng nên giúp đỡ." Triệu Thư Lâm còn muốn chạy đi lại bị Dương thị bắt lấy: "Nếu con đi ra ngoài, con cũng đừng nhận thức ta đây là nương. Thư Lâm, con có biết hay không, đám người cả nhà Nhị thúc con còn chưa chết tâm, hắn muốn gả khuê nữ đến trong nhà người làm quan. Vạn nhất bị hắn thực hiện được, đến lúc đó thương hộ chúng ta, làm sao có thể đấu nổi hắn? Nói không chừng vật và mây năm nay của chúng ta cũng bị hắn cướp đoạt đi rồi. Con làm con trai của cha con, con không thể không suy nghĩ cho hắn, hiện tại con đi, Nhị thúc con còn không phải chụp một cái là trúng sao? Con nên biết rằng. Đến lúc đó đứa bé Vương gia kia nói không chừng còn có thể bị Nhị thúc con lợi dụng, con có biết hay không?"

Không nghĩ tới nhiều năm như vậy, vị Nhị thúc kia vẫn là chưa từ bỏ ý định, thế nhưng lợi dụng nữ nhi để mưu đồ, đáng tiếc mình không có nữ nhi, cũng không thể gả trong nhà quan lại. Hiện tại ngay cả lão gia cũng có chút khản trương, sao Thư Lâm lại còn như vậy đây. Diendanlequydon~ChieuNinh

"Nương, nếu không thì thế này, con không có khả năng làm ra và mặc kệ việc này, con cho thuộc hạ đi giúp đỡ người thấy thế nào? Con không cần ra mặt, như vậy người khác cũng sẽ không nói gì." Triệu Thư Lâm bắt đắc dĩ. Nương thế nhưng chết sống cảm lấy mình không buông.

"Như vậy cũng được, vậy con phân phó bọn họ trước mặt của ta, con không thể đi, nương sẽ trông chừng con, nếu con vụng trộm ra đi hỗ trợ, hiện tại nương không biết, nhưng mà sau này mà biết, nương sẽ rất khó chịu."

"Nương, người đừng như vậy, thân thể người yếu đuối, con, con nghe lời người còn không được sao?" Triệu Thư Lâm thẳng thờ dài, hắn không có khả năng làm ra được chuyện mình mặc kệ nương. Như vậy cũng quá bất hiếu!

Triệu Thư Lâm phân phó người phía dưới đi làm việc, đương nhiên Dương thị ở một bên nghe.

"Nương con không đi, nhưng mà ta bên ngoài còn có chuyện phải làm." Nói chung không thể vẫn ngồi ở nhà được.

"Chuyện bên ngoài có bao nhiêu gấp chứ, quên đi, nhìn xem con, con đã muốn đi ra ngoài thì đi đi, nhưng mà bên cạnh con cũng nên có người hầu hạ,

nương để Hoàng Oanh và Đỗ Quyên cho con sai sử, con mang các nàng theo cùng đi ra ngoài." ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^I^q^d

"Nương, các nàng là nữ oa!" Triệu Thu Lâm nói.

"Già mà nữ oa không nữ oa, các nàng là hạ nhân nhà ta, nam nữ có gì khác? Chủ nhân kêu các nàng làm gì thì phải làm đó. Nương đưa cho con, thì con nhận theo đi."

"Nhưng mà nương, con đi ra ngoài, bên ngoài có hai nha đầu đi theo, điều này làm cho người khác nhìn thế nào."

"Cũng chỉ đi theo trong khoảng thời gian này, con yên tâm đi, chờ ta đi tìm vài gã sai vặt rồi, thì thay thế cho các nàng."

Trong khoảng thời gian này, nương vẫn lo lắng mình, Triệu Thu Lâm cảm thấy bất đắc dĩ thật sâu.

Mà Vương lão đầu từ nhà Chu địa chủ trở về, cũng ủ rũ, thì ra Chu địa chủ không ở nhà, hạ nhân nhà kia nói chuyện rất khó nghe, còn kiêu ngạo nói gì mà không gã người đi qua, chính là khinh thường thiếu phu nhân, chính là khinh thường Chu gia. Khi nào thì nhắc lên tới Chu gia rồi hả? Vì sao kêu khinh thường Chu gia?

"Ban đầu vốn tưởng rằng việc này Nhị Nữ hần là không đồng ý, ta thấy Nhị Nữ không đồng ý thì không có việc này, thật sự là rất xấu rồi!" Không biết ai nói một câu này.

"Vậy hiện tại phải làm sao hả? Nhị Nữ này, trước kia chúng ta cũng không có lỗi với nàng ta đi, sao lại như vậy chứ?" Đinh thị hỏi.

"Ăn cơm! Không có ăn cơm còn sống sót sao, lão Tam, hôm nay cả nhà ăn cơm ngay tại bên này. Hiện tại nếu đã như vậy, chúng ta như thế nào cũng phải lấp đầy bụng, mới có khí lực nghĩ biện pháp. Đừng đem cái mặt tang, không phải đã nói sao, thật sự không có cách nào nữa, thì chúng ta sẽ rời khỏi nơi này, lão già ta còn không sợ, các ngươi một đám tuổi trẻ thì sợ cái gì?"

"Đúng vậy, các ngươi đều hăng hái lên cho ta, thật sự không được, chúng ta sẽ đi qua chỗ cừu cừu các ngươi bên kia, tốt xấu gì bên kia hần cũng có nhân mạch quen thuộc, đi cũng không bị bắt nạt!" Triệu thị một câu nhắc nhở mọi người, đúng vậy, cùng lắm thì còn có một núi dựa vào, ăn cơm, ăn cơm!

Vương Phúc Nhi nghe nói Chu địa chủ không có ở nhà, ngược lại thở dài nhẹ nhõm một hơi, xem ra việc này thật sự giống như mình đoán. Nàng hỏi Tiểu Bảo một việc, trong lòng lại yên tâm không ít.

"Tam tỷ, tỷ cứ yên tâm đặt tim vào trong bụng đi thôi, Trường Khanh ca không có ngốc như vậy, đệ tin tưởng hần có thể làm tốt chuyện này." Vương Tiểu Bảo lặng lẽ nói với Vương Phúc Nhi.

Chính là việc này xong rồi sẽ thiếu nhân tình, phỏng chừng lấy tính tình mấy người Tống thúc thúc, nhất định là làm chuyện tốt không lưu danh.

Hoàn toàn cho rằng chuyện sẽ càng ngày càng phức tạp, chỉ là ai ngờ đến, qua không lâu, người Vương gia thôn thế nhưng được thuê đất. Có vài người ngưỡng mộ, đi qua xin lỗi đám người Vương Đồng Tòa, Vương Đồng Tòa và Thích thị đều thần nhiên.

Cuối cùng sau khi nghe ngóng, thì ra một đoạn thời gian trước Chu địa chủ không ở nhà, hiện tại trở về nghe xong chuyện này, thì trực tiếp mắng con trai hần một trận. Sau đó để cho lão bà cũng cẩn thận giáo huấn Nhị Nữ một chút, hơn nữa nghiêm lệnh cấm lui tới với đám người Vương Mai Hoa. Chu địa chủ người ta còn chủ động nhận lỗi với cả nhà Vương Đồng Tòa, nói là người trong nhà không hiểu chuyện, mang đến phiền toái cho các ngươi, thái độ này, giọng điệu này, quả thực là không dám tưởng tượng.

Nhưng mà nếu để cho đám người Vương Đồng Tòa biết được, đãi ngộ như vậy là Tống Viễn Chí gặp Chu địa chủ, đáp ứng trị liệu bệnh cũ trên đùi cho Chu địa chủ. Hơn nữa việc này vốn chính là tổn hại lợi ích của Chu địa chủ, không biết sẽ làm ra hậu quả như thế nào. Chỉ là rốt cuộc người ta (Tống gia) không có để cho bất luận kẻ nào biết, và lại cũng thỉnh cầu với Chu địa chủ, đương nhiên Chu địa chủ sẽ không xen vào việc của người khác, chính là giáo huấn con cái ở nhà một phen.

Sau khi chuyện này chấm dứt, Vương Mai Hoa đã không có núi dựa vào, cũng không có chỗ dựa. Hiện tại Nhị Nữ cũng không được công công bà bà muốn gặp, nghĩ ngày lành về sau phỏng chừng cũng không còn. Thế nhưng còn da mặt dày về bên này, kết quả lúc này không cần bên này ra tay, Triệu thị và Đinh thị nhà cũ bên kia đều cầm cây chổi đánh đuổi người đi ra ngoài. Nói không tới lui với nhà ả ta thì sẽ không tới lui nữa, thật là còn có người da mặt dày như vậy, còn dày hơn tường thành. Đồng dạng da mặt dày còn có cả nhà chi thứ hai, chỉ là mọi người không quan tâm bà ta, thật sự là tường đẹp, không có tình cảm cùng chung hoạn nạn, hiện tại chuyện không thành, người lại bám lên đây, bắt nạt mọi người không có cốt khí ả. Cho nên hiện tại cả nhà chi thứ hai là bị ba nhà khác cô lập.

Vương Đồng Tòa và Thích thị cảm thấy nhìn thấy bọn họ thì ghê tởm, nhưng mà nếu kêu bọn họ đi trả thù hai nhà này, cũng không phải bọn họ có thể làm ra được. Lui một vạn bước mà nói, bọn họ cũng không có thời gian và tinh lực lãng phí ở trên người những người này, chúng ta chỉ muốn sống tốt hơn người. Không phải người làm cho chúng ta sống không tốt sao, chúng ta còn cố tình sống thật tốt, tốt hơn mạnh hơn người nhiều, cho tức chết người! Khuê nữ của ta về sau cũng phải gã người tốt, cho người tất cả đều là công dã tràng!

Mà bởi vì hiện tại Vương Tiểu Bảo đọc sách ở trấn trên, hơn nữa cả nhà đã bị người Vương gia thôn làm tổn thương tình cảm. Mà hiện tại tuy rằng mọi người không nói gì, nhưng mà có vài người chính là miệng tiện, cũng có nói Vương Phúc Nhi. Đương nhiên Vương Phúc Nhi là không cần, nhưng mà trong lòng cha mẹ khó chịu thay nàng, cho nên bọn họ quyết định chuyển đến trấn trên ở. Hiện tại cũng không cần lo lắng hai phòng khác bị người trong thôn bắt nạt, vốn án theo điều kiện của bọn họ đã sớm có thể chuyển đến trấn trên rồi, chẳng qua vẫn luyến tiếc nơi này non nước hữu tình. Chỉ là lòng người bị tổn thương, thì cũng bất chấp mấy thứ này. Đương nhiên nguyên nhân quan trọng nhất vẫn là hết thầy vì bọn họ.

Dù sao Vương Phúc Nhi cũng muốn mua lại căn nhà kia của a di, đã xảy ra chuyện này, sau khi mấy người a di đã biết cũng thầm oán vì sao không nói cho bọn họ. Thời đại này chính là giao thông không tiện lợi, tin tức không phát triển, khi chuyện rơi vào trong tai, mười ngày nửa tháng cũng là bình thường. Cho nên đám người a di và Vương Cúc Nhi là sau đó mới biết được tin tức, a di nghe nói bọn họ muốn chuyển đến trấn trên, đã nói: "Sớm nên như vậy rồi, trấn trên thật tốt."

Nghe nói muốn mua nhà của mình, a di nói: "Làm sao cần phải mua, mọi người cứ trực tiếp đi vào ở, chúng ta có ai nói gì."

Vương Phúc Nhi nói: "Tuy rằng a di là đau lòng chúng ta, nhưng mà chúng ta cũng không thể chọc phiền toái cho a di, viện này không chỉ có chúng ta muốn mua, còn phải ấn theo giá bình thường đến mua." Nàng cũng biết viện này bên cô cô Khương Điền còn rất nhớ thương, vốn có thể mua được nơi khác, chỉ là viện này của a di không lâu như vậy, coi như là nhờ a di mà tránh phiền toái.

"Ta sợ nàng lắm sao? Muốn chiếm tiện nghi, ta sẽ không để cho nàng chiếm một chút tiện nghi, nàng có thể làm gì?"

Thích thị nói: "Cũng không thể nói như vậy, chúng ta ra tiền mua lại, đến lúc đó cũng ít phiền toái."

"Đúng vậy, a di, tốt nhất phải nhờ quan phủ làm công chứng, còn thỉnh hàng xóm láng giềng cũng làm người làm chứng, chúng ta rành mạch rõ ràng mua căn nhà, bên kia muốn nháo cũng nháo không được."

A di nghĩ nghĩ, cười ha ha: "Được, liền làm như vậy, đến lúc đó ta cũng mời tiểu cô kia đi theo, nhìn xem nàng còn có gì để nói. Ta không chơi đùa hư hỏng với nàng ta, khiến cho nàng ngẹn khuất!" Suy nghĩ một chút, có văn thư của quan phủ, còn có nhóm láng giềng làm chứng, hơn nữa vị kia đã ở hiện trường, về sau nếu thật sự nháo, trực tiếp bẩm báo trong quan phủ, để cho nàng ta chịu không nổi. Thật sự là hả lòng hả dạ.

***Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Bạn học Tiểu Tổng thật tình không tệ. Nếu chuyện gì đều là Vương Phúc Nhi tự mình giải quyết, vậy người khác làm gì đây?

Hết chương 129.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Chuyển nhà lên trấn trên

Editor: ChieuNinh_

Đã nói thì làm, cả nhà Vương Đồng Tòa ở trước mặt mọi người, dựa theo giá thị trường mua lại căn nhà của a di, ngay cả Khương di phu cũng có mặt. Muội tử Khương di phu cắn nát hàm răng ngà, nàng ta vốn là nghĩ đến lúc đó kéo đều phải kéo cái nhà này lại. Không nghĩ tới càng về sau thế nhưng bị tỷ tỷ của tẩu tử mình mua lại, nàng ta còn muốn làm âm ỉ, chẳng qua, người ta cố ý thỉnh nha dịch tới, chờ thời điểm giáp mặt ký xuống văn thư, thì việc này coi như thành kết cục đã định! Và lại có mấy người có thể diện trấn trên cũng tới, nàng ta biết nhà tỷ tỷ của tẩu tử mình cũng không phải để chọc, cũng là người có mặt mũi. Chỉ đành phải hờn dỗi ngẹn nuốt một ngụm trở về. Trơ mắt nhìn căn nhà thuộc về một nhà Vương Phúc Nhi.

Sau khi Vương Đồng Tòa mua nhà xong, chuyển đồ từ Vương gia thôn đến cũng rất dày vò. Dù sao nhà ở Vương gia thôn cũng là cả nhà hấn vất vả làm ra. Ký thác bao nhiêu tâm huyết của mọi người.

Ngay cả bản thân Vương Phúc Nhi cũng luyến tiếc, từng cọng cây ngọn cỏ đều là trồng từ nhỏ, cũng may hiện tại không phải mùa hè, Vương Phúc Nhi nắn ni cha đều dời hết cây ăn quả đi qua. Đây chính là đại công trình, nếu gốc rễ phía dưới hỏng rồi thì cũng chỉ có kiếm củi ba năm thiêu một giờ, cho nên mỗi một thân cây đều mang theo một đoàn gạch mộc thật lớn. Về phần cây nho, bởi vì cái giá đỡ đều lớn như vậy, thật sự là mang không được.

Lương thực là trọng yếu nhất, mấy năm nay Vương Đồng Tòa và Thích thị để dành không ít, đều cất giấu trong sơn động ở phía sau. Cho nên lúc này lấy ra, mọi người Vương gia thôn trọn mắt há hốc mồm, mới biết được Vương Đồng Tòa thật là không giống bình thường. Lúc ấy nếu mình không đi bức người ta thì tốt rồi, nói không chừng còn có thể mượn chút lương thực đâu, sống qua một mùa vụ không phải đã tốt rồi sao?

Còn có người nhớ thương đất trong tay Vương Đồng Tòa, đương nhiên, đây là ruộng cạn, mua ruộng nước đều còn cho người khác thuê. Nhưng mà ruộng cạn này cũng có đến mười mẫu. Vương Đồng Tòa nghĩ là quý này thì mình qua lại Vương gia thôn, tự mình trông, quý tiếp theo thì cho người khác trồng.

Có bò mới có được, đến trấn trên nhà mình còn phải tiếp tục muối trứng gà. Khuê nữ đã nói, nàng chuẩn bị mua một cái cửa hàng bình thường, có sân viện, mặt sau có thể cho người làm việc muối trứng gà, phía trước cửa hàng là thu vào trứng gà và bán trứng gà muối. Bên kia Vương lão bản cũng không nói là không cho nhà mình bán, chỉ là không cho phép bán cho người khác, hơn nữa về mặt giá cả phải bảo trì ngang hàng với bọn họ, như vậy thì không có ai nhân cơ hội hồng sinh ý của Vương lão bản.

Quan trọng hơn là về sau Tiểu Bảo cũng có thể giữa trưa trở về ăn cơm, không cần qua lại bên ba. Cái này là Vương Đồng Tòa và Thích thị vừa lòng nhất, bọn họ cũng hy vọng Tiểu Bảo đọc sách có tiền đồ, đến lúc đó có thể chống đỡ môn họ (gia đình) nữa.

Tới tới lui lui bận rộn tới gần hơn mười ngày, chuyển hết đồ ở Vương gia thôn lại đây, cây trồng cũng linh hoạt. Nhà ở của a di vốn có một cái sân nhỏ, trồng cây là không thành vấn đề, Vương Phúc Nhi quyết định lại bỏ tức một cây nho, đến lúc đó mùa hè, mọi người có thể hóng mát. Trên đầu treo chùm nho xanh xanh, đó là chuyện làm cho người ta sung sướng cỡ nào!

Làm tân gia, bày tiệc rượu là không thiếu được, Vương gia thôn còn có người có quan hệ tốt với cả nhà Vương Đồng Tỏa, đều tới uống rượu mừng, hơn nữa hâm mộ Vương Đồng Tỏa có thể có nhà ở trên, cuộc sống trôi qua càng náo nhiệt. Có người còn nói giỡn, về sau có cơ hội phát tài cũng đừng quên huynh đệ.

Ở trên, Phu thê Vương Đại Bảo, biểu cô và biểu dương đều đi tới hỗ trợ, hiện tại biểu cô Tú Nga đã là nương hai đứa bé, so với trước kia thì đây đàng hơn, khẳng định là sống tốt. Suy nghĩ một chút, ở Tú Thủy trấn không phải chúng ta cũng không có người quen, nhìn xem, cũng có mấy người đây, về sau cũng tiện là cả. Lúc ban đầu Thích thị còn cảm thấy về sau đều không có người nói chuyện, thấy Tú Nga thì rất là cao hứng. Hai người nói về chuyện nhà.

Cả nhà Mã thị bị mọi người bài trừ ở bên ngoài, thật ra bà ta muốn tới cửa, chỉ là bị Triệu thị mắng đuổi đi rồi.

Vương Đồng Tỏa và Thích thị cũng thương lượng xong, hỏi Vương lão đầu và Triệu thị có đồng ý đến trấn trên sống cùng bọn họ không, dù sao đây là hiếu đạo, cả nhà mình sống tương đối tốt, cũng không thể mặc kệ nhịn lão. Kết quả Vương lão đầu không nguyện ý, nói: "Bên này lạ nước lạ cái, ta ở không quen, cục xương già này của ta cứ trôi qua ở trong thôn thôi." Ông thích mỗi ngày hàn huyên với lão nhân trong thôn, cùng nhau hút thuốc lá rồi, đến trên trấn này khẳng định là cái này cũng không quen, cái kia cũng không quen.

Triệu thị cũng nghĩ tới đến hưởng phúc, chỉ là Vương lão đầu không nguyện ý, nói chung bà không thể không đi theo lão nhân, cho nên cả hai người cũng sẽ không đến.

Chờ hết thấy đều yên ổn lại, Vương Đại Bảo tìm đến Vương Đồng Tỏa, muốn mua lại nhà của Vương Đồng Tỏa ở Vương gia thôn, nhà hân huynh đệ nhiều, lại đều ở trong phòng cũ thật sự là không thuận tiện. Thấy nhà Tam thúc an cư ở trên, nên đã nghĩ mua nhà lại, có thể nói nhà của Tam thúc vị trí tốt, cái gì cũng tốt. Mấy năm nay hân cũng để dành được một ít tiền, mua nhà ở cho cha nương và bọn đệ đệ cũng là nên làm.
Diendanlequydon~ChieuNinh

Nói thật lòng, Vương Đồng Tỏa rất luyến tiếc cái nhà kia, nhưng mà hiện tại đã an cư ở trên, hơn nữa đối phương lại là thân chất nhi của mình, cho nên Vương Đồng Tỏa cân nhắc xong cũng đồng ý.

Phòng ở chuyển hộ, sau khi Tứ thẩm Sở thị biết thì thời điểm tới thăm Thích thị, cười nói: "Vốn muội và Thiết Tỏa còn thương lượng mua lại nhà của tam tẩu, kết quả bị Đại Bảo đoạt trước. Đại Bảo này làm ca ca thật không tệ, là đứa nhỏ tốt." Giống đại tẩu Đình thị như vậy thế nhưng có thể dưỡng ra mấy con trai không kém, thật sự là đời trước tích phúc!

Thích thị nói: "Đúng vậy, Đại Bảo này làm xứng chức huynh trưởng. Phu thê bọn nó phần lớn thời gian đều ở trên, còn có thể nghĩ đến mua phòng ở cho trong nhà. Ta xem tức phụ Đại Bảo cũng tốt." Đề cập đến vấn đề tiền bạc, bình thường đều là nữ nhân tính toán chi li hơn nam nhân, nếu tức phụ Đại Bảo không đồng ý, cũng không thể được.

Thực lý hai người nói chuyện, Vương Phúc Nhi dẫn theo Vương Nha Nhi đi mua đồ ăn, chuyển đến đây cũng sắp nửa tháng, hàng xóm chung quanh cũng lẫn lộn quen mặt. Dọc theo đường đi đều chào hỏi với láng giềng, Vương Nha Nhi rất hưng phấn nhìn khắp nơi: "Phúc nhi tỷ, người bên này thật tốt." Ánh mắt Vương Nha Nhi đều nhìn không đủ.

Người Vương gia thôn so với ở đây thì ít hơn rất nhiều, Vương Phúc Nhi nói: "Đừng dễ đi lạc, cẩn thận ăn mỳ bắt muỗi đi mất." Tuy rằng là ban ngày ban mặt, nhưng mà cũng phải đề cao cảnh giác, cho tiểu oa nhi từ một chút ý thức cảnh giác.

Vương Nha Nhi vội chạy theo sát phía sau Vương Phúc Nhi, trên chợ bán gì cũng có, Vương Phúc Nhi mua một con cá, lại đi mua đậu hũ, xoay người đi quầy thịt mua một cân thịt, rau dưa gì cũng phải mua một ít. Mặc dù cha nhà mình mở một chỗ đất trồng rau ở trong viện, nhưng mà bây giờ còn chưa có mọc ra đâu.

"Phúc nhi tỷ, vì sao người khác nói nhà của muội là tuyệt hậu vậy?" Vương Nha Nhi hỏi.

Trong lòng Vương Phúc Nhi lộp bộp một cái, mấy người ăn no không có chuyện gì làm, không phải là vì tứ thúc và Tứ thẩm bọn họ không có con trai, cứ nói như vậy sao? Trước kia nhà mình cũng là bị người ta mắng thành tuyệt hậu, nói cha và nương về sau là người già cô độc. Không có người thân con trai chăm sóc trước lúc lâm chung. Cái loại cảm giác này thật sự rất khó chịu, hận không thể đánh đổi phương một trận cho hết giận. Người nói huyền thuyên chưa bao giờ biết lời nói của mình sẽ thành thương tổn gì cho người khác.

"Đừng nghe những người đó nói bừa, chỉ cần về sau muội phải hiếu kính cha nương muội, người khác nói gì cũng không thành vấn đề! Những người đó đều là ăn no rồi việc không có chuyện làm!"

Vương Nha Nhi gật gù đầu, đứa nhỏ tuổi này đã có chút hiểu chuyện, biết người khác nói không phải lời hay, cha mẹ nàng đối với Vương Nha Nhi rất trân trọng, nhưng mà có thật nhiều mọi người nói nàng là nha đầu lừa đảo không tích sự. Có người nói nàng nghe xong cũng không dám nói với cha nương, cảm giác nói ra thì cha nương sẽ không vui, thật vất vả có cơ hội nói với Phúc nhi tỷ, Phúc nhi tỷ quả nhiên cái gì cũng biết.

"Dạ, về sau muội kiểm thật nhiều thật nhiều tiền, mỗi ngày muội mua kẹo cho cha nương ăn." Vương Nha Nhi nói, đại khái tiểu oa nhi cảm thấy có thể ăn kẹo chính là chuyện tốt nhất.

"Ha ha, chỉ mua cho tứ thúc và Tứ thẩm, không mua cho Phúc nhi tý tý sao?" Vương Phúc Nhi cười nói.

"Đương nhiên mua cho Phúc nhi tý tý, muối còn muốn cho Đại Bảo ca, Nhị Bảo ca, Tứ Bảo ca, Tiểu Bảo ca, còn có Cúc nhi tý, Hoa nhi tý, đều mua cho bọn họ. Còn muốn mua cho gia gia, đều mua cho mấy bá bá bá mẫu, không mua cho Nhị bá và Nhị bá mẫu, bọn họ nói muối là hàng lỗ vốn."

Nhị bá mẫu và Nhị bá thật đúng là, thật khiến cho người ta chán ghét! Còn nói như vậy với thân chất nữ của mình!

"Vậy chúng ta sẽ không mua cho bọn họ!" Vương Phúc Nhi nói.

"Còn có ... " Vương Nha Nhi nhỏ giọng nói: "Muối cũng không muốn mua cho nãi nãi, bà cũng nói qua, còn nói nưong muối không tốt. Bà cũng không thích muối." Diendanlequydon~ChieuNinh

Trực giác của đứa nhỏ đều là chuẩn như vậy, thích nó hay không thích nó, trong lòng đều cảm nhận được. Tứ thúc và Tứ thẩm rất tốt, chỉ bởi vì chỉ có một khuê nữ nên đã bị người ta nói ra nói vào.

"Vậy không mua cho nãi nãi, Nha Nhi muốn mua cho ai thì mua cho người đó, ha ha, chỉ là hiện tại Phúc nhi tý mua kẹo cho muối trước, về sau muối mua cho tý nhiều một chút là được." Nha đầu kia, phỏng chừng là trong bụng cũng thêm ăn, Vương Phúc Nhi quyết định dẫn nàng đi mua thêm điểm tâm và kẹo.

Ánh mắt Vương Nha Nhi cười thành một đường chỉ.

Tứ thẩm nhìn mấy thứ này, vội nói: "Nó một cái tiểu oa nhi, con mua cho nó mấy thứ này làm gì? Nha Nhi, có phải con đòi Phúc nhi tý mua cho con hay không?"

Vương Phúc Nhi vội nói: "Tứ thẩm, người đừng trách Nha Nhi, là bản thân con thèm ăn, vừa vặn mua cho Nha Nhi, con cũng có thể ăn thêm vài cái."

Sở thị biết đây là tìm cớ, vội nói với Nha Nhi: "Con cũng phải nhớ kỹ, Phúc nhi tý đối tốt với con, trưởng thành phải thân mật gần gũi với Phúc nhi tý."

"Nưong, con trưởng thành mua càng nhiều kẹo cho Phúc nhi tý."

Mọi người đều nở nụ cười, đứa nhỏ có đôi khi nói chuyện chính là thú vị.

Chờ Tứ thẩm bọn họ đi rồi, Vương Phúc Nhi nhắc lại Vương Nha Nhi nói cho Thích thị, Thích thị thở dài: "Tứ thẩm con là người mạnh mẽ, chỉ là ở trên chuyện con cái thì yếu đi một ít."

Ở trong lòng mọi người, vẫn là có con trai thì bảo đảm hơn một ít, Tứ thẩm và tứ thúc không được hoàn mỹ chính là không có con trai. Có lẽ trong lòng Tứ thẩm cũng dễ ý.

"Qua vài ngày nữa Phúc nhi và nưong đi miếu nưong nưong, chúng ta đi cầu cho đại tỷ con còn có Tứ thẩm con một chút, ta lo lắng cho đại tỷ con." Là lo lắng có thể một lần được con trai hay không đi, đây thật sự là bất đắc dĩ, sinh khuê nữ, lo lắng không có con trai, khuê nữ lập gia đình, sau đó lại lo lắng, còn không có động tĩnh (có thai), có động tĩnh, lại lo lắng không sinh được nam oa. Vương Phúc Nhi nghĩ, nếu mọi người đều sinh nam oa, đến lúc đó thì tìm tức phụ ở đâu?

***Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: nên có báo ứng đến lúc đó đều sẽ có.

Kỳ thật sự thật trong cuộc sống, làm chuyện xấu không nhất định có báo ứng, lời này của tôi có thể có ai phản đối hay không?

Hết chương 130.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Con gái nhà nông

Editor: ChieuNinh

Thích thị đều cầu lá bùa cho khuê nữ và Sở thị, hơn nữa còn lấy quần áo ngày bé của Vương Tiểu Bảo cho các nàng, để cho các nàng khi đi ngủ thì để phía dưới gối đầu rồi gối lên ngủ. Tuy rằng Sở thị nói chỉ có một khuê nữ cũng được, nhưng mà trong khung cũng muốn con trai, cho nên rất là cảm kích đối với tam tẩu. Cũng không biết là vì lá bùa cầu con trai kia thật sự linh nghiệm hay là gì khác, qua hai tháng sau, Sở thị thật sự có bầu, làm Vương Thiết Tòà và Sở thị cao hứng hồng rồi, cứ vốn tưởng rằng đời này chỉ có một khuê nữ, không nghĩ tới đến tuổi này còn có thể mang thai, thật sự là trên trời phù hộ.

"Tứ đệ và Tứ đệ muội xem thế này hẳn là có thể hơi chút an tâm rồi." Thích thị nói, nàng nhìn thấy Sở thị thì nghĩ tới chính mình trước kia, có ai không

muốn nam oa chống đỡ môn hộ? Nhưng mà không có nam oa, cũng không tiện chỗ đánh mèo đến trên người chính khuê nữ của mình, chỉ dựa vào cái này, cũng là người hiểu lý lẽ.

Đến khi huyện bên kia truyền đến tin tức, Minh Vũ biểu ca đã khảo đậu tú tài, Triệu thị kêu mấy nhi tức chuẩn bị hạ lễ gửi đi qua, nói chung không thể luôn là bên này thu lễ, không trả lại cho bên kia đi. Vậy thì còn gọi gì là thân thích.

Vì thế Thích thị đi trấn trên mua vài thứ, cùng với mọi người cùng nhau đưa qua cho cữu công bên kia.

Buổi tối trước khi đi ngủ, Vương Đồng Tòa nói: "Trước khi đi cữu cữu có nói với ta một ít, ý tứ là muốn kết thân với chúng ta."

Thích thị nói: "Gi? Sao cho tới bây giờ chàng không đề cập qua với ta? Kết thân? Nhà của cữu cữu chỉ có một đứa nhỏ là Minh Vũ, chẳng lẽ là cùng Phúc nhi chúng ta?"

Vương Đồng Tòa nói: "Cữu cữu nói, trước nhìn xem Minh Vũ có thể khảo trúng hay không, khảo trúng rồi lại nói chuyện này. Cho nên ta vẫn luôn không nói gì."

"Cữu cữu là ý tốt, nhưng mà ta cũng không muốn khuê nữ của mình gả đi đến nơi xa như vậy, hiện tại nhà bọn họ cũng có tú tài, có thể vừa ý nhà chúng ta sao? Tuy rằng bên kia là cữu cữu, nhưng mà có cảm tình cũng chỉ có một mình cữu cữu, còn là có cảm tình với nương, cữu mẩu còn có biểu đệ muội, ta cũng không có gặp qua, tình tình gì chúng ta cũng không biết, ta không đồng ý việc này. Khuê nữ của ta chỉ cần có thể sống hài lòng là được, đến bên kia cách xa như vậy, lạ nước lạ cái, bị ủy khuất cũng không có ai giúp đỡ, không được, ta không đáp ứng!" Thích thị kiên quyết phản đối.

Nhà cữu cữu ban đầu là có tiền, hiện tại lại có công danh, khẳng định ánh mắt sẽ cao, nếu thật sự dựa theo ý tứ của cữu cữu, đến lúc đó Phúc nhi nhà mình khẳng định phải chịu ủy khuất. Bà không cần khuê nữ có thể đại phú đại quý hay không, chỉ cần khuê nữ sống tốt, mỗi ngày hài lòng vui vẻ.

Còn có chính là hiện tại thanh danh của Phúc nhi bị Vương Mai Hoa chết tiết kia khiến cho không dễ nghe. Minh Vũ đều khảo trúng tú tài, nếu cữu mẩu và biểu đệ muội nghe nói việc này, còn không tiện chỗ đánh mèo đến trên người Phúc nhi sao, cho nên việc này không thương lượng! Tuyệt đối không được!

Vương Đồng Tòa thở dài: "Ta cũng chưa nói đồng ý, không phải cữu cữu còn không có gởi thư sao? Nàng yên tâm, Phúc nhi là khuê nữ ta, ta cũng không hy vọng gả nàng ở xa."

"Chàng chính là nghe nương chàng nói, nếu nương chàng mà biết có một chuyện tốt này, còn không giày vò cho chàng đồng ý sao? Vương Đồng Tòa, ta nói cho chàng, nếu chàng thật sự nghe nương chàng, vậy thì chàng sống một mình đi." Thích thị rất tức giận. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh

"Biết ngay nàng sẽ tức giận mà, ta nói đồng ý bao giờ? Khuê nữ là khuê nữ của ta, chẳng lẽ ta chỉ vì nghe ta lời của nương mà không để ý khuê nữ ta sao? Ta là người như vậy sao? Ở thời điểm chúng ta khó khăn nhất, ta đều coi khuê nữ mình giống như thành bảo bối, Phúc nhi lại là đứa ta yêu thương nhất."

"Ta đã biết, chàng có cảm thấy ở Tú Thủy trấn này, thanh danh Phúc nhi đã truyền không dễ nghe hay không? Cho nên muốn đưa Phúc nhi cách xa một chút cho đỡ hơn?" Thích thị hỏi.

"Ài, cũng không phải vậy sao? Ta sợ về sau Phúc nhi bị chuyện thanh danh này làm hỏng nhân duyên, Phúc nhi chúng ta tốt, nhưng mà có vài người thì lại chú ý nấy thứ này. Ban đầu thì không cần, đến khi thành người nhà hấn, thường xuyên nhắc tới chuyện này, vậy cuộc sống này cũng không có cách nào sống nổi."

"Hừ, còn không phải chuyện muội muội tốt của chàng gây ra sao? Bức kè thù còn không bằng! Ta hận không thể đâm vài cái lỗ thủng ở trên người ta nâng đầu, từ khi theo chàng vào cửa Vương gia, ta đối nàng ta còn chưa đủ tốt sao? Tuy rằng nàng ta làm rất nhiều chuyện không tốt, chàng muốn tiếp tế nàng ta, ta nói gì chưa? Nhưng mà hiện tại nàng ta lại hại khuê nữ ta, về sau nếu chàng còn quan tâm nàng ta nữa, ta sẽ không sống với chàng!"

"Nàng nói cái gì đó? Chẳng lẽ ta cái gì cũng không rõ sao? Ta nói không tới lui với nhà nàng ta rồi thì chính là không lui tới!"

Đôi phu thê đều vì tương lai của Phúc nhi mà sốt ruột, Thích thị lại hận Vương Mai Hoa đến muốn cắn thịt của nàng ta! Nếu khuê nữ bởi vì vấn đề thanh danh này mà không gả đi được, thì bà liều mạng với Vương Mai Hoa!

Vương Đồng Tòa và Thích thị đang lo lắng thì nghehôn đón phu thê Tống Viễn Chí, còn có một người giống như bà mối. Đây, đây? Thích thị và Vương Đồng Tòa liếc mắt nhìn nhau một cái, trong lòng đều có chút kích động.

Tống Viễn Chí cười nói: "Vương ca ca, hiện tại chúng ta đều là người cùng một trấn, về sau la cà cũng thuận tiện."

Vương Đồng Tòa cũng cười nói: "Đúng vậy, Tống huynh đệ, mời ngồi, mời ngồi."

Bên kia Lí thị cũng đang hàn huyên với Thích thị, đương nhiên bà mối kia cũng không phải bắt tài, thấy bầu không khí sôi nổi, thì nhắc tới chuyện cầu thân. Tống Viễn Chí thấy thần sắc Vương Đồng Tòa và Thích thị có chút không thích hợp, thì để cho bà mối kia trước tiên rời đi, nói: "Vương ca ca có gì không tiện nói? Ta và nương Trường Khanh là thành tâm tới đây cầu thân."

Là đủ thành tâm, người ta làm cha nương đều tự mình đến đây, có thể thấy được là rất coi trọng khuê nữ nhà mình, bình thường đều là chỉ tìm bà mối ra mặt.

Lí thị cũng nói: "Đúng vậy, Vương tẩu tử, ta và cha hấn là thật sự rất thích Phúc nhi, Phúc nhi chúng ta và Trường Khanh lại quen biết nhau từ nhỏ, tính tình gì, đều hợp. Ta đây làm nương chỉ thích về sau con trai và nhi tức hòa thuận mãi mãi thôi, nếu các người có gì thì cứ nói."

Thích thị vội nói: "Có thể kết thân với nhà đệ muội, chúng ta tự nhiên là vui vẻ, đứa nhỏ Trường Khanh này chúng ta cũng đều biết rõ, là đứa nhỏ tốt. Chỉ là, chúng ta là làm cha nương, có một số việc không thể không nói rõ ràng trước tiên. Phúc nhi của nhà ta thì tốt, nhưng mà một đoạn thời gian trước bị người ta nói thành như vậy, các người không ngại sao? Việc này cũng không phải chúng ta không tin các người, dù sao là sống trong một nhà, về sau nếu có quý quai kéo chân, đều dẫn ra nhắc tới việc này, đến lúc đó Phúc nhi của nhà ta có chịu tội hay không?"

Lí thị vội nói: "Vương tẩu tử, cái này thì người nghĩ nhiều, nếu chúng ta để ý cái này, thì hôm nay cũng sẽ không tới cầu hôn. Phúc nhi là đứa bé tốt, chúng ta đều biết rõ, không nói cái khác, người này thanh danh gì thì tính là cái gì? Lại nói chuyện này cũng không là bản thân Phúc nhi có lỗi. Chỉ có thể nói là một nhà có nữ như trăm nhà cầu, lại nói tiếp, nếu các người đồng ý cửa hôn sự này, vẫn là chúng ta chiếm tiện nghi đâu. Ha ha, cuộc sống này, hiện tại ta nói, các người cũng sẽ không tin tưởng, nhưng mà ta có thể cam đoan, ta và cha Trường Khanh thật là một chút cũng không cần cái này. Ta đây làm nương chỉ hy vọng đứa nhỏ của mình về sau có thể sống hòa thuận mãi mãi."

Tổng Viên Chí cũng nói: "Tiểu Phúc Nhi cái năm nòng khi sáu tuổi, ta đã biết rồi, ta có thể cam đoan, chúng ta thành thân gia, người truyền lời ổng tiếng ve này tự nhiên sẽ cầm miệng. Tổng gia chúng ta ở Tú Thủy trấn này thanh danh không thể nói là tốt nhất, cũng có thể nói là số một số hai, mọi người đều nói ánh mắt của chúng ta tốt. Các người suy nghĩ một chút, nếu Tổng gia chúng ta đều tranh đến cầu cưới Phúc nhi, vậy thanh danh Phúc nhi khẳng định là tốt!"

Thích thị và Vương Đồng Tòa vừa nghe, cũng là có chuyện như vậy, mỗi lần đi Tú Thủy trấn, Tế An Đường có ai mà không nói tiếng tốt, nhiều năm như vậy, con người có ai không có chút bệnh? Tế An Đường chính là cứu trị. Nếu khuê nữ gả vào, thật sự là rất tốt, hơn nữa bản thân bọn họ đều có hảo cảm với Tổng Trường Khanh, cho nên đều đồng ý một nửa. Diendanlequydon-ChieuNinh

Một nửa khác là nhìn xem khuê nữ có đồng ý hay không. Chẳng qua hai đôi phu thê này nghĩ tới hai đứa nhỏ đều quen biết từ nhỏ, cảm tình cũng tốt, có thể không đồng ý sao? Cho nên ở dưới điều kiện tiên quyết không có thông báo cho Vương Phúc Nhi, hai đôi phu thê này quyết định việc này xuống. Cùng lúc là cha mẹ hai bên đều đồng ý, hơn nữa phu thê Tổng gia người ta vẫn là tự mình tới cửa. Về phương diện khác hai người Thích thị cảm thấy Phúc nhi tiến vào Tổng gia là lựa chọn tốt nhất, cách nhà mình lại gần, còn không có người ta nói này nói kia, tương lai công công bà bà đều thích Phúc nhi, còn có chuyện gì tốt hơn sao?

Mặt khác, cũng khỏi cần đi xem mắt, mọi người đều rất quen thuộc, về phần ý kiến hai đứa nhỏ, đây sẽ không phải là nhân tố chủ yếu. Lúc trước khuê nữ Cúc nhi không phải chỉ nhìn thoáng qua thì định ra luôn sao? Huống chi không biết Tổng Trường Khanh và Vương Phúc Nhi coi mắt bao nhiêu lần. Khẳng định là sẽ đồng ý. Hơn nữa, nói đến cùng, hôn sự này là lệnh cha mẹ lời của mối mai, chúng ta đi là con đường hết sức bình thường, không có chuyện gì!

Phu thê Tổng Viên Chí nhận được tin chính xác, thì vô cùng vui vẻ đi trở về chuẩn bị, đầu tiên là phải tiểu định, coi như chuyện đã hình thành rồi thì mới thật sự an tâm. Hai đứa nhỏ đều còn chưa tới tuổi, ít nhất còn có chừng một năm nữa, như thế nào cũng phải chuẩn bị một chút, về sau thành thân gia, lúc lễ tiết đều phải càng gần thêm một tầng.

Cho nên buổi tối khi Thích thị trực tiếp nói chuyện này cho Phúc nhi, Vương Phúc Nhi có chút ngậy đại. Nàng biết cổ đại hôn sự là lệnh của cha mẹ, nhưng mà cảm thấy mình tốt xấu gì cũng có thể có chút đặc thù, trước tiên cũng nói cho mình chứ, không nghĩ tới thế nhưng sẽ không nói một tiếng thì định ra như vậy rồi, quả thực là, không có nhân quyền nha.

"Nương, sao người và cha đều không hỏi qua con chứ?" Vương Phúc Nhi có chút tức giận.

Thích thị nói: "Hỏi con còn không phải cũng là một cái kết quả? Chẳng lẽ đứa nhỏ Trường Khanh kia không tốt? Ta thấy mấy năm nay tâm tư của Trường Khanh đều đặt ở trên người con, đứa nhỏ tốt vậy mà con còn không thích, con còn muốn muốn cái dạng gì?" Thái độ Thích thị cường ngạnh trước nay chưa có. Dù sao bà cảm thấy việc này là không thể tốt hơn nữa, vốn còn lo lắng khuê nữ không gả đi được, hiện tại không chỉ có hôn sự định ra rồi, còn được nữ tử tốt, bà ngủ còn muốn cười tỉnh ấy.

"Không phải vấn đề này, dù sao hai người cũng phải nói với con một tiếng trước tiên chứ." Vương Phúc Nhi nói không rõ ràng rồi.

"Nói hay không, còn không phải vẫn như vậy? Con cũng đừng tưởng đông tường tây, việc này cứ như vậy định rồi, chẳng lẽ cha và nương còn sẽ hại con? Con và Trường Khanh đã quen biết từ nhỏ, con sợ cái gì? Đại tỷ con vẫn chỉ là thấy qua đại tỷ phu con có một lần thôi, cũng định ra luôn, con đây cũng tốt rồi. Hiện tại nương cũng yên tâm, con đừng quan tâm chuyện gì khác, lo mà tập trung thiều thừa, cũng làm chút châm tuyền cho công công bà bà của con. Đúng rồi, Trường Khanh còn có nãi nãi, con cũng phải làm. Cái này cũng không thể qua loa là được." Diendanlequydon-ChieuNinh

Vương Hoa Nhi tự nhiên cũng biết việc này, nói với Vương Phúc Nhi: "Cái này tỷ cũng yên tâm, có muội ở trên, cha nương chúng ta cũng có người chiếu cố."

"Nhi tỷ, tỷ cũng thấy không tệ?" Vương Phúc Nhi hỏi.

"Đương nhiên không tệ, đứa nhỏ Tổng Trường Khanh này, mặc dù có chút rậm thú, nhưng mà đối với muội thì không giống vậy. Hôm nay cha mẹ hấn đều tới đây, có thể thấy được khẳng định rất vừa lòng muội, muội và Tổng Trường Khanh cũng là quen biết từ nhỏ, chuyện thật tốt mà, muội cũng không nên không biết đủ." (rậm thú: tính tình không tốt, cao ngạo nhưng không phải người xấu)

Đúng vậy, không nên không thấy đủ, cũng không phải Vương Phúc Nhi không hài lòng, chỉ là cứ cảm thấy là lạ. Minh như vậy có tính là trâu già gặm cỏ non không nha, giống như cũng không phải, làm tiêu oa nhi nhiều năm như vậy, hiện tại cũng đã đồng hóa rồi.

Được rồi, cảm giác của nàng đối với Tổng Trường Khanh cũng không tệ lắm, nếu như thực sự phải gả đi, hẳn là lựa chọn rất không tệ. Ít nhất sẽ không giống như nam nhân cổ đại, không cho phép mình làm cái này, không cho phép mình làm cái kia, giống như nữ nhân khác chính là ngốc ở nhà, sau đó sinh con. Sau đó biến thành bà lão mặt vàng, có vài đồng tiền, mà bắt đầu tìm kích thích, nạp tiểu lão bà. Vì sao nàng cảm thấy Tổng Trường Khanh sẽ không như vậy đây, dù sao Vương Phúc Nhi cảm thấy chính là như thế này.

Ừ, tổng hợp những thứ trên, trở thành đôi với Tổng Trường Khanh, cũng không tệ nhĩ. Cho nên không cần rồi rấm rữa, cứ coi Tổng Trường Khanh trở thành vật sở hữu của mình đi, hắc hắc, nếu ai muốn cướp, vậy chờ tiếp chiêu đi.

Vương Phúc Nhi nghĩ thông suốt thì lập tức ngủ say, Vương Hoa Nhi cảm thấy Vương Phúc Nhi vô tâm vô phế, nhìn xem ngủ ngon biết bao.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Chuyện đính hôn

Editor: ChieuNinh

Tiểu định rất nhanh đã định ra, mọi người đều biết Vương Phúc Nhi và Tổng Trường Khanh trở thành vị hôn phu thê.

Triệu Thư Lâm và Tổng Trường Khanh ở Lai Cư uống rượu, Tổng Trường Khanh nói: "Người sẽ không phải là muốn đánh ta đi, cho dù người đánh ta, Phúc nhi cũng là vị hôn thê của ta!" Tổng Trường Khanh nói.

Triệu Thư Lâm cười khò: "Ta muốn đánh người, còn mời người đến từ lâu của ta sao? Vậy không phải lãng phí đồ của nhà ta à?"

"Người thật đúng là tính toán chi li. Quên đi, ta vui vẻ, người tùy tiện nói gì cũng được. Chỉ là về sau không cho phép tranh giành Phúc nhi với ta." Tổng Trường Khanh nói.

"Người và Phúc nhi cùng một chỗ ta cũng yên tâm." Triệu Thư Lâm uống một ngụm rượu: "Ta đã chịu đủ cái loại chuyện nương ta và nãi nãi không hòa thuận, cho nên sau khi ta nương nói với ta không đồng ý, ta cũng đã buông tha rồi. Trong nhà người, cha và nương người đều thích Phúc nhi, nàng đến nhà của người là tốt nhất. Điều nói chỉ cần phu thê hai người tốt là được, đó đều là gạt người, cha ta và nương ta tốt rồi, nhưng mà trung gian còn dẫn theo nãi nãi ta, nương ta liền bị nhiều ủy khuất như vậy. Nãi nãi ta còn không phải thân nãi nãi của ta cũng như vậy, nếu nương ta thật sự làm khó dễ lên, khẳng định lại càng không tốt lắm, cho nên ta tình nguyện buông tha, cũng không muốn như vậy."

Nữ tử ban ngày phần lớn thời gian đều là bản thân mình và bà bà cùng chung một chỗ. Nếu bà bà không thích, làm trượng phu cũng không thể nói gì, dù sao đối phương là thân mẫu người, người có thể giúp đỡ lão bà của mình nói chính nương mình không phải sao? Cho nên, Triệu Thư Lâm thuyết phục không được nương của mình, vì tốt cho Vương Phúc Nhi, chỉ có thể là buông tha, nếu như ích kỷ, buộc nương đồng ý, đến lúc đó nương một bụng oán khí, chịu khổ vẫn là Phúc nhi.

Như vậy để làm gì chứ, thích một người lại để cho nàng chịu ủy khuất, vậy thì đó tính là thích cái gì. Cho nên, hẳn tình nguyện thành Toàn Phúc nhi và Tổng Trường Khanh. Không nhất định là có được thì mới thật sự là thích nàng.

Tổng Trường Khanh nghe xong Triệu Thư Lâm nói, vỗ vỗ bờ vai của hắn, hắn sẽ không nói gì mà nhượng bộ, hắn chỉ có thể cam đoan làm cho Phúc nhi sống hạnh phúc.

"Người cần phải đối đãi thật tốt với Phúc nhi, bằng không ta sẽ cho người đẹp mặt!" Triệu Thư Lâm nói.

"Cái này không cần người nói, ta khẳng định có thể làm được!" Tổng Trường Khanh nghiêm mặt nói.

Triệu Thư Lâm mang theo mùi rượu trở về nhà, nương hắn Dương thị kêu hắn qua: "Con lại đi làm gì? Uống thành như vậy!"

Triệu Thư Lâm nói: "Không có gì, nương không phải cái gì người cũng biết sao? Cần gì phải hỏi con."

Dương thị có chút thương tâm hỏi: "Con đây là oán ta sao, ta là nương con, hết thảy đều là vì tốt cho con."

"Đúng vậy, là vì tốt cho con, không phải con cũng không nói gì sao? Hiện tại người có thể yên tâm rồi." Triệu Thư Lâm thần sắc thản nhiên nói.

"Yên tâm? Con kêu ta yên tâm làm sao, có phải con cho người dụ dỗ cái tên kêu Khuru Hi đến đồ phường hay không? Cái tên Khuru Hi có phải là biểu ca Vương Phúc Nhi hay không? Chính là người trước kia muốn cưới nàng? Con nói con đây là làm gì hả, có gì quan hệ với con? Vì sao con làm việc này?" Dương thị hỏi.

"Ha ha, nương biết được thật nhiều. Chuyện gì của con đều lo lắng, đúng vậy, chính là con làm, cũng không đúng, là con và Trường Khanh cùng nhau làm, về phần vì sao ư? Ai kêu hắn hại Phúc nhi? Con để cho hắn táng gia bại sản vẫn là tiện nghi rồi, dù sao mấy thứ kia cũng không phải của chính nhà hắn, vừa vận tống đi. Về sau cũng không có mấy thứ này lại đi gây tai họa cho người khác. Nương cảm thấy không nên sao? Hay là nói, Khuru Hi là thân

thích gì của nương, nương muốn che chở hân? Ngay cả con là con trai thân sinh đều phải bởi vì chuyện này mà bị người răn dạy?"

"Con!" Trong lòng Dương thị thương tâm không thôi: "Có phải con hận nương hay không? Nhưng mà hiện tại Vương Phúc Nhi kia đã đính hôn với Tống Trường Khanh rồi." Diendanlequydon-ChieuNinh

"Đúng vậy, cho nên con cũng không có nói gì cả, chẳng lẽ con ngay cả rượu cũng không thể uống sao? Ngay cả quyền lợi thương tâm con cũng không có sao? Con nên vô cùng vui vẻ chúc mừng sao?"

"Thư Lâm, sao nói chuyện với nương như vậy hả?" Triệu Thanh Minh từ bên ngoài tiến vào, quát lớn.

"Đừng trách Thư Lâm, trong lòng nó chịu khổ sở." Dương thị vội nói.

"Chịu khổ sở là có thể nói như vậy với chính thân mẫu của mình hay sao? Được rồi, con đi xuống trước đi, ta và nương con có chuyện cần nói." Triệu Thư Lâm không lên tiếng đi xuống.

"Lão gia, đều là ta không tốt, là ta làm cho Thư Lâm khó chịu như vậy." Dương thị lau nước mắt.

"Ài, cũng tại ta làm cha không tốt, nếu không phải lúc trước ta mềm lòng, cũng sẽ không như vậy. Nhưng mà, cũng không có vấn đề gì, Thư Lâm phải tiếp nhận sản nghiệp của ta đi, là nên có hy sinh." Ai có thể nghĩ đến, tên Nhị đệ kia của mình sẽ cá muối xoay người chứ, đáp quan hệ lên với người quan phủ, còn muốn gả khuê nữ đến cho con trai Đồng Tri. Tuy rằng là con trai ngoại thất sinh ra, nhưng mà Đồng Tri cũng không có khả năng mặc kệ đứa con trai này, vạn nhất để cho hân được việc, sinh ý của mình đều phải chịu ảnh hưởng, nói không chừng còn muốn lụn bại. (Đồng Tri là một chức quan)

Dương thị tuyệt đối không thừa nhận là mình có thành kiến với Vương Phúc Nhi, đối với con trai, bà khẳng định hy vọng có thể tìm khuê nữ một nhà tốt: "Vậy việc hôn nhân với Tri phủ đại nhân có phải đã định rồi hay không?" Lai Cư chạy đến Châu phủ, Triệu Thanh Minh và quan phủ bên kia cũng đánh được quan hệ, thế nên, thường xuyên qua lại, chuyện Tri phủ có một khuê nữ bị bệnh cũng đã biết rõ. Ý tứ của Tri phủ là muốn tìm cho khuê nữ kia một nhà giàu có, vừa vạn lần nhìn trúng Triệu Thanh Minh bên này. Nếu như trước kia thì Triệu Thanh Minh là không thể đồng ý, nữ nhi Tri phủ không chỉ có có bệnh, còn là một thứ xuất, ở nhà cũng không được sung ái.

Nhưng mà tình thế mạnh hơn người khác, vì chống lại Nhị đệ, cửa thân gia này vẫn không thể không tiếp nhận, bằng không một nhà già trẻ không phải bị đánh bại sao? Huống hồ Triệu Thanh Minh cho rằng, nam nhân không chỉ nên ở chuyện nữ tình trường, tình lực đều nên đặt ở trên sự nghiệp, con trai của mình lẽ ra nên như vậy!

"Nhưng mà nữ nhi Tri phủ là con ma ốm, vạn nhất không sinh được đứa nhỏ thì làm sao? Cũng không thể làm cho Triệu gia chúng ta tuyệt hậu đi." Chính mình chỉ sinh một mình Thư Lâm, nếu nữ tử lại là một người cũng không sinh được, vậy cũng không phải là xong rồi? Con nối dòng là chuyện lớn, không thể qua loa.

"Cái này, trước định ra đi rồi nói sau, không nhất định không thể sinh đứa nhỏ." Nếu thật sự ba năm không sinh được, vậy Tri phủ bên kia cũng không nói gì được, đến lúc đó nạp thiếp cho con mình cũng là đương nhiên, cũng không thể để cho Triệu gia tuyệt hậu. Đương nhiên khẳng định là phải chiếu cố mặt mũi Tri phủ, cho nên ba năm cũng là một cái kỳ hạn. Làm nam nhân đều biết, bắt đầu có ba, trong đó là không có đời sau. Triệu gia bọn họ sung túc, sau đó thương lượng với Tri phủ chuyện nạp thiếp, tin tưởng Tri phủ đại nhân cũng sẽ không nói gì.

Dương thị đại khái cũng nghĩ tới điểm này, nữ nhân ấy, lúc làm lão bà, tự nhiên không hy vọng nam nhân nhà mình có nữ nhân khác, nhưng mà đối với con trai lại cảm thấy càng nhiều càng tốt. Đến lúc đó nếu khuê nữ Tri phủ thật sự không thể sinh con, vậy nói cái gì cũng phải nạp thiếp cho con trai mình, cho dù là sinh ra con trai không cần nương cũng được, không thể để cho con trai tuyệt hậu.

"Lão Tam, người đây là làm sao? Hôn sự của Phúc nhi nói định thì định rồi, người không quan tâm cửu cửu người bên kia sao? Hân cũng là nói chờ Minh Vũ thành tử tài sẽ nhắc việc này, hiện tại người định cho khuê nữ người, vậy cửu cửu người bên kia phải làm sao?" Triệu thị thấy Vương Đồng Tòa đến Vương gia thôn làm việc, liền bùm bùm bốp bốp mắng Vương Đồng Tòa cho một trận. Diendanlequydon-ChieuNinh

Vương Đồng Tòa nói: "Nương, bên cửu cửu chúng ta treo cao không nổi, việc này cứ như vậy quên đi." Nếu đã như vậy, tại sao bà còn phải đáp ứng chuyện Hi oa tử đây? Trong lòng Vương Đồng Tòa cũng có câu oán hận.

"Vì sao kêu treo cao không nổi, đó cũng là thân cửu cửu của người, người ngay cả cửu cửu cũng không nghe, người người được đẩy, cửu cửu người cũng có lòng tốt, muốn lôi kéo chúng ta một phen, bằng không đứa nhỏ Minh Vũ tốt như vậy, cần gì nữ oa bên chúng ta sao?"

Vương Đồng Tòa có chút tức giận: "Nương, nếu người nói như vậy, chúng ta đây là không xứng với người ta, cho nên chúng ta cũng không muốn kết đôi."

"Sao hả? Người còn già mồm cãi láo với ta, ta nói với người, người lui hôn sự kia đi, kết thân gia với cửu cửu người, bằng không về sau người cũng đừng nhận thức cửu cửu người, ta đây là nương người cũng không để vào mắt, huống chi là cửu cửu vài thập niên không có gặp qua?"

"Nương, người có biết từ hôn là ý nghĩa gì không? Phúc nhi cũng là thân tôn nữ của người, người muốn nàng không sống được sao? Ta là tuyệt đối không đáp ứng, ý tứ của cửu cửu bên kia chính là nói thế, nhưng mà cửu cửu cũng không phải là cha nương của Minh Vũ. Nói không chừng biểu đệ và biểu đệ muội người ta không hài lòng đâu, nếu Phúc nhi của nhà ta thật sự gả đi qua đó, khẳng định không sống tốt, chúng ta lại đều sống ở bên này, đến lúc đó ai biết? Phúc nhi là khuê nữ của ta, ta là tuyệt đối không thể đồng ý, nương, nếu người không có việc gì, ta đi đây, ta còn phải trở về làm việc nữa."

Vương Đồng Tỏa cũng không quay đầu lại bỏ đi, Triệu thị tức giận đến giờ chán.

Vương lão đầu lớn tiếng quát lên: "Sao ngươi chẳng có lúc nào chịu yên tĩnh hả? Lão Tam nói cũng không có sai, tiểu cữu tử cho đến bây giờ cũng không có tin tức, nói muốn định việc này xuống, sao ngươi có thể vì chuyện chỉ có lẽ mà để cho Phúc nhi lui việc hôn nhân thật tốt này? Nữ oa tử cũng không thể so với nam oa, nếu thật sự từ hôn, về sau việc mai mối hôn nhân là một chỗ kém hơn một chỗ. Còn có, nếu tiểu cữu tử biết Phúc nhi đã từng lui hôn, ngươi cảm thấy còn có thể đồng ý việc này sao? A~, ta đã biết, ngươi nghĩ là giấu diếm, một ngươi cũng nghĩ ra được, không phải nói, thiên hạ này không có tường nào không lọt gió sao? Đến lúc đó biết được, cuộc sống của Phúc nhi ngươi cảm thấy sẽ tốt sao? Huru trở về cũng có thể đó, một ngươi vẫn là thân nãi nãi của Phúc nhi, một chút cũng không suy nghĩ cho nó. Đã nghĩ làm tốt quan hệ với đệ đệ ngươi, không muốn chặt đứt liên hệ, ngươi làm nhiều tâm như vậy làm gì? Mỗi lần tiểu cữu tử cho ngươi thứ tốt, chẳng lẽ ngươi không đủ dùng? Ta cũng không tin Phúc nhi không gả qua đó, đệ đệ ngươi sẽ không nhìn nhận ngươi tỷ tỷ này."

Triệu thị nói: "Nói thì nói như vậy, còn không phải ta là vì suy nghĩ cho lão Tam bọn họ sao? Về sau nói không chừng Minh Vũ còn có thể làm quan đó, đến lúc đó Phúc nhi thành quan phu nhân, không phải chuyện thật tốt? Làm gì phải gả cho một đại phu?"

"Nói nửa ngày, ngươi còn đang nằm mơ hả, đại phu có gì không tốt hả, Tổng gia người ta nhất định mạnh hơn nhà của ta nhiều! Lại nói, lần trước các ngươi đi nhà tiểu cữu tử, đừng cho là ta cái gì cũng không biết, đệ muội và tức phụ chất nhi kia của ngươi căn bản là khinh thường đám nhà quê các ngươi. Ngươi còn muốn vội vàng nhào lên đi làm thân thích, không phải người ta đã nói, phu nhân Tri huyện người ta nhìn trúng Minh Vũ, muốn hấn làm nữ tể sao, ngươi tranh nổi phu nhân Tri huyện hả?"

"Ngươi, sao ngươi biết được?" Triệu thị lấp bắp, việc này bà vẫn luôn không nói gì đâu.

"Sao biết được? Chỉ cần dụng tâm thì cái gì cũng sẽ biết, cho nên, ngươi cũng đừng làm ra cái yêu thiêu thân gì. Ăn của ngươi uống của ngươi, mọi chuyện mặc kệ là tốt nhất, già cũng đã già rồi, đừng biến thành khiến cho người ta chán ghét, ta không bao giờ giống như lúc còn trẻ nữa, còn có một thân khí lực. Đều dựa vào đám con cháu nuôi sống, nếu lại biến thành mỗi người đều chán ghét, về sau mặc kệ ngươi ăn mặc kệ ngươi uống, ta xem ngươi làm sao."

"Bọn nó dám! Ta là nương ruột bọn nó, nếu bọn nó bất hiếu, ta không để bọn nó yên." Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh

"Có cái gì mà dám hay không hả? Trong thôn này của chúng ta bất hiếu cũng không nhiều người lắm sao? Lão nương Trần Cường tử không phải cuối cùng đang còn sống mà đối chết sao? Chính là cuối cùng ai cũng không quan tâm con nước, hiện tại không phải Trần Cường tử người ta còn sống khỏe mạnh sao? Chúng ta đã già rồi cũng đừng không biết đủ, ngươi nhìn lão đại xem, hiện tại người ta cũng làm gia gia, có bao nhiêu tình lực tồn ở trên người cha nương hấn, đều là tự sống. Còn Lão Nhị cho tới bây giờ cũng không quan tâm chúng ta, cho nên, chúng ta già rồi, nên tự giác, không cần lại làm ra chuyện khiến người ta chán ghét. Về sau sống không tốt, cũng đừng oán ta không nhắc nhở ngươi. Tiểu cữu tử cho dù có tiền, chẳng lẽ là hấn nuôi ngươi dưỡng lão chăm sóc người thân trước lúc lâm chung sao?"

Không có khả năng đi, cho nên vẫn là đối tốt với con trai và nhi tức của ngươi một chút, đừng ý vào nhóm con cái hiếu thuận, nên nghĩ làm gì thì làm đó, biến thành phiền chán, vậy chẳng ra làm sao rồi. Ngươi cũng làm nương, ta hỏi ngươi, nếu năm đó Hà Hoa đính hôn, người khác lui hôn sự Hà Hoa cho ngươi, ngươi sẽ làm sao? Khẳng định ngươi sẽ liều mạng với người ta đi, cho nên suy bụng ta ra bụng người, ta không thể làm quá đáng. Được rồi, lão già ta nói nhiều như vậy, cũng đối bụng, ngươi đi nấu cơm cho ta, về sau hai người chúng ta có ăn ngon thì ăn, cũng đừng soi mói đòi hỏi, bớt lo chuyện người ăn nhiều cơm, tốt nhất là ít có hờ dỗi."

Đại khái bị Vương lão đầu nói thuyết phục, Triệu thị thật đúng là đi làm cơm.

Đến huyện bên kia cũng vẫn không có tin tức, có thể thấy được là cũng không ủng hộ cửa hôn sự này. Nhưng mà Vương Đồng Tỏa đã gửi thư qua cho cữu cữu, nói chuyện nhị khuê nữ sắp phải xuất giá, tam khuê nữ cũng đính hôn cho cữu cữu, cũng là để cho cữu cữu từ bỏ ý tưởng ý tứ kia.

Đào mắt đến ngày Vương Hoa Nhi xuất giá, một ngày trước, thì đưa đồ cưới đi qua, hôm nay là ngày Khương Điền qua đây nghênh đón tân nương tử. Đây cũng là một ngày cuối cùng Vương Hoa Nhi ở nhà, tuy rằng Vương Hoa Nhi tùy tiện, nhưng mà thời điểm xuất giá, vẫn là khóc lụy hại, làm cho đám người Thích thị nước mắt đều chảy dài.

Ài, lại gả nữ nhi một lần nữa, lúc này cảm giác đau lòng lụy hại hơn!

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 133: Phản ứng của Tổng gia

Editor: ChieuNinh

"Tam tỷ, chờ khi tỷ xuất giá, đệ công tỷ đi..." Vương Tiểu Bảo nói.

"Nói gì đó." Vương Phúc Nhi vỗ Vương Tiểu Bảo một cái, mọi người đều đang thương cảm, tiểu tử này nói lời này làm gì?

Vương Tiểu Bảo nghiêm mặt nói: "Đệ nói là thật sự, xem, đại tỷ và nhị tỷ xuất giá, đều nói đệ còn nhỏ không công nổi các nàng, đều để cho Đại Bảo ca công đi ra ngoài. Kỳ thật đệ không nhỏ, năm nay cũng chín tuổi rồi, thật sự là vẫn đều coi đệ làm tiểu oa nhi mà nhìn, đệ là thân đệ đệ của tỷ, công tỷ là thiên kinh địa nghĩa, ai cũng không có thể tranh với đệ, bằng không cũng không được công ai cả."

Lời này nói không sai, nhưng mà đệ nói ra như vậy, giống như mình hèn gả vậy, rất cái kia đi. Ài, nhưng mà không dễ nói với tiểu thí hài, tuy rằng nhị tỷ gả đi rồi, nhưng mà thân thích bằng hữu đều còn đang ở đây, cần chiêu đãi khách nhân. Nhị tỷ gả đến nhà a di, Vương Phúc Nhi một chút cũng không lo lắng, dù sao a di cũng là a di ruột thịt, một chút cũng chẳng sợ hãi.

"Ha ha, coi như là muội sắp hết khổ, về sau chỉ chờ Tiểu Bảo thú tức phụ cho muội thôi." Trương thẩm cười hì hì nói với Thích thị.

"Ài, ngày bé ngóng trông bọn nó lớn lên, lúc này trưởng thành lại thành người nhà người khác, trong lòng muội rất khổ sở. Từ đệ muội, muội ngồi đi, có thân mình, cũng đừng lộn xộn." Thích thị nói với Sở thị.

Sở thị tìm cái ghế dựa ngồi xuống: "Ài, trong lòng muội cũng có chút sợ hãi, muội tuổi này sinh đứa nhỏ có phải có chút nguy hiểm hay không? Có nên đến chỗ ông thông gia bên kia xem không?" Sở thị nói ông thông gia chính là Tống Viễn Chí.

Trương thẩm nói: "Muội cứ đi, cam đoan xem kỹ cho muội, có muốn để cho bên kia đặc biệt phái người qua đây xem cho muội không?"

"Nói lung tung cái gì đâu, chúng ta phải đáng tin, không thể nói quan hệ họ hàng mà lại cố tình nghĩ chiếm tiện nghi người ta, bằng không thân thích này phải làm sao?" Sở thị là có chút đáng tiếc không có đi lên làm mai cho con trai của tỷ tỷ mình, hiện tại bỏ lỡ đứa nhỏ tốt Phúc nhi này. Ài, nhưng mà hiện tại xem ra, tỷ tỷ mình bên kia điều kiện tuy rằng tốt, nhưng mà lại so ra kém hơn Tống gia này, quả nhiên đứa nhỏ nhà Tống gia thành nữ tử Tam ca tam tấu.

"Lời này nói đúng, giữa thân thích giúp đỡ thì có thể, nhưng mà thâm nghĩ chiếm tiện nghi đối phương, thân thích này cũng sẽ không lâu dài." Trương thẩm nói: "Ta và lão Trương cũng quyết định chuyển lên trên huyện ở, con trai và nhị tửc quanh năm suốt tháng đều ở trên huyện. Hiện tại tuổi của chúng ta cũng lớn, con cái không muốn để cho chúng ta đi làm lưng vất vả, nói là đón chúng ta đi hưởng phúc, ta cũng muốn đi trông coi tôn tử, nên cùng với cha nó đồng ý, cho nên, qua vài ngày nữa chúng ta phải đi." Trương thẩm nói.

Nhìn Thích thị người ta nói chuyện đi thì chuyện đi, có bao nhiêu quyết đoán, không giống như mình, còn phải nghĩ nhiều như vậy, cũng là thời điểm cần phải đi, có ai già đi mà không phải dựa vào con trai? Con trai ở đâu, chúng ta cứ theo đó thôi. Diendanlequydon~ChieuNinh

Sở thị vội hỏi: "Vậy nhà cửa tấu tử có bán hay không? Muội và Thiết Tỏa cũng muốn đến ở đối diện sông, vừa trồng trái, lại rộng mở. Vốn là muốn xây từ nền mới, nhưng mà rất phiền toái, muội lại có thân mình, không làm việc được, nếu ngại bán phòng ở, nên bán cho muội."

"Việc này, ta trở về thương lượng một chút với cha hấn, nếu thật sự bán nhà ở, người đầu tiên ta tìm là muội." Trương thẩm nói.

Nhà Đinh thị đã chuyển đến nhà cũ của Vương Phúc Nhi, vừa vặn Tứ Bảo đang làm mai, có phòng ở tốt, lúc này sự lựa chọn cũng rộng. Đinh thị hạ quyết tâm, nhất định phải tìm một tiểu khuê nữ nhiều đồ cưới cho nhị tử, bởi vì nhà mình cũng không tệ, còn có cửu công có tiền. Nay ở tại Vương gia thôn cũng là tiếng nói có trọng lượng, hai con trai phía trước cũng có tiền đồ, dù thế nào cũng xứng đôi mới tốt.

Suy nghĩ một chút, Chi Nhi của Nhị đệ muội bên kia còn không có làm mai cho người ta, thật là hả lòng hả dạ, ha ha. Cả đời này, tức phụ lão Nhị luôn về đây ganh đua so sánh, nhưng mà mọi thứ đều kém hơn người khác, chính mình cũng có hai tôn tử, bên kia mới có một đứa nha đầu lừa đảo, còn có một khuê nữ cũng không gả ra được, đáng đời nàng ta!

Tuy rằng Tam đệ muội người ta phía trước đều là nha đầu, nhưng mà một đứa so với một đứa đều gả tốt, về sau khẳng định sẽ giúp đỡ Tiểu Bảo, về sau Tam đệ muội cũng không cần lo lắng.

Lại nói lúc này Tống gia nài nài từ biết Tống Viễn Chí mai nấn hứa hôn cho Tống Trường Khanh rồi, vốn không có vẻ mặt hoà nhã. Bà cảm thấy định hôn một nha đầu ở nông thôn, rất ủy khuất cho tôn tử mình, huống chi trung gian còn liên lụy đến ngoại tôn nữ Xảo Nguyệt của mình, ban đầu cũng đã nói với đôi phu thê này rồi, cố ý gả Xảo Nguyệt cho Trường Khanh, để được thân càng thêm thân, mà hai người này không có nghe theo là làm sao? Cứ không nghe vào như vậy, hay là không để một lão bà từ này vào mắt?

Một nhà ba người Tống Viễn Chí đến bên này thăm Tống nãi nãi, Tống nãi nãi một câu cũng không nói, trực tiếp nằm ở trên giường.

"Nương, cứ nằm mãi ở trên giường, đối với thân thể cũng không tốt, ngài phải đứng lên đi lại đi lại nhiều hơn. Ngài một người cảm thấy không có thú vị, để cho Trường Khanh ở bên cạnh với người nhiều hơn." Tống Viễn Chí nói.

"A, không phải các ngươi ước gì ta chết đi sao? Quên ta thân thể thế nào làm gì?" Tống nãi nãi nói.

"Nương, người nói cái gì vậy? Người là nương con, sao con có khả năng nghĩ như vậy đây?" Tống Viễn Chí vội hỏi.

"A, ngươi còn biết ta là nương ngươi hả, ta đây làm nương nói chuyện, sao ngươi không nghe? Âm thầm lặng lẽ đính hôn cho tôn tử ta, một tiếng thông báo cũng không nói cho ta, chuyện xong rồi mới nói một tiếng, ta ở trong nhà một chút địa vị cũng không có, quả nhiên là cưới tứ phụ đã quên nương." Nói xong còn liếc mắt nhìn Lí thị một cái, Lí thị cảm thấy đặc biệt buồn cười, chẳng lẽ còn cho rằng mình xúi giục sao?

ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d

Cho dù là mình xúi giục, đó cũng là ta vì chính con trai mình, ngươi tưởng hứa gả ngoại tôn nữ của ngươi cho con trai ta, vậy cũng phải xem ta và con trai ta nguyện ý hay không ấy. Nữ nhi của ngươi đến bây giờ còn nợ tiền không trả, nếu thật sự cưới ngoại tôn nữ của ngươi, đây là không vớt được phiền

toái, nói không chừng còn bị liên lụy vào. Lại nói có thân gia như tiểu cô, vậy thì không có đường ra rồi, nhất định bị nàng ta bỏ lên không tha! Chúng ta cũng là hiểu chuyện, cũng không muốn như vậy. Lại nói tính tình Xảo Nguyệt cũng không ra sao, bà cũng không muốn trong nhà tiến vào một tai tinh (quý gây tai họa).

"Nương, chúng con có tốt hay không, thân thể là của chính mình, chúng ta phải chú ý bảo dưỡng thân mình cho thỏa đáng, chờ Trường Khanh qua một hai năm cưới cháu dâu về cho ngài, ngài cứ chờ ôm chất trai đi." Tống Viễn Chí cười nói.

"Sao hả? Ngươi cũng hài lòng của thân gia này? Một chút cũng không nghe nương ngươi nói? Tốt lắm, các ngươi đều đi ra ngoài, chỗ của ta cũng không cần các ngươi này ngốc, đều đừng tới đây, lão bất tử ta đây chừng mắt các ngươi, đi ra ngoài cho ta, đi ra ngoài!"

Ba người Tống gia đành phải đi ra ngoài, Tống Viễn Chí nói: "Trong lòng nương nghĩ không thông, về sau thì tốt rồi, hai người cũng đừng nói cái gì, ta là người đứng đầu một nhà, sẽ không nói vài câu thì sửa chủ ý. Trường Khanh, đây chính là hứa hôn, con cũng không nên hơi một tí là đi tìm Phúc nhi, bằng không bị người ta nói nhảm, đến lúc đó tức phụ con chịu liên lụy, con có biết không?"

"Cha, con hiểu được. Cha, sao con cảm giác Phúc nhi là thân khuê nữ của người, ngược lại con thành người ngoài." Tống Trường Khanh nói gờn.

Lí thị cười nói: "Nhìn xem, con còn ăn dấm chua của tức phụ mình, vậy thì không được, cha con rất rõ ràng, trên đời này yêu cầu đối với nữ tử thì nghiêm khắc hơn yêu cầu với nam tử. Chỉ cần là có gì, bị nói nhất định là nhà gái, ngược lại nhà trai không có chuyện gì. Cho nên con phải chú ý, cũng đừng làm ra chuyện gì không tốt. Hiện tại nãi nãi con cũng không muốn gặp Phúc nhi, con cũng không thể gây chuyện cho nàng." Giống như lần trước rõ ràng không có quan hệ gì với Phúc nhi, thế nhưng cuối cùng thanh danh bị hao tổn lại là Phúc nhi, bên kia chỉ nói là đón dâu không được. Ài, bà cũng từ cô nương mà lớn lên, trước khi chưa xuất giá, cũng đã từng bị người ta bức bách qua, cũng may có cha Trường Khanh có chủ ý, bằng không nói không chừng cũng không biết ở nơi nào đi, cho nên đối với Phúc nhi, bà có một loại thương tiếc.

"Nương con nói đúng, ta thấy con cứ thành thành thật thật ở Tế An Đường ngồi đi, dù sao hôn sự này đã định ra rồi, con còn gấp cái gì? Học giỏi y thuật, về sau nuôi gia đình mới sẽ không luống cuống."

"Ài, cha, nương, hai người nói con đều rõ ràng." Tống Trường Khanh cam đoan không tự mình đi nhìn Phúc nhi, nhưng mà có thể nhờ người khác đưa tặng đồ chứ gì. Hắc hắc, son nhân tự có diệu kế.

Nghe nói Tống nãi nãi bị bệnh, cô cô Tống thị của Tống Trường Khanh từ huyện chạy về, thấy Tống nãi nãi thì đã bắt đầu khóc, vừa khóc, vừa tố cáo: "Nương à, người thật đúng là số khổ, người nọ là ước gì chúng ta cũng không ở trước mắt nàng có phải hay không hả, nương, không được, người đi theo con lên huyện, chúng ta không ở đây để bị khinh bỉ."

Lời này ý tứ trong ngoài đều là nói Lí thị không phải.

Dù sao việc này, nói Tống Viễn Chí, đó là ca ca nàng ta, nói không có lợi, Tống Trường Khanh, đó là chất nhi nàng ta, cũng là quan hệ huyết thống, cho nên lúc này chỉ còn tẩu tử không có quan hệ huyết thống, trở thành đối tượng công kích, phòng chừng Tống nãi nãi cũng vui vẻ như vậy.
ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^I^q^d

Lí thị từ bên ngoài tiến vào, nghe xong nói như vậy, trong lòng không khỏi cười lạnh: "Tiểu cô trở về, sao không nói một tiếng với chúng ta? Ca ca ngươi lập tức về ngay, nếu tiểu cô có gì không hài lòng, hoặc là đối với tẩu tử ta đây không hài lòng, đều có thể nói, cái này kêu là thanh toán rõ ràng, nga, ta nhớ rõ, chúng ta ở đây còn có một cái biên nhận mượn tiền của muội phu viết đây. Cái này biên nhận mượn tiền cũng đã nhiều năm nên đã cũ, nhưng mà tiền còn không có trả lại nha, ngươi nói, có trả tiền hay không, làm sao mới thích hợp? Là đến quan phủ, để cho trong quan phủ tham dự thì tốt, hay là dùng đồ khác thay thế thì tốt? Đến quan phủ đi, muội phu làm quan, nếu để cho mấy đồng liêu biết hân vay tiền không trả, mặt mũi này thì phải đặt vào đâu đây? Nếu bí mật dùng thứ khác ngang giá để trả nợ, không biết trong nhà muội phu có thứ gì tương ứng với số tiền này không đây."

"Được rồi! Muội từ người thật vất vả đến đây một chuyến, đừng nói là gì có tiền hay không, ta đây không cần người ở bên cạnh, người nhanh đi đi." Tống nãi nãi thấy trên mặt khuê nữ mình một trận xanh một trận trắng thì âm thầm cảm tức, nhĩ tức không nề mặt, sao vừa bắt đầu đã nói tới tiền tiền tiền, thật sự là rất kỳ cục.

Lí thị cũng không có bao nhiêu chậm trễ, dù sao là bà bà kêu mình đi, vậy nghe bà bà, đi thôi, lấy lòng người cũng lấy lòng không được, cho nên sẽ không cần lấy lòng. Đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao Lí thị muốn tìm Vương Phúc Nhi làm nhĩ tức, ít nhất mình nhìn Vương Phúc Nhi cũng thích, đến lúc đó bà tức quan tâm nhau cũng sẽ không giống như mình và bà bà, đối chọi gay gắt. Tuy rằng mình cũng không có chịu thiệt, nhưng mà luôn như vậy đến một một lúc nào đó, nghe cũng làm cho người ta phiền muộn.

Bà bà của bà, nếu không đề cập đến chuyện của tiểu cô, thì hết thấy dễ bàn, nhưng mà một khi đề cập đến chuyện tiểu cô, thì khẳng định đứng qua một bên đi, thế nhưng nay còn muốn gả Xảo Nguyệt cho con trai mình, vậy thật xin lỗi. Bà cũng không muốn về sau gia đình không yên.

"Nương, Xảo Nguyệt phải làm sao đây, hiện tại bị nha đầu ở nông thôn kia chiếm trước." Tống thị thực buồn bực, vốn nghĩ gả nữ nhĩ về đây, vậy khoản tiền kia sẽ bỏ mặc, không nghĩ tới dĩ nhiên hiện tại lại là kết quả này, lại nói ca ca bên này tiền tài cũng nhiều, thật sự là không nỡ bỏ, nếu phá rồi việc này thất bại thì tốt rồi.

Tống nãi nãi thở dài: "Còn có thể làm sao? Cứ như vậy đi, ta cũng không có cách nào, người tìm kiếm một người khác cho Xảo Nguyệt đi, đừng nhớ thương bên này nữa. Ta cũng đã nhìn ra, tẩu tử người không thích Xảo Nguyệt làm con dâu, đến bên này cũng là chịu khổ, còn không bằng tìm một nhà khác. Ở trên huyện, dựa vào địa vị của cô gia, cũng không có ai dám khi dễ nàng, bên này thì thôi, chuyện đã định rồi, lại đi nháo nữa ai cũng không có lợi."

"Nương, ngươi cứ nhận mệnh như vậy? Vậy không phải bị tẩu tử lẩn trên đầu sao?" Tống thị vội hỏi.

"Được rồi, ngươi đừng lại châm lửa, việc này ta cũng náo loạn, về sau ta còn phải để cho ca ca ngươi nuôi sống, ta phải có ánh mắt, nháo một đoạn thời gian là được. Ta nói ý nghĩ của mình cho ca ca tẩu tử ngươi, ta trước đó cũng biết việc này không phải ta nháo thì lập tức có thể thay đổi, chẳng qua là đề tỉnh một câu cho ca ca tẩu tử của ngươi, để cho bọn họ cảm thấy trong lòng có chút có lỗi với ta. Chỉ cần có một chút ý nghĩ như vậy, đến lúc đó ta lại cho nói chuyện của ngươi thì dễ dàng hơn, ngươi cũng đừng kêu khóc, phải nhanh chóng tìm một nhà cho Xảo Nguyệt, so với gì cũng tốt hơn."

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Trận thế này!

Editor: ChieuNinh

Nếu Tống thị có thể dễ nói chuyện như vậy thì cũng tốt rồi, nàng ta thấy nói với nương mình không thông, vì thế liền nghe ngóng nhà Vương Phúc Nhi ở đâu, trực tiếp tới cửa để làm âm ỉ.

"Là cái thứ gì vậy, cũng dám đến bám vào cành cao, đây là mùi lượng bạc, các ngươi cảm cho ta, ngoan ngoãn lui hôn sự này, ta cũng không tìm các ngươi gây phiền toái. Nếu không, nghe nói, ngươi có mấy thân thích ở trên huyện, lão gia nhà ta chính là Huyện thừa, đến lúc đó cho các ngươi chịu không nổi!" Tống thị hếch mũi cao ngạo nói.

Thích thị cực kì tức giận, bà luôn luôn không phải là cao thủ cãi nhau, lại thấy nhiều người đều đến vây xem, thật hận không thể để cho nữ nhân này lập tức biến mất. "Ta và thân gia kết thân, có gì quan hệ với ngươi? Ngươi có tư cách gì đến quản chuyện này? Nếu thân gia thật sự không đồng ý, bọn họ có thể giáp mặt nói, không cần phải đến lượt người ngoài như ngươi đến chủ trương."

Tống thị nghe xong giận dữ: "Ngươi nói ai là người ngoài, ta chính là muội tử ruột thịt của ca ca ta, thân khuê nữ nương ta, ta nói lui thì lui, ca ca của ta và nương nhất định nghe ta. Cái đám quỷ nghèo các ngươi, cũng không biết cho tẩu tử của ta thuốc mê gì, còn muốn gả đến Tống gia ta?"

Vương Phúc Nhi cũng đã sớm để cho tiểu nhị trong nhà đến bên kia báo tin cho cha và Tống gia, chuyện này, tốt nhất là để Tống gia ra mặt, bằng không còn không xác định mấy hàng xóm láng giềng này nghe thành gì dạng đầu. Chỉ là Tống thị rất đáng giận, nàng cũng nghe Tống Trường Khanh nói, nhà cô cô thiếu tiền, bây giờ còn kiêu ngạo đến nhà nàng gây nháo. Thật sự là không cho chút giáo huấn, cũng không biết chính mình là thứ gì! Nhìn nàng ta nói lời này, đồ hết thấy sai lầm lên trên người nhà mình và nương Tống Trường Khanh, xem ra quan hệ của nàng ta và Tống bá mẫu cũng không ra sao, thế nhưng tới cửa muốn nhà mình từ hôn. Vương Phúc Nhi nghĩ, từ hôn? Không có cửa đâu! Cửa sổ cũng không có!

Thích thị nói với nhóm láng giềng xem náo nhiệt: "Các vị láng giềng, việc hôn nhân của khuê nữ nhà ta các ngươi cũng đều biết đến, là thân gia và bà thông gia dẫn theo bà mối tự mình tới cửa nhắc tới hôn sự, cũng là bọn họ thành tâm, chúng ta mới gả khuê nữ cho nhà bọn họ. Hiện tại vị này, à, là tiểu cô của thân gia ta đã gả đi ra ngoài mười mấy năm, nàng nói nàng có thể làm chủ được cho thân gia, các ngươi nói có đạo lý này hay không?" Thích thị thật đúng là bắt được trọng điểm.

Có người đã nói: "Ngày đó khi người ta nhắc tới hôn sự, ta cũng gặp được, quả thật là phu thê họ tự mình tới cửa, ta còn nói tam nha đầu Vương gia có phúc khí đâu, công công bà bà tương lai đều vừa ý nàng. Nếu nhà khuê nữ của ta có mệnh này thì tốt rồi, làm sao giống nữ nhân này nói, là không hài lòng chứ?"

Còn có người khinh bỉ nói: "Ngươi không có nghe thấy rồi, người ta đều là nữ nhân gả đi ra ngoài, gả đi ra ngoài mười mấy năm, còn rảnh rỗi quản chuyện nhà mẹ đẻ, là nàng ta đánh giá nhà mẹ đẻ cũng không người biết nói chuyện? Ai cũng có thể tự mình làm chủ thay nhà mẹ đẻ sao, lại còn là tiểu cô, một chút quy củ cũng không có, thật sự là mất mặt."

Cũng có người nói: "Người này ta quen biết, không phải là khuê nữ lão Tống gia Tế An Đường kia sao? Trước kia chính là không lí lẽ không buông tha người khác, không nghĩ tới gả cho người nhiều năm như vậy, còn như thế này. Tế An Đường Tống đại phu người ta có bao nhiêu tốt chứ, sao có muội tử như vậy? Tại sao thông gia không ngóng trông thông gia tốt, người này thế nhưng mơ tưởng can thiệp việc hôn nhân của người ta, còn mùi lượng bạc nữa. Vương gia người ta ngay cả sân viện đều mua được, bình thường đối với hàng xóm láng giềng chúng ta cũng đều chiếu cố, còn thiếu này mùi lượng bạc à, ta thấy nàng ta thật sự là mất bị mù!"

"Ngươi cũng đừng nói lớn tiếng, không phải người ta nói sao, nam nhân nàng ta là làm quan, nếu chúng ta không thuận ý của nàng, nàng khiến cho nam nhân nàng đối phó ta, chúng ta sợ lắm."

"Hắc hắc, đã từng làm quan cũng sợ liều mạng, nếu thật sự áp bức chúng ta đến nóng nảy, chuyện gì ta cũng làm được, còn sợ cái này? Nhìn cái dạng này của nàng ta, khẳng định là không khiến cho người ta thích, nói không chừng nam nhân nàng ta cũng không thích nàng ta đâu, nếu ta là nam nhân cũng không thích nàng." *Điên*đan*le*quy*don* ChieuNinh

Những lời này tuy rằng là nhỏ giọng, nhưng mà cũng có thể rơi vào lỗ tai đi, đã làm Tống thị tức giận đến thiếu chút nữa học máu, nàng ta cũng mang theo mấy nha hoàn tới đây: "Các ngươi đều là người chết hã, nhìn ta bị người ta nói nhảm, đều đánh cho ta!"

Mấy nha hoàn kia nào dám như vậy, dù sao đều là người trên trấn, không phải hạ nhân nhà nàng.

"A, còn dám đánh chúng ta, cũng không nhìn xem đây là địa bàn của ai, chúng ta trở về kêu con trai ta tới đây, đều xách những người này đi ra ngoài cho ta."

"Đúng vậy, ai chẳng biết con trai Tam tẩu một bàn tay cũng có thể nâng cối đá, tiểu nha đầu lừa đảo này còn không phải ném một cái sẽ bay đi rất xa?"

Mọi người đều cười vang. Vương Phúc Nhi nhìn không hiểu ra sao, người xem nào nhiệt đều ở đây, cổ tình chính nàng là một đương sự không thể ra mà nói. Bởi vì nương nói, đã đính hôn rồi, sẽ không thể xuất đầu lộ diện, bị người chê cười. Hơn nữa việc này, con đi ra ngoài nói, người ta còn nói con chanh chua nhỏ mọn. Sao Tổng thúc thúc và cha còn không có trở về, bà cũng đã gọi người đi báo tin.

Đang lúc Vương Phúc Nhi sốt ruột, Tổng Viên Chí mang theo vài gã sai vặt đi tới: "Thật là có tiền đồ há, ca ca ngươi là ta nói muốn từ hôn hồi nào? Ngươi có thể làm chủ được chuyện của ta hả?" Tổng Viên Chí sắc mặt lạnh lùng đối mặt với Tổng thị, lại như cây tầm gió xuân nói với lảng giềng: "Các vị đều là hàng xóm láng giềng thân gia của ta, ta và mẫu thân đưa nhỏ tự mình tới đây để thân, là bởi vì hai chúng ta đặc biệt vừa lòng với cô nương Vương gia, tuyệt đối sẽ không nói chuyện từ hôn gì đó. Còn thỉnh các vị làm chứng, nếu có những người nào khác giả mạo người Tổng gia đến quấy rối, thỉnh các vị láng giềng giúp đỡ đuổi ra đi, ta ở đây cảm ơn các vị trước." Tổng Viên Chí nói xong thì khom người thật sâu.

Các hàng xóm láng giềng đều tránh đi: "Xem Tổng đại phu nói này, thân gia Tổng đại phu người, chúng ta đều rất kính trọng. Chúng ta đều nghe Tổng đại phu, nếu lại có người không biết xấu hổ như vậy, thì chúng ta cái gì cũng không quản, trực tiếp đánh người đi ra là được."

Tổng đại phu người ta danh tiếng tốt, không có khinh thường bệnh nhân, không trực tiếp đòi hỏi tiền thuốc. Con người, có ai mà không đau đầu nhức óc? Có thể không cảm kích Tổng đại phu sao?

Cho nên, thiện cảm đều bay lên vài tầng đối với thân gia này của Tổng đại phu. Trước kia cũng nghe nói qua khuê nữ nhà này giống như bị người khác hãm hại, làm hỏng thanh danh rồi, nhưng mà Tổng đại phu người ta cũng coi trọng, làm mai cho con trai của hân, có thể thấy được nhân phẩm người ta là một chút vấn đề cũng không có, đều là những người đó nói bừa thôi. Và lại, trong khoảng thời gian ở chung này, cả nhà Vương Đồng Tòa đều là người tốt, ngay cả Vương Phúc Nhi kia gặp ai cũng chào hỏi, đối đưa nhỏ nhà bọn họ cũng tốt, có ăn ngon cũng không keo kiệt, mấy đứa nhỏ trong nhà đều nói Phúc nhi tỷ tỷ tốt, tâm đưa nhỏ mới là sạch sẽ nhất. Đều nói tốt lắm, có thể thấy được là người thật tốt. Cho nên Tổng đại phu vừa nói mọi người đều phối hợp.

"Ca, sao ca nói muội như vậy chứ, muội chính là thân muội tử của ca, ca làm thân gia với nhà như vậy, đối với ca có lợi ích gì?"

"Câm miệng cho ta! Người tới bắt nàng trở về cho ta, nói cho người trong nhà, trực tiếp để cho nàng về nhà mình đi!"

"Ca, sao người đối với ta như vậy? Người có còn là ca ca của ta hay không?" Tổng thị trực tiếp ồn ào.

"Người lại lớn tiếng một cái, chỉ cần người không sợ những chuyện người làm khiến cho người ta biết, hoặc là ta kêu người ta đóng miệng người lại?" Tổng Viên Chí mới không nói đạo lý với nàng ta, trực tiếp kêu người kéo đi rồi. Một lúc sau thì Vương Đồng Tòa cũng gấp trở về, Tổng Viên Chí lại xin lỗi phu thê hai người: "Thật sự là không nghĩ tới muội tử kia của ta lại qua đây mà nói những thứ này, hai người đừng nghe nàng nói. Ài, thật sự là muội tử này của ta có chút không hiểu chuyện, cho các người chê cười, về sau tuyệt đối không sẽ phát sinh chuyện như vậy! Xin lỗi!"
Diendanlequydon-ChieuNinh

Vương Đồng Tòa và Thích thị là rất tức giận, nhưng mà thấy thân gia như vậy, cũng không thể phát hỏa với thân gia, Thích thị nói: "Thân gia, cái khác không nói, ta là sợ Phúc nhi nhà ta nếu đi tới nhà huynh, muội tử này của huynh luôn đến một chuyến lại như vậy, vậy phải làm sao?"

Tổng Viên Chí cười nói: "Ha ha, hai người đừng lo lắng, đến lúc đó Phúc nhi vào cửa nhà của ta, chính là người Tổng gia ta, nàng chính là chủ nhân, muội tử của ta là đã gả đi ra ngoài, là khách nhân, nào có khách nhân phát câu với chủ nhân chứ? Vậy chủ nhân cũng không cần tiếp đón khách nhân nữa, các người nói ta nói có đạo lý này hay không?" Còn có chính là Tiểu Phúc Nhi cũng sẽ không để cho người ta bắt nạt như vậy, cái này Tổng Viên Chí vẫn rất khẳng định. Xem này, không phải hôm nay Phúc nhi nhà người để cho ta tới đó sao? Phương pháp này đúng rồi, rất đúng, đến lúc đó người khác cũng sẽ không nói là Vương gia vô lễ, Tổng gia cũng có thể biểu hiện coi trọng với Phúc nhi. Một lần tính đủ.

Vương Đồng Tòa và Thích thị cho rằng Tổng Viên Chí nói có đạo lý, hơn nữa làm cha chồng đều hướng về con dâu, vậy thật sự là quá tốt. Vốn không vui đều tiêu thất, hơn nữa thật nhiệt tình giữ Tổng Viên Chí ở nhà ăn cơm. Tổng Viên Chí nói trong điểm còn có chút chuyện, sẽ không quấy rầy, dù sao về sau còn nhiều cơ hội, ta đây là thân gia cả đời, cũng không thiếu bữa cơm này.

Thích thị nói với Vương Phúc Nhi: "Có nghe Tổng thúc thúc con nói không, về sau đến Tổng gia cái gì cũng không cần sợ, có cha chồng con cho con chỗ dựa rồi. Ta thấy bà của con cũng rất thích con, lại nói tiếp, ba tỷ muội các con cũng đều có phúc khí, cũng không có uống ngày bé bị nhiều khổ như vậy." Ba đứa nhỏ này ngày bé đều ăn không đủ no đâu, quần áo cũng là quần áo cũ của mình mặc cũ sửa xuống dưới, nha đầu Phúc nhi kia thật nhiều năm đều là mặc quần áo cũ của các tỷ tỷ, nghĩ tới cái này trong lòng Thích thị liền khó chịu.

"Nương, hiện tại nói cái này làm gì, không phải có câu nói rất đúng sao? Trước khổ sau ngọt, nhà chúng ta thì như thế này, chờ Tiểu Bảo trưởng thành, cuộc sống trôi qua sẽ càng tốt. Đến lúc đó coi như ngài là phu nhân nhà giàu, nếu ngài vui, con và các tỷ tỷ mua tiểu nha đầu hầu hạ ngài. Nếu ngài cảm thấy nhàm chán, chúng ta ở trấn trên, hàng xóm láng giềng cũng thích khi nhàn rỗi sẽ chơi bài, nếu không nương đi học một chút?"

"Nói bừa, đánh bài đều phải thua tiền, cái này không phải phá sản sao? Ta một bà tử ở nông thôn, cũng không dám như vậy, ta ấy, chỉ ngóng trông mấy tỷ đệ các con thật tốt, tốt nhất là đến lúc đó ta đều có tôn tử ngoại tôn tử, ta mỗi ngày dỗ bọn nó thì tốt rồi."

Nói làm Vương Phúc Nhi đỏ mặt, oa nhi với không oa nhi, nương người tưởng quá xa đi. Nhưng mà đại tỷ cũng sắp sinh rồi, nói thầm trong lòng, Vương

Phúc Nhi cảm thấy sinh nam sinh nữ đều giống nhau, nhưng mà suy nghĩ cho đại tỷ, thai đầu vẫn là sinh nam oa trước cho thỏa đáng, dù sao cũng là yêu cầu thời đại, người phản kháng không nổi.

"Nương, có phải đại tỷ con sắp sinh hay không?" Vương Phúc Nhi hỏi.

Thích thị gật đầu: "Cũng sắp rồi, ngày kia ta liền đi qua chăm nom đại tỷ con, con ở nhà cẩn thận chăm sóc cha con và Tiểu Bảo cho tốt. Còn có, công việc chăm tuyến của con cũng đừng quên, thừa dịp hiện tại thời gian còn không ngắn, đều làm cho xong, bằng không sẽ hoang mang rối loạn, đến lúc đó luống cuống tay chân." Đại khuê nữ và nhị khuê nữ đều là đính hôn còn không có quá một năm liền xuất giá, tam khuê nữ đính hôn sớm, thời gian còn đầy đủ, hiện tại bắt đầu làm vài thứ cho nhà chồng, cũng không cần phải gấp rồi.

"Lễ tiết cũng sắp đến, con đều làm một bộ quần áo cho công công bà bà còn có tổ bà bà của con đi, như vậy về sau con đi qua cũng tốt hơn một chút." Thích thị đã sớm đều hỏi thăm việc này rõ ràng, nhớ năm đó, bà và cha đám nhỏ thật là bà mới tới cửa, sau đó qua không đến một tháng thì gả qua, làm sao còn có nhiều quy củ như vậy?

Lúc này phu gia của Phúc nhi ở cùng trấn trên, những cấp bậc lễ nghĩa này cũng không thể thiếu. Tổng gia người ta ngày lễ ngày tết cũng đều ấn theo cấp bậc lễ nghĩa tặng đồ qua đây, nhà gái chúng ta cũng không thể hạ thấp được.

"Nương, con đã biết, người không cần quan tâm, người đi qua chỗ đại tỷ con nói cho nàng, để cho nàng đừng bận tâm chúng ta bên này, hết thấy đều rất tốt, Tiểu Bảo cũng nghe lời." Diendanlequydon-ChieuNinh

"Người nha đầu kia, còn cần người nói sao? Nương đều rất rõ ràng."

Ngày kia Thích thị đi lên huyện, trong nhà chỉ còn lại có Tiểu Bảo, Vương Phúc Nhi và Vương Đồng Tỏa. Vương Đồng Tỏa phải đi trong điểm trông coi, Tiểu Bảo phải đi đọc sách, cho nên toàn bộ sân viện chỉ còn lại có một mình Vương Phúc Nhi.

Không được bao lâu, cửa viện có người gõ, Vương Phúc Nhi đi mở cửa: "Sao người lại qua đây? Cẩn thận người khác thấy được lại nói nhảm." Người đến là Tổng Trường Khanh.

Tổng Trường Khanh nói: "Ta không đi vào, qua đây đưa chút đồ cho nàng. Có một mình nàng ở nhà, có cần đưa qua đây một nha đầu hay không?"

Đây vẫn là lần đầu tiên gặp mặt từ sau khi hai người đính hôn, thấy Tổng Trường Khanh một chút cũng không có cảm thấy ngượng ngùng, Vương Phúc Nhi quyết định cũng không thể thua trận, nói: "Có phải đến nhà người, nhất định phải có nha đầu hay không?"

Tổng Trường Khanh vội nói: "Không phải ý tứ này, nếu nàng không hài lòng, thì ta sẽ không đưa, ta chỉ cảm thấy nàng ở nhà một mình thì không an toàn, có nha đầu còn có thể trò chuyện."

Thấy Tổng Trường Khanh gấp thành như vậy, trong lòng Vương Phúc Nhi âm thầm vui vẻ: "Được, ta biết tâm ý của người, nha đầu kia ta sẽ nói với cha nương ta một chút, nhà của ta tự mình mua." Thật sự cũng nên mua nha đầu, nếu thật sự dùng nha đầu Tổng gia, khẳng định là không tốt, tuy rằng Tổng Trường Khanh là có ý tốt.

"Vây, vậy, ta đi đây, nàng, nếu nàng có gì cần nói, để cho Tiểu Bảo mang thư cho ta, ta sẽ làm tốt." Tổng Trường Khanh quyết đoán bán đứng Vương Tiểu Bảo, nhưng mà hẳn thấy khuôn mặt tươi cười của Vương Phúc Nhi, nhin không được đỏ mặt, sau đó thì chạy trốn chết.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 135: Tới cửa thỉnh giáo

Editor: ChieuNinh

Vương Phúc Nhi nhìn bao giấy dầu trong tay, bên trong truyền đến từng đợt hương thơm, là gà nướng Trần Ký... Vương Phúc Nhi nhớ rõ khi mình và Tiểu Bảo đi qua Trần Ký này, nói một câu thơm quá, không nghĩ tới nhanh như vậy đã đưa tới cửa rồi.

Xem ra Vương Tiểu Bảo thật là tên tiểu phản đồ. Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, tiểu phản đồ Vương Tiểu Bảo học xong trở về: "Tỷ, cái gì mà thơm quá. Tỷ, giữa trưa tỷ làm gì?"

Vương Phúc Nhi cười tủm tỉm: "Là gà nướng Trần Ký. Tiểu Bảo à, cái này mới vừa nói đến thôi, hôm nay còn có người đưa lên cửa cho tỷ, đệ nói có phải ông trời thực đứng ở bên phía tỷ hay không."

Vương Tiểu Bảo lấp bắp: "Tam, Tam tỷ, đúng, đúng vậy, ông trời là thực giúp chúng ta, chúng ta nhanh ăn đi, để lạnh ăn không ngon."

"Người nói người chính là ông trời kia hả?" Vương Phúc Nhi nhéo lỗ tai Vương Tiểu Bảo: "Còn không nói thật cho ta."

"Tam tỷ, tỷ nhẹ chút, nhẹ chút, đệ, đệ cũng vì tốt cho Tam tỷ thôi, được rồi, là đệ nói với Trường Khanh ca, còn không phải đệ muốn nhìn xem Trường Khanh ca đối với tỷ có tốt hay không thôi sao. Hiện tại đã nhìn ra, Trường Khanh ca đối với tỷ tốt lắm, tốt lắm, xem đệ mới nói một lần, đã đưa tới đây, ừm, Tam tỷ phụ thật tốt!"

"Ta thấy là bản thân đệ muốn ăn mới như vậy đi." Vương Tiểu Bảo này, bình thường bản thân muốn có ăn ngon, khẳng định là để dành cho nó hơn phân nửa, hiện tại người này thật sự tìm được kim chủ rồi.

"Hắc hắc, Tam tỷ, Tam tỷ tốt nhất, Tam tỷ, đệ đọc sách rất phí dầu óc, là cần tâm bổ nhiều lắm. Tam tỷ, nếu chúng ta không ăn thì sẽ lạnh." Vương Tiểu Bảo trông mong ngóng nhìn gà nướng: "Người khác cho đệ đồ, đệ còn không ăn đâu, đệ chỉ thích ăn đồ của Tam tỷ." Vương Tiểu Bảo nói.

Được rồi, đối với đệ đệ này, Vương Phúc Nhi không nói gì, nhưng mà như vậy cũng tốt, nếu đệ đệ thật sự giống như cha nướng là người thành thật, nàng còn lo lắng, như bây giờ thật tốt.

Wương Phúc Nhi đi lấy một cái bàn ra: "Đi rửa tay, lại ăn, tỷ lấy com nóng lên, lại xào đĩa rau xanh."

Wương Tiểu Bảo cao hứng phấn chấn đi rửa tay.

"Ăn ngon thật, tỷ, nghe nói Trần Ký này là rất nổi danh ở trên huyện, ở trấn trên này của chúng ta thế nhưng cũng mở một tiệm, mỗi ngày khi đệ đi ngang qua, đều thấy buôn bán tốt lắm. Những người đó đều xếp hàng mua."

"Đồ ăn ngon thì mọi người đều thích." Vương Phúc Nhi lo lắng cửa hàng ba người bọn họ kết phùng có thể chịu ảnh hưởng hay không? Nhưng mà nghĩ tới chuyện cửa hàng của mình có nhiều điểm tâm, bánh ngọt, không giống với cái này. Hẳn là ảnh hưởng không lớn.

Chỉ là Lai Cự của nhà Triệu thúc thúc có phải đã bị ảnh hưởng hay không đây? Trần Ký cũng không đơn giản chỉ bán gà nướng, gà nướng chính là một cái cửa sổ nhỏ của người ta. Bên trong còn chuẩn bị mở tủ lâu đây.

Wương Phúc Nhi lo lắng quả nhiên là thật, Trần Ký kia là Trần phủ ở trên huyện mở, ban đầu cũng chưa từng có mở cửa hàng ở Tú Thủy trấn, nhưng mà ngay từ đầu năm nay người ta khai trương ngay tại Tú Thủy trấn. Hơn nữa là nhanh chóng nhận được mọi người yêu thích, tuy rằng Lai Cự là cửa hiệu lâu đời, nhưng mà cũng đã bị chấn động mạnh... Diendanlequydon~ChieuNinh

Trong khoảng thời gian này phụ tử Triệu Thư Lâm cũng bận tới mảy mảy, nếu thật sự điều tra ra, Trần phủ này chính là Trần phủ vị Đào Hoa cô cô đi vào, hơn nữa hiện tại cháu gái nhị nãi nãi đã làm hạ nhân ở trong Trần phủ. Chẳng qua nàng không có vận khí tốt như Đào Hoa cô cô, còn không có gặp may làm nha đầu thông phòng, nhị nãi nãi cũng không dám khoe khoang.

"Hiện tại Nhị thúc con thật ra lại trở nên thông minh, muốn bắt lấy người Trần gia chèn ép sinh ý của chúng ta xuống, sau đó nhìn chúng ta cùng đường, hẳn lấy Lai Cự vào tay." Triệu Thanh Minh cười lạnh nói.

"Cha, con đã tra qua, Trần Ký kia là vì có vài món ăn ở Lai Cự chúng ta không có, cho nên làm ăn mới náo nhiệt, nếu chúng ta cũng có thể làm ra càng nhiều đồ ăn khác, khẳng định là có thể áp chế Trần Ký đi. Bọn họ lại còn muốn lấy đầu bếp của chúng ta, chỉ là cha đã viết qua văn thư với đầu bếp, cho nên đầu bếp không bị kéo đi. Chỉ là không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, đến lúc đó Trần Ký thật sự học xong cách làm thức ăn của chúng ta, về mặt giá tiền lại áp một đầu, chỉ sợ chúng ta cũng thực khó khăn."

Triệu Thanh Minh nghĩ nghĩ, nói: "Con làm tốt lắm, chúng ta là nên làm nhiều ra chút thức ăn khác." Hắn nghĩ tới Vương Phúc Nhi, nha đầu kia có chút ý tưởng kỳ kỳ quái quái, đồ ăn nghĩ ra được tuyệt đối là trước kia chính mình không nghĩ qua, cũng không có gặp qua. Chỉ là vì có quan hệ với phụ nữ của mình. Lúc này thì sao? Thư Lâm là không thích hợp tiếp xúc với Vương gia, như vậy mình da mặt dày đi tới cửa bái phỏng đi.

Triệu Thư Lâm cũng nghĩ tới Vương Phúc Nhi, chỉ là hết thấy đều thành chuyện cũ: "Cha, nếu không cha đi đến nhà Vương thúc nhìn xem, chúng ta không thể bị động như vậy." Minh có trách nhiệm của chính mình, không thể nhìn gia nghiệp của nhà bị làm suy sụp, huống chi mình đã sớm buông tha, như vậy thì phỏng khoảng một chút, lẽ mà lẽ mà thì thành bộ dáng gì?

Triệu Thanh Minh thở dài một hơi: "Thư Lâm, là cha thực có lỗi với con."

"Cha nói gì vậy? Cha nướng nuôi con lớn, mấy thứ này đều là con phải làm, nếu Nhị thúc cũng không để một đường lui nào, như vậy chúng ta cũng không cần lại như vậy nữa. Cha, lần này tuyệt đối không thể lại để cho Nhị thúc xoay người!"

Triệu Thanh Minh vỗ vỗ bả vai Triệu Thư Lâm, cũng không nói lời càn quấy nào nữa, hẳn muốn đi chuẩn bị bái phỏng Vương gia. Triệu Thư Lâm chỉ cảm thấy có cái gì đó muốn rơi xuống từ trong mắt.

"Vương huynh đệ, gần đây khỏe không?" Triệu Thanh Minh mang theo đồ tới cửa: "Các người chuyển đến trấn trên thời gian dài như vậy, ta cũng không có tranh thủ đến thăm, thật sự là xin lỗi."

Wương Đồng Tòa cười nói: "Triệu huynh đệ nói gì vậy, huynh bận rộn như vậy, cũng không thể chậm trễ, Triệu huynh đệ mau vào ngồi." Lại tự mình cầm lá trà pha trà cho Triệu Thanh Minh: "Nương bọn nhỏ đi lên huyện rồi, mấy thứ này ta cũng không biết ở đâu, không cần ghét bỏ."

"Ha ha, Vương huynh đệ quá khách khí, lần này ta đến cũng là muốn tới ăn com, nhìn xem, ta đều mang theo đồ tới đây rồi, đã lâu không có ăn đồ ăn Tiểu Phúc Nhi làm, không biết hôm nay có vinh hạnh này hay không?"

Wương Đồng Tòa nói: "Đó là đương nhiên, một lát ta kêu Phúc nhi đi làm." Vốn Vương Đồng Tòa tưởng là, nếu khách nhân đến đây, phụ nữ của hắn lại

không ở nhà, vậy thỉnh hân đến bên ngoài ăn là được. Nhưng mà huynh đệ Triệu gia vừa nói như vậy, hân cũng không thể chối từ, vội đi gọi Phúc nhi chuẩn bị cơm trưa.

"Nghe nói Phúc nhi đã hứa hôn, đây là một mảnh tâm ý của ta, còn thỉnh Vương huynh đệ nhận lấy."

Wang Dong Tia vội lui lại: "Làm sao có thể?"

"Ài, Vương huynh đệ, ta cũng nhìn Phúc nhi lớn lên, bản thân ta không có khuê nữ, thấy Phúc nhi thì giống như nhìn khuê nữ ta, làm cha đưa đồ cho khuê nữ, cũng nên làm. Huynh cũng đừng không cần, bằng không ta sẽ nghĩ đến Vương huynh đệ là chương mất đồ ta đưa."
ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d

Lời cũng đã nói đến nước này, Vương Đồng Tỏa cũng không thể chối từ.

Hai người hàn huyên tán gẫu chuyện làm ăn, trong khoảng thời gian này Vương Đồng Tỏa cũng thường xuyên đi chỗ cửa hàng nhỏ, cho nên cũng nói chuyện được.

Thời gian qua nhanh, đồ ăn làm xong, Vương Phúc Nhi bung lên trên bàn: "Thật sự là thơm, Phúc nhi làm đồ ăn chính là ăn ngon, Vương huynh đệ có khuê nữ tốt."

Ài, đáng tiếc. Triệu Thanh Minh thở dài trong lòng.

"Triệu thúc thúc, mỗi lần thúc tới cũng khen con, khiến cho con cũng ngượng ngùng." Vương Phúc Nhi cười nói.

"Ha ha, ta nói là lời nói thật, thật sự ăn ngon lắm, trong điểm kia của ta cũng làm mấy món thức ăn con đưa ra, bằng không sinh ý cũng sẽ không tốt như vậy."

"Đó là Triệu thúc thúc để mắt tới con, bằng không mấy thứ này của con người khác nhìn cũng sẽ không liếc mắt một cái đâu." Vương Phúc Nhi cười nói.

"Vương huynh đệ, huynh nhìn khuê nữ huynh cái gì cũng có thể nói, nếu ta có khuê nữ như vậy, ta trong mộng đều đã cười tỉnh."

Wang Dong Tia cũng cười hề hề: "Nàng cũng chỉ là có chút thông minh nhỏ." Người làm cha mẹ nào không thích nghe người khác khen con của mình, đương nhiên người khác khen rồi, người phải biểu hiện khiêm tốn mới được.

"Phúc nhi à, lần này Triệu thúc thúc đến đây, còn có chút chuyện muốn mời con hỗ trợ." Thấy Vương Phúc Nhi muốn rời đi, Triệu Thanh Minh nói.

"Giả mà mời với không thỉnh, Triệu thúc thúc cứ nói đi, con có thể giúp đỡ nhất định sẽ giúp." Ban đầu nếu không phải Triệu thúc thúc có thể mua mấy phương tử kia, nói không chừng nhà mình còn không có quang cảnh này hiện tại.

Wang Dong Tia cũng nói: "Đúng vậy, chỉ cần chúng ta có thể giúp đỡ."

"Ta đây cũng không khách khí, là như vậy, ta nghĩ bên này con có mới mẻ thức ăn hay không, ta nghĩ mua nhiều thêm mấy phương tử."

Wang Phúc Nhi nghĩ nghĩ, hỏi: "Không biết Triệu thúc là muốn phương tử thức nhắm (món nhẹ), hay là phương tử món chính?"

"Tự nhiên là món chính."

Wang Phúc Nhi liền biết đây là liệu một chút cùng với Trần Ký bên kia đến rồi. Vương Phúc Nhi nói: "Chỉ cần Triệu thúc thúc con trọng con, thì con sẽ suy nghĩ một chút."

"Được, vậy hẹn thời gian, con cần thứ gì, trực tiếp để cho người tìm ta, đến lúc đó đưa lại đây."

Vì thế việc này liền thỏa thuận như vậy. Vốn Triệu Thanh Minh là muốn mời Vương Phúc Nhi đi Lai Cư của hân, nhưng mà nghĩ đến Vương Phúc Nhi đã hứa hôn, cho nên sau lại sửa lại đến Vương gia nấu cơm, đến lúc đó đưa đầu bếp mình tín nhiệm qua đây, trực tiếp dạy tại chỗ.

Triệu Thanh Minh đi rồi, Vương Đồng Tỏa hỏi: "Phúc nhi, trong lòng con có nắm chắc không?" ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d

"Cha, người yên tâm, không phải còn muốn ăn thử sao? Nếu Triệu thúc bọn họ cảm thấy không được, cũng sẽ không cần, không có vấn đề gì." Đã có thể kiếm tiền, có năng lực đến giúp Triệu thúc, cơ sao mà không làm?

"Món này là đầu cá ốt bằm, đầu cá tốt nhất là chọn cá mè hoa, sau đó là cách thực hiện ốt bằm một lát ta viết xuống, có này ốt bằm này, cho dù là người khác muốn bắt chước cũng không bắt chước được." Ốt bằm cũng là Vương Phúc Nhi cân nhắc mấy năm mới được, ban đầu biến thành không phải mồi chính là hồng rồi thối, thật vất vả mới có như bình thường: "Ốt bằm này trừ bỏ màu đỏ, còn có thể dùng xanh làm ra được, như vậy lại có thể là một món đồ ăn, kêu đầu cá song sắc."

Đầu bếp và Triệu thúc đều đã ném đầu con cá này, đầu bếp kia gật gật đầu, vốn người ta đều không thích ăn đầu cá, chỉ thích ăn thân cá, ngược lại món ăn này lại có thể phát dương quang đại, đầu cá cũng biến từ vô dụng thành bảo bối.

"Một món đồ ăn này là cá dầm đường, hương vị chua ngọt ngon miệng, cũng che khuất mùi cá, đối với người thích ăn ngọt không thích ăn cay mà nói là

đồ ăn ngon." Vương Phúc Nhi thấy đưa nhiều cá tới, cho nên liền làm nhiều vài món đồ ăn từ cá.

"Triệu thúc thúc kỳ thật có thể làm một bữa tiệc toàn cá, chúng ta có thể dùng cá làm các loại đồ ăn, hương vị khác nhau đều là làm được từ cá, khẳng định có rất nhiều người muốn nếm thử. Địa phương nhỏ của chúng ta có lẽ không có nhưng ở trên huyện, Châu phủ, kẻ có tiền nhiều, khẳng định không để bụng một chút bạc." Triệu Thanh Minh cảm thấy chủ ý này cực kì có thể làm, hẳn còn có thể phát huy ra rất nhiều những thứ khác, tỷ như tiệc toàn cua, tiệc toàn tôm, v.v...

Ài, càng nghĩ càng đáng tiếc, nếu Phúc nhi là người nhà mình thì tốt rồi. Chính là hết thấy đều thành kết cục đã định.

Đầu bếp kia và Triệu Thanh Minh chọn xong vài món thức ăn ngon, đương nhiên là có cũng không thấy đủ, Vương Phúc Nhi cũng không thêm đề ý.

Song phương đều tự trao đổi mấy thứ này, đương nhiên Vương Phúc Nhi nhận được là mấy tấm ngân phiếu, lại viết văn thư, lúc này Triệu Thanh Minh mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Có mấy cách làm mấy món ăn này, Trần Ký muốn làm suy sụp Lai Cư là tuyệt đối không có khả năng, hẳn nghĩ, ngày đầu tiên đồ ăn ra mắt, miễn phí, cũng để cho mọi người nhìn thấy thực lực Lai Cư.

Đồng thời cũng muốn mở rộng ở chi nhánh khác, Nhị đệ mình muốn chinh đồn cho mình sụp đổ, đó là nằm mơ!

Nhưng mà xác thực thực không thể trêu vào người làm quan, đây cũng là một trong nguyên nhân vì sao Triệu Thanh Minh rất thích cách làm người của nhà Vương Phúc Nhi, cuối cùng lại không thể không buông tha. Làm quan nói một câu, quản người là gia tài bạc triệu, cũng có thể chỉ trong một đêm sẽ mất hết toàn bộ! Triệu gia bọn họ thua không nổi.

Hết chương 135.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 136: Trước nở hoa sau kết quả

Editor: ChieuNinh

Vương Phúc Nhi cầm ngân phiếu trong lòng vui sướng hài lòng, không nghĩ tới có nhiều như vậy, bốn trăm lượng, một công thức đồ ăn tám mươi lượng, ha ha, phát tài, phát tài rồi! Phải cảm tạ thân thể này, trên mặt trù nghệ có chút thiên phú, bằng không cho dù là có nhiều ý tưởng như vậy, làm ra không thể ăn thì người khác cũng chường mất.

Đã sớm nghe nói, con người, có vài người chính là không có thiên phú phương diện này, mà có vài người chính là trời sinh. Ví dụ như nấu cơm, có người chính là mặc kệ thế nào thì cũng làm không tốt, mà có người chỉ học qua vài lần thì có thể làm ra đồ ăn mỹ vị. Vương Phúc Nhi lại cảm tạ cha và nương, có thiên phú phương diện này, không, không thể nói thiên phú, cái này giống như là cảm giác.

Vương Đồng Tòa cười lắc đầu, khuê nữ nhà mình nhìn bạc thì cười tít, nhưng mà trong lòng hẳn cũng vui vẻ, khuê nữ có nhiều tiền hơn, về sau đến nhà chồng cũng không ngọt nhạt. Vương Đồng Tòa tính mấy cái tiền này đều để cho Phúc nhi mang theo, Tổng gia thì mạnh hơn nhà mình nhiều, trên người nữ oa tử có tiền, trong lòng không hoảng hốt.

Cũng không biết khuê nữ ra sao rồi nữa, Vương Đồng Tòa lo lắng trong lòng, chỉ là hẳn là nam nhân, cái gì cũng không thể làm, chỉ có thể ở chỗ này chờ tin tức.

Đồng thời trong lòng Vương Phúc Nhi cũng lo lắng cho đại tỷ, nữ nhân sinh con, ở cổ đại thật đúng là đi một vòng ở Quỷ Môn quan, cũng không giống hiện đại, sinh không được, hoặc là thai vị không ngay ngắn là có thể mổ bụng sinh ra, ở đây hoàn toàn là phải dựa vào sinh sản tự nhiên, chuyện có bao nhiêu đáng sợ.

Ông trời phù hộ, Bỏ Tắt phù hộ, phù hộ đại tỷ con hết thấy thuận thuận lợi lợi! Con thấp thêm cho ngài mấy nén hương! Vương Phúc Nhi chưa từng có kính thần giống như bây giờ.

Con người ở vào lúc năng lực của mình không làm được, thường hay ký thác hy vọng với Thần Phật, cho dù là biết sẽ không thể có sự cứu giúp, nhưng mà cầu cái tâm lý an ủi.

Rất cuộc an ủi tâm lý có hiệu quả, Vương Cúc Nhi trải qua một ngày một đêm đau đớn, cuối cùng sinh ra được một khuê nữ. Sinh khuê nữ là phải báo tin vui trong vòng ba ngày, cho nên bên Vương Phúc Nhi rất nhanh thì nhận được tin tức. Lúc này ba người còn lại liền mang theo đồ đi lên huyện thăm Vương Cúc Nhi.

Trong lòng Thích thị thờ dài: tốt xấu thì mẫu tử bình an, về phần bào thai lần đầu sinh ra không phải con trai, lúc này vợ chồng son còn trẻ, trước nở hoa sau kết quả cũng là bình thường đi, bà an ủi mình như vậy. Lại sợ bên thân gia bởi vì sinh ra khuê nữ mà trong lòng không hài lòng, cho nên cố ý dặn dò Vương Đồng Tòa, để cho hẳn phải nói chuyện với thân gia, để cho khuê nữ ở Phan gia cũng tốt hơn một chút.

Vương Hoa Nhi và Khương Điền cũng tới, a đi để cho bọn nha hoàn đặt xuống đồ mang theo, vừa thấy đại tỷ nhà mình thì biết là đang nghĩ gì.

"Tỷ, tỷ làm nương cũng mất hứng, vậy khẳng định trong lòng Cúc nhi càng khó chịu, sinh khuê nữ thì lại làm sao? Lão Phan gia bọn họ còn không có khuê nữ đâu, có khuê nữ đi ở phía trước, đến lúc đó cũng có thể giúp đỡ trông đệ đệ."

Thích thị nói: "Làm sao mà tỷ mất hứng, tỷ chỉ là sợ thân gia ghét bỏ Cúc nhi sinh ra nữ nhi."

A di cười nói: "Cái này thì tỷ nhìn lầm rồi, không thấy được ông thông gia ôm hôn nữ của hần mừng rỡ miệng không khép lại được sao, còn có ngoại sinh nữ tể, đã ở một bên bám dính muốn ôm khuê nữ kia, thật sự làm cho người ta nhìn thì cảm thấy mừng rỡ hoảng rồi. Tỷ, ngài chính là suy nghĩ nhiều, tỷ cho là ai cũng giống như bà bà của tỷ, chanh chua như vậy, thấy sinh nữ nhi đều hận không thể đá văng ra sao?" Diendanlequydon-ChieuNinh

"Muội nhỏ giọng chút, cha Cúc nhi còn đang ở đây." Người ta con ở đây, người nói nương người ta, cái này không tốt lắm.

"Sợ gì, muội nói cũng không phải vô căn cứ, tỷ phu còn dám nói không phải sao? Tỷ, tỷ để lại một trăm quả tim đi, bên này còn có muội và Hà Hoa bọn họ ở đây, ai dám khi dễ ngoại sinh nữ của muội?"

Vương Phúc Nhi vào nhà nhìn nhìn đại tỷ, đại tỷ đang ngủ, Vương Hoa Nhi lôi Vương Phúc Nhi ra, hỏi hỏi chuyện trong nhà. "Sao, tỷ nghe nói cô cô Tổng Trường Khanh đi tới nhà chúng ta náo loạn hả? Muội cũng không nói với tỷ, thế nào tỷ cũng phải làm cho nàng ta ngã một cú không dậy nổi."

"Nhị tỷ, chờ tỷ chạy về thì người tới nhà đã sớm đi rồi, tỷ cứ yên tâm đi, nữ nhân kia không dám lại tới tìm phiền toái nữa, tỷ ở trên huyện cũng đừng đi trêu chọc nàng ta, nhà nàng là Huyện thừa, đến lúc đó mang đến phiền toái không tốt cho nhà a di."

"Tỷ biết, chỉ là tỷ cũng biết tính cảm của Tổng thị và Huyện thừa lão gia không tốt, muội suy nghĩ một chút, nếu không sao nàng ta thường xuyên chạy về nhà mẹ đẻ chứ?"

"Chỉ bởi vì nàng ta thường xuyên chạy nhà mẹ đẻ, đã nói lên tính cảm bọn họ không tốt sao?" Vương Phúc Nhi hỏi.

"Đương nhiên không phải! Hắc hắc, cũng bởi vì nữ nhân kia về sau là thân thích của muội, ta đặc biệt cho người đi hỏi thăm."

"Là để cho tỷ phu đi hỏi thăm đi." Vương Phúc Nhi nói.

"Để cho hần hỏi thăm còn không được sao? Muội cũng là thân biểu muội của hần, hần không góp sức mà được sao? Nữ nhân kia ở lúc muội còn chưa có xuất giá đã gây như vậy, nếu về sau lại náo loạn, vậy phải làm sao? Cho nên tỷ biết được chút chuyện. Về sau nếu nàng ta ý vào thân phận trưởng bối ra về ta đây, muội có thể làm cho nàng ta cảm miệng."

"Muội cảm tạ tỷ và tỷ phu thật nhiều, a, là Khương Điền biểu ca." Vương Phúc Nhi cười nói. Diendanlequydon-ChieuNinh

"Này nha đầu chết tiệt kia, đừng hi hi ha ha, tỷ nói với muội, quan hệ giữa Huyện thừa lão gia và nữ nhân kia thật sự không tốt. Tỷ còn nghe nói trước kia nữ nhân này còn gạt Huyện thừa lão gia, thu lễ khắp nơi, làm thanh quan Huyện thừa lão gia cũng biến thành không tốt. Vốn sau khi đến lúc huyện thái gia đi rồi, Huyện thừa lão gia có tư cách nhất thẳng lên, thế nhưng cuối cùng bởi vì chuyện này sự bị đẩy ra. Muội nói trong lòng nam nhân này có thể thoải mái sao? Lại cộng thêm mọi người đều nói nữ nhân này tính tình không tốt, cả ngày không có lúc nào yên tĩnh, cho nên sau đó Huyện thừa lão gia lại cũng chuyển đến trong huyện nha ở. Ai biết cũng nói, nếu như không nề mặt mũi nhà mẹ đẻ của nàng ta, đã sớm hưu bỏ rồi. Thật ra tỷ cũng hy vọng đừng hưu bỏ, bằng không trở về nhà mẹ đẻ, còn không phải đến lúc đó ép buộc muội sao?"

"Thì ra là cũng huyền náo loạn hại như vậy. Thật đúng là, trăm ngàn lần cũng đừng hưu, trước kia muội nghe nói, nãi nãi Tổng Trường Khanh đặc biệt thương Tổng thị này, nếu thực sự đi trở về, Tổng thúc thúc và thẩm thẩm bọn họ đều không hay ho. Nhị tỷ, tỷ và tỷ phu sống thế nào?" Vương Phúc Nhi hỏi.

Trên mặt Vương Hoa Nhi hơi hồng: "Còn không phải chính là như vậy, sống chính là như vậy, có thể có dạng gì?"

"Ha ha, nhìn mặt tỷ cũng đỏ, khẳng định tỷ phu của muội đối với tỷ không tệ, có phải tỷ hỏi hần trước kia có người trong lòng gì đó hay không sao?" Đây chính là nhị tỷ lo lắng nhất, Vương Phúc Nhi cười tủm tỉm.

"Xứ nha đầu, đó là tỷ hỏi muội, vậy trước đó Tổng Trường Khanh có người trong lòng hay không?" Vương Hoa Nhi không phục.

"Nhìn xem hai tỷ muội này, vừa thấy mặt đều nói không ngừng." A di và Thích thị tiến vào cười nói.

Vương Phúc Nhi đi qua ôm thắt lưng a di: "A di, nhị tỷ của con thế nào? Người có vừa lòng không?"

"Vừa lòng, vừa lòng! Ta tự mình chọn còn có thể không hài lòng sao? Hiện tại Điền oa tử của nhà ta cũng hiểu thuận hơn, mỗi ngày thời gian ở nhà nhiều hơn trước kia."

"Nương!" Vương Hoa Nhi ngượng ngùng.

Thích thị cười nói: "Hoa nhi vào nhà muội, mới là phúc khí của nàng."

Qua một lát, bàn tiệc chuẩn bị tốt, mọi người ngồi cùng một chỗ ăn bữa cơm, sinh mệnh mới làm cho trong lòng mọi người đều mỹ mãn, Vương Tiểu Bảo còn liên tiếp nói, mình làm cữu cữu.

Bên này Phan tỷ phu còn đặc biệt tìm một bà tử từng sinh sản qua để chăm sóc đại tỷ, nha đầu Thanh nhi trưởng thành một ít, chỉ là rốt cuộc nhiều việc hơn, có chút luống cuống tay chân.

Vương Phúc Nhi quyết định vẫn là đi đến nhà a di nghỉ qua đêm, ngày hôm sau cũng phải về nhà.

Buổi tối Vương Hoa Nhi muốn tán gẫu với Vương Phúc Nhi, vì thế hai tỷ muội sẽ ngủ chung một phòng, Vương Phúc Nhi nghĩ, Khương Điền biểu ca có thể thăm oán mình hay không, xem ra về sau vẫn là ít đến.

Vương Hoa Nhi nói cho Vương Phúc Nhi đạo làm con dâu ở chung với bà bà, chính nàng cũng không có kinh nghiệm gì, bà bà lại chính là thân a di của mình, nhưng mà vẫn suy nghĩ ra không ít thứ.

"Muội nói xem sao hai tỷ muội mình lại tương tự như vậy chứ? Tỷ bên này cũng có cô cô khó chơi, cũng may a di là người hiểu chuyện, di phu lại nghe lời của nàng, vị cô cô kia cũng không dám quá đáng, chẳng qua lần trước nàng ta lại chộc giận a di." Vương Hoa Nhi nói.

"A? Còn có chuyện gì?" Vương Phúc Nhi hỏi.

"Vị cô cô kia gạt a di đi gặp di phu, còn giống như chảy không ít nước mắt, dù sao mục đích chính là muốn gả khuê nữ nhà nàng đến nhà chúng ta. Sau đó lại bị a di biết, hung hăng mắng di phu cho một trận, việc này coi như quên đi."

Đó không phải Anh Tử sao? Ngày bé gặp qua, ấn tượng với nàng ta cũng không tốt. Diendanlequydon~ChieuNinh

"Khương Lỗi người ta hiện tại cũng chuẩn bị làm người đọc sách, vị cô cô kia một chút ánh mắt cũng không biết, phỏng chừng là thấy tỷ gả tới đây, trong lòng không thoải mái, cũng muốn để khuê nữ nhà mình tiến vào. Đáng tiếc a di không có mua nợ của nàng ta." Nghĩ tới chuyện công công của mình bắt tay vào làm, thật đúng là sai quá mức, công công đối với mấy chuyện kết hôn cũng không quan tâm. Hơn nữa cho dù là công công đồng ý, Anh Tử này gả vào nhà, không được bà bà thích, đến lúc đó còn không phải chịu khổ sao? Nếu làm chuyện quấy rối trong nhà, cuộc sống này còn có thể qua sao.

Vương Hoa Nhi chỉ gặp qua Anh Tử kia có mấy lần, thì phát hiện Anh Tử không phải điều ngoa bình thường, thật sự là nếu ai có cừu oán với nhà mình, thì gả Anh Tử đi qua là được. Chúng ta cũng không phải là người coi tiền như rác.

"A di là người hiểu chuyện, không cho Anh Tử gả qua đây, cũng là vì tốt cho Anh Tử, đáng tiếc có vài người nhìn không rõ." Vương Phúc Nhi nói.

"Cũng không phải vậy sao? Muội nhìn xem tỷ, gả qua đây, phần lớn thời gian đều là cùng một chỗ với a di, a di vốn đã không thích Anh Tử, đến lúc đó còn không phải bị khinh bỉ khắp nơi sao? Hơn nữa Anh Tử kia tính tình không tốt, chúng ta khẳng định là không yên tĩnh được. Ta còn sợ bởi vì chuyện này, a di và di phu xa lạ, cho nên cố ý để cho Khương Điền nói chuyện với di phu, di phu cũng bỏ qua việc này."

Quả nhiên gả cho người ta chính là không giống với, trước kia nhị tỷ là một người tùy tiện, nay cũng biết chú ý sách lược. Để cho Khương Điền biểu ca đi nói với Khương di phu, mặc kệ nói gì đều là phụ tử thân sinh, về mặt tình cảm đều tiếp thu được.

Hết chương 136.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 137: Mua bán nhân khẩu

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Từ trên huyện trở về, Vương Phúc Nhi thương nghị mua vài nha đầu và bà tử, giúp đỡ trong nhà làm việc. Về phần mua mấy nha đầu, ban đầu nói mua mấy người đến lúc đó xem như là đồ cưới cấp bù cho đại tỷ và nhị tỷ. Chẳng qua Vương Phúc Nhi và Thích thị cân nhắc một chút, lại cảm thấy không ổn. Hiện tại đại tỷ và nhị tỷ đã là người nhà người ta, khẳng định có thể sai sử nha hoàn bà tử, lúc này người hấp tấp cấp tặng người đi qua, không phải đánh lên mặt nhà chồng người ta sao? Lại nói, người ta ngay cả tiền cho nhị tức mua nha hoàn cũng không có sao?

Việc này cũng không thể làm như vậy, vì thế liền quyết định mua một nha đầu, đến lúc đó cho Vương Phúc Nhi dẫn đi theo, lại mua một bà tử, bình thường làm việc nấu cơm gì đó, cũng có thể trò chuyện với Thích thị, còn phải mua gả sai vật cho Vương Tiểu Bảo, về sau đọc sách cũng có thể đốc thúc hắn.

Sao Vương Phúc Nhi cảm giác lần này lên cấp một tầng, cũng có thể mua bán người đây?

Hiện tại trong nhà cũng có bảy tám mươi mẫu đất, là thật sự địa chủ, còn có cái cửa hàng đang bận rộn buôn bán, mặt khác vài năm trước Vương Phúc Nhi cũng mua cửa hiệu mặt tiền cho thuê, vài năm này trong tay cũng tích góp từng tí một được không ít tiền.

Được rồi, nhìn số tiền này, Vương Phúc Nhi quyết định, mua người! Ta cũng hưởng thụ một phen cuộc sống có người hầu hạ.

Hắc hắc, chỉ sợ cha nương không quen, bọn họ đều là nông dân sinh trưởng ở nông thôn, nếu com đến há miệng y phục đến vuron tay, còn thật là khó chịu đây. Cho nên chỉ mua một bà tử, nha đầu về sau mang đi qua. Trước đi theo một hai năm, sinh ra cảm tình và tín nhiệm mới tốt.

Vương Đồng Tòa cũng muốn thế nhi của mình có được ngày lành, cho nên đối với việc này không có phản đối, chỉ là nói: "Tiểu Bảo mới bao nhiêu tuổi, lại là nam oa, mua gã sai vật cho hân, về sau còn không được cái gì cũng không phải sẽ làm thiếu gia sao? Sẽ không mua cho nó. Nam oa tự mình động thủ quan trọng nhất." Nhớ năm đó, chúng ta đồng lứa này, khi lớn giống như Tiểu Bảo đều xuống ruộng làm việc, tiểu tử Tiểu Bảo này cũng chưa từng một lần xuống ruộng, thật hưởng phúc.

"Cha, không phải về sau Tiểu Bảo của chúng ta là muốn đi khảo tú tài sao? Lúc này đi ra bên ngoài, có người đi theo, dù sao so với một người vẫn tốt hơn. Bao nhiêu người đọc sách, đều bởi vì không được chăm sóc tốt, sinh bệnh, làm cho tiền đồ bị chậm trễ? Chúng ta tìm gã sai vật cho Tiểu Bảo, chính là để cho hân hầu hạ Tiểu Bảo đọc sách thật tốt, về sau đến bên ngoài cũng sẽ không bởi vì dạng chuyện này mà chậm trễ. Thừa dịp Tiểu Bảo còn nhỏ, chúng ta cũng mua đứa nhỏ cỡ tuổi cùng với Tiểu Bảo, về sau cũng là giúp đỡ Tiểu Bảo nữa. Hắc hắc, nếu Tiểu Bảo chúng ta có cái mệnh kia, về sau nói không chừng cũng là cử nhân lão gia, tiến sĩ lão gia, đến lúc đó còn không phải cần càng nhiều người hầu hạ sao? Bên người có một hai người đáng tín nhiệm, so với gì cũng mạnh hơn. Không phải nói một hảo hán giúp bằng ba người sao? Con thấy vừa vặn. Chỉ là nếu Tiểu Bảo không có cái kia mệnh, vậy về sau chuyện trong nhà không phải đều là giao cho Tiểu Bảo? Hiện tại chúng ta là tìm người chạy chân cho Tiểu Bảo."

Thích thị nghe xong Vương Phúc Nhi nói, cũng nói: "Cha bọn nhỏ, ta thấy Phúc nhi nói đúng, chẳng xem xem chúng ta cũng có nhiều đất như vậy, về sau Tiểu Bảo làm địa chủ thì bên người cũng phải có người. Ta thấy Chu địa chủ ra ngoài chính là một đám người, dù gặp phải du côn lưu manh người ta cũng không dám bắt nạt."

Trong lòng Vương Phúc Nhi cười thầm, nương mình so sánh, thật sự là, tốt!

Vương Đồng Tòa bị nói động tâm: "Vậy được, ta quen biết mấy người trong giới, đến lúc đó để cho bọn họ tìm người môi giới, mua người về."

"Cha, không phải nói trên có địa phương chuyên môn mua bán người sao?" Vương Phúc Nhi hỏi. Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh

"Chỗ đó không tốt, con là một nữ oa nhi vẫn không cần đi, ta khiến cho người môi giới tới tận nhà chúng ta, tuy rằng trả phí chạy chân cho người môi giới nọ, nhưng mà an toàn."

Vương Đồng Tòa giải quyết dứt khoát, vì thế qua vài ngày, liền có một nữ nhân cao cao gầy gầy ba bốn mươi tuổi tới cửa, vừa vào cửa liền miệng kêu nãi nãi tiểu thư. Vương Phúc Nhi cảm thấy người này thật sự là có tài ăn nói. Nhưng mà ngược lại Thích thị thì có chút không quen, hộ nông dân người ta, bị người khác kêu thành nãi nãi, sao không được tự nhiên như vậy đây?

Nữ nhân này họ Hồ, xưng hô là Hồ bà tử, là người môi giới nổi danh trấn trên, nghe nói mấy năm trước khi hạn hán nháo nạn, bà ta buôn bán lời không ít tiền. Nghe bà ta tán dóc trước kia mình đưa nha đầu cho nhà giàu nào, lại đưa hạ nhân cho người làm quan nào đó mua qua, thật là miệng phun hoa sen, làm công việc này không có một tài ăn nói tốt là không được.

Vương Phúc Nhi và Thích thị đều cười nghe, chờ sau khi nữ nhân này nói xong, Vương Phúc Nhi cũng cười nói cho Hồ bà tử dạng người mình cần: "Chúng ta đều là từ nông thôn đến đây, cần người là có thể làm việc, không phải dưỡng làm Kim Nguyên Bảo (vàng bạc) nhìn xem, Hồ thẩm thẩm ngài cảm thấy thế nào?"

Hồ bà tử cười hi hi nói: "Đúng là như vậy, ta cũng xuất thân từ hộ nông dân đây, nếu không phải thật sự không có biện pháp người trong nhà qua không nổi nữa, ta cũng sẽ không làm người mua bán người này, thanh danh cũng không dễ nghe đâu. Ta đã biết các người muốn dạng người gì, ngày mai ta liền mang lại đây cho các người, các người cứ cẩn thận chọn lựa, đẹp mặt mà không thể làm việc, ta cũng không mang đến cho các người. Nhìn tướng mạo Vương gia nãi nãi, cũng biết về sau khẳng định sẽ trôi qua càng tốt, về sau cơ hội chúng ta giao tiếp khẳng định cũng càng ngày càng nhiều. Ta cũng không nói nhiều, lần này ta chỉ kiếm cái phí chạy chân thì tốt rồi coi như chúng ta kết giao tình là được, Vương gia nãi nãi cũng không nên ghét bỏ ta."

Vương Phúc Nhi vội nói: "Hồ thẩm thẩm nói đúng lắm, về sau có thể sẽ phiền toái người nhiều."

Rất cục tiền bước Hồ bà tử này rồi, Thích thị nói: "Người này nói cũng thật nhiều, nương cũng không biết làm sao nói tiếp với bà ta."

Vương Phúc Nhi cười nói: "Bà ta thường xuyên đi các nơi, tài ăn nói này không luyện ra mới là lạ, nương cũng không thể so sánh với bà ta, đây là so sánh không tốt, chúng ta chỉ ta mua cần người trở về thì tốt rồi. Nương, con nghĩ, lần này sẽ không động tiền trong nhà chúng ta, lần trước không phải con buôn bán lời bốn trăm lượng sao? Cứ lấy ra từ đó."

"Không được, cha con nói số tiền đó đến lúc đó đều phải cho con mang đi theo, không thể dùng tiền riêng của con, về sau con đều mang theo xuất giá, việc buôn bán mấy năm nay của ta và cha con cũng buôn bán lời không ít tiền, dùng tiền đó mua người. Phúc nhi, lần này con nhất định phải nghe nương, bằng không nương sẽ tức giận."

Cuối cùng vẫn quyết định dùng tiền trong nhà, ở trên vấn đề này Thích thị là tương đối kiên quyết. Vương Phúc Nhi cũng biết ý tứ của nương, là muốn cấp thêm cho mình chút ít, đương nhiên mua người phải dùng tiền do chính bọn họ kiếm ra.

Hồ bà tử kia quả nhiên là mang đến mười mấy người, hiệu suất thật sự rất nhanh, cũng không biết rốt cuộc trong tay bà ta có bao nhiêu người. Vương Phúc Nhi và Thích thị chọn một tiểu nha đầu, một nữ nhân khoảng bốn mươi tuổi, còn có một tiểu tử gần mười tuổi. Những người này đều mặc mựn và lại thêm mựn vá, nhưng mà nhìn qua đều rất sạch sẽ, phỏng chừng là Hồ bà tử có ý phân phó, cũng đúng, ai lại vừa ý một người bản thiêu do dáy chứ?

Hồ bà tử cầm tiền, cười thoải mái nói với Thích thị và Vương Phúc Nhi: "Về sau có sinh ý như vậy, nhớ rõ đi qua tới tìm Hồ bà tử ta, Hồ bà tử ta cái

khác không nói, về phương diện người này, khẳng định là mạnh hơn người khác." Còn tưởng rằng lần này chỉ có thể lấy mấy chục văn tiền chạy chân, kết quả thế nhưng cho mình một trăm văn, hơn nữa kiếm được từ giữa bán người, cũng có bốn năm lượng bạc, hắc hắc, hôm nay thu hoạch tốt.

Xem ra Vương gia này có thể chuyển đến trấn trên, là có tiền vốn nhất định, về sau nói không chừng sinh ý càng nhiều đâu, Hồ bà từ bỏ vì mình được một sinh ý đáng kể mà cao hứng. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d

Vương Phúc Nhi và Thích thị nhìn ba người vừa mua về, chờ cha trở lại còn phải đi trong nha môn đăng ký danh sách. Thích thị nói đơn giản vài câu, chính là trong nhà cũng không phải cay nghiệt với người ta, về sau chỉ cần làm việc tốt là được.

Vương Phúc Nhi nói: "Nương ta là người thiện tâm, chỉ cần các người dụng tâm làm việc, nhất định sẽ không bạc đãi các người. Nhưng mà nếu như ý vào nương ta thiện lương liền trộm gian dùng mẹo lỏi, ta đây có thể không khách khí, khế bán mình của các người ở trong tay chúng ta, bất cứ lúc nào muốn bán thì bán, nghe rõ rồi chứ?"

Nói ra rõ ràng là tốt nhất, có vài người ý vào chủ nhà mềm lòng thì làm chút chuyện không đúng phẩm cấp, vậy thì không được. Vương Phúc Nhi vẫn muốn chấn nhiếp trước tiên.

Ba người này đều thành thành thật thật nói nghe rõ rồi.

Thích thị thở dài một hơi, mình thực sự không có dự liệu cái này, ngay cả khuê nữ cũng không bằng.

"Tốt lắm, hiện tại ta nói một chút tình huống trong nhà của ta, về sau cũng là nhà của các người, đến trong nhà sẽ không phải gò bó. Nhà chúng ta họ Vương, hiện tại chỉ có cha nương ta với ta và đệ đệ, vị này là nương ta, về sau cũng là nãi nãi của các người, ta cha chờ sau giữa trưa sẽ trở về. Còn có chính là đệ đệ của ta, hiện tại hần đang đến trường, học xong các người có thể thấy, chúng ta còn có hai tỷ tỷ, đã xuất giá đến trên huyện, về phần tình huống khác, các người chậm rãi sẽ hiểu biết. Hiện tại nói cho ta biết, tên của các người, còn có tình huống trong nhà trước kia."

Bà tử lớn tuổi nói: "Nhà mẹ đẻ nô tỳ họ Trương, nhà chồng họ Lý, bởi vì không con cái cho nên tự bán thân này, chỉ hy vọng có nơi an thân."

Vương Phúc Nhi nói: "Vậy về sau gọi người là Lý tẩu tử."

"Đa tạ tiểu thư."

Thích thị là đối với xưng hô nô tỳ này nghe thật không thoải mái, nói: "Cũng đừng nói gì nô tỳ nô tỳ, ta thấy người cũng là người cơ khổ, người yên tâm, chỉ cần ở nhà của ta siêng năng làm việc, chúng ta sẽ không bạc đãi người."

Lý tẩu tử cảm kích nói: "Đa tạ nãi nãi, đa tạ nãi nãi." Xem ra thật là vào nhà người phúc hậu rồi. Khi bà tự bán thân, còn thật lo lắng, hiện tại yên tâm không ít.

Tiếp theo tiểu nha đầu cũng nói: "Nô tỳ kêu Khẩu nhi, năm nay mười tuổi, trong nhà của nô tỳ tỷ muội nhiều lắm, cha nương nuôi không nổi, cho nên bán nô tỳ, nô tỳ nhất định sẽ cẩn thận hầu hạ."

"Khẩu nhi tên này không tệ, vậy về sau người liền đi theo ta." Vương Phúc Nhi nói.

"Đa tạ tiểu thư!"

"Nô tài kêu là Tiểu Ngưu tử, năm nay chín tuổi, cha mẹ nô tài đều mất, đi theo thúc thúc thăm thăm sống, sau đó trong nhà thúc thúc thăm thăm cũng không qua được." Xem ra mỗi người đều có chút chuyện lòng chua xót, bằng không làm lương dân tốt lại không làm, làm nô tài kém một bậc này làm gì.

Thích thị đã sớm đau lòng, đây đều là người đáng thương. Tiểu Bảo nhà mình hiện tại ăn ngon mặc đẹp, người ta đều sống không nổi nữa, thành hạ nhân người khác. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d

Vương Phúc Nhi biết tâm đồng tình của nương lại tới nữa, chỉ là tâm đồng tình này cũng chỉ có thể là nhất thời, nếu thời thời khác khác lúc nào cũng có tâm đồng tình, vậy chúng ta còn mua người làm gì? Vương Phúc Nhi quyết định đợi lát nữa phải nói rõ với nương, lúc này đồng tình bọn họ đáng thương, cũng không phải giúp bọn họ, đến lúc đó dường bọn họ thành cái tính tình không tốt, chọc ra chuyện lớn, đến lúc đó đi chỗ khác, vậy cũng là chịu khổ, ân uy cùng ban mới tốt. Nếu người thật sự coi hạ nhân mình mua trở thành huynh đệ tỷ muội, vậy thật đúng là hại người.

Vương Phúc Nhi cũng quyết định không thay đổi xưng hô ba người này, cứ dựa theo tên của bọn họ mà kêu.

Chờ sau khi Vương Đồng Tòa và Vương Tiểu Bảo trở về, ngược lại Vương Đồng Tòa không có gì ngạc nhiên, Vương Tiểu Bảo thì nhìn Tiểu Ngưu tử từ trên xuống dưới, nhìn đến nỗi Tiểu Ngưu tử thực ngượng ngùng, đầu cũng sắp đụng xuống đất: "Được rồi, Tiểu Bảo, đừng đùa Tiểu Ngưu tử, về sau hần sẽ đi theo đệ, mài mực cho đệ, đệ đi đến trường hần cũng đi theo, đệ đối với người ta tốt một chút, biết không?"

Vương Tiểu Bảo vội nói: "Tam tỷ, đệ biết, mấy bạn cùng trường của đệ đều có thư đồng, về sau hần chính là thư đồng của đệ, có đúng hay không?"

"Ừ, chính là cái ý tứ kia, nhưng mà đệ cần phải đọc sách cho tốt, đệ xem cha và nương vì đệ đọc sách, cũng đã mua thư đồng về cho đệ." Vương Phúc Nhi nói.

Vương Tiểu Bảo gật gật đầu: "Đệ đã biết, nhất định sẽ đọc sách thật tốt, vậy Tam tỷ, Tiểu Ngưu tử phải ở đâu?"

"Ở gian ngoài phòng của đệ, buổi tối nếu đệ muốn uống nước gì đó, hẳn cũng có thể đi theo, nhưng mà, đệ không thể cố ý ép buộc người khác biết không?"

"Đã biết, Tam tỷ chính là dong dài, tỷ cứ yên tâm đi, đệ cũng đã làm cậu người ta, biết chuyện gì nên làm chuyện gì không thể làm." Vương Tiểu Bảo nói.

Vương Phúc Nhi không nói gì.

Sau khi mua ba người này trở về, Thích thị và Vương Phúc Nhi đều thoải mái không ít. Thích thị lấy cái cuốc ra, chuẩn bị làm cỏ trong viện, xương cốt nên hoạt động nhiều, bằng không thật không thoải mái. Ngược lại Lý tẩu tử muốn tiếp nhận, chỉ là Thích thị không cho, không làm việc, cả người không dễ chịu.

Hết chương 137.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 138: Vương Chi Nhi cũng xuất giá

Editor: ChieuNinh

"Lão Tam gia hiện tại đều dùng đến hạ nhân, cũng không mua một người về cho ta làm nương đây." Triệu thị tức giận nói với Vương lão đầu.

Vương lão đầu nói: "Người muốn người hầu hạ người sao? Một bà tử ở nông thôn, cũng không để cho người chê cười. Hiện tại mỗi ngày người chỉ có nấu cơm, nếu còn có người hầu hạ người, người cảm thấy người còn có thể làm gì? Vương gia thôn chúng ta, sau hôm người đi theo một người, người cũng không sợ chê cười, lão Tam đối với người còn chưa đủ tốt sao, quần áo bốn mùa lúc nào thiếu của người? Còn có khi lễ tiết, cuộc sống của hai cái lão bắt từ chúng ta, không phải cũng cung cấp đủ cho người ăn ngon mặc đẹp sao? Con trai con dâu của người có người nào được như vậy không? A, chẳng lẽ nói Tam nhi tử của người có nhiều tiền hơn hẳn là tất cả đều hiểu kính cho người? Vậy nếu là như thế, sao người không gọi đệ đệ người cho người nhiều một chút đây?"

"Đệ đệ là đệ ta, lão Tam không phải con ta sao?" Triệu thị nhỏ giọng.

Vương lão đầu cười quái dị: "Không phải người cứ khoe khoang, trước kia người coi đệ đệ giống như con trai mình mà chăm sóc sao? Cũng đều là chiếu cố, có gì không giống nhau chứ? Nga, ta còn nhớ rõ, trước kia khi cả nhà ta đều ở trong một cái nòi (nhà), sao người cứ hờ một chút thì mắng lão Tam và tức phụ lão Tam, còn không cho mấy cháu gái của ta ăn no. Hiện tại người ta không có trách người, thì người cũng nên đốt nhang thơm đi, người không thể không thấy đủ, bằng không ông trời cũng nhìn không vừa mắt."

"Không phải ta chỉ oán giận một câu thôi sao, lại nói nhiều như vậy, nếu người nói ta cái này không tốt cái kia không tốt, vậy lúc ấy sao người không ngăn cản ta? Người cũng không phải không đạo lý giống vậy sao?" Triệu thị hỏi.

"Đúng vậy, người nghèo chỉ đoán, người làm âm ỉ, ta không nói, đó là bởi vì ta nói thì người làm âm ỉ còn ác hơn, cả nhà cũng sẽ không yên. Hiện tại ta cũng không oán giận, cũng không cảm thấy là lão Tam đối với ta không tốt, ta không so đo như người? Ta nói với người hiện tại sống thoải mái, thì người yên tĩnh một chút đi. Chờ thêm vài năm, Tiểu Bảo cũng cưới tức phụ, nếu người còn cứ lấy ba chon bốn như vậy, người cảm thấy sẽ thế nào?"

"Quên đi, ta không nói với lão nhân người, coi như ta cũng chưa nói gì, người cũng không có nghe thấy. Ài, hiện tại chỉ có hai lão già chúng ta ở đây, thật sự là con lớn không cần nương." Nhà Lão đại cũng chuyển đến đối diện sông rồi.

"Vậy còn không tốt sao? Trước kia người luôn nói phòng ở lão Vương gia chúng ta chỉ lớn hơn cái rầm một chút, chuyển thân một cái cũng không đủ. Hiện tại người lăn lộn trên mặt đất cũng không có vấn đề. Mấy gian phòng ở này, người muốn ở gian nào cũng được."

Triệu thị cảm thấy hiện tại sao mình nói như thế nào cũng không nói được lão nhân chết bầm này đây? Thật sự là buồn bực muốn chết.

"Nếu không, ta chuyển đến nhà lão Tam ở đi, tốt xấu gì cũng là trấn trên." Triệu thị đề nghị nói.

"Thôi đi, người đi chỉ có thể làm trò ngại chứ không giúp gì, tính tình này của người, là không chấp nhận được người khác không nghe lời người. Hiện tại lão Tam thật vất vả mới có được ngày lành, người cũng đừng đi thêm phiền. Lại nói, tại sao không đến nhà lão đại ở, mà đi nhà tiểu nhi tử chứ, người là muốn để cho người khác đều đàm cợt sống lão đại sao? Hơn nữa, chúng ta cứ ở nơi này không đi. Sống cả đời, nơi này người còn bỏ được sao?"

Đúng vậy, là không nỡ bỏ đi, nhà này sau đó mới sửa lại, sinh hoạt ba bốn mươi năm, thật sự luyến tiếc, thế hệ trước đều có tâm tư lá rụng về cội, cho dù là chết cũng muốn chết ở trong nhà chính mình.

"Chờ về sau ta mất đi, người muốn đến trong nhà con trai nào thì cứ đến ở với đứa đó là được." Vương lão đầu nói.

"Nói nhảm, mỗi ngày nghĩ cái này, ta còn phải sống vài thập niên nữa đâu, lão nhân người lại nói lung tung, ta không để yên cho người." Triệu thị nói.

Vương lão đầu nở nụ cười hắc hắc, lão bà tử này xem ra vẫn đau lòng mình, không muốn nghe mình nói mình chết đi.

Nhưng mà, nhìn người bên ngoài viện, mặt Vương lão đầu liền khó coi, Triệu thị lớn tiếng ồn ào: "Người cái phụ nữ chết tiết này qua đây làm gì? Lại muốn làm cho lão Vương gia mất mặt rồi hả?"

Người đến là Mã thị. Mã thị vội nói: "Nương, mặc kệ nói thế nào, Ngân Tòa là trong bụng người đi ra, Chi Nhi cũng là thân tôn nữ của người, người không thể làm ra vẻ mặc kệ nàng. Ta nghe người ta đi trấn trên trở về nói, Phúc nhi người ta cũng có tiểu nha đầu, còn định hôn sự cho người trong sạch. Người xem, nhìn cháu gái Chi Nhi của người, đến bây giờ cũng không có định được một hộ nhà nào, thế này thì đến lúc đó thành gái lơ thì phải làm sao chứ. Mặt mặt cũng là quảng mặt mũi lão Vương gia chúng ta không phải sao?"

Triệu thị nói: "Hiện tại nghĩ tới cái này, trước đó làm cái gì? Ta cũng đã nói không thừa nhận đứa con trai này, cái loại mặc kệ không quan tâm huynh đệ sống chết, ta coi như chưa từng có sinh ra nó. Nói đến Chi Nhi, còn sầu không gả được con gái ra ngoài, ta thấy là ánh mắt của người rất cao, nhìn người này không vừa mắt, người kia không vừa mắt, cuối cùng biến thành người ta cũng coi thường người. Ta thấy nhà của người cũng chỉ là cái tình huống kia, tìm một hộ nông dân người ta gả đi ra ngoài là được, nếu không thì tìm xa một chút, chỉ có không cưới nổi tức phụ, nào có nữ nhân không gả ra được? Ta nói tâm người cũng đừng lớn, còn có chuyện gì mà không được? Lão nương ta nói cũng đã nói nhiều như vậy, muốn tìm ta hỗ trợ, không có cửa đâu. Người cũng không nhìn lại chính mình xem người là đức hạnh gì, thật sự là da mặt còn dày hơn tường thành, nhanh chóng rời khỏi đây cho ta, đừng tưởng rằng nói hai ba câu lời hay, thì ta sẽ mềm lòng, không tác dụng đâu."

Mã thị chỉ có thể oán hận đi trở về, nhìn thấy Lục thị dỡ nha đầu lừa đảo, thì trực tiếp mắng chửi. Lục thị chỉ có thể cúi đầu, thừa nhận mắng nhiếc của bà ta, Vương Tam Bảo trở về nói: "Nương, người đây là làm gì hả, mỗi ngày mắng đến mắng đi, người có phiền hay không hả. Ta còn không có mắng tức phụ và khuê nữ của ta đâu, người dựa vào cái gì muốn như vậy?"

"Ôi uy, ta đây một phen phân một phen nước tiểu nuôi người lớn hiện tại thế nhưng hướng về người ngoài không hướng về phía nương người, ta nuôi người có tác dụng gì? Người nói ta mắng nàng, chẳng lẽ nàng không nên mắng? Vừa vào cửa thì dùng hết tiền của nhà ta, còn làm cho chúng ta mất mặt, cừu cừu người bên kia cũng không để ý chúng ta, cuối cùng còn sinh hàng lỗ vốn. Ta thấy nàng ta chính là cái Tang môn tính (sao chổi), từ khi nàng tiến vào nhà của ta, trong nhà vốn không có một chuyện tốt nào, nương nói với người, người không hừ nàng, ta và người không để yên!"

Lục thị vội nói: "Tam Bảo, đừng tranh luận với nương, bà cũng là vì tốt cho chàng, đều là ta không tốt, nếu chàng hừ ta thì hừ đi, ta không câu oán hận."

Vương Tam Bảo nghe xong lời này, trong lòng lại đau lòng tức phụ, nói với nương hần: "Sao nương cứ hờ ra là nói tức phụ của ta, cho dù nàng không tốt, chỉ cần ta vui là được. Người nói khuê nữ ta là hàng lỗ vốn, vậy khuê nữ của người thì sao, đến bây giờ cũng không gả ra được, còn ở nhà lãng phí lương thực, ta cũng chưa nói gì đâu, người còn nói khuê nữ ta."

"Phân, phân rồi, người là kẻ lỗ mắng, vì sao kêu khuê nữ ta, đó là thân muội chung một mẹ duy nhất của người, các người chảy dòng máu giống nhau!"

"Trên người khuê nữ của ta còn đang chảy dòng máu của ta kia, nương người không nỡ chửi khuê nữ người, thì cam lòng mắng khuê nữ ta? Ta nói cho người, không có cửa đâu! Ta nói rõ ràng ở đây, nếu Vương Chi Nhi không gả được ra ngoài, đừng trách ta không khách khí, nhà của ta không nuôi người rảnh rồi. Dù sao cũng chậm chạp từ lâu, nếu nó vẫn không gả đi, đến lúc đó cũng rơi vào trong tay ta người làm ca này, ta đây cũng mặc kệ đối phương là ai, ta đều phải gả nó đi ra ngoài."

"Sao người nói như vậy hả, người có lương tâm hay không. Người có phải là người hay không?" Mã thị tức giận đến muốn học máu, con trai này, quả thực là!

"Ta cứ nói như vậy, có thể làm sao? Ta nói là lời nói thật, ta cũng sống lâu hơn các người, đến lúc đó còn không phải do ta định đoạt? Không phải người và nhà đại cô quan hệ tốt sao? Vậy người cầu đại cô nói nhà người tốt cho Vương Chi Nhi đi, sao không đi hả?"

"Còn nói đại cô người, nhà của nàng ta hiện tại còn không bằng nhà chúng ta, sao ta phải đi nói?" Hi oa từ dính vào đánh bạc, tiền và đất đai trong nhà đều làm mất hết, cả ngày không thấy ở nhà, đại cô lại trở về bộ dáng trước khi Nhị Nữ xuất giá, rốt cuộc không kiêu ngạo nổi nữa. Nghe nói đi tìm Nhị Nữ, Nhị Nữ cũng không gặp nàng ta, còn có Chu địa chủ cũng nói, không thừa nhận thân thích này, nếu ai dùng danh nghĩa của mình giúp đỡ nhà Vương Mai Hoa này, chính là đối nghịch với hần.

Còn nghe nói cuộc sống của Nhị Nữ kia cũng không ra gì, Chu địa chủ bởi vì chuyện cho thuê đất lần trước mà rất không hài lòng với Nhị Nữ, dù sao là rối tinh rối mù. Hiện tại nói cái rắc rối tìm Nhị Nữ và Hoa Mai, nói không chừng đi tìm Vương Mai Hoa, Vương Mai Hoa còn muốn tìm mình vay tiền ấy.

Bên kia đại tâu bọn họ đều đuổi Vương Mai Hoa mấy lần, cho dù là lão thái bà và lão gia tử bên kia, cũng không quan tâm Vương Mai Hoa, có thể thấy được là nhiều nghèo túng rồi, còn muốn để cho nàng ta tìm nhà người tốt cho khuê nữ mình!

"Ta đây nói với người, chuyện này lại kéo dài nữa, Chi Nhi mỗi năm một lớn tuổi, thì càng không có ai cần. Nương người cần phải nắm chặt, bằng không ta tự mình động thủ." Lục thị vẫn cúi đầu, chẳng qua khoe miệng đều vênh lên, hoàn hảo, Tam Bảo đứng về phía mình, bằng không cuộc sống này thật sự không có cách nào khác qua. Bà bà này thật sự là người ngu xuẩn, thật muốn vì khuê nữ mà đối nghịch với con trai, cũng phải nhìn xem nhi tử này có nguyện ý hay không.

Nói thật, người không vì mình trời tru đất diệt, nuôi Vương Chi Nhi, chính là lãng phí như Tam Bảo nói, hần mới sẽ không đứng ở phía muội tử mình đâu.

Nhưng mà cái này cũng thật đủ đáng buồn, nam nhân này cũng không phải là người tốt đẹp gì, đành chấp nhận thôi, dù sao mình cũng chỉ có thể dựa vào

hắn.

Vương Chi Nhi nghe xong lời của ca ca và nương nàng, vào lúc ban đêm liền náo loạn thất cổ, dọa Mã thị khóc kêu trời, lại hung hăng mắng Vương Tam Bảo một chút. Vương Tam Bảo không thêm đề ý nói: "Nương người cũng thấy rõ ràng, nó hờ ra là đòi chết đòi sống, nếu thật sự lập tức chết đi, đến lúc đó một văn tiền người cũng không mò được, còn không bằng tìm một nhà gả cho rồi. Đến lúc đó cũng có thể gặp may có chút tiền lễ hỏi, dù sao cũng tốt hơn không có cái gì đi, ta nói đúng hay không?"

Chúng ta cứ muốn bám vào cành cao, nhưng mà có thành công qua một lần nào không? Hiện tại biến thành như vậy, còn không nhanh chóng gả đi? Để trong nhà nuôi thành người vô dụng hả? Hoa nhi người ta cũng xuất giá, Nhị Nữu cũng đã làm nương đưa nhỏ, nó còn ngốc trong nhà chúng ta. Ta cũng đã nghe nói ngay cả Phúc nhi cũng đã định hôn cho người ta, cũng không thể chờ Phúc nhi đều xuất giá rồi, nó còn ở nhà đi. Chúng ta bị chê cười đã quá nhiều, lại thêm nữa, người không sợ, nhưng ta thì sợ."

Miệng Mã thị run run, bà ta hận không thể khâu miệng con trai lại, nhưng mà Tam Bảo nói cũng có đạo lý, thật sự để cho Chi Nhi thành gái lơ thì, vậy cũng không tốt, tốt xấu gì có thể kiếm chút tiền lễ hỏi không phải sao?

Vương Tam Bảo tiếp tục nói: "Nương, nếu người không gả người đi, vậy về sau ta không nuôi sống người, người cũng đừng trách ta, người già đi không làm gì được, ta cũng sẽ không liếc mắt nhìn người một cái."

Đúng vậy, cần nhờ con trai dưỡng lão, chỉ là đứa con trai này nói chuyện rất đả thương người, khẳng định là phụ nữ chết tiệt sau lưng day hắn, thật sự là Tang môn tinh!

Vương Chi Nhi đã không còn lời nào để nói, ca ca như vậy, còn không bằng không có, nương như vậy, đến cuối cùng cũng là gả mình lung tung đi ra ngoài. Như vậy tùy tiện bọn họ thôi, nàng cũng không phải thật sự muốn chết, chỉ là hù dọa bọn họ một chút, không nghĩ tới kết quả thành như vậy, không ai hỏi mình thế nào, là ở chỗ này xem coi có thể từ trên người mình có được cái gì, thật sự là làm cho người chê cười.

Có lẽ ban đầu không nên có tham niệm, thành thành thật thật tìm một người gả đi, thì sẽ không có chuyện này hiện tại, đáng tiếc, hết thảy đều đã chậm, cũng không thể quay đầu.

Không qua bao lâu, Vương Chi Nhi bị Mã thị gả đến một thôn cách nơi này đến mấy trăm dặm, nghe nói bên kia núi rất lớn, Mã thị tự mình thu hơn mười điều tiền, một chút cũng không có cảm thấy ủy khuất Vương Chi Nhi. Khuê nữ thôi, đó chính là nhà người khác, tiền vẫn là tốt nhất, có tiền, muốn mua cái gì thì mua cái đó, Chi Nhi cũng không phải gái lơ thì không gả ra được. Tuy rằng nữ tể hơi chút lớn tuổi, nhưng mà nam nhân ấy à, lớn một chút có thể thương người, có gì không tốt chứ?

Đinh thị nghĩ: "Mã thị cũng đành lòng được? Trước kia bọn họ cũng là muốn để Chi Nhi bám cành cao, hiện tại ngay cả một tên chết vợ cũng được, còn là trong núi sâu, thật sự là không coi khuê nữ là người. Ta phi!" Đinh thị là tới trấn trên đi họp chợ, lúc này đến trong nhà Vương Phúc Nhi để nghỉ chân, nói qua một lần chuyện phát sinh trong thôn, nhất là chuyện này, Đinh thị một khi nói tới thì sẽ mắng chửi Mã thị.

Thích thị không phát biểu ý kiến, đã nói không có quan hệ gì với chi thứ hai, thì không có quan hệ gì nữa, chỉ là Mã thị này cũng nhẫn tâm với khuê nữ của mình như vậy, thật là không biết nói gì cho tốt.

Hết chương 138.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Chúng ta phải như vậy

Editor: ChiềuNinh_dd.lequydon

Không biết trên đời này còn có bao nhiêu gia đình bán nhi bán nữ, khi Thích thị còn ở nhà mẹ đẻ, cũng được cha nương yêu thương, bản thân bà có nữ nhi lại xem thành bảo bối, cho nên cảm thấy Mã thị làm không phải là chuyện của con người.

Lại nghĩ đến ngoại tôn nữ của mình, hắn là không có gặp phải như vậy, trong nhà Phan gia có tiền, nuôi nổi.

Đinh thị thấy Thích thị không có tâm tư gì ngồi ở bên cạnh, đã nói: "Tam đệ muội, bà từ nhà người làm việc cũng thật ra lưu loát, nếu trong nhà của ta cũng có một người như vậy thì thật tốt."

Trong lòng Thích thị đề cao cảnh giác, nói: "Này có là cái gì, là Phúc nhi cảm thấy mỗi ngày ta làm việc mệt nhọc, mới mua tới cho ta, đại tẩu có ba con trai nhi tức, đến lúc đó khẳng định không cho người mệt. Đúng rồi hôn sự Tứ Bảo thế nào? Chi chớp mắt, mấy đứa nhỏ đều đã lớn, đều phải thành gia."

Nói đến đề tài này, trong lòng Đinh thị cao hứng, chẳng qua: "Tứ Bảo không giống đại ca và nhị ca hắn, sẽ không làm buôn bán, cũng không có một tay nghề, chỉ có thể trông lương thực ở trong ruộng. Tam đệ muội, ruộng cạn của các người trong Vương gia thôn đến lúc đó cho Tứ Bảo nhà ta trông đi, tốt xấu gì khi làm mai tức phụ cũng có thể nói tốt được, người xem thế nào?"

Thích thị nói: "Ruộng cạn này đều là cha bọn nhỏ khai hoang, ta không thể làm chủ, Tứ Bảo nó nguyện ý làm ruộng sao?" Tứ Bảo cũng tốt, có thể nâng đỡ nó một chút cũng được, chỉ sợ đứa nhỏ không thích, không phải là uổng công sao?

Đinh thị vội nói: "Cái này có gì không nguyện ý? Nó không phải là đứa làm ruộng sao? Tam đệ muội, người còn không thể làm chủ cho Tam đệ? Ta thấy trong nhà này nói gì đều là Tam đệ nghe lời người đi, sẽ không là người không muốn để cho Tứ Bảo của nhà ta trồng, cho nên mới nói như vậy đi."

Vương Phúc Nhi ở bên trong nghe được Đại bá mẫu nói như vậy, vội đi ra, cười nói: "Đại bá mẫu đến đây?"

Đinh thị nói: "Đúng vậy, ta cũng đến đây cả nửa ngày, người mới đi ra, có phải bởi vì có người trong sạch, thì khinh thường Đại bá mẫu hay không?"

Đinh thị tâm nhãn không quá tệ hại, nhưng mà có đôi khi nói chuyện làm cho trong lòng người ta rất không thoải mái.

Vương Phúc Nhi cười nói: "Người lớn nói chuyện đứa nhỏ nghe, ta nghĩ khẳng định Đại bá mẫu cùng với nương ta cần nói chút chuyện riêng, ta ở một bên tính là gì? Ta vừa mới nghe nói Đại bá mẫu muốn Tứ Bảo ca trồng trên đất của nhà ta? Có chuyện này đi."

"Đúng vậy, Tứ Bảo ca của người không có bản lĩnh, chỉ có thể trồng nhiều thêm một chút, bằng không khuê nữ nhà nào sẽ coi trọng nó?"

"Vậy cũng không nhất định, Tứ Bảo ca là nhân tài tốt, hơn nữa làm người thành thực, còn có Đại Bảo ca và Nhị Bảo ca giúp đỡ, các người lại ở nhà ngồi xanh, mười dặm tám thôn này có người nào không hy vọng khuê nữ của mình trở thành nhi tức của Đại bá mẫu chứ. Trước kia Đại Bảo ca và Nhị Bảo ca cưới tẩu tử, không biết có bao nhiêu người hối hận trong lòng đâu. Hiện tại Tứ Bảo ca muốn cưới tức phụ, vậy bà mồi còn không giẫm nát cửa nhà Đại bá mẫu sao?"

Đinh thị nghe được mà mở cờ trong bụng, cười đến cười toé toé: "Nhìn một cái, miệng Phúc nhi thật ngọt, nhưng mà người nói cũng đúng, trong khoảng thời gian này bà mồi lão tới cửa, không phải khuê nữ nhà này, chính là muội tử nhà kia, ánh mắt ta đây cũng muốn hoa lên, không có biện pháp."

"Xem ta nói đúng rồi, vậy Đại bá mẫu cần phải chọn thật kỹ, Tứ tẩu tử nhất định phải tốt, người nói có đúng hay không?" Dien*đan*le*quy*don
ChieuNinh

"Vậy thì đương nhiên, muốn làm nhi tức của nhà ta, có thể không tốt được sao? Ta cũng không muốn giống như Nhị bá mẫu của người, chọn nhi tức như vậy, thoát nhìn thành thật, kỳ thật không phải người thành thật gì, Nhị bá mẫu người cả ngày đầu đến đầu đi với nàng, cũng không có lúc nào được yên tĩnh."

Vương Phúc Nhi cũng không muốn nói chuyện trong nhà Mã thị, đã nói: "Vậy Đại bá mẫu nên nhìn cẩn thận."

Đinh thị nói: "Đây là nhất định rồi, nếu không, Phúc nhi người đi theo ta đi coi mắt đi?" Đại nhi tức cũng là đi coi mắt với Phúc nhi, kết quả thật sự rất không tệ.

Thích thị ở một bên vội nói: "Đại tẩu, người nói gì vậy, Phúc nhi chúng ta hiện tại đã có thân gia rồi, sao có thể lại đi ra ngoài xem mắt chứ."

"A, cũng đúng, vậy cũng không thể như vậy rồi."

Đinh thị bị dẫn lòng vòng như vậy, cũng đã quên chuyện kia của Tứ Bảo. Vương Phúc Nhi nói: "Ta vừa mới nghe nói Tứ Bảo ca muốn trồng trọt trên đất của nhà ta? Kỳ thật, hiện tại cha ta ở trên phải trông cửa hàng, cũng không thể thường xuyên về Vương gia thôn, để cho Tứ Bảo ca trồng cũng không có vấn đề, chỉ là Đại bá mẫu kêu Tứ Bảo ca tự mình qua đây nói một chút xem thế nào? Hơn mười mẫu đất kia là tâm huyết của cha ta, so với người khác thì biết nhiều hơn một chút, kêu Tứ Bảo ca tới đây, cha ta khẳng định sẽ cho hắn công đạo tốt. Đến lúc đó được nhiều lương thực, cũng là tốt cho Tứ Bảo ca, người thấy sao, Đại bá mẫu?"

"Vậy cũng đúng, được rồi, ta kêu Tứ Bảo qua đây một chuyến." Đinh thị vỗ tay một cái.

"Vậy giữa trưa Đại bá mẫu ở nhà chúng ta ăn một bữa đi."

Đinh thị đúng là có quyết định này, một chút cũng không khách khí, kỳ thật bà ta có thể đi qua Đại Bảo bên kia, chẳng qua nghĩ đến mình ở bên này ăn cũng có thể tiết kiệm chút lương thực cho con trai mình, có sao mà không làm?

Thích thị và Vương Phúc Nhi đều biết tâm tư này của bà ta, dù sao lúc Vương Phúc Nhi còn rất nhỏ, bà ta cũng muốn chiếm tiện nghi, bữa cơm tiện nghi này, đương nhiên bà ta lại chiếm.

Để cho Lý tẩu tử làm xong cơm trưa, Đinh thị ăn miếng đầy dầu mỡ nói: "Tam đệ muội hiện tại là rất hưởng phúc, chừng nào ta mới có thể có ngày như vậy. Chắc chắn, nhìn xem cũng mua nhà ở ở trên, còn có hạ nhân, thật sự là!"

Tức phụ Đại Bảo biết hôm nay bà mồi muốn đi chợ phiên, nên đã sớm chuẩn bị đồ ăn, nhưng mà đến giờ cơm, lại chờ trái chờ phải chờ hoài không thấy đến. Không có biện pháp, nàng liền qua bên này tìm bà mồi, quả nhiên là không ngoài sở liệu của nàng, bà mồi nhà mình vừa đang xia răng vừa nói chuyện, nàng thật sự là cảm thấy có chút mất mặt. Người nói xem rõ ràng không đi tới nhà con trai con dâu, người tới đến nhà Tam thúc Tam thẩm bên này, bắt nạt Tam thúc Tam thẩm người ta tính tình tốt đi, tuy rằng nói một bữa cơm không tính là gì, nhưng mà vẫn cảm giác thật không tốt.

"Sao người lại tới đây?" Đinh thị giật mình hỏi.

Tức phụ Đại Bảo Toàn thị chào hỏi với Thích thị và Vương Phúc Nhi, chào hỏi xong, nghe bà bà hỏi nàng, nên đã nói: "Vốn nghĩ hôm nay khẳng định nương đi chợ phiên, con và Đại Bảo còn có tôn tử người đều đang chờ, kết quả đến bây giờ cũng không có đợi được, nên con đoán có phải người đến Tam thăm bên này hay không, cho nên qua đây tìm, thật đúng là người ở bên này."

"Ta lại cũng không có nói là nhất định sẽ đến nhà ngươi? Vừa vặn ngươi đã đến rồi, Tam thăm ngươi bên này còn có com, ngươi cũng ăn một chút." Cũng đúng lúc có thể tiết kiệm chút lương thực.

Toàn thị xấu hổ đến đỏ mặt, cũng ngượng ngùng nhìn Tam thăm và Phúc nhi: "Nương, đại tôn tử của người luôn luôn nhắc tới người, người đi theo con qua đó đi." Kéo người chạy nhanh đi thôi, còn tiếp tục ở lại chỗ này cũng càng bề mặt. Nàng thật sự là quăng không nổi.

Vừa nghe đại tôn tử, Đình thị lập tức tinh thần tỉnh táo, bà ta cũng đã lâu không có đi thăm đại tôn tử. Thích thị chuẩn bị mấy thứ cho Tứ đệ muội sắp sinh sản cần dùng, nhờ Đình thị mang về. Đình thị vừa muốn nói gì đó, bị Toàn thị lôi kéo đi, trả lại cho Thích thị ánh mắt thực ngượng ngùng. Thích thị sẽ không vì chuyện như vậy mà tức giận. Diendanlequydon-ChieuNinh

"Phúc nhi, sao con để cho Tứ Bảo qua đây nói chuyện này, hẳn là một tiểu oa nhi nào biết chuyện gì?" Thích thị hỏi.

"Nương, không phải nói Tứ Bảo ca muốn thú tức phụ sao? Vậy mà còn nhỏ à, không phải nói cưới tức phụ thì thành người lớn sao? Vừa rồi Đại bá mẫu cũng nói, về sau Tứ Bảo ca sẽ làm ruộng, vậy phải trồng thật tốt. Cha con quả thật sẽ trồng tốt, người nghĩ xem, hiện tại cha cũng không thể trồng trong lòng còn không biết là đang tiếc cuống cuống sao? Vậy để cho cha chỉ đạo chỉ đạo Tứ Bảo ca, trong lòng cũng thoải mái, còn có, vừa rồi Đại bá mẫu nói nửa ngày, chỉ nói muốn để cho Tứ Bảo ca trồng tốt, một chút cũng không có nói, trả lợi ích gì cho nhà mình. Tuy rằng đều là người nhà, nhưng mà cũng không thể như vậy, nếu Tứ Bảo ca qua đây khẳng định sẽ đề cập chuyện này, cho nên chúng ta nói chuyện với Tứ Bảo ca."

"Vậy, chuyện trực tiếp nói muốn địa tô, không tốt đi." Thích thị nói.

"Có gì không tốt chứ? Ta lại không ăn trộm lại không cướp, là đưa đất của mình cho người khác trồng, đồng thời chúng ta thu hồi thứ khác, cái này không phải rất bình thường sao? Giống như ruộng nước của chúng ta, không phải mỗi quý đều thu địa tô, a, bởi vì là Tứ Bảo ca trồng, cho nên chúng ta sẽ không thể yêu cầu một chút gì sao?"

Nương, ý tưởng này của người là không đúng, Tứ Bảo ca còn tưởng rằng chúng ta là bó thí đâu, nói không chừng sẽ không trồng nữa. Còn có, nếu chúng ta một khi làm như vậy, người suy nghĩ một chút, thân thích bằng hữu khác biết có chuyện tốt như vậy, có phải chúng ta đều phải thỏa mãn hay không? Có quan hệ tốt với cha nương cũng nhiều, có phải chúng ta đều phải miễn phí cho người khác trồng hay không? Còn không bằng thương lượng tốt với Tứ Bảo ca một năm trả cái gì, người khác cũng không thể tranh cãi, Tứ Bảo ca cũng trồng mà không có gì ý kiến. Người nói xem con nói có đúng hay không?"

"Con đó, nói là có đạo lý, nương nói không lại con. Chờ cha con trở lại, ta nói với hắn, cha con vốn có ý tứ là muốn chia mười mẫu đất kia cho nhà Đại bá và Tứ thúc, đã hơn một năm cho gia gia và nãi nãi chút thu nhập thì tốt rồi. Hiện tại nương nghĩ cũng là con nói rất đúng. Đây là miễn phí cho bọn hắn nói không chừng còn có mâu thuẫn, khó trách mọi người đều nói thân huynh đệ phải tính toán rõ ràng, như vậy cũng tốt."

"Đúng vậy, như vậy về sau ai cũng không thăm oán ai, chúng ta cũng không cần ở chính giữa khó xử, vốn chúng ta đều ở riêng đã lâu rồi, nếu cha lại cho Đại bá và tứ thúc, cứ nói đi, người cảm thấy vị Nhị bá kia của con sẽ không nháo sao? Tuy rằng chúng ta và bọn họ quan hệ không tốt, nhưng mà cũng không bảo đảm hắn sẽ làm cái gì. Hoặc là làm cho Đại bá và tứ thúc trồng không được, lúc đó nếu làm cái gì đó ở trong ruộng, thực không đơn giản, đến lúc đó lại càng không xong. Còn không bằng từ ban đầu cứ nói là cấp địa tô cho Tứ Bảo ca, chúng ta tình nguyện cần ít đi một chút, cũng tránh cho phiền toái về sau."

"Phiền toái gì hả?" Vương Đồng Tòa từ bên ngoài trở về hỏi.

Thích thị và Vương Phúc Nhi nở nụ cười, Vương Phúc Nhi nói một lần chuyện vừa rồi cho cha mình nghe, Vương Đồng Tòa nói: "Phúc nhi nói rất đúng, cứ như vậy, chờ Tứ Bảo qua đây, ta phải nói rõ ràng với nó, cũng đừng làm hỏng đất tốt của ta. Về sau không trông cậy vào Tiểu Bảo làm ruộng rồi, tay nghề trồng tốt của ta cũng không thể lãng phí." Diendanlequydon-ChieuNinh

Thích thị và Vương Phúc Nhi đều che miệng cười, cha vừa nói đến trồng tốt thì thật cao hứng. Hiện tại để cho hắn mỗi ngày đi cửa hàng, quả thật là có chút ủy khuất, nhưng mà hiện tại tư tưởng của Vương Đồng Tòa cũng thoáng rồi, trong nhà có ba khuê nữ, về sau ít nhất đều là ở trên trán, mà Tiểu Bảo đã đọc sách ở trên trán, vì mấy đứa nhỏ, hắn cũng phải cấm rễ ở trên trán.

Thời gian qua nhanh, chỉ chớp mắt tiểu nữ nhi của Vương Cúc Nhi liền trắng tròn, cả nhà Vương Phúc Nhi tự nhiên đi tham gia tiệc rượu trắng tròn. Thân thích bằng hữu Vương gia thôn đều đi theo, bởi vì trong nhà Vương Cúc Nhi không lớn, cho nên tiệc rượu này bày ở một túp lều ngay tại trên huyện. Cái này tự nhiên làm cho người Vương gia thôn hâm mộ không thôi, đều nói khuê nữ Vương Đồng Tòa gả tốt, còn có người nói, trước kia đều nói Vương Đồng Tòa nhiều khuê nữ, có ích gì, nhìn xem hiện tại cũng không nói ra miệng đi. Khuê nữ người ta gả tốt, về sau còn có thể nâng đỡ huynh đệ, đây là mệnh người ta, người hâm mộ cũng không hâm mộ được.

Lại thấy Vương Hoa Nhi mặc quần áo mới sáng lán, trên đầu cũng có đồ trang sức đẹp, lại thật đỏ mặt. Một khuê nữ gả tốt, còn có thể nói là vận khí, người ta hai có khuê nữ đều gả đến nhà người có tiền, cũng đều sống tốt, một đứa không có bà bà gây khó chịu, còn có một đứa trực tiếp bà bà chính là di ruột, cái này thật sự là, hưởng phúc. Lại nghe nói Tam cô nương nhà Vương Đồng Tòa hứa cho nhà Tổng đại phu trên, ài, không có biện pháp, mỗi người đều có mệnh trời an bản, ai có thể biết được Vương Đồng Tòa trước kia khổ ha ha lại có tiền đồ như bây giờ?

Còn con trai Vương Đồng Tòa về sau cho dù là đọc sách đọc không xong, có ba tỷ tỷ, tỷ phụ như vậy, cũng không lo ăn lo mặc.

Tiệc trắng tròn qua đi, Vương Đồng Tòa trực tiếp giao đất cho Vương Tứ Bảo, Vương Tứ Bảo cũng nói nếu không thu địa tô thì hắn sẽ không trồng

trọt. Hắn cũng biết đức hạnh của nương mình, hẳn nghĩ chờ thu hoạch trong đất nhiều như vậy, hẳn tự mình đưa qua đây cho Tam thúc, cũng không tin nương còn có thể nói gì.

Vương Phúc Nhi từ chỗ Vương Tứ Bảo biết được tin tức, đồng bọn tốt Thanh Mai thời thơ ấu của nhị tỷ thế nhưng đã trở lại, thật sự là không nghĩ tới, không biết nhị tỷ nghe được tin tức này có thể cao hứng hay không.

Hết chương 139.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Tình cờ gặp gỡ

Editor: ChieuNinh

"Gi? Muội nói gì? Thanh Mai đã trở lại?" Vương Hoa Nhi cũng muốn nhảy dựng lên.

"Nhị tỷ, tỷ không cần phải ngạc nhiên như vậy chứ, muội nghe Tứ Bảo ca nói là như thế." Vương Phúc Nhi nói.

Vương Hoa Nhi trở về thăm cha nương, nghe được tin tức này có chút ngồi không yên, đi vòng vo mấy vòng, nói: "À, hiện tại nàng trở về cũng đỡ cực khổ đi, tẩu tử kia của nàng là người như vậy, hiện tại nhiều thêm một người, nàng ta còn có thể cao hứng không? Nhưng mà, mặc kệ nàng ta, năm đó cũng bởi vì cả nhà, mới bán Thanh Mai đi, hiện tại người đã trở lại, bọn họ hẳn là coi Thanh Mai trở thành ân nhân mới được."

Vương Phúc Nhi nói: "Tỷ, tỷ nhìn người thật tốt quá, lúc trước đều có thể bán người đi, hiện tại thêm một miệng ăn, có thể cao hứng sao? Nói không chừng còn muốn gả gáp Thanh Mai đi ra ngoài, kiếm chút tiền lễ hỏi ấy."

"Muội nói phải! Không được, tỷ phải về Vương gia thôn một chuyến, nhìn xem Thanh Mai ra sao rồi." Nữ tử đã xuất giá đi lại cũng thuận tiện hơn cô nương đã đính hôn, hơn nữa Vương Hoa Nhi là có người chuyên trách đưa tới, còn mang theo một nha đầu. Vương Hoa Nhi nói, mình đặc biệt mang theo một đại nha đầu khí lực, chỉ sợ đến lúc đó tẩu tử Thanh Mai khóc lóc om sòm, chúng ta cũng có giúp đỡ.

"Tỷ, tỷ đi cũng đừng vừa tới thì âm ỹ với người ta, trước biết rõ tình huống rồi nói sau. Nếu bản thân Thanh Mai tỷ có giữ tiền riêng, tỷ kêu nàng trăm ngàn lần cũng đừng lấy hết tiền ra, tốt xấu gì thì tự mình giấu đi một ít. Còn có tỷ hỏi một chút xem sau này nàng có dự tính gì, nếu có thể giúp, thì giúp. Còn có..."

"Còn có, chính là nhìn xem nàng có dự tính xuất giá hay không, tránh cho bị tẩu tử của nàng lại bán một lần nữa có đúng hay không? Phúc nhi, muội nói nhị tỷ đều biết, muội cứ yên tâm đi, tỷ và Thanh Mai là bạn tốt, nhưng dù sao Thanh Mai cũng không phải người nhà chúng ta, tỷ biết đúng mực, sẽ không chọc phiền toái. Tỷ dùng hết khả năng của mình giúp đỡ, cũng chỉ có thể như vậy. Còn có, đã mấy năm không thấy, cũng không biết Thanh Mai có còn giống như trước đây hay không, tuy rằng trong lòng tỷ hy vọng nàng còn giống như trước đây, nhưng mà chuyện như vậy thì ai biết được chứ?"

Ài, tỷ nói cái này làm gì, chúng ta cũng đều là người lớn như vậy rồi, muội không cần cứ quan tâm thay tỷ, muội đó, chuẩn bị chuyện của mình cho tốt là được. Muội nói muội một chút xem từ nhỏ đến lớn, muội chính là đều quan tâm chúng ta, cha nương cũng không có khả năng dựa vào muội quyết định cả đời, còn có Tiểu Bảo đâu, muội cứ yên tâm đi."

Vương Phúc Nhi không nghĩ tới mình nói mấy câu lại đưa tới nhị tỷ nói nhiều như vậy, được rồi, là mình không yên lòng, sợ nhị tỷ đến lúc đó nhất thời xúc động thì nhận lời một ít chuyện không làm được, nhắc nhở nàng một chút. Quên đi, về sau nhị tỷ cũng là một trưởng tẩu, hẳn là sẽ có chừng mực. Chúng ta chỉ có thể đặt tim ở trong bụng.

Vương Phúc Nhi mãi đợi cho đến khi sắc trời cũng sắp tối đen, thì tỷ mới trở về. Vừa về đến, sắc mặt lại rất khó coi, Thích thị vội hỏi: "Bên kia tình huống không tốt sao?"

Vương Đồng Tòa cũng hỏi: "Có xảy ra chuyện gì hay không?"

Vương Tiểu Bảo và Vương Phúc Nhi nhìn Vương Hoa Nhi, một hồi lâu sau Vương Hoa Nhi mới nói: "Quên đi, về sau con không xen vào việc của người khác, thích làm gì thì làm đi." Diendanlequydon-ChieuNinh

Mấy người nhìn thoáng qua nhau, Thích thị vội nói: "Được rồi, được rồi, là chuyện nhà người khác, chúng ta mặc kệ."

"Nhị tỷ, Thanh Mai có làm sao hay không?" Vương Phúc Nhi hỏi.

"Muội thật đúng là đã nói đúng, người này vài năm không thấy, thật sự sẽ rất thay đổi, tỷ cũng có chút không biết Thanh Mai." Vương Đồng Tòa đi ra ngoài tưới nước cho vườn rau, Thích thị và Lý tẩu tử đi an bài cơm chiều, Vương Tiểu Bảo cũng bị Vương Phúc Nhi kêu đi đọc sách. Vương Phúc Nhi để cho tiểu nha hoàn Khẩu nhi đi đun nước, lúc này trong phòng chỉ có hai tỷ muội các nàng, sau đó hỏi: "Tỷ, rốt cuộc có chuyện gì?"

"Phúc nhi, muội nói thời gian vài năm, sao người ta lại biến hóa lớn như vậy? Tỷ còn cho là Thanh Mai trước kia, nhưng mà người thì cũng không còn là người ban đầu." Hôm nay Vương Hoa Nhi đi Vương gia thôn, đi thẳng đến nhà Thanh Mai, kết quả là khác nhau rất lớn với tưởng tượng của nàng. Vốn cho rằng Thanh Mai phải chịu đựng đại tẩu nàng bắt nạt, kết quả hóa ra là tẩu tử của Thanh Mai đang hầu hạ nàng. Nhìn thấy tình huống như vậy, lẽ ra Vương Hoa Nhi nên cao hứng mới đúng, dù sao đại tẩu của Thanh Mai cũng không phải tốt lành gì. Chỉ là ánh mắt của Thanh Mai cũng không có trong suốt như trước kia, nàng đối với chất nhĩ chất nữ cũng là một bộ dáng khinh thường, trên đầu mang theo một cây trâm vàng. Gặp nhau, thì khen bản thân nàng với Vương Hoa Nhi mình ở nhà kia chủ tử người ta tốt như thế nào như thế nào, lại là hầu hạ tốt như thế nào, mới không cần khế ước bán mình mà đã đưa trở lại, còn mang theo rất nhiều tiền, trang sức cũng cho thật nhiều. Chính bởi vì dạng này, đại tẩu của nàng mới nịnh hót nàng, trong nhà nàng giờ mọi người ai nghe nàng, Thanh Mai nói chuyện cũng trở nên chanh chua, một chút cũng không giống như trước kia. Nói trong nói ngoài, đều là khinh thường Vương gia thôn chỗ này, nói nơi này đáng về thật quê mùa, quá không tốt.

Còn nói qua không lâu nữa nàng sẽ để trong nhà cất phòng gạch ngói, đến lúc đó ai muốn ở vậy thì phải hầu hạ nàng, còn nói mình vì cái nhà này đã làm nhiều như vậy, hiện tại cũng là lúc nhà này nên báo đáp lại nàng.

Hơn nữa nói xong thì đã nói đến trên người của Vương Hoa Nhi, nói Vương Hoa Nhi với hình dáng tướng mạo này, nếu lúc trước đi cùng nàng ta đến nhà chủ nhân, hiện tại cũng là nửa chủ tử, hiện nay chỉ là như thế này còn không phải không tiền đồ gì? Vương Hoa Nhi nhìn nương Thanh Mai ở bên cạnh né tránh, dường như có chút sợ Thanh Mai, một người làm nương sợ chính khuê nữ của mình, đây là cái ý tứ gì? Trong lòng Vương Hoa Nhi thật sự là càng nghe càng không thoải mái, sau đó thì hấp tấp vội vàng trở lại.

Vốn là muốn giúp đỡ hỗ trợ cho nàng một chút, kết quả chưa giúp đỡ gì, dường như người ta sống có tư có vị, còn cảm thấy mình sống không tốt. Vương Hoa Nhi nghĩ ngày bé mình ăn không đủ no, Thanh Mai đã vụng trộm để lại một chút gì đó trong nhà nàng cho mình, tình hữu nghị ngày bé rốt cuộc không về được nữa, hoàn toàn thay đổi.

"Muội nói xem, tỷ chỉ có một người bạn này, hiện tại thành như vậy, trong lòng tỷ rất khổ sở."

Vương Phúc Nhi nói: "Mọi người sẽ thay đổi, phỏng chừng Thanh Mai tỷ, mấy năm này ở bên ngoài cũng không dễ dàng, nàng biến thành như bây giờ cũng tốt, ít nhất sẽ không bị bắt nạt, tỷ hãy nghĩ tới phương diện tích cực, thì sẽ tốt hơn nhiều." Nhị tỷ chính là trong lòng mất đi một người bạn chơi đùa ngày thơ ấu, thực mất mát. Ài.

"Muội nói đúng, mặc kệ, nên thế nào thì cứ như thế, nàng như bây giờ, đại tẩu của nàng cũng không dám làm gì nàng, thật sự rất tốt, tỷ lo lắng cái gì chứ, thật là, đều là người lớn cả rồi, người ta thích sống thế nào thì tùy. Tỷ làm cho cuộc sống của mình trôi qua tốt là được. Về sau không bao giờ xen vào nữa." Vương Hoa Nhi cảm xúc đến nhanh, đi cũng nhanh, trong nháy mắt thì hỏi: "Nha hoàn này muội mua thế nào? Tỷ thấy bộ dạng bình thường, biết trong lòng muội khẳng định cũng đã cân nhắc, hắc hắc, nhưng mà Tổng Trưởng Khanh cũng không phải như vậy, muội lo lắng cái gì."

"Nhị tỷ, chẳng lẽ Khương Điền biểu ca, nhị tỷ phu của muội chính là như vậy sao? Vậy hắn sẽ không quỳ bần giệt đồ đi." Vương Phúc Nhi nói.

"Người cái nha đầu chết tiết kia, dám chế nhạo ta. Người đứng lại đó cho ta." Thích thị thấy hai tỷ muội đều tốt lắm, trong lòng thờ dài nhẹ nhõm một hơi: "Đều đi rửa tay, lập tức ăn cơm, con nói nha đầu con xem, tuy rằng a di của con không nói con cái gì, sao con nói trở về thì trở về hả? Cũng không thể ý vào a di thương con, thì muốn làm gì thì làm."

"Nương, nhìn người nói kia, là a di kêu con về, nàng cũng nhớ người, nên phải con về đây thăm, nói măng chua của chúng ta có còn hay không, nàng muốn ăn." ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d

"Thì ra là nhớ măng chua của chúng ta! Con vốn không có nhớ nương."

"Đương nhiên là nhớ, nhưng mà con nương ngừng nói ra, hiện tại bị đã nương nhìn ra, con sẽ không nói nữa. Vương Tiểu Bảo, lại đây nâng cái bàn, chúng ta phải ăn cơm. Nương, Tiểu Bảo cũng không thể mỗi ngày ngồi ở trong phòng, tốt xấu gì cũng phải hoạt động ở bên ngoài, bằng không thân thể gây thành cây gậy, vậy thì phải làm sao. Sợ nhất là sẽ thành con một sách, mỗi ngày rung đùi đắc ý, nhìn không thoải mái."

"Người nha đầu kia, còn cần con nói sao, buổi sáng mỗi ngày muội muội con kêu nó chạy vòng quanh viện nhà ta trong thời gian thật dài, nói cái gì mà rèn luyện thân thể, dù sao muội muội con chủ trương, ta cũng cứ nghe là được."

Trong chốc lát, đồ ăn làm xong, cả nhà vây quanh bàn ăn ăn cơm, Vương gia ăn cơm cũng không lưu hành cái gì ăn không nói, muốn nói gì thì nói, nhưng mà điều kiện tiên quyết là trong miệng người không thể có cơm, nói chuyện lóng ngóng vụng về, nghe cũng khó chịu. Vương Hoa Nhi nói một ít chuyện mới mẻ trên huyện, Vương Tiểu Bảo nói chuyện lý thú ở học đường, Vương Đồng Tòa và Thích thị đều là cười nghe. Vương Phúc Nhi nói: "Hiện tại nương không cho muội ra ngoài, chuyện gì bên ngoài cũng không biết."

"Tam tỷ, tỷ muốn biết chuyện gì, để nói cho tỷ." Vương Tiểu Bảo vội nói.

Vương Hoa Nhi nói: "Tam tỷ để muốn biết chuyện của Tam tỷ phu đệ, đệ nên nhìn chòng học vào, đừng để cho Tam tỷ phu của đệ bị người ta bắt cóc."

Vương Phúc Nhi đá Vương Hoa Nhi một cước, Vương Tiểu Bảo nói: "Tam tỷ phu của đệ rất tốt, khẳng định sẽ không để cho người ta quai chạy đi!"

"Cha, nương, hai người nhìn xem, đây là không giống với, hiện tại Tiểu Bảo chúng ta chỉ bảo vệ tiểu tử Tổng gia kia, thật là. Tiểu Bảo, nhị tỷ hỏi đệ, trong mấy tỷ phu của đệ, đệ thích ai nhất." Vương Hoa Nhi dần dần hướng dẫn.

"Đương nhiên là... " Lập tức Vương Tiểu Bảo cũng không nói tiếp, cười hắc hắc: "Đều thích, không phải đều thân tỷ phu của đệ sao, người nào với người nào chứ. Có phải hay không, nhị tỷ?"

"Tiêu từ này hiện tại biến thành tên xảo quyết rồi, a, tỷ đã biết, khẳng định là Tống Trường Khanh cho đệ không ít lợi ích, có phải hay không hả?"

Vương Tiêu Bảo giờ cao hai tay: "Cha, nương con cái gì cũng không có nói nha, là nhị tỷ tự mình nói, mặc kệ chuyện của con."

Thích thị, Vương Đồng Tỏa, Vương Phúc Nhi, và Vương Hoa Nhi đều nở nụ cười. Bữa cơm này ăn thật sự là sảng khoái.

Ngày hôm sau, Vương Hoa Nhi mang theo mớ dưa đi về trên huyện, Thích thị lại muốn đi miếu nương nương cầu thần. Đêm qua bà hỏi nhị khuê nữ, còn không có động tĩnh, tuy rằng bà bà của nàng là a di, nhưng mà cũng không thể ý vào cái này thì hoang phí không phải sao? Vẫn là sớm sinh ra con trai cho thỏa đáng, lòng người làm nương, quả thực là.

"Phúc nhi, con cũng đi theo ta cùng đi tốt một nén hương."

"Nương, con đi làm gì? Không phải nương không cho con ra cửa sao?" Vương Phúc Nhi hỏi. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d

"Thì con cứ đi cùng nương thôi, dâng hương nói chung cũng không có chỗ xấu." Thích thị là hy vọng tam khuê nữ có thể được Thần Phật phù hộ, đến lúc đó cuộc sống mỹ mãn, hơn nữa sau này đây sau con nối dòng thống thuận.

Trước cửa miếu nương nương người còn đông hơn trước kia rất nhiều, bán đồ ăn vặt, bán hương, bán đồ chơi nhỏ, đều ở bày biện trước cửa. Nhóm tiểu oa nhi có được cha mẹ ôm, nhưng mà nhìn đến đồ ăn ngon gì đó, cũng nhìn không được xoay người, nháo muốn cha mẹ mua cho. Còn có tiểu oa nhi bởi vì không được như ý, thì ở bên kia khóc, khiến cho cha nương bọn nó cuối cùng không có cách nào khác, chỉ đành phải bỏ tiền mua, nhìn xem, buồn bán ở đây, chính là chú ý cho duyên phận kia.

Vương Phúc Nhi và nương mình thấp hương thượng hạng cho Quan Âm nương nương ở chính điện, Thích thị còn cúng chút tiền ở hòm công đức. Khi đang muốn đi ra ngoài, tình cờ gặp một phụ nhân mang theo vài nha đầu đi tới, Vương Phúc Nhi nhận ra được người nọ, là nương Triệu Thư Lâm. Trước kia khi Vương Phúc Nhi đi theo Triệu thị đến dâng hương, thì cũng tình cờ gặp qua bà một lần, sau đó quen biết Triệu Thư Lâm cũng đi qua nhà hần vài lần, gặp qua nương hần, hiện tại thấy ở trong này, Vương Phúc Nhi hành lễ.

Dương thị cũng thấy Vương Phúc Nhi, cười nói: "Vị này là Vương gia nãi nãi đi, chúng ta là lần đầu tiên gặp mặt."

"Nương, đây là nương của Triệu Thư Lâm." Vương Phúc Nhi lặng lẽ nói với Thích thị.

Thích thị vội trả lễ: "Là Triệu gia nãi nãi, hôm nay người cũng tới đây dâng hương sao?"

"Đúng vậy, Thư Lâm của nhà ta cũng sắp đính hôn, cho nên ta đến thay hần thấp nén hương, lại nói tiếp, ta còn không có gặp mặt cảm tạ các người, trước kia là nhà các người đã cứu Thư Lâm nhà ta."

"Không dám nhận, không dám nhận, đây cũng đã là chuyện nhiều năm rồi, Triệu gia nãi nãi cũng trăm ngàn lần đừng nói vậy, không đáng nhắc tới." Thích thị vội nói.

"Đúng vậy, Triệu gia nãi nãi, ta và nương ta còn có chuyện khác, người xem có phải hay không?"

"Nga, nếu như vậy, chúng ta đây về sau lại tán gẫu, chờ khi Thư Lâm nhà ta chính thức đính hôn, các người cần phải tới nhà của ta."

"Nhất định sẽ đến." Thích thị nói.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 141: Điều là vòng tay rước chuyện

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Thích thị và Vương Phúc Nhi từ miếu nương nương trở về, lúc này đáy lòng ít nhiều đều có chút không thoải mái, mấu chốt là ánh mắt kia của nương Triệu Thư Lâm, làm cho người ta rất không dễ chịu.

Thích thị nói: "Hiện tại con cũng hứa hôn, về sau cũng không nên gặp đứa nhỏ Thư Lâm này đi." Làm sao bà lại nghe không ra ý tứ trong lời nói của Dương thị? Nhưng Phúc nhi nhà mình và Thư Lâm là quen biết từ nhỏ, còn cùng nhau làm buôn bán. Tuy rằng nhà mình không có ý tưởng gì, nhưng mà đối phương thì có, nói gì mà để cho nhà mình đi xem Thư Lâm bọn hần đính hôn, cũng chẳng là thân thiết gì, xem người ta đính hôn, có thể đi qua sao?

Vương Phúc Nhi nói: "Nương, con đều nghe lời người."

"Còn có, chuyện làm ăn kia, về sau... "

"Nương, người đừng nói là không làm, vốn không có chuyện gì, con như vậy, không phải để cho người ta cảm thấy có chuyện gì sao? Con chỉ là ra chủ ý và biện pháp, cũng không xuất đầu lộ diện, cùng lắm thì về sau để cho Tổng Trường Khanh đi cũng được rồi."

Thích thị nói: "Cũng được, nương cũng không phải muốn các con cả đời không thấy mặt, như vậy cũng kỳ cục, chờ con gả cho người, lúc đó thân thích bằng hữu lui tới, đương nhiên có thể trông thấy. Chỉ là hôm nay nương Thư Lâm là cái dạng gì, con cũng thấy đấy, chúng ta đừng để cho người ta nói."

"Nương, con đã biết. Ngài cứ hoàn toàn yên tâm đi."

Nhắc tới trong khoảng thời gian này chuyện oanh động nhất Tú Thủy trấn chính là chuyện thiếu đông gia (con ông chủ) Lai Cư và thiên kim tri phủ đính hôn. Tuy rằng đối phương không phải đại lão bà sinh ra, nhưng mà cha người ta là tri phủ, là quan lớn bao nhiêu chứ. Đối với dân chúng mà nói, huyện thái gia chính là thật lớn rồi, huống chi là tri phủ lão gia quân huyện thái gia? Thiếu đông gia Lai Cư thế nhưng có thể lấy được khuê nữ người ta, chắc chắn, hăm mộ chết người.

"Mọi người đều hăm mộ ta, nhưng thật ra ta tình nguyện không cần tổ tông phủ hộ này." Triệu Thư Lâm nói.

Tổng Trường Khanh nói: "Lúc này người đột nhiên như vậy, ta cảm thấy rất giật mình, trước đó một chút tin tức cũng không có."

"Người lớn rồi, dù sao cũng phải vì người nhà của mình làm chút gì đó." Triệu Thư Lâm nói.

"Sinh ý của nhà người bị ảnh hưởng? Có liên quan với Trần ký có phải hay không?" Tổng Trường Khanh hỏi.

"Là có chút quan hệ với Trần ký, nhưng mà trung gian lại có liên lụy đến Nhị thúc ta." Triệu Thư Lâm nói: "Nhị thúc muốn gả khuê nữ mình cho con trai Đồng Tri, hiện tại cũng đã làm việc vui, mà Trần ký và Đồng Tri đại nhân lại là quan hệ thông gia. Đương nhiên, có thể thuận tay bóp nát Lai Cư, đối với Trần ký cũng là có lợi ích, đồng thời cũng giúp thân gia xả giận."

"Nhị thúc người rất xấu rồi, lúc trước Triệu thúc cũng không nên tha cho hắn một ngựa, đến nay gọi là bị hắn cắn ngược lại một cái! Ta nói người, cũng không cần ủy khuất chính mình như vậy đi, tuy rằng ta sẽ không nhường Phúc nhi ra, nhưng mà người cũng đừng lấy chung thân đại sự của mình ra đùa giỡn."

Triệu Thư Lâm cười cười: "Không phải là đùa giỡn, đối với ta mà nói, có thể tìm được người mình thích, đó là niềm vui ngoài ý muốn, tìm không thấy, thì chính là lệnh của cha mẹ, hiện tại tốt xấu gì ta cũng có thể làm chút chuyện cho nhà mình, vậy có sao mà không làm đây?"

Người đừng cảm thấy ta ủy khuất, cha ta đồng ý, nương ta cũng thích, đến lúc đó nhà gái cũng sẽ không chịu nhiều ủy khuất, nghe nói tính tình cũng tốt lắm, người nói có phải ta tốt lắm hay không? Làm sao ta phải cảm thấy mình bị ủy khuất đây? Trên đời chuyện không như ý đã nhiều lại càng nhiều, dù sao không thể mọi chuyện đều làm cho ta như nguyện."

Tổng Trường Khanh nói: "Người nghĩ như vậy, còn ta thì lại không giống, quên đi, không nói cái này nữa, chuyện buôn bán của nhà người hiện tại cũng tốt đi lên, nhưng mà, người cũng phải cẩn thận. Nghiệp quan làm cho người ta nói tới nói lui dễ dàng nhất, trăm ngàn đừng bị người chui chỗ trống."

"Đa tạ người nhắc nhở, ta sẽ chú ý." Trên đời này còn nhiều chuyện quan và thương hộ là một thể, đương nhiên là có không chuyện hay ho xảy ra, nhưng mà việc buôn bán làm sao sẽ không có phiêu lưu chứ?

"Cửa hàng điểm tâm của chúng ta, mỗi một tiệm ta đều an bài chương quầy, đến lúc đó báo một lần sổ sách một năm, phần của ta thì tặng cho các người, coi như là lễ mừng cho các người."

"Cũng đừng, người có biết chúng ta đều không am hiểu chuyện này, và lại, người ra nhiều lực như vậy, phần tiền của người tuyệt đối không thể bỏ hết. Người nghĩ đi, về sau ta chủ yếu chính là ở Tế An Đường bên kia, ta còn nghĩ đều đưa phần của ta cho người đây. Bây giờ người nói, vậy như vậy đi, người lấy phần một nửa, ta và Phúc nhi lấy một nửa, đến lúc đó chúng ta chỉ để ý lấy bạc là được. Người thì phải vất vả một chút, thế nào?"

Triệu Thư Lâm cười nói: "Không được, nếu ta làm như vậy thì thành người gì? Được rồi, chúng ta vẫn duy trì không thay đổi, đến lúc đó các người chỉ để ý chia hoa hồng là được."

"Thế này mới thành thôi, ta biết người cũng muốn tiếp nhận Lai Cư, nhưng mà việc buôn bán này, làm sao sẽ ngại sinh ý nhiều chứ? Không phải người nói đều an bài chương quầy sao? Vậy đến lúc đó người chỉ kiểm tra sổ sách là được, chúng ta thì không được rồi, đành vất vả người."

Triệu Thư Lâm bắt đầu dĩ cười cười, nhưng mà vẫn cười tiếp nhận, vốn cảm thấy bản thân mình không thích hợp trộn đều vào tiệm này, nhưng mà hiện tại nghe lời bạn tốt, lại cảm thấy mình quá mức cẩn thận rồi, sợ đến lúc đó bị người ta nói Phúc nhi không phải, hiện tại Trường Khanh không để bụng, vậy vốn không có gì có thể nói.

Mùng năm tháng năm, tiết Đoan Ngọ, Triệu thị và Vương lão đầu lên trấn trên đến nhà Vương Đồng Tòa qua lễ, hiện tại Vương Hà Hoa và Thích Gia An cũng đến bên này, xem như về nhà mẹ đẻ.

Triệu thị vừa thấy ngoại tôn Triệu Lượng Lượng thì ôm lấy muốn hôn một cái, bị Triệu Lượng Lượng ghét bỏ, trốn cũng trốn không được: "Tiểu tử này, còn ghét bỏ nước miếng mẹ mỗ!" Triệu thị cười mắng.

Triệu Lượng Lượng đầu tiên là chạy tới phòng Vương Tiểu Bảo, thấy Vương Tiểu Bảo đang viết chữ, ban đầu còn cảm thấy có thú vị, chỉ là một lát sau thì cảm thấy buồn tẻ.

"Biểu ca, ca chơi với đệ đi, hôm nay nghỉ lễ, ca còn viết chữ." Triệu Lượng Lượng nói.

"Đừng nháo, một trăm chữ hôm nay ta còn chưa có viết xong, chờ ta viết xong rồi nói sau, đệ đi chơi với biểu tỷ của đệ đi, một lát nàng đi tưới nước cho rau trong vườn, đệ đi hỗ trợ đi."

"Được rồi!" Triệu Lượng Lượng vui vẻ đi làm việc thể lực này, cho nên phía sau Vương Phúc Nhi liền đi theo một cái đuôi nhỏ: "Lượng Lượng, đệ cẩn thận một chút, đừng làm quần áo bị ẩm ướt, bên này đều tưới nước, đứng làm dơ quần áo." Vương Phúc Nhi lớn tiếng nói với Triệu Lượng Lượng.

"Đã biết, biểu tỷ! Đệ đều biết rồi." Vương Phúc Nhi để cho Khấu nhi trông chừng Triệu Lượng Lượng, tiếp tục tưới nước.

Vương Hà Hoa đang tán gẫu với tam tẩu mình: "Gia An và sư phó trước kia có một nhà coi trọng Khương Điền nhà nhị tỷ, sau đó nhị tỷ và nhà đại tỷ kết thân, lại rất không phản ứng với chúng ta. Muội lại cảm thấy buồn cười, chuyện nhân duyên này, dù sao cũng phải chú ý người tình ta nguyện, chuyện không thành, cũng không thể lại còn oán hận đi."

"Còn có chuyện như vậy sao?" Thích thị không biết chuyện này, vội nói: "Vậy, có phải đứa nhỏ Khương Điền thích người ta hay không, trước kia?" Bà lo lắng là điểm này.

"Đại tỷ, sao có khả năng chứ, tỷ yên tâm đi, nếu thực sự có chuyện như vậy, nhị tỷ cũng sẽ không muốn cưới Hoa nhi. Cách đây mấy ngày muội đi thăm nhà nhị tỷ, tình cảm Hoa nhi và Khương Điền rất tốt. Đó đều do nhà Từ sư phó đơn phương tình nguyện, ban đầu cũng có ý tưởng này, chỉ là nhị tỷ cũng không có đồng ý."

Thích thị yên tâm, nói: "Tình cảm tốt thì ta yên lòng một nửa, chỉ là nàng gả đi qua cũng sắp non nửa năm, còn không có động tĩnh, cuối cùng ta lo lắng ài."

"Đại tỷ, tỷ chính là thích quan tâm, mới gả đi qua đã bao lâu đâu, hai hài tử bọn họ đều còn nhỏ, nhị tỷ cũng không gấp, đứa nhỏ ấy, có đôi khi nhất định là phúc phận."

"Muội nói là đạo lý này, chỉ là ta không thấy được động tĩnh vẫn là không yên lòng, ai, có khuê nữ là lo lắng không xong, muội và nhị tỷ muội thật là có mệnh tốt, không có khuê nữ, cũng không cần lo lắng, đến lúc đó cưới thì tức vào cửa là được."

"Ha ha, đại tỷ nói lời này, muội và nhị tỷ nói chuyện còn hâm mộ đại tỷ đâu, đại tỷ nhìn xem tỷ kia, có ba khuê nữ, đến lúc đó ngày lễ ngày tết, không phải tặng quà thật nhiều sao? Mà chúng ta thì sao, chỉ có thể nhìn con trai và nhị tức đi nhà người khác tặng lễ, tỷ nói có đúng không?"

Lời này nói làm Thích thị cao hứng, tiết Đoan Ngọ này, hai nữ nhi nữ tể đều đưa tới thật nhiều quà tặng trong ngày lễ, thật là làm cho mọi người hâm mộ. Nhưng mà không có tiết Đoan Ngọ thì muốn về nhà mẹ đẻ cũng không dễ, Vương Hà Hoa đã lâu không có trở về thăm cha nương, cho nên lần này mới trở lại.

"Nương, cữu mẫu, bên này có cần con hỗ trợ hay không?" Vương Phúc Nhi tưới nước xong, vào phòng bếp xem cữu mẫu và nương đều đang bận rộn, vội hỏi.

"Hôm nay không cần con đến đây, bên này có chúng ta rồi, trong phòng bếp khói dầu nặng, con đừng vào." Thích thị vội nói.

Mà Vương Hà Hoa lại cười nhìn Vương Phúc Nhi: "Phúc nhi càng lớn càng xinh đẹp, lúc con hứa hôn, cữu mẫu cũng không có đưa thứ gì tốt cho con, đây là nhờ người tiêu cực mang về từ bên ngoài, coi như là một mảnh tâm ý của cữu mẫu." Nói xong đeo vào trên tay Vương Phúc Nhi một cái vòng tay Bạch Ngọc.

"Tiểu cữu mẫu, cái này rất quý giá, con không thể nhận." Xem độ tình khiết này phỏng chừng phải dùng không ít tiền, Thích thị cũng ở một bên nói, quá khách khí, tiểu hài tử trong nhà, không cần như vậy.

Vương Hà Hoa vội nói: "Gi mà quý với không đắt tiền? Rất đắt tiền tiểu cữu mẫu cũng không mua nổi, xem như là một mảnh tâm ý của ta và tiểu cữu con, nếu con không nhận, trong lòng ta và tiểu cữu con đều sẽ khó chịu. Nhanh nhận lấy đi."

Tiểu cữu mẫu đã nói như vậy, Vương Phúc Nhi liền nhận: "Đa tạ cữu cữu và cữu mẫu."

Vương Hà Hoa cười nói: "Chỉ chớp mắt Phúc nhi cũng phải xuất giá, cuộc sống trôi qua thật nhanh, tam tẩu, tẩu nói có phải chúng ta già đi hay không?"

Thích thị cười nói: "Muội không già, ta cũng làm mồ mồ người ta rồi, đã sớm già đi."

Vương Phúc Nhi bị hai người đuổi ra khỏi phòng bếp, trên tay là vòng tay trắng sáng trong suốt, mang ở trên cổ tay có vẻ đặc biệt dễ nhìn. Tiểu cữu và cữu mẫu hao tổn tâm trí, vòng tay này ít nhất là mười lượng. Khấu nhi ở bên cạnh nói: "Tiểu thư, vòng tay này thật đẹp."

Vương Phúc Nhi cười nói: "Rất đẹp! Khiến cho ta làm việc cũng không dám làm." Bóng người ngoài cửa sổ chợt lóe lên, Vương Phúc Nhi biết là ai, thật là, sao lại không sửa cái tật xấu này đây.

Triệu thị tìm cái cớ gọi Vương Hà Hoa vào bên cạnh cái giá dưa chuột trong vườn rau, bên này che giấu có vẻ tốt, cũng không có ai thấy: "Người nói người một chút coi, sao phá sản như vậy đây."

Vương Hà Hoa hỏi: "Nương nói lời này là ý tứ gì? Bao giờ thì con phá sản?"

"Người còn nói, người đưa vòng tay gì đó cho Phúc nhi, nó cần phải người đưa à, cuộc sống của chính người cũng vừa mới tốt, người nói người không phải phá sản thì là gì?"

Vương Hà Hoa có chút nổi cáu: "Nương, người làm gì vậy, con là cô cô của Phúc nhi, lại còn là cữu mẫu ruột thịt của nó, con cho nó vòng tay thì lại làm sao? Cũng chỉ là cái vòng tay, nếu so sánh với tình cảm, cũng không đáng là gì, nương, có phải người đi nghe lén hay không? Nương, con đã nói bao nhiêu lần với người rồi, đừng luôn nghe lén gì đó, người bao nhiêu tuổi rồi, bị người ta phát hiện mặt mũi này người đặt ở đâu?"

Mấy người Tam tẩu sẽ không nói người, chính người cũng phải chú ý, được không vậy? Hôm nay là ngày lễ tiết, người cũng đừng nháo ra chuyện gì, đến lúc đó kết cục không tốt. Con đây thật vất vả trở về một chuyến, ngài cũng không thể gây chuyện."

Hết chương 141.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 142: Mừng năm tháng năm?

Editor: ChieuNinh

"Ta gây chuyện? Ta gây chuyện gì?" Triệu thị vừa hét lớn một tiếng, lại sợ dẫn người khác tới đây, vội hạ giọng nói: "Ta đây là vì ai? Còn không phải là suy nghĩ vì người? Người còn có con trai phải nuôi, nói đưa đi thì đưa đi, ta nói với người, cho dù người không tặng vòng tay này, chất nữ của người cũng không hiếm lạ, hiện tại người ta có tiền kia mà, còn tự mình còn mở tiệm đầu, thiếu chút này của người sao? Người hiểu kính lão nương người cũng không có được tốt như vậy, đã bao giờ người từng mua cho ta thứ gì quá quý đâu, một con nhóc, trái lại người nịnh bợ lên."

Vương Hà Hoa tức giận về mặt đỏ bừng: "Nương, sao chẳng bao giờ người chịu yên tĩnh một chút vậy, chất nữ của ta, ta cần phải nịnh bợ sao? Bản thân Phúc nhi có thì đó là của chính nó, ta đưa là ta đưa. Nương, người nói ta không hiểu kính người, nói mà lòng ta cũng lạnh, nương, người cảm thấy trong mấy con trai của người, ai là người hiểu thuận nhất?" Thấy Triệu thị không nói lời nào, Vương Hà Hoa nói: "Là Tam ca đi. Nương, không phải ta nói người, hiện tại người ăn ngon uống tốt, có gì không hài lòng chứ?"

Thế nào cũng phải khiến cho trong lòng Tam ca tam tẩu trở nên lạnh lẽo, người mới thoải mái sao? Kêu nhị ca ta đi hiểu kính người? Người cảm thấy có khả năng sao? Không tin về sau chúng ta thử xem thế này, người và cha đến ở mỗi nhà một tháng xem, ta xem người ở trong nhà nhị ca nữa! Hơn nữa, nói một ngàn nói một vạn, Phúc nhi không phải thân cháu gái của người sao, làm cô cô cho cháu gái thứ tốt, còn không phải người buồn bán lời sao? Được rồi, ta đã nói nhiều như vậy, nương, người cũng đừng nói gì nữa, cần phải trở về."

Triệu thị nói: "Vừa rồi người nói nhị ca người, có phải nhị ca người đi tìm người hay không? Đồ chết tiệt, không gây chuyện cho ta một chút thì hán cũng không thoải mái."

"Hán là đi tìm ta, đi vay tiền, nhà chúng ta một tháng cũng phải sinh hoạt, sao có thể mỗi lần đều cho hán mượn?" Nhị ca và bên này quan hệ đều đã tan vỡ, mới nghĩ đến người muội muội này của hán, năng thấy nếu quan hệ huynh muội, mượn qua một hai lần còn được, nhưng mà vẫn tiếp tục, như vậy thực xin lỗi, năng cũng không cho mượn!

"Sao ta lại sinh đứa nhỏ như vậy!" Triệu thị hận đến chup đui: "Đến đâu cũng không để cho người ta sống yên, đại tỷ người thì sao, có đi tìm người hay không?" Hiện tại Vương Mai Hoa cũng không xong.

"Đại tỷ? Một văn ta cũng sẽ không cho nàng mượn, Hi oa tử phải đi đánh bạc, bao nhiêu tiền cũng là đồ trôi dòng nước, cũng không thể mở mang được đầu óc." Vương Hà Hoa nói.

"Tốt lắm, tốt lắm, nói mấy thứ này liên phiền, vẫn là nương nói với người, về sau đừng chuẩn bị mấy đồ quý giá, nhìn mà đau lòng!"

Vương Hà Hoa thấy nương nhà mình còn muốn nói, vội xoay người bước đi, Triệu thị tức giận đến mắng ở phía sau: "Sao đứa nào cũng cau mặt với lão nương hả?"

Giữa trưa, vào lúc ăn cơm, cháu ngoại trai Sở thị đã chạy tới báo tin, bụng Tứ thẩm Vương Phúc Nhi bắt đầu lên cơn đau. Triệu thị bởi vì đây là đứa nhỏ thứ hai rất không dễ dàng mới có được của Vương Thiết Tòa, tâm tình rất là kích động, vội vàng bắt người hỏi ra sao rồi, khiến cho cháu ngoại trai của Sở thị đỏ mặt, Vương Hà Hoa nói: "Nương hỏi một đứa nhỏ việc này làm gì? Chúng ta nhanh chóng đi thăm Tứ tẩu đi, không phải đã đưa đến trấn lên đây sao?"

"Đứng đứng!" Triệu thị lại ngừng một chút: "Nhưng hôm nay là mừng năm tháng năm, lúc này sinh đứa nhỏ chính là điềm xấu lớn! Không được, không được! Ta không đi!"

Vương lão đầu mắng: "Cái gì mà may mắn với điềm xấu, đó chính là tôn tử người, người phụ nữ này sao tâm địa ngoan độc như vậy hả, không đi, thì người trở về chết cho ta!" Quay đầu đi nói với Thích thị: "Nhà Lão Tam, liên phiền toái người và Hà Hoa đi xem đi." Diendanlequydon~ChieuNinh

"Cha, người nói quá khách khí, chúng con vốn là nên đi." Thích thị và Vương Hà Hoa vội vàng chạy qua, Triệu thị lại còn nói nói: "Ta nói cũng không có sai, mừng năm tháng năm sinh con, sao có thể được chứ? Đây không phải là khắc người sao? Còn không phải ta là vì tốt cho mọi người, ta có gì sai!"

Vương Phúc Nhi nghe mà kỳ cục, nên đã nói: "Nãi nãi, Tứ thẩm con còn không có sinh mà, ai nói chính là sinh hôm nay, lúc trước khi Tứ thẩm sinh Nha nhi không phải mất một ngày một đêm sao?" Thật là, hiện tại thời điểm quan trọng này, thế nhưng bà lại nghĩ chuyện khắc người hay không này. Quả thực là!

"Hơn nữa, cho dù là sinh vào mừng năm tháng năm, cái này không phải còn có phương pháp phá giải sao? Trên trấn trên huyện có nhiều đạo quan chùa miếu như vậy, cũng không tin không có biện pháp nào."

"Người một đứa nhỏ thì biết gì, sinh con ngày mừng năm tháng năm, chính là không thể được! Ta nói cho các người, nếu thật sự là sinh hôm nay, các người người nào cản trở ta, ta không để người đó yên, lão Vương gia chúng ta cũng không thể bởi vì một đứa này, hại cả nhà!"

Vương Phúc Nhi lười lại đi giảng đạo lý với bà, chỉ là rốt cuộc trong lòng hy vọng Tứ thẩm sinh vào ngày mai, nếu không cho dù là qua nửa đêm thì sinh cũng tốt, như vậy, thì người khác cũng sẽ không nói gì. Chỉ cần hơi dính tới chuyện ngày sinh ra không đúng, đến lúc đó đứa bé cũng chịu tội, cho dù là cha ruột mẹ ruột thương, nhưng mà không chịu nổi người khác nói lời ra tiếng vào. Hơn nữa, đến lúc đó một khi có gì chuyện không như ý, đều sẽ trút hết lên trên người đứa nhỏ, vô tội biết bao!

Cũng không phải Vương Phúc Nhi không có nghe nói qua truyền thuyết, có người đã trực tiếp bỏ đi hoặc là chìm chết đứa nhỏ sinh vào ngày mừng năm tháng năm, nhưng đây cũng chỉ là truyền thuyết. Hiện tại thế nhưng rõ ràng sẽ xảy ra ở bên cạnh của mình, cảm giác này tuyệt đối không giống nhau.

Thật sự là đáng sợ, sinh đứa nhỏ còn chọn thời gian, trăm ngàn lần không thể sinh vào ngày điềm xấu, rất không có nhân duyên!

Nam nhân trong nhà cũng không tốt nói gì đối việc này, Lượm Lượm thấy không khí trong nhà không tốt, nương mình lại cũng không ở bên cạnh, liền tự giác túm lần vẩy của Vương Phúc Nhi. Vương Phúc Nhi dẫn theo Lượm Lượm đi đến trong phòng mình, đứa nhỏ này không thích đọc sách, Vương Phúc Nhi lấy ra cũi liên hoàn ngay bé cho hắn chơi đùa, lại kêu Khẩu nhi bung vào một mâm điểm tâm. Đứa nhỏ có ăn có chơi, lập tức quên chuyện không vui trước mắt, bắt đầu tự mình vui vẻ.

Chờ đợi là buồn chán, đến thời điểm cơm chiều còn không có tin tức truyền về, Vương Đồng Tỏa và Thích Gia An đi hỏi thăm một chuyến, nói là còn chưa có sinh ra, Triệu thị lại thở dài nhẹ nhõm một hơi. Lúc này còn chưa có sinh ra thì tốt, bà thật sự không hy vọng tôn tử của mình sinh vào một ngày này, cho nên tốt nhất có thể tránh khỏi một ngày này, bằng không mình làm chuyện nhảm tâm, đó cũng là bất đắc dĩ.

Vương Phúc Nhi phân phó Lý tẩu tử nấu cơm cho mọi người, lại để cho Khẩu nhi và Tiểu Ngưu từ đi đưa cơm qua cho Thích thị và Vương Hà Hoa bên kia.

Chờ sau khi Khẩu nhi trở về hỏi nàng tình huống bên kia, Khẩu nhi nói: "Khi nô tỳ đi tới, mấy người nãi nãi còn đang chờ đợi, nói là còn chưa tới lúc."

Như vậy cũng được: "Vậy không có tình huống gì chứ?" Tỷ như là khó sinh này nọ.

"Nãi nãi nói kêu người trong nhà yên tâm, hết thấy đều rất tốt." Khẩu nhi nói.

Ài, cũng không thể yên tâm được, sinh con thời gian dài, cũng không có khả năng không nghĩ tới phương diện khó sinh, ban đầu khi Tứ thẩm sinh Nha nhi cũng thật sự là khó sinh! Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh

Đầu Lượm Lượm cũng đang gật tới gật lui, Vương Phúc Nhi tắm rửa sạch sẽ cho nó, sau đó ôm đến trên giường đi ngủ, Vương Đồng Tỏa nhìn sắc trời không còn sớm, nói: "Đều đi ngủ đi thôi, bên kia không có truyền đến tin tức, chính là tin tức tốt, cha nương, hai người cũng mệt mỏi, đi nghỉ tạm trước đi thôi, con ở chỗ này chờ tin tức."

Ngày hôm sau Vương Tiểu Bảo còn phải đến học đường, cho nên nó đi ngủ trước, Vương Phúc Nhi cũng chống đỡ trong chốc lát, thật sự là chống đỡ không nổi thì cũng đi ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Thích thị và Vương Hà Hoa về mặt mệt mỏi trở lại, nhưng trên mặt là vẻ vui mừng, Triệu thị đã sớm chờ không kịp, vội hỏi tình huống, Vương Hà Hoa tức giận nói: "Nương cứ yên tâm đi, qua giờ tý mới sinh, là mừng sáu tháng năm, không phải mừng năm tháng năm, ngài không cần lo lắng nữa đi."

Lời nói này làm mọi người đều yên tâm, nói không kiêng kỵ là không có khả năng, hiện tại tốt nhất là như vậy.

Triệu thị sau khi cao hứng thì phục hồi tinh thần lại: "Đó là nha đầu hay là tiểu tử?" Lúc này theo đuôi trai gái rồi.

"Chúc mừng nương, là tên tiểu tử to béo, nặng ước chừng bảy cân, Tứ đệ vui vẻ cười toe tóa kia."

Triệu thị chuyển chuyển ý nghĩ: "Nha, ta đây đi xem tôn tử to béo của ta, lúc này khẳng định Hương Cầm cũng đói bụng, ta phải mang chút ăn cho nàng. Được rồi, hai đứa các người cũng bận rộn thời gian dài như vậy, đi ngủ trước đi. Ai nha, đại tôn tử của ta!" Bởi vì được tôn tử, Triệu thị cũng có ngôn ngữ dễ chịu với Thích thị, Thích thị và Vương Hà Hoa thật sự là mệt không thôi, đều gột rửa rồi đi ngủ.

"Phúc nhi, đi thăm đệ đệ của người với nãi!" Triệu thị muốn Vương Phúc Nhi đi theo Vương lão đầu nói: "Gào to mù quáng cái gì? Phúc nhi là dính hôn với nhà ai? Hiện tại người kêu Phúc nhi đi cùng qua đó thì tính cái gì? Trong lòng không có một chút tính toán nào! Đi đi, ta đi qua xem!"

Hóa ra Sở thị sinh sản ở bên Tế An Đường, lúc này Vương Phúc Nhi cùng đi qua tự nhiên là không ổn, Triệu thị còn muốn nói gì, bị Vương lão đầu trừng mắt liếc nhìn một cái, Triệu thị nói nhỏ: "Không phải nhìn Phúc nhi đi qua, bên kia có thể đối với chúng ta đỡ hơn sao?"

Vương Phúc Nhi thật sự là bất đắc dĩ lắc lắc đầu, vào lúc này, nài nài còn muốn chiếm chút tiện nghi, cho dù là bản thân nàng không đi, người ta bên kia cũng sẽ đối xử long trọng với bà, thật sự là không biết bà suy nghĩ gì.

Chẳng qua sau đó Vương Phúc Nhi nghe nói, khi Triệu thị đi qua, muốn ôm tôn tử, lại bị tỷ tỷ Tứ thẩm ngăn cản, dù sao hai người thiếu chút nữa âm ỷ lên, đại khái ý tứ của tỷ tỷ Sở thị là cảm thấy Triệu thị này làm bà bà, trong ngày nhĩ tức sinh sản lại không đến. Nguyên nhân ấy à, khẳng định là vì cảm thấy muội tử mình là đau bụng vào ngày mừng năm tháng năm, sợ đứa nhỏ sinh ra vào ngày không tốt đi. Hiện tại thấy là sinh sản vào ngày sáu tháng năm, đã nghĩ muốn xem tôn tử ôm tôn tử, nào có chuyện tiện nghi như vậy?

Mà Triệu thị cảm thấy mình căn bản không có sai, còn nói, nếu chính người sinh ra đứa nhỏ vào ngày năm tháng năm, khẳng định bà bà người cũng sẽ như vậy, chẳng lẽ người muốn cả nhà không hay ho đi theo sao? Kết quả hai người này nếu không e ngại nơi này là y quán, đã sớm đánh một trận rồi.

Vương Thiết Tòa vốn cũng không có bao nhiêu hy vọng đối với nương mình, hiện tại là không có chuyện, bà muốn nhìn tôn tử thì nhìn đi, chỉ là rốt cuộc trong lòng có vương mắc.

Vương Hà Hoa nói với Thích thị và Vương Phúc Nhi: "Tỷ nói bà làm âm ỉ như vậy, có lợi ích gì cho mình? Trong lòng Tứ ca và Tứ tẩu nhất định không thoải mái! Mỗi khi nói bà cũng không nghe, cũng một bó tuổi to, may mắn Tam ca tam tẩu không so đo với bà!"

Bởi vì nhà Vương Thiết Tòa sinh con trai, cho nên Vương Hà Hoa và Thích Gia An vốn định hôm nay trở về cùng hoãn lại, chỉ là trên tay Thích Gia An có việc, không thể chậm trễ, cho nên chỉ để lại Vương Hà Hoa và Lượng Lượng, bản thân hẳn thì đi về huyện một mình. Còn báo tin vui cho các thân thích.

Vương Thiết Tòa và Sở thị là được con trai, tự nhiên cao hứng, tám ba ngày quyết định làm lớn, cho nên mọi người đều tề tụ ở bên nhà Vương Thiết Tòa ở Vương gia thôn gia, bọn họ sớm đã chuyển đến nhà của Trương thẩm bên này. Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh

Vương Cúc Nhi mang theo nữ nhi Viên Nữ của mình trở lại, Vương Hoa Nhi cũng ăn mặc đối mới hoàn toàn về đây. Tám ba ngày đều là chuyện nữ nhân, cho nên ngược lại các nam nhân đều tự hiểu là chưa cùng về, biểu cô, đại tẩu bọn họ cũng trở lại từ trấn trên, ài tiểu tử kia, còn chưa có sinh ra, đều có nhiều con cháu tiểu bối như vậy, thật sự là còn nhỏ bối phận lớn nha.

Tỷ tỷ Sở thị phụ trách tiếp đón mọi người, lúc này đều là cô nãi nãi đến, đều là khách quý, Vương Phúc Nhi thấy Viên Nữ lại béo lên, cánh tay béo chân béo, cũng có chút ôm không nổi. Vương Phúc Nhi hận không thể xoa bóp thịt hồ hồ này, chỉ là rốt cuộc đành nhìn xuống.

Vương Hoa Nhi nói: "Tỷ, xem tỷ nuôi dưỡng Viên Nữ béo như vậy, nhìn xem, ánh mắt này đều sắp híp lại thành một đường chỉ rồi!"

Vương Cúc Nhi nói: "Tiểu oa nhi lớn lên béo chút mới tốt, tỷ phụ muội còn nói như vậy ôm mới thoải mái kia, gia gia Viên Nữ cũng nói như vậy rất tốt."

Vương Phúc Nhi nói: "Chờ đến khi được hai ba tuổi, hẳn là sẽ trở nên gầy một ít đi. Nhưng mà, cũng không thể quá béo. Viên Nữ, chúng ta đi nhìn tiểu cữu cữu thế nào nha?"

Đúng vậy, là tiểu cữu cữu, Viên Nữ thua ở mặt bối phận, tuy rằng lớn hơn đứa nhỏ của Tứ thẩm, đáng tiếc!

Vương Phúc Nhi ôm Viên Nữ nhìn Vương Thiết Chùy, ha ha, vốn dựa theo thứ hạng, Vương Thiết Chùy hẳn là kêu Vương Lục Bảo, chẳng qua Tứ thẩm Sở thị cảm thấy vẫn là đặt cái tên rắn chắc dễ dễ nuôi. Mặt khác Bảo gì đó ban đầu là do Triệu thị nghĩ ra, trong lòng Sở thị có tức giận, lại không thể làm gì với Triệu thị, nên đặc biệt không ấn theo cái này, cũng là chọc tức Triệu thị. Ai kêu bà không muốn gặp đứa nhỏ của mình, vậy đừng nghĩ khiến cho ta ấn theo quy củ đặt tên của người, chúng ta cứ kêu là Vương Thiết Chùy!

Triệu thị nghe nói còn nháo qua, nhưng mà hiện tại xem ra, Tứ thẩm đạt được thắng lợi toàn phương diện!

***Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: lại nói mỗi lần Triệu thị gây chuyện khắp nơi, nhưng mà mỗi lần đều chưa từng thành công, cho nên bà không cam lòng, ha ha!

Hết chương 142.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 143: Không thấy Tiểu Bảo!

Editor: ChieuNinh_

Vương Phúc Nhi thật tình cảm thấy Tứ thẩm thật sự là hình mẫu tốt, vì chính đứa nhỏ của mình có gan làm đấu tranh với thế lực ác, làm cho người ta bội phục.

Vương Cúc Nhi và Vương Hoa Nhi sau khi từ Vương gia thôn trở về, đến nhà mẹ đẻ mình ở Tú Thủy trấn, Vương Hoa Nhi nói: "Hiện tại Tứ thẩm xem như cũng viên mãn, lúc này nãy nãy không cần phải nói gì nữa đi."

"Con ít nói lại các trưởng bối một chút, cầm lấy cái này." Thích thị đưa cho Vương Hoa Nhi một cái hà bao.

"Đây là gì vậy?" Vương Hoa Nhi vừa nói vừa chuẩn bị lấy ra xem, Thích thị vội nói: "Lấy ra làm gì, đây là ta và muội muội con cầu cho con ở miếu nương nương, con mang ở trên người, sớm muộn gì cũng có tin tức, vậy là tốt rồi."

Vương Hoa Nhi bị nói đỏ mặt: "Nương, sao người lo lắng không xong vậy, chúng con cũng không gấp."

"Con không vội nhưng ta vội là được, Cúc nhi à, con cũng nói nhiều với muội muội con, tránh cho nó cái gì cũng không để ở trong lòng, còn có chính con, cũng nhanh chóng ở sinh thêm một đứa. Viên Nữ tốt thì tốt, nhưng mà con cũng phải có con trai, cha chồng nhà con nhất định càng thích tôn từ."

Hai tỷ muội đều bị nương nhà mình nói có chút chịu không nổi, tìm lý do đi vô phòng Vương Phúc Nhi rồi.

"Trước kia nương mình cũng không có nói nhiều như vậy, hiện tại sao nói nhiều như vậy chứ?" Vương Hoa Nhi thật vất vả thò ra một hơi.

Vương Cúc Nhi chỉ cười, Vương Phúc Nhi nói: "Nương mình quan tâm các tỷ, tỷ còn ngại nương nói nhiều, người khác nàng mới sẽ không nói đâu."

"Ngay cả miệng hạt dưa muội cũng nói, ta xem về sau muội giả đi ra ngoài, để cho nương mình nói như vậy thì muội làm sao? Đại tỷ, tỷ nói đúng không?"

Vương Cúc Nhi cười nói: "Tỷ thì nghĩ đợi Viên Nữ lớn hơn một chút rồi nói sau, chỉ là nương mình nói cũng có đạo lý, hết thấy thuận theo tự nhiên đi. Phúc nhi, tay nghề châm tuyền càng ngày càng tốt."

Vương Phúc Nhi nói: "Nương để cho muội ngày lễ ngày tết đều đưa chút châm tuyền cho Tổng gia bên kia, muội cũng không còn cách nào khác, không muốn làm cũng không được."

Vương Hoa Nhi cười ha ha: "Vậy muội nhanh chóng giả qua đi, thì làm ít đi một chút, ha ha, chúng ta vốn không có phiền não này nữa, hắc hắc."

"Nhị tỷ, chẳng lẽ hiện tại tỷ không làm thiêu thừa may vá?" Vương Phúc Nhi hỏi.

"Hai người cũng biết châm tuyền của ta cũng không ra sao, nương cũng nói quần áo gì đó đều có cửa hàng làm, hiện tại tỷ phải quản gia rồi, nương dạy tỷ." Vương Hoa Nhi nói nương là chỉ a di.

Vương Cúc Nhi cũng nói: "Như vậy cũng tốt, về sau muội cũng là dâu cả, chờ Khương Lỗi thú tức phụ, muội cũng sẽ không bị nàng lấn lướt." Trong ba tỷ muội cũng chỉ có Vương Hoa Nhi về sau sẽ có trục lý.

Vương Hoa Nhi nói: "Quản gia phải nhúng tay vào việc nhà, muội cũng không có nói gì, chỉ là bên kia cô cô thường xuyên tới cửa tổng tiền, làm cho người ta chịu không nổi. Trước kia nương là đương gia, các nàng không dám nói gì, hiện tại thấy muội mới tới, cảm thấy da mặt mỏng, đã muốn từ trong tay muội lấy chút này nọ, chỉ là ai thuận theo ý của bà ta?"

Còn không phải vì mặt mũi của cha, còn cho các nàng ba quả dưa hai quả táo, chỉ là cứ như thế này mãi cũng không phải biện pháp. Tỷ nói coi cũng không biết trong lòng những người này nghĩ thế nào, thậm chí chiếm tiện nghi, muội nói có công phu kia để đi chiếm tiện nghi, còn không bằng nghĩ kiếm chút tiền lời từ chỗ nào đi, so với cái này không phải tốt hơn rất nhiều sao? Nếu là muội, muội cũng không cần chơi may rủi đánh mất cả thể diện, quả thực là rất bề mặt." Diendanlequydon-ChieuNinh

Vương Phúc Nhi nói: "Luôn luôn có những người tương không làm mà hưởng, tổng tiền cũng nhiều đi. Nhị tỷ chỉ cần nhìn thôi, dù sao về sau quan hệ của các tỷ sẽ càng ngày càng xa, cũng không thể cả đời đều đánh gió thu các tỷ."

Vương Hoa Nhi nói: "Bọn họ nào nghĩ vậy, tỷ đã nói trên đời này sao lại có người không biết xấu hổ như vậy, hôm nay nghe Phúc nhi vừa nói như vậy, ngược lại tỷ cũng hiểu được. Chuyện ngày hôm đó, hai người nói xem, người không biết xấu hổ, thật sự là muốn mạng người ta, may mắn không có xảy ra chuyện gì, bằng không cuộc sống sau này không có yên tĩnh nữa."

Vương Phúc Nhi cùng Vương Cúc Nhi đều hỏi chuyện làm sao, Vương Hoa Nhi nói: "Còn không phải Anh Tử kia sao, cũng không biết nương nàng nói gì với nàng ta, thế nhưng thừa dịp mọi người không chú ý vào phòng Nhị đệ, may mắn ngày đó Nhị đệ vẫn luôn ở bên trường học không có trở về, bằng không ngày hôm sau nói thế nào cũng không rõ. Tỷ và nương đi đến phòng Nhị đệ chuẩn bị dọn dẹp cho Nhị đệ một chút, thì thấy Anh Tử ngủ ở trên giường Nhị đệ, làm chúng ta giật nảy mình, muội nói nếu hôm đó Nhị đệ ở trong phòng, lời này phải nói thế nào?"

May mắn là không ở, Anh Tử cũng không có thực hiện được, ta thật sự là chưa thấy qua không biết xấu hổ như vậy, muội nói một chút, cái này nếu thật sự bị Anh Tử thực hiện được, vậy về sau nàng ta chính là miễn cưỡng giả vào, người trong nhà này ai muốn trong thấy nàng ta chứ.

Không có người muốn trông thấy nàng, nàng còn sống được sao, trước kia cha đối với Anh Tử coi như cũng tốt, chỉ cần tới nhà, đều sẽ cho này nọ. Việc này vừa xảy ra, thì cha trực tiếp lạnh mặt, kêu Anh Tử về sau cũng không cần tới nữa, nói nàng là đại cô nương, luôn ra ngoài thật là kỳ cục. Sau đó còn nói chuyện với vị cô cô kia của chúng ta, nhanh chóng tìm nhà chồng cho Anh Tử, bằng không về sau ở bên này cũng không cần tới nữa. Tỷ thấy sắc mặt vị cô cô kia của chúng ta cũng không ra sao, hai người nói xem, việc này nếu không phải bà ta dạy, sẽ như vậy sao? Xem như tỷ thật sự phục

bọn họ, mệnh đũa nhỏ Khương Lỗi này cũng đủ khổ, nếu thật sự gặp phải một tức phụ như vậy, vậy cũng coi như xui tám đời."

Vương Cúc Nhi và Vương Phúc Nhi nghe được mà tròn tròn mắt, đây chẳng lẽ là sự kiện bò lên giường phiên bản hiện thực sao?

Đây cũng quá quá mức không đáng tin đi, cũng quá cái kia gì đi, thật sự là làm cho người ta không nói được lời nào. Trong mỗi nhà đều có một hai cực phẩm thân thích, lời này thật sự không sai. Vương Phúc Nhi không khỏi hỏi Vương Cúc Nhi: "Đại tỷ, trong nhà tỷ có thân thích như vậy không?"

Vương Cúc Nhi nói: "Cha chồng của tỷ bọn họ là con một ba đời, nếu nói thân thích gần cũng không có, nhưng mà chúng ta có một hai láng giềng, mỗi lần đều đi qua mượn này nọ, có đôi khi nói mượn một hai muống dầu mỡ, có đôi khi là một chút muối, thứ này lại ít, chúng ta lại không tốt kêu người ta trả, chỉ là trong lòng thật không thoải mái."

Ừc, thật sự là, mỗi nhà có bản kinh khó niệm cả, cuộc sống cũng không phải dễ dàng như vậy, hai tỷ tỷ đều nói: "Về sau muội tới Tống gia, cũng sẽ có một cô cô khó chơi, vị nãi nãi kia còn đối với cô cô rất tốt, muội nên sớm chuẩn bị."

Vương Hoa Nhi nói: "Tình huống của muội còn muốn hồng hơn cả tỷ, bên trên còn có một pho tượng phật đầu, tỷ bên này cha và nương đều sẽ không nói gì. Tuy rằng cha cũng chăm sóc vị cô cô kia của chúng ta, rốt cuộc chỉ là nói đạo lý. Chỗ muội sẽ không giống vậy, có một tổ tông, người ta còn là mẹ và con gái ruột thịt, đến lúc đó muội nên chuẩn bị để đối phó."

Vương Phúc Nhi nói: "Sợ gì? Dù nói như thế nào, cũng chỉ là cô cô mà thôi, cũng không thể mỗi ngày đều đứng ở nhà mẹ đẻ. Về phần vị nãi nãi kia, nếu bà thật sự muốn đối phó muội, muội cũng sẽ đánh thì không đánh lại nể cũng không trả lời. Chúng ta cũng không có tính tình bị khinh bỉ, việc ta ta làm, nếu người còn không hài lòng, ta đây sẽ không hầu hạ còn không được sao? Dù sao người cũng chường mắt." Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh

Vương Cúc Nhi vội nói: "Muội như vậy sẽ không được, bà tốt xấu gì cũng là trưởng bối. Người khác sẽ nói phê bình."

"Chẳng lẽ làm trưởng bối là có thể muốn làm gì thì làm sao, ngược lại muội cảm thấy các trưởng bối không đúng, chúng ta phải nói ra, để cho các trưởng bối không bị người khác nói là không hiền lành mới xem như là chân chính hiền thuận, các tỷ nói đúng hay không?"

Vương Hoa Nhi cười ha ha: "Chỉ biết nha đầu muội sẽ không chịu thiệt, muội nói rất đúng, dựa vào cái gì chúng ta cũng bị người vô duyên vô cớ bắt nạt? Bắt nạt còn không thể hé răng? Không có đạo lý này. Đại tỷ, tỷ là không có gặp phải người như vậy, có người thật sự không làm cho tỷ tôn kính nổi, nói gì trưởng bối với không trưởng bối. Muội cũng nghe Khương Lỗi nói, trong hiền thuận cũng có một điều là không để cho trưởng bối không hiền hậu, Khương Lỗi còn chuẩn bị lấy ra nói vị cô cô kia của chúng ta nữa. Muội thấy là cùng một ý tứ Phúc nhi nói, không nói đối gạt hai người, ngày bé muội đã cảm thấy nãi nãi mình đối chúng ta chính là không hiền hậu, Phúc nhi muội còn nhớ rõ không? Chuyện chúng ta không được ăn quả đào, hai chúng ta vụng trộm đi hái đào?"

Vương Phúc Nhi gật gật đầu, việc này đương nhiên nhớ rõ, nãi nãi đều chia đào cho người khác, chỉ là không có cho ba tỷ muội các nàng, mình và nhị tỷ khó chịu, cho nên liền đi hái, sao khi đó lại cảm thấy quả đào ngọt như vậy chứ?

"Dù sao muội nghĩ, hai người cảm thấy lúc ấy nãi nãi làm trưởng bối thì làm đúng sao? Muội một chút cũng không có cảm thấy đúng, cho nên muội còn cứ đối nghịch với bà, dựa vào cái gì chứ, chỉ bởi vì chúng ta là nữ oa, thì không cho ăn đào? Cũng thật quá đáng. Cũng bởi vì chúng ta kêu bà là nãi nãi, thì bà có thể muốn làm gì thì làm đó sao? Đừng nhìn hiện tại muội không nói gì, chuyện ngày bé muội còn nhớ rõ đây, nếu như trong nhà chúng ta vẫn nghèo giống như trước đây, không chừng nãi nãi mình còn muốn bán chúng ta đi hết."

Đúng vậy, thiếu chút nữa chính mình đã bị nãi nãi bán cho Trần gia làm nha hoàn rồi, Vương Phúc Nhi nghĩ nghĩ hỏi: "Trần gia trên huyện, các tỷ biết không?"

Vương Cúc Nhi và Vương Hoa Nhi đều gật đầu: "Trần gia này mọi người đều biết, là nhà kẻ có tiền, lại có thân thích là quan phủ, cho dù là huyện thái gia cũng không dám chọc bọn hắn."

"Hiện tại Trần gia giống như đang tranh giành buôn bán cùng với Triệu gia, không biết bọn họ có tranh chấp gì?" Vương Phúc Nhi nói.

"Việc này cũng không thể nào quản, Phúc nhi, muội cũng ít trộn lẫn vào, chỉ là Triệu Thư Lâm cũng tốt, nếu sinh ý thật sự suy sụp, thật đúng là làm cho người ta cảm thấy không thoải mái."

Vương Phúc Nhi vội cười nói: "Nhị tỷ, tỷ nghĩ Triệu thúc thúc bọn họ cũng quá không bản lĩnh đi, hiện tại Triệu thúc thúc đều đã đoạt lấy sinh ý rồi, hiện tại Trần ký cũng chỉ còn món gà nướng là bán được ra ngoài, cái khác đều không được. Hơn nữa Triệu Thư Lâm còn đính hôn với thiên kim Tri phủ, muội thấy Trần phủ cũng không dám làm gì."

Vương Cúc Nhi và Vương Hoa Nhi liếc nhau: "Phúc nhi, muội không sao chứ?" Triệu Thư Lâm đính hôn, chuyện này thật sự là ngoài ý muốn.

"Đại tỷ, nhị tỷ, xem hai người nói này, muội có thể có chuyện gì chứ, hai người nghĩ thế nào vậy, muội cũng đã định thân rồi, hai người không cần nghĩ nhiều."

Vương Hoa Nhi vội hỏi: "Đúng vậy, xem chúng ta không phải làm điều thừa sao?" Ài, lúc trước Triệu Thư Lâm này cũng thích muội từ nhà mình, không nghĩ tới hiện tại cảnh còn người mất. Nhưng mà tiểu tử Tống Trường Khanh này cũng không tệ, cũng không tính mai một muội từ của mình, mình thật sự là quan tâm mù quáng cái gì đây. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh

Vương Cúc Nhi cũng nghĩ, tiểu muội của mình cũng là người thông suốt, hơn nữa còn đã đính hôn trước, khẳng định là không nghĩ gì với Triệu Thư Lâm, bằng không người khác cũng không lay chuyển được nàng, hiện tại mỗi người đều tự đính hôn, cũng là chuyện tốt. Chỉ là về sau quan hệ này khẳng định

ít nhiên sẽ có chút xa lạ.

Vương Phúc Nhi còn không có nói thái độ của nương Triệu Thư Lâm cho hai vị tỷ tỷ đâu, nghĩ nghĩ, vẫn là không nói, nói ra còn tưởng rằng trong lòng mình thực không thoải mái nữa, nàng cũng không muốn gây chuyện thị phi. Nương Triệu Thư Lâm khinh thường mình, đó chính là chuyện của bà, không trở ngại Triệu Thư Lâm cũng là người tốt, thứ mỗi người tìm kiếm là không giống nhau, như vậy cũng không trách người khác.

Chờ sau khi Vương Cúc Nhi và Vương Hoa Nhi đi vài ngày, thời tiết càng ngày càng nóng, làm cho người ta hận không thể cào một tảng da ở trên người. Ở đây không có máy điều hòa nhiệt độ, cũng không có khối băng, chỉ có nước giếng. Vương Phúc Nhi để cho Khấu Nhi đặt dưa hấu vào trong rổ, sau đó treo ở bên trong giếng, ngâm lạnh hơn nửa ngày, rồi kéo dưa hấu đi lên, lúc đó ăn vào ngọt ngọt thấm lạnh lạnh, rất là giải khát. Lý Tẩu tử làm chè đậu xanh cũng nói, chính giữa trưa uống một chén, trong lòng khoan khoái.

Vương Tiểu Bảo đến thời gian tan học còn chưa có trở về, ngay cả thư đồng của hắn là Tiểu Ngưu tử cũng không thấy đâu, còn tưởng rằng là ham đi chơi ở nơi khác. Chỉ là mắt thấy mặt trời sắp xuống núi, còn không có thấy bóng dáng đâu. Mọi người đều nóng nảy, Vương Đồng Tòa tự mình đi tìm, Lý Tẩu tử cũng bị phái ra đi tìm, đến khi chờ trở về cũng là Tiểu Ngưu tử đã bị đánh choáng váng, trong lòng Vương Phúc Nhi lập tức lộp bộp, có phải Tiểu Bảo đã xảy ra chuyện hay không?

Đi Tế An Đường thỉnh đại phu, Tổng Trường Khanh tự mình tới đây: "Xảy ra chuyện gì?"

Thích thị cũng không có gì tị hiềm không tránh ngại, vội nói: "Không thấy Tiểu Bảo, Tiểu Ngưu tử bị đánh hôn mê, cha nó (TB) tìm được ở trong ngõ nhỏ."

"Thảm, đừng nóng vội, trước tiên con cứu tỉnh Tiểu Ngưu tử rồi, chúng ta hỏi một chút là chuyện thế nào có được không?" Tổng Trường Khanh vội khuyên nhủ.

"Nương, trước người cũng đừng hoảng hốt, Trường Khanh nói rất đúng, chỉ có Tiểu Ngưu tử biết rõ ràng tình huống nhất, chúng ta không thể rối loạn." Gật gật đầu với Tổng Trường Khanh, Tổng Trường Khanh cũng bắt chấp cái khác, đi trước trị liệu cho Tiểu Ngưu tử.

Hết chương 143.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 144: Tiểu Bảo đã trở lại!

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Cái ót của Tiểu Ngưu tử bị đánh u một cục to, Tổng Trường Khanh dùng kim châm đâm vài cái, một lát sau thì tỉnh, Thích thị vội hỏi: "Tiểu Ngưu tử, Tiểu Bảo đi nơi nào rồi?"

Tiểu Ngưu tử mơ mơ màng màng, hiện tại nhìn thấy nhiều người như vậy, thì lập tức khóc lên: "Nãi nãi, Tiểu Bảo thiếu gia bị người ta bắt đi!"

Tuy rằng biết là như thế, nhưng mà nghe Tiểu Ngưu tử nói như vậy, trong lòng mọi người vẫn rối loạn, Thích thị đã trực tiếp nói: "Rốt cuộc Tiểu Bảo bị ai bắt đi, cha hắn, chàng nhanh đi tìm người, nếu Tiểu Bảo có chuyện không hay xảy ra, ta cũng không sống nổi." Thật vất vả có con trai, hiện tại bị người bắt đi, làm nương có thể dễ chịu sao?

"Nương, ngài đừng như vậy, ta phải hỏi kỹ một chút, rốt cuộc là chuyện làm sao." Vương Phúc Nhi vội khuyên nhủ.

Rốt cuộc Vương Đồng Tòa là nam nhân trong nhà, tuy rằng cũng gấp không thôi, nhưng mà cũng biết lúc này không thể loạn: "Tiểu Ngưu tử, con nói một chút rốt cuộc là chuyện làm sao?"

Thì ra hôm nay sau khi tan học, Tiểu Ngưu tử và Tiểu Bảo dựa theo bình thường mà chuẩn bị về nhà, chính là khi đi tới ngõ nhỏ, Tiểu Ngưu tử bị đánh lén ngất xỉu, mà Tiểu Bảo đã không thấy tăm hơi.

"Trước khi tiểu nhân té xỉu thấy mấy đôi giày, còn cái khác thì cái gì cũng không biết." Tiểu Ngưu tử vừa khóc vừa nói, hắn chỉ là một đứa nhỏ gần mười tuổi, gặp phải chuyện như vậy, cũng là hoang mang lo sợ.

"Vậy phải làm sao hử, có phải bọn bắt cóc bắt Tiểu Bảo đi rồi hay không, Tiểu Bảo à, con ở đâu." Thích thị khóc nói.

"Nương, khẳng định không phải bọn buôn người, bọn bắt cóc đều là làm việc từ một nơi bí mật gần đó, trên người ban ngày ban mặt, còn nhiều người như vậy, khẳng định là không phải." Vương Phúc Nhi vội nói.

Tổng Trường Khanh cũng nói: "Phúc Nhi nói đúng, trần trên này nhà của con cũng quen biết vài bộ khoái, con cho người đi tìm những người này tìm kiếm xem sao, có người bên ngoài tiến vào trần chúng ta hay không. Còn chưa có đi ra ngoài, các cửa ra vào Tú Thủy trần này đều có bộ khoái tuần tra, nếu

thực sự có chuyện kỳ quái, vậy nhất định là sẽ phát hiện."

Vương Phúc Nhi nói: "Cũng đi truyền tin cho đại ca và biểu cô bên kia, nhiều người lực lượng lớn. Cha, ở trên trấn này cha cũng có người quen biết, chúng ta ra thêm chút tiền, để cho mọi người đều hỗ trợ tìm xem. Con thấy chúng ta và người khác cũng không có cừu oán gì, những người đưa Tiểu Bảo đi, đơn giản chính là muốn tiền, chúng ta tình nguyện ra tiền."

Tổng Trường Khanh nói: "Con để cho người trong nhà của con cũng đều đi ra ngoài tìm, cha con cũng quen biết nhiều người, Tú Thủy trấn này chỉ là địa phương lớn như vậy, chúng ta nhất định có thể tìm Tiểu Bảo trở về."

Đang lúc mọi người đều đang rối ren, Khấu nhi từ bên ngoài lấy đến một phong thư: "Tiểu thư, mới vừa rồi có người gõ cửa, nô tỳ nhìn, phát hiện cái này."

Vương Phúc Nhi vội vàng lấy thư đến trong tay, Tổng Trường Khanh lại đoạt lấy nói: "Ta xem trước." Chỉ sợ trong thư này có đồ gì đó không tốt.
ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^I^q^d

"Nói gì rồi?" Thích thị trông mong ngóng nhìn.

Vương Đồng Tòa cũng lo lắng, Tổng Trường Khanh nhìn thư, nói: "Hiện tại hẳn là Tiểu Bảo an toàn không có vấn đề. Con nghĩ việc này nên nói cho bên Triệu thúc."

Vương Phúc Nhi lấy lại thư đọc, thì ra thư này là muốn Vương gia giao thực đơn ra để đổi Tiểu Bảo. Vương Phúc Nhi nói: "Chuyện này chẳng lẽ là Trần ký giờ trò quỷ?" Có liên quan tới thực đơn chỉ có cả nhà Triệu thúc, hiện tại mấy người Triệu thúc dựa vào mấy món đồ ăn này khiến cho Trần ký không ngừng đầu lên nổi. Có thể Trần ký bí quá hoá liều, bắt cóc Tiểu Bảo để uy hiếp nhà mình giao thực đơn ra hay không đây.

Tổng Trường Khanh phản phô gã sai vặt Nhạc An đi báo tin cho Triệu gia, chuyện như vậy, phải kêu Triệu gia đến. Thứ nhất chuyện này có liên quan với bọn họ, thứ hai hiện tại Triệu gia và Tri phủ kết thân gia, chuyện như vậy, bọn họ ra tay hẳn là càng thuận tiện hơn.

"Vương thúc và Vương thẩm cũng không cần lo lắng, việc này hẳn là có thể giải quyết rất nhanh, Tiểu Bảo cũng có thể an toàn trở về. Mấy người Triệu thúc là người làm việc lớn quen mặt, việc này bọn họ cũng thường thấy, nhất định sẽ không có việc gì."

Thích thị nói: "Chỉ cần Tiểu Bảo không có chuyện là được, Phúc nhi, nếu như bọn hắn muốn thực đơn, thì cho bọn hắn đi, nương không cầu gì khác, chỉ cầu Tiểu Bảo có thể bình bình an an."

Vương Đồng Tòa nói: "Sao nàng nói vậy, việc này xem Triệu huynh đệ bên kia, chúng ta phải nói chữ tín!"

"Đều đến lúc này rồi, chẳng còn nói cái gì mà chữ tín hay không chữ tín, chẳng lẽ mệnh Tiểu Bảo còn không giá trị bằng chữ tín? Ta thà rằng đền tiền, cũng muốn Tiểu Bảo trở về."

"Nương, việc này không có đơn giản như vậy, chúng ta chờ Triệu thúc bọn họ đến đây rồi nói sau, con cam đoan, Tiểu Bảo nhất định sẽ an an toàn toàn trở về."

Triệu Thanh Minh và Triệu Thư Lâm đến rất nhanh, nghe xong việc này, Triệu Thanh Minh nói với Vương Đồng Tòa: "Việc này là chúng ta liên lụy nhà huynh, ta đã phái người đi, xin các huynh yên tâm, Tiểu Bảo nhất định sẽ trở về với các huynh."

Thích thị vội hỏi: "Vậy thực đơn này?"

Triệu Thanh Minh nói: "Bọn họ cũng chỉ đoán thực đơn là từ chỗ này, nhưng mà vẫn không dám xác định, cho nên hiện tại ngược lại chúng ta không thể đưa, một khi đưa vậy thì đã xác nhận là mọi người ở đây đưa ra. Những người đó có lẽ là tra qua, thấy ta đã tới chỗ này, nhưng mà bọn hắn lại không rõ lắm, cho nên muốn dùng Tiểu Bảo đến thử mọi người. Mọi người yên tâm, không quá một canh giờ, ta nhất định tìm Tiểu Bảo trở về."

Trong lòng Triệu Thanh Minh cười lạnh, khẳng định chính là Nhị đệ không không chịu thua kém của mình làm ra, hẳn đã cho người trói lại cháu mình, nếu không đưa Tiểu Bảo ra đổi, như vậy khiến cho Nhị đệ mình cũng đừng nghĩ con trai.

Ài, việc này biến thành như vậy, Triệu Thư Lâm nói: "Về sau không bao giờ sẽ xuất hiện chuyện như vậy nữa!"

Cho dù là đắc tội với Đồng Tri kia, cũng phải đuổi cả nhà Nhị thúc ra khỏi Tú Thủy trấn, vậy mà làm ra chuyện đáng giận đến như vậy.

"Nương, hiện tại ngài đi làm thức ăn ngon cho Tiểu Bảo đi thôi, nó sẽ trở về lập tức. Khấu nhi, đi chuẩn bị quần áo cho Tiểu Bảo, để cho nó trở về thì phải tắm rửa một cái." Diendanlequydon~ChieuNinh

Nếu mời Triệu thúc thúc tới thì phải tin tưởng bọn họ, bằng không dựa vào bản lĩnh nhà mình, việc này cũng không giải quyết được. Vương Phúc Nhi sợ đến lúc đó nương suy nghĩ miên man, tốt nhất để cho nàng tìm chút việc để làm.

Lý tẩu tử đưa nương đi ra ngoài, một phòng mọi người đang chờ, Tổng Trường Khanh lặng lẽ di chuyển đến bên người Vương Phúc Nhi, vụng trộm cầm tay nàng: "Đừng lo lắng, khẳng định là không có việc gì."

Tổng Viễn Chí cũng phái người tới, nói với Vương Đồng Tòa: "Thân gia huynh đừng lo lắng, Tổng gia đều có quan hệ Tú Thủy trấn chúng ta, khẳng định sẽ tìm được Tiểu Bảo."

Lại thấy Triệu Thanh Minh ở đó, hai người ở một bên nói chuyện, Tống Viễn Chí nghe xong gật đầu. Triệu Thư Lâm liếc mắt nhìn Tống Trường Khanh và Vương Phúc Nhi một cái, lại chuyển sang chỗ khác.

Quá trình chờ đợi quả thật không dễ chịu, thời gian trôi qua từng chút từng chút, lại nghe được có tiếng người nhanh chóng chạy tới: "Lão gia, đã tìm được người trở về!"

Một hạ nhân Triệu gia cũng Vương Tiểu Bảo trở về: "Nương, Tiểu Bảo đã trở về!"

Thích thị từ một gian phòng khác vội lao nhanh chạy đến, thấy Tiểu Bảo rồi, khóc lớn nói: "Tiểu Bảo, con hù chết nương."

Vương Tiểu Bảo nhìn thấy thân nhân cũng khóc: "Nương, con không có chuyện gì, người đừng khóc." Nói là không để cho người khác khóc, chính hắn lại khóc lợi hại, đại khái là đã bị hoảng sợ.

Vương Phúc Nhi nói: "Nương, nhanh để cho Tiểu Bảo vào nhà, để cho Tống thúc thúc kiểm tra cho hắn một chút."

"Đúng đúng đúng, xem ta hồ đồ này, thân gia, phiền toái huynh nhìn xem cho Tiểu Bảo nhà ta."

Tống Viễn Chí cười nói: "Đây là đương nhiên."

Tống Viễn Chí kiểm tra một hồi rồi nói: "Bị hoảng sợ một chút, tay rách da một chút, không có vấn đề khác, một lát nấu chút canh an thần, ngủ một giấc thức dậy thì tốt rồi, thuốc cao này bôi lên chỗ da bị xướt, phòng ngừa nhiễm trùng."

Triệu Thanh Minh và Triệu Thư Lâm thấy người đã trở lại, lại xin lỗi một lần nữa, sau đó còn một chút việc phải xử lý, nên cáo từ rồi đi. Tống Viễn Chí cũng biết hướng không sao nữa, để lại mấy thủ hạ ở bên này, Tống Trường Khanh lại không muốn trở về, Tống Viễn Chí nói: "Để cho Trường Khanh ở lại đây đi, bên này các huynh thiếu nhân thủ, cũng để cho hắn tận tâm ra sức."

Vương Đồng Tòa nghĩ nghĩ, biết là lòng tốt của thân gia, thấy trong nhà nhân thủ không đủ, để cho nữ tể tương lai hỗ trợ, vốn không có chối từ.

Vì thế Tống Trường Khanh được như ước muốn mà ở lại, chỉ là lúc này cũng không phải thời cơ tốt, Vương Phúc Nhi vội vàng chăm sóc Vương Tiểu Bảo, hắn cũng không thể nói được gì. Vương Tiểu Bảo là bị chút hoảng sợ, chỉ là về tới nhà thì tốt hơn nhiều, Thích thị nói: "Con đứa nhỏ này, con hù chết nương."

"Nương, con không sao đâu, bọn họ chỉ là muốn hù dọa làm con sợ, con còn không sợ đâu."

"Con còn nói, nếu con xảy ra chuyện gì, nương cũng không sống nổi."

"Nương, hiện tại Tiểu Bảo không có việc gì, người cũng ăn một chút gì đi thôi, bên này để con trông coi."

"Ài, cũng được, Trường Khanh, con cũng chưa có ăn đi, đi qua cùng thăm ăn chút gì đã." Diendanlequydon~ChieuNinh

"Thăm, con không đói bụng, con cũng trông coi ở đây đi."

Thích thị nghĩ nghĩ, nói: "Cũng được, đợi lát nữa ta đưa đồ ăn lại đây."

Vương Phúc Nhi thấy nương đi rồi, hỏi Vương Tiểu Bảo: "Bọn họ có đánh đệ hay không?"

Vương Tiểu Bảo lắc đầu: "Không có, bọn họ cũng không nói chuyện với đệ, đệ bị bắt trời tay, qua một đoạn thời gian, thì có người thả đệ đi ra ngoài."

Như vậy à, cũng tốt, không biết chuyện vốn không có bao nhiêu phiền toái, nếu Triệu thúc thúc nói mọi chuyện đều có thể giải quyết, như vậy nên tin tưởng bọn hắn.

"Trường Khanh ca, lần trước ca hứa cho đệ nghiên mực còn không có cho đệ đâu." Vương Tiểu Bảo nói.

"Được, ngày mai đệ không có việc gì, thì ta cho đệ." Tống Trường Khanh cười nói.

Vương Phúc Nhi vỗ Vương Tiểu Bảo lập tức: "Sao thích đòi loạn đồ như vậy?"

Vương Tiểu Bảo bĩu môi: "Không phải là đệ đòi loạn, là Trường Khanh ca tự mình nói cho đệ, không tin tỷ hỏi Trường Khanh ca đi."

Tống Trường Khanh nói: "Là ta nói cho, Tiểu Bảo đọc sách hiện tại, ta cũng không cần đọc, thứ tốt hắn là cho người cần dùng."

"Chàng cứ nương chịu hử đi, tiểu tử này là cứ thích chiếm tiện nghi."

"Hắc hắc, ai kêu Trường Khanh ca là tỷ phu của đệ chứ, đệ không chiếm tiện nghi của huynh ấy thì chiếm tiện nghi ai?"

Một câu nói tỷ phu làm cho Tống Trường Khanh là mừng rỡ không thôi, Vương Phúc Nhi nói: "Được, để Trường Khanh ca của đệ chăm sóc đệ đi, ta cũng không hầu hạ ở trong này, hai huynh đệ các người cứ vui vẻ với nhau đi." Vương Phúc Nhi nói xong bước đi, còn lại hai người kia, Vương Tiểu Bảo

nói: "Tỷ của đệ tức giận sao? Ài, vậy làm sao cho tốt đây?"

Tổng Trường Khanh nói: "Đệ nói đệ một chút đi, ta thật vất vả mới ở lại được, một cơ hội như vậy."

"Không phải mới vừa rồi Trường Khanh ca rất cao hứng sao, hiện tại lại oán đệ. Đệ đây không gọi ca là tỷ phu."

"Vậy đệ vẫn kêu đi, nhìn đệ như vậy, ta yên tâm không ít, một chút bóng ma cũng không có, là một nam tử hán."

"Đó là đương nhiên!"

Hết chương 144.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 145: Mẫu thân cảm râm

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Triệu Thanh Minh về tới trong nhà, nói với một chương quỳ trong đó: "Người cứ nói với Trần ký người ta, nếu thật sự muốn trở mặt với Triệu Thanh Minh ta, như vậy thì cứ tiếp tục, còn nếu muốn giữ lại một con đường, như vậy để cho bọn họ nhìn Triệu Nhị gia bên kia mà làm."

"Đồng gia, ý của ông là?"

"Ý tứ của ta là, biện pháp ngu xuẩn như vậy cũng chính là vị Nhị đệ kia của ta mới có thể làm ra được, nếu Trần ký muốn thực đơn thì trực tiếp tìm Triệu Thanh Minh ta là tốt rồi, dựa vào phán đoán cũng có thể bắt cóc người khác, Trần ký này có thể thành như bây giờ, thật đúng là ra ngoài dự đoán của người ta."

"Đồng gia nói đúng, ta thấy việc này cũng chính là nhị gia bên kia mới có thể làm ra, đồng gia, ta hoài nghi chúng ta bên này có gian tế, bằng không thì dựa vào cái gì hoài nghi đến Vương gia bên kia?"

"Người nói rất đúng, không phải là người trong phủ, không biết ta đi qua Vương gia, một lát gọi thiếu đồng gia các người lại đây, việc này hẳn là để cho hắn làm."

"Vậy tiểu nhân cũng đi xuống."

Triệu Thư Lâm từ bên ngoài trở về: "Cha, người không muốn xé rách mặt với Trần gia?"

Triệu Thanh Minh gật đầu: "Trên thương trường cũng không nói cái gì là đối lập cả đời, chẳng qua Trần gia cũng muốn vùng vẫy tranh với ta thôi. Hiện tại cũng biết Triệu gia ta không phải dễ chọc, hẳn không muốn lưỡng bại câu thương, cho nên Nhị thúc con bên kia có việc bận rộn rồi."

Nhị thúc? Càng là thân nhân càng hại người đến ngoan độc, ngược lại là những người không liên quan, ở thời điểm người có khó khăn, sẽ giúp đỡ người.

"Cha, Vương gia bên kia, hẳn là không có vấn đề gì đi."

Triệu Thanh Minh gật đầu: "Việc này là chúng ta bên này chọc phiền toái cho bọn họ, chỉ cần chúng ta không để cho người khác biết thực đơn kia xuất phát từ bên kia là được. Chẳng qua việc này Trần gia cũng sẽ không đi làm, dù sao mở từ lâu, nếu để cho người khác nói cho Đồng Tri bọn họ dùng thủ đoạn như vậy để đoạt thực đơn nhà khác, như vậy về sau bọn họ cũng đừng tiếp tục lẫn lộn trong ngành này. Việc này hoàn toàn là do vị Nhị thúc kia của con tự mình ra chủ ý ồ ồ, Trần gia chẳng qua là mặc kệ không can thiệp thôi. Cũng may xảy ra việc này, đối với chúng ta cũng mới có lợi, ít nhất về sau Trần gia sẽ không hành động thiếu suy nghĩ nữa, cũng giống như là đặc biệt đưa cán dao cho chúng ta rồi."

"Vậy Nhị thúc bọn họ có hay không?"

"Trần gia đương nhiên là sẽ không sẽ giúp Nhị thúc con, chuyện lần này không có thành công, bọn họ ăn mất, khẳng định đối với Nhị thúc con vốn không có hi vọng gì, chẳng qua cũng chỉ là nê mặt, lần này không cần chúng ta động thủ, tự nhiên Nhị thúc con sẽ có người thu thập hắn."

"Nhưng mà, Nhị thúc có thân gia tốt, có lẽ cũng chỉ là rời khỏi Tú Thủy trấn này."

"Không vội, trước kia là xem ở tình huynh đệ một hồi, để cho hắn một con đường. Hiện tại tình cảm này đã dùng hết rồi, vậy không trách được ta. Chỉ là, về sau chúng ta đều không cần tự mình đi Vương gia, tránh mang phiền toái đến cho bọn hắn, con xem hôm nay việc này cũng không phải chính là bởi vì chúng ta gây nên sao? Là ta sao có lỗi Vương gia."

Triệu Thư Lâm trầm mặc một chút, nói: "Cha, người nói con đều hiểu được, con sẽ không đi bên kia."

"Ài, là cha không tốt, nhưng mà nam tử hán đại trượng phu, cảm được thì cũng buông được, không phải có câu nói rất đúng sao, sáng mắt tối được, mọi chuyện có được thì có mất, một vài thứ cũng không thể cưỡng cầu."

Ngày hôm sau Vương Tiểu Bảo lại vui vẻ, Tổng Trưởng Khanh vốn đang nghĩ ở lại đây, nhưng mà thật sự là không có lý do gì, đành phải đi ba bước quay đầu một cái rồi đi, Khấu nhi cười nói: "Tiểu thư, cô gia chúng ta thật sự là tốt."

"Kêu loạn cái gì? Không cho phép kêu cô gia!" Vương Phúc Nhi nói.

"Ha ha, vậy chờ về sau em lại kêu." Khấu nhi cười hi hi nói, nàng ở trong nhà này sống càng ngày càng tốt, mỗi ngày được ăn no, còn mặc tốt, nhà chủ nhân lại đối xử tốt với mọi người, thật sự là tiền vào trong ổ phúc. Trước kia ở nhà mình không phải lớn cũng không phải nhỏ, hoàn toàn là một người bị bỏ qua, lại là hàng lỗ vốn, sao có thể nghĩ đến có ngày lành hiện tại?

"Cha bọn nhỏ, có nên lại tìm một người lớn hơn chút đi theo Tiểu Bảo hay không? Tiểu Ngu từ quá nhỏ, nếu việc này lại xảy ra một lần nữa, ta cũng chịu không nổi."

Vương Đồng Tòa nói: "Hắn là một nam oa, sợ này sợ kia giống như dạng gì? Lại nói chuyện này làm sao đều phát sinh ở trên người Tiểu Bảo? Coi như không có chuyện thì tốt rồi, nàng đừng quản nó, sớm muộn gì cũng có một ngày nó phải tự mình sống, mỗi ngày nàng lo lắng cái này, lo lắng cái kia, còn lo lắng không yên. Ta cũng không tin, chuyện không hay ho gì đều phát sinh ở trên người Tiểu Bảo."

"Phi phi phi, nói cái gì đâu, ta cũng không nói, ta phải đi thấp nén hương cho Bồ Tát, hắn đây là phạm vào thái tuế, phải trừ bỏ đi tai họa."

"Nương, người không có nghe nói qua sao, đại nạn không chết tất có hạnh phúc mai sau, Tiểu Bảo chúng ta là như thế này." Vương Phúc Nhi nói.

Thích thị nghe xong cao hứng: "Chính là con nói như vậy mới tốt."

Vương Phúc Nhi tiếp tục nói: "Con nghe người ta còn nói, con người ấy, phúc khí và tai nạn cả đời đều cũng có số, tuyệt đối không phải ít, cũng sẽ không nhiều. Tiểu Bảo trôi qua lần này, vậy về sau khẳng định là thuận lợi trôi chảy, nương cứ hoàn toàn yên tâm đi."

"Phúc nhi, lời này ta cũng đã nghe qua, được rồi, để cho Tiểu Bảo đi tư thực đi thôi, để cho Tiểu Ngu từ nghỉ tạm vài ngày, đứa nhỏ này cũng là bị tội, bọn người này cũng thật là quá nhẫn tâm độc ác, đánh Tiểu Ngu từ u cục lớn như vậy, lỡ đánh ngược người ta thì phải làm sao." Thích thị nói.

Lý tẩu tử ở bên cạnh nói: "Đây cũng không phải là vận khí, Tiểu Ngu từ có năng lực chấn tai họa cho Tiểu Bảo thiếu gia, cũng tốt."

"Cũng không thể nói như vậy, mệnh Tiểu Ngu từ vốn cũng đủ khổ, chúng ta làm chủ nhân, ài, Lý tẩu tử, hôm nay ngươi đặc biệt làm một nồi canh gà cho Tiểu Ngu từ, phải bồi bổ." Thích thị thở dài.

"Được, nãi nãi chính là lòng dạ tốt."

Vương Tiểu Bảo đi đến trường, lần này là Thích thị tự mình đưa đi qua, tuy rằng nói nhiều như vậy, yên tâm không ít, nhưng mà vẫn muốn tự mình trông thấy đưa đi vào mới được, làm nương thì là như thế này, cái gì cũng không yên lòng.

Vương Cúc Nhi và Vương Hoa Nhi sau đó mới biết được việc này. Vương Đồng Tòa và Vương Phúc Nhi cũng không muốn cho hai người các nàng bận tâm, việc này đã giải quyết viên mãn, như vậy làm cho người nhiều biết đi theo lo lắng làm gì?

Cho nên cũng chỉ có người tiểu viện Vương gia biết, người khác là Tổng gia và Triệu gia bên kia, người ta cũng sẽ không nói ra bên ngoài, dù sao việc này không tốt đẹp gì. Nương Tổng Trưởng Khanh Lý thị còn tự mình qua đây thăm Tiểu Bảo, an ủi một chút, làm Thích thị vui vẻ, nói thẳng về sau Vương Phúc Nhi có mẹ chồng tốt.

"Chuyện như vậy ở nhà cũng không nói cho ta và đại tỷ một tiếng, thật sự không coi chúng ta trở thành người nhà." Vương Hoa Nhi nói.

"Nói ra các tỷ lại chạy về cũng phiền toái, việc này đều đã giải quyết rồi, không có chuyện gì." Vương Phúc Nhi nói.

"Còn nói vậy, ài, muội nói cũng đúng, chờ chúng ta trở về, đã sớm chạm, quên đi, không nói nữa. Đại tỷ, đây là ở gần thì tốt hơn, nhìn xem tiểu tử Tổng Trưởng Khanh kia, vừa xảy ra chuyện thì đã lập tức chạy tới, chúng ta lại không được. Muội thấy về sau cha nương nhất định càng thích tam nữ tể này, tỷ nói đúng không?"

Vương Cúc Nhi cười nói: "Đúng vậy, như vậy cũng tốt, chúng ta đều phải cảm ơn hắn, giúp đỡ chúng ta quan tâm cha nương, chỉ là cha nương thích hắn nhiều cũng là đương nhiên."

Vương Phúc Nhi nói: "Hiện tại hai người trên ghẹo muội, chẳng lẽ cha nương chúng ta không thích đại tỷ phụ và nhị tỷ phụ sao? Mỗi lần đi lên huyện, cha nương chúng ta đều phải mang thật nhiều thứ cho đại tỷ phụ và nhị tỷ phụ, cho tới bây giờ cũng không có bỏ qua."

Vương Hoa Nhi cười nói: "Nhìn xem, hiện tại đều đang bệnh ực cho tiểu tử Tổng Trưởng Khanh kia, có thể thấy được là nữ sinh hướng ngoại, thật là."

Vương Phúc Nhi cũng không khách khí: "Nhị tỷ, tỷ là đang nói chính mình đi, tỷ cũng là nữ sinh hướng ngoại, muội thấy hiện tại tỷ vừa nhắc tới, chính là chuyện nhà của a di, thế này mới kêu là hướng ngoại đây."

"Được được được, tỷ nói không lại muội, tỷ không nói còn không được sao? Sao tiểu tử Tiểu Bảo còn chưa có trở về? Tỷ phải nói với nó, sao một chút tâm cảnh giác cũng không có hả, bị người ta trực tiếp bắt đi tốt xấu gì cũng hô to vài tiếng, để cho người khác phát hiện cũng tốt."

Thích thị tiến vào nói: "Con quan tâm Tiểu Bảo, còn không bằng quan tâm chính con đi, con nhanh chóng sinh một ngoại tôn tử cho ta, thì so với gì cũng tốt."

Lại tới nữa! Vương Hoa Nhi thực bất đắc dĩ, sao mỗi lần trở về, nương đều nhắc tới chuyện này vậy, có phải a đi nói gì với nương hay không, Vương Hoa Nhi nghĩ muốn hỏi thì hỏi ngay: "Nương, có phải a đi nói gì với người hay không?"

Thích thị vội gõ gõ đầu Vương Hoa Nhi: "Con nhìn xem con nói cái gì? A đi đối với con đủ tốt, chính là vì nàng đối với con tốt, cho nên nương mới cảm thấy con nên nắm chặt, nhanh chóng sinh một đứa cho Khương gia bọn hắn, cũng coi như con đền đáp bọn họ."

Vương Hoa Nhi nói: "Mọi người luôn thúc giục, con sinh không được thì phải làm sao?"

"Cái nha đầu nói năng không chừng mực này, nói gì đâu? Con và Khương Điền đều không có bệnh, vì sao kêu không sinh được? Nhanh chóng phun nước miếng nói lại cho ta, bỏ xui đi, khuê nữ của ta khẳng định có thể sinh!" Thích thị nóng nảy.

Vương Cúc Nhi cũng nói: "Chuyện không thể sinh cũng trăm ngàn lần đừng có nói lại, người khác nghe thấy được thì không tốt."

Chuyện Tiểu Bảo, mọi người Vương gia cũng không biết được cũng không nói ra bên ngoài, lúc ấy vốn muốn thông báo cho Đại Bảo và biểu cô Tú Nga, chỉ là sau đó nhận thư nên không có đi thông báo, cho nên những người này cũng không biết.

Bọn họ cũng không tính giải quyết với mọi người, dù sao không phải chuyện tốt gì. Vương Cúc Nhi và Vương Hoa Nhi không giống, là thân tỷ tỷ của Tiểu Bảo, tự nhiên là nên biết, chính là chuyện sớm đã qua đã lâu, cho nên nói cũng không nói được gì, ngược lại là Vương Hoa Nhi bị Thích thị lái nhai lăm băm nói nửa ngày, khiến cho nàng cũng không muốn nghe.

Vương Hoa Nhi quyết định, còn không phải chuyện không nhanh chóng sinh đứa nhỏ này sao, vì lỡ tai thanh tĩnh, nhất định phải có đứa bé. Sau khi nàng trở về, cũng không biết nói gì với Khương Điền, đôi này còn vụng trộm đi y quán kiểm tra, kết quả hai người đều không có vấn đề, như vậy chuyện sinh đứa nhỏ khẳng định là sớm muộn thôi.

Cũng không biết làm sao a đi biết được, liền mua rất nhiều thuốc bổ cho hai người bọn họ, nhất thiết làm cho hai người này có hiệu quả nhanh chóng, biến thành hai người ăn không tiêu. Đến tháng mười, rốt cuộc Vương Hoa Nhi có tin tức tốt, Vương Cúc Nhi nói: "Muội cũng giỏi, sang năm khi sinh, hẳn là không quá nóng."

"Vì sao kêu không nóng, không phải tháng bảy tháng tám sinh sao? Đó thật đúng là thời điểm nóng, sao muội vận khí không tốt như vậy." Vương Hoa Nhi thực buồn rầu.

Vương Cúc Nhi nói: "Cái này cũng có thể sớm hơn mười ngày, cũng có thể trễ mười ngày, muội còn có cơ hội là sinh vào tám tháng, đến lúc đó thời tiết cũng không nóng, muội ở cữ thì thoải mái hơn. Nếu không, đến lúc đó để nương mình nói với a đi, cho muội không cần ở cữ một tháng?"

"Khi nương mình sinh Tiểu Bảo, cũng chỉ ở cữ vài ngày, a đi còn nói không tốt đâu, muội thấy là muội không có cái mệnh kia, khẳng định là bắt muội ở cữ đầy một tháng." Vương Hoa Nhi oán niệm trong chốc lát, lại bỏ qua, ngày hôm nay mặt ù mây ê, vạn nhất sinh ra một đứa nhỏ cũng là mặt mướp đắng thì phải làm sao chứ. Hơn nữa nàng vốn là người thông suốt, cho nên cuộc sống phụ nữ có thai trôi qua rất thoải mái. A đi cũng là hận không thể mang hết đồ này đồ kia cho nàng ăn, còn không phải sao, Vương Hoa Nhi béo lên giống như bóng cao su. Khi Vương Phúc Nhi đi qua thăm nàng cũng thiếu chút nữa không nhận ra được.

Hết chương 145.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Tổ cáo

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

"Nhị tỷ, cũng không thể lại tiếp tục béo nữa!" Vương Phúc Nhi nói.

Vương Hoa Nhi cũng nói: "Tỷ cũng không muốn như vậy, nhưng mà chính là nhịn không được, đặc biệt muốn ăn, cả ngày cứ cảm thấy đói. Trước kia đại tỷ lại không như vậy, tỷ còn nhớ thức ăn muội làm nữa."

"Vậy tỷ chịu đựng chút, chờ cháu ngoại trai của muội đi ra, muội làm cho tỷ, hiện tại tỷ ăn nhiều, đến lúc đó không phải sinh sản càng khó khăn hơn bình thường sao? Nếu không tỷ nghe đại phu nói một chút xem thế nào, được không?" Vương Phúc Nhi khuyên nhủ.

Vương Hoa Nhi nhin xuống nói: "Được, tỳ không ăn vật nữa, cứ béo như vậy, tỳ cũng chịu không nổi. Ài, chỉ tại mấy thứ kia thật sự là ăn quá ngon."

"Vậy mỗi ngày tỳ để cho nhị tỳ phu đi vài vòng với tỳ ở trong sân, mỗi ngày không hoạt động cũng không tốt."

Vương Hoa Nhi gật đầu: "Vậy muội ở lại đi, theo giúp tỳ vài ngày. Hiện tại Tiểu Bảo không có việc gì chứ, nương còn nói chuẩn bị mấy võ sư bảo vệ cho nó, cha cũng nói nương là suy nghĩ nhiều quá."

Vương Phúc Nhi cũng cười: "Nếu thật sự chuẩn bị vài người đi theo phía sau nó, vậy không phải thành đại thiếu gia sao, nhìn thật kỳ cục. Muội thấy việc này đã qua, nếu thật sự tìm vài võ sư, trước đó người khác còn không biết chuyện gì, lúc này nhìn người phía sau cũng sẽ đoán ra tiểu gia hỏa này đã xảy ra chuyện gì, nếu không thì làm sao còn cần người bảo vệ? Nói không chừng còn có thể đưa tới tặc nhố thương ấy."

Vương Hoa Nhi vỗ đầu, nói: "Muội nói có lý, là chuyện này, tỳ phải nhanh chóng nói với nương, trăm ngàn đừng suy nghĩ như vậy, ài, chừng nào thì Tiểu Bảo mới có thể lớn lên đây, ngày ngày phải lo nghĩ là không được."

"Nhị tỳ, tỳ cũng đừng bận tâm, bản thân Tiểu Bảo cũng đến mười tuổi rồi, chúng ta cũng không thể che chở nó mỗi ngày, như vậy nó cũng không lớn nổi. Tiểu Bảo của chúng ta cũng không phải tính tình như cha và nương, không ăn thiệt thòi."

Vương Hoa Nhi nói: "Muội nói đúng, nếu thật sự là tính tình như cha nương chúng ta, tỳ cũng lo lắng không yên. Cái kia, tỳ hỏi muội, Hi oa tử có từng tới cửa đòi tiền hay không?"

Vương Phúc Nhi nói: "Đã tới, nhưng mà chúng ta đều không có quan tâm hấn, sau đó hấn bị người đồ phùng đánh, thì mang người đến nhà chúng ta, muội trực tiếp để cho người đi tìm người trong nha môn đến. Việc này sẽ không có bắt đầu, người đánh bạc là không chắc chắn, lần đầu tiên cho hấn tiền, về sau khẳng định một khi có việc thì cứ đi tới. Hiện tại bị giam giữ ở trong nhà bên kia, muội nghe nói là bên kia muốn tìm một tặc phụ lợi hại cho hấn để quản hấn, cũng không quản khác gì khác rồi."

"Xứng đáng! Lúc trước còn muốn tính kế chúng ta! Thân thích gì chứ! Tỳ thấy cho dù là một người qua đường cũng còn tốt hơn bọn họ, da mặt đủ dày, thế nhưng còn dám tới cửa đòi tiền! Tỳ thấy trong nhà chúng ta vẫn là nuôi thêm vài con chó mới đúng, bằng không lại là người gì có thể đi vào được."

Đại Hổ đã lớn, nhìn cũng có chút già nua, Vương Phúc Nhi nói: "Triệu thúc thúc và Tống thúc thúc chào hỏi qua với người trong nha môn, người nha môn mỗi ngày sẽ tuần tra một lần ở ngõ nhỏ của chúng ta, hấn là không có việc gì, nhị tỳ, tỳ cứ yên tâm đi. Nhị tỳ, muội làm chút quần áo cho cháu ngoại trai, tỳ xem xem thế nào?" Vương Phúc Nhi từ trong túi đồ lấy quần áo nhỏ nhỏ. Vương Hoa Nhi nhìn vui vẻ nói: "Quần áo này cũng quá nhỏ đi, chỉ lớn tương đương như tay của tỳ."

"Lớn hơn tay của tỳ chứ. Ài, tỳ phu, huynh đã trở lại." Vương Phúc Nhi cười hi hi nói với Khương Điền. Diendanlequydon~ChieuNinh

Khương Điền cũng cười nói: "Tỳ của muội lại nói nhiều với muội đi."

Vương Phúc Nhi cười thầm, Vương Hoa Nhi trừng mắt: "Khương Điền, chàng nói cái gì chứ, ta nói chuyện với chàng, chàng không thích, ta nói chuyện với muội từ mình, chàng còn quản à."

"Nhị tỳ, tỳ cũng thật lợi hại, ha ha." Vương Phúc Nhi vui, tính tình nóng nảy này của nhị tỳ, cũng thiệt thòi cho Khương Điền có thể chịu được.

Khương Điền nói: "Còn không phải ta đây vui vẻ sao, có người bồi nói chuyện với nàng, cũng là bồi nói chuyện với con chúng ta. Phúc nhi là biểu muội ta, cũng là thân muội tử của nàng, chúng ta có cái gì mà không thể nói trước mặt của nàng mặt chứ? Được rồi, ta không quấy rầy tỳ muội hai người nói chuyện, ta đi ra ngoài trước."

"Thôi đừng, tỳ phu, huynh và tỳ của muội còn có ta cháu ngoại trai nói chuyện đi, muội phải tìm a đi trò chuyện." Vụng trộm nháy mắt với nhị tỳ, ha ha, đừng tưởng rằng muội không thấy được nha, Khương Điền tỳ phu chính là muốn một mình trò chuyện với tỳ thôi, muội cũng không thể làm bóng đèn đâu.

Vương Phúc Nhi cười tùm tùm đi tìm a đi nói chuyện, a đi nói: "Con cũng không thường xuyên qua đây, có phải ghét bỏ a đi bên này không tốt hay không hả?"

Vương Phúc Nhi ôm thắt lưng a đi nói: "Mỗi lần a đi đều là nghĩ một đằng lại nói một nẻo, biết rõ con không phải nghĩ như thế, mà còn nói như vậy."

A đi cũng cười nói: "Người cái nha đầu này, chính là miệng ngọt, ài, chỉ chớp mắt, Phúc nhi cũng phải lập gia đình, thời gian thực nhanh."

"Đúng vậy, thời gian thực nhanh, chỉ chớp mắt a đi cũng đã làm nãi nãi, nương con cũng còn không có làm được đâu."

"Ha ha, con nói đúng, lần này cũng là ta đi trước tỳ." A đi rất vui vẻ: "Vòng tay này của con là ai cho vậy?" A đi nhìn thấy vòng tay trên tay Vương Phúc Nhi.

Vương Phúc Nhi nói: "Là tiểu cữu mẫu cho."

"Ngược lại là nàng có lòng, có thể thấy được là thật sự thích con, vòng tay này cũng phải mười lượng bạc đấy, a đi cũng phải chuẩn làm chút trang sức tốt ở trước khi con xuất giá, tránh cho người Tống gia nhìn xuống chúng ta." A đi nói chuyện lại nghĩ tới phu nhân Huyện thừa mới dựng phải không lâu, trên huyện này người có uy tín danh dự đều thích tụ tập với nhau, a đi cũng đi qua vài lần. Không biết là ai nghe được gì, nên nói với Tống thị là có thân thích (thông gia) của nàng ta ở đây, sau đó đã nói đến mình, nhưng mà về mặt Tống thị khinh thường, còn nói cái gì mà chúng ta cũng không có thân thích

như vậy. Lúc ấy trong lòng thật tức giận, người khinh thường ta, ta còn khinh thường người đây, một người chỉ biết vơ vét của cải, còn nghe nói cảm tình của nàng ta và nam nhân của nàng ta không tốt, đáng đời. Chúng ta bên này lại có quan hệ tốt với phu nhân Huyện lệnh, cũng không sợ người một phu nhân huyện thừa.

"A di, có phải cô cô Tổng Trường Khanh còn nói gì hay không?" Có thể làm cho a di nói như vậy, khẳng định là có người chọc nàng, mà trên huyện này cũng chỉ có Tổng thị kia. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d

"Không có gì, con đừng lo lắng, a di của con là người chịu thiệt sao? Chỉ là về sau con cần cẩn thận người này nhiều, ta nghe nói nàng ta muốn gả khuê nữ mình cho cháu trai nàng ta nhưng mà không được, trong lòng khẳng định không hài lòng đối với con. Đến lúc đó nàng ta ỷ vào thân phận trưởng bối, nếu làm yêu thiếu thân gì với con vậy thì không tốt. Nhưng mà con đừng lo lắng, nếu nàng ta thật sự dám bắt nạt con, a di cho con chỗ dựa."

Vương Phúc Nhi vội nói: "A di, người đối với con thật tốt, nhưng mà a di cũng yên tâm, trong lòng con đều rất rõ ràng, sẽ không chịu thiệt thòi."

"Ha ha, cái này tốt, nói là để cho trong lòng con có cân nhắc, có vài người, nàng ta thích giở chút thủ đoạn ngầm, không cho con đề phòng được, đến lúc đó chịu thiệt, nhưng chỉ đành cảm kích ăn hoàng liên, có khổ không nói được." Nàng nhớ tới Anh Tử kia, không phải là muốn gạo nấu thành cơm trước hay sao, sau đó để cho mình thừa nhận nàng làm như thế nào?

Ta phi! Chính mình cũng không tự trọng, nếu làm ra chuyện như vậy, còn muốn tiến vào cửa nhà chúng ta, cũng không nhìn xem mình là cái đức hạnh gì.

A di là thật sự coi mình trở thành thân khuê nữ mới nói những lời này, mình có những người thân này quan tâm, còn có gì mà không biết đủ chứ?

Ngày người vài ngày ở nhà a di, trong lúc đó Tổng thị không biết từ nơi nào mà có được tin tức, thế nhưng phái người qua đây nói muốn đón Vương Phúc Nhi đi qua chơi vài ngày. Vương Phúc Nhi trực tiếp cự tuyệt, nói giỡn sao, hiện tại ta chỉ là đính hôn, còn không có gì quan hệ với người, làm gì phải đi nhà của người chứ, đây không phải là không tự trọng sao?

Thật sự muốn mình xấu mặt mà. Tuyệt đối là không thể. A di và nhị tỷ đều nói mình làm đúng, Vương Phúc Nhi thấy vẫn nên đi về nhà thôi, tránh cho Tổng thị lại còn tới mời. Không phải sợ bà ta, mà không muốn gây ra chuyện gì cho a di bên này, hiện tại nhị tỷ còn đang lớn bụng, không chịu nổi ép buộc.

Tổng thị là nghe được Vương Phúc Nhi đi tới huyện nên nghĩ mình là một phu nhân Huyện thừa mời nó qua đây, còn có gì không hài lòng chứ? Kết quả thế nhưng bị cự tuyệt, cái này làm cho tính tình của bà ta phát tác, tốt, lúc này còn chưa có gả đi, thì đã ra oai cho ta rồi. Kỳ thật ý tưởng trong lòng bà ta là, chuẩn bị khi Vương Phúc Nhi tới đây, để cho nó nhìn thấy khuê nữ Xảo Nguyệt của mình, lúc đó có sự so sánh, nhìn xem người là nha đầu ở nông thôn đó là không thể so được với khuê nữ của nhà ta. Nếu không thể so tới, thì người nên lấy làm xấu hổ, đừng ba ba chiếm vị trí này, tự mình chủ động rời khỏi cho thỏa đáng. Nói cách khác, vị trí này sớm muộn gì nữ nhi của ta cũng có thể lấy tới tay, khi đó, người đã có thể càng không còn mặt mũi.

Kết quả tưởng này còn chưa có bắt đầu diễn thì đã chấm dứt rồi, người nói bà ta có thể không tức giận sao? Còn có làm nhiều quần áo trang sức cho khuê nữ mình như vậy, cái này nếu nam nhân nhà mình đã biết, nhất định lại muốn nói mình tiêu tiền loạn. Bà ta mắng Vương Phúc Nhi cả trăm ngàn lần ở trong lòng, lại đi về nhà mẹ đẻ tố cáo.

"Nương, không phải con nói Vương Phúc Nhi kia, nó cũng còn chưa có gả tới đây đâu, con có lòng tốt mời nó đi nhà của con làm khách, thế nhưng nó không đáp ứng, còn nói rất nhiều lời khó nghe, người như vậy làm sao xứng với Tổng gia chúng ta? Con còn là cô cô của nó nữa, không cho con mặt mũi như vậy, về sau có phải cũng không cho nương mặt mũi hay không chứ? Còn có, nó là một người đã hứa hôn, làm gì chạy đông chạy tây, một chút quy củ cũng không có. Nếu nó không đi huyện thăm nhà người thân của nó con cũng không nói gì, nếu đi thăm nhà người thân của nó, vậy tại sao không thể đi nhà của con? Chẳng lẽ nhà của con thì không được đi? Lại nói tiếp về sau con vẫn là thân cô cô của nó, lúc này tính toán cái gì? Xem thường con à. Một chút quy củ cũng không có, quả nhiên là con nhóc nông thôn nhà quê."

Tổng thị ở vừa tố cáo, Tổng nãi nãi nói: "Này, nàng và Trường Khanh còn chưa có thành thân, đi qua nhà của con là có chút không thích hợp." Gần đây bà nhận được quần áo giấy do cháu đầu tương lai làm cho bà, quần áo mặc đẹp, giấy mang đặc biệt thoải mái, lúc này đã có một ít thay đổi với Vương Phúc Nhi. Đây là nữ oa chăm tuyến tốt nhất, thông minh khéo tay, hơn nữa việc hôn nhân này đã định ra rồi, bà vốn cũng không có ý tưởng khác. Hiện tại khuê nữ về đây nói cái này, bà còn có lòng nói vài câu cho Vương Phúc Nhi.

Trong lòng Tổng thị lộp bộp một cái, nói: "Nương, chẳng lẽ con còn nói bậy lừa người sao, con đây vẫn là làm trưởng bối, cho dù là không thể đi, nó cũng không thể trực tiếp liên cự tuyệt, điều này làm cho mặt mũi của con đặt đâu chứ." ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d

"Vậy sau này khi nó thành người Tổng gia chúng ta, chịu nhận lỗi cho người là được, cái này có đáng là gì, cũng đáng giá cho người chạy về đây nói? Rốt cuộc người và nữ tể thế nào rồi, mỗi ngày người chú ý vào việc nhỏ thế này thì chuyện của người và nữ tể phải làm sao? Sao ta nghe nói nữ tể cũng đã lâu không có về nhà, có chuyện này hay không?"

Tổng thị lớn tiếng nói: "Làm sao có chuyện này? Nữ tể của người rất tốt với con, chức quan của hần vẫn là con làm giúp hần đấy, sao có thể là không về nhà chứ? Là ai nói bậy khua môi múa mép vậy chứ, không có việc gì thì gây chuyện." Sẽ không là tẩu tử chán ghét kia nói đi, thật là kỳ cục, chuyện nhà ta liên quan gì tới người.

"Người nói gì hã, người khua môi múa mép, người cũng nói là ta sao, ta cũng là người khua môi múa mép như vậy sao? Người cũng đã từng này tuổi rồi, sao còn không biết tốt xấu?" Tổng nãi nãi có chút tức giận, vì khuê nữ này, thiếu chút nữa mình cũng lục đục với nhị tỷ, bây giờ còn như thế này.

Tổng thị thấy nương tức giận, vội dỗ nói: "Nương, con nói chuyện chính là không biết che giấu, tuyệt đối không phải nói ngài, ngài đừng nóng giận, bằng không về sau con cũng không dám về nhà mẹ đẻ."

"Sao tiểu cô không dám về nhà mẹ đẻ vậy, nguyên nhân là vì tẩu tử ta đây sao?" Lí thị cười tiến vào: "Nương, người xem, cháu dâu của người lại đưa giày tới cho người đây, chăm tuyền này làm thật kỹ càng."

Lí thị để cho nha hoàn đưa lên một đôi hài bông vải màu xanh đen: "Hôm nay đảo mát một cái trời cũng chuyển lạnh, cháu dâu của ngài nghĩ tới ngài, cho nên đã sớm làm hài bông vải cho ngài đây, ngài thử xem, nhìn xem có hợp chân hay không."

Tổng nãi nãi nở nụ cười: "Nha đầu Phúc nhi này, làm hài thật đúng là không tệ, ta mang hài nhiều năm như vậy, chỉ có nó làm thoải mái. Một chút cũng không vụng chân."

Lí thị cố ý tức giận nói: "Vậy là nương chướng mắt tay nghề của con sao? Con vất vả nhiều năm như vậy đều uống công rồi."

Tổng nãi nãi cười nói: "Nhìn xem, ta nói lời này đã sai rồi, người làm cũng không tệ, ta đều thích. Ôi, mang vào thật sự rất ấm áp, nha đầu kia thực khéo tay."

Hai bà tức nói chuyện, nên lạnh nhạt Tổng thị, Tổng thị nhìn cặp hài kia, nói: "Không phải là một đôi hài thôi sao? Đến lúc đó con mua giày da hươu cho nương, không tốt hơn cái này nhiều sao."

Lí thị cười thầm trong lòng, tiểu cô này, thật sự là rất không biết ăn nói rồi.

Hết chương 146.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Tặng lễ!

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Quả nhiên Tổng nãi nãi nghe xong Tổng thị nói thì nói thẳng: "Sao người lại nói không đâu như vậy, cái này mua có thể có tấm lòng như tự mình làm à, hừ, nhiều năm như vậy, sao người cũng không có đứng đắn làm một đôi hài cho mẹ ruột là ta đây, hiện tại người ta làm ra được, người còn không hài lòng hả."

Tổng thị vội nói: "Nương, con sẽ không nói, người đừng nóng giận, hài này quả thật không tệ, tay nghề của con không tốt, trong lòng cũng muốn có một đôi hài như vậy đâu, cũng không biết con có phúc khí này hay không."

Tổng nãi nãi tâm động, nữ nhi này ấn tượng đối với Vương Phúc Nhi không tốt, nếu Vương Phúc Nhi có thể làm cho nó một đôi hài, đến lúc đó nói không chừng còn có thay đổi, vậy thân thích hòa thuận vui vẻ thật tốt? Chính nó không phải là vì một mũi kim một đường chỉ, thái độ đối với cháu dâu sửa lại không ít sao? Tổng nãi nãi nhìn Lí thị, vừa muốn nói chuyện, Lí thị vội nói: "Vậy cũng không được, dù sao còn chưa có thành thân, tiểu cô lại là người nhà người khác, cái này không như khuê nữ. Nếu không, chờ nhĩ tức già tới đây rồi, ta để cho nàng làm thêm cho muội một đôi, nương, người nói xem con nói có đúng hay không?"

Tổng nãi nãi gật gật đầu: "Người nói rất đúng, là ý tứ này, được rồi, người để cho phòng bếp làm nhiều thêm vài món ăn," lại nói với Tổng thị: "Ăn cơm xong rồi thì người nhanh chóng trở về, nữ tể bên kia cũng cần người chăm sóc."

Trên mặt Tổng thị mất hứng, chỉ là rốt cuộc không có phát tác. Trong lòng Lí thị cười như nở hoa, đây vẫn là lần đầu tiên bà bà của mình đuổi tiểu cô trở về đây, thật không tệ.

Lí thị vẫn duy trì tâm tình tốt, vào trong phòng, Tổng Viễn Chí đã trở lại, thấy nương của con trai vui vẻ, cũng cười hỏi: "Đây là có chuyện tốt gì?" Hôm nay không phải muội tử của mình về đây sao? Sao còn cao hứng như vậy?

"Ha ha, là ta cảm thấy Phúc nhi thật sự rất không tệ, hôm nay, nương mình còn khen nàng đấy, nhĩ tức chúng ta tự mình tìm càng ngày càng thỏa mãn." Lí thị cười nói.

"Đây là chuyện tốt, vốn ta còn lo lắng đến lúc đó nương mình sẽ không tốt với Phúc nhi, hiện tại xem ra là dư thừa, nương mình tính tình không xấu, chỉ là quá thương muội tử của ta, mấy năm nay là nàng khoan dung nhiều." Tổng Viễn Chí nói.

"Cái này còn cần chàng nói sao, ta biết là bà bà không tệ, chỉ là một khi nói tới tiểu cô, còn có chút, quên đi, bà rất tốt, ta cũng không thể tùy tiện nói bậy bà bà, bằng không chàng lại cảm thấy ta bất hiếu."

Kỳ thật nếu bà bà này không tốt, cũng sẽ không bởi vì mình chỉ sinh một đứa nhỏ Trường Khanh, nói muốn tìm tiểu lão bà cho nam nhân của mình, trong lòng nàng vẫn rất cảm kích. Triệu gia kia, không phải bà bà là muốn tìm tiểu lão bà sao, so sánh ra, mình quả thực hết sức như ý rồi.

"Triệu gia và nhà Tri phủ gia làm quan hệ thông gia, vậy về sau chúng ta còn tới lui không? Chúng ta là y quán, cũng không cần phải đặt quan hệ lên quan

phủ đi." Lí thị hỏi. Diên*đan*le*quy*don ChiêuNinh

"Thật giống như bình thường, không cần cố ý kiêng dè gì cả, đây đều là ở cùng một trấn, đột nhiên liền xa lạ, cũng không thể nào nói nổi." Tống Viễn Chí nói.

Khấu nhi cười tủm tỉm lại đây, nói với Vương Phúc Nhi: "Tiểu thư, thân gia nãi nãi mang đồ tới cho người."

Vương Phúc Nhi nói: "Khép miệng của em lại, đều sắp nứt ra rồi."

"Tiểu thư, còn không phải em đây cao hứng sao? Thân gia nãi nãi đối tốt với tiểu thư, về sau cuộc sống của tiểu thư trôi qua ngày càng tốt rồi. Người xem, đây chính là da lông gì đó, em còn nghe người ta tặng đồ nói là, thân gia nãi nãi nói, để cho ngài làm một bộ quần áo, khi mùa đông thì mặc. Ngày bé em nghe người ta nói, da lông này cũng chỉ có quý nhân mặc, hiện tại tiểu thư được mặc, không phải cũng chính là quý nhân sao?"

"Đi đi đi, nói bừa." Vương Phúc Nhi cười nói: "Em cứ ầm ầm ỹ ỹ, người không biết, còn tưởng rằng chúng ta có nhiều Kim Nguyên Bảo (thoi vàng) đấy."

"Kim Nguyên Bảo tính là cái gì? Da lông này có thể tốt hơn Kim Nguyên Bảo nhiều, tiểu thư, người xem xem, thật sự là rất đẹp, trắng quá chừng, vuốt cũng mềm mại."

Thích thị tiến vào nhìn nói: "Bà bà này của con thật là đối tốt với con, phải cất giữ cẩn thận, đến lúc đó làm bộ quần áo, coi như là tấm lòng của nàng. Khuê nữ của ta về sau có phúc phần."

Ài, lúc này qua năm mới, Phúc nhi cũng mười lăm tuổi, đào mắt sẽ gả đi ra ngoài, mười lăm lập gia đình vẫn quá nhỏ, đợi đến mười sáu mới được. Ở điểm này Thích thị quyết định vẫn kiên trì, nghĩ đến nam nhân nhà mình cũng đồng ý, bằng không gả đi qua mà còn quá nhỏ, vạn nhất thật sự có đứa nhỏ, nhỏ như vậy mà sinh con, vậy thì đúng là đi đạo ở Quý Môn quan rồi. Vì an toàn của con mình, ít nhất đợi đến mười sáu mới có thể gả đi.

Vương Phúc Nhi nhìn da lông này, làm một bộ quần áo vẫn còn dư dả, nàng quyết định lấy phần còn lại làm cặp bao tay, như vậy cũng ấm áp. Nghĩ tới kẻ có tiền thích làm là lông da lông như vậy vào cổ bao tay, nhưng mà lại không có thuận tiện làm việc, vẫn là mang bao tay thì tốt hơn, vừa ấm áp lại thuận tiện. Minh cũng không phải người quý giá gì, còn suốt ngày không làm việc, cứ để cho người khác đi làm, còn mình thì nhìn, vậy cũng rất kỳ cục, quả thực là sa đọa.

Đã nói thì làm, bà bà tương lai đưa đồ, còn nói rõ là để cho mình làm quần áo, cái này phải suy tính dùng làm quần áo ra trước, còn thừa lại mới có thể làm cái khác, ít nhất cái này cũng quý củ.

Vương Phúc Nhi quyết định khảm da lông này lên trên quần áo, làm nút dải rút, đến lúc đó thời tiết nóng, cũng có thể tháo xuống, khi lạnh thì mang theo, như vậy lúc giặt tẩy cũng thuận tiện một chút. Tính toán xong thì làm ngay, người cô đại tay nghề châm tuyến không phải tầm thường. Vương Phúc Nhi trải qua bảy tám năm hun đúc, cắt may gì đó, là dễ như trở bàn tay, quả thực là không nói chơi.

Chất liệu còn lại, trước làm một đôi tay trùm vào cho cha đi, hàng năm cha đi lại ở bên ngoài, tay dễ dàng chịu đông lạnh nhất. Lại làm cho nương một đôi, nàng cũng không chịu ngồi yên, công việc gì cũng động thủ, nhìn xem, lại làm cho Tiểu Bảo một đôi, đọc sách ở tư thực, tay lộ ở bên ngoài thì cũng lạnh, Vương Phúc Nhi luôn bận rộn việc này mấy ngày trời.

Chờ cái bao tay thành hình, Vương Tiểu Bảo mang theo thì vui vẻ gật gật: "Tam tỷ, thật ấm áp, hi hi, lúc viết chữ đệ cũng không cần tiếp tục tìm cách nữa, có cái này tay sẽ không bị đông lạnh sưng lên." Tuy rằng tư thực có chậu than, nhưng mà tay vẫn bị đông lạnh, đặc biệt là lúc viết chữ, ngay cả bút cũng lạnh không thôi, càng không cần phải nói nghiền mực kia. May mắn nước nghiền mực không có đông cứng, nếu không hẳn khẳng định chịu không nổi.

Cái bao tay của Vương Tiểu Bảo ở tư thực rất được hâm mộ, thật nhiều người muốn thử xem, làm sao mà Vương Tiểu Bảo đồng ý, coi như bảo bối không buông tay.

"Vương Tiểu Bảo, tỷ phụ ngươi tới." Có người hô, Tống Trường Khanh thường xuyên qua đây thăm Vương Tiểu Bảo, nhóm bạn cùng trường đều đã biết quan hệ của Vương Tiểu Bảo và Tống Trường Khanh, mọi người cũng liền hô như vậy, dù sao cũng là chuyện sớm muộn thôi.

Vương Tiểu Bảo mang theo cái bao tay đi ra ngoài tìm Tống Trường Khanh: "Tỷ phụ, tìm đệ có chuyện gì? Có phải lại muốn tặng đồ cho tỷ của đệ hay không? Đệ cũng nói trước mới được, cha nương đệ cũng không vừa ý đệ như vậy, nói đệ đã muốn chiếm gì đó của huynh, đệ không được đưa, như vậy là không quý củ."

Tống Trường Khanh nói: "Là tỷ phụ nguyện ý đưa cho đệ, không phải đệ chiếm gì đó của ta, được rồi, đệ là tiểu cữu tử của ta, đệ không giúp ta thì ai giúp đây? Đứng đi, là ta mời đệ hỗ trợ, bởi vì đệ có bản lĩnh này, người khác còn làm không được đâu." Trước tiên tặng bóc ngươi đã.
Diendanlequydon-ChieuNinh

Vương Tiểu Bảo cố mà làm nói: "Vậy được rồi, nể mặt tỷ của đệ, lần này đưa đồ gì, cho đệ đi, đệ cam đoan cho đưa đến tỷ." Vươn tay lấy đồ.

"Trên tay đệ là cái gì vậy, thoát nhìn không tề." Tống Trường Khanh nhìn chăm chăm cái bao tay kia, Vương Tiểu Bảo đắc ý khoe khoang: "Hi hi, đây là cái bao tay tỷ của đệ làm cho đệ, nhìn xem, đẹp mắt đi, hiện tại đệ mang theo cũng có thể viết chữ, làm chuyện khác cũng không khó khăn, tay đệ cũng ấm áp, thế nào, mọi người đều không có nga."

"Sao không có phần của ta chứ?" Tống Trường Khanh nhỏ giọng nói thầm, rất úy kỵ.

"Tỷ phu, huynh nói gì, đệ không có nghe rõ." Vương Tiểu Bảo hỏi.

"Không có gì. Tiểu Bảo, cái bao tay này của đệ cho ta mượn mang được không? Mỗi ngày ta ra ngoài chẩn bệnh cũng đông lạnh không thôi." Tống Trường Khanh nói.

Wang Xiao Bao vội vàng rút bao tay về: "Không được, đệ cũng chỉ có một đôi này, cho huynh, thì đệ cũng không còn."

"Vậy đệ kêu tỷ của đệ làm cho ta một đôi. Như vậy đệ cũng có, ta cũng có, mọi người đều tốt, có được hay không?"

Wang Xiao Bao nhìn lên nhìn xuống, nói: "Tỷ phu, huynh cứ nói thẳng là muốn tỷ của đệ làm cho huynh cái bao tay đi, cần gì còn nói là muốn của đệ, kích cỡ ngón tay của hai ta cũng không giống nhau, không được! Tỷ của đệ mỗi ngày làm thật vất vả, huynh cũng không đau lòng?"

"Vậy, quên đi, kêu tỷ của đệ đừng mỗi ngày vội vàng thiếu thừa may vá, đôi mắt sẽ không tốt."

"Ha ha, tỷ phu, huynh thật sự tốt nha, hiểu được quan tâm tỷ của đệ, được rồi, nể mặt điểm ấy của huynh, đệ sẽ nói tỷ làm cho huynh một đôi là được." Vương Tiểu Bảo cười nói. Diendanlequydon-ChieuNinh

"Không được, ánh mắt của Phúc nhi chịu không nổi, ta không cần, đệ kêu nàng nghỉ ngơi nhiều, mấy thứ này không làm thì không làm, ta ra bên ngoài mua cho nàng cũng được, trăm ngàn lần đừng để mệt." Hắn thà rằng cũng không cần thứ này, cũng không thể khiến cho Phúc nhi mệt nhọc, tuy rằng hắn rất muốn Phúc nhi tự tay làm bao tay cho hắn, mang vào sẽ ấm áp.

Wang Xiao Bao trợn mắt há hốc mồm, không phải mình chỉ nói một câu thôi sao, tỷ phu còn như vậy? "Cái kia, kỳ thật tỷ của đệ cũng không tính quá mệt mỏi, thời gian làm bao tay vẫn phải có, mỗi ngày nàng nhàn rồi cũng là nhàn rồi, huynh thật sự không cần? Không cần thì thôi, đệ để cho tỷ làm cho đệ nhiều thêm một đôi là được, đệ có thể thay đổi để mang."

"Quay lại, người tiểu tử này, hiện tại luôn đùa giỡn ta có phải hay không? Đệ kêu tỷ của đệ làm cho ta một đôi là được, ta cảm ơn đệ."

"Hi hi, không phải là đệ xem huynh coi tỷ của đệ quan trọng hay là cái bao tay quan trọng sao? Hiện tại đã nhìn ra, huynh yên tâm đi, khẳng định tỷ của đệ sẽ làm cho huynh, huynh cứ chờ xem, lần này đệ cũng không nên chiếm lợi ích, về sau huynh đối tốt với tỷ của đệ một chút là được. Nếu dám không tốt đối với tỷ của đệ, hiện tại đệ đánh không lại huynh, về sau nói chung huynh cũng già trước đệ, đệ nhất định đánh huynh rằng roi đầy đất!"

Tống Trường Khanh sờ sờ đầu Vương Tiểu Bảo: "Ta nhớ kỹ, tiểu cừu lợi hại, ta cũng phải đối tốt với tỷ của đệ."

Wang Xiao Bao mang đồ của Tống Trường Khanh trở về đưa cho Vương Phúc Nhi, Vương Phúc Nhi nói: "Sao mỗi ngày tặng đồ chứ, rốt cuộc hắn có bao nhiêu tiền riêng hả, về sau kêu hắn không cần tặng, ta cũng không thiếu mấy thứ này."

"Đây không phải là một mảnh tâm ý của tỷ phu sao? Tỷ, nếu tỷ cảm thấy bất thoải mái, thì làm cái bao tay cho tỷ phu đi. Hôm nay đệ thấy tay tỷ phu cũng bị đông lạnh phát tím, tỷ suy nghĩ một chút, mỗi ngày huynh ấy đi xem bệnh cho người ta, còn chịu đông lạnh hơn cả đệ nữa."

"Vậy được, qua vài ngày nữa đệ lấy đưa qua cho hắn đi, nhưng mà, đệ đừng nói cho cha nương mình, biết không?"

"Biết, đệ cũng không phải là miệng rộng, đệ đi đây, tỷ, tỷ nắm chắc một chút, tỷ phu của đệ cũng đang chờ đấy."

Wang Phúc Nhi nhìn Tiểu Bảo đi ra ngoài, cười lắc lắc đầu, vội đi làm một đôi bao tay khác. Qua vài ngày, Tống Trường Khanh mang theo bao tay mới, trong lòng cực thích ý, lão Vương nhìn cũng cảm thấy thiếu đồng gia là lạ, sao vui sướng ghê vậy?

Hết chương 147.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 148: Tặng quà tết, tặng quà tết

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

"Năm nay mừng năm mới, chúng ta vốn cũng không có giết heo." Thích thị thở dài một hơi, ở nông thôn có chỗ tốt của ở nông thôn, ở trên này, tất nhiên không có phương tiện nuôi heo.

Wang Phúc Nhi nói: "Nương, không phải trên tay chúng ta có tiền sao? Đến lúc đó mua một con là được, người nhìn xem, trước kia vì nuôi heo mà đi sớm về tối, bận rộn vô cùng. Thật vất vả mới nuôi heo lớn được, phân chia thịt heo cho người khác, người khác còn cảm thấy ít, hiện tại chúng ta rõ ràng đã không có, vốn không có việc này, người cũng có thể thoải mái một chút. Năm nay chúng ta thu địa tô cũng nhiều hơn năm rồi, cũng bán không ít tiền,

mua một con heo một chút cũng không lao lực, về sau chỉ biết cuộc sống của chúng ta trôi qua càng tốt."

Thích thị nói: "Con nói ta đều biết, chỉ là nhớ năm rồi cũng là chúng ta đưa tặng thịt heo cho người ta, cũng không biết năm nay có ai đưa tặng cho chúng ta hay không."

Đang nói, thì Lý tẩu tử la lớn: "Nào nãi, lão gia thông gia bên kia đưa tặng đồ tết đến đây cho chúng ta."

Thì ra là Tống gia tới đây tặng đồ, trong đó có thịt nửa con heo, Thích thị cao hứng: "Thông gia này cũng quá khách khí, tặng nhiều đồ như vậy." Trừ bỏ nửa miếng thịt heo, còn có gà muối vịt muối cá muối, thế nhưng còn có rau xanh hiếm có, này, cái này thật sự là quá khách khí.

Thông gia này thật sự không tệ. Người tới tặng đồ cười nói: "Thông gia nãi nãi, nãi nãi của chúng ta nói, rau xanh này là người nhà của chúng ta làm một lều ẩm, bọn họ đưa tới được, không nhiều lắm, chỉ là thơm thảo, thông gia nãi nãi không cần ghét bỏ là tốt rồi."

Thích thị vội xua tay: "Tốt như vậy, ta thật sự là không biết nói gì cho tốt nữa, nãi nãi của các người quá khách khí, thế này thì thật quý giá. Chút tiền ấy người cầm đi, vất vả một chuyến không dễ dàng." Hiện tại Thích thị cũng biết chuẩn bị này đó cho người tới tặng đồ, người nọ chặn lại nói: "Thông gia nãi nãi, ngài cũng đừng như vậy, nếu chúng ta thu tiền này thì thành cái gì, vốn chính là chúng ta phải làm, ngài nhanh chóng thu hồi lại đi, chúng ta cũng đi đây, về sau ngài cũng không nên khách khí như vậy." Họ kiên quyết không thu, Thích thị không có biện pháp, đành phải lấy dưa chua nhà mình làm cho quân sự này: "Đây là của nhà ta tự mình làm các người cầm về nếm thử đi, cũng có thể làm một món ăn đó."

"Đa tạ thông gia nãi nãi, chúng ta sớm nghe nói thông gia nãi nãi làm dưa chua ăn ngon, cái là may mắn của chúng ta rồi."

Người tặng đồ tết đi rồi, Thích thị thở dài: "Thông gia Tống gia quá khách khí, nhiều thứ như vậy, chúng ta cũng không cần mua hàng tết. Phúc nhi à, sau khi con gà qua, nên thật hiếu kính bọn họ, biết không? Người ta là coi con trở thành thân khuê nữ mà thương đó."

Vương Phúc Nhi cười nói: "Nương, con đều hiểu được mà. Khuê nữ của người, người còn lo lắng sao?"

"Yên tâm, đương nhiên yên tâm. Cũng không biết nhị tỷ con thế nào rồi, ta cũng phải tặng đồ cho bọn nó." Diendanlequydon~ChieuNinh

"Nương, con thấy nếu không không thì như vậy đi, thịt heo này chúng ta khẳng định ăn không hết, chúng ta đi lên chợ mua thêm chút ruột, chúng ta vẫn làm Lạp Xưởng giống như năm rồi đó. Không phải mọi người đều nói ăn ngon sao, đến lúc đó đều đưa một ít qua cho đại tỷ và nhị tỷ bọn họ đi."

"Được, biện pháp này hay, vậy nhanh chút thôi, cũng sắp đến tiết tháng chạp rồi, chờ tuyết rơi, vậy thì trên đường không dễ đi rồi."

Đã nói thì làm, Thích thị và Lý tẩu tử đi lên chợ mua thật nhiều ruột già, sau đó lại là tẩy rửa lại chà xát, làm hơn nửa ngày, mới rửa sạch ruột. Vương Phúc Nhi và Khấu nhi chọn thịt heo mỡ, trực tiếp cắt thành hạt lựu, như vậy mới dễ trút vào, Khấu nhi nói: "Trước kia tiêu thư thường xuyên làm cái này sao?"

Vương Phúc Nhi nói: "Trước kia khi còn ở Vương gia thôn, hàng năm đến tháng chạp chúng ta đều giết heo mừng năm mới, thừa dịp thịt tươi mới thì làm, phối hợp với đồ gia vị, đến lúc đó làm xong, ăn thật ngon. Thời điểm qua năm mới, mọi người đều thích ăn, hơn nữa cái này đến lúc đó còn không dùng nóng, trực tiếp làm một mâm rau trộn, đơn giản, lại ngon, em có thể nếm thử rồi."

Khấu nhi nuốt nuốt nước miếng: "Trước kia ăn chút thịt cũng là việc khó, hiện tại em xem như rơi vào trong ổ phúc rồi."

Vương Phúc Nhi hỏi: "Qua năm mới, em có nghĩ là về thăm nhà một chuyến không? Nếu muốn trở về, thì nói ra, ta cho em nghỉ phép."

Khấu nhi lắc đầu: "Trong nhà mấy tỷ muội đều bị cha nương bán hết, trở về cũng không có gì tốt, em không quay về, em đi theo tiểu thư." Khấu nhi cũng không phải chưa từng trở về, mà đã trở về một chuyến, phát hiện muội muội nhỏ nhất cũng bị bán. Hơn nữa cha nương thấy nàng mặc tốt, trực tiếp lột quần áo của nàng xuống, trong lòng nàng đều lạnh thấu. Vì tránh không mang đến phiền toái cho nhà chủ nhân, nàng sẽ không về nhà, đó đã không phải là nhà của mình nữa, nhà mình hiện tại là ở đây. Tuy rằng bọn họ không phải thân cha nương của mình nhưng mà tốt hơn thân cha nương nhiều.

"Được, không quay về thì không đi, chúng ta hài lòng vui vẻ là được. Chúng ta nhanh chóng băm cho xong thịt này!"

Đây chính là mấy chục cân thịt, thật là muốn mệnh, trong một lát Lý tẩu tử cũng gia nhập hàng ngũ băm thịt, Vương Phúc Nhi cũng có động lực hơn.

Qua vài ngày, Tứ thẩm Sở thị cũng mang theo hai mươi cân thịt tới cửa, Vương Nha Nhi đi theo tới đây. Sở thị nói: "Tuy rằng Tam tẩu không hiếm lạ cái này, nhưng mà là một mảnh tâm ý của chúng ta, tẩu nhất định phải thu."

Thích thị vội nói: "Các muội có lòng thì ta cũng vui vẻ, năm nay heo lớn hay không, giết bao nhiêu cân?"

Sở thị cười nói: "Năm nay nuôi heo xem như không có bán đi, ban đầu có tiểu tử Đại Chuyền này, lúc trăng tròn không phải giết một con sao? Lúc này còn một con, chúng ta liền để lại, thời điểm qua năm mới dùng đãi khách, chỗ của Trương thẩm cũng đủ lớn, muội nghĩ sang năm cũng nuôi thêm mấy con. Thiết Tỏa đã nói, sang năm hẳn cũng học theo Tam ca khai thêm vài mẫu đất hoang, bọn muội muốn cuộc sống càng ngày càng tốt. Về sau, bọn muội còn muốn chuẩn bị đồ cưới cho Nha Nhi, cho dù là Đại Chuyền này, còn phải chuẩn bị tiền cho hán thú tức phụ nữa. Làm không tốt, về sau Đại Chuyền không thú được tức phụ thì phải làm sao."

Nàng nói làm Thích thị cười không thôi, kêu Lý tẩu tử vào nhà cầm mấy tấm vải: "Thứ này nhìn vui mừng, muội làm mấy bộ quần áo cho Nha Nhi và Đại Chuyền, cũng là một mảnh tâm ý của người làm bá mẫu ta đây."

Sở thị cười nói: "Vậy muối cũng không khách khí, biết chỗ tam tầu có thứ tốt, vừa vặn, muối còn nghĩ làm quần áo gì cho hai đứa này đây, cái này đưa tới cửa, tầu thật đúng là biết tâm của muối." Có con trai, Sở thị càng có sức mạnh.

"Ài, là chất nữ của muối nói, vải này cũng là nó chọn, các muối thích là được. Đợi lát nữa lúc nào đi, muối lại mang về một rổ trứng gà muối, cái khác không nói, thứ này chúng ta không thiếu."

Sở thị nói: "Nha đầu Phúc nhi kia càng ngày càng giỏi, muối chỉ ngóng trông Nha Nhi có thể có được một nửa như nàng là tốt rồi. Trước kia chỉ có một mình Nha Nhi, chúng ta chịu hư nó rồi, hiện nghĩ đến, về sau nó đi nhà chồng cũng không giống như ở nhà mẹ đẻ, chuyện gì cũng có người khác làm cho nó. Cho nên muối đã muốn bắt đầu để cho nó thiếu thốn may vá."

"Là nên như vậy, nữ oa vốn có cuộc sống gian nan hơn nam oa, hiện tại để cho nó chịu chút khổ, dù sao cũng tốt hơn về sau thiệt thòi lớn."

Vương Nha Nhi đi theo Vương Phúc Nhi ra ra vào vào: "Phúc nhi tỷ, nướng muối cũng để cho muối nấu cơm rồi, chỉ là muối nấu cơm luôn làm không tốt. Lần đầu tiên làm thức ăn, cha muối ăn cả nửa ngày cũng không có trở lại bình thường, lúc ấy muối cũng tức giận, bọn họ không thích còn nói làm ăn ngon."

Vương Phúc Nhi nói: "Từ từ sẽ được, ban đầu khi tỷ làm, cũng làm không tốt, có mấy lần bỏ nhiều muối, mọi người đều ăn không vô, sau đó cũng từ từ tốt lên. Muối nhìn xem tỷ hiện tại, không phải làm rất tốt sao." Tiểu oa nhi cần cổ vũ, tiểu muối từ Nha Nhi, trước kia có lẽ Tứ thúc và Tứ thẩm không nghĩ tới còn có thể có con trai, cho nên khó tránh khỏi nuông chiều một ít, hiện tại biết là nuông chiều không được, cho nên đang hạ quyết tâm đây.

"A, muối đã biết, Phúc nhi tỷ, tỷ nói cha nướng của muối có phải không thích muối, chỉ thích đệ đệ của muối hay không? Muối cảm thấy bọn họ không có thích muối như trước kia, cả ngày chỉ vây quanh chuyện động quanh đệ đệ của muối." ChiêuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d

Tư tưởng này không được nha, Vương Phúc Nhi vội nói: "Ai nói lung tung vậy hả, muối là khuê nữ của Tứ thúc và Tứ thẩm, sao bọn họ sẽ không thích muối chứ? Muối nhìn xem cha và nương của tỷ, cũng có nhiều nữ nhi, nhưng mà đều thích từng người. Muối suy nghĩ một chút đi, muối lớn hơn đệ đệ của muối mấy tuổi, nói cách khác, muối đã được cha nướng muối thương nhiều hơn đệ đệ của muối bao nhiêu năm. Như vậy tính ra, là đệ đệ của muối chịu thiệt đó, nói thế nào thì thời gian cha nướng muối thương nó đều ít hơn muối, muối nói xem tỷ nói có đúng hay không?"

Còn nữa, chính là đệ đệ của muối bây giờ còn nhỏ, Tứ thúc và Tứ thẩm phải trông coi nhiều hơn, cũng là đương nhiên, bằng không thì không lớn lên được. Ngày bé muối cũng giống như vậy, không biết Tứ thúc và Tứ thẩm thương muối bao nhiêu đâu."

Tuy rằng trọng nam khinh nữ là không tránh khỏi, nhưng mà phải xem mọi người nghĩ thế nào, suy nghĩ cẩn thận, thì mọi sự như ý, nghĩ không thông lại chui vào ngõ cụt, vậy thì không được.

Vương Nha Nhi nghe xong Vương Phúc Nhi nói, gật gật đầu: "Phúc nhi tỷ, tỷ nói đúng, muối so với người khác thì tốt hơn nhiều. Bên kia thật nhiều người cũng không đối xử tốt với nữ oa, đều nói là hàng lỗ vốn, từ cha nướng muối thì không nói như vậy, bọn họ đều hâm mộ muối. Được rồi, đệ đệ của muối nhỏ như vậy, muối không tranh với nó."

"Không chỉ có không tranh, muối còn phải giúp cha nướng của muối chăm sóc cho đệ đệ nữa, biết không?"

"Đã biết, nó là đệ đệ của muối, muối là tỷ tỷ, muối nhất định sẽ cẩn thận chăm sóc nó, giống như Phúc nhi tỷ đối với Tiểu Bảo ca ca." Vương Nha Nhi nắm quả đào.

Hôm nay thật sự là đúng lúc, tức phụ Đại Bảo Toàn thị cũng qua đây, thấy Sở thị vội hỏi: "Tứ thẩm cũng tới!"

Sở thị cười nói: "Đúng vậy, đi qua xem, chừng nào con và Đại Bảo sẽ đi, lúc này mắt thấy sắp qua năm mới rồi."

Toàn thị nói: "Còn sớm mà, tiệm tạp hóa chỗ Đại Bảo càng đến cửa ải cuối năm thì buôn bán càng tốt, con đoán phải đến hai mươi chín tháng chạp mới có thể xong. Nhưng mà, con và đứa nhỏ đi về trước, giúp nướng con làm đồ tết."

"Như vậy cũng được, trong nhà con nhân khẩu nhiều, làm nhiều chút cũng đỡ, tránh cho khi qua năm mới thì thiếu gì đó, lại chuẩn bị không chu đáo." Mãi cho đến mười lăm tháng giêng, bên này cũng chưa khai trương, cho nên dân chúng đều tranh thủ mua xong mọi thứ trước khi hết năm, mua đầy đủ, bằng không đến lúc đó thật sự là gấp cũng không có chỗ gấp.

Toàn thị cũng là vội tới tặng quà tết cho cả nhà Vương Phúc Nhi, Đại Bảo thương lượng, mua mười con thỏ muối, tặng mỗi nhà hai con, coi như là thơm thảo, đưa tặng cũng không trân quý. ChiêuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d

"Tứ thẩm, phần của người, chờ khi con trở về sẽ đưa qua." Toàn thị vội nói, nàng sợ Tứ thẩm thấy mình đưa cho Tam thẩm bọn họ trước, trong lòng không thoải mái: "Tránh cho người mang về thật phiền toái."

Sở thị cười nói: "Cái này thì dễ bàn, dù sao không thể thiếu phần của ta đúng không? Lại nói tiếp, Tứ Bảo cũng lớn tuổi, cha nướng con cũng không có nói gì sao?"

Toàn thị vội nói: "Cái này con cũng không rõ lắm, lúc trước giống như nói mấy nhà, cuối cùng cũng chưa thành, con đoán có lẽ năm sau khẳng định phải định ra, Tứ Bảo nói hẳn muốn kiếm thêm ít tiền, không thể để cha nướng tốn kém."

"Ha ha, Tứ Bảo thật sự là càng lớn càng vâng lời, tam tầu, chúng ta làm thúc thúc thẩm thẩm, cũng phải hỗ trợ hỏi thăm giúp đỡ thôi."

Toàn thị vội nói: "Có những lời này của Tứ thẩm, con sẽ chờ đệ muội vào cửa."

"Tàu xem xem tức phụ Đại Bảo, thật sự rất thông minh, lúc này muội mới vừa nói, nàng đã muốn muội giúp đỡ tìm, cũng thật là, đại tẩu thật là có mấy nhi tức tốt, đây cũng là mệnh nàng tốt." Nhớ năm đó, mình còn rất chán ghét đại tẩu thích chiếm tiện nghi, hiện tại con trai người ta có tiền đồ, thật sự là không thể tưởng được a không thể tưởng được.

Mấy người trò chuyện với nhau, Thích thị giữ lại ăn một bữa cơm, sau đó đều tự cáo từ mà đi về. Đảo mắt thì tiến vào tháng chạp. Cửa ải gần cuối năm, trấn trên người mỗi ngày một nhiều lên, mọi người đều thích vô giúp vui, tham gia náo nhiệt chợ phiên mà thôi. Nhóm tiểu thương bán này nọ cũng vui tươi hơn hờ cả ngày, lúc này là thời điểm tốt để kiếm tiền, kiếm nhiều một chút, cũng có thể để cho người trong nhà được ăn ngon mặc ấm. Sinh ý muối trứng gà trong nhà Vương Đồng Tòa cũng đặc biệt tốt, lượng tiêu thụ một ngày này cũng bằng lượng của mấy ngày trước. Hơn nữa Vương lão bán lại một lần lấy năm vạn trứng gà, thoáng cái trong tiệm cũng sắp trống không. Vương Phúc Nhi và Vương Đồng Tòa thương lượng, nếu đã bán hết, thì thả bọn tiểu nhị trong tiệm đi về nhà qua năm mới sớm một chút đi, không cần phải làm cho tới hai mươi tám tháng chạp, để lại một hai người trông chừng tiệm thì tốt rồi. Thanh toán hết tiền công, để cho mọi người cũng vui vẻ mừng năm mới.

Hết chương 148.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 149: Tú tài công là người có trù nghệ kém

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Những ngày cuối năm, Thích thị và Vương Đồng Tòa trở về Vương gia thôn một chuyến, chuẩn bị đầy đủ hết các thứ tặng cho các nhà, đương nhiên không thiếu được tiền cấp cho Vương lão đầu và Triệu thị. Vương lão đầu nói: "Các người đều đưa tiền cho ta đi, đưa cho lão thái bà này, bà trực tiếp hiểu kính cho bà đồng cốt." Thì ra lúc này cũng không biết Triệu thị lại quen biết bà đồng ở đâu, cả ngày cứ thần bí lắm lắm, dù sao tiền cũng xài nhanh, mà Triệu thị còn không có cảm thấy.

Triệu thị vội nói: "Người cái lão nhân chết tiết nói chuyện, dám bắt kính với thần linh hả. Hiện tại trong nhà chúng ta có phải rất tốt, còn không phải thần linh phù hộ, ta đây cũng là vì tốt cho người trong nhà. Đồng Tòa, tiền này cho ta, không thể cho cha người, cha người cả ngày chỉ muốn uống rượu, tiền đều xài hết trên người hắn."

Vương Đồng Tòa trái phải khó xử, Thích thị nói: "Cha và nương một người một nửa đi, nên xài thế nào thì xài, khi nào dùng hết thì chính là chuyện của mỗi người." Đối với chuyện thần linh, Thích thị vẫn rất là tôn trọng, nhưng mà bà đồng cốt gì đó, bà sẽ không thích, bà muốn dâng hương thì phải đi miếu nương nương, cái loại địa phương mà mọi người đều tán thành, mới sẽ không đi tìm bà đồng cốt gì đâu.

Thích thị đi rồi, Triệu thị nói với Vương lão đầu: "Hiện tại nhà Lão Tam giỏi rồi, dám sẵn giọng với ta."

"Người cái phụ nữ này, lại muốn bới móc, vì sao lão Tam gia người ta không dám sẵn giọng với người, người cho là người còn nói một không hai à. Hiện tại người ăn uống đều dựa vào nhà lão Tam, người còn không yên tĩnh, thật sự đến lúc đó không cho người ăn uống, ta xem người đi đến đâu mà khóc. Đừng nói gì người là nương họ, cha nương nhà lão Tam gia còn sống rất tốt ở trên huyện kia. Đối với người như vậy cũng không tệ rồi, bao nhiêu con trai là cưới tức phụ thì đã quên nương, người nên biết đủ đi, còn có chuyện bà đồng cốt kia của người, đừng lại cho ta. Người ta chính là lừa tiền người, ta cũng nói cho người biết, tiền này người mà dùng hết, ta sẽ không cho, người có mặt mũi, nếu người đi đòi, nhìn xem con trai nhi tức của người có cho người không."

Trong lòng Triệu thị nói thầm, cái này còn không phải là vì tốt cho mọi người? Ta cũng không tin, con trai ta có thể không cho ta tiền, không có ta, làm sao có bọn họ?

Vương Đồng Tòa đánh xe đi qua ở Vương gia thôn, mọi người quen biết chào hỏi với hắn, Vương Đồng Tòa cười gật gật đầu, cũng không có nhiều lời, dù sao bên này có vài người làm tổn thương lòng của hắn, hắn cũng không phải đầu gối, không biết không thấy.

"A, đây không phải lão Tam sao? Hiện tại người cũng phát tài rồi, cũng không đi đến nhà Nhị thẩm đây." Nói chuyện là Nhị nãi nãi của Vương Phúc Nhi, cũng chính là mẹ ruột Đào Hoa cô cô, ài, bà đưa cháu gái đến Trần phủ, đến bây giờ vẫn là một nha đầu thô sử, căn bản là không có bay lên cao. Hơn nữa nha đầu kia còn bị người khác xa lánh, quanh năm suốt tháng cũng không lấy ra thật nhiều tiền trở về, thật sự là so sánh với cô cô của nàng, chính là một cái trên trời một chỗ dưới đất. Lão Tam nhà đại tẩu thì càng ngày càng phát đạt, trước kia không đi, bây giờ còn không tranh thủ vốn vã?

"Trong nhà còn có việc, nếu Nhị thẩm không có chuyện gì, ta và nương bọn nhỏ phải về trấn lên rồi." Vương Đồng Tòa nói.

"A, không có việc gì thì không thể trò chuyện với các người à, người thấy hôm nay lạnh như thế, đi nhà của ta hơ lửa sưởi ấm, chúng ta cũng trò chuyện, tức phụ lão Tam, người cảm thấy thế nào?"

Thích thị vẫn luôn có cảm giác không tốt đối với Nhị thẩm này, trước kia bà còn muốn mang Phúc nhi của mình đi làm nha đầu kia, cho nên nghe Nhị thẩm nói như vậy, thì đã nói: "Không được, trong nhà của ta thật sự rất bận rộn, đang chờ chúng ta trở về đây. Đồng Tòa, nhanh chóng đánh xe, hôm

nay cũng không sớm, còn tiếp tục chậm trễ nữa, chúng ta sẽ không kịp, ngày mùa đông lại gần."

Đương nhiên là Vương Đồng Tỏa nghe tức phụ, đánh xe rời đi, nhĩ nãi nãi phun ra một bãi nước bọt ở phía sau, mắng đồ mắt chó nhìn người thấp, chò cháu gái nhà ta phát tài, xem ta thu thập các người như thế nào!

Thích thị nói với Vương Đồng Tỏa: "Về sau đừng đi tìm Nhị thẩm bọn họ, người nhà như vậy, ngay cả chính đứa nhỏ của mình cũng bán, còn có thể có chuyện gì mà không làm được? Ta thấy Nhị thẩm là có chuyện mới có thể quan tâm chúng ta, chàng cũng đừng chuyện gì cũng đáp ứng. Bằng không ta cũng không nghe."

"Nương bọn nhỏ, nằng yên tâm đi, ta biết, trong lòng ta cũng có cân nhắc. Sẽ không đáp ứng bà ta cái gì, lại nói, nương chúng ta cũng không đồng ý." Vương Đồng Tỏa cười nói.

"À, vậy nếu nương chúng ta đồng ý, thì chàng sẽ đáp ứng?" Thích thị hỏi.

"Này, đương nhiên không phải, làm sao ta đáp ứng chuyện của người khác." Vương Đồng Tỏa vội nói.

"Ta nói cho chàng, trước kia thật nhiều chuyện ta đều nhìn, cho dù là nương của chàng làm nhiều chuyện đuối lý đối với đứa nhỏ của nhà ta như vậy, cuối cùng ta cũng xem ở mặt mũi của chàng, không có so đo với bà ấy. Nhưng mà lại có lần sau, chàng vẫn bao che nương chàng, chúng ta cũng đừng sống nữa. Ta cũng nói thật với chàng, ta sống với Tiểu Bảo, sống với khuê nữ của ta, một mình chàng tự sống đi." Oán niệm đối với đám người Triệu thị, làm cho Thích thị càng nghĩ càng không thoải mái, mấy năm nay chuyện hư hỏng gì mà không phải là từ thân thích bên này làm ra? Một khi bà nhẫn nhịn nữa, cho dù là tượng đất cũng phải có ba phần tính tình.

Vương Đồng Tỏa cũng biết thân thích bên mình không tốt, chính muội tử của mình, ca ca tẩu tử, đều tính kế nhà mình, ài, cũng may tức phụ là người tâm tính thiện lương, cái này nếu đối là người khác, không chừng đều nhào lên trời rồi. Hắn cảm thấy có chút áy náy với tức phụ, vội nói: "Nương bọn nhỏ, những thứ này là nương ta có lỗi với nằng, nằng đừng nói mấy thứ này làm cho ta đau lòng, đời này của ta thứ quan trọng nhất chính là nằng và bọn nhỏ."

Thích thị nói: "Đây chính là chàng nói, về sau lại xảy ra chuyện, ta cũng không quản."

Hai người nói xong thì về tới nhà trên trần, Vương Phúc Nhi vội đón cha nương trở về, bưng một ly nước ấm cho cha nương: "Cha, nương, hai người uống một ngụm trước, bên ngoài thật lạnh." Diendanlequydon~ChieuNinh

"Vẫn là tiểu khuê nữ của chúng ta thương chúng ta." Vương Đồng Tỏa cười uống vào một ly nước ấm, cả người thư sướng.

Thích thị cũng uống một ngụm, hỏi: "Đứa nhỏ Tiểu Bảo đâu?" Sau mừng tám tháng chạp, tư thực đã cho nghỉ, Thích thị không nhìn thấy Tiểu Bảo, nên vội hỏi.

Vương Phúc Nhi nói: "Vừa rồi Nhạc An đón nó đi rồi."

"À, đứa nhỏ Trường Khanh này tìm nó có việc hả?" Nhạc An là gã sai vặt của Trường Khanh.

"Là tú tài công muốn gặp Tiểu Bảo một lần, xem học vấn của nó thế nào." Tú tài công cũng chuyển đến trần trên, không có ở cùng một chỗ với cả nhà Tổng Trường Khanh, mà là ở trong một cái tiểu viện khác. Hiện tại thế nhưng ông cũng tự mình mở ra một khoảng đất trong viện kia, nói là cũng muốn trồng đủ loại rau. Còn nói mình cả đời đều là đọc sách, trồng rau dưa gì đó cũng chưa từng làm, Vương Phúc Nhi đi qua thăm ông vài lần, ông còn hỏi qua Vương Phúc Nhi, hiện tại lão nhân gia càng sống càng tinh thần.

Thích thị và Vương Đồng Tỏa đều thật vui vẻ, ở trong lòng bọn họ, tú tài công chính là người có công danh, hơn nữa là có học vấn rộng, nếu Tiểu Bảo có thể có được chỉ điểm của ông, đây chính là chỗ tốt thật lớn.

Thích thị vội nói: "Lúc này cũng sắp qua năm mới, chúng ta phải chuẩn bị quà tết đưa đi qua cho tú tài công."

Vương Phúc Nhi cười nói: "Hôm nay con để cho Tiểu Bảo mang đi qua, con đã sớm làm một bộ áo bông cho tú tài công, còn có lạp xường của chúng ta, con cũng để cho nó mang theo, cũng để cho tú tài công ăn."

"Cái này tốt, tú tài công có ân với chúng ta, là nên như vậy."

Sau đó Thích thị và Vương Phúc Nhi thương lượng, rốt cuộc tết có trở về Vương gia thôn đoàn viên hay không, Vương Phúc Nhi nói: "Người trong nhà Đại Bảo ca cũng nhiều lắm, chúng ta đi cũng không có chỗ ngủ. Con nghe Tứ thẩm bọn họ nói, năm nay thì mỗi nhà tự tắt niên, Tứ thẩm là muốn đón gia gia và nãi nãi đến nhà họ đoàn viên, chúng ta đoàn viên ngay tại trần trên đi, mừng một đầu năm chúng ta cùng đi chúc tết gia gia và nãi nãi, nương thấy thế nào?"

"Cũng được, như vậy mọi người đều thuận tiện, cứ như vậy đi, buổi chiều thì chúng ta gấp trở về, đại tỷ và nhị tỷ con phải về đây chúc tết nữa. Có lẽ nhà tiểu cữu cũng sẽ cùng đi theo trở về, nếu không, mừng một tết chúng ta đón gia gia và nãi nãi cùng nhau trở về đây?"

"Nương, con thấy như vậy không ổn, tiểu cô của con nhất định là muốn về nhà mẹ đẻ, gia gia và nãi nãi hiện tại là ở Vương gia thôn. Nếu chúng ta để tiểu cô ở lại chỗ này, trong lòng Đại bá và Đại bá mẫu bọn họ khẳng định không thoải mái, chúng ta muốn mời tiểu cô, cũng không nhất định là vào mừng hai, người thấy đúng không?"

"Ài, xem ta hồ đồ này, hoàn hảo con nhắc nhở ta, vậy cứ như vậy, ta nghĩ ngày mừng hai, mấy người Đại Bảo ca của con cũng phải đi nhà nhạc gia, vậy

để cho nhóm Đại bá và Đại bá mẫu tiếp đón tiểu cô và tiểu cửu của con, mọi người đều thuận tiện."

Thương lượng việc vặt qua năm mới, lúc này lại bắt đầu trưng cầu các thứ rồi.

Tổng Trường Khanh đưa Vương Tiểu Bảo đi qua tú tài công bên này, tú tài công đang tự mình trồng rau cải trắng trên một phần đất, cải trắng bị sương đánh, bên ngoài đều ỉu rũ, nhưng mà bỏ đi là cây ỉu rũ, bên trong lại hết sức non mềm. "Trường Khanh và Tiểu Bảo tới đây à, đã tới thì đến giúp ta làm việc, đều thu cải trắng vào." Tú tài công mới không khách khí đâu, liền chỉ huy lên rồi.

Không đầy một lát, hai tiểu tử đều bận rộn trên đầu đầy mồ hôi: "Nhìn xem, đây vẫn là chỗ tốt của vận động nhiều, cả ngày ngồi ở trên bàn học, còn không bằng đứng lên hoạt động trong chốc lát, các con đều nóng đi." Tú tài công cười nói.

Vương Tiểu Bảo nói: "Tú tài công, người nói giống y như tỷ của con nói vậy, hiện tại mỗi ngày con sẽ chạy vài vòng ở trong viện nhà của con. Hiện tại thân thể của con rất khỏe, tỷ của con còn nói không thể dưỡng thành con một sách, như vậy sẽ vô dụng."

"Ha ha, tỷ con nói rất đúng, Trường Khanh, đứa nhỏ này miệng vẫn luôn không khép lại, có phải ta khen tức phụ của con, trong lòng con vui vẻ hay không?" Tú tài công trêu ghẹo. Diendanlequydon~ChieuNinh

"Cửu công, đó cũng là cháu ngoại trai cháu dâu của người đi, trong lòng người cũng rất vui vẻ." Tổng Trường Khanh một chút cũng không sợ.

Tú tài công vui vẻ vuốt sờ râu, chỉ là trên tay không sạch sẽ, liền dẫn theo hai vị này đi vào trong nhà rửa tay. Thấy Vương Phúc Nhi làm quần áo cho mình, tú tài công lại cao hứng, nói với Tổng Trường Khanh: "Vẫn là nữ oa nhi thận trọng, con nhìn xem con, nhiều năm như vậy, cũng không có tự tay làm cái gì cho ta, ta thấy về sau ta càng có phúc phận. Con đó, là nhất được tiện nghi lớn, cũng may mà cha nương con có ánh mắt tốt, thật sự là cuối cùng chỗ tốt nào cũng đều cho con chiếm. Tiểu Bảo, con nói xem ta nói có đúng hay không?"

Vương Tiểu Bảo rất khí phách gật đầu: "Đúng vậy, về sau không cho huynh bắt nạt tỷ của đệ, bằng không thì đệ đón tỷ của đệ về nhà, không bao giờ để ý huynh nữa."

"Ta nào dám chứ." Ta đây là gì mệnh hử, lúc này tức phụ còn chưa tới tay, đã bị uy hiếp, còn không phải một lần hai lần. Tổng Trường Khanh nghiêm trọng cảm thấy về sau mình không có cơ hội ngăn đầu, nhưng mà trong lòng hân vui.

Tú tài công kiểm tra việc học của Vương Tiểu Bảo, gật đầu nói: "Không sai, mạnh hơn tỷ phụ của con nhiều."

Tổng Trường Khanh cười nói: "Cửu công, người cũng đừng so với con, con cũng không có tính toán khảo công danh, tiểu tử này chính là hướng tới con đường kia. Ngài cảm thấy hân thể nào?"

"Tuổi còn nhỏ, còn phải nỗ lực vài năm, không vội, không vội. Tiểu Bảo à, chuyện thi khoa cử này, cũng không thể gấp, một lần hai lần cũng không cần phải đánh mất tin tưởng, biết không?"

Vương Tiểu Bảo gật đầu: "Con biết, chỉ là cha nương và tỷ tỷ con tạo điều kiện cho con như vậy, nếu con không khảo được một tú tài gì đó, con thực xin lỗi bọn họ."

"Con chỉ cần chăm chỉ, nỗ lực, bọn họ là thân nhân của con, tuyệt đối sẽ không trách con, chúng ta cũng không thể tạo cho mình nhiều gánh nặng. Hơn nữa về sau cho dù chúng ta không hoàn toàn được như ý, cũng không thể oán trời trách đất, như vậy không phải hành vi của nam tử hán. Hơn nữa chúng ta cũng không thể chỉ biết vui đầu đọc trên sách là xong, bằng không thành con một sách hai tay không thể gánh vác, cũng kỳ cục."

"Dạ, con đều đã nghĩ xong rồi, nếu đến năm con hai mươi tuổi vẫn không thi được, con sẽ không thi nữa, con phải nuôi sống cha nương con, không thể để cho tỷ của con cho đến lúc đó bọn họ còn tiếp tục bận tâm."

Tổng Trường Khanh vỗ vỗ đầu Vương Tiểu Bảo: "Đệ cứ yên tâm đi, ta sẽ không mặc kệ."

"Huynh là huynh, đệ là con trai của cha nương, đệ phải gánh vác trách nhiệm, bằng không đệ còn là đàn ông sao?" Một đứa nhỏ nói lời người lớn, làm cho người ta thấy rất buồn cười, nhưng mà tú tài công nói Vương Tiểu Bảo có chí khí, là hạt giống tốt, giữa trưa còn tự mình xuống bếp làm cơm. Nhưng mà hương vị thì thôi, Vương Tiểu Bảo và Tổng Trường Khanh, thật tình cảm thấy không ra gì, vì cho tú tài công mặt mũi, bọn họ miễn cưỡng ăn một chén, hơn nữa còn là tiêu diệt sạch sẽ lạp xưởng Vương Phúc Nhi đưa tới. Tú tài công thì không biết, còn không ngừng gấp thức ăn cho hai người. Thật sự là thống khổ nha!

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 150: Đình thị phát uy

Editor: ChieuNinh

Đêm ba mươi, từng nhà đốt pháo, cả nhà Vương Phúc Nhi dán hết câu đối đỏ có được từ chỗ tú tài công bên kia, sau đó đốt giấy thỉnh tổ tiên trở về ăn cơm. Vương Đồng Tòa đốt pháo, trong tiếng bùm bùm lớp lớp, chính là bắt đầu bữa cơm đoàn viên. Lần này trong nhà trừ bỏ một nhà bốn người ra, còn có Lý tẩu tử, Tiểu Ngưu tử và Khẩu nhi, trong nhà không có quy củ nhiều như vậy, cho nên sau khi cơm bung lên, Vương Đồng Tòa kêu mọi người cùng nhau ăn. Hiếm khi là bữa cơm đoàn viên, Thích thị cũng cao hứng, để cho bọn họ đều ngồi, bà cũng không thật sự xem mấy người này là người ngoài. Mọi người đều ngồi xuống, Vương Đồng Tòa bung ly rượu lên, nói vài câu cát tường, sau đó thì động đũa, Vương Tiểu Bảo cũng muốn uống mấy ngụm rượu, nhưng mà bị Thích thị ngăn cản. Vương Đồng Tòa uống rượu vào về mặt đỏ bừng, thì nói với Vương Tiểu Bảo: "Tiểu tử có thể uống rượu, hôm nay chúng ta đều uống, đều rót đầy cho Tiểu Bảo và Tiểu Ngưu tử, không phải Phúc nhi còn mua rượu trái cây sao, chúng ta đều uống vào một ly, một năm cũng chỉ một ngày này."

Thích thị nhỏ giọng nói với Vương Phúc Nhi: "Con nhìn xem cái dạng kia của cha con, khẳng định là say rồi, bản thân mình không biết uống rượu, còn nhất định phải uống, nói cũng nhiều hơn rồi."

Vương Phúc Nhi cười: "Cha con cao hứng, muốn uống thì uống." Ha ha, Tiểu Bảo à, đệ thực sự cho rằng rượu này thì dễ uống như vậy sao, một lát cũng không nên hối hận, đó chính là vừa cay vừa đắng.

Vương Tiểu Bảo hưng trí rất cao uống một hớp lớn, chẳng qua lập tức bị nghẹn đỏ bừng cả khuôn mặt, đây là rượu sao? Còn đắng hơn cả thuốc nữa, Vương Tiểu Bảo là phun cũng không thể phun, nuốt lại không muốn nuốt, đúng là khó chịu. Thích thị vội đi qua vỗ bờ vai của hắn, cười mắng: "Con thật sự cho rằng là thứ tốt hả, hiện tại biết lợi hại chưa." Vốn Tiểu Ngưu tử cũng muốn thỏa mãn uống một chén, chẳng qua hiện tại thấy Vương Tiểu Bảo như vậy, nó cũng không dám uống vào, Vương Phúc Nhi nói: "Được rồi, uống không quen rượu trắng này, thì chúng ta uống rượu trái cây, rượu trái cây này đúng là ngọt ngào, đúng lúc uống được, Khẩu nhi, đều rót một chén cho mọi người."

Khẩu nhi lên tiếng trả lời đi rót rượu, rượu trái cây này vẫn có màu sắc, thoạt nhìn là thức uống ngon, Vương Phúc Nhi giờ ly rượu lên, nói với mọi người: "Cha nương, một chén này là con và Tiểu Bảo trước kính hai người."

Tiểu Bảo cũng vội vàng đứng lên: "Đúng, con kính cha nương, hai người vất vả rồi."

Vương Đồng Tòa và Thích thị đều vui vẻ: "Ngoan ngoan, chén này ta và nương con nhất định uống."

Rượu trái cây quả nhiên là ngọt, Vương Tiểu Bảo uống vào một chén còn muốn uống nữa, Vương Phúc Nhi nói trước: "Tuy rằng là ngọt nhưng mà cũng có độ rượu, không thể uống nhiều, bằng không không cho đệ nữa."

"A, vậy đệ uống ba chén có được hay không, chỉ ba chén."

Cuối cùng Vương Phúc Nhi đáp ứng, chỉ là sau đó, Vương Tiểu Bảo vẫn bị quá choáng váng, cơm nước xong thì chống đỡ không nổi mà đi ngủ, Thích thị chỉ nói, đứa nhỏ này thật sự là không biết mức độ mà, nhìn xem thế này.

"Lần này cho nó biết lợi hại, về sau nhất định sẽ chỉ uống một hai chén." Vương Phúc Nhi nói.

Buổi tối mọi người cùng nhau đón giao thừa, hạt dưa và đậu phộng đều vừa nắm một bó to. Lý tẩu tử kể ra chuyện ngạc nhiên việc lạ trước kia bản thân mình nghe được, mọi người nghe mà sùng sốt không thôi. Đúng thời điểm thích thú nồng đậm, bên ngoài cửa đột nhiên có tiếng động, vào lúc này sẽ là ai tới đây. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh

Tiểu Ngưu tử chạy đi mở cửa, thì thấy một người xa lạ: "À, ta là biểu ca của Hi oa tử, Hi oa tử bị người ta đánh gãy chân, ta là tới đây báo tin." Thích thị và Vương Đồng Tòa hai mặt nhìn nhau, nhưng mà không tốt nói gì với người báo tin, liền cho hắn một chút thức ăn, sau đó để cho hắn đi trở về.

Đây là ý tứ gì hả, Hi oa tử bị đánh gãy chân, có quan hệ gì với chúng ta, lúc này là đêm ba mươi tết, tới đây báo tin cho chúng ta là tính toán chuyện gì hả, thật sự là, đây không phải là thật lòng quấy rối sao?

Trong lòng Thích thị rất nén giận, Vương Phúc Nhi vội nói: "Nương, chúng ta không tức giận, mừng một đầu năm mới mà tức giận, thì một năm cũng không hài lòng."

"Ừ, ta không tức giận, gia chủ, nếu chàng còn dính dáng vào, cũng đừng trách ta không cho chàng mặt mũi, Hi oa tử này chúng ta làm hại không đủ thảm sao, chính hắn có cha có nương, còn có tỷ tỷ, tỷ phu, có quan hệ gì với chúng ta?" (gia chủ: một cách xưng hô của vợ với chồng thời xưa)

Vương Đồng Tòa nói: "Ta cũng không nói muốn dính dáng vào cái gì, ta thấy biểu ca nó tới báo tin, đó là khao thưởng thôi. Phúc nhi, con suy nghĩ linh hoạt hơn chúng ta, con nói đây là chuyện làm sao?"

Vương Phúc Nhi nói: "Nếu như biểu ca hắn đi tới báo tin, thì phải nói là mọi người trong nhà hắn đã biết chứ không phải nói là bây giờ còn ở trên đường nằm không ai quản, cho nên chạ người không cần lo lắng." Có lẽ bọn họ chính là muốn gọi cha nhà mình hiểu sai cho rằng Hi oa tử là không có ai quan tâm, còn nằm ở bên ngoài. Khẳng định là cha không nhân tâm, không bỏ mặc cháu ngoại trai mình ở bên ngoài bị gãy chân không có người chăm sóc. Đáng tiếc, người truyền tin kia, trực tiếp nói ra thân phận của mình, cái này cũng đã bại lộ chuyện thực hiện nhiên là người đã được an trí tốt rồi.

"Đúng vậy, cha, tỷ của con nói rất đúng." Vương Tiểu Bảo nói.

Vương Phúc Nhi tiếp tục nói: "Vậy nếu chuyện đều dần xếp xong rồi, vì sao còn cố ý báo tin cho chúng ta đây? Con đoán là bên kia muốn cho cha mềm lòng, đi xem. Chỉ cần vừa gặp thôi, sẽ để cho cha ra chút tiền, tốt xấu gì cũng đã thăm như vậy rồi, có lẽ bọn họ sẽ nói, làm sao tiếp tục sống được nữa, đòi tiền không có tiền, cha lại luôn luôn mềm lòng, nói không chừng sẽ bỏ tiền ra."

"Cha bọn nhỏ, ta cảm thấy Phúc nhi nói rất đúng, chàng cũng không thể mềm lòng, hẳn không phải còn có thân tỷ tỷ là Nhị Nữu kia sao, so với chúng ta thì Nhị Nữu có nhiều tiền hơn. Bầy đặt thân tỷ tỷ không cầu, tìm đến chúng ta, đây là thấy chúng ta dễ bắt nạt mà, ta còn chưa có tìm bọn họ tính sổ kia, làm hại khuê nữ của ta thậm chí như vậy, còn muốn làm tiền với chúng ta bên này, không có cửa đâu, cho dù ta cho ăn mày cũng sẽ không cho bọn họ."

"Cha, nếu người không yên lòng, có thể cho người vụng trộm đi nhìn xem, con cảm thấy con đoán hẳn là đại khái đầy đủ." Vương Phúc Nhi nói.

Vương Đồng Tòa nói: "Quên đi, ai có cuộc sống của người đó, mọi người nói đều đúng, ta là không nên mềm lòng. Hi oa từ nhất định là lại thiếu nợ đánh bạc, nói không chừng là vì như vậy mới bị người đánh. Nếu ta thật sự muốn quản thì đó chính là động không đáy, ta cũng không phải là con nít không biết chuyện, ta còn có các người, ta chỉ quản tốt các người thì tốt rồi, được rồi, mọi người đều gác đêm."

Tuy rằng nói như vậy, nhưng mà trong lòng Vương Đồng Tòa vẫn có chút không dễ chịu, nhưng mà rốt cuộc vẫn kiên trì đến qua giờ tý, đốt pháo. Sáng sớm ngày hôm sau, thì cùng người trong nhà đi về Vương gia thôn. Vương Phúc Nhi và Vương Tiểu Bảo lay mừng năm mới cho gia gia và nãi nãi, thế nhưng còn nhận được hồng bao, Triệu thị nói: "Cũng chỉ còn một năm nay, về sau Phúc nhi chính là người của nhà người khác, đưa cái hồng bao mang ý nghĩa."

"Đa tạ nãi nãi." Vương Phúc Nhi nói, nàng cũng không cần hồng bao này làm gì, qua năm mới thôi, xin cái vui mừng.

Lục tục có người lại đây chúc tết, Vương Phúc Nhi cũng mang theo Vương Tiểu Bảo đi chúc tết cho các nhà các họ. Mặc kệ nói sao, thì cũng đi ra từ Vương gia thôn này, thân thích bằng hữu tự nhiên sẽ nhiều. Chờ sau khi thăm hỏi một vòng ở trong thôn, mọi người đều đi qua bên nhà Đại bá. Đại bá và Đại bá mẫu cũng là mặt đối mới hoàn toàn, cảm giác có chút giống như ông địa chủ, Vương Phúc Nhi nhìn thì có chút bật cười. Nhưng mà Đại bá và Đại bá mẫu cũng không có phát giác, còn liên tiếp khoe khoang, quần áo của mình tốt như thế nào như thế nào. Còn nói với cha, có từng thấy qua hay không, ta thấy Chu địa chủ trước kia đều mặc qua như vậy. Trong lòng thật nhiều người ở Vương gia thôn, Chu địa chủ chính là một hình mẫu.

Toàn thị vừa làm cơm vừa nói với Vương Phúc Nhi: "Vốn chúng ta mang về một ít vải vóc có chút màu sắc đơn giản, chẳng qua Đại bá và Đại bá mẫu của muội cảm thấy khó coi, lại tự mình nhìn một bộ này, chúng ta lại khó mà nói gì, chỉ đành phải tùy bọn họ thôi."

ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d

Tức phụ Nhị Bảo cũng cười nói: "Để cho cha nương cao hứng vui vẻ đi, chúng ta cũng thoải mái một ít, đại tẩu, gà này phải làm sao, là để nguyên con hay chặt ra?"

"Chặt đi, nhiều con nít, để nguyên con cũng ăn không ngon." Toàn thị hoàn toàn là bộ dáng trưởng tẩu, tức phụ Nhị Bảo cũng nghe theo nàng, Toàn thị nói: "Trong phòng bếp nhiều dầu mỡ, nếu không, muối ra đi ngoài xem?"

"Nơi khác cũng không có gì tốt, muối cứ ngồi ở bên cạnh thôi, nơi này cũng ấm áp." Nhìn căn nhà từng là của mình thành nhà người khác, cảm giác này vẫn rất phức tạp, nhưng mà, nữ oa từ sớm muộn gì cũng phải rời nhà, thích ứng sớm một chút cũng tốt.

"Đại tẩu, đêm qua mọi người có nghe được chuyện gì không?" Vương Phúc Nhi hỏi.

"Hả? Không có, sao vậy?" Toàn thị hỏi.

Vương Phúc Nhi nghĩ nghĩ, nói chuyện đêm qua cho Toàn thị: "Đại tẩu, tẩu nói xem đây là chuyện gì hả, cha nương muối đều không có vui vẻ đón giao thừa, cha muội khẳng định là lo lắng cho bên kia, ông ấy chính là tính tình này."

Toàn thị cũng nghĩ nghĩ rồi nói: "Tẩu thấy việc này cũng không lớn, nếu thật sự lớn, đại cô chúng ta còn không phải sớm chạy tới đây sao. Bà ta cũng mặc kệ chúng ta có nhận thức hay không, ta đoán chính là thiếu tiền, muốn kiếm một chút từ chỗ Tam thúc, nhà các muội chưa đi là đúng."

Ài, có tiền cũng có phiền não của có tiền, nhìn Tam thúc Tam thăm bọn họ xem, đây không phải sống chết cần chặt không buông sao, cũng không nhìn xem trước kia đã làm ra chuyện gì, còn dám tới cửa.

"Muội cũng nói như vậy, dù sao hiện tại muội cái gì cũng không quản, nếu thực sự khiến cho nóng nảy, muội trực tiếp báo quan thôi, làm sao có đề phòng mỗi ngày, cứ trực tiếp để mất tới một nhà bọn muội. Muội cũng nói với Tiểu Bảo, về sau chuyện như vậy cũng không thể mềm lòng, hiện tại nương muội tốt hơn nhiều, theo muội cha còn muốn thân tình gì đó, trong lòng cảm thấy băn khoăn."

Tiểu cô là tín nhiệm mình, mới nói lời trong lòng cho mình, Toàn thị vội nói: "Tam thúc chính là mềm lòng, ông cũng không có đi qua không phải sao? Cái này thực không tệ, muội cũng đừng để ở trong lòng, tẩu nói với Đại Bảo ca, để cho hắn nghe ngóng xem là chuyện gì."

"Ừm, muội nói chuyện này cũng là đề tỉnh một câu cho các tẩu trước, vạn nhất đến lúc đó thật sự đến vay tiền mượn các tẩu bên này, các tẩu cũng có cái chuẩn bị."

Trong lòng Toàn thị cũng cảm thấy, nếu thật sự đến nơi đây vay tiền, chẳng lẽ thật là nhẫn nhịn? Ài, thân thích thế này thật là thực làm cho người ta muốn đánh một trận, rồi mặc kệ cho xong. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d

Toàn thị nói vài câu với Đại Bảo, Vương Đại Bảo đang chuẩn bị đi hỏi thăm, kết quả, lúc này Vương Mai Hoa đã tới đây, vừa thấy mặt liền quỳ xuống, nói là cứu cứu mệnh Hi oa từ nhà họ, rất lộn xộn. Cuối cùng nghe xong được đại khái, thì ra là Hi oa từ thiếu tiền đồ phùng (sòng bạc), lại không có tiền trả, người ta liền thừa dịp đêm ba mươi tết, vừa cho hắn một trận, cũng đánh gãy chân, đang nằm ở nhà. Nếu như lại không trả tiền, về sau nói không chừng còn muốn giết hắn, nhà bọn họ cũng chỉ có một Hi oa từ, cũng không thể mất đi.

Đinh thị nghe xong, lập tức nhảy dựng lên nói: "Lão Vương gia chúng ta bị người làm hại còn không thăm sao, thiếu chút nữa trở mặt với người cả thôn."

Hiện tại các người muốn tìm chúng ta vay tiền, đó là không có khả năng, không phải người có một khuê nữ và nữ tể có tiền à, người không đi tìm bọn họ đòi, mà tìm chúng ta hỏi? Chúng ta và các người xa cách rồi, cũng không phải chung một họ với Hi oa tử, chúng ta không có tiền."

Vương Mai Hoa nói: "Nhưng mà Chu gia không cho ta đi vào."

Vương Phúc Nhi vụng trộm để cho Vương Nha Nhi nói mấy câu cho Đình thị. Đình thị lập tức nói: "À, vậy nói rõ người còn không gấp gáp gì, ta thấy nếu người thực sự sốt ruột, cũng không có tinh thần đến chúng ta bên này nháo đầu. Ta thấy Chu địa chủ không để cho người tiến vào, vậy đứa nhỏ Nhị Nữu kia nếu thật sự mặc kệ nhìn đệ đệ của nó chết sống, những người chúng ta đây cũng càng không cần phải xen vào, hôm nay xem như người tìm sai địa phương."

Bày đặt núi vàng núi bạc không đi, lại chạy đến địa phương nghèo của chúng ta, thật sự là buồn cười. Nhị Nữu nhà người cũng là người một phen phân một phen nước tiểu nuôi lớn, nếu nàng mặc kệ người, người có thể trực tiếp đi tố cáo nó, ta thấy nhà Chu địa chủ nhất định là không hài lòng để người đi tố cáo. Một con đường tắt như vậy người không dùng, còn đến nơi đây ăn bụi lam gì? Không phải người nói không có biện pháp tốt đi vào sao, một khúc hai nháo ba thất cổ, vừa vặn, khuê nữ người lại quan tâm người rồi."

Triệu thị là trực tiếp không nói gì, Vương lão đầu cũng đi nơi khác, Vương Mai Hoa mơ tưởng Tam ca có thể mềm lòng, chẳng qua Vương Đồng Tỏa cũng chạy. Những người còn ở lại, Vương Phúc Nhi thì lạnh lùng nhìn bà ta, người khác cũng là không thêm quan tâm, không thêm diễn trò!

Vương Mai Hoa cắn chặt răng, Đình thị nói cũng có lý, được, phải đi tìm Nhị Nữu, mấy ngày không thấy, vừa vặn bà ta thừa dịp cơ hội này đi tìm nó, cũng không tin huynh đệ nó cũng chỉ có nửa cái mạng, nó cũng không quản. Nếu như thật sự là nói vậy, vậy thì mình cái gì cũng không để ý, liền nháo lên, để cho mọi người đều mất mặt, Chu địa chủ, con trai người đã thú khuê nữ của ta, người phải quản!

Nợ đánh bạc của Hi oa tử cũng phải dựa vào Chu địa chủ đi dọn dẹp, những người này là hung thần ác sát, phải tìm người lợi hại người để dựa vào. Vương Mai Hoa nghĩ thông suốt, liền đứng lên từ trên mặt đất, cũng không chào ai một tiếng, liền bỏ chạy, sắc mặt của Triệu thị âm trầm đến đáng sợ.

Đình thị cảm thấy mình là một công thần lớn, mắng Vương Mai Hoa bỏ đi rồi. Vương Phúc Nhi cũng không lo lắng bà ta nói ra là ai nói cho bà nên nói như vậy, dù sao bà ta thích kiếm công lao, vừa vặn, vừa vặn.

Buổi cơm giữa trưa ban đầu mọi người còn không có không khí gì, thuận túy là bị Vương Mai Hoa huyền não, nhưng mà lời nói trẻ con ngây thơ của mấy đứa nhỏ làm cho người lớn lại vui vẻ, bữa cơm này miễn cưỡng coi như là từ đại đồng đường đi. (từ đại đồng đường: bốn đời)

***Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tiểu Phúc Nhi uy vũ! Đình thị cũng uy vũ!

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: Chuyện vay tiền

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Mùng hai tết, Vương Cúc Nhi và Vương Hoa Nhi đều mang theo nữ tể nữ nhi trở về, Vương Hoa Nhi ưỡng bụng mang thai, Thích thị đau lòng nói: "Không đến cũng không có sao, con xem nhìn con."

Vương Hoa Nhi cười nói: "Nương, con cũng không phải người quý giá gì, trước kia khi nương sinh Tiểu Bảo còn làm việc ở dưới ruộng kia, con đẩy ra cửa đều có xe, con không mệt."

"Khi đó là nương không có biện pháp, sao các con có thể so sánh chứ, đến, đều vào nhà đi. Mấy người tiểu cô của con có đi theo cùng các con hay không?"

Vương Cúc Nhi trả lời: "Dạ, con và Hoa nhi còn có tiểu cô là hện xong cùng nhau trở về, tiểu cô nói trước đi Vương gia thôn thăm gia gia và nãi nãi, chờ xong thì đi đến chúng ta bên này."

Cũng tốt, bằng không với tính tình của nãi nãi, lại phải hỏi tiểu cô bọn họ rồi.

Đại tỷ phu và nhị tỷ phu đi bồi nhạc phụ, Thích thị an bài Lý tẩu tử bắt đầu nấu cơm, nữ nhi nữ tể đã trở lại, bữa cơm này nên làm thật tốt, có thể lấy ra được đều sẽ lấy ra.

Ba tỷ muội Vương Phúc Nhi thì đang nói chuyện phiếm, nghe tới đêm ba mươi Vương Mai Hoa bên kia còn muốn lấy danh nghĩa đường hoàng đến đây, Vương Hoa Nhi nổi giận: "Bọn họ là quả thực là không có mặt mũi, còn dám đi tới, lần sau nếu còn đến nữa, Phúc nhi muội cứ lấy cây gậy lớn đuổi bọn họ đi ra, người gì vậy chứ! Lần này cũng may cha không có đi, nếu cha thật sự đi qua, tỷ cũng không biết nói gì, sao không biết xấu hổ như vậy, thật ghê tởm người ta."

Vương Phúc Nhi nói: "Muội cũng biết được rất ghê tởm người ta, nương mình cũng thật tức giận, nhị tỷ, tỷ cũng đừng tức giận, muội không có khả năng

để cho bọn họ lại chiếm tiện nghi của chúng ta, tỳ còn lo lắng cho muội. Hiện tại tỳ lại là hai người, đừng nóng giận, nếu không, muội không nói nữa, nói thì tỳ tức giận như vậy."

"Muội không nói, mấy ngày nay khẳng định tỳ cũng có thể biết, đến lúc đó tỳ lại càng tức giận, quên đi, quên đi, mừng năm mới nói bọn họ làm gì, nghe liền quên. Vẫn là nói cái khác đi, đại tỳ, hôm nay các tỳ về đây, công công nhà tỳ phải làm sao?"

Vương Cúc Nhi nói: "Trong nhà có để lại bà tử, sẽ nấu cơm cho ông, vốn chúng ta nói, để cho ông cũng đi theo về đây, cha mẹ nhất định sẽ không để ý, tốt xấu là đi thân gia, chỉ là ông ấy không đồng ý."

"Vậy nhà cữu cữu của đại tỳ phu thì sao?" Vương Phúc Nhi và Vương Hoa Nhi đều hỏi.

"Nhà ông ta đã sớm không lui tới với nhà chúng ta, ban đầu lúc bà qua đời, bên kia muốn gả một biểu di của cha Viên Nữu tới cho ông ấy, chỉ là công công không có đồng ý. Vì như vậy nên tình cảm cũng phai nhạt đi, mấy năm nay cũng không tới lui."

Vương Phúc Nhi nghĩ, à, thì ra là như vậy, cha của tỳ phu nhất định là sợ tìm một mẹ kế đến lúc đó ủy khuất chính con trai của mình. Tuy rằng mẹ kế là biểu di, nhưng mà có con của mình thì khẳng định là suy nghĩ cho con mình sinh trước hết, cháu chắt gì đó, cũng đều đứng sang một bên. Huống chi cháu họ này còn tranh gia sản với chính đứa nhỏ của mình nha, nói không chừng cũng trở thành cái đinh trong mắt ấy.

"Công công của tỳ làm người thật không sai, là người cha tốt." Có thể không cưới nhiều năm như vậy, nuôi dưỡng con trai duy nhất, thật tình rất tốt.

"Cho nên tỳ và cha Viên Nữu đều muốn hiếu kính cha thật tốt, để cho nửa đời sau của ông cũng trôi qua thật thư thả." Vương Cúc Nhi nói.

Đang nói, biểu cô ở tại trần trên đi qua: "Biểu cô, biểu cô phụ, hai người mới tới!" Vương Phúc Nhi bước lên phía trước chào.

Biểu cô Tú Nga đã là nương hai đứa nhỏ, biểu cô phụ Thủy Sinh đối với nàng cũng tốt, xem như trôi qua ngày lành. Diendanlequydon~ChieuNinh

"Sao cô nãi nãi không đến?" Tam tỳ muội hỏi.

Biểu cô để cho mấy đứa nhỏ đi chơi, nói: "Bà không muốn đi, nói là người già rồi, còn đi thăm người thân làm gì?"

"Chúng ta đều đã lâu không có nhìn thấy cô nãi nãi, thân mình xương cốt của bà có khỏe không?"

Biểu cô Tú Nga nói: "Khỏe, hiện tại cũng có thể ăn nhiều hơn trước kia, có hai đứa nhỏ ở cùng, bà rất cao hứng, tỳ ba muội các con đứng chung một chỗ, thoạt nhìn khiến cho người ta thoải mái, biểu tẩu, tẩu thực sự phúc khí." Biểu cô Tú Nga cười nói với Thích thị.

"Mọi người đều có phúc khí, đều có phúc khí." Thích thị cười vui vẻ.

Vào nhà chính là cắn hạt dưa, ăn đậu phộng, thời điểm cửa ải cuối năm, Tổng gia còn tặng một sọt quả táo, thứ này quý giá, biểu cô Tú Nga nhìn quả táo, thờ dãi: "Món đồ này lúc qua năm mới muội có tiến đến hỏi, đến vài trăm văn tiền một cân đó, nhà tam biểu ca cũng thật bỏ được."

Thích thị vào cửa lấy này nọ, nghe Tú Nga nói như vậy, thì cười nói: "Đây là nhà tam nữ tể của ta hiếu kính cho chúng ta, làm sao chúng ta bỏ được mua được đồ quý như vậy chứ."

Mấy người Vương Cúc Nhi đều nhìn Vương Phúc Nhi cười, Vương Hoa Nhi cố ý nói: "Nương đây là khinh thường mấy nữ tể khác của người đấy, đây chính là bất công."

Thích thị cười nói: "Người đưa nhỏ này nói gì đâu, các con đưa thứ gì cũng tốt, ta đều rất thích. Biểu cô thấy cái này, cảm thấy thích mới nói, nương ta đây gì cũng không có nói à."

Biểu cô Tú Nga cũng nói: "Đúng vậy, ta là nhìn quả táo này cảm thấy đỏ au, nhìn thích, mới hỏi nhiều một câu. Cũng là năm trước khi ta đi mua hàng tết, có cái này, vốn ta cũng muốn mua, chỉ là nghĩ đến phải tốn nhiều tiền như vậy, ta đau lòng. Ta thấy Hoa nhi và Cúc nhi nhất định cũng tặng cho cha nương rất nhiều thứ, mấy đứa làm cô nương nữ tể, có ai không nói các con tốt đâu? Ta chỉ ngóng trông đứa nhỏ của nhà ta đến lúc đó tìm nữ tể tốt cho ta, ta cũng thử làm nhạc mẫu cho đã nghiệm đây."

Biểu cô Tú Nga có một trai một gái, khuê nữ vẫn còn nhỏ, nói lời này, đều chọc cười mấy người, Thích thị vội nói: "Muội muốn làm nhạc mẫu đã nghiệm chi có thể có đội, nhưng mà cô cô của chúng ta đúng là thật sự làm nhạc mẫu đã nghiệm, được nữ tể tốt như vậy, thật sự là còn tốt hơn cả con trai nữa."

Mọi người nói đông nói tây một hồi, biểu cô Tú Nga đi theo đến phòng bếp nói chuyện với Thích thị.

"Biểu cô Tú Nga sống càng ngày càng tốt, nhưng mà cũng không có lộ ra vẻ béo." Vương Hoa Nhi nói.

Vương Phúc Nhi nói: "Có phải tỳ thấy a di và quần áo mập ra cho nên mới nói như vậy hay không?"

"Cũng đừng nói lung tung, a di của muội sợ nhất người khác nói nàng trở nên béo, người trong nhà cũng không dám nói, muội cẩn thận một chút, chớ nàng về đây, muội cũng đừng nói lỡ miệng." Vương Hoa Nhi cảnh cáo.

Vương Phúc Nhi cười không thôi: "Nhất định là nhị tỳ từng nói lỡ miệng, tỳ bị a di chém gọt rồi chứ gì."

Vương Hoa Nhi vội nói: "Cũng không phải là tỷ, là tỷ phụ của muội, hẳn từng một lần không cẩn thận nói lỡ miệng, sau đó thì xong rồi, a di cứ lái nhai chuyện này cả ngày, làm tỷ phụ của muội sợ tới mức cũng không dám nói nữa."

Vương Cúc Nhi nghe xong cũng cười không thôi, a di thật đúng là đáng yêu. Còn đáng yêu hơn Viên Nữ nhà nàng.

Viên Nữ được Thanh nhi bế đi vào, liền bỏ nhào lên trên người Vương Cúc Nhi, Vương Phúc Nhi đùa bỡ: "Viên Nữ, kêu tam đi (dì Ba), tam đi cho con ăn ngon." `ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d`

"Nó mới bao nhiêu chứ, hẳn là không thể nào." Vương Hoa Nhi nói.

"Có thể kêu nương, kêu tam đi chỉ sợ không được." Vương Cúc Nhi nói, Viên Nữ một tuổi, chờ thêm đoạn thời gian nữa mới có thể nói nhiều được.

Bộ dạng Viên Nữ và Vương Cúc Nhi không quá giống, lớn lên lại rất giống với đại tỷ phụ, gia gia Viên Nữ đặc biệt thương nó. Hiện tại nó chính nháy mắt nhìn mấy a di của mình.

Tú Nga là có chuyện tán gẫu với Thích thị, vào phòng bếp, Thích thị để cho nàng ngồi ở trước cửa bếp, nơi này có lửa, cũng ấm áp một ít.

"Tam biểu tẩu, muội có chuyện muốn mời tẩu giúp hỗ trợ." Biểu cô Tú Nga nói.

"Nói đi, có chuyện gì?" Thích thị cười hỏi.

Biểu cô Tú Nga có chút ngượng ngùng, nhưng mà nghĩ nghĩ rồi vẫn nói: "Biểu tẩu có thể cho muội mượn chút tiền hay không, tẩu yên tâm, muội và Thủy Sinh khẳng định sẽ hoàn trả, chúng ta cũng sẽ viết biên nhận mượn tiền." Lần đầu tiên vay tiền người khác, Tú Nga thực ngượng ngùng.

"Nói gì vậy, muội và Thủy Sinh là người thế nào, tẩu còn không rõ sao? Muội muốn mượn bao nhiêu? Có chuyện gì mà mượn hả? Nếu không tiện nói thì không cần nói." Thích thị vội hỏi.

Biểu cô Tú Nga cũng nói: "Thân huynh đệ cũng phải tính toán rõ ràng, chúng ta nhất định phải viết biên nhận mượn tiền, ngài không cần chối từ. Mấy năm nay đều là các tẩu giúp đỡ bọn muội, trong lòng bọn muội cũng không biết nói gì mới tốt. Trong lòng muội cũng chỉ có thể nói cùng biểu tẩu. Kỳ thật chúng ta vay tiền, cũng là bởi vì việc huyền náo ở riêng, đệ đệ của Thủy Sinh, hẳn và tức phụ của hắn muốn ở riêng. Ài, trong nhà chỉ có tiểu viện này, đệ đệ và đệ muội của Thủy Sinh muốn chuyển đi ra ngoài ở, thế nên, chuyển đi ra ngoài ở thì phải phân chia tiền cho hắn, trong tay bọn muội còn thiếu một ít, nên đành có da mặt dày đi tới mượn."

"Vì sao đệ đệ Thủy Sinh muốn chuyển nhà, không phải hắn và các muội quan hệ rất tốt sao?" Thích thị không hiểu, đệ đệ này của Thủy Sinh mấy năm sau này hoàn toàn là mấy người Tú Nga nuôi sống, cho dù là cô cô cũng coi đệ đệ Thủy Sinh trở thành chính đứa nhỏ của mình mà thương yêu. Sau đó tới tuổi thành thân, Thủy Sinh và Tú Nga vừa làm cha lại làm nương cưới cho hắn một tức phụ, lúc này đang tốt đẹp, vì sao đều nói đến ở riêng đây.

Tú Nga đỏ mặt, nói: "Mỗi nhà đều có bản kinh khó niệm, bên này muội còn có nương muội, bây giờ đều thành gia rồi, tách ra ở cũng tốt, mâu thuẫn cũng ít, ngày lễ ngày tết tụ họp lại với nhau, vậy tình cảm cũng sẽ không chặt đứt."

Thú tức phụ cho đệ đệ Thủy Sinh, ban đầu vốn tưởng rằng mọi chuyện đều chuẩn bị cho tốt, chỉ là người này cũng đều có tư tâm, đệ muội vốn nhìn cũng tốt, đối với tẩu tử là nàng cũng tôn trọng, đối với đứa nhỏ trong nhà cũng rất tốt. Chỉ là cuộc sống trôi qua càng ngày càng không xong, cũng không biết là nghe ai nói, cảm thấy Thủy Sinh và đệ đệ hắn đều cùng nhau dưỡng nương mình, lúc này mâu thuẫn bắt đầu xảy ra. Đệ muội cảm thấy nương mình và bọn họ cũng không có quan hệ gì, vì sao còn phải để cho nam nhân của nàng ta nuôi dưỡng?

Dù sao là một mâu thuẫn nối tiếp một mâu thuẫn, lúc này nói ra là ở riêng, Thủy Sinh sợ mình băng giá trái tim, vậy thì ở riêng đi, ở riêng cũng sẽ không làm âm ỉ, chỉ là Thủy Sinh cũng không có ruộng đất, chỉ có căn nhà được để lại. Hai huynh đệ hẳn là mỗi người một nửa, chỉ là đệ muội cảm thấy nếu đã phân gia, còn ở cùng một chỗ tính là cái gì? Nhất định phải chuyển đi ra ngoài, vì thế cái này nhắc lên quan hệ với tiền bạc. Trong nhà không đủ tiền, chỉ có thể là da mặt dày đến mượn. Mừng năm mới, nói cái này thật sự là ngượng ngùng, nhưng mà đệ muội ngay cả lúc mừng năm mới cũng không đến trời qua cùng nhau, vẫn nên sớm chuẩn bị việc này cho tốt thì hơn, mọi người đều tự sống.

"Tam biểu tẩu, tẩu nói có phải muội mang đến cho Thủy Sinh rất nhiều phiền toái hay không, nhưng mà nếu để cho muội mặc kệ nương muội, thì muội làm không được." Tú Nga nói. `ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d`

"Nói cái gì đâu, Thủy Sinh là người tốt, mấy năm nay chúng ta đều nhìn thấy, hẳn đối với cô cô cũng giống như là nương ruột. Ài, các muội phân gia cũng tốt, dù sao đệ đệ Thủy Sinh và cô cô không có quan hệ gì, ở cùng một chỗ, đệ muội của muội nói này nói kia, cuộc sống của các muội cũng không dễ qua. Việc này của muội tẩu hiểu được, muội cần bao nhiêu tiền, tẩu nói một tiếng với Phúc nhi, chúng ta là thân thích mà không hỗ trợ, còn có ai sẽ giúp?"

Tú Nga cảm kích nói: "Đa tạ tam biểu tẩu, tẩu yên tâm, chúng ta viết biên nhận mượn tiền trước, hiện tại hàng tháng Thủy Sinh cũng có thu nhập ba lượng bạc, công việc trong tay của muội cũng có thể kiếm ít tiền, bọn muội nhất định sẽ hoàn trả tiền bạc."

"Các muội cũng đừng gấp, chậm rãi đi." Ài, trước kia thấy tiểu thúc của Tú Nga cũng tốt, sao giờ mới cưới tức phụ thì không giống rồi, cô cô đối với tiểu thúc này cũng thật tốt mà, thật sự là lòng người thay đổi nhanh.

Chờ Vương Phúc Nhi nghe xong việc này từ chỗ của nương, hỏi: "Nương, biểu cô muốn mượn bao nhiêu?" Hiện tại tiền vẫn là Vương Phúc Nhi bảo quản.

"Bên kia trong tay nàng cũng có một chút, còn thiếu mười hai lượng bạc." Thích thị nói.

"Vây được, một lát con bọc tiền lại, trực tiếp đưa biểu cô là được." Vương Phúc Nhi nói.

"Đây, đây là biên lai mượn tiền biểu cô và biểu cô phụ của con viết, ta không cần nhưng nàng nhất định đưa." Thích thị đưa qua cho Vương Phúc Nhi một cái biên lai mượn tiền, Vương Phúc Nhi cũng không có khách khí, trực tiếp cầm lấy.

Thích thị nói: "Phúc nhi, con cũng cảm thấy lấy biên lai mượn tiền này thì tốt sao?"

Vương Phúc Nhi nói: "Nương, biểu cô vốn vay tiền cũng cảm thấy ngượng ngùng, nàng đưa biên lai mượn tiền, chúng ta thu vào thì cũng yên tâm chút, người nói đúng hay không, mọi người đều an tâm." Cái này không dính dáng đến chuyện sĩ diện, vì tránh cho việc tranh cãi về sau, tốt nhất là nên viết biên lai mượn tiền, bằng không đến lúc đó xảy ra chuyện thì tính toán ai? Vương Phúc Nhi cảm thấy như vậy song phương đều an tâm, cho dù là vạn nhất có một ngày mình thiếu tiền mượn của người khác, nàng cũng sẽ viết xong biên lai mượn tiền trước, mọi người đều rõ ràng sòng phẳng.

Hết chương 151.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Bắt người!

Editor: ChieuNinh_

Thông qua chuyện của Tú Nga, Thích thị nói với mấy khuê nữ: "Cúc nhi và Phúc nhi về sau không có trực lý, thật ra nương cũng yên tâm, không có chuyện bị kéo đến phượng diện này. Hoa nhi à, con còn có một tiểu thúc, tuy rằng là thân biểu đệ của con, nhưng mà việc này cũng có khả năng phát sinh, đến lúc đó con phải có chủ kiến. Con là tẩu tử, cũng không thể bởi vì một ít chuyện lông gà vô tội mà nháo túi bụi, để cho mấy người a di của con khó xử, biết không?"

Vương Hoa Nhi cười nói: "Nương, người thật sự là nghĩ nhiều, a di và di phụ đều nói, chờ Khương Lỗi khảo được tú tài, sẽ tìm cửa hôn sự cho hần, sau đó để cho hai người chuyển đi ra ngoài, còn bọn họ thì sống với con và Khương Điền, tránh cho về sau nhiều thị phi. Tuy rằng là thân huynh đệ, nhưng mà trực lý đều là đến từ địa phương không giống nhau, khó tránh khỏi đụng chạm va chạm, hơn nữa con lại là thân ngoại sinh nữ của a di. Mặc kệ làm sao, trừ phi cũng định cho Nhị đệ một thân ngoại sinh nữ, chỉ là Phúc nhi của chúng ta đã là có chủ, người lại không có khuê nữ khác, tiểu cữu bên kia lại không có khuê nữ. Mà Anh Tử kia, là đánh chết cũng chường mắt, cho dù là tiến vào cũng không có kết quả tốt. Cho nên đệ muội mới tới hoặc nhiều hoặc ít sẽ cảm thấy a di bất công, một khi có ý tưởng này, thì cuộc sống sẽ trôi qua không thông thuận, còn không bằng thừa dịp tân hôn, mọi người đều đang có nhiệt tình nóng hổi, cho phân gia đi ra ngoài. Đến lúc đó ít gặp mặt, thì mâu thuẫn cũng ít đi, cả nhà hòa thuận vui vẻ. Cho nên, nương, người không cần lo lắng, con bên này không có chuyện gì."

Thích thị thở dài: "Cũng là a di của con suy nghĩ rõ ràng, có đạo lý. Ta đây cũng không lo lắng, con phải bình an sinh đứa nhỏ ra, thì tốt hơn hết thầy."

Tân xuân rất nhanh đã xong, mọi người ăn uống no đủ lại đi làm chính sự. Sau đó Tổng Trường Khanh biết chuyện Hi oa tử, cũng không biết là dùng biện pháp gì, dù sao hiện tại Hi oa tử là nằm ở trên giường không gây tai họa được cho người khác.

Mà Nhị Nữ bị Vương Mai Hoa buộc trả nợ đánh bạc của Hi oa tử, chẳng qua vạch rõ quan hệ con rể với Vương Mai Hoa, từ nay về sau họ không còn liên quan gì với nhau. Nhị Nữ bởi vì chuyện này mà không ngẩng đầu lên được ở Chu gia, tuy rằng sinh ra đứa bé, nhưng mà cuộc sống cũng không quá tốt, trực lý khác đều lấy chuyện nhà mẹ đẻ để giấu cợt nàng ta, khiến cho nàng ta càng hận chính nương mình.

Về phần Vương Mai Hoa, hiện đang nhìn con trai duy nhất thành cái dạng này nằm ở trên giường. Trong nhà cũng không có ruộng đất, cho dù là nam nhân của bà ta, cũng là mỗi ngày không ở nhà, bà bà cũng lấy sắc mặt trước kia trở về, cả ngày chỉ cây dâu mà mắng cây hòe. Hiện tại bà ta cũng phải làm việc mỗi ngày, mấy tẩu tử đệ muội cũng là đối xử không tốt với bà ta, bởi vì khi bà ta có tiền, nói với những người này cũng khó nghe, hiện tại người ta bỏ lại, cũng là báo ứng.

Hơn nữa nhà mẹ đẻ bên kia cũng không thừa nhận bà ta, tuy rằng bà ta đã hết lời cầu xin, chỉ là rốt cuộc không có kết quả, cứ như vậy. Ở đây bà ta trực lý lại không muốn nhìn thấy bà ta, thế cho nên nam nhân của bà ta tìm một quả phụ ở bên ngoài, người khác đều chỉ nói bà ta không phải, khiến cho hiện tại tinh thần của bà ta cũng có chút hồng mất, mỗi ngày nói, mình là kẻ có tiền, mình đứng. Nếu ai dám đắc tội bà ta, bà ta không cho người ta có đường sống.

"Điên rồi?" Triệu thị hỏi: "Điên rồi thì điên rồi, đây là báo ứng kiếp trước của nó, nên đời này phải tới trả, ta đây cũng không có cách nào." Hiện tại Triệu thị trầm mê ở phượng diện nhân quả báo ứng của bà đồng cốt. Khi nói chuyện thì đã nói rằng, khuê nữ thành cái dạng này hiện tại, là vì kiếp trước nó không có làm chuyện tốt, cho nên kiếp này mới có thể như vậy, đợi cho kiếp sau thì tự nhiên tốt rồi. Hơn nữa bà cũng quyết tâm không thừa nhận khuê nữ này, nên thế nào thì cứ như thế, bà cũng biết, dựa vào chuyện ghê tởm Hoa Mai làm, ai sẽ quan tâm nó? Người ta không có trả thù nó cũng xem như là tốt rồi, hiện tại điên điên khùng khùng cũng tốt, không cần suy nghĩ chuyện gì khác, người ta cũng sẽ không trả thù nó. Dien*dan*le*quy*don

ChieuNinh

Vương Phúc Nhi căn bản là không muốn nghe bên kia Vương Mai Hoa có chuyện gì, bà ta sống hay chết, thật sự là không phải chuyện của mình, chẳng

qua không phải Hi oa tử chỉ là gãy xương một chút sao? Vì sao hiện tại ngay cả giường cũng không xuống được? Thật sự là kỳ quái, chẳng lẽ thật sự là báo ứng? Quên đi, mặc kệ của hân, như vậy cũng tốt, sẽ không xảy ra gãy tại họa cho mọi người.

Triệu Thư Lâm tìm Tổng Trường Khanh có việc gấp: "Bên trên phái người tới đây, biết bên này có mấy bà đồng cốt đang cổ động dân chúng, khiến cho mọi người bất an, khẳng định muốn tới đây bắt người. Nếu huynh bên này có thân thích bằng hữu gì, nhanh chóng nói cho bọn họ, hiện tại liền cắt đứt đi, bằng không bị chuyện này liên lụy vào, vậy cũng không phải là việc nhỏ."

Triệu gia và Tri phủ bên kia có quan hệ, bên kia báo tin đến đây trước tiên, hân không tốt đi Vương gia, liền nói với Tổng Trường Khanh, hy vọng có thể giúp đỡ mọi người một chút.

Tổng Trường Khanh bái Triệu Thư Lâm một cái, nói: "Đa tạ huynh, ta phải đi hỏi một chút." Triệu Thư Lâm khẳng định là biết cái gì đó, như vậy có khả năng nhất chính là bên Phúc nhi có thân thích nào đó đang có liên can với bà đồng cốt. Hân cảm tạ Triệu Thư Lâm phần tâm tư này, tuy rằng không phải vì mình, đúng là vì chính vị hôn thê của mình, như vậy mình đến cảm tạ, theo lý thường phải làm

Triệu Thư Lâm nhìn bóng dáng Tổng Trường Khanh rời đi, có chút cười khỏ, ài. Cứ như vậy đi.

Cả nhà Vương Phúc Nhi nghe được tin tức này, đều có chút giật mình, Vương Phúc Nhi nói: "Chúng ta không có ai có quan hệ gì với bà đồng cốt đi."

Thích thị và Vương Đồng Tòa đều không có nói chuyện của Triệu thị, hiện tại ở trong lòng đều có chút sợ hãi: "Trường Khanh, nếu thật sự có liên quan, vậy sẽ thế nào?"

Tổng Trường Khanh nói: "Vậy phải xem là dạng quan hệ gì, nếu chỉ là bị cổ động, vậy nhiều lắm là bị phạt chút tiền, nếu có quan hệ chặt chẽ với bà đồng cốt, phỏng chừng sẽ ngồi tù. Bên kia có bà đồng cốt đều nháo gây ra mạng người, thật sự là rất không tưởng tượng nổi, cho nên quan phủ người ta sẽ tham gia. Vương thúc, có phải trong nhà có người có liên lụy với bà đồng cốt hay không?"

Vương Phúc Nhi cũng vội la lên: "Cha, rốt cuộc là chuyện làm sao, người nên nói rõ ràng, đến lúc đó chúng ta đều phải gặp chuyện không may."

Thích thị nói: "Ta nói, trước lễ mừng năm mới, ta đi tặng đồ và tiền cho gia gia nãi nãi các con, khi đó, gia gia con cũng nói nãi nãi có tiền cũng chỉ đưa cho bà đồng cốt, đến lúc đó giống như quăng tiền vào nước. Hiện tại phải làm sao đây, chúng ta cảm thấy không có quan hệ gì lớn, vốn không có nói với con, hiện tại con nói, mới biết là xảy ra chuyện lớn rồi."

Vương Phúc Nhi cảm thấy rất buồn bực, người nói nãi nãi này xem, hiện tại không gây chuyện, lại nhắc lên quan hệ với thần tiên, giờ thì lập tức xảy ra chuyện lớn rồi.

Tổng Trường Khanh vội an ủi nói: "Nói không chừng Triệu gia nãi nãi chính là bị cổ động, bị bà đồng cốt này lừa tiền, chúng ta hân là nhanh chóng nói cho bà, về sau cũng đừng đi nữa." ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d

"Đúng đúng đúng, chúng ta nhanh chóng đi Vương gia thôn nói đi, việc này một chút cũng không thể chậm."

Vương Phúc Nhi quyết định lần này cũng đi theo, tự nhiên là Tổng Trường Khanh đi cùng, việc này hân đi nói có sức thuyết phục hơn.

Chờ vài người đến Vương gia thôn, thấy Vương lão đầu và Triệu thị đều không ở nhà, lại đi nhà Đại bá mẫu tìm người, Đinh thị nhìn mấy người, tò mò hỏi: "Tam đệ, Tam đệ muội, sao các người về đây vào lúc này?"

Lúc này không phải ngày lễ ngày tết, cũng không phải mùa thu gặt, phu thê lão Tam về đây làm gì, còn có Phúc nhi, a, cái kia là, là tiểu nữ tể của Phúc nhi, hân cũng về đây sao? Chẳng lẽ là bọn họ muốn làm hôn sự hả? Nhưng mà cũng không đúng, cho dù là báo tin vui, cũng là phu thê lão Tam về đây báo, vị hôn phu thê này lại về đây làm gì?

"Đại tẩu, đại ca của ta còn có cha nương bọn họ đâu?" Vương Đồng Tòa gấp đến chà tay.

Đinh thị nói: "Lão gia tử và nương thì ta không biết, đại ca của đệ ngủ ở bên trong."

Lúc này còn đang ngủ, Đinh thị vội đi gọi Vương Kim Tòa dậy, Vương Kim Tòa cũng cảm thấy không hiểu ra sao. Vương Đồng Tòa cũng không có nói lời vô nghĩa với hân, vội vàng nói nhanh chuyện này. Sắc mặt Đinh thị cũng trắng bệch: "Làm sao hả, ta cũng đưa tiền cho bà đồng cốt." Bà ta sợ hãi.

Vương Kim Tòa hận không thể đánh bà ta một bạt tai: "Người đàn bà phá sản này, người nói một chút người cho bao nhiêu tiền, bình thường ta tìm người hỏi tiền, người đã nói không có, thì ra có tiền cho bà đồng cốt chết tiệt kia, hiện tại tốt rồi, đã xảy ra chuyện đi."

Đinh thị vừa khóc vừa nói: "Không phải là ta nghe nương nói, bà đồng cốt kia có bản lĩnh sao, còn không phải ta hy vọng chúng ta có thể càng tăng tiền một tăng, ta vì ai hả."

"Đại bá mẫu, Đại bá, trước đừng nói mấy cái này, Đại bá mẫu như vậy cũng không tính là gì, mấu chốt là nãi nãi con, nếu quan hệ quá thân cận với bà đồng cốt, nếu như bị bắt thì chịu không nổi."

Hiện tại không phải thời điểm oán trách, Vương Kim Tòa vội nói: "Ta đi kêu cha chúng ta tới đây, người đi tìm nương trở về."

Thật ra Vương lão thì dễ tìm, chỉ tán gẫu với người khác ở dưới cây đại thụ bên kia, con lớn nhất tìm, lập tức cứ đi tới, còn Đinh thị cả nửa ngày không có trở về. Vương lão đầu vừa nghe việc này, thì dậm chân: "Ta nói bà không nghe, cái này tốt rồi, để cho bà ta đi ngồi tù đi."

Lão thái bà chết tiết, lần này đều hại thảm mọi người rồi! Xong rồi, xong rồi, thể diện lão Vương gia xem như đã mất sạch.

Đình thị hoang mang rối loạn chạy trở về: "Cha, Kim Tỏa, Tam đệ, Tam đệ muội, không tốt rồi, một đám bộ khoái tới đây, bắt được mọi người, ta trốn ở bên cạnh mới không có chuyện, làm ta sợ muốn chết." Thì ra Đình thị đi tìm Triệu thị, chỉ biết bà ở trong nhà của bà đồng cốt trong thôn, kết quả còn chưa tới cửa, thì một đám người đã tới rồi, bà ta sợ tới mức vội vàng trốn đi. Bà ta phát hiện bà đồng cốt kia, còn có mấy người bị bắt, trong đó có một người chính là bà bà Triệu thị của mình. Bà ta đợi bọn người đó đi rồi, mới chạy về, may mắn hôm nay mình không có đi, bằng không, nhất định vào nhà lao ngồi rồi.

"Bà nương chết tiết, hại người không ít mà, cái này phải làm sao! Không được, ta muốn hưu phụ nữ này, bằng không người lão Vương gia ta nhiều như vậy đều bị bà ta hại hết." Khuê nữ và cháu gái xuất giá, nếu có nương và nãi nãi từng ngồi nhà lao, điều này làm sao để cho các nàng ngẩng đầu lên ở nhà chồng được đây. Vương lão đầu lập tức liền làm quyết định, Vương Kim Tỏa và Vương Đồng Tỏa cũng không dám nói lời nào, đây cũng quá cái kia rồi. (cái kia: dùng biểu thị điều khó nói ra)

Nghe được tin tức, Vương Thiết Tỏa và Sở thị cũng chạy tới: "Cha, nương con bị bắt đi rồi, cái này có phải thật sự hay không? Vừa rồi con nghe người ta đều nói như vậy." ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d

"Ài, thật sự là mất mặt, Vương Hữu Căn ta chưa từng có mất mặt qua như vậy! Hôm nay ta nói rõ cho các ngươi, vì con cháu lão Vương gia ta, ta phải hưu nương các ngươi, các ngươi ai cũng đừng ngăn cản, nếu muốn ngăn cản, các ngươi nhìn nữ nhi các ngươi xem!"

Thật sự là gia môn bất hạnh, dọa người. Tổng Trường Khanh cầm tay Vương Phúc Nhi, nói với mọi người: "Hiện tại việc cấp bách là biết rõ ràng là chuyện làm sao đã? Phía bên con tin tức đến sớm, không có khả năng quan sai nhanh như vậy đã đi xuống để bắt người, có phải có chuyện gì khác hay không?"

Wương Tứ Bảo cũng từ dưới ruộng trở lại, trên đầu đầy một tầng mồ hôi, hắn nghe Tổng Trường Khanh nói như vậy, thì nói với mọi người: "Con vừa mới từ bên kia về đây, bên kia người ta nói, là bà đồng cốt kia cho nhà Vương mất rồi một cái thần đan gì đó, kết quả người ăn vào thì đã chết, cho nên cáo lên quan phủ, lúc này quan sai tới đây bắt người."

Thì ra là như vậy, chỉ là quan sai kia khẳng định không qua bao lâu thì sẽ biết chuyện kia, đây chẳng phải là đến hoàn toàn không tốn công phu sao?

"Gia gia, hiện tại quan trọng hơn là, chúng ta trước tiên đón nãi nãi ra, sau đó phui sạch quan hệ, về phần về sau nên làm thế nào, vậy về sau lại nói."

Tổng Trường Khanh cũng nói: "Phúc nhi nói rất đúng, chúng con bên này cũng có chút quan hệ, chuẩn bị một chút, tìm cách đón nãi nãi ra. Hôm nay việc này, không có vấn đề gì với nãi nãi, chúng ta không thể đợi đến khi bên trên tới bắt người, bằng không thì không ra được."

Dù sao cũng là nương ruột của mấy huynh đệ Vương Kim Tỏa, bọn họ không có khả năng mặc kệ bà. Chỉ là Vương lão đầu nói, cho dù là người ra rồi, thì cũng muốn hưu bà, bằng không thì lão Vương gia là không xong rồi.

Mấy huynh đệ cũng không nói những thứ này, Tổng Trường Khanh cũng vội trên vội dưới, đương nhiên cũng ra không ít tiền, thật vất vả đưa Triệu thị đi ra. Sau đó cho quan phủ một ít tiền, chứng nhận phui sạch quan hệ. Lúc này mười dặm tám thôn có mấy bà đồng cốt đều bị bắt lại, còn liên lụy đến không ít người. Bởi vì mấy bà đồng cốt này cũng quá càn quấy, chỉ dùng thần đan cũng hại mấy mạng người, các nơi báo quan cũng nhiều, lúc này không bắt lại thì không đủ để trấn an bình dân căm phẫn.

Triệu thị là hoàn toàn đụng vào mũi thương rồi, bị tai ương lao ngục.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 153: Đưa hưu thư cho người!

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Lần tai ương lao ngục này làm dừng khí của bà đều bị dọa không còn chút gì, phòng giam đen tuyền, còn có cai ngục không nói chút tình cảm và thể diện nào. Hơn nữa ngồi tù là mất hết thể diện, bình thường bà cũng chỉ hoành hành ở trước mặt người nhà, lần này đã vứt đi mặt mũi lớn như vậy. Lại còn có người cả nhà, vừa mất mặt lại đã mất tiền, hiện tại bà cực kì sợ hãi.

Nghe Vương lão đầu nói muốn hưu mình, bà cũng nhịn không được mà khóc: "Lão nhân, ta sai rồi, ta cũng lớn tuổi như vậy rồi, ông hưu ta, để ta sống sao đây? Còn có mấy huynh đệ bọn họ, sẽ bị người chê cười, ta cam đoan với ông, về sau ta đều nghe lời ông được không? Ta biết sai rồi."

Sắc mặt Vương lão đầu âm u: "Trẻ rồi, ta đã nói qua với bà bao nhiêu lần, cứ sống tốt, đừng mỗi ngày làm này làm kia, bà cũng không có nghe lọt, nhất định phải đến tình trạng này bây giờ, bà mới hối hận, nhưng mà đã quá muộn rồi. Vì nhà này, vì về sau mọi người có ngày yên tĩnh, bà không bao giờ còn là người Vương gia ta nữa!"

"Lão nhân, sao ông nhẫn tâm như vậy, ta sinh cho ông sáu đứa con, đời này chịu bao nhiêu đau khổ với ông, ông nói hưu thì hưu, ông đây là muốn ép chết ta hả? Kim Tỏa Đồng Tỏa, mấy người các người đều là ta sinh ra, các người trở mặt nhìn ta đây làm nương bị hưu sao? Các người đều bức chết ta."

Vương lão đầu nói: "Bà không cần nói gì với tụi nó, là Vương Hữu Căn ta muốn hưu bà, bà nói bà là trưởng bối, vậy bà làm trưởng bối có vì nhóm từ nữ (nhi tử và nữ nhi) và tôn tử của mình suy nghĩ một chút hay không? Việc này của bà vừa ra, để cho bọn họ làm sao còn có mặt mũi?"

A, bà cả ngày là nói này nói cái kia, không hài lòng cái này, không hài lòng cái kia, bà lắng nghe được ai nói? Bà làm ra bao nhiêu chuyện chán ghét? Vì một đôi vòng tay vàng, bà đã muốn bán thân tôn nữ của bà đi. Vì vài đồng tiền dơ bẩn, bà muốn bán khuê nữ nhà lão Tam gia làm nha hoàn, bà còn có chuyện gì mà làm không được? A, bà cho là làm nhi tử nữ nhi chính là không tìm không gan, bị bà tổn thương coi như không có việc gì sao? Trong lòng ta đều rất rõ ràng, chính bà không có bộ dạng làm nương, bà có quyền gì mà nói người thân bức tử bà?"

"Vương Hữu Căn, ông nói thật sự là dễ nghe, còn không phải chính ông không có bản lĩnh, quản gia như quý nghèo, còn không phải ta là vì nhà này sao? Ta bán cháu gái, ta cũng vì mọi người có thể ăn một ngụm cơm no, ta và bà đồng cốt cùng một chỗ, cũng là vì mọi người có thể có mệnh tốt. Ta đây đều là vì mọi người, hiện tại ngược lại là lỗi của ta! Vương Hữu Căn, nếu ông hưu ta, thì ta liền đâm đầu chết ở trước mặt ông!"

Cha nương nháo đến nước này, làm con đều khó chịu, Vương Thiết Tỏa nói: "Cha, coi như thôi, hai người đều lớn tuổi như vậy rồi."

Vương Đồng Tỏa cũng nói: "Các tôn tử tôn nữ có nãi nãi bị hưu, chuyện này truyền ra đi cũng không dễ nghe. Cha, hay là thôi đi."

Vương Kim Tỏa cũng nói: "Cha, lúc này hưu nương, người khác nói lời ong tiếng ve càng nhiều, đều thành mọi người chê cười."

"Hiện tại bà không phải trở thành mọi người chê cười hả!" Vương lão đầu rống to: "Hiện tại các người ra cửa không bị người ta chỉ trích sao? Được, các người nói không hưu, ta đây sẽ không hưu, nhìn xem lão bà tử này còn có thể tiếp tục ngốc ở trong thôn được nữa không."

Mọi người đều biết chuyện Triệu thị bị bắt đi, người nói rất nhiều, cho dù Triệu có da mặt dày, cũng không dám đi ra ngoài, thật sự là rất mất mặt.

Lão Vương gia lần này cũng là tổn thất nghiêm trọng. Đình thị còn cảm thấy Tứ Bảo của mình chưa có đính hôn, cứ như vậy, bị Triệu thị gây tai họa, thật sự là. Khó trách lúc trước cả nhà lão Tam muốn chuyển đến trấn trên, tin đồn này, thật sự là làm cho người ta chịu không nổi. Bà quyết định đi qua nhà phu thê lão đại bên kia ở một đoạn thời gian, thật sự là chịu không nổi. Bà bà đây là làm chuyện gì chứ, làm cho mọi người bị mất mặt theo. Hiện tại ra cửa cũng không dám ra, cứ có cảm giác mọi người đều dùng loại ánh mắt này nhìn mình, rất không tiếp nhận nổi.

ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d

Chuyện Vương lão đầu muốn hưu Triệu thị xem như không giải quyết được gì, nhưng mà hiện tại hai người này là ai cũng không quan tâm ai. Vương lão đầu cũng không đi lẩn lút trong thôn, bằng không bị người khác chê cười, mỗi ngày ông lại giúp con trai này làm chút việc, sẽ giúp con trai kia làm chút chuyện, coi như là tự đùa tự vui đi. Về phần Triệu thị, thì lại càng không dám ra cửa, mỗi ngày ngọt ngọt ở nhà, buồn cũng buồn muốn chết. Thật ra bà muốn đi qua Triệu cửu công bên kia để giải sầu, chỉ là xa như vậy, cũng không có ai đưa bà đi, chính bà cũng không biết chữ, căn bản là không liên hệ được. Hơn nữa theo bản năng, bà cũng không muốn đi, bởi vì chính đệ muội và chất nhi tử (cháu dâu) của bà đều khinh thường bà. Ở đây tốt xấu gì còn có nhi tử và nữ nhi của bà, mặc kệ thế nào, bọn họ cũng không sẽ để bà đói chết, cho nên sau việc này, thì bà sa sút tinh thần ngốc ở nhà, không còn có hăng hái trước kia. Cả người đều ủ rũ.

Lại sợ Vương lão đầu lại muốn hưu bà, lần này mấy con trai cũng không đứng về phía của bà, lại không dám phân chia với Vương lão đầu, thật sự là cụt đuôi làm người!

Vương Phúc Nhi lại cảm thấy chuyện này đối với mọi người cũng có lợi ích, ít nhất đại phiến toái nãi nãi đã không có ngày nổi danh, chỉ là tốn tiền, việc này, làm cho người ta không thoải mái, đây chẳng lẽ là cách nói tốn tiền tiêu tai sao?

Chỉ là phần lớn tiền tài này đều dùng của Tống Trường Khanh, Vương Phúc Nhi cũng muốn trả lại cho hắn, nhưng mà Tống Trường Khanh da mặt dày nói: "Đây đều là mấy năm nay ta để dành, còn không phải chính là tiền của nàng sao? Trả lại làm gì?"

Khiến cho Vương Phúc Nhi thực ngượng ngùng, ài, xem như mình có vận khí tốt, được một người tốt. Cho dù là cha và nương hiện tại cũng không ngăn cản Tống Trường Khanh thường xuyên qua đây. Vì vậy nữ tể này thật sự rất không tệ, rất không tệ, có thể ở thời điểm nhà mình khó khăn, vẫn đứng ở bên cạnh, hơn nữa cũng không ghét bỏ nhà mình xảy ra chuyện mất mặt như vậy, nếu biến thành một người khác thật đúng là không làm được.

Quan trọng nhất là đối tốt với khuê nữ mình, cái này đều mạnh hơn hết thầy.

Đối với tình cảnh hiện tại của Triệu thị, mọi người cũng không nhắc tới, cho rằng quả thật là không có chuyện gì có thể nói, chỉ có thể là để cho bà có ăn có mặc thì tốt rồi. Quan hệ huyết thống còn ở đó, không có khả năng để người chết đói, như vậy là đại bất hiếu, chỉ là nếu muốn trở lại cảnh tượng trước kia, khẳng định là không được, dù sao, lòng người đều làm từ thiện, sao có thể dễ dàng tha thứ lại một lần thương tổn lúc này đây?

Tống Trường Khanh nói với Vương Phúc Nhi: "Việc của Hi oa tử là ta cho người khiến hắn bị liệt, nhưng mà ta sẽ không nói hồi hận gì, người như vậy ta thực chán ghét."

"Ta cũng không nói gì mà, kỳ thật ta cũng đã sớm đoán được, còn có, hần ham mê bài bạc, có phải cũng là chàng biến thành hay không?"

Tống Trường Khanh gật gật đầu: "Còn có tiểu tử Thư Lâm nữa, chúng ta cùng nhau tìm cách, không phải hần ý vào có tiền thì dám làm chuyện xấu sao? Vậy làm cho hần không có tiền, xem hần còn làm chuyện xấu gì được. Vì cô cô kia của nàng cũng thế, cho dù bà ta điên như bây giờ, đều tốt hơn biện pháp khác. Nhưng mà bà ta bị điên cũng không phải ta làm, là chính bà ta lòng tham không đủ, cảm thấy không tiếp nhận được cuộc sống hiện tại, cho

nên mới sẽ như vậy."

Vương Phúc Nhi buồn cười: "Đa tạ chàng! Ta cũng không phải là người lấy ơn báo oán, ai tốt với ta, tự nhiên ta nhớ kỹ, ai không tốt với ta, khẳng định ta sẽ ghi hận, đây mới là phản ứng của người bình thường. Đa tạ mọi người xả giận giúp ta, nếu nói như vậy, chẳng phải ta là cũng rất ngoan độc? Ngóng trông người không tốt đối với ta sẽ xui xẻo, tốt nhất là sống càng thâm thì càng tốt sao?" Vương Phúc Nhi nói xong từ tự mình nở nụ cười.

"Nàng cười lộ lên cũng thật là đẹp mắt." Tổng Trường Khanh nhìn chằm chằm Vương Phúc Nhi nói.

"Ai nha, chàng nói gì đâu, thật là, da mặt càng ngày càng dày." Mặt Vương Phúc Nhi đỏ bừng.

Tổng Trường Khanh cũng đỏ mặt: "Ta nói là nói thật, không lừa nàng. Còn có, cái kia, ta cũng biết tiểu tử Thư Lâm cũng có cái ý tứ kia với nàng, nhưng mà ta cảm thấy chỉ có ta đối với nàng tốt nhất, cho nên hẳn sẽ không tính là trở ngại gì." *ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d*

Lại bắt đầu rấm thúi, Vương Phúc Nhi thực không nói gì, Thích thị ở ngoài phòng khụ một cái. Vương Phúc Nhi thật tình cảm thấy không khụ còn đỡ, cảm giác giống như hai người đang làm gì chuyện xấu. Thích thị tiến vào, nhìn Tổng Trường Khanh thì càng nhìn càng thuận mắt, thật sự là nhạc mẫu nhìn nữ tề mà.

"Trường Khanh, giữa trưa hôm nay ăn cơm ở đây đi, ta làm cơm mà con thích ăn nhất. Phúc nhi, con còn không đi phòng bếp chuẩn bị một chút?"

Vương Phúc Nhi bất đắc dĩ nói: "Rốt cuộc người nào là con của người chứ, không lôi kéo như vậy đi."

"Người cái đứa nhỏ này, nói cái gì đâu, còn không đi? Trường Khanh, này, tuy rằng nói ta và thúc của con không phản đối con tới đây, nhưng mà, chính là phải chú ý đúng mực có phải hay không? Dù sao hai đứa các con còn chưa có thành thân có phải hay không? Chúng ta phải chú ý một chút."

Tổng Trường Khanh gật đầu, nói: "Thảm, người nói đúng, nếu không như vậy đi, chờ Phúc nhi tròn mười lăm tuổi, chúng ta liền lo liệu việc hôn nhân?"

Thích thị trợn mắt há hốc mồm, tinh thần lại, vội lắc đầu: "Cái kia, mười lăm quá sớm, còn phải chờ một năm, chờ một năm, ài, việc này, cha nương con cũng sẽ không đồng ý."

"Vậy nếu cha nương con đồng ý thì sao? Bọn họ đều ngóng trông cười nhì tức đó." Tổng Trường Khanh vội hỏi.

Thích thị có chút chật vật: "Này, ta còn phải thương lượng một chút với cha của Phúc nhi. Đây là chuyện lớn, con nói đúng không?"

Tổng Trường Khanh cười gật gật đầu, Thích thị vội rời khỏi căn phòng, sợ còn tiếp tục ở lại, nữ tề này còn nói gì đó làm cho người không thể trả lời.

Buổi tối khi thương lượng với Vương Đồng Tỏa, Thích thị nói: "Đứa nhỏ Trường Khanh này chúng ta cũng nhìn nó từ nhỏ đến lớn, hiện tại cũng là cô gia chúng ta thừa nhận, chẳng nói chuyện này, nay nầy Phúc nhi lại xảy ra chuyện như vậy, Tổng gia bên kia cũng không có nói ghét bỏ, chẳng xem xem, có hay không?"

"Ài, là chuyện sớm muộn thôi, nàng xem rồi làm đi, nếu thân gia tới cửa thương lượng hôn kỳ, chúng ta lại nói." Vương Đồng Tỏa nói.

Thích thị nghĩ là, đến lúc đó nói, có thể thành thân trước một năm, chỉ là đợi cho Phúc nhi đến mười sáu tuổi mới viên phòng được, bằng không nếu thật sự mang thai, đây chính là lúc đòi mạng người. Được rồi, đáp ứng điều kiện này, mình có thể gả khuê nữ đi qua, bằng không Trường Khanh mỗi ngày tới cửa, đến lúc đó thật sự xảy ra chuyện gì, cũng không dễ nghe. Dù sao khuê nữ đã sớm là người Tổng gia, là chuyện sớm hay muộn, gả đến Tổng gia rồi, cũng không cần nhọc lòng vì nấy chuyện lung tung rối loạn của lão Vương gia. Bà thật đúng là sợ lại có người gây ra chuyện gì, đến lúc đó bên ngoài không dễ nghe, nói không chừng thân gia bên kia cũng không dễ nhìn.

Hết chương 153.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 154: Xuất giá thối

Editor: ChieuNinh

Ngày sinh nhật của Vương Phúc Nhi là tháng ba, ngày sinh thần đó, Lí thị còn cố ý tới, tặng trăm cài tóc, làm Thích thị cảm động không thôi. Đương nhiên sinh nhật qua đi, người Tổng gia tới thương lượng, có nên làm hôn sự cho hai đứa nhỏ hay không?

Thích thị nói ra điều kiện với Lí thị, chính là Phúc nhi còn nhỏ, thành thân thì có thể, nhưng mà đợi thêm một năm sau rồi viên phòng, ít nhất Phúc nhi đến mười sáu mới được, bà là người làm nương, suy nghĩ cho an toàn của khuê nữ.

Lí thị cười nói: "Có thể thấy được chúng ta là thân gia, hai nhà chúng ta đều nghĩ đến cái này. Nữ nhân sinh đứa nhỏ quá sớm, là không tốt với thân thể,

Tổng gia chúng ta cũng là đại phu, biết lý lẽ này." Cũng chính là đáp ứng điều kiện này rồi. Thích thị có chút mất mát, đây là phải gả khuê nữ sao? Thì ra tiểu khuê nữ vẫn là tiểu oa nhi hiện tại cũng phải lập gia đình, trở thành con dâu nhà người khác?

Hôn sự này thảo luận xong, liền chuẩn bị ở ngày mười sáu tháng tư làm ngày chính. Một hai năm qua Thích thị và Vương Đồng Tỏa chuẩn bị đồ cưới cho Vương Phúc Nhi cũng đủ rồi. Vương Đồng Tỏa cũng cho Vương Phúc Nhi mấy chục mẫu ruộng ở trong nhà. Bởi vì Tổng gia là ở trên trấn này, có đất cũng không sợ cách khá xa.

Gia cụ gì đó cũng đều để cho Nhị Bảo làm xong, chỉ còn chờ quét sơn lên. Tuy rằng trước kia Thích thị chuẩn bị nhiều, nhưng mà phút cuối cùng còn cảm thấy cái này cũng ít cái kia cũng ít. Đây cũng là một lần cuối cùng gả khuê nữ, dù thế nào cũng phải làm thật tốt, các loại đồ vật cũng không thể thiếu.

Vương Phúc Nhi đưa tráp tiền mình giữ gìn cho Thích thị: "Nương, đến lúc đó tiền bên trong này chính là người bảo quản, số tiền lớn con đã gửi đến tiền trang, ngài muốn dùng thì trực tiếp đi tiền trang lấy. Nương, người phải bảo quản cho kỹ."

Thích thị vội nói: "Phúc nhi, nương biết con muốn nói gì, con đừng lo lắng cho nương, nương không phải như trước kia, đây là tiền của chúng ta, cũng không phải theo nước lớn trôi đến, nương sẽ không tùy tiện cho mượn."

Vương Phúc Nhi chỉ sợ sau khi mình gả đi rời khỏi nơi đây, cha và nương mềm lòng, bị người ta nói vài câu, liền cho vay tiền. Nương nói như vậy, nàng yên tâm một nửa, hơn nữa số tiền lớn đều gửi đi, đến lúc đó cho dù là có cho vay tiền cũng có hạn. Trải qua nhiều chuyện như vậy, khẳng định là nương thấy rõ rất nhiều chuyện.

"Nương, chuyện ruộng đất có cha nhìn, chuyện trong nhà thì ngài bận tâm"

Thích thị vuốt tóc Vương Phúc Nhi: "Khuê nữ, mấy năm nay vất vả cho con, là cha nương có lỗi với con." Phu thê bọn họ cũng không phải là loại người cường thế, thật nhiều chuyện ngược lại cần Phúc nhi quyết định. Hiện tại Phúc nhi phải lập gia đình, như thế nào thì cũng phải để nàng yên tâm gả đi mới đúng.

"Nương, Tiểu Bảo cũng lớn, hai người có việc cũng có thể thương lượng với nó, nhà này sớm muộn gì đều để cho nó đến chống đỡ, cũng không thể sùng nó. Về sau người phải chú ý thân thể, thật nhiều chuyện, đều có thể cho mấy người Lý tẩu tử đi làm, nếu vẫn bận không qua nổi, chúng ta lại mua vài người trở về."

"Đã biết, Phúc nhi, con lập gia đình, cũng không giống với ở trong nhà, đến lúc đó phải hiếu kính cha mẹ chồng, còn có nãi nãi. Tuy rằng Trường Khanh đối với con tốt, nhưng mà con ở bên ngoài phải cho hân mặt mũi. Làm nhi tử cũng không giống với khuê nữ, nương nói tí mĩ cho con." Thích thị còn nói thật nhiều đạo lý của phụ nữ, vẫn cảm thấy nói không xong, chỉ sợ khuê nữ gả đi ra ngoài sống không như ý. Ngày càng tới gần, Thích thị là càng khẩn trương, ngược lại Vương Phúc Nhi thì ăn uống được ngủ ngon. Diện*đan*le*quy*don ChiêuNinh

Thích thị vốn đang chuẩn bị ngấm truyền thụ chuyện tư mật cho nàng, chỉ là nghĩ tới khuê nữ đi cũng phải qua một năm mới có thể viên phòng, hiện tại nói cũng quá sớm, nên vẫn không nói, chờ thời điểm sang năm nói sau cũng không muộn. Hơn nữa Tổng gia cũng là học y, phương diện này hẳn là càng hiểu biết, Phúc nhi lại là đứa biết chữ, đến lúc đó bà bà của nàng khẳng định càng vội vả muốn ôm tôn tử hơn người làm nương là mình, phương diện này không nói cũng sẽ để cho khuê nữ nhà mình biết đến. Nhưng mà tuy rằng như thế, bà cũng quyết định cấp vài thứ gì đó áp đáy hòm cho Phúc nhi, đợi đến thời điểm sang năm, nhắc nhở nàng nhìn.

Đến ngày mười lăm tháng tư, thời tiết đều hơi có chút nóng, nhưng mà cũng không quá nóng, trong viện Vương Đồng Tỏa đều đã dán đầy giấy hồng, treo lụa đỏ lên, toàn bộ là một mảnh không khí vô cùng náo nhiệt. Tất cả thân thích bằng hữu có quan hệ với nhà Vương Đồng Tỏa đều đến chúc mừng, hôm nay cũng là ngày chính ở nhà gái, nhà gái phải mời mọi người ăn cơm.

Vương Phúc Nhi thì tránh ở trong khuê phòng của mình, dù sao trường hợp này nàng không cần đi ra ngoài, mấy tỷ muội đều ở cùng với nàng, còn có mấy tẩu tử cũng tới đây thêm trang cho Vương Phúc Nhi. Tuy rằng không phải thứ quý báu gì, nhưng mà tốt xấu là một chút tâm ý.

"Nhị tỷ, tỷ ngồi đi không cần lộn xộn, bụng cũng lớn như vậy." Vương Phúc Nhi nhìn cũng có chút sợ chạm vào.

Vương Hoa Nhi nói: "Không có việc gì, tỷ rất khỏe, phải tới tháng tám tháng chín mới sinh, hiện tại đừng lo." Vương Hoa Nhi ưỡn bụng: "Muội phải lập gia đình, tỷ còn không đến, vậy cũng quá kỳ cục rồi. Muội xem đại tỷ chúng ta, còn không phải cũng như thế?"

Đại tỷ Vương Cúc Nhi lại mang thai, chẳng qua mới hơn một tháng, nhìn không thấy bụng, quả nhiên là ba năm ôm hai đứa. Ở cổ đại không có kế hoạch hoá gia đình, muốn sinh bao nhiêu thì sinh bấy nhiêu, chỉ cần người nuôi sống. Chỉ cần người có thể sinh.

Đột nhiên Vương Phúc Nhi cũng có chút sợ hãi, nếu như hăng hái sinh con, còn không thành heo sao? Không được, về sau mình cũng không thể như vậy, kiên quyết không được!

Vương Nha Nhi nói với Vương Phúc Nhi: "Phúc nhi tỷ, tỷ lập gia đình, có phải không còn là người lão Vương gia chúng ta, là người nhà người khác hay không?"

Vương Hoa Nhi cười nói: "Nha nhi à, ai nói cho muội hả?"

"Dù sao muội chính là biết, Phúc nhi tỷ, tỷ nói đúng hay không đi, nếu như vậy, muội sẽ không lập gia đình. Nhà người khác không có tốt như lão Vương gia chúng ta."

"Nếu Tổng Trưởng Khanh nghe thấy Nha Nhi nói, có lẽ sẽ buồn bực, Nha Nhi, đừng quấy rối, Phúc nhi tỷ của muội cho dù là gã đi rồi, cũng ở trên trần này, vẫn là sẽ trở về, cho dù là Vương gia thôn cũng sẽ đi qua thăm."

"Phúc nhi tỷ, Hoa nhi tỷ nói có thật hay không?" Vương Nha Nhi hỏi.

Vương Phúc Nhi nói: "Đúng vậy, tỷ sẽ ở cách nơi này không xa, muội coi như tỷ chuyển nhà là được." Lời tuy nói như thế, nhưng mà cũng không giống như dĩ vãng, thật sự là thành người nhà người ta. Ài, sao càng nghĩ càng thương cảm đây, không được không được.

Sáng sớm ngày hôm sau, đội ngũ đón dâu cũng đến, Thích thị là lòng tràn đầy không nở, nhưng mà cũng không còn cách nào, nước mắt đều không ngừng được. Bên cạnh mấy trục lý đang khuyên: "Phúc nhi gã cũng không xa, chỉ nhắc chân sẽ trở lại, tâu cũng đừng thương tâm, bằng không mấy đứa nhỏ cũng lo lắng."

"Đúng vậy, hôm nay là ngày vui mừng, chúng ta phải vui vẻ, người nhìn xem, nữ tể của người thật có tinh thần, chúng ta đều đỏ mắt đây."

Thích thị miễn cưỡng dùng nước mắt, Vương Tiểu Bảo cõng Vương Phúc Nhi lên lưng, Vương Phúc Nhi cách khăn voan nói với cha nương: "Cha, nương, con đi đây." Từ nay về sau chính là một cuộc sống khác rồi. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh

Tổng gia làm ra kiểu hoa đỏ thắm, Vương Phúc Nhi ngồi vào rồi thì vẫn lắc lư liên tục. Nếu không phải thân thể nàng tốt, phỏng chừng lúc ấy có thể lắc lư mà nôn ra. Vương Phúc Nhi không khỏi nghĩ, có tân nương từ nào ngồi cỗ kiểu mà say kiểu hay không đây? Nếu trên đường nhện không được mà nôn ra thì phải làm sao? Phi phi phi, đều nghĩ lung tung lộn xộn cái gì đâu.

Cỗ kiệu dạo qua một vòng ở quanh thôn trấn, cuối cùng cũng xong, Vương Phúc Nhi thấy một đôi tay quen thuộc dẫn mình từ bên trong kiệu đi ra, bên ngoài có người đang cười: "Tân lang là sợ tân nương từ không biết đường đi, lúc này còn tự mình dắt, quả nhiên tân lang yêu thương tân nương từ."

Bình thường là người săn sóc dâu ở bên cạnh dắt tân nương từ, sau đó tay tân nương từ cầm dải lụa đỏ thắm cùng đi theo tân lang. Chẳng qua, lúc này thế nhưng Tổng Trưởng Khanh tự mình dắt đi, Vương Phúc Nhi chỉ là sững sờ một lát, cũng không quản gì nữa, dù sao mình phủ khăn voan, người khác nhìn không thấy. Tiểu tử Tổng Trưởng Khanh này muốn như vậy thì cứ như vậy đi, mọi người cười cũng là cười hân, ha ha.

Lại vượt qua mấy cửa, Vương Phúc Nhi đi theo không biết đi qua bao nhiêu lời cát tường như ý, mới đến nhà giữa để bái đường. Chẳng qua xét thấy Vương Phúc Nhi hiện tại là mờ mắt mà như mù, chỉ cảm thấy một mảnh đỏ au, còn có tiếng cười vui tươi hơn hờ, nhưng nghe thanh âm, thì số người cũng không ít. Vương Phúc Nhi cảm thấy rốt cuộc mình đã hiểu vì sao tân nương từ phải đội khăn voan, nhiều người xa lạ như vậy, đội khăn voan thì lòng cũng không hoảng, dù sao chính là mắt không thấy thì tốt rồi.

Người chủ trì lớn tiếng xướng lên, tiếp theo Vương Phúc Nhi bái thiên địa, cũng được đưa vào động phòng. Trong phòng cưới đã có không ít người chờ xem tân nương từ, Tổng Trưởng Khanh có chút khăn trương dùng đòn cân nhắc khăn voan tức phụ nhà mình lên. Trông thấy gương mặt quen thuộc hé ra, thì không khỏi nhếch miệng nở nụ cười với Vương Phúc Nhi. Những người khác trong tân phòng cũng nở nụ cười theo, thật sự là bộ dạng ngốc ngốc của Tổng Trưởng Khanh rất buồn cười. Có người đi theo ồn ào, nhưng mà người săn sóc dâu nói, tân nương từ gấp cũng đã gấp, lúc này lại còn có chút nghi thức sẽ không cần nhìn, trực tiếp đuổi mọi người đi ra ngoài.

Vương Phúc Nhi biết đội lát nữa phải ăn chút lộn xộn gì đó, cũng may nàng có chuẩn bị trong lòng, cái đó và rượu giao bôi, ăn vào con đàn cháu đống, chúng ta vẫn không sợ. Diendanlequydon-ChieuNinh

Thật vất vả, lúc này người săn sóc dâu cũng đi rồi, chỉ còn lại có hai người Vương Phúc Nhi và Tổng Trưởng Khanh. Nhưng mà hiện tại quan hệ của hai người lập tức biến thành phu thê, Tổng Trưởng Khanh có chút lấp bắp: "Nàng, nàng có mệt hay không?"

Vương Phúc Nhi cười nói: "Cũng tạm, đây là phòng của chàng?"

"Trước kia là phòng ta, hiện tại là phòng của hai người chúng ta. Thế nào, không tệ chứ?"

Vương Phúc Nhi nhìn quét một vòng, nói: "Cũng không tệ lắm, nhưng mà, chúng ta phải ở chung một phòng sao? Không phải nói rõ là sang năm mới cái kia gì sao?" Vương Phúc Nhi cảm thấy mình có thể nói ra hai chữ viên phòng, chỉ là đến bên miệng rồi, thế nhưng nói không nên lời? Thật là có chút dọa người, lãng phí ta là nhân sĩ xuyên qua da mặt dày, thế nhưng trở nên thẹn thùng.

Thật ra Tổng Trưởng Khanh cũng mặt đỏ không thôi, lại nói thế nào thì hân cũng là thiếu niên lang ngây thơ đấy, không thể để mình tự hậu ở trước mặt tức phụ của mình, hân nói: "Ồ cùng một chỗ cũng chẳng có chuyện gì, nàng cũng không tin ta sao? Ta cam đoan đội tới sang năm, nam tử hân đại trưởng phu nói chuyện giữ lời."

Lại cảm tay nhỏ bé của Vương Phúc Nhi lên, lần này cũng là quang minh chính đại, dù sao không thể viên phòng, vậy nắm tay cũng có thể chứ, bằng không chính mình rất thiệt thòi. Ài, vì sao còn phải đợi thêm một năm nữa, mình thật đáng thương, người ta đều là đêm động phòng hoa chúc, một khắc giá trị ngàn vàng, mà mình lại phải nhịn xuống, rất không công bằng!

Tay Tổng Trưởng Khanh rất ấm áp, Vương Phúc Nhi cũng không có thẹn thùng tránh thoát, như vậy cũng quá làm kiều, chúng ta đều là phu thê, như vậy cũng là bình thường.

"Được, chính chàng nhớ kỹ, ta cũng có chút đói bụng." Ép buộc lâu như vậy, hơn nữa hôm nay lại dậy sớm, bụng rỗng tuếch.

Tổng Trưởng Khanh vội đứng dậy, nói: "Nàng chờ, ta đi chuẩn bị cho nàng ăn."

"Chàng không đi ra phía trước tiếp khách sao?" Không phải đâu như vậy sao? Vén khăn voan, sau đó tân lang đi tiếp khách nhân, tân nương tử ở trong tân phòng chờ đợi.

Tổng Trường Khanh nói: "Bên kia còn chưa có khai tiệc, ta ở lại với nàng một chút, một lát chúng ta cùng nhau ăn, phòng chừng hôm nay ta nhất định cũng bị chúc rượu, bụng trống không dễ bị say, ài, thực không muốn đi phía trước." Vẫn muốn cùng ở trong này. Hôm nay Phúc Nhi cũng thật là xinh đẹp, so với mình tưởng tượng thì nhìn còn đẹp hơn, Tổng Trường Khanh cảm thấy mình thật là có phúc khí, có thể đạt được ước muốn!

Không qua bao lâu, gã sai vặt Nhạc An của Tổng Trường Khanh đưa đồ ăn tới: "Thiếu gia, tiểu nhân cũng là vụng trộm đi phòng bếp chuẩn bị, bị phát hiện là tiểu nhân có thể thảm rồi!" Diendanlequydon-ChieuNinh

"Được rồi, có chuyện gì thì ta gánh cho người, thiếu phu nhân nhà người muốn ăn cơm, ai dám nói gì? Một lát khi ta đi phía trước đãi khách, người nắm chắc vào, xem thể của tay ta, sau đó làm theo ta ra hiệu, xong việc ta có thưởng."

Nhạc An cười tủm tỉm: "Nghe thiếu gia, vậy hiện tại tiểu nhân đi đây."

Tổng Trường Khanh bụng đồ ăn trông hộp đựng ra, rất là tranh công để cho Vương Phúc Nhi ăn cơm, nhưng mà chưa ăn được một lát, thì đã có người kêu Tổng Trường Khanh đi phía trước đãi khách. Tổng Trường Khanh rất không tình nguyện rồi đi, Vương Phúc Nhi tự mình ăn cái bụng cũng tròn lên. Thật sự là không tệ, hôm nay ta cũng không cần lo lắng động phòng gì đó, trọng phu còn là người quen, không phải mạnh hơn không quen biết mà gả nhiều sao?

Ha ha, chỉ là mấy thứ trên đầu thật khó chịu, mang theo có chút nặng, nha đầu Khấu Nhi kia cũng không có ở đây, sao bên này không có chuẩn bị người nhỉ?

Nhưng mà chẳng được bao lâu, đã có một bà tử mang theo Khấu Nhi lại đây, cười nói với Vương Phúc Nhi: "Thiếu phu nhân, ta là người bên cạnh nãi nãi, nãi nãi để cho ta đưa nha đầu của ngài tới đây." Vị thiếu phu nhân này nhìn không tệ, khó trách nãi nãi muốn chăm sóc nhiều hơn.

"Đa tạ." Bà bà của mình thật sự tốt lắm, còn đặc biệt đưa nha đầu mình quen thuộc lại đây. Kỳ thật bà vốn có thể trực tiếp phái một nha đầu Tổng gia đến hầu hạ mình, nhưng mà bà vẫn lựa chọn để cho Khấu Nhi lại đây, có thể thấy được là thật lòng thương mình.

Khấu Nhi nhìn thấy Vương Phúc Nhi, thì trong lòng cũng không luống cuống, nàng là theo Vương Phúc Nhi đi vào Tổng gia, chẳng qua đến Tổng gia thì lạ nước lạ cái, may mắn, may mắn!

"Tiểu thư, người có khỏe không, em cũng lo lắng gần chết. Nơi này em một người cũng không biết, tiểu thư cũng giống vậy chứ? Cũng không đứng, tiểu thư và cô gia chúng ta là quen biết." Khấu Nhi tự nói tự cười: "Người ở đây nhìn đều rất tốt, đối với em đều khách khách khí khí."

Vương Phúc Nhi nhớ rõ Tổng gia cũng không nhiều hạ nhân, dù sao nàng tới được vài lần cũng không có gặp qua mấy người, nhà Tổng thúc thúc cũng không thích phô trương lãng phí, á, không đúng, hẳn là kêu cha.

Lại nói, ngày mai có phí kính trà sửa miệng hay không nhỉ?

***Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tiểu Phúc Nhi tham tiền, lúc này còn muốn phí sửa miệng!

Hết chương 154.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Nam nhân đáng yêu

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Buổi tối Tổng Trường Khanh vẫn say khướt trở lại, hẳn còn nói may mắn có cha cho được giải rượu, bằng không thì mình trực tiếp nằm úp sấp xuống rồi, nhưng mà, cho dù như vậy, vị rượu này cũng làm cho người ta khó chịu. Nhìn hẳn nghiêng ngả lão đạo muốn lấy nước rửa mặt, Vương Phúc Nhi tiếp nhận chậu nói: "Chàng ngồi xuống đi, để ta làm cho." Bên cạnh Tổng Trường Khanh cũng không có nha hoàn, bình thường đều là gã sai vặt Nhạc An hầu hạ, nhưng mà thường xuyên nhất vẫn là đều tự mình động thủ. Tổng gia cũng không phải rất giàu có, Tổng Viễn Chí cũng không hi vọng nuôi dưỡng nhi tử thành cái loại tật xấu cơm đến há mồm quần áo đến chỉ vuốt tay, cho nên chỉ chuẩn bị cho hắn một gã sai vặt.

Hiện tại có tức phụ, Vương Phúc Nhi làm tức phụ không thể không có chút ánh mắt, nhìn hẳn cũng đã như vậy rồi, còn ngồi bất động sao. Nàng có thể để cho nha đầu của mình đi làm việc này, nhưng mà Vương Phúc Nhi cũng không biết thế nào, cảm thấy vẫn là tự mình động thủ thì tốt hơn, không thể ý vào tình thương của người khác với người, thì người tùy ý làm bậy được.

Tổng Trường Khanh rửa mặt xong, cảm thấy thư thái rất nhiều, lúc này có tức phụ cảm giác thật là tốt, nhìn xem, hiện tại phúc lợi đã tới rồi không phải sao?

"Nàng cũng ngồi một lát, chúng ta trò chuyện được không?" Tống Trường Khanh khẩn cầu nói.

"Nói gì hả?" Lúc này là buổi tối khuya, nói chuyện phiếm sao?

"Vậy hôm nay nàng có vui vẻ hay không? Ta cảm thấy hôm nay là vui vẻ nhất, nàng thì sao?" Tống Trường Khanh hỏi.

Vương Phúc Nhi ăn ngay nói thật: "Cũng được đi."

"Vì sao kêu là cũng được chứ, chẳng lẽ nàng không vui vẻ sao?" Tống Trường Khanh nóng nảy.

"Hôm nay trời còn chưa sáng thì đã thức dậy, sau đó vẫn luôn đói bụng, vui vẻ cũng phải ăn no không phải sao? Dù sao ta không có mất hứng, chỉ là có chút mệt."

"Vậy nàng dựa vào bả vai của ta nghỉ một lát đi." Tống Trường Khanh thực chờ mong.

"Đều là buổi tối khuya, có giường không ngủ, dựa vào bả vai làm gì?"

Tống Trường Khanh cảm thấy sao tức phụ của mình lại không phối hợp chứ, tim thủy tinh cũng muốn vỡ nát, được rồi, hôm nay rồi ren một ngày, đã đủ mệt, mình cũng mệt mỏi, dù sao một lát cũng cùng giường chung gối, so với dựa vào bả vai không phải mạnh hơn nhiều sao?

"Vậy, chúng ta ngủ đi." Tống Trường Khanh nói.

Vương Phúc Nhi thấy Tống Trường Khanh đang cười trộm, không khỏi nói: "Chúng ta đã nói rõ rồi, không được như vậy!"

"Đã biết, đã biết, ta nói chuyện giữ lời! Ta là nam tử hán đại trượng phu!"

Tuy rằng nam tử hán đại trượng phu này không có cái gì kia, nhưng mà động tay động chân chiếm tiện nghi không ít. Buổi sáng ngày hôm sau khi Vương Phúc Nhi tỉnh lại, thì phát hiện mình đang nằm ở trong lòng Tống Trường Khanh, người này! Diendanlequydon~ChieuNinh

Đúng lúc này Tống Trường Khanh cũng mở mắt, thấy rõ đối phương, thì cười sáng lạn với Vương Phúc Nhi. Răng này thật trắng nha, Vương Phúc Nhi nghĩ. Tống Trường Khanh thừa dịp lúc Vương Phúc Nhi ngẩn ngơ, rất nhanh hôn một cái ở trên mặt nàng, sau đó vội vàng rời giường, chỉ sợ tức phụ của mình tức giận. Nhưng mà quay đầu thì thấy tức phụ nhà mình đang cười, tâm tình không khỏi thật tốt.

Vương Phúc Nhi thì cảm thấy Tống Trường Khanh thật là nam nhân ngây thơ, xem như mình nhặt được tiện nghi.

Hai người đều tự mình rời giường mặc quần áo, Khẩu nhĩ bụng nước rửa mặt tới, Tống Trường Khanh nói: "Một lát chúng ta đi đập đầu cho cha nương đi."

Đương nhiên điểm tâm cũng phải ăn cùng nhau: "Cái kia, ta hỏi một chút, ở đây mọi người có cần con dâu đứng hầu hạ bà bà nãi nãi ăn cơm không?" Không phải nói có vài người chính là như vậy sao?

Tống Trường Khanh nói: "Nghĩ gì vậy, chúng ta đều là cùng nhau ngồi xuống ăn cơm, không có quy củ kia, giống như bên nhà của nàng."

"Vậy là tốt rồi, ta còn sợ đến lúc đó làm không tốt, thì phiền toái lớn."

Hai người tay nắm tay đi tới phòng Tống nãi nãi, trước đập đầu cho Tống nãi nãi, nhận thân. Tống nãi nãi cũng rất vui vẻ, cười hớ hớ cho đồ Vương Phúc Nhi và Tống Trường Khanh, nói với Tống Trường Khanh: "Lúc này đã thú tức phụ, chính là người lớn, về sau cũng không thể đùa giỡn tính tình, cha nương con bên kia còn đang chờ, đi đập đầu cho cha nương các con đi."

Vương Phúc Nhi có chút kỳ quái, không phải là Tống nãi nãi có chút không thích mình sao? Vì sao hôm nay thoát nhìn lại còn rất từ ái?

Vương Phúc Nhi liền hỏi Tống Trường Khanh, Tống Trường Khanh nói: "Nàng làm châm tuyền hợp mắt của bà, cho nên bà thích nàng. Kỳ thật nãi nãi chỉ cần không đụng tới chuyện của cô cô thì rất tốt, đối với cô cô chúng ta có chút cái kia."

À, thì ra là như vậy, xem ra làm tốt việc châm tuyền, lợi ích nhiều hơn nha.

"Vậy, về sau nàng cần phải làm nhiều quần áo giấy cho ta, còn phải nhiều hơn tiểu cửu tử, biết không?" Tống Trường Khanh đang làm nũng, trước kia khi Phúc nhi còn chưa phải chính là tức phụ của mình, đứa nhỏ Vương Tiểu Bảo này luôn khoe khoang ở trước mặt hắn, bắt hắn hâm mộ ghen tị hận. Hiện tại thì tốt rồi, là tức phụ của mình, đương nhiên là làm nhiều cho mình.

"Ha ha." Vương Phúc Nhi nhin không được nở nụ cười: "Chàng còn ăn dấm chua của Tiểu Bảo? Hắn mới bao nhiêu tuổi chứ."

"Mặc kệ, dù sao về sau ta là cái thứ nhất. Nàng là tức phụ của ta, phải làm cho ta."

Vương Phúc Nhi cứ cảm thấy mình gả cho một đứa nhỏ to xác là như thế nào đây, nhin không được cười nói: "Được, về sau cái thứ nhất làm cho chàng."

Trong lòng Tổng Trường Khanh giống như được uống mật, hận không thể nói với tất cả mọi người, tức phụ của mình đối với mình thật tốt. Lúc này nói nói cười cười cũng đến phòng cha nương, người đã sớm ngồi ở trên chờ trà con dâu. Vương Phúc Nhi cung kính bưng trà cho công công bà bà, sau đó được hai cái hồng bao lớn, Lí thị cười nói: "Xem con trai nhi tức của chúng ta thật đẹp mắt! Hôm nay chúng ta xem như yên tâm, chờ về sau có tôn tử, thì ta cũng mặc kệ mọi chuyện rồi." ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^P^q^d

À, này, ý tứ của nương là muốn để cho mình quản gia? Nhưng mà, ta cái gì cũng không biết. Tổng Trường Khanh cho Vương Phúc Nhi một ánh mắt yên tâm, xem ra là mình nghĩ nhiều, nương nhất định còn phải trông nom vài năm.

Tổng nãi nãi không theo chân bọn họ cùng nhau ăn điểm tâm, cho nên chỉ có bốn người ăn với nhau, Lí thị nói: "Phúc nhi, con cũng không nên gò bó, nhà chúng ta không có quy củ nhiều như vậy, cứ giống như ở nhà. Ăn nhiều một chút."

"Cám ơn nương!" Quả nhiên là không có hạ nhân ở một bên hầu hạ, giống như người nhà bình thường. Lí thị còn thường xuyên gấp thức ăn cho Vương Phúc Nhi, Tổng Viên Chí nói: "Mấy ngày nay ta sẽ không nói, sau khi lại mặt, Phúc nhi à, làm vài món thức ăn cho cha có được không? Cũng đã lâu rồi cha không có ăn được thức ăn con làm."

Lí thị cười mắng: "Chàng cưới nhi tức là vì làm thức ăn cho chàng hả? Mỗi ngày ta làm cơm cho chàng, cũng không thấy chàng nói ta làm ăn ngon."

Tổng Viên Chí cười nói: "Phu nhân nấu cũng ăn ngon, như mà đã ăn quen rồi." Lí thị trừng mắt, Tổng Viên Chí không dám nói gì, Tổng Trường Khanh lặng lẽ nói với Vương Phúc Nhi: "Nương mình nấu một chút cũng không ăn ngon, nàng cũng trăm ngàn lần đừng ăn, cũng chỉ có cha mình cho nương mặt mũi mới nói như vậy, nếu không như vậy, cha mình cũng sẽ không mời nữ đầu bếp rồi."

Vương Phúc Nhi cười thầm, công công bà bà thực thú vị, Tổng thúc thúc, à, không phải, công công nhi tức cũng tốt, xem ra, tương lai của mình là một mảnh tươi sáng.

Lí thị cũng nói với Vương Phúc Nhi: "Nương cũng còn chưa có ăn qua thức ăn Phúc nhi làm, đến lúc đó con nên làm nhiều cho nương."

Tổng Trường Khanh mặc kệ: "Cha, nương, hai người muốn một chết tức phụ của con sao, không được, không được!"

"Người cái tiểu tử này, tức phụ của con còn không có nói gì, con gấp cái gì? Chúng ta sẽ một chết chính nhi tức của mình sao? Phúc nhi, con đừng nghe hấn."

Vương Phúc Nhi cười nói: "Cha nương đều thích thức ăn con làm, con rất vui vẻ, bản thân con cũng thích nấu cơm, chờ con có thời gian sẽ làm chút cho cha nương."

"Chúng ta đây có lộc ăn rồi." Tổng Viên Chí và Lí thị đều thật vui vẻ, Tổng Trường Khanh cảm thấy cha nương bắt nạt tức phụ của mình. Cả nhà vui vui vẻ vẻ ăn cơm xong. Nhị lão, để cho Tổng Trường Khanh và Vương Phúc Nhi đi dạo, làm quen người Tổng gia chúng ta.

Tổng gia nàng cũng đã tới, là một sân viện ba cổng, tiến vào phía sau đều là chỗ cho hạ nhân trong nhà ở. Nhưng Tổng gia cũng không nhiều hạ nhân, ở phòng bếp có hai người, một nha hoàn trước kia của Lí thị đã thành thân, chính là người gặp được tối hôm qua, còn có một người là tiểu nha đầu bên cạnh bà tên là Hải Đường. Bên Tổng nãi nãi có hai nha đầu, phân biệt kêu là Tiểu Uyển và Tiểu Thục (chén nhỏ và muỗng nhỏ), bên người Tổng Trường Khanh có một gã sai vặt Nhạc An, bên người Tổng Viên Chí rõ ràng là không có. Hấn đều có người là bên ngoài Tề An Đường đi theo, cũng không cần gã sai vặt. Đứng rồi, ra cửa có mấy hạ nhân lớn tuổi đánh xe, sau đó chính là có bốn nha đầu vẩy nước quét nhà, thật là không nhiều lắm, hiện tại cộng thêm một nha đầu Khấu nhi Vương Phúc Nhi mang đến. Có thể nói, Tổng gia cũng là một nhà thuộc loại trung đẳng ở trấn trên, có lẽ là không thể hiện ra ngoài, Tổng Trường Khanh nói: "Nhìn xem, có giống như nhà nhạc phụ hay không, cũng chỉ là sân lớn một chút, cũng không khác gì, nhà chúng ta cũng không phải người nhà quan lại, không có nhiều quy củ như vậy, cũng không có mấy chuyện lung tung lộn xộn, nàng cứ yên tâm đi."

Quả thật là yên tâm, nhưng mà nghĩ đến trước lúc ăn cơm, bà bà Lí thị vụng trộm kéo mình đến nội thất, hỏi chuyện đêm qua, thật sự có chút thẹn thùng. Lí thị còn nói, chỉ sợ tiểu tử kia hạnh kiểm xấu, nếu hạnh kiểm xấu, thì con nói với ta, để ta đôi phó hấn. Đây, đây, hấn hạnh kiểm xấu, mình cũng không tốt cáo trạng đi, Vương Phúc Nhi cảm thấy bà bà là người giao hoạt, bà nhất định là ngóng trông Tổng Trường Khanh hạnh kiểm xấu, chẳng qua bà tỏ thái độ thôi.

Lí thị chờ đôi phu thê trẻ đi rồi, nói với Tổng Viên Chí: "Chàng đến hiệu thuốc của chúng ta khai chút được cho nhi tức, từ giờ trở đi sẽ bỏ thân thể. Ta chờ ôm tôn tử đây." ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^P^q^d

"Ta nói, nàng quá vội đi, cái này còn phải một năm sau rồi hầy nói mà." Tổng Viên Chí nói.

"Một năm sau là một năm sau, thừa dịp hiện tại có thời gian, phải bồi dưỡng tốt cho thân thể xương cốt của nàng, bằng không đến lúc đó xảy ra vấn đề, mọi người hối hận cũng không kịp. Trường Khanh đối xử thực khắt khe với tức phụ như vậy, nếu thật sự xảy ra vấn đề, ta cũng không hi vọng nhi tử cũng không có." Nữ nhân sinh sản đều là chuyện đòi mạng, trong nhà là đại phu, không chiếm tiện lợi để bồi dưỡng thật tốt, vậy cũng quá thực xin lỗi người ta, Lí thị quyết định công tác chuẩn bị đều phải chuẩn bị cho tốt!

Tổng Viên Chí ngẫm lại cũng hiểu được, bồi dưỡng một năm cũng rất tốt.

Tổng Trường Khanh chỉ vào cá trong hồ nước nói: "Năm ấy qua đi, thì ta đặc biệt nuôi cá trắm cỏ, cá chép có thể ăn, hiện tại khẳng định có con lớn, đến khi có thời gian chúng ta đi câu cá, đến lúc đó liền trực tiếp làm."

"Có muốn ta làm hay không?" Vương Phúc Nhi hỏi.

"Này, nếu nàng có hứng thú thì làm, nếu không muốn làm, chúng ta còn có nữ đầu bếp mà, có đúng hay không? Nhưng mà, nữ đầu bếp khẳng định không có làm ăn ngon như nàng." Tổng Trường Khanh nói.

Vương Phúc Nhi cũng nói: "Thế này mới giống!"

Ha ha, kỳ thật cho dù là mỗi ngày nấu cơm cũng không có gì, ta cũng từ trong cuộc sống cực khổ tới giờ, cho dù là nương, trước kia khi chưa có Lý tẩu tử, còn không phải nấu cơm mỗi ngày sao? Chẳng qua hiện tại mình gả tốt một chút, phu gia là có người chuyên nấu cơm.

Nấu cơm cho thân nhân của mình kỳ thật cũng là một loại hạnh phúc.

Hết chương 155.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 156: Chuyện có thai!

Editor: ChieuNinh_

Ngày thứ ba lại mặt, Lý thị sớm đã chuẩn bị tốt mọi thứ, đưa vào một xe ngựa, Tổng Trường Khanh dẫn theo tức phụ đi tới nhà nhạc gia, lần này đúng là quang minh chính đại đi.

Thích thị và Vương Đồng Tòa còn có Vương Tiểu Bảo cũng sớm chờ ở cửa: "Tam tỷ, Tam tỷ!" Vương Tiểu Bảo đều kích động hơn bất cứ ai khác, trong mấy vị tỷ tỷ, hắn và Vương Phúc Nhi ở chung thời gian dài nhất, hơn nữa quan hệ tốt. Lúc này thỉnh thoảng Tam tỷ không ở nhà mấy ngày, hắn thật không thích ứng, cho nên vừa thấy đến Tam tỷ thì rất kích động.

Nhưng mà nương nói hôm nay Tam tỷ com nước xong cũng phải đi về, không khỏi không có sắc mặt hoà nhã đối với Tam tỷ phụ, sớm biết vậy thì lúc trước sẽ không giúp hắn, hấp tấp muốn lấy Tam tỷ ta như vậy về nhà, thật là!

Tổng Trường Khanh mới mặc kệ Vương Tiểu Bảo xem thường, đi theo nhạc phụ nhạc mẫu. Nhạc phụ nhạc mẫu đối với hắn cũng rất không tệ, nay ta cũng là nữ tể của họ, tới cửa cũng là đương nhiên.

Vương Phúc Nhi cảm thấy lại trở về sân viện này, cảm giác đã không giống với, trước kia là chủ nhân, hiện tại là trở thành khách nhân. Thích thị dẫn Vương Phúc Nhi tới bên trong phòng, hỏi nàng hai ngày này trôi qua như thế nào? Công công bà bà đối với nàng ra sao, còn có chính là vị thái bà bà kia có làm khó dễ nàng hay không. Vương Phúc Nhi nói: "Nương, người yên tâm đi, nãi nãi đối với con rất tốt, lễ gặp mặt lại cho con một đôi vòng tay, đặc biệt xinh đẹp. Con nghe Trường Khanh nói, là vì trước kia con hiểu kính quần áo giày vớ hợp mắt của bà, cho nên bà có chút thích con. Công công bà bà càng không cần phải nói, đều đối với con giống như là thân khuê nữ."

Lúc này Thích thị mới yên tâm: "Bọn họ đối với con tốt, con cũng phải đối với bọn họ thật tốt, thân làm nhi tức không thể giống như ở nhà, chúng ta phải thật cẩn thận chăm sóc, biết không?"

"Đã biết, nương, mấy ngày nay vẫn ổn chứ?"

"Ừ, tốt." Thích thị lại hỏi: "Hai buổi tối nay nữ tể có quy củ hay không? Các con có phân phòng ngủ hay không?"

"Ai nha, nương, sao người hỏi cái này chứ?" Vương Phúc Nhi nói.

"Việc này nương không hỏi thì ai hỏi, sở dĩ chúng ta thương lượng muốn cho các con sang năm viên phòng, cũng là vì suy nghĩ cho thân thể của con. Thân gia bên kia muốn cưới con đi qua sớm một chút, ta thấy thân gia bọn họ là người tốt, con gả đi qua sớm một chút cũng sớm thích ứng. Nhưng mà chuyện này ta kiên trì, nếu đưa nhỏ Trường Khanh kia hạnh kiểm xấu, con cũng không thể nương hắn, đã biết rõ chưa?"

"Nương, Trường Khanh hắn không có hạnh kiểm xấu, đều rất tốt."

Khuê nữ vẫn là chưa trải đời nên không biết, nam nhân có người nào mà trong lòng không nghĩ cách? Chỉ sợ nữ tể một khi cầm giữ không được, đến lúc đó thật sự không tốt, tuy rằng lúc trước cũng nói không hề gì vì có được chưa thể mang thai, nhưng mà uống được kia còn không phải sẽ tổn thương thân thể sao. Cho nên hai nhà thương lượng như vậy, đưa nhỏ Trường Khanh kia muốn lấy khuê nữ sớm một chút về nhà, vậy phải giữ quy củ. Thích thị cũng không biết mình kiên trì có tác dụng không, nếu không, để cho nhạc phụ hắn nhắc nhở hắn một chút? Chỉ là việc này thật sự không tiện mở miệng, sớm biết vậy, lúc trước nên kiên trì phải mười sáu mới gả đi ra ngoài, ai biết mình cứ luôn mềm lòng, hiện tại đã gả khuê nữ ra ngoài, hôm nay cả ngày lo lắng cái này, ài, mấy ngày nay đều không có ngủ ngon đâu. Đôi mắt đều thâm đen.

"Nương, người không cần lo lắng cái này, Trường Khanh nói chuyện giữ lời, con cũng biết nặng nhẹ, sẽ không lấy thân thể chính mình ra đùa giỡn đâu." Cô đại cũng không giống hiện đại, còn có sinh mổ, hiện tại thân thể này của mình tuy rằng là rất khỏe mạnh, nhưng mà mười lăm tuổi vẫn còn nhỏ chút, phải lớn hơn chút nữa mới được. Tổng gia là đại phu, phương diện này càng nên biết một ít, bọn họ sẽ không lấy mệnh của nhi tức ra đùa giỡn, Trường

Khanh lại càng sẽ không. Tuy rằng hắn là rất muốn, hai ngày nay mình cũng cảm giác được, nhưng mà cũng khác chế.

"Nương, người không nên bận tâm về con, hiện tại người nên đặt tâm tư ở trên người Tiểu Bảo là được, về sau nó cũng muốn khảo tú tài, chúng con bên này người cần bản là không cần lo lắng."

Thích thị nói: "Đã biết, ta cũng biết thân gia bên kia là người nói chuyện giữ lời, đứa nhỏ Trường Khanh này cũng là ta nhìn hắn lớn lên, được rồi, ta tin tưởng nhân phẩm của hắn."

Tổng Trường Khanh bên kia trò chuyện với nhạc phụ rất lâu, Vương Tiểu Bảo cũng ngồi ở bên cạnh. Vương Đồng Tòa nói, khuê nữ mình từ nhỏ nhìn thấy mềm mại, con cần phải tha thứ nhiều, Tổng Trường Khanh nào có không đáp ứng? ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d

Cơm giữa trưa ăn rất vui vẻ, Thích thị và Vương Đồng Tòa nói, để cho bọn họ có thời gian đi Vương gia thôn thăm gia gia và nãi nãi. Lúc này không ở chung, không tới thăm cũng kỳ cục. Hai người đều nói, có thời gian khẳng định sẽ đi, Vương gia thôn cũng là địa phương lần đầu tiên bọn họ gặp mặt.

Lưu luyến không rời rời khỏi bên này, hai người thương lượng đi thăm cữu công, lại nói tiếp cữu công cũng là bà mối của hai người họ.

Tú tài công nghe nói hai đứa nhỏ này tới thì rất vui vẻ: "Là từ nhà nhạc phụ nhạc mẫu con tới đây đi, nhanh chóng tiến vào. Phúc nhi à, hiện tại con nên gọi ta là cữu công. Ta cũng đợi một ngày này đã lâu lắm rồi."

Vương Phúc Nhi ngọt ngào kêu một tiếng cữu công, tú tài công vô cùng vui mừng, cũng cho Vương Phúc Nhi lễ gặp mặt, hơn nữa nói: "Tốt tốt tốt, vậy tới hôm nay cữu công nấu cơm cho các con ăn."

"Không được!" Tổng Trường Khanh vội nói: "Cái kia, nếu không chúng ta kêu cơm ăn đi." Cữu công làm cơm thật sự là khó ăn, Vương Phúc Nhi tự nhiên xem như đã hiểu ý tứ của hắn, cười nói với hai người: "Cữu công và Trường Khanh đánh ván cờ đi, đêm nay để con làm cơm."

Tú tài công vui đến mức nói: "Tốt lắm, chỉ là con hôm nay mới tân hôn ngày thứ ba, có chút không tốt."

Tổng Trường Khanh thăm oán nói: "Biết không tốt, cữu công còn vui thành như vậy?"

Vương Phúc Nhi vội nói: "Không có việc gì, chúng ta đây quy củ lớn như vậy làm gì? Thật nhiều tức phụ Vương gia thôn chúng con, chính là ngày hôm sau sẽ đứng ra nấu cơm, chuyện này có là gì đâu, hai người trước nghỉ một lát, con lập tức làm cơm xong ngay."

Vương Phúc Nhi tự nhiên đi phòng bếp nấu cơm, Tổng Trường Khanh muốn đi theo, tú tài công nói: "Ánh mắt của con cũng không rời được hả, không có nghe tức phụ con nói, chơi cờ với ta sao? Ngay cả tức phụ con cũng không nghe hả?"

Tổng Trường Khanh bị cữu công tóm đi chơi cờ, chỉ là không yên lòng, đương nhiên không có khả năng thắng, cữu công thở dài: "Thật sự là, cữu công ta phục con rồi, ta thấy con ra ngoài chẩn bệnh, cũng dẫn tức phụ con theo sao?"

Tổng Trường Khanh nói: "Con ngược lại thì muốn, lại sợ mệt nằng."

Tú tài công hết chỗ nói rồi, Vương Phúc Nhi nấu cơm cũng nhanh, không qua bao lâu, thì làm hai món ăn một món canh, người thấy thật sự là thơm, ba người đều ăn nhiều hơn chút. Khi bọn họ đi, tú tài công còn hỏi, trong nhà có phải về sau Phúc nhi nấu cơm hay không, Tổng Trường Khanh vội nói không phải, trong nhà có nữ đầu bếp rồi, làm gì phải để tức phụ con đi làm cơm? Tú tài công có chút thất vọng, nhưng mà nghĩ về sau đi đến nhà cháu ngoại trai, lúc đó Phúc nhi hẳn là có thể nể mặt mũi của mình mà đi xuống bếp nhí, vậy về sau ta đi thêm mấy chuyến là được.

Nếu Tổng Trường Khanh biết ý tưởng của ông, nhất định sẽ buồn bực hồng mắt. Về đến trong nhà, Tổng nãi nãi hỏi vì sao hiện tại mới trở về, Tổng Trường Khanh vội nói là đi qua cữu công, Tổng nãi nãi cười nói: "Đây là nên làm, cữu công con một mình cô độc, hiếm khi được các con đi thăm hắn, về sau đi nhiều, bằng không hắn sẽ tịch mịch chết."

Ài đệ đệ này, đến bây giờ vẫn cô độc một người, lại không chuyển qua đây ở chung với cả nhà mình, phu thê trẻ Trường Khanh hiếm thấy có lòng này.

Lại mặt qua đi, Tổng Trường Khanh phải đi Tế An Đường, lúc này cũng là người thành gia, là người lớn, không thể luôn ở nhà được. Bình thường buổi sáng thì Vương Phúc Nhi đến phòng bà bà Lí thị rồi đi đến phòng Tổng nãi nãi nói chuyện một lát, sau đó Lí thị liền dẫn nàng theo xử lý chút việc nhà. Kỳ thật cũng không có bao nhiêu chuyện, ít người thì việc cũng ít đi, thời gian còn lại, thì Vương Phúc Nhi làm thiêu thừa may vá, khi nào trần trên có xã giao gì đó, Lí thị cũng sẽ dẫn theo nàng đi cùng. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d

Không qua bao lâu, Khương Lỗi nhà a di khảo trúng tú tài, đây chính là một chuyện vui lớn. Người đến Tổng gia báo tin được Lí thị thưởng một cái đại hồng bao, thân thích nhà mẹ đẻ của nhi tức có tiền đồ, nhà mình cũng có mặt mũi. Tổng nãi nãi nghe xong tin tức này, lại đối với Vương Phúc Nhi tốt hơn, thật không nghĩ tới cháu đầu này còn biểu đệ có tiền đồ, có thể khảo được tú tài.

Nhưng mà đây vẫn chỉ là bắt đầu, qua một đoạn thời gian, đến huyện bên kia cũng truyền đến tin tức tốt, biểu ca Minh Vũ nhà Triệu cữu công trúng cử nhân, Lí thị nói: "Đây thật đúng là việc vui hợp với việc vui." Bà chuẩn bị tốt hạ lễ cho thân thích hai nhà này, cũng là giữ mặt mũi cho nhi tức.

A di bên kia muốn bày tiệc rượu, cũng đưa thiệp mời đến Tổng gia, Lí thị nói: "Việc vui lớn như vậy, chúng ta nên đi." Để cho hai người Vương Phúc Nhi và Tổng Trường Khanh tự mình đi lên huyện chúc mừng.

Bà nói với Tổng Trường Khanh: "Là a di Phúc nhi, hiện tại cũng là a di của con, phải tiếp xúc thật tốt với biểu ca biểu đệ, vậy thì thân thích mới có thể thân cận thân."'

Tổng Trường Khanh cảm thấy nương là coi mình trở thành tiểu oa nhi rồi, đạo lý này hẳn không hiểu sao?

Buổi tối Lí thị hỏi Tống Viễn Chí: "Chàng nói ta có nên đi không? Dù sao cũng là thân thích, lần đầu tiên người ta phát bái thiệp cho chúng ta."

Tống Viễn Chí nói: "Ta cảm thấy nàng nên đi, giữ mặt mũi cho nhi tức cũng tốt. Để cho người ta gia biết Phúc nhi được hoan nghênh ở nhà chúng ta, cũng dễ cho bọn họ đều yên tâm."

"Vậy được, ta đi theo phu thê bọn nó thôi, lại mang nhiều thêm một ít thứ." Thương lượng xong, đến ngày đó, vừa sáng sớm, vội vàng lên xe ngựa hội họp với Vương Đồng Tỏa bên này, sau đó cùng đi lên huyện.

Thích thị biết Lí thị cũng đi theo cùng, trong lòng vui vẻ, xem ra Phúc nhi nói đúng, thân gia này là coi Phúc nhi của mình thành thân khuê nữ! Nhìn xem, lúc này thăm người thân đều tự mình đi qua, nàng và Lí thị ngồi ở trên một chiếc xe ngựa, cũng nói chuyện phiếm, trò chuyện vui vẻ với nhau.

Vương Tiểu Bảo vẫn cứ chen đến trong xe ngựa của Vương Phúc Nhi và Tống Trường Khanh, Tống Trường Khanh hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng mà ở trước mặt tức phụ của mình, hẳn cũng không dám đối với tiểu cửu tử thế nào, bằng không chịu thiệt chính là mình. Dọc theo đường đi Vương Tiểu Bảo nói không ngừng, làm hấn và Phúc nhi cũng không nói được gì, thật sự là rất không có lời. Tiểu tử này lớn lên nhanh chút đi, cũng thú một tức phụ quần hấn, luôn chiếm lấy tức phụ của mình là thế nào hả, Tống Trường Khanh thực oán niệm.

Hết chương 156.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 157: Khuyên giải!

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Trên đường là lúa nước xanh mướt, nhìn tới khiến cho trong lòng người ta thoải mái, trong khoảng thời gian này Vương Phúc Nhi cũng rất ít đi ra ngoài, cho nên thấy cảnh sắc này cũng hiểu được đặc biệt xinh đẹp. Tống Trường Khanh cũng dần tới nhìn, nói: "Chờ về nhà rồi, chúng ta đi ra ngoài đi dạo." Biết nàng hiện tại ở nhà gốc cũng không thói quen, Tống Trường Khanh nói.

"Được, nương cũng nói để cho ta đi ra ngoài dạo nhiều thêm một chút, chỉ là nải nải bên kia chàng phải đi nói." Vương Phúc Nhi nói.

Tống nải nải cái khác thì tốt rồi, chỉ là cảm thấy phận làm nhi tức phụ, phải tiết hạnh, nếu không có việc gì, tốt nhất là cũng gốc ở nhà, luôn đi ra ngoài thì giống cái gì?

Cho nên Vương Phúc Nhi mới để cho Tống Trường Khanh đi nói, mặc kệ ra sao, nải nải vẫn là rất thương yêu tiểu tử Trường Khanh này, hẳn nói chuyện, so với mình và bà bà nói chuyện đều có tác dụng hơn.

"Cái này không thành vấn đề, bao ở trên người ta." Tống Trường Khanh vỗ ngực cam đoan.

Vương Tiểu Bảo vội nói: "Ta cũng muốn đi cùng."

"Đệ đi theo làm gì? Đi qua một bên đi!" Tống Trường Khanh cảm tức trong lòng.

"Tam tỷ, tỷ phu bắt nạt đệ!" Vương Tiểu Bảo cáo trạng.

Vương Phúc Nhi nói: "Trường Khanh, để cho Tiểu Bảo đi theo, mỗi ngày hẳn đọc sách cũng sắp đọc đến choáng váng, đi ra ngoài cũng thay đổi đầu óc."

"Tỷ, đệ không có đọc đến gốc." Vương Tiểu Bảo không vui lòng.

Tống Trường Khanh cũng cười: "Vậy được rồi, nhưng mà, chúng ta đi là ruộng thuốc trong nhà, đến lúc đó, đệ đừng kêu buồn tẻ là được."

Tống gia mở hiệu thuốc, đương nhiên cũng tự mình trồng một mảnh dược điền thật lớn, có vài thứ vẫn trồng ở trên núi, dù sao thật nhiều dược liệu thích hợp thức ăn hoàn cảnh trên núi. Vương Phúc Nhi cũng nghe nói qua, nhưng mà không có đi qua, cái này trái lại có thể kiến thức, sinh ra là một nông gia nữ, đối với vật trong ruộng đất chính là có một loại yêu thích trời sinh. Nếu như có thể, mình thật sự muốn khai một mảnh đất để trồng trồng rau ở nhà, chỉ là chỉ sợ nải nải không hài lòng.

"Tam tỷ, dưa chuột trong viện chúng ta bắt đầu nở hoa rồi, chờ dưa chuột kết quả, đệ đưa cho tỷ một rổ." Vương Tiểu Bảo nói: "Hiện tại mỗi ngày đệ có rảnh, là đi tưới nước cho đất trồng rau, tỷ, đệ không có đi Vương gia."

"Ừ, Tiểu Bảo làm tốt, nhưng mà, đầu tiên phải đọc sách xong mới tới cái khác, đệ nhìn xem biểu ca Khương Lỗi của đệ hiện tại không phải là có tiền đồ sao? Còn có biểu ca Minh Vũ nữa, hiện tại người ta là cử nhân, chờ khảo trúng tiến sĩ là có thể làm quan rồi."

"Tỷ, tỷ yên tâm, đệ khẳng định sẽ đọc sách thật tốt, nhưng mà, nếu đệ thi mãi cũng không đậu, tỷ cũng không trách đệ chứ."

"Chỉ cần hết sức là được, làm sao tỷ trách đệ?"

Tổng Trường Khanh như có chút suy nghĩ. Đợi đến trong nhà a di thì khách nhân đều đến không ít, cũng có thật nhiều người không biết, nghe nói đều là bạn làm ăn của Khương di phu. Chẳng qua hiện tại con trai Khương di phu có tiền đồ, Khương di phu cũng thối lui đến phía sau màn, quản sinh ý cực nhỏ, ngược lại mua không ít ruộng đất, là địa chủ danh xứng với thực. Nhìn xem, lại béo lên, a di luôn nói, nếu di phu lại tiếp tục béo như thế thì không thể được, mỗi ngày không ngừng lái nhái, chỉ là lái nhái cũng không ngăn cản được xu thế di phu béo phì. Nhưng mà người khác lại cảm thấy Khương di phu như vậy là một loại phúc hậu, rất tốt. Dien*đan*le*quy*don ChiêuNinh

"Phúc nhi và Trường Khanh tới rồi? Hà? Thân gia cũng tới đây sao?" A di nhìn thấy Lí thị thì rất là giật mình, nhưng mà sau đó chính là cao hứng, vội vàng tự mình mời đón người đi vào bên trong, để cho nha đầu châm trà, Lí thị nói: "Muội tử thật sự là có phúc khí, có đứa nhỏ giỏi như vậy."

A di cười không ngừng được: "Thân gia tỷ tỷ cũng giống vậy mà, đứa nhỏ Trường Khanh này muội thấy hán đã giỏi từ ngày bé, đối nhân xử thế cũng có lễ, bây giờ còn có một thân y thuật giỏi. Phúc nhi nhà chúng ta là đứa có phúc khí, có trượng phu tốt, bây giờ còn có bà bà tốt như tỷ, nếu nha đầu Phúc nhi kia có chỗ nào làm không đúng, ngại tha thứ nhiều một ít, coi như nằng tuổi nhỏ không hiểu chuyện."

A di chính là nói chuyện cho Phúc nhi, Lí thị cười nói: "Đứa nhỏ Phúc nhi này ta cũng nhìn từ nhỏ đến lớn, giống như khuê nữ của ta vậy. Hiện tại chúng ta là người nhà, tự nhiên là ta thương nằng, thân gia muội tử cứ yên tâm đi."

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, tỷ nhà của muội ít nói, muội không thiếu được muốn nhiều lời vài câu."

"Đây là muội đau lòng Phúc nhi chúng ta, ta đều đã biết, hiện tại thân gia muội tử đang bận rộn, cũng không cần cố ý tiếp đón ta, ta và thân gia với nhau, cũng không có vấn đề gì. Phúc nhi, con cũng đi trò chuyện với mấy tỷ tỷ của con đi, ta ở đây không cần gì."

"Đa tạ nương, vậy con đi đây." Tổng Trường Khanh bị Khương Điền và Khương Lỗi kéo tới nơi khác, Vương Phúc Nhi quen thuộc tìm được phòng ở nhị tỷ, thấy đại tỷ và tiểu cữu mẫu cũng ở đây, nên đã nói: "Mọi người ở gần nhau chính là thuận tiện."

Tiểu cữu mẫu Hà Hoa cười nói: "Phúc nhi, đã lập gia đình chính là không giống nha, ta thấy mẫu mực hơn những năm qua không ít."

Vương Hoa Nhi nở nụ cười: "Chính là tóc này biến thành đi, hiện tại con thấy nằng làm kiểu tóc này cũng cảm thấy nhìn xem không được tự nhiên, vẫn là tóc cũ trước kia đẹp hơn một ít."

"Nói vậy, lập gia đình rồi, làm sao tóc còn có thể tàn ra giống cô nương được? Ta thấy Phúc nhi cái dạng này xinh đẹp hơn trước kia, sắc mặt cũng hồng nhuận hơn, xem ra, sống rất tốt ở phu gia." Vương Hà Hoa cười nói.

Vương Hoa Nhi nói: "Tiểu cữu mẫu lời này người nói có nghĩa khác nha, chẳng lẽ nằng ở nhà mẹ đẻ thì sống không tốt sao? Cha nương của con nghe xong sẽ thương tâm đó."

Vương Cúc Nhi vội nói: "Cữu mẫu, người đừng nghe Hoa nhi nói lung tung, nằng cứ như vậy. Nói bừa gì đâu?"

Vương Hà Hoa ngược lại không thêm đề ý: "Chúng ta là phụ nữ với nhau, có lời gì mà không thể nói? Phúc nhi, bà bà của con cũng tới đây sao?"

"Dạ, đang ở phía trước cùng với nương."

"Có thể thấy được bà bà của con thương con, đây là giữ mặt mũi cho con, vậy tổ bà bà của con đối với con thế nào?"

Vương Hoa Nhi cũng lắng chuyện này, đều đang đứng thẳng lỗ tai nghe.

Vương Phúc Nhi nói cho mọi người chuyện trước đó đã nói với Thích thị, đương nhiên lão nhân gia thích nhóm nhi tức phụ ngốc ở nhà thì nằng sẽ không nói, có một số việc thật sự không thể lấy ra nói, bằng không sẽ thành oán giận.

Vương Hoa Nhi thì cười nói: "Muội quả nhiên là có chút phúc khí, tỷ còn sợ tổ bà bà của muội bởi vì vị cô cô kia mà không muốn thấy muội, xem ra là chúng ta bận tâm nhiều."

Vương Phúc Nhi vội nói: "Lo lắng cho chúng ta? Mọi người là là tỷ và cữu mẫu của muội, mới có thể quan tâm muội, muội biết tốt xấu mà."

"Nhìn xem, lão Tam nhà chúng ta chính là có thể nói, khó trách mọi người đều thích muội, ta đây sẽ không nói nữa." Vương Hoa Nhi tự hạ mình.

"Cữu mẫu, đại tỷ, hai người xem, nhị tỷ còn nói như vậy, chúng ta đều nghe thấy kỳ cục, a di chúng ta thương tỷ bao nhiêu hã, nhìn chút tâm tư đều là tốt nhất đi. Lúc này, còn không cho tỷ đi ra ngoài xã giao, không phải sợ tỷ có cái gì sơ xuất sao? Tỷ phu của muội sợ tỷ bị va chạm, còn chưa đủ à."

Vương Hà Hoa và Vương Cúc Nhi đều nở nụ cười, Vương Phúc Nhi lại hỏi: "Cữu mẫu, ngoại công và mỗ mỗ của con có đến không?"

Vương Hà Hoa nói: "Ngoại công và mỗ mỗ con nói, hôm nay khách nhân nhất định nhiều, bọn họ tới đây, khẳng định sẽ thêm phiền toái cho a di con,

còn không bằng sau này mới đến. Cừu cừu con cảm thấy cũng là như thế, nhị lão bọn họ vốn không có đến."

"Cũng đã lâu con không có nhìn thấy bọn họ!" Vương Phúc Nhi có chút tiếc nuối.

"VẬY Ở ĐÂY LÂU THÊM VÀI NGÀY." Vương Hoa Nhi vội nói.

Vương Cúc Nhi và Vương Hà Hoa vội nói: "Bà bà của nàng cũng đi theo cùng, muội cũng đừng làm quyết định loạn thay nàng, đã làm con dâu người ta, làm sao còn có thể giống như trước đây muốn làm gì thì làm chứ? Hết thấy đều phải nghe bà bà trước hết."

Vương Phúc Nhi cười nói: "Nếu như muội nói, bà bà của muội nhất định sẽ đáp ứng, chỉ là như vậy rốt cuộc có chút không tốt. Đến lúc đó muội có thời gian, nhất định qua đây gặp ngoại công và舅舅, muội còn làm quần áo cho nhị lão đây, lần sau cùng mang qua đây." Diendanlequydon~ChieuNinh

"Khó trách cha nương thích Phúc nhi nhất." Vương Hà Hoa cười nói: "Hiếu tâm này cũng không phải là nói suông."

Vương Hoa Nhi và Vương Cúc Nhi đều không thêm đề ý, dù sao bọn họ cũng sẽ không thật sự ăn dấm chua của Vương Phúc Nhi, hiện tại hai tỷ muội ở trên huyện, cách gần, lui tới cũng thuận tiện, chỉ là tiểu muội muội này, còn ở trên trời, số lần gặp mặt sẽ ít đi.

Vương Hoa Nhi hỏi Vương Phúc Nhi một ít tình huống ở Tổng gia, biết cuộc sống trôi qua thật sự không tệ, cũng không có tiếp tục dây dưa. Vương Cúc Nhi lại dặn dò thật nhiều thứ, chỉ sợ muội từ tuổi còn nhỏ, lúc này làm nhi tử phụ của người ta cũng không giống như làm cô nương, bọn họ là tỷ tỷ sớm xuất giá cũng phải nói chút tâm đắc cho nàng.

Vương Hoa Nhi cười nói: "Đại tỷ, Phúc nhi khẳng định rất thông minh, nàng còn cần tỷ dạy sao?"

"Muội đó, được bà bà cưng chiều, không có phiền não gì, phía trên Phúc nhi thì có hai tầng bà bà đấy."

"Đại tỷ còn không có bà bà đâu."

"Mấy năm nay ta cũng tiếp xúc với nhóm láng giềng, chuyện giữa bà tử tỷ cũng đều hiểu biết một ít, nói với Phúc nhi, chỗ hữu dụng cho nàng."

Vương Phúc Nhi đứng ở giữa hai tỷ tỷ, một cái cánh tay kéo một người, nói: "Biết các tỷ là vì tốt cho muội, muội nhất định sẽ sống thật tốt, không để mình chịu thiệt thòi, được không?"

Có tiểu nha hoàn tiến vào, muốn nói chuyện với Vương Hoa Nhi, chỉ là muốn nói lại thôi, Vương Hoa Nhi mất hứng nói: "Ồ đây cũng không có người ngoài, có gì không thể nói?"

Nha đầu kia vội nói: "Ngọc Lan cô nương cũng tới đây."

Vương Hà Hoa và Vương Hoa Nhi đều mất hứng, Vương Hà Hoa vội nói: "Con cũng không thể tức giận, nàng ta chẳng qua là tới đây chúc mừng."

Vương Cúc Nhi cũng nói: "Lúc này trong bụng muội còn có một người nữa, cũng không thể tức giận, nàng ta tới đây thì tới, cũng không có gì."

"Rốt cuộc là chuyện gì hả? Nhị tỷ, bọn họ nói rất đúng, tỷ không thể tức giận." Để cho nha đầu kia đi xuống, Vương Phúc Nhi mới biết được một chút đại khái, Ngọc Lan cô nương kia không phải là cái cô nương trước đây muốn làm mai cho Khương Điền sao? Là khuê nữ của đồng nghiệp tiểu cừu cừu? Chính là cái người a đi không có đồng ý kia?

"Tưởng rằng ta không biết ý tứ cả nhà bọn họ hả, đến bây giờ còn không có gả khuê nữ ra ngoài, không phải là còn muốn gả tới đây sao? Thật sự là đủ không biết xấu hổ." Vương Hoa Nhi nói.

Vương Hà Hoa khuyên nhủ: "Cho dù bọn họ nghĩ như vậy, công công bà bà của con cũng sẽ không đáp ứng. Khương Điền căn bản là cũng không có cái ý tứ kia, con nói con tức giận cái gì? Chọc tức chính mình, thì con tốt rồi sao? Nàng ta lấy hay không lấy chồng không có liên quan gì tới chúng ta, nàng ta thành gái lỡ thì vậy cũng là chuyện của chính nàng ta. Tính tình này của con đừng nên kích động như vậy!"

Vương Cúc Nhi cũng khuyên nhủ: "Tiểu cừu mẫu nói đúng, muội tức giận còn không phải chính mình khó chịu sao, trong bụng muội còn có một đứa đây."

Hết chương 157.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Cái này, cũng không tệ lắm!

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Vương Phúc Nhi cũng nói: "Nhị tỷ, muội nghe Trường Khanh nói, thời điểm mang thai, nếu tỷ cứ tức giận, vậy đến lúc sinh đứa nhỏ cũng là cái tính tình nóng nảy. Hơn nữa tức giận dễ dàng động thai khí, chúng ta cũng không thể như vậy, hôm nay lại là ngày lành của Khương Lỗi, nếu tỷ mất hứng, người khác cũng sẽ nói gì đó. Chúng ta nên vui vẻ, những lời cừu mầu đều nói có đạo lý, Ngọc Lan cô nương kia cũng chỉ là tới đây chúc mừng, cho dù nàng ta có cái loại tâm tư này, không phải vĩnh viễn cũng không đạt được sao?"

Thật sự tức giận hẳn là nàng ta mới đúng, muội đoán hiện tại nàng ta lo lắng mỗi ngày đó, nói không chừng nàng ta chính là cố ý tới đây cho tỷ tức giận. Tỷ tức giận cả đời này, nàng ta còn cảm thấy đến lúc đó tỷ đã đánh mất thể diện Khương gia, nàng ta còn có cơ để lợi dụng đó. Tỷ nói một chút, tỷ có như ý của nàng ta hay không?" Vương Phúc Nhi bắt đầu lừa dối, quả nhiên Vương Hoa Nhi không tức giận, hít mạnh một hơi nói: "Phúc nhi nói rất đúng, nàng ta vĩnh viễn cũng không đạt được, làm sao ta có thể vì nàng ta là người như vậy mà tức giận chứ?"

Vương Phúc Nhi khuyên được Vương Hoa Nhi, Vương Hoa Nhi có chút mệt mỏi, mấy người liền đi ra ngoài. Vương Phúc Nhi hỏi Vương Cúc Nhi, rốt cuộc là chuyện làm sao. Vương Cúc Nhi nói: "Tỷ cũng nghe nói mơ mơ hồ hồ, nương của Ngọc Lan cô nương này cũng không biết bị làm sao, vẫn cứ nhất định chỉ nhìn trướng Khương Điền biểu đệ. Mấy năm nay nhà a đi càng ngày càng phát đạt, bà ta lại càng không thể buông xuống. Hiện tại Khương Lỗi biểu đệ lại khảo trúng tú tài, sẽ càng không dập tắt tâm tư kia."

"Khương Điền biểu ca cũng đã cưới nhị tỷ, bọn họ còn muốn làm gì nữa, chẳng lẽ là muốn làm tiểu lão bà? Vậy cũng quá bậy bạ đi, trên đời này cũng không phải chỉ có một nam nhân Khương Điền biểu ca, cái này không phải tự bản thân mình chuốc lấy cực khổ sao? Nhà trai người ta cũng không hài lòng, bọn họ gây náo nhiệt làm gì nữa? Đây không phải là liên tiếp làm chậm trễ chính mình sao?" Quả thực là đầu có bệnh!

Vương Cúc Nhi nói: "Chúng ta cũng là nghĩ như vậy, chỉ là hiện tại người ta cũng không nói rõ, mình cũng không thể đuổi người ta đi ra ngoài."

"Khó trách nhị tỷ muốn tức giận, Khương Điền biểu ca là thái độ gì, sẽ không phải hẳn cũng nghĩ muốn tiểu lão bà đi, sẽ không bị Ngọc Lan cô nương làm mê hoặc đi? Hay là nói, trước kia hẳn có chút tâm tư đối với Ngọc Lan cô nương, cho nên mới sẽ như vậy? Nếu thực sự là như thế này, lão Vương gia chúng ta cũng không phải để bắt nạt đâu!"

Vương Cúc Nhi vội nói: "Muội còn nghĩ cái gì nữa, không thể nào! Khương Điền biểu ca của muội hiện tại có lão bà, cũng sắp có có đứa nhỏ, sao có khả năng làm chuyện như vậy chứ? Bọn muội coi như là từ nhỏ lớn lên cùng nhau, Khương Điền là cái dạng người gì, muội còn không biết sao? Ài, ta nghe cừu mầu nói, hình như là trước kia Khương Điền lơ đãng đã cứu Ngọc Lan cô nương, cho nên... "

"Cho nên liền muốn bám lấy không buông hả, đúng đi? Nếu đã là như thế này, vậy còn có ai dám cứu người nữa hả? Đây là chuyện gì vậy chứ, a di mình biết việc này hay không?"

"Chúng ta cũng chưa dám nói với a di còn có Hoa nhi." Vương Cúc Nhi nói.

"Ài, ta nói, chuyện như vậy nên nhanh chóng nói cho a di, bằng không cũng kỳ cục. Chỉ là Khương Điền biểu ca cũng phải nói rõ ràng với nàng ta. Muội thấy, nếu không thì như vậy đi, để cho a di chúng ta ra mặt, tìm một ai đó cho Ngọc Lan đi. Nói rõ ràng cho bọn họ, chúng ta thì vẫn không có tâm tư đó, để cho bọn họ chết cái tâm kia. Nếu còn không đồng ý, vậy đừng trách chúng ta không khách khí, muội cũng không muốn thấy người như vậy, đến lúc đó khẳng định phải để cho bọn họ té ngã đập mặt! Muội nói được thì làm được." Nói giỡn sao, dám bắt nạt tỷ của ta, khó gặp nhất chính là người như vậy.

Vương Cúc Nhi gạt mình nhìn Vương Phúc Nhi, giống như sao nha đầu Phúc nhi kia thoáng cái liền tức giận như vậy đây?

"Đại tỷ, tỷ nhìn muội làm gì? Chuyện như vậy không tức giận thì còn chuyện gì mới tức giận? Muội nói rồi, đến lúc đó nếu đại tỷ phụ muốn cưới tiểu lão bà, muội trực tiếp để cho người ta bắt hẳn rồi đánh cho tể liệt, tỷ không tin thì cứ nhìn xem, dám bắt nạt tỷ của muội! Vậy chờ coi!"

Vương Cúc Nhi vừa cảm động lại buồn cười: "Tỷ phụ của muội không phải người như vậy! Nhưng mà, tỷ, thật cao hứng, muội từ nhỏ cứ che chở tỷ, tuy rằng tỷ là lớn nhất, nhưng mà tỷ làm lớn vô dụng." Khi đó ăn không đủ no, Phúc nhi liền nghĩ biện pháp, có được này nợ thì vụng trộm cho mình.

Cái này cũng không nhất định, nam nhân nói chuyện đều nói không chính xác! "Đại tỷ, tỷ nói gì nữa, chuyện trước kia chúng ta không đề cập tới, còn có Khương Điền biểu ca cũng là, không có chuyện gì thì cự tuyệt rõ ràng với người ta đi, làm như vậy làm gì nữa." Vương Phúc Nhi ngay cả Khương Điền đều thăm oán luôn.

"Nha đầu ngốc, Khương Điền biểu đệ căn bản là không thể nhớ mình đã cứu Ngọc Lan này, cũng chính là các nàng tự mình nói ra, hẳn ngay cả Ngọc Lan lớn lên là dạng gì cũng không biết nữa. Muội cũng không thể oan uổng Khương Điền biểu ca của muội."

"Được rồi, vậy nếu đã là như thế này, thì càng cần phải xử lý việc này gấp, như vậy dính dính tách tách, đều đáng ghét, không phải bên này di phụ cũng có nhân mạch sao? Muội thấy không phải là Ngọc Lan coi trọng phú quý trong nhà di phụ sao? Vậy tìm một người hơi chút có tiền thì sao hả? Ài, khó trách nhị tỷ muốn tức giận như vậy, thật là người chán ghét. Không được, muội phải đi nói với a di, chờ đi phía trước muội nhất định nói rõ ràng."

"Phúc nhi, việc này, muội đừng quan tâm, tỷ nghĩ lần này a di thấy Ngọc Lan kia, nhất định trong lòng đều biết, mấy năm nay a di của mình cũng không phải mù quáng, sẽ không làm cho Hoa nhi chịu thiệt. Nếu vẫn không được, vậy muội nghĩ biện pháp có được không? Dù sao hiện tại muội là nhi tử phụ Tổng gia."

"Kỳ thật muội cũng có chút hối hận sớm lập gia đình như vậy, mọi việc đều cảm giác có chút bó tay bó chân. Nếu như bà bà đối với muội không tốt, muội còn có thể phân biệt với bà, nhưng bà rất tốt với muội, muội phải chăm sóc Tổng gia. Tỷ, tỷ nói có phải muội có chút đang ở trong phúc không biết phúc hay không chứ?" Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh

"Ha ha, muội cũng là vì lo lắng cho chúng ta, đây là chuyện thường của con người. Phúc nhi, chúng ta đều đã lập gia đình, chuyện của chính mình đều là tự mình phải xử lý tốt, muội cũng không thể suy tính cả đời thay chúng ta. Nhị tỷ của muội nàng cũng phải tự mình suy tính cho mình, muội không cần gánh vác một mình, giải quyết phiền toái thay chúng ta. Muội là đứa nhỏ nhất trong ba chúng ta, vốn hẳn là chúng ta để cho muội vô ưu vô lự, nếu lập gia đình rồi, còn muốn muội bỏ khuyết kê hờ cho chúng ta, vậy cũng quá kỳ cục rồi. Muội nhớ kỹ, các tỷ tỷ đều là người lớn, chúng ta đều là nương đứa nhỏ, muội cứ yên tâm sinh hoạt cuộc sống của mình đi. Phải sống hòa thuận với Trường Khanh, hẳn là đứa nhỏ tốt."

Vương Phúc Nhi ề âm trong lòng, lại cảm thấy chưa từng có vui mừng qua như vậy. Bình thường đại tỷ là người không nói nhiều lắm, có thể nói những lời này là không dễ dàng: "Đại tỷ, tỷ nói muội đều nhớ kỹ, chỉ là nếu tỷ có chuyện gì giải quyết không được, đừng không nói cho muội biết. Cái khác muội không có, ra chút chủ ý nhỏ thì vẫn phải có."

"Được, muội cũng phải giống vậy, tuy rằng đầu chúng ta không linh hoạt, nhưng mà không phải có câu nói sao, một người kẻ ngắn, nhiều người thì nhiều ý tưởng, không cần tự mình một người cật lực chống đỡ."

Lần này nói chuyện với đại tỷ, Vương Phúc Nhi đã yên tâm với đại tỷ, nàng thì có cái tật xấu, chính là rất quan tâm thân nhân, sợ bọn họ sống không tốt. Ngày bé mục tiêu chính là hy vọng cả nhà có thể ăn no mặc ấm, sau đó chính là mục tiêu chậm rãi đề cao, ài, khi nào mới có thể không cần quan tâm như vậy đây. Có lẽ, chuyện bản thân của Tiểu Bảo, nó cũng có thể tự mình xử lý, luôn không buông tay, vậy thì nó không lớn lên được.

Tiệc rượu nhà a di phải nói là náo nhiệt, tú tài mới ra lò Khương Lỗi thì kính rượu một bàn lại một bàn. Khương Điền làm ca ca phải giúp đệ đệ chặn rượu, cũng uống đến về mặt đỏ bừng, mà làm huynh đệ đồng hao (anh em cột chèo) Phan Hồng và Tổng Trường Khanh cũng giúp đỡ. Chi là rốt cuộc là không chống đỡ nổi nhiều người như vậy, đều có chút say, ngay cả biểu đệ Vương Tiểu Bảo cũng bị rót chút rượu, thật sự là một người cũng không buông tha.

Vương Phúc Nhi vốn có cái tâm tư muốn nói với a di chuyện Ngọc Lan cô nương, chỉ là rốt cuộc cũng không nói gì. Đại tỷ nói đúng, trong lòng a di đều biết, nàng còn thấy biểu tình rất lạnh mặt của a di đối với Ngọc Lan và nương nàng, dù chỉ là chột lóe mà qua. Và lại, mặc kệ nói sao, đây đều là chuyện của nhà a di, mình làm vãn bối, đi nói chuyện này, chẳng lẽ là chỉ trích a di và Khương Điền biểu ca sao? Người ta cũng không có làm gì sai, cũng không có bạc đãi đối với nhị tỷ, mình không có lập trường gì đi nói, mình sẽ như thế nào ra sao, đó là rất không biết tốt xấu. Cho nên việc này vẫn là để cho chính bọn họ giải quyết, tin tưởng a di có biện pháp!

Nhưng mà nhìn Tổng Trường Khanh cả người đầy hơi rượu, Vương Phúc Nhi rất là bất đắc dĩ, lúc này đều sắp nằm úp sấp lên trên người mình, Nhạc An kia cũng đã buông tay mặc kệ, Vương Phúc Nhi chỉ có thể là múc nước rửa mặt rửa tay cho hắn. Lại uống thành như vậy nữa, mình cũng sẽ không quản, tùy người ngủ trên mặt đất, Vương Phúc Nhi âm thầm thề.

Chi là người này lại tỉnh lại rất nhanh, nói: "Vất vả nương tử rồi!"

"Vừa rồi chàng không có say hả?" Nếu hắn dám nói đúng vậy, Vương Phúc Nhi thề mình khẳng định sẽ làm hắn cút xuống đất ngủ, một đường kéo lại đây, cả người mình đều sắp rã ra rồi! Nếu dám đùa giỡn ta, người nhất định phải chết!

Tổng Trường Khanh thấy thần sắc Vương Phúc Nhi thay đổi, vội vàng nói: "Ta là thật sự uống nhiều, một chút khí lực cũng không có, cả người giống như giã lên bông. Nếu nàng không kéo, ta đều té trên mặt đất không dậy nổi rồi. Thật sự, ta không lừa nàng! Nếu không, lần sau nàng uống say ta hầu hạ nàng?"

"Chàng tưởng đẹp nhỉ!" Vương Phúc Nhi nói.

"Ta đây không cần cút đi ra ngoài." Tổng Trường Khanh vội nói.

Vương Phúc Nhi thật sự là phục hắn: "Hôm nay thì không cần, chàng ở trên tiệc rượu cũng không cần liều mạng như vậy, có thể không uống thì không uống."

Việc này là quan tâm ta đây, Tổng Trường Khanh cao hứng: "Ta sợ Tiểu Bảo bị chuốc nhiều, cho nên thay hắn uống nhiều mấy chén, ta cũng không thể bị người khác so thấp không phải sao? Bằng không, người ta nói ánh mắt nàng không tốt, nam nhân không có bản lĩnh." Thì ra chuyện này liên quan đến mặt mũi nha, phỏng chừng là ba huynh đệ đồng hao cùng một chỗ, có vẻ có thú vị. Đứa nhỏ kiêu ngạo này khẳng định là không muốn bị so thấp, cho nên về mặt uống rượu cũng không cam lòng hạ thấp. Diendanlequydon~ChieuNinh

Vương Phúc Nhi nói: "Chuyện khác thì chúng ta không bị hạ thấp, về mặt uống rượu này thì không so sánh, chàng chính là không uống rượu, việc đó ta cũng sẽ không nói gì. Người khác nói chàng không biết uống rượu, ta cũng sẽ không tức giận, thân thể chính chàng quan trọng hơn, lần sau chúng ta cũng không thể như vậy." Kẻ ngốc này! Ngay cả cái này đều tranh sĩ diện cho mình.

"Được, ta đều nghe Phúc nhi, Phúc nhi kêu ta làm sao thì ta sẽ làm vậy!" Tổng Trường Khanh cảm thấy hôm nay nghe được là êm tai nhất, ha ha, Phúc nhi quan tâm mình đây.

"Thật sự ta kêu chàng thế nào thì chàng thế nấy?" Vương Phúc Nhi hỏi.

"Đương nhiên!"

"Vậy ta hỏi chàng, chàng có nghĩ là cưới tiểu lão bà không hả?" Vương Phúc Nhi cười tùm tùm hỏi.

"Nàng muốn cho ta cưới tiểu lão bà sao? Vậy ta cũng không làm!" Tổng Trường Khanh là kiên quyết lắc đầu.

"Chàng nghĩ thật đẹp, ta cho chàng cưới tiểu lão bà? Ta điên rồi à, tự mình tìm tội để chịu hả!" Sao hấn lại nghĩ vậy chứ. Hiểu lầm hay là cái khác?

"Vậy sao nàng hỏi cái này, những lời phía trước cộng thêm những lời này, cũng không chính là ý tứ này sao?" Tống Trường Khanh lên án nói.

Vương Phúc Nhi thật sự là, đề tài này sao lại nghiêng lệch đi đâu vậy: "Hôm nay, có người muốn làm tiểu lão bà cho nhị tỷ phu ta, còn bám không tha, thà rằng trở thành gái lơ thì, cũng muốn như vậy. Ta là nghĩ tới việc này, nếu chàng cũng có chuyện như vậy, vậy chàng sẽ làm sao?"

"Tống cổ người đi, không được thì đánh người bỏ chạy, nếu không đi, thì đánh người nằm úp sấp, không nhúc nhích được, thì sẽ không tới tìm ta rồi." Tống Trường Khanh rất nghiêm túc nói.

"Vậy không phải chàng phạm pháp sao?" Vương Phúc Nhi chịu hấn rồi.

"Không để cho người khác biết là ta làm là được, sợ gì? Dù sao người như vậy cũng không phải người tốt gì, biết rõ ta có tức phụ, còn bám không tha, người như vậy cũng không đáng đồng tình, xứng đáng chịu tội, ta còn không có tổ cáo nàng ta quấy rầy ta, không để ta yên đâu. Như vậy cũng tiện lợi cho nàng ta, nếu ta là một kẻ ăn mày, nàng ta còn có thể bám ta không buông sao? Khăng định là chạy được bao nhiêu thì chạy bấy nhiêu!" Tống Trường Khanh là nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Người này, tâm cũng đủ đen nha, nhưng mà, Vương Phúc Nhi lại có chút cũng không có cảm thấy lòng hấn địa độc, có phải nàng có tam quan bất chính hay không nhỉ.

"Nàng cũng đừng lo lắng cho nhị tỷ, tuy rằng ta chỉ tiếp xúc nhị tỷ phu vài lần, nhưng mà hấn là người có trách nhiệm, nam nhân chúng ta nhìn nam nhân vẫn là rất chuẩn, nhất là ta, bằng không sao ta có thể tìm nàng làm nương tử chứ?" Người này lại bắt đầu rầm thối rồi, tặc xấu này xem như không đôi được.

Hết chương 158.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159: Đi xem được điền của chúng ta

Editor: ChieuNinh

Nghe nói Triệu cửu công bên kia vốn đã thành thân gia với huyện thái gia, hôn sự này cũng đã định ra. Chẳng qua Triệu Minh Vũ muốn đi tới kinh thành tham gia khảo tiến sĩ, cho nên coi như là mừng vui gặp bội. Chờ sau khi Triệu Minh Vũ thật sự trúng tiến sĩ, sẽ bắt đầu xử lý hôn sự. Như vậy thật đúng là sau khi thi đậu thì sẽ cưới dâu, quả nhiên không phải là dân chúng tóc húi cua chúng ta có thể bám víu với được.

Vương Phúc Nhi nghĩ, nếu như có một ngày Triệu cửu công mất đi, cửa thân nhân này có lẽ cứ như vậy mà thôi. Cho tới bây giờ, người bên kia cũng chỉ có Triệu cửu công và Triệu Minh Vũ đã tới, con trai cửu công cũng chưa từng tới đây, có thể thấy được là không hề coi trọng cửa thân nhân này.

Cho nên, thân thích tốt cũng không phải dễ kết thân như vậy, chính người phải có bản lĩnh, mới có thể được người ta coi trọng.

Không biết Tống Trường Khanh nói gì với Tống nãi nãi, thế nhưng bà đã đáp ứng để hấn dẫn theo Vương Phúc Nhi đi xem được điền của bọn họ. Trong lòng Vương Phúc Nhi thật vui vẻ, có thể đi ra ngoài thì tốt hơn nhiều thứ.

Được điền này cách Tú Thủy trấn vẫn rất xa, đại khái phải đi mất một ngày đường, Vương Phúc Nhi mang theo nhiều quần áo và thức ăn, có lẽ bên kia dựa vào núi, trời vào đêm nhiệt độ không khí sẽ biến đổi.

Dẫn theo Nhạc An và Khấu nhi, đoàn người rất là thoải mái xuất phát tới mục đích, mùa hè ve sầu không ngừng kêu to, Tống Trường Khanh lấy trà ngon mát lạnh để ở trên xe ngựa cho Vương Phúc Nhi: "Đây là trà giải nhiệt đặc biệt của Tế An Đường chúng ta, nàng uống thử xem."

Trà giải nhiệt? Vương Phúc Nhi thực sự có hứng thú, sẽ không là cái loại trà lạnh linh tinh đi, có thể biến thành cái loại độc quyền hay không đây? Nhưng mà nàng lập tức lại cảm thấy ý nghĩ kỳ lạ, lúc này, cũng không có cơ cấu chuyên môn cho người xin độc quyền, hoàn toàn chính là giữ bí mật phối phương. Nếu người khác thông qua thủ đoạn bất chính có được phối phương, vậy người chỉ có thể tự nhận xui xẻo, hoàn toàn là không có cách nào rồi. Cho nên rất nhiều người thấy phối phương còn muốn quan trọng hơn cả mạng, bởi vì có phối phương, vậy là có thể sống yên.

"Ừm, uống ngon, không có đắng!" Vương Phúc Nhi rất vừa lòng, Tống Trường Khanh nói: "Đây là ta và cha làm ra được." Nghe tức phụ nhà mình nói, đó là tương đối vừa lòng.

Vương Phúc Nhi cười nói: "Cha có nói làm trà lạnh này ra kiếm tiền hay không?" Diendanlequydon~ChieuNinh

Tống Trường Khanh cười nói: "Chúng ta chủ yếu là làm nghề y, đúng là không nghĩ qua cái này. Nhưng mà chúng ta trở về có thể nói với cha, đặt bán ở trong hiệu thuốc Tế An Đường, bình thường người có của cải hoàn cảnh tốt, đối với trà lạnh giải nhiệt này đều cảm thấy rất là hứng thú."

Cũng đúng, có tiền thì sẽ chú ý thân thể, trà lạnh này hay các thứ khác, có chút phẩm chất tương đương bảo vệ sức khỏe. Có lẽ là cha không nghĩ đến được đường của mình biến thành giống như kinh thương. Chỉ là thời điểm làm nghề y, nhân tiện có thể bán thì bán. Cũng không trông cậy vào cái này kiếm đồng tiền lớn, giàu nhỏ thì an ổn, cũng rất tốt, lắm tiền nhiều của, sẽ chọc người đồ mắt, nói không chừng còn có thể làm ra phiền toái lớn.

"Vậy được điền của chúng ta lớn có bao nhiêu?" Vương Phúc Nhi cảm thấy hứng thú với cái này, được điền, trồng toàn là được liệu. Nhớ năm đó, ba tỷ muội mình, cũng chỉ có hái được liệu mới bắt đầu kiếm tiền, người ta đây là chuyên môn trồng được.

"Có gần năm mươi mẫu, trừ bỏ để cho Tế An Đường dùng ra, phần thừa khác cũng bán cho người cùng nghề ở thị trấn và châu phủ, đây cũng là một nguồn thu tiền tài của chúng ta." Tổng Trường Khanh hề biết thì đều nói hết không giấu giếm. Dù sao về sau đây cũng là của mình và Phúc nhi, có gì không thể nói chứ?

Vương Phúc Nhi tưởng tượng thấy gần năm mươi mẫu đất, đều là trồng được liệu, vậy đó là đồ sộ bao nhiêu chứ. Nhưng mà đối với mấy thứ này nàng không phải rất hiểu biết. Tổng Trường Khanh nói: "Trồng chủ yếu chính là được liệu giống loại cam thảo này, thứ quý trọng chúng ta bên này cũng trồng không nổi, không dễ nuôi sống." Dù sao không phải chuyên môn được nông, cho nên vốn không có thấu đáo như vậy.

Càng nói Vương Phúc Nhi càng muốn đi, cũng may thời điểm đến chạng vạng, cuối cùng đến mục đích, Nhạc An đã đi nói chuyện với quản sự được điền. Có lẽ là trước tiên chào hỏi qua, quản sự kia lập tức đi tới nghênh đón Tổng Trường Khanh và Vương Phúc Nhi: "Thiếu đông gia và thiếu phu nhân đến đây, chúng ta ở đây đều là người nông dân, không có địa phương tốt, hy vọng hai vị không lấy làm phiền lòng."

"Khương đại gia, người quá khách khí, chúng ta cũng không phải người quý giá gì, chỗ này của người rất tốt." Tổng Trường Khanh cười nói.

Vương Phúc Nhi càng không cần phải nói, ta vốn chính là nông dân, nhưng mà lúc này nghe gọi thiếu phu nhân sao cảm giác không được tự nhiên như vậy đây, hình như cũng là bắt nạt người ta. Được nông đều là thuê tới làm, cũng không phải hạ nhân nhà mình, không cần phải kêu như vậy đi.

Nhưng mà trực tiếp xưng hô tên cũng không được, quên đi, không so đo nhiều như vậy được. Thiếu phu nhân thì thiếu phu nhân đi, chúng ta cũng thể nghiệm thử làm người nhà giàu.

Khương đại gia là cùng mấy con trai của ông làm việc ở trong được điền này, đương nhiên cũng có phụ nữ của bọn họ đi theo. Nghe nói thiếu đông gia muốn dẫn tức phụ tới đây, phụ nữ và mấy tức phụ nhi của Khương đại gia đã sớm chuẩn bị một gian phòng cho bọn họ ở. Được điền là một mảnh đất, ở bên cạnh được điền có một loạt phòng ở, đều là cho mấy công nhân làm thuê và người nhà bọn họ ở. Khương đại gia là quản sự, cho nên chỗ ở tương đối tốt hơn.

"Không tính là thứ gì tốt, thiếu đông gia và thiếu phu nhân chấp nhận ăn tạm." Bởi vì đến giờ cơm, Khương bà tử giết chết một con gà do mình nuôi dưỡng, lại hái rau ở trong vườn rau, làm năm sáu món ăn. Người tới, chính là ông chủ, phải chăm sóc tốt mới được.

Vương Phúc Nhi nói với Khương bà tử và mấy nhi tức của bà: "Hương vị rất không sai, đa tạ Khương đại thẩm." Tổng Trường Khanh và Vương Phúc Nhi biết người ta cũng không dễ dàng, cho nên sớm để cho Nhạc An cho nhà này một lượng bạc, xem như là phí ăn uống mấy ngày nay. Lại nói người ta không phải hạ nhân, lúc này ăn uống tiệc tùng đều là chính bọn họ, chúng ta cũng không thể chiếm tiện nghi của người ta. Bằng không lần sau tới đây thì ngưng ngưng. ChieuNinh-dien~dan~lequydonD^d^l^q^d

Khương bà tử và mấy nhi tức đều nở nụ cười ngại ngùng, nhưng mà sau đó thì các nàng cũng rời đi, người ta ăn cơm, người ở một bên nhìn, quả thật kỳ cục.

Tiểu nhi tức của Khương bà tử còn muốn ở một bên hầu hạ, nói không chừng có thể lấy được tốt chỗ hơn, thì bị mấy người Khương bà tử vội kéo ra ngoài. Khương bà tử nói: "Người nhìn xem người ta tự mình mang nha hoàn và gã sai vặt, còn cần người tay chân vụng về sao? Đừng thêm phiền cho ta, nếu không ta cho nam nhân của người gọt người!" Khương bà tử vẫn là có uy nghiêm làm bà bà. Mấy nhi tức đều nghe lời của bà. Cũng không dám ngỗ nghịch.

Tức phụ tiểu nhi tử nói thầm: "Còn không phải ta thấy không đủ nhân thủ sao?" Được hảo cảm của ông chủ, vậy về sau làm chuyện gì còn không thuận tiện hơn sao? Người ta nói Tế An Đường này bây giờ còn cần tiểu nhị kia, nam nhân của mình quanh năm suốt tháng đào bới ở trong đất, có tiền đồ gì? Còn không bằng đi làm tiểu nhị, hiện tại cơ hội tốt ở bên người, vì sao không thể nắm chắc chứ?

Bà bà cũng quá cẩn thận rồi, nàng thấy thiếu đông gia và tức phụ của hắn đều rất tốt, đối với ai cũng mỉm cười, cũng không có kiêu cách gì.

Làm sao Khương bà tử không biết tâm tư tiểu nhi tức, nên đã nói: "Đừng tưởng rằng đi làm tiểu nhị thì tốt như vậy, ở bên kia còn bị người quản, làm sao có thoải mái như chúng ta ở được điền đây? Cha người lại là một quản sự, người ta ở bên cạnh đều tôn trọng người, đến bên kia, tùy tiện một người đều có thể thét to với người, người nói một chút rồi cuộc là cái nào tốt?" Ở trong này chúng ta chính là người lùn bên trong tướng quân, thật sự đến nơi đó, cho dù người là tướng quân cũng phải cúi đầu.

Rốt cuộc tức phụ tiểu nhi tử Khương bà tử có chút không cam lòng, nhưng mà cũng không có nói gì mạnh mẽ đi qua chọc phiền người khác.

Vương Phúc Nhi và Tổng Trường Khanh ăn rất ngon, kêu Khẩu nhi và Nhạc An cũng ngồi xuống ăn cùng nhau. Thời điểm ở nhà mẹ đẻ, Khẩu nhi chính là ăn cùng mọi người, giai cấp không có rõ ràng như vậy. Nói đến cùng, ta chính là con nhóc quê mùa ở nông thôn, cứng rắn muốn giả dạng làm tiểu thư khuê các, thật đúng là hóa trang không được.

Tổng Trường Khanh cũng rất rộng rãi với Nhạc An, vì thế bốn người vừa ăn vừa nói. Lúc thì nói hương vị gà này ngon lắm, con ngon hơn thức ăn mua ở trấn trên, người thì nói, rau dền này thật non mềm, đến lúc đó có thể làm rau trộn nước lạnh.

Tổng Trường Khanh thì lại nói, không có ngon như tức phụ nhà mình làm. Vương Phúc Nhi nở nụ cười, mấy ngày nay chúng ta đều là chơi đùa, nấu cơm gì đó, cũng không ở trong phạm vi.

Tạm thời ăn cơm xong rồi, mấy người Khấu nhi chuẩn bị thu dọn thì Khương bà tử và mấy nhi tức vợ đi tới giành lấy: "Thiếu đông gia và thiếu phu nhân đều là khách nhân, nếu cho các người thu dọn, chúng ta cũng rất kỳ cục rồi." Rốt cuộc không còn động thủ nữa.

Chẳng qua ăn cơm trực tiếp ngủ, vậy cũng không phải là đạo đường sinh, bốn người chuẩn bị đi chung quanh một chút, tốt xấu gì cũng phải tiêu hóa.

Một nhi tức của Khương bà tử nói: "Buổi tối khuya, con muỗi đặc biệt nhiều, muỗi bên này cũng lợi hại, một khi cắn thì u một cục to, không được, để cho nhà chúng ta trò chuyện với các vị?"

Khấu nhi vợ nói: "Không cần, chúng ta mang theo được hoàn phòng con muỗi, không sợ cái này."

Sắc mặt tức phụ kia ngượng ngùng, không có biện pháp, chỉ có thể nhìn bốn người đi này ra ngoài.

Mấy tức phụ còn lại đều có chút bật cười trong lòng, cái này có tính là không vô được mộng ngựa lại chụp thành phân ngựa? Thật đúng là có thể. (vô mộng ngựa: nịnh hót) ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d

Sắc trời còn chưa có tối hoàn toàn, nhưng mà ếch lại kêu to khắp nơi nơi, rất có chút ý tứ tình thơ ý họa. Tổng Trường Khanh nắm tay Vương Phúc Nhi, Khấu nhi và Nhạc An theo ở phía sau rất xa: "Ta đã muốn như vậy từ rất lâu, chúng ta cùng nhau đi dạo ngoài đồng ruộng." Tổng Trường Khanh cười nói.

"Mùa hè buổi tối chính là muỗi nhiều, trước kia khi ở Vương gia thôn, chúng ta đều thích nghỉ hè ở trong rừng trúc phía sau, lúc ấy muỗi cũng nhiều, thì hái ngải thảo ngay tại trên núi, phơi nắng khô đặt ở bốn phía, ngược lại huân muỗi đi rồi. Vương Tiểu Bảo thì nhỏ nhất, da cũng non mềm nhất, mỗi lần đều là hán bị muỗi cắn nhiều. Chúng ta đều nói, nếu không chú ý, biết đâu muỗi khiêng hán đi rồi." Nói đến việc này, cảm giác đều giống như mới phát sinh hôm qua.

"Sao nàng không nhắc gì đến ta?" Tổng Trường Khanh mặc kệ.

Ngây thơ! Vương Phúc Nhi nói: "Nói chàng cái gì? Mỗi lần chàng đều thích đến nhà của ta cạ ăn cạ uống. Ta nhớ rõ người nào đó lần đầu tiên gặp ta, còn muốn đánh ta đấy."

Tổng Trường Khanh vợ nói: "Thế nào lại có chuyện này chứ? Nàng nhớ lầm rồi! Ta chưa bao giờ đánh nữ nhân. Khăng định là nàng nhớ lầm. Đây, nói cái khác đi, xem kia, ta bắt một con đom đóm cho nàng, chờ một lát dùng lụa mỏng chứa đựng, nhất định xinh đẹp."

Ban đêm mùa hè, đom đóm cũng đi ra, chớp lóe chớp lóe, Tổng Trường Khanh vẫn còn bản lĩnh giỏi. Nhạc An thấy thiếu gia nhà mình vợ vàng bắt côn trùng, cũng đi bắt theo, Khấu nhi ở một bên gào to. Vương Phúc Nhi nhìn ba người này rất là không nói gì, Khấu nhi thì thôi, còn có thể nói là còn nhỏ tuổi, như vậy hoạt bát hiếu động là hẳn là nên, còn hai người khác, các người đều mười lăm mười sáu tuổi, sao còn giống như tiểu oa nhi đây?

"Xem, ta bắt hai con." Tổng Trường Khanh đang tranh công, Vương Phúc Nhi cột khăn tay nhỏ của mình lại, bỏ đom đóm đi vào.

"Ta lại thấy bọn nó có thể sáng được vài ngày. Sẽ không một ngày lại không được đi?" Tổng Trường Khanh hỏi.

Cái này, vẫn thật không biết, Vương Phúc Nhi nói: "Lúc này càng khó nhìn thấy, cẩn thận dưới chân giẫm phải rấn, chúng ta vẫn mau trở về đi thôi."

Vừa nghe tới rấn, Tổng Trường Khanh cũng không dám chậm trễ ở bên ngoài, cũng không phải hấn sợ, chỉ sợ rấn đi ra thì cắn phải Phúc nhi. Cho nên Vương Phúc Nhi nói thì hẳn thành thành thật thật nghe. Khương đại gia và Khương bà tử thấy chủ tứ bốn người chơi đùa thì thật vui vẻ, cũng hiểu được trong lòng thoải mái, thiếu đông gia này không khó hầu hạ là tốt rồi. Nhìn xem chỉ một chút chơi đùa nhỏ thì đã thỏa mãn rồi.

Không thiếu được phân phó mấy nhi tức đi nấu nước, để cho bọn họ tắm rửa nhẹ nhàng khoan khoái một cái, ngủ ngon giấc, ngày mai lão nhân nhà mình còn muốn dẫn bọn hán đi nhìn được điền, đây mới là quan trọng.

Hết chương 159.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 160: Gặp được người quen rồi hả?

Editor: ChieuNinh

Ở chỗ nông thôn chính là tốt, đặc biệt là sáng sớm, trong không khí giống như cũng mang theo ngọt vị, làm cho tinh thần người ta đều phấn chấn lên. Bởi

vì thời điểm đến giữa trưa, nắng đặc biệt độc, cho nên mọi người lựa chọn thời điểm sương sớm vừa mới bốc hơi thì xuống đất, nhìn được điền. Khương đại gia dọc theo đường đi cũng gặp vài người cùng làm việc với nhau ở được điền, biết là thiếu đông gia tới đây, đều rất cung kính hành lễ. Vương Phúc Nhi nhìn vùng được thảo lớn như vậy, thì nhớ lại, năm đó sao mình lại không nghĩ tới trồng thứ này nhỉ? Có lẽ cũng có thể kiếm được ít tiền đi.

Cam thảo đã sinh trưởng tươi tốt, Vương Phúc Nhi chỉ nhìn một thứ đại khái, Tổng Trường Khanh hiểu biết với cam thảo nhiều hơn Vương Phúc Nhi không biết bao nhiêu lần, bởi vì được liệu bên trong này là mười thứ thì có chín là cam thảo, lượng dùng cam thảo rất lớn.

Vài người làm việc đã đội mũ rom lao động ở trong đất, Tổng Trường Khanh nhìn mặt trời dâng cao, sợ phơi nắng Vương Phúc Nhi, thì đề nghị qua bóng cây bên kia nghỉ một lát: "Khương đại gia, người việc của người đi, chúng ta tự mình đi trong chốc lát."

Khương đại gia cười nói: "Vậy cũng được, tuy rằng bên này không nhiều người bằng trấn trên, nhưng mà hoa hoa cỏ cỏ cũng nhiều." Khương đại gia nghĩ đến thiếu đông gia dẫn theo tức phụ tới đây chính là đến vui chơi, đương nhiên thuận tiện nhìn xem nghề nghiệp trong nhà cũng là đương nhiên. Ông ta tự hỏi mấy năm nay mình đều làm rất tốt, được liệu nên đưa cho ông chủ thì đều đưa đủ, cho nên cũng không sợ thiếu đông gia đến đây tra xét.

Mấy người Vương Phúc Nhi và Tổng Trường Khanh ngồi ở dưới gốc cây, cảm thấy thực thoải mái, gió nhẹ thổi, thật muốn cất giọng hát một tiểu khúc, Khẩu nhi đột nhiên chỉ vào phía trước nói: "Tiểu thư, cô gia, hai người xem đám người kia chạy tới hướng bên kia, không biết đang làm gì."

Mọi người nhìn lại theo phương hướng Khẩu nhi chỉ, quả nhiên là một đám già trẻ lớn bé đang cùng chạy tới một hướng, có lẽ là có náo nhiệt đã xảy ra: "Có muốn đi theo qua xem không?" Tổng Trường Khanh hỏi.

Muốn chứ, náo nhiệt thì mọi người đều muốn xem, nhưng mà: "Chúng ta trước tìm một người hỏi một chút là chuyện gì rồi lại đi." Nếu chuyện không tốt, chúng ta đi cũng không tốt.

Tổng Trường Khanh lập tức kêu Nhạc An đi gọi một người, người kia cũng làm việc trong được điền này, được thiếu đông gia kêu lên, còn có chút khả năng, nhưng mà nghe xong là hỏi chuyện vừa rồi đó, hắn nói: "Đó là chuyện Khương gia thôn, có lẽ là có người bị bắt gian, phải chịu roi da đó."

Vương Phúc Nhi nhìn hắn nói thực bình thường, có phải việc này thường phát sinh hay không. Nhạc An vội hỏi: "Bất kể thông dân, không phải nên chìm lòng heo sao?"

Người nọ nói: "Chúng ta là địa phương nhỏ, cũng không phải cái loại có từ đường như nhà giàu người ta, không có chuẩn bị việc này, thân thích song phương đều ở đây, đến lúc đó lên công đường còn không phải nháo lớn sao? Chỉ cần chánh chủ không làm việc thỏa đáng, thì sẽ không bị chìm lòng heo, nhiều lắm chính là đánh roi, ngay trước mặt của mọi người. Chẳng qua chỉ như vậy thôi, thì thể diện cũng không còn gì, cũng là trừng phạt đấy."

Biện pháp như vậy thật đúng là kỳ quái, trước kia Vương Phúc Nhi nghe nói có rất nhiều địa phương, đối với nam nữ không tuân thủ quy củ, trừng phạt cũng nghiêm trọng, bên này lại ngoại lệ. Hỏi xong chuyện này, Tổng Trường Khanh và Vương Phúc Nhi thật ra cũng không vội mà đi nhìn, dù sao chuyện này cũng không phải chuyện về vang gì. Người vội vàng nhào lên xem người ta thông gian bị đánh roi, vậy thôi đi, xem náo nhiệt cũng phải có lựa chọn nha.

Hướng chỉ Tổng Trường Khanh nói, bên kia khẳng định nhiều người, đến lúc đó chen lấn người, vậy mất nhiều hơn được, chúng ta vẫn nên trở về thì tốt hơn. Ngày mai đi lên núi nhìn xem có được liệu gì tốt hay không, đến lúc đó cũng mang về một ít.

Loại được liệu ở trên núi này, cũng không phải là một năm là thu vào, rất nhiều đều là vài năm mới có thể ra thành quả, có đôi khi còn phải dựa vào vận khí, bộ dạng tốt đó là ông trời thương người, trưởng thành không tốt, đó là chấp nhận. Cho nên rất nhiều được liệu trên núi sẽ quý như vậy, đặc biệt là mấy thứ nhân sâm đại trên núi, có đôi khi có thể bán mấy trăm lượng bạc, đều là có thể gặp mà không thể cầu.

ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d

Mấy tức phụ nhi của Khương bà tử là thay phiên đi làm việc trong ruộng, dù sao cũng phải giữ lại hai người ở nhà chăm sóc nhóm tiểu oa nhi. Đương nhiên mấy nàng dâu hôm nay để ở nhà liền ôm tiểu oa nhi đi xem náo nhiệt, chờ khi các nàng cực kỳ kích động trở về, phát hiện thiếu đông gia và tức phụ hẳn đều đang ngồi ở nhà rồi thì không khỏi có chút hoảng hốt, sợ bị người ta nói làm ra vẻ không ở lại tiếp đãi khách nhân, ngược lại đi ra ngoài xem náo nhiệt.

Tức phụ tiểu nhi tử của Khương bà tử bụng đứa nhỏ để cho bọn nó đi chơi, cười nói với Vương Phúc Nhi và Tổng Trường Khanh: "Thiếu đông gia và thiếu nữ nãi nãi vừa rồi không có đi ra ngoài xem sao? Bên kia thật náo nhiệt. Chúng ta đều đi nhìn, ai nha, nữ nhân kia bị đánh kêu cha gọi mẹ, ta thấy là đáng đời, một bó tuổi to, còn câu tam đáp tứ, một chút cũng không biết hổ thẹn."

Đại tẩu của nàng vội khụ một cái, nghĩ muốn ngăn cản đệ muội nói tiếp, làm gì vậy chứ, nói chuyện này với người ta, thật là. Không thấy được thiếu đông gia cũng có mặt sao? Nói chuyện này với một nam nhân, thật sự là, có chút đầu óc nào không vậy? Biết người muốn lấy lòng thiếu đông gia và tức phụ hẳn, nhưng mà cũng phải có chút đầu óc chứ.

Đại nhi tức của Khương bà tử vội nói: "Đệ muội này của ta nhanh mồm nhanh miệng, nhị vị đừng để ý, coi như không có nghe được, đệ muội nhanh chóng đi làm cơm trưa đi, một lát bà sẽ trở lại, đến lúc đó gọi người."

"Lúc này mới bao lâu hử, làm sao cần đi làm cơm? Ta thấy thiếu đông gia và thiếu phu nhân ở đây cũng không thú vị, nói chút chuyện mới mẻ ở đây hẳn là cũng nên đi. Đại tẩu, nếu không người đi trước hái rau đi, ta nói chuyện với thiếu phu nhân một lát?"

Nàng lại nói tiếp: "Cái nữ nhân kia, là từ bên ngoài không biết làm sao tới được, một khi tới đây thì không đứng đắn, còn không phải sao, đã xảy ra chuyện rồi đó. Bị người ta bắt tại trận, nam nhân kia cũng không phải thứ tốt gì, rõ ràng có lão bà, còn muốn kiếm ba kiếm bốn. Ta thấy hẳn là phải đánh hẳn mấy roi mới đúng. Rất không phải thứ gì. Đúng rồi, đại tẩu, nữ nhân kia là họ Mai, đến bên này cũng có vài năm, lúc ban đầu ta vừa thấy thì biết bà

ta không phải hàng đứng đắn. Người nói nếu còn là tiểu tức phụ tuổi trẻ, người ta còn nói qua, bà ta cũng sắp thành bà tử, còn không đứng đắn, thật sự là không biết xấu hổ."

Đại tẩu nàng ta thấy đệ muội càng nói càng kỳ cục, trực tiếp vừa lời vừa kéo đi ra ngoài, miệng Khấu nhi và Nhạc An co rút mãi, nữ nhân này cũng thật buồn hân, nói chuyện muốn chặn cũng không chặn được. Muốn ngăn cản cũng ngăn cản không được.

Vương Phúc Nhi như có vẻ đăm chiêu, họ Mai à, chẳng lẽ là người kia?

Tổng Trường Khanh thấy thần sắc Vương Phúc Nhi không đúng, hỏi: "Sao vậy? Có phải vừa rồi nghe xong không thoải mái hay không? Nếu không được, chúng ta lại đi trong thôn tìm một nhà đơn độc ở là được." Nữ nhân này quả thật là có chút không ổn.

Vương Phúc Nhi lắc đầu, nói: "Ta là cảm thấy họ Mai này, sao cảm giác rất quen thuộc. Trước kia Vương gia thôn chúng ta có một Mai quả phụ, sau đó đã xảy ra chuyện, cũng không biết đã đi đâu, chẳng nói có thể là người này hay không?"

Tổng Trường Khanh nói: "Cho dù là người trước kia nàng nhận biết, người như vậy, cũng không tốt, chúng ta mặc kệ bà ta."

Vương Phúc Nhi muốn nói, người này trước kia còn giống như nghĩ tới cha mình nữa, nhưng mà cuối cùng âm kém dương sai, cùng với Đại bá mình, cuối cùng còn làm âm ỉ một phen, cũng từng bị lão bà Vương ngốc từ bắt gian một trận. Chẳng lẽ thật là nhân sinh khắp nơi đều gặp lại?

Nếu Mai quả phụ biết mình chính là khuê nữ của nam nhân bà ta từng nghĩ tới, có thể làm gì hay không đây?

Hiện tại tình cảnh của bà ta hẳn là tệ hơn, Vương Phúc Nhi cảm thấy nơi này vẫn là không cần ở lâu thì tốt, tránh cho có chút phiền phức muốn quản lên thân. Không phải sợ bà ta, mà là cái loại cảm giác, con cóc nhảy lên mặt, không cần người nhưng ghê tởm người.

Buổi tối trước khi ngủ, Vương Phúc Nhi nói chuyện của Mai quả phụ với Tổng Trường Khanh, Tổng Trường Khanh ôm Vương Phúc Nhi nói: "Sợ gì, nếu bà ta thực sự nhận ra đến đây, thì còn có ta đây. Người giống như bà ta đến bây giờ cũng không sửa đổi, thật sự hẳn là phải đánh thêm mấy roi, huống chi, không nhất định là người kia Vương gia thôn của nàng, trên đời này nhiều người họ giống nhau đi. Không cần lo lắng."

Được rồi, không cần lo lắng, chính hẳn là một nam nhân tốt xấu gì cũng là người vượt trội không phải sao? Bên này còn là địa bàn của hắn, Vương Phúc Nhi chính là nghĩ nhiều. Kỳ thật nói ra chuyện này, Vương Phúc Nhi cũng có chút cảm thấy dọa người, dù sao không phải chuyện tốt đẹp gì, chính Đại bá mình còn từng có một chân với người ta kia. Mặc kệ nói sao, chuyện không tốt nhà mẹ đẻ, bình thường đều không thích người nhà chồng biết, như mà Tổng Trường Khanh chính là ngoại lệ, nàng vui vẻ nói lời trong lòng với hắn. Dù sao về sau người sống cả đời là hai người bọn nàng, nếu đều cất giấu lừa gạt, cuộc sống cũng qua không thư thái.

Tổng Trường Khanh người ta một văn tiền riêng đều cho mình không để lại đâu, vậy trong lòng mình có việc cũng nên nói cho hắn nghe, phu thê nên có một thì nói một.

Đêm nay Tổng Trường Khanh cũng rất vui vẻ, tức phụ của mình có thể nói việc này cho mình nghe, đó chính là tín nhiệm mình, quan hệ lại cao một tầng, có thể để cho hắn giúp gánh vác một phần, đó là một hiện tượng tốt. Về sau còn phải thêm sức lực, nếu một người khó khăn, làm cho tức phụ của mình nói không nên lời trong lòng, vậy thì có bao ghen ghét. Hắn muốn cũng không phải là cuộc sống như thế. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^h^q^d

Ngày hôm sau Khương đại gia và hai con trai cùng đi ngọn núi, Vương Phúc Nhi hái được không ít trái cây dại, ăn ế cả rặng. Giống như về tới ngày bé, Đại Bảo ca cũng thường xuyên mang mấy tỷ muội mình đi hái trái cây dại ăn. Lại nhìn được liệu, bộ dạng khỏe mạnh, nhưng mà đều là được chưa đến thời điểm có thể dùng, xem ra còn phải thêm vài năm. Cũng có nhân sâm, nhưng mà hiệu quả nhà trồng và hoang dại còn kém rất nhiều, về mặt giá cả, còn kém không chỉ một cấp bậc. Khương đại gia nói, nếu có bản lĩnh, có thể đi sâu vào thâm sơn rừng già, bên kia nếu vận khí tốt, có thể hái được nhân sâm dại, chỉ là còn phải có kinh nghiệm, người như chúng ta căn bản là không cần nghĩ, không có cái mệnh kia.

Nếu mỗi người đều có thể dễ dàng hái được nhân sâm, vậy nhân sâm cũng sẽ không đáng giá.

Vương Phúc Nhi cười hỏi Khương đại gia: "Nghe nói thời điểm hái nhân sâm dại, phải dùng dây đỏ buộc chặt, bằng không tự củ nhân sâm sẽ chạy đi, có phải như vậy hay không?"

Khương đại gia cười nói: "Cái kia chỉ là nói, nhưng mà ta chưa từng có nhìn thấy qua, chờ đến lúc đó ta cũng nghe thiếu phu nhân, dùng dây đỏ buộc chặt, tránh cho thật sự chân dài bỏ chạy."

Ông nói làm mấy người đều nở nụ cười, Khương đại gia này còn rất hài hước, ông nói: "Mấy ngày nay thiếu đông gia và thiếu phu nhân cũng bị phiền đi, ả, tức phụ tiểu nhi tử của ta tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, hai người đừng chấp nhặt với nàng, lão nhân ta ở đây nhận lỗi với thiếu đông gia và thiếu phu nhân."

Tổng Trường Khanh vội nói: "Khương đại gia cũng đừng như vậy, cha ta cũng khen Khương đại gia, hàng năm đưa tới được liệu tốt, nếu không có người, Tề An Đường chúng ta còn phải chạy rất xa đi mua được liệu đó."

Vương Phúc Nhi cũng nói: "Khương đại nương đối với chúng ta thật tốt, mỗi ngày chuẩn bị cho thức ăn ngon, chúng ta đều cảm thấy béo lên, Khương đại gia cũng đừng nói những lời này, trong lòng chúng ta đều có cân nhắc."

Cuối cùng thời điểm xuống núi, đụng phải một người thợ săn cũng xuống núi, Tổng Trường Khanh nhìn trong tay hắn có sẵn được thỏ hoang, liền mua hai con, đây cũng là cải thiện cuộc sống một chút, ha ha, món ăn thôn quê. Bởi vì ngày mai liền phải rời khỏi nơi này. Đêm nay là bữa tối cuối cùng, là nên ăn tốt hơn.

Khương đại nương hằm nhuyền như hai con thỏ hoang, vị tiểu nhi tức còn muốn làm gãy dựa cuối cùng, đề cập nhắc tới việc này, nhưng mà hình như là bị nam nhân của nàng không biết sao đối phó một trận thì trực tiếp không dám mở miệng nữa, xem như yên tĩnh không ít. Đêm nay mọi người đều ăn ngon, Khương đại gia cao hứng uống nhiều mấy chén, đến cuối cùng thế nhưng còn hát lên tiểu khúc, mấy con trai của ông đều có chút đỏ mặt, cảm thấy thật dọa người. Khương bà tử là muốn mắng mà không mắng, thật vất vả kéo Khương đại gia trở về phòng, vội vàng nói xin lỗi liên tục: "Lão nhân là rất cao hứng, mới có thể xướng khúc trẻ con, thiếu đông gia và thiếu phu nhân đừng để ý."

"Tính tình Khương đại gia là thật, rất tốt." Tổng Trưởng Khanh nghiêm trang nói.

Vương Phúc Nhi thì cảm thấy vị nghe Khương đại gia này hát còn đáng yêu, lúc này cũng hát lên, người này vừa uống rượu, cũng không giống như lúc bình thường. Còn có người uống rượu thích cời quần áo kia, như vậy cũng coi như bình thường. Khẩu nhi và Nhạc An đã sớm cười lật trời ở trong bụng, một lão nhân bốn năm mươi tuổi, giống như tiểu oa nhi hát ca khúc trẻ con, cái này nghĩ như thế nào cũng là nhìn không được muốn cười. Có lẽ trước kia khẳng định là không ai nói chuyện này với Khương đại gia, bằng không nhất định ông sẽ xấu hổ chết, cho nên đám người Vương Phúc Nhi cũng sẽ không nói ra, dù sao buổi sáng ngày mai phải đi rồi.

Hết chương 160.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 161: Đường xá hung hiểm

Editor: ChiềuNinh

Xe ngựa khoan khoái đi ở trên đường, bốn người Vương Phúc Nhi chuẩn bị về nhà. Đầu nói khi đến thì cảm thấy thời gian dài, nhưng mà lúc này đường về thì có vẻ rất ngắn, có lẽ cũng chính là quen đường, cho nên mới sẽ như vậy. Ngày hôm qua Khẩu nhi bị chút kích thích, hôm nay cũng muốn hừ vài câu tiểu khúc gia hương, chẳng qua còn chưa có chờ nàng hừ ra tiếng, thì xe ngựa đột nhiên dừng lại, khiến cho nàng thiếu chút nữa thì ngã ra xe ngựa: "Nhạc An, huynh làm sao vậy hả, ở bên ngoài cũng không nhìn chút."

Nàng và Nhạc An là một xe ngựa, tuy rằng Nhạc An không cần đánh ngựa, nhưng mà lúc này cũng phải nhìn một chút chứ, sợ phó đánh xe nàng không quen thuộc, cho nên mắng Nhạc An là người mình biết.

Xe ngựa phía sau cũng dừng lại, Nhạc An cúi xuống từ bên cạnh xe ngựa, nói với Tổng Trưởng Khanh: "Thiếu gia, có một người nằm trên đường, tiểu nhân vừa mới nhìn, là một nữ nhân, hôn mê rồi."

Làm đại phu, nhìn thấy bệnh nhân mà không chữa trị, là không có đạo đức, Tổng Trưởng Khanh nói với Vương Phúc Nhi: "Nàng cứ ngồi đây, ta đi ra xem."

"Ta cũng đi xuống một lát đi, hít thở không khí." Vương Phúc Nhi cũng đi xuống theo, quả nhiên thấy một nữ nhân nằm ở giữa đường, chẳng qua là thật sự hôn mê rồi. Tổng Trưởng Khanh kiểm tra một chút, trên người có thương tích, còn phát sốt mà ngất đi. Lúc gương mặt của nữ nhân này lộ ra ngoài, thì Vương Phúc Nhi cảm thấy nhân sinh đời người nơi nào cũng có thể gặp gỡ. Đúng vậy, nữ nhân này thế nhưng chính là người kia, là Mai quả phụ! Ở trên đường trở về, hơn nữa trên người có thương tích, Vương Phúc Nhi cũng đoán được bảy tám phần, quả nhiên là như vậy. Được rồi, không cứu người thì không được, chỉ là cứu một người như vậy, làm sao lại khiến cho người ta chán ghét như vậy đây?

Tổng gia vốn chính là đại phu, lúc này mặc kệ nhìn một người sinh bệnh, cũng không phải là chuyện đại phu bọn họ có thể làm ra. Cũng không thể nói không thể cứu người này, ném qua một bên cho ta đi, Vương Phúc Nhi cũng thật sự làm không được.

Mấy người Tổng Trưởng Khanh đặt nữ nhân này vào trong xe, chuẩn bị tìm một chỗ chữa trị cho bà ta, tình huống phát sốt có vẻ nghiêm trọng, nếu như không cứu trị, chỉ sợ mệnh sẽ không còn. Tác phong người ta có vấn đề, cái đó không có ảnh hưởng gì với chuyện đại phu chữa trị hay không. Cũng may qua không bao lâu, thì thấy được một cái thôn xóm, tìm một hộ gia đình, nói rõ tình huống. Tổng Trưởng Khanh mở một phương thuốc, để cho Nhạc An hỏi một chút gần thôn này có bán chỗ được hay không. Trên cơ bản là cứu người rồi trở về, nhưng mà nếu bởi vì cái này mà chậm trễ, thì hôm nay không trở về được.

Lúc này Vương Phúc Nhi mới nói cho Tổng Trưởng Khanh người kia chính là Mai quả phụ, Tổng Trưởng Khanh có chút lo lắng: "Phúc nhi, nàng sẽ không trách ta cứu bà ta chứ?"

"Nói gì vậy, chỉ là một người xa lạ chúng ta gặp có thể cứu huống chi còn thấy chết mà không cứu được sao? Tâm địa của ta chính là cứng rắn như vậy sao? Chuyện bà ta làm cũng không phải tội ác tày trời không tha được, cho dù là phạm tội giết người, khi sinh bệnh quan phủ cũng phải cứu đi."

Huống chi, ban đầu Tổng Trưởng Khanh cũng không biết người kia là ai? Cũng không có ai nói muốn cứu người, phải điều tra người nọ là người tốt hay là người xấu trước rồi mới cứu đi.

"Nàng không tức giận là tốt rồi, ngày mai chúng ta đã đi, ta thấy ngày mai có lẽ bà ta cũng sẽ hạ sốt, chuyện khác sẽ không liên quan chúng ta nữa."

"Ừ, ngày mai chúng ta rời đi." Mai quả phụ như bây giờ có tính là báo ứng không đây? Mình không có một người thân, cho dù là chết ở bên ngoài cũng không ai biết. Cũng không phải là tâm đồng tình của Vương Phúc Nhi tràn ra, còn bao ăn bao ở, cứu mệnh người, tiếp theo còn phải giải quyết chuyện nhà người ta nữa, vậy lại làm không được.

Cứu người là bổn phận người làm đại phu, những thứ khác không phụng bồi, có lẽ Mai quả phụ này biết là mình cứu bà ta, cũng rất giật mình đi. Nhưng mà vậy thì lại như thế nào?

Mai quả phụ uống vào một thang thuốc, đến buổi tối thì rốt cục tỉnh lại, nói là muốn gặp ân nhân, Khấu nhi nói không cần, Mai quả phụ nói: "Ta chỉ đập đầu một cái, sẽ không làm gì." Bà vốn cảm thấy tự biết lần này sống không được, nhưng mà còn có người hảo tâm cứu mình, lúc này trong lòng không cảm động là không có khả năng. Cả đời này bà rất dễ tin nam nhân, nhưng mà nam nhân cũng không phải là thứ tốt, một người hai người đến thời điểm gặp chuyện không may, đều đổ trách nhiệm lên đầu mình. Thật sự là chê cười. Hiện tại mình thành dâm phụ, bị người thóa mạ, những nam nhân mình cầu kết ngược lại chỉ bị người trong nhà quở trách vài câu, sau đó vẫn sống như thường.

"Em nói chúng ta là người ở đâu?" Vương Phúc Nhi có chút ảo não nhìn nhìn Khấu nhi, nha đầu kia tuổi còn nhỏ, lập tức đã bị Mai quả phụ kia hỏi ra tới. Hiện tại mình không thể không đi gặp, bằng không nếu như bị Mai quả phụ này cuốn lấy, thật đúng là nguy.

ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d

Khấu nhi là vẻ mặt xấu hổ, chuyện nặng làm sai, làm cho tiểu thư khó xử.

Tổng Trường Khanh nói: "Cho dù bà ta biết chúng ta là ai, vậy thì có gì đáng sợ, Tổng gia chúng ta cũng không phải dễ chọc, bà ta không dám đi tới tìm phiền toái."

Vương Phúc Nhi nói: "Vẫn là ta đi gặp một lần đi, như vậy mọi người nói rõ ràng cũng tốt hơn là về sau phiền toái nhiều." Cái này không phải vì giảm bớt phiền toái sao? Người ta chỉ là chân trần, cũng không sợ chúng ta đang mang hài, chỉ mong Mai quả phụ này không phải người bản thủ như vậy.

Mai quả phụ thấy một tiểu tức phụ tuổi còn trẻ đi tới, là gương mặt mình mơ hồ quen thuộc, không khỏi cười khổ: "Quả nhiên là Phúc nhi, ta cũng không biết nói gì cho tốt, người nhất định cảm thấy cái bộ dạng của ta, là tâm thuật bất chính đi."

Vương Phúc Nhi nói: "Ta không nghĩ tới còn có thể dùng phương thức này nhìn thấy bà. Bà muốn gặp chúng ta, hiện tại ta đã qua đây, bà có cái gì cần nói thì đều nói đi, ta hy vọng về sau, chúng ta vẫn là không cần gặp mặt. Đương nhiên, nếu bà kiên quyết muốn gặp mặt, vậy đến lúc đó có chuyện gì thì bà đều gánh vác rồi."

Mai quả phụ nói: "Người và cha nương người quả thực không phải một cái tính tình! Ta là đến cảm ơn ân cứu mạng của các người." Mai quả phụ nói xong, ngay tại trên giường đập đầu ba cái đối với Vương Phúc Nhi: "Đa tạ các người đã cứu tiện mệnh này của ta! Ta cũng là người chết qua một lần, nếu vẫn không biết tốt xấu như trước kia, vậy còn không bằng hiện tại lập tức sẽ chết đi. Người yên tâm, tuy rằng ta là cái loại nữ nhân phá hoại trong miệng bọn họ, nhưng mà người như ta, nói chuyện là giữ lời. Ta sẽ không đi quấy rầy các người, cũng sẽ không sống chết bám víu vào các người không buông, ài, ta cũng quá coi trọng mình rồi. Phúc nhi, hiện tại người đã gả vào Tổng gia đi, Tổng gia này ta cũng không thể trêu vào, cho nên người cần bản không cần lo lắng."

Vương Phúc Nhi nói: "Nếu như vậy, chúng ta đây về sau cũng đừng gặp lại. Việc này thì như vậy mà quên đi, chúng ta cũng sẽ không để ở trong lòng, bởi vì đối lại là một người khác, tương công ta cũng sẽ cứu."

"Tuy rằng như thế, nhưng mà đối ta cũng là ân cứu mạng, ta không phải người không biết tốt xấu, về sau không từ mà biệt, ta sẽ ghi tạc trong lòng."

"Bà cũng đừng ghi tạc trong lòng, được rồi, bà cũng đã gặp qua ta, cũng đã đập đầu, về sau chúng ta sẽ không có liên quan gì nữa. Bà cứ dưỡng bệnh cho tốt đi, tự mình sống cho tốt, đừng luôn trông cậy vào người khác, không phải bà cũng nói, nam nhân không đáng tin cậy sao?" Vương Phúc Nhi cảm thấy mình nói nhiều, liền đứng dậy rời đi, thật ra nàng cũng muốn mắng Mai quả phụ vài câu, nhưng mà đến trước mặt rồi, lại cảm thấy mắng bà ta làm gì? Bà ta cũng không phải là gì của mình, hà có gì chứ? Sau này chúng ta chẳng còn liên quan gì mới là thật.

Suy nghĩ một chút, cũng đủ có khả năng, Mai quả phụ này coi trọng cha nhà mình, kết quả là không thực hiện được, sau đó là bị đuổi ra khỏi Vương gia thôn, tiếp theo qua vài năm như vậy mà vẫn gặp nhau, chẳng lẽ là ông trời để cho mình gặp được Mai quả phụ, chính là muốn cho mình nhìn thấy thảm trạng của bà ta sao?

Mai quả phụ thấy Vương Phúc Nhi thì trong lòng cũng không bình tĩnh, bà ta thật sự thật không ngờ vòng vo lại là Vương Phúc Nhi và nam nhân của nàng cứu mình. Lẽ ra mình và Vương gia này coi như là có chút ân oán không lớn không nhỏ đi, nhưng mà người ta vẫn cứu mình.

Suy nghĩ một chút, cuộc đời của bản thân, vừa mới bắt đầu gả cho một nam nhân, bản lĩnh khác không có, chỉ biết đánh lão bà. Mình là một tiểu tức phụ mới xuất giá, mỗi ngày lại sinh hoạt ở trong nước sôi lửa bỏng, hận không thể lập tức sẽ giết chết nam nhân kia, kết quả ông trời nghe được lòng mình, người nam nhân đó đã chết, mình thành quả phụ.

Ở sau đó thì sao, liền cùng Vương chốc đầu tốt hơn, cùng một người tốt, cũng là tốt, cùng hai người tốt cũng là tốt. Người nhà mẹ đẻ đã sớm mặc kệ mình, bà cũng phải sống sót, thể diện gì đó thì tính là cái gì, chỉ cần có thể cho mình ăn no. Vì thế thanh danh trở thành quả phụ hư hỏng ở Vương gia thôn.

Càng về sau, mình cũng là bị ma quỷ ám ảnh, thế nhưng coi trọng Vương Đồng Tòa, có lẽ cái này làm ông trời chú ý, cho nên làm cho mình bị Vương Kim Tòa ngủ. Sau đó Vương Kim Tòa kia thế nhưng cắn ngược lại mình một ngụm, dẫn theo lão bà Vương chốc đầu bắt kẻ thông dâm, khiến cho mình không ngóc ở Vương gia thôn nổi nữa.

Bà nhớ tới trước kia mình và biểu ca hòa hợp, biểu ca cũng nói muốn cưới mình, vậy đi tìm hấn, nhưng mà đến nơi này, người ta căn bản là không để ý tới mình. Cũng may ở trong đó có một nam nhân giúp đỡ mình, bà cũng liền tốt hơn cùng nam nhân này. Vốn tưởng rằng có nơi có chốn tốt, mới biết được nam nhân này cũng đã có lão bà, như vậy lời lôi kéo hết vài năm, cuối cùng thế nhưng lại bị bắt gian. Nam nhân kia bình thường miệng nói rất hay, kêu mình chờ hấn, hấn nhất định sẽ hưu lão bà hấn mà cưới mình, nhưng mà thời khắc mấu chốt, lại nói là chính mình quyến rũ hấn!

ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d

Hiện tại mình bị mấy chục roi nặng đuổi ra cái thôn kia, mà nam nhân kia lại vẫn tốt đẹp là lão bà đứa nhỏ vẫn vây quanh ở đầu giường lò sưởi. Lúc ấy Mai quả phụ đều có chút tuyệt vọng đối với sống sót, thời điểm té xỉu ở trên đường, bà cảm thấy mình được giải thoát rồi, bởi vì bà cho rằng không có bất luận kẻ nào sẽ cứu một nữ nhân đã biết là người xấu xa, nhưng mà bà lại được cứu.

Trái tim tan nát xê bầy của bà, rốt cuộc có chút độ ấm. Cho nên chuyện đám người Vương Phúc Nhi lo lắng Mai quả phụ sẽ giống như người không biết xấu hổ bám lên bọn họ không buông là không có khả năng phát sinh, tâm tình Mai quả phụ đã xảy ra biến hóa rất lớn. Ngày hôm sau dĩ nhiên rời khỏi nơi đó đều sớm hơn bất cứ ai, hoàn toàn tìm không thấy người.

Khẩu nhĩ dậm chân nói: "Người này sao lại như vậy, cứ không một tiếng động chạy đi như vậy? Rất không phải đồ tốt."

Vương Phúc Nhi nói: "Đối với chúng ta như vậy cũng tốt, hôm nay nhìn thời tiết âm trầm, chúng ta khăn trương lên đường thôi."

Mùa hè thời tiết cũng giống như mặt trẻ con, thay đổi bất thường. Ngày hôm qua cũng chưa có về nhà, hôm nay mà không đi nữa, thì đã có thể làm cho người trong nhà lo lắng.

Khúc nhạc đệm nhớ Mai quả phụ này cứ như vậy mà trôi qua, thật sự giống như là chưa từng có phát sinh qua.

Xe ngựa nhanh nhanh chậm chậm đi tới, vẫn không có tránh thoát mưa, trận mưa này càng rơi càng lớn, còn là trước không thôn xóm sau không khách điểm. Tổng Trường Khanh đều choàng đồ che mưa ở trên người Vương Phúc Nhi, chính hấn thì quần áo đều ẩm ướt, làm sao Vương Phúc Nhi chấp nhận được, nhất định cũng phải phủ thêm cho hấn. Cuối cùng hai người dùng một cái áo toi, bên ngoài đánh xe cũng bị mưa gió khiến cho nhìn không thấy đường đi phía trước: "Thiếu gia, tìm một bóng cây nghỉ trong chốc lát đi, lúc này đều nhìn không thấy rồi."

Vương Phúc Nhi vội nói: "Không thể ở dưới tàng cây, đến nơi khác đi." Nói giỡn sao, đến dưới tàng cây không phải để sét đánh sao? Nàng còn chưa có sống đủ đâu.

Đánh xe còn muốn nói, Tổng Trường Khanh nói: "Dựa theo thiếu phu nhân nói mà đi làm."

Vậy chỉ có thể là dừng lại ở trên đường cái. Không có cách nào, ngay cả một cái nhà cỏ tranh cũng không tìm thấy. Mưa này tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, chờ mưa nhỏ, mã xa phu muốn tiếp tục chạy đi, Vương Phúc Nhi nói: "Chờ một chút, chờ mưa tạnh hấn đã." Nếu như giữa đường mưa to xuống lần nữa, vậy thật là nguy, phía trước là núi, vạn nhất có chuyện gì, có thể muốn phiền toái hơn ở trên đường bằng phẳng này. Dù sao Vương Phúc Nhi cảm thấy hiện tại không thể đi, vốn hôm nay gấp rút lên đường là do nhìn sắc trời âm u, thời tiết như vậy, ngược lại là mưa xuống không lớn, nào biết đâu rằng thế nhưng lại rơi lớn như vậy! Hoàn toàn ra ngoài dự đoán của mọi người, cho nên nàng tình nguyện tới nay đi về nhà, cũng không thể để cho mình rơi vào trong nguy hiểm.

Đại khái đợi chừng một canh giờ, trong lúc đó thật đúng là mưa lớn, may mắn không có đi, xa phu đang thấy may mắn. Đợi cho khi mặt trời xuất hiện ở trên bầu trời một lần nữa, thế này mới xem như sau cơn mưa trời lại sáng rồi tiếp tục chạy đi. Chỉ là đến đoạn đường núi, phía trước có mấy chiếc xe ngựa đều đang dừng lại, trong khoảng thời gian ngắn là không qua được. Nhạc An nhanh chóng hỏi thăm tình huống, lúc này vừa hỏi, thì thật là bị dọa nhảy dựng, phía trước thế nhưng có chỗ núi bị sạt lở, trực tiếp xông tới một chiếc xe ngựa lao xuống núi, đường này cũng bị chặn, không qua được.

Hết chương 161.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 162: Chỉ có bay đi qua hả

Editor: ChieuNinh

"Nương Tiểu Bảo, bà có nghe nói không, đường từ bên ngoài đến Tú Thủy trấn chúng ta, bị lở núi, trực tiếp làm một chiếc xe ngựa đi qua vọt xuống dưới, thật thảm. Nghe nói xe ngựa kia còn rất tốt, cũng không biết là người nhà ai, cứ như vậy đã mất mệnh, thật đáng thương."

Láng giềng Tần đại nương tới đây nói tin tức trên đường nhỏ, Thích thị vừa nghe thì sắc mặt trắng bệch, vội hỏi: "Có biết là xe ngựa của ai hay không? Trong đó là người nào?"

Tần đại nương cũng chính là nghe bát quái, nói: "Cái này ta không biết, nhưng mà mọi người đều đang lan truyền, xe ngựa kia thoát nhìn chính là nhà kẻ có tiền, khẳng định không phải tiểu dân chúng như chúng ta. Ài, bà nói xem, kẻ có tiền cũng không phải dễ làm, trời như vậy còn ở bên ngoài, lúc này

còn gặp phải chuyện như vậy, có thể thấy được vẫn là người như nhà chúng ta thì tốt." Tần đại nương nói xong, vừa quay đầu thế nhưng không nhìn thấy Thích thị, không khỏi kỳ quái, đại tẩu Vương gia chạy đi đâu rồi?

Thích thị là chạy tới hướng cửa hàng nhà mình, vừa rồi Tần đại nương nói, làm cho bà bị dọa mất cả hồn vía, xe ngựa? Không phải Phúc nhi ngồi xe ngựa đi sao? Còn có, không phải nói ngày hôm qua nên trở về sao? Sao hôm nay còn chưa có trở về? Có thể hay không là? Bà cũng không dám nghĩ tới hướng đó, nếu thật sự là như vậy, bà cũng không sống nổi!

Vương Đồng Tỏa thấy sắc mặt phụ nữ nhà mình trắng bệch qua đây, thì gấp không thôi. "Nương Tiểu Bảo, phát sinh chuyện gì, chúng ta không vội, từ từ nói."

Thích thị khóc lên: "Cha bọn nhỏ, vừa rồi ta nghe Tần đại nương nói đường đến trấn trên chúng ta bị sập núi, còn lao xuống một chiếc xe ngựa, hiện tại Phúc nhi và Trường Khanh đều chưa có trở về, ta thực sợ. Cha bọn nhỏ, làm sao đây?"

Vương Đồng Tỏa cũng cả kinh trong lòng, nhưng mà hần là nam nhân, vội khuyên nhủ: "Phúc nhi của chúng ta là có phúc khí, nhất định là không phải bọn nó, giờ ta đi tìm ông thông gia, nhìn xem chuyện làm sao. Nàng chờ ở bên này."

"Không được, ta muốn đi theo cùng, bằng không trong lòng ta đều không an tĩnh được, Phúc nhi không có tin tức, ta ngồi không yên."

Trong lòng Vương Đồng Tỏa cũng rối bời, tay đều có chút run rẩy, phu thê hai người hoang mang rối loạn đi Tề An Đường tìm Tổng Viễn Chí, lão Vương thấy họ, cũng biết là chuyện làm sao, vội nói với bọn họ: "Ông thông gia và thân gia nãi nãi cũng đừng nóng vội, ông chủ chúng ta đi tới nha môn hỏi tình huống rồi, nếu như có thể, lập tức biết tin tức ngay."

Đây tính là tin tức gì chứ, Thích thị vội hỏi: "Vậy có phải Phúc nhi bọn họ hay không?"

Lão Vương vội khuyên nhủ: "Sao khả năng chứ, Trường Khanh và Phúc nhi đều là mệnh tốt. Trước kia ông chủ bọn họ đều tính qua mệnh cho Trường Khanh, là người trường thọ, tuyệt đối không có khả năng. Lúc này bọn họ bộ khoái cũng phải đi dưới chân núi chuẩn bị kéo xe ngựa và mọi người lên, rất nhanh thôi, không có khả năng là bọn họ." Trong lòng ông cũng không có chỗ dựa vào, nhưng mà tuyệt đối không tin hai đứa nhỏ Trường Khanh và Phúc nhi kia đã không còn, ai, ông trời ơi, cũng không thể đùa giỡn với mọi người. Chỉ là hôm nay nghe ông chủ nói, ngày hôm qua Trường Khanh bọn họ không có gặp trở về, có thể hay không chính là?

Không đúng, không đúng, nói không chừng là vì đường bị ngăn chặn, không kịp trở lại, này thật đúng là gấp chết người! Diendanlequydon-ChieuNinh

Gấp người chết còn có Lí thị và Tổng nãi nãi, Tổng nãi nãi liên tiếp oán trách: "Ta nói không để cho bọn nó đi ra ngoài, không phải người nói có thể sao. Hiện tại tốt rồi, nếu tôn tử của ta có cái gì không hay xảy ra, ta không để yên cho các người! Ta trực tiếp đâm đầu một cái chết đi cho rồi!"

Trong lòng Lí thị cũng đau khổ không thôi, cố tình bà bà còn đang oán trách: "Nương, Trường Khanh là con của con, con cũng sót ruột hơn ai khác, con tuyệt đối tin tưởng nó và Phúc nhi không có chuyện gì! Bọn nó chỉ là chậm trễ ở trên đường, cha Trường Khanh cũng để cho nha dịch qua bên kia nhìn, nói không chừng lập tức có tin tức tốt."

"Dù sao ta mặc kệ, ta chỉ có một tôn tử này, hần chính là mệnh của ta, nếu hần không còn, mạng của ta cũng sẽ không còn! Các người chờ nhất xác cho ta đi." Tổng nãi nãi rất sợ, nếu Trường Khanh đã xảy ra chuyện, sao bà không làm thất vọng liệt tổ liệt tông Tổng gia chứ, lão Tổng gia không phải là xong rồi sao? Chẳng lẽ thật sự phải để cho một người ngoài đến làm con thừa tự sao? Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!

Tổng Viễn Chí và Vương Đồng Tỏa còn có Thích thị đều đi tới Tổng gia, Tổng nãi nãi lập tức hỏi: "Viễn chí, hỏi được gì rồi? Có tin tức Trường Khanh hay không?" Tổng Viễn Chí vội nói: "Nương, người đừng lo lắng, con đã nói với Đình bộ khoái rồi, có tin tức thì lập tức truyền tin đến cho chúng ta bên này."

Lại nói với Lí thị: "Nàng an bài một bàn thức ăn, thân gia tới đây."

Trong lòng Lí thị cũng vừa vội vừa đau, chỉ là lúc này không thể bối rối, vội đi an bài thức ăn, còn lại cũng chính là đợi, cái này thật đúng là rất thống khổ.

Vương Phúc Nhi và Tổng Trường Khanh cũng biết người trong nhà sót ruột, nhưng mà đường đã bị chặn, bay cũng không bay qua được, chỉ có thể là chờ đường thông rồi mới có thể đi.

Chính là tốt xấu gì cũng phải cho người trong nhà một cái tin, Vương Phúc Nhi thương lượng với Tổng Trường Khanh: "Một lát bộ khoái đến, chúng ta thương lượng với bọn họ một chút, đưa cái tin trở về cho trong nhà, chẳng thấy thế nào? Ngày hôm qua chúng ta vốn không có chạy trở về, trong nhà nhất định đã sót ruột." Còn có, đều có xe ngựa rơi xuống, khẳng định làm cho người trong nhà càng sót ruột. Vạn nhất để cho bọn họ hiểu lầm, vậy thật đúng là tội lớn rồi.

Tổng Trường Khanh nói: "Được, bên trong bộ khoái ta cũng quen biết, đến lúc đó kêu nói hai câu là được, cha bên kia biết tin tức, cũng khẳng định sẽ an bài."

Thời đại tin tức không phát triển, chỉ có thể dựa vào kêu gọi, gặp phải thiên tai, thì chính là không có cách nào.

"May mắn lúc trước nàng để cho chúng ta hết mưa rồi mới đi, nếu không..." Thật sự là không dám tưởng tượng.

Thật ra thì hần không sợ chết, cùng với Phúc nhi, có gì sợ đâu, chỉ là cha nương và nãi nãi trong nhà đều sẽ thương tâm khổ sở, còn có nhạc phụ nhạc mẫu, bọn họ thương Phúc nhi như vậy, nếu mình và Phúc nhi có chuyện gì, còn không phải làm nát tâm can bọn họ sao?

Mấy người Tống Viễn Chí và Vương Đồng Tỏa đang lo lắng chờ đợi, có hạ nhân nói người bên Đình bộ khoái tới. Tống Viễn Chí vội vàng để cho người ta tiến vào, là một bộ khoái lạ mặt, hắn nói là Đình bộ khoái kêu người đưa tin sang bên này, thiếu gia Tống gia bọn họ đều không có chuyện gì, bị chặn ở bên kia đường, hiện tại không qua được. Thích thị chỉ niệm a di đà Phật, Tống Viễn Chí lại hỏi rành mạch rõ ràng, biết là Tống Trường Khanh bên kia để cho người mang tin tức về, thì vẫn thở dài nhẹ nhõm một hơi. Cho người thường ngân lượng cho bộ khoái, hắn nói với mọi người: "Lần này không có việc gì, Trường Khanh và Phúc nhi rất tốt, biết bộ khoái đi tới, nên để cho bọn họ mang tin về đây cho chúng ta, thân gia, thực không có việc gì."

"Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi!" Vương Đồng Tỏa cảm thấy mình giống như lại được sống lại: "Hai đứa nhỏ này rất làm cho người ta lo lắng rồi."

Lí thị nói: "Đường này cũng không biết đến bao giờ mới có thể thông, nếu thời gian dài quá, vậy bị đói thì phải làm sao đây?"
ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d

Tống nãi nãi và Thích thị đều có lo lắng như vậy, Tống Viễn Chí cười nói: "Mọi người thật sự là rối loạn, đường không thông, bọn họ có thể quay đầu lại đi chỗ khác ở vài ngày có đúng hay không? À, ta phải để cho Đình bộ khoái báo cái tin, để cho Trường Khanh bọn họ cũng yên tâm, đến nơi khác ở thêm vài ngày, chờ đường chuẩn bị cho tốt rồi trở về cũng không muộn."

"Đúng đúng đúng, xem ta này, gấp gấp hoang mang rối loạn, đây cũng là một biện pháp." Lí thị cười nói: "Chúng ta đều không cần lo lắng, qua vài ngày bọn họ sẽ trở về rồi."

Bên kia đường không phải là đường từ Vương gia thôn đến Tú Thủy trấn, khẳng định không thể trở về Vương gia thôn, nhưng mà Tống nãi nãi nói: "Không phải cô nãi nãi của Trường Khanh ở bên kia sao? Có thể đi nhà bọn họ ở."

Cô nãi nãi này quan hệ cũng rất xa, Lí thị nghĩ, Trường Khanh bọn họ tình nguyện chiếu cố người xa lạ ra thêm chút tiền để ở, cũng sẽ không qua bên kia đi ở đâu. Nhưng mà bà cũng không nói ra ngoài, Tống Viễn Chí nói: "Trường Khanh đều là người lớn, chuyển tin tức cho chúng ta, bản thân nó khẳng định sẽ an bài tốt."

Thích thị nói: "Bên kia quay đầu lại, đi đường vòng, có thể đến trong nhà mổ mổ Phúc nhi, chỉ là bên kia đã nhiều năm đều không có đi lại."

Vương Đồng Tỏa nói: "Cái này chúng ta quan tâm cũng không quan tâm nổi, để cho Phúc nhi và Trường Khanh tự quyết định đi, bọn nhỏ đều đã lớn rồi, không để bản thân thiệt thòi đâu."

Tống Trường Khanh và Vương Phúc Nhi quả thật là muốn chuẩn bị quay lại, trên đường nhìn cái dạng này, có lẽ một ngày là không thông được. Ban đầu mọi người đều ôm tâm lý may mắn, cảm thấy chuyển tảng đá đi qua, là có thể thông qua. Chỉ là trùng mắt nhìn nửa ngày cũng không được, một ít người đã muốn quay lại đi tìm địa phương khác, Vương Phúc Nhi và Tống Trường Khanh cũng báo tin, sau khi để cho người trong nhà an tâm, thì cũng quay đầu tìm chỗ nghỉ.

Đương nhiên tốt nhất là đến trong nhà thân thích ở trọ, như vậy cũng dễ nói chuyện một chút, nhưng mà hai người suy nghĩ nửa ngày, cũng không nghĩ ra được bên này có thân thích nào. Vương gia thôn và bên này không phải một con đường, căn bản không nghĩ được, Tống Trường Khanh từ đồng lúa gia gia hắn chính là đơn truyền, căn bản là không có thân thích gì. Nếu nói, thì phải là thật xa, có lẽ chính hắn cũng chưa từng đi qua, lúc này lờ mờ mù mịt tiện tới cửa, ai nhận ra người là ai, nói không chừng trở thành người xấu bị đuổi đi ra ngoài.

Lúc này, Nhạc An nói chuyện: "Nếu thiếu gia thiếu phu nhân không ghét bỏ, đường thúc của ta cũng ngụ ở gần đây, có thể đi qua tá túc vài ngày." Vị đường thúc này của hắn làm người cũng không tệ lắm, không giống người khác, là nhìn đến tiện nghi thì chiếm, cho nên hắn mới nói ra.

"Cái gì mà ghét bỏ với không ghét bỏ, tiểu tử ngươi cũng không nói sớm một chút, không thấy chúng ta đều vội đầu đầy mồ hôi sao? Còn không nhanh chóng dẫn đường."

Vương Phúc Nhi cũng cười, Nhạc An này thật đúng là thú vị.

Nhạc An vội vui vẻ hơn hờ dẫn đường ở phía trước, Vương Phúc Nhi và Tống Trường Khanh cảm thấy tay không đi qua như vậy cũng thật sự rất kỳ cục, vẫn còn không biết phải ở lại mấy ngày đâu, liền hỏi Nhạc An bên này có tiệm tạp hoá gì hay không, mua chút này nọ mang đi qua.

Nhạc An nói: "Ở cửa thôn có một tiệm tạp hoá, thiếu gia cũng không cần mua gì, trực tiếp mua một bình rượu cho đường thúc ta thì hắn rất cao hứng. Đường thúc ta không thích cái khác, chỉ thích uống hai ngụm, làm người tốt lắm."

Vương Phúc Nhi lại hỏi Nhạc An tình huống và nhân khẩu trong nhà đường thúc, biết vị đường thúc này chỉ có đường thẩm hắn còn có cái tiểu nhi tử sống cùng nhau, khuê nữ sớm lập gia đình. Nhân khẩu tương đối đơn giản.

Đến tiệm tạp hoá kại, Vương Phúc Nhi đều mua vài thứ cho mỗi người trong nhà đường thúc Nhạc An, người tiệm tạp hoá thấy vài người này thì không khỏi rất ngạc nhiên. Bởi vì trong thôn này rất ít thấy xe ngựa, chỉ là bộ dáng mấy người này mặc cũng không giống như tốt lắm, nhưng mà người ta mua đồ đặc cũng đã mua xong, làm cho chủ tiệm rất mừng rỡ. Nhạc An là từ nhỏ thì đã bán cho Tống gia, cho nên người này cũng không biết, có lẽ gặp cũng không có gặp qua Nhạc An. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d

Trong thôn bát quái khẳng định lại có chuyện mới rồi, tiệm tạp hoá cũng là chong chóng bát quái đo chiều gió, người ra vào vào phải đi qua từ bên này, cũng không biết bọn họ đi thăm ai.

Nhạc An cũng rất kích động, lại đi vào trong nhà đường thúc, thật sự là thật không ngờ, từ nhỏ hắn đã mất cha, sau đó nương lại tái giá, sau đó nãi nãi

cũng đã chết. Thân thúc thúc và thân thăm thăm đương nhiên cho rằng hán đũa ăn không ngồi rồi, cho nên liền bắt hán bán đi, lúc trước đường thúc còn từng lý luận qua với thúc thúc mình, chỉ là rốt cuộc không có biện pháp.

Mấy năm nay sống ở Tống gia rất tốt, thiếu gia cũng đối tốt với mình, hán có thời gian, cũng về đây thăm qua đường thúc. Đường thúc và đường thăm đều coi mình trở thành thân nhi tử mà nhìn.

Một phụ nữ nông thôn gần ba bốn mươi tuổi mở cửa: "Ai đó?"

"Đường thăm, là con, Nhạc An!" Nhạc An kích động nói.

"Cha bọn nhỏ, mau ra đây, Nhạc An đã trở về!" Đường thăm Nhạc An rất kích động nói với bên trong.

Chỉ trong chốc lát, đường thúc và tiểu đường đệ của Nhạc An đều đi ra, Nhạc An nói rõ tình huống với đường thúc, Tống Trường Khanh và Vương Phúc Nhi mỉm cười với hai người này.

Đường thúc và đường thăm của Nhạc An có chút run run, lặng lẽ nói với Nhạc An: "Chúng ta là địa phương nghèo, thiếu gia và thiếu phu nhân nhà con sao ở được chứ. Đến lúc đó chúng ta chậm trễ, cũng không tốt."

Nhạc An cười nói: "Đường thúc, đường thăm, hai người cứ yên tâm đi, thiếu gia và thiếu phu nhân chúng ta đều là người dễ nói chuyện, sẽ không trách móc, nghe con không có sai đâu."

Hết chương 162.

Bạn đang đọc truyện *Con Gái Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.